Hận Thù Quyết Tử

Phi lộ

Mặt trời đã khuất sau đỉnh núi, ánh sáng chỉ còn sót lại mờ mờ trước mắt, trên con đường đi đến Kinh đô, hai bóng người nằm rạp trên mình ngựa phóng nước đại làm bụi bay mịt mù cả một vùng như cố tranh thủ thời gian, hai con ngựa cùng thở lên hồng hộc lộ vẻ mệt nhọc, người nọ bảo người kia :
- Lục Sơn ạ, có lẽ chúng ta đến không kịp mất!
Người kia vẫn cố ra roi cho ngựa phóng nhanh hơn rồi đáp :
- Ồ, không thể trễ đâu Lỗ Vân ạ, chúng ta sẽ lên đến Kinh đô vào khoảng nửa đêm nay.
Hai con ngựa lại thi nhau tiếp tục suốt quãng đường dài hun hút, hồi lâu Lê Vân bảo Lục Sơn :
- Mà chúng mình vội vàng quá như thế này để làm gì, chỉ tội phí sức một cách vô ích. Ngày giao đấu cũng còn khá lâu, nếu tối nay chúng ta đến không kịp thì chi bằng ta hãy cùng nhau tìm nhà trọ nghỉ đỡ chân một đêm rồi sáng mai sẽ tiếp tục lên đường cũng không muộn, như vậy chúng ta sẽ được dồi dào sức khỏe thêm và luôn tiện tôi sẽ kể cho bạn nghe một câu chuyện về một mối thù không đội trời chung của thúc phụ tôi là một trang hiệp sĩ khét tiếng mà trước đây khắp trong giới anh hùng hảo hán không ai là không biết tiếng và nể mặt!
Lục Sơn nghe bạn nói vậy ghìm cương cho ngựa chạy chậm bớt lại rồi bảo :
- Ồ, có phải bạn định kể câu chuyện của thúc phụ bạn về mối thù không đội trời chung với Không Nham hòa thượng mà bạn thường hứa với tôi chăng?
Lỗ Vân gật đầu tỏ dấu đồng ý rồi đáp :
- Chính thế, chính là câu chuyện mối tử thù giữa thúc phụ tôi là Liễu Tinh Đởm và Không Nham hòa thượng đó.
Lục Sơn tỏ vẻ vui mừng nói :
- Ồ, thế thì còn gì hơn nữa, đã bao lâu nay tôi hằng mơ ước được bạn kể câu chuyện đó. Câu chuyện một mối tử thù có lẽ còn gay cấn gấp mấy lần câu chuyện hiện tại của chúng mình đấy bạn nhỉ?
Lỗ Vân nói :
- Đúng thế, bạn nói rất đúng!
Tối hôm đó, trong một gian nhà ở ven đường Lục Sơn và Lỗ Vân nằm tỉ tê tâm sự bên nhau và Lỗ Vân bắt đầu kể.

Hồi 1

Ném đầu lâu anh hùng giúp hiếu tử
Thử ngọn kiếm, tiểu hiệp gặp kỳ nhân

Tỉnh Giang Châu, huyện Khai Phong có ba cha con họ Liễu nổi tiếng đường đường là tay anh hùng hào kiệt, chuyên cứu khổ phò nguy, giúp người cô thế, diệt trừ phường đạo tặc, khắp mặt hảo hán anh hùng khét tiếng trong thiên hạ bốn bể, ai ai nghe tên thảy đều kính nể.
Nguyên, cha tên là Liễu Hải Phong, thuở niên thiếu đã một thời thanh gươm yên ngựa, một mình một kiếm, giang hồ phiêu bạt khắp đó đây, chí tang bồng hồ phỉ, mộng chu du đã chán chường, hơn nữa tuổi tác ngày một chồng chất, Liễu Hải Phong liền trở về nguyên quán ở tỉnh Giang Châu để lo dạy dỗ hai con cho nên người sau này.
Hai đứa con của Liễu Hải Phong một trai tên là Liễu Tinh Đởm, gái tên là Liễu Thuấn Anh thật đúng danh bất hư truyền, hổ phụ sanh hổ tử, trai cũng như gái thảy đều dung mạo khác người, võ nghệ tinh thông, tính tình cương trực ít ai bì kịp.
Liễu Hải Phong thấy thế lại càng đắc chí và hết sức vừa ý về hai giọt máu quý báu của mình và đem hết tài nghệ cùng sức bình sinh ra để truyền dạy cho con trai là Liễu Tinh Đởm, còn Liễu Thuấn Anh thì Liễu Hải Phong đem gởi cho một vị võ sư chí thiết là Tuệ Viễn sư mẫu ở huyện Âm Bình thuộc tỉnh Tứ Xuyên để nhờ dạy dỗ và truyền thụ kiếm thuật.
Một ngày kia, nhân buổi du nhàn, hơn nữa đã khá lâu ngày cha con chưa gặp mặt nhau, Liễu Hải Phong liền có ý đi Tứ Xuyên để thăm con gái. Còn lại một mình Liễu Tinh Đởm ở nhà coi chừng nhà cửa.
Còn lại một mình ở nhà, Liễu Tinh Đởm không biết làm gì cho hết thời gian, ngày này lại qua ngày khác, chàng vui với lưỡi kiếm đường quyền, nóng ruột chờ tin cha trở về để được nghe tin cô em gái.
Ngôi nhà của cha con họ Liễu ở gần một khu rừng đầy những cây cối trơ trụi bị gió táp vì buổi trời đông giá lạnh, dưới nhịp cầu tre ọp ẹp cùng năm tháng, dòng nước róc rách chảy như tiếng người rên rỉ thiết tha, xung quanh tuyết trắng phủ lên đầu núi trắng phau. Trông về hướng Tây, sau mấy nhịp cầu là ba gian nhà tranh coi rất tiêu điều, hai cánh cửa tre luôn luôn khép hờ, lờ mờ có ánh đèn sáng từ trong chiếu ra, trước cửa nhà là một khu đất rộng có cây cổ thụ to cao, nhánh tỏa ra bốn phía như cái lọng che, lại thêm mấy rặng cây nhỏ, lá xanh đã bị sương tuyết làm cho tàn tạ, chỉ còn trơ cành trụi gốc vây bọc lấy xung quanh những gốc cây lớn như đàn trẻ thơ xúm xít lấy ông già.
Tối hôm đó ngồi buồn trong nhà, đọc sách đã chán và mỏi cả mắt, Liễu Tinh Đởm liền bận quần thâm áo chẽn, mang đôi giầy rơm chặt, tay cầm thanh bảo kiếm sáng quắc, bước ra cửa. Bước đi của chàng xuyên qua những gốc cây con trụi lá trên mặt đất mạnh mẽ như một luồng gió dữ, làm tan nát những ngọn lá vàng rụng úa, làm kinh động đến cả đàn chim đang trú ngụ trên mấy cành cây cao phải vỗ cánh quàng quạc bay đi.
Chàng thiếu niên họ Liễu liền dừng bước trên mấy nhịp cầu gỗ, tung vút thanh bảo kiếm trên không trung trông như một đạo bạch quang sáng quắc như điện chớp, chờ cho thanh kiếm rơi xuống liền vươn tay ra bắt lấy rồi vung kiếm lên biểu diễn một bài kiếm thuật, phút chốc ánh sáng lấp lánh từ thanh bảo kiếm tỏa ra chói lọi như một con rồng lửa quẫy khúc. Đường kiếm càng múa càng lúc càng mau, đường lối biến hóa vô cùng nhanh nhẹn, coi uyển chuyển như muôn cành hoa lê bao bọc xung quanh người chàng.
Liễu Tinh Đởm đang lúc cao hứng say sưa trổ tài biểu diễn kiếm thuật, chợt giật mình ngừng tay, chàng vừa nghe thấy tiếng người ho văng vẳng như từ ở trong nhà mình đưa ra, lanh lảnh như tiếng chuông kêu, thiếu niên lộ vẻ kinh ngạc, vội vàng tra kiếm vào vỏ rồi chạy vội vào nhà, chàng thấy hai cánh cửa tre đã bị ai mở toang ra làm ngọn đèn dầu trong nhà bị gió thổi chập chờn như muốn tắt, chàng vận nhãn quang quan sát tứ phía thì tuyệt nhiên không thấy bóng người, sau cất mình nhảy lên nóc nhà xem xét cũng không thấy ai hết, lại nhảy xuống bước vào trong nhà bóp trán suy nghĩ tự lấy làm lạ vì những quân vô lại ở vùng này quyết không dám trêu vào tay chàng, cho đến những phường trộm cướp giang hồ khét tiếng cũng đều khiếp oai. Vả nhà chàng lại nghèo túng thanh bạch không hòng có hào gì.
Liễu Tinh Đởm vội bước vào phòng trong kiểm xét lại đồ đạc và chăn nệm trên giường thảy đều còn nguyên vẹn, cả hai mươi lạng bạc để giắn dưới gối cũng còn nguyên không mất. Chợt chàng thấy một cái gói khăn vải màu xanh là vật lạ của ai đem để trên chiếc bàn gỗ giữa nhà, chàng vội chạy đến mở chiếc khăn gói ra xem thì lộ vẻ kinh hãi xiết bao, người toát đầm đìa mồ hôi.

Trong chiếc khăn gói có đựng một chiếc đầu lâu người, râu tóc bị máu me thắm ướt đầm đìa và đỏ lòm, cạnh đầu người có một tấm danh thiếp cũng bị máu dấy làm cho ướt đẫm, có điều lạ và làm cho Liễu Tinh Đởm hoang mang sợ hãi đó là cái đầu ấy coi phảng phất giống như thủ cấp của cha chàng. Vì chàng vừa nhận ra chiếc sẹo là vết thương cũ ở trên đỉnh đầu. Song chàng thiếu niên tự tin về bản lãnh cao cường của cha chàng chưa dễ trong đời đã có người hạ và giết được. Có lẽ mặt người nhiều khi có thể ngẫu trùng mà giống nhau, chàng đang phân vân suy nghĩ chưa biết phải xử trí ra sao. Chợt chàng sực nghĩ ra một phương pháp thí nghiệm liền vội cắn đầu ngón tay trỏ và nhỏ những giọt máu của mình vào chỗ cổ của chiếc đầu người thì thấy giọt máu của mình thấm hẳn vào như tờ giấy hút mực.

Kinh hồn, biết đích là thủ cấp của cha mình rồi, Liễu Tinh Đởm cảm thấy lòng đau như cắt. Chàng ngã lăn ra đất chết ngất đi. Hồi lâu chàng tỉnh dậy ôm lấy đầu cha vào lòng khóc lóc rất là thê thảm. Sau chợt nhớ lại, chàng vội lấy tấm danh thiếp ra coi, tuy đã bị máu nhuộm đỏ lòm tất cả nhưng vẫn còn đọc rõ năm chữ: "Sơn Tây Địch Long Tuấn".

Liễu Tinh Đởm cắn môi suy nghĩ gần rướm bật máu, chàng không biết Địch Long Tuấn là ai, là một nhân vật hữu danh trên chốn giang hồ như thế nào nhưng yên trí tự nghĩ Địch Long Tuấn kể từ giờ phút này là kẻ cừu thù không đội trời chung. Vì hắn đã giết cha chàng rồi đem đầu đến đây.

Liễu Tinh Đởm chợt nhớ ra hồi nãy lúc nhảy lên nóc nhà xem xét thấy màn tuyết trắng phủ trên mái nhà tuyệt nhiên không thấy vết chân đi, chàng ngẫm nghĩ tất có lẽ kẻ thù của mình là một người tài nghệ vô cùng.

Cứ thế Liễu Tinh Đởm ngồi ôm thủ cấp cha than khóc mãi đến khi trời sáng, chàng tự nghĩ :

- "Thù cha không lo báo phục, có khóc lóc cũng bằng vô ích, mà tài nghệ của mình chưa chắc đã làm gì nổi kẻ địch nhân vì cứ xem như tài nghệ tuyệt vời của cha như thế mà còn bị hắn ám hại, thì đủ rõ tài nghệ của hắn siêu việt đến là dường nào rồi".

Thốt nhiên Liễu Tinh Đởm chợt nhớ đến người bạn thân của cha chàng biệt danh là "Thần Kiếm Phương Kế Võ" người đất Thái Nguyên, Phương gia cũng là một tay lão hiệp anh hùng, uy danh làm chấn động khắp một dải đất mười mấy tỉnh Hồ Bắc, nếu thỉnh cầu được người giúp sức thì mối thù không đội trời chung này chắc chắn sẽ có ngày được báo phục, vả lại Phương Kế Võ là một người rất nghĩa khí, quyết không khi nào bỏ tình bạn cũ và không nghĩ đến cha chàng lúc ấy.

Liễu Tinh Đởm cũng không muốn đến huyện Âm Bình vội để báo tin dữ cho cô em biết, sợ em mình là người hiếu thắng quyết đi tìm địch nhân để báo thù ngay. Chàng tự nghĩ tài nghệ của Liễu Thuấn Anh cũng chưa được là bao nhiêu, e nàng nóng nảy sơ hở sẽ bị kẻ thù hại nốt.

Sau khi suy nghĩ thật kỹ càng rồi, Liễu Tinh Đởm liền bọc đầu cha mình vào một cái khăn gói đeo lên vai, giắt thanh bảo kiếm vào cạnh sườn, và lấy hết cả tài sản được hai mươi lạng bạc giắt vào trong người, sau chàng đóng chặt cửa lại rồi vội vã ra đi.

Bấy giờ mặt trời đã lên khá cao, vầng kim ô tỏa ánh sáng chiếu đỏ ối cả khu rừng, đối với con mắt của người đang có tâm sự buồn rầu, lại càng thêm khêu gợi bao nỗi bi ai sầu thảm, chàng thiếu niên cố rảo bước đi vòng quanh ngọn núi trong khu rừng ấy, trong lòng chỉ khấn thầm là vong hồn cha có khôn thiêng hãy giúp cho mình được mau chóng trong việc báo thù.

Giữa lúc đó bỗng chàng thấy một thằng bé lùn và đen thui thủi chạy đến đón trước mặt, chàng liền nhận ra cậu bé đó tên là Ngô Tiểu Ất, chàng vừa toan lên tiếng hỏi thì Ngô Tiểu Ất đã cất tiếng nói :

- Anh Liễu Tinh Đởm, hôm nay anh đi đâu mà sớm thế, làm người ta lại nhà tìm mãi không thấy! Hãy mau đến nhà tôi, hiện có mấy người đang chờ anh để mời đến uống rượu.

Vốn Ngô Tiểu Ất là con của một bà già tuổi đã khá cao, làm nghề bán quán ở cuối thôn. Vì quán thường hay ế ẩm, và khúc đường này rất có ít người qua lại nên mẹ con Ngô Tiểu Ất vẫn thường túng hụt luôn, và những buổi ế hàng, Ngô Tiểu Ất vẫn thường quen thói đi tìm cách rủ người ta đến nhà rồi tán tỉnh bỏ tiền ra mua đồ ăn uống. Vì cảnh nhà hắn rất nhèo, lại còn mẹ già ngoài bảy mươi tuổi coi rất thương tâm, Liễu Tinh Đởm bị lừa nhiều lần đến nhà hắn. Nay chàng còn mãi việc thù cha vội kiếm lời từ chối Ngô Tiểu Ất :

- Hôm nay tôi bận quá xin kiếu để khi khác.

Dứt lời Liễu Tinh Đởm vội vã quay đi.

Ngô Tiểu Ất liền kéo trở lại nói :

- Hãy khoan đã! Hôm nay anh giận gì, tôi mời anh đến nhà tôi uống rượu có phải trả tiền đâu mà ngại? Hay anh khinh tôi nghèo không thèm đến? Tôi nói thật vì hôm nay có bọn người họ Phương ở Sơn Tây mới đến chơi nên sai tôi đi mời anh lại nói chuyện, nếu sai lời thì anh cứ mắng tôi là thằng nói láo.

Liễu Tinh Đởm nghe nói khách họ Phương ở Sơn Tây thì kinh ngạc vội hỏi :

- Người khách Sơn Tây họ Phương ở về phủ huyện nào? Người ấy chừng bao nhiêu tuổi sao lại quen biết tôi?
Ngô Tiểu Ất nói :
- Người ấy cũng chưa nói rõ với tôi ở Sơn Tây về phủ huyện nào? Nhưng chỉ nói là con của lão anh hùng Phương Kế Võ tức là bạn thân của ông thân sinh ra anh. Người ấy tên gọi Phương Quang Diệm, cũng vào trạc bằng tuổi anh, nhưng mặt mũi còn sáng sủa hơn, sáng như thể ngọc chuốt gương trong.
Liễu Tinh Đởm nghe nói nghĩ thầm :
- "Phương Kế Võ tức là bạn của cha ta, cứ như lời cha ta thường khen kiếm pháp của Phương Kế Võ rất giỏi, có thể cao cường hơn vị lão sư là Tuệ Viễn ở chùa Hổ Tuyền tại huyện Âm Bình, nghe đâu Phương Kế Võ có hai con, một trai, một gái, kiếm pháp cũng tài tình như cha, nếu nay Phương thế huynh đến đây thì ta phải đi hội kiến ngay mới được".
Liễu Tinh Đởm nghĩ rồi liền cùng Ngô Tiểu Ất đến ngay.
Hai người đi vòng quanh mấy quả núi đến một nơi, thấy hai cái nhà tranh nhỏ cánh cửa tre đã tan nát, nhác trông cũng hiểu là người cùng khổ.
Liễu Tinh Đởm và Ngô Tiểu Ất đi đến đầu nhà bỗng nghe tiếng mẹ Ngô Tiểu Ất nói :
- Này cậu Quang Diệm! Ở xứ này thật hiếm người đức tốt lắm, chàng ta chẳng những có lòng thương đến già mà lại mến cả cháu Tiểu Ất nữa, thực là trang thiếu niên khinh tài trọng nghĩa, thế mới biết người có đức tốt như Liễu Hải Phong mới sinh được người con Liễu Tinh Đởm.
Liễu Tinh Đởm nghe lời ca ngợi đến cha, chàng lại đau lòng gạt nước mắt thầm rồi cùng Ngô Tiểu Ất đẩy cửa đi vào trong nhà.
Bà mẹ Ngô Tiểu Ất tuy đã già mà tinh thần vẫn còn như người tuổi trẻ, đang ngồi nói chuyện với chàng thiếu niên họ Phương, khi thấy Liễu Tinh Đởm vào liền nói :
- Kìa, cậu Tinh Đởm bây giờ mới đến làm Phương công tử mong mỏi mãi.
Liễu Tinh Đởm vội chào Phương Quang Diệm rồi tỏ ra những lời tất hâm mộ, nhưng chàng quan sát cử chỉ của Phương Quang Diệm thật không có vẻ gì ra người biết võ nghệ, mỗi khi cất lời nói mỉm cười nụ, đầu mày cuối mắt thật hệt như cô gái yêu kiều mỹ lệ. Liễu Tinh Đởm đoán chắc là không phải con trai Phương Kế Võ, nên chàng không dám nói rõ mối thù của cha cho biết.
Phương Quang Diệm xem bộ Liễu Tinh Đởm ra ý nghi ngờ mình nên không dám để khăn gói xuống sợ mình biết rõ vật trong ấy. Phương Quang Diệm vờ hỏi :
- Lệnh tôn xuất ngoại chuyến này chắc là phát tài lắm, nên cái khăn gói của thế huynh kia gói nhiều vàng bạc trong ấy, vậy giờ định đi đâu?
Liễu Tinh Đởm lạnh lùng đáp :
- Phụ thân tôi tuy là khách giang hồ thực, nhưng chừa hề lấy những của phi nghĩa bao giờ, thế huynh sao nỡ bảo khăn gói của tôi chứa vàng bạc, chẳng hóa coi khinh nhau lắm ư?
Phương Quang Diệm cười lạt nói :
- Nếu trong khăn gói ấy không phải vàng bạc chắc phải đựng vật quý trọng hơn vàng bạc, vậy muốn phiền thế huynh cho tôi xem thử với.
Liễu Tinh Đởm cho Phương Quang Diệm là đồ vô loại thì không thèm đáp, quay đầu chạy ra ngoài cửa.
Mẹ con Ngô Tiểu Ất đuổi theo gọi chàng cũng không thưa, Phương Quang Diệm thấy thế nhảy vọt ra nhanh như con quạ theo bắt con gà con, liền với lấy cái khăn gói của Liễu Tinh Đởm đang đeo trên vai.
Liễu Tinh Đởm vội giật trở lại, thành thử hai người cùng giằng co nhau cái khăn gói rồi đều tuốt gươm đảo lộn coi lấp lánh như hai luồng điện chớp rồi buông ra những tiếng kêu loảng xoảng rất kinh hồn, trước còn thấy rõ hình người, sau chỉ thấy như hai con chong chóng xoay tít trên mặt đất có lẽ sắp xảy ra cuộc đổ máu và gây ra nguy hại đến tính mạng thực là nguy hiểm.
Giữa lúc đó bỗng thấy bà mẹ Ngô Tiểu Ất giơ tay vẫy một cái, tức thì cánh tay Liễu Tinh Đởm hình như bị một vật gì ném trúng đau buốt thấu tận xương, nên thanh gươm trong tay và cái khăn gói đầu người đeo trên vai, trong lúc bất phòng đều bị Phương Quang Diệm cướp chạy mất.
Lúc ấy Liễu Tinh Đởm không ngờ con người giả danh là Phương Quang Diệm lại có kiếm pháp tài giỏi như thế, lại không ngờ mẹ Ngô Tiểu Ất cũng võ nghệ cao cường đã giúp kẻ địch, lại ném chàng một mũi "Mai Hoa trâm" vào cánh tay đau buốt tận xương không thể cựa quậy được, thậm chí cánh tay chỉ thẳng đơ, giơ lên hạ xuống, co vào duỗi ra cũng không được, hình như bị mấy nghìn mũi kim đâm chích trong bắp thịt vậy.
Chàng sực nghĩ đến thù cha chưa trả mà thanh kiếm báu, thủ cấp cha lại bị người cướp mất, nên phần thì uất ức, phần thì đau buốt nằm chết ngất đi dưới đất.

Mẹ con Ngô Tiểu Ất liền vực Liễu Tinh Đởm dậy cởi áo để hòn đá nam châm vào cánh tay bị thương hút mũi "Mai Hoa trâm" ra, lúc đó Liễu Tinh Đởm mới tỉnh lại, chàng nắm chặt lấy cánh tay mẹ Ngô Tiểu Ất hỏi :
- Thưa bà, nếu giết hay tha tôi cũng tùy bà, nhưng bà ra ơn cho tôi xin cái khăn gói vừa rồi.
Bà mẹ Ngô Tiểu Ất tỏ ý chân thật nói :
- Tôi ném mũi "Mai Hoa trâm" vừa rồi không phải có ý hại cậu đâu, xin cậu cứ đến Sơn Tây mới rõ việc ấy, còn cái khăn gói và thanh kiếm khi đó tự nhiên có người đem trả, và sau này sẽ giúp việc báo thù cho lệnh tôn nữa.
Liễu Tinh Đởm nghe nói lấy làm lạ, quả bà ta không có ý gì hại chàng thực, nhưng cha con chàng ở đây đã lâu mà không biết bà ta là một vị nữ trung hào kiệt, còn mối thù của cha chàng tất bà hiểu rõ cả, chỉ vì không tiện nói ra thật là một cách hành tung quỷ bí.
Liễu Tinh Đởm càng nghĩ càng cho bà ta có tài kinh thiên động địa, chẳng lẽ gặp hạng người ấy mà bỏ qua không cố yêu cầu để giúp báo thù cha, rồi cùng đến Sơn Tây nhờ nốt cả Phương Kế Võ luôn thể thì bỏ lỡ cơ hội may mắt. Chàng liền khấu đầu lạy bà mẹ Ngô Tiểu Ất rồi thiết tha nói :
- Tôi thực có mắt như mù không biết bà là vị bồ tát hiền từ, xin bà gia ân cứu vớt giùm cho.
Bà mẹ Ngô Tiểu Ất không đợi cho chàng nói hết lời liền nghiêm sắc mặt nói :
- Nếu già có thể giúp cậu làm trọn việc hiền đạo thì cậu không cần phải nói.
Nhưng cũng may cái khăn gói và thanh kiếm bị người cướp đi không ở bên người cậu, thì cậu đến Sơn Tây mới được bình an vô sự, không những sau này cậu trả được thù mà lại lấy được người vợ tốt đẹp nữa. Thôi, cậu cứ nghe già mau lên đường không cần phải nói nhiều lời.
Liễu Tinh Đởm bất đắc chí phải bái biệt mẹ con Ngô Tiểu Ất để lên đường, bà ta lại dặn với theo chàng dọc đường phải chú ý đến bọn khách giang hồ.
Đường trường nghìn dặm, ngày kia Liễu Tinh Đởm đến địa giới Sơn Tây tìm vào làng Phương Gia, thấy nhà họ Phương lầu các nguy nga, nghiễm nhiên là một nhà phú hộ, trước cửa có đào hào bắc cao, chung quanh nhà cây cối bao la.
Liễu Tinh Đởm bước đến gõ cửa gọi, hồi lâu không thấy tiếng người thưa, chàng phải đi vòng ra phía sau thấy cửa vườn bỏ ngõ, nhìn vào trong vườn cỏ hoa rực rỡ không thấy chán mắt, xa xa thấy một cô gái mặc áo màu lục đứng tựa dưới gốc cây mai. Liễu Tinh Đởm thấy cảnh lại cảm xúc nỗi buồn trong lòng, chàng liền bước vào cửa vườn bỗng đâu phía sau có tiếng người quát mắng :
- Thằng khốn nào kia dám cả gan lẻn vào lén nhìn trộm con gái nhà khuê các. Bước ngay, không ta kéo cổ bây giờ.
Liễu Tinh Đởm ngoảnh lại thấy một vị hào hoa công tử, đầu mày cuối mắt đang phát hiện ra vẻ tinh anh kinh người, coi bộ mặt tuy giận dữ mà không có vẻ cau có. Liễu Tinh Đởm bèn nghiêm chỉnh nói :
- Tôi là Liễu Tinh Đởm người ở An Huy, không quản ngàn dặm mà tìm đến quý phủ đây, vì cửa lớn đằng trước đã đóng nên phải vào cửa sau, thật không có ý gì dám dòm nom, xin công tử miễn thứ.
Chàng công tử nghe xong liền đổi ngay nét mặt tươi cười, rồi nhìn về gốc cây mai đàng phía xa gọi to lên :
- Có khách đến chơi, hiền muội mau đi vào!
Cô thiếu nữ hình như biết ý từ trước đã quay vào trong nhà, Liễu Tinh Đởm cũng đoán chắc thiếu nữ là con gái nhà họ Phương.
Chàng công tử này mới đích thực là Phương Quang Diệm, con trai Phương Kế Võ. Lúc ấy chàng dắt tay Liễu Tinh Đởm vào trong nhà mời ngồi chơi rồi nói :
- Thế huynh đến chơi gia phụ cũng chưa biết, vậy để tiểu đệ vào báo tin.
Phương Quang Diệm nói rồi đi vào trong nhà, Liễu Tinh Đởm ngồi chờ hồi lâu nghe tiếng chân người xa xa biết ở trong nhà rồi thấy Phương Quang Diệm với một ông cụ già đi ra. Ông cụ ấy mặt mũi đầy đặn có vẻ từ thiện, chòm râu trắng tinh như bạc buông thõng xuống quá ngực coi vẫn còn tinh thần tráng kiện lắm.
Ông cụ ra gần đến nơi bỗng ho lên một tiếng, khiến chàng nghe giống hệt như tiếng người ho ở trong nhà chàng mấy đêm hôm trước, làm trong lòng đau đớn hai dòng lệ tuôn xuống như mưa vì không ngờ người giết cha chàng lại là Phương Kế Võ vì Liễu Tinh Đởm nghe tiếng ho thì nghi cho Phương Kế Võ giết cha chàng quăng đầu vào nhà và để danh thiếp lại gieo vạ cho tên Địch Long Tuấn nào đó giết người, lúc ấy chàng liền nghĩ Phương Kế Võ lập tâm ác độc như thế, lòng những muốn báo thù lại e võ nghệ của mình đối với Phương Kế Võ khác nào như trứng chọi đá, nhưng chàng đã quyết tâm dẫu chết ngay cũng không cần.

Nghĩ rồi Liễu Tinh Đởm liền đứng lên lăm le giữ thế trước chờ cho cha con Phương Kế Võ vừa đến nơi, chàng liền nhảy xổ ra quát lên một tiếng dữ dội :
- Lão tặc, ta cùng ngươi sống chết phen này!
Dứt lời Liễu Tinh Đởm dùng hết sức đấm một quả rất mạnh vào đỉnh đầu Phương Kế Võ, quả đấm ấy có sức mạnh ngàn cân, tưởng chừng như đá cũng nát vụn, nhưng không ngờ đánh trúng đầu Phương Kế Võ thấy cứng như hòn sắt nguội, quả đấm của chàng phải bật trở lại, năm ngón tay tê chồn không thể nào cựa quậy được mà đầu Phương Kế Võ vẫn y nguyên không việc gì, chàng lại vươn tay giơ quả đấm chực xông đánh nữa, Quang Diệm đứng đó cả giận liền tuốt gươm lên xông vào định chém Liễu Tinh Đởm ngay lúc ấy, nhưng Phương Kế Võ đã vội mắng :
- Thằng súc sinh không được làm càn, nếu giết người thì ta sẽ trả lời thế nào khi xuống suối vàng gặp cha hắn chứ?
Phương Quang Diệm tuân lời cha ngừng lại, tra thanh kiếm vào trong vỏ.
Phương Kế Võ trên gương mặt lại hiện ra một vẻ hiền từ và ôn hòa để khuyên nhủ Liễu Tinh Đởm :
- Liễu hiền điệt sao lại nghĩ sai lầm như thế? Hiền điệt há không hiểu rõ lòng ta hay sao? Nếu ta là người giết cha hiền điệt thì sao không giết cả hiền điệt luôn thể, dẫu hiền điệt muốn trốn đâu cũng không thoát khỏi tay ta. Ta quyết không phải hạng người đại gian đại ác như thế, nhưng vì kẻ thù giết cha hiền điệt bản lãnh còn cao cường hơn ta nhiều, nên ta đã sử dụng hết tâm cơ bỏ đầu người vào nhà hiền điệt mới đến đây vô sự, thôi hiền điệt hẵn vào chơi trong này rồi ta sẽ kể chuyện cho nghe.
Bấy giờ Liễu Tinh Đởm mới tỉnh ngộ, chàng vội xin lỗi cha con Phương Kế Võ rồi vào trong sảnh đường và thuật rõ câu chuyện đêm khuya thấy đầu cha trong nhà và định đến đây cầu cứu cho cha con Phương Kế Võ nghe, sau lại nói :
- Tiểu điệt thật không biết lão bá đã có công đưa đầu phụ thân đến nhà nhưng kẻ giết phụ thân tiểu điệt ở đâu, là ai, cúi xin lão bá giúp đỡ một tay để báo thù, thì ơn đức như tái tạo muôn đời không quên.
Phương Kế Võ có vẻ buồn rầu nói :
- Không phải ta không muốn giúp hiền điệt, nhưng thật tài nghệ của ta không phải tay đối thủ với kẻ thù, dầu có giúp cũng không ích gì. Ta phải sai người đi cướp đầu phụ thân hiền điệt và thanh bảo kiếm đến đây thì dọc đường hiền điệt mới được vô sự, nếu để hiền điệt mang đầu người và cây Thanh Phong kiếm là vật báu gia truyền ở bên mình thì không che mắt kẻ thù, tất chẳng khỏi sự nguy hiểm, cho dẫu có đi thoát chăng nữa e bị địa phương khám thấy lại thêm trắc trở cho sự báo thù, hiền điệt hiểu chưa?
Liễu Tinh Đởm vẫn hiện ra nét mặt ngơ ngẩn chưa hiểu rõ.
Phương Kế Võ lại nói :
- Ta cần hỏi hiền điệt, cái uy danh lừng lẫy của phụ thân hiền điệt trên chốn giang hồ ai là người chẳng biết, thì kẻ thù đã giết cha hiền điệt lẽ nào không tìm đến An Huy giết nốt con cho tiệt mối họa về sau? Nên ta bỏ đầu người để nhử cho hiền điệt ra khỏi nhà kẻo lại bị giết về tay kẻ thù. Còn bà mẹ Ngô Tiểu Ất với chàng giả danh Phương Quang Diệm đều là cơ mưu ta bày đặt ra đó.
Liễu Tinh Đởm ngạc nhiên hỏi :
- Khi lão bá đến bỏ đầu phụ thân tiểu điệt vào nhà, vậy sao lúc ấy không đưa ngay tiểu điệt đến đây có tiện việc không?
Phương Kế Võ lắc đầu nói :
- Không được, nếu thế kẻ thù nó biết lại sinh sự với ta, mà tài nghệ ta không thể địch nổi nó.
Liễu Tinh Đởm lại hỏi :
- Thưa lão bá, ở địa hạt Sơn Tây này có ai là Địch Long Tuấn không?
Phương Kế Võ thản nhiên nói :
- Người trong đời biết đâu cho hết được, hiện nay bọn khách giang hồ phần nhiều là phường giá áo túi cơm cả. Duy có bà mẹ Ngô Tiểu Ất là tay nữ trung hào kiệt mà đời thường không biết đến, vì bà ta có tiết tháo không làm việc hiếu danh bao giờ, đến như con trai bà ta cũng không truyền võ nghệ lại, không như ta với phụ thân hiền điệt khắp mặt khách anh hùng hào kiệt đều biết oai. Họ lưu ý đến hai ta như hai ngón tay cái lớn, còn như mối đại thù của phụ thân hiền điệt bây giờ ta không tiện nói ra, âu để ta dự mưu báo phục về sau, về phần thanh gươm với đầu người, ta đã chôn cất kỹ một nơi, hiền điệt cứ yên tâm không cần hỏi đến nữa. Nay cần thiết hiền điệt phải tìm đến ngay rặng núi Miên Sơn địa hạt Bình Giao, tất thể nào cũng gặp bậc dị nhân trên núi ấy, nếu hiền điệt chịu khổ tâm theo bậc dị nhân đó học nghệ, chờ khi thành tài thì sẽ trả được mối thù của cha.

Nhưng ta xin dặn hiền điệt một câu phải nhớ kỹ trong lòng, là hiền điệt không có lòng học tập võ nghệ thì thôi, đã có lòng báo thù cha thì dù khổ sở đến đâu cũng phải chịu khó mới được. Ấy là chỉ có lời thành thực để khuyên nhủ hiền điệt đó thôi, hiền điệt khá thận trọng lên đường đi ngay.
Liễu Tinh Đởm chưa kịp hỏi lại thì Phương Kế Võ đã đi vào trong nhà.
Lúc ấy Phương Quang Diệm cũng làm ra vẻ tươi cười nói :
- Xin thế huynh tha lỗi, vì lúc này không thể trọn nghĩa chủ khách được.
Liễu Tinh Đởm nghiêm sắc nói :
- Chỗ anh em cần gì phải giở chuyện khách sáo ấy, nhưng bậc dị nhân đó tiểu đệ quên chưa hỏi rõ tên họ, vậy xin phiền thế huynh vào thưa giùm với lệnh tôn cho biết. Kẻo đi đến Miên Sơn tìm lầm người chăng?
Phương Quang Diệm lại hỏi :
- Gia phụ đã bảo thế huynh đi thì thể nào cũng tìm thấy và trên núi không còn người thứ hai nào nữa đáng làm thầy thế huynh. Thôi non sông còn kia, chúng ta sẽ có ngày gặp nhau.
Dứt lời Phương Quang Diệm chắp tay chào như muốn tiễn khách đi. Liễu Tinh Đởm bất đắc dĩ phải theo chàng ra ngoài cửa trang, chàng lại tặng cho hai mươi lạng bạc làm lộ phí. Liễu Tinh Đởm thu nhận số tiền rồi tạ ơn Phương Quang Diệm lên đường.
Ngày kia Liễu Tinh Đởm đi đến chân rặng núi Miên Sơn, quả núi ấy xanh rờn cao chót vót giáp từng mây, rồi nhũ đá buông thõng xuống tỏa ra như làn khói tuôn rơi rất quái quắc, tức là nơi chỉ hai nghìn năm về trước của nhà Quốc Sĩ Thôi đời chiến quốc quy ẩn ở đấy.
Liễu Tinh Đởm từ hôm lên đến quả núi ấy đã dụng công tìm kiếm luôn mấy ngày cũng không thấy ai là bậc dị nhân, nên thường khi đêm khuya chàng ngồi tựa mỏm đá trên núi, sực nghĩ đến thù cha chưa trả thì trong lòng đau đớn, bất giác khóc òa lên tiếng nghe rất là thê thảm, rồi cứ mỗi tối chàng vào ngủ ở những tòa cổ miếu đổ nát, và trong khu rừng hoang không còn sợ gì đến loài mãnh thú cùng ma quái vì chàng đã liều chết chỉ cốt trong người có gói lương khô ăn lót dạ.
Cách mấy hôm sau, Liễu Tinh Đởm xuống núi tìm một nơi thôn dã, vì chàng nghe đồn ở đấy có người đạo sĩ mới vân du đến là tay thần thông quảng đại. Liễu Tinh Đởm tự cho người đạo sĩ ấy là bậc dị nhân, nếu được làm trò để học nghệ thì mối thù cha báo phục dễ như trở bàn tay, khi chàng đi đến đầu thôn quả đã thấy một đám đông người đang xúm lại xem một người đạo sĩ đầu trọc lông lốc, người đạo sĩ bưng bát thịt mỡ đang ăn dữ dội như con hổ đói mất mồi.
Liễu Tinh Đởm gạt người đứng xem ra rồi vào quỳ trước mặt đạo sĩ khấu đầu thưa :
- Đệ tử họ Liễu tên Tinh Đởm, hiện đến đây cầu thầy đã ba tháng nay, bây giờ có duyên mới được gặp sư phụ, xin người ra ơn thu nhận đệ tử làm học trò!
Đạo sĩ nghe nói cười khanh khách nói :
- Nhà người lầm rồi đó! Ta có tài đức gì mà cầu làm thầy?
Liễu Tinh Đởm cố năn nỉ :
- Bẩm sư phụ nhủ lòng thương cho đệ tử được nhờ.
Đạo sĩ đưa mắt nhìn Liễu Tinh Đởm rồi cười khanh khách nói :
- Quái lạ hình như ta gặp ngươi ở phương cực lạc thế giới một lần, chỉ cách độ hai mươi năm mà nhà ngươi đã thay hình đổi dạng đến thế này! Thực là không duyên chưa chắc đã gặp.
Dứt lời đạo sĩ liền ghé tai vào Liễu Tinh Đởm nói thầm mấy câu rồi đứng dậy rủ tay áo ra đi thẳng.
Canh ba đêm hôm ấy, Liễu Tinh Đởm lần đến một nơi chân núi, đã thấy một đạo sĩ ngồi nhắm mắt xếp bằng tròn nên tảng đá lớn, chàng vội đến quỳ ở trước mặt.
Hình như đạo sĩ đã biết trước liền mở trừng mắt đứng phắt dậy quát hỏi :
- Nhà ngươi đến đây có việc gì?
Liễu Tinh Đởm cung kính đáp :
- Bẩm sư phụ đã hẹn đệ tử đến đây để truyền dạy đạo pháp.
Chàng nói rồi cúi rạp xuống khấu đầu làm lễ.
Đạo sĩ dõng dạc nói :
- Phàm người muốn học đạo phải cốt nhất tấm lòng lương thiện không gian ác, và không nên tích chứa những phù vân trong người vì vật ấy hay làm mê hoặc lòng đạo. Nhưng ta xét trong người nhà ngươi bây giờ hình như có đồ "ngân khí" ám ảnh, vậy phải bỏ đi thì mới có thể theo ta học tập được.
Liễu Tinh Đởm kinh ngạc nói :
- Quả trong mình đệ tử có bốn chục lạng bạc thực, xin chịu sư phụ xét đoán rõ như vầng trăng sáng.
Liễu Tinh Đởm nói rồi móc túi lấy bốn chục lạng bạc đưa ra, đạo sĩ cầm lấy số bạc rồi nhìn nói :

- Đó là mấy hòn đá nhỏ để ngươi đắc đạo, điểm thành vàng bạc, như năm trăm năm về sau nó lại khôi phục nguyên chất đá, nếu để trên đời tức nó hại người năm trăm năm về sau, âu là ta đưa nó sang phương cực lạc thế giới cho rảnh.
Đạo sĩ nói rồi liền bỏ bốn chục lạng bạc vào trong hồ bao.
Liễu Tinh Đởm bèn hỏi :
- Thế sư phụ bỏ vật ấy trong người không sợ ám ảnh ư?
Đạo sĩ thừa cơ nói :
- Ta thì có thể được, vì người đạo pháp đã cao cường.
Đạo sĩ lại móc túi lấy một hòn đá lửa và một nén hương đưa cho Liễu Tinh Đởm rồi nói :
- Nhà ngươi khá giữ hai vật này mà đánh lửa châm lên rồi cầm nén hương ngồi xếp chân bàn tròn tĩnh dưỡng, để ta sang bên cực lạc thế giới chừng đến canh năm sẽ về đây truyền thụ đạo pháp cho nhà ngươi.
Dứt lời đạo sĩ cắm đầu đi một mạch ra khỏi rặng núi ấy.
Liễu Tinh Đởm nghe lời đạo sĩ châm nén hương ngồi xếp chân trên tảng đá bỗng ngửi thấy khói núi thơm như mùi lan xạ vào tận gan óc, rồi chàng ngã phục xuống gửi hồn vào trong cõi hôn mê. Đến khi chàng tỉnh dậy thì trời đã sáng bạch, vầng đông đã lên cao khỏi ngọn cây chiếu xuống khu rừng sắc đỏ ối.
Bấy giờ Liễu Tinh Đởm mới tỉnh ngộ, là bị tên đạo sĩ lừa mất bốn mươi lạng bạc, mà cách lừa của hắn rất tài tình, bắt chàng phải tự ngửi lấy hương mê và kính trọng hắn như thần thánh, thực không ngờ lại có người lừa lọc "nước thượng" như thế, nhưng cũng may cho chàng hãy còn gói lương khô trong mình không đến nỗi phải nhịn đói.
Đêm hôm ấy gió thổi lạnh lùng, vầng trăng bạc trên không trung sáng tỏ như ban ngày, có lẽ vẻ mặt hằng nga trên kia thiên cổ không già, mà lúc nào cũng vui sướng không biết gì đến những nỗi thảm thê của bọn khách trần ai?
Liễu Tinh Đởm đối cảnh sinh ly không biết bao giờ mới gặp bậc dị nhân để báo phục mối thù cha, chàng chỉ ngồi ngửa mặt lên trời nhìn trăng trong lòng đau như cắt đi từng khúc một.
Hồi lâu chàng lững thững đi vào trong rừng thông, chợt thấy một ông lão ăn mày nằm dưới gốc cây, đầu tóc trơ trụi, nửa thân trên cởi trần không áo, nửa thân dưới chỉ che một mảnh bườm rơm dơ dáy, người gầy đét như bộ xương ma đang rên rỉ kêu :
- Trời ơi! Tôi đói quá, không biết lấy gì ăn cho sống được bây giờ?

Hồi 2

Chốn rừng hoang hiếu tử thấy người lạ
Dưới hầm kín anh hùng gặp bước may

Liễu Tinh Đởm thấy ông lão ăn mày nằm rên rỉ dưới gốc cây thì động lòng thương bước đến hỏi :
- Có phải lão trượng đói, tôi sẵn gói lương khô đây mời lão trượng xơi tạm!
Ông cụ ăn mày rên rỉ nói :
- Tôi bị đói quá không thể dậy được, phiền cậu quỳ xuống đút hộ tôi mấy miếng vào mồm.
Liễu Tinh Đởm cũng theo ý quỳ xuống.
Thấy ông cụ ăn mày đã lim dim ngủ, coi hình tượng như thể thây ma đã chết lâu ngày, chỉ khác người chết là còn thở. Chàng vội lấy miếng lương khô rồi lay ông cụ dậy đút vào mồm cho ăn.
Ông cụ ăn qua loa xong, khẽ lắc đầu nói :
- No rồi, tôi không ăn nữa.
Nói xong lời thì cất tiếng ngáy như đã ngủ say, hỏi sao cũng không nói nữa.
Liễu Tinh Đởm lại đoán chắc ông lão là bậc dị nhân giả dạng ăn mày để thử lòng người, nên chàng quỳ xuống đất cầu khẩn nói :
- Lão trượng sao nỡ cự tuyệt như thế, xin lão trượng gia ân cho tiểu tử này được theo làm học trò thì cảm kích khôn cùng.
Ông cụ ăn mày vẫn nằm im không trả lời.
Liễu Tinh Đởm lại đưa tay lay gọi lần nữa.
Ông cụ ăn mày liền ngồi dậy, nhưng hai mắt vẫn nhắm nghiền nói :
- Cậu lôi thôi quá! Muốn hỏi gì để tôi ngủ dậy hẵng hay!
Liễu Tinh Đởm trân trọng nói :
- Bẩm lão trượng đã dậy rồi đó! Xin ra ân nhận tiểu tử này.
Ông cụ ăn mày cười nói :
- Có lẽ cậu muốn tôi làm thầy để dạy cách đi ăn mày phải không?
Liễu Tinh Đởm thấy ông cụ hỏi mấy câu sửng sốt thì càng tin là bậc dị nhân đến thử mình, nên chàng lại cố lời yêu cầu ông cụ thu làm học trò, sau chàng lại kể hết nỗi đi tìm thầy học đạo để báo phục mối đại thù cho cha.
Ông cụ ăn mày trước còn từ chối không chịu nhận, sau thấy Liễu Tinh Đởm có lòng hiếu thuận thì lại thương tình, bèn lấy một hoàn linh đan đưa chàng, bảo :
- Hãy nuốt đi!
Chàng nuốt khỏi cổ thấy thơm nực như mùi cam lộ và trong người có vẻ thanh thản lắm.
Bỗng lại thấy ông cụ ăn mày giương hai con mắt sáng như điện nhìn vào mặt chàng, mỉm cười nói :
- Ta cho cậu viên "Hoàn Cốt Kim Đan" đó, từ đây trong người có thể lanh lẹ và khỏe mạnh học tập chóng thành tài, ấy là nhờ tấm lòng hiếu thảo của cậu muốn báo thù cho cha nên ta giúp đỡ.
Liễu Tinh Đởm nghe lời cảm kích vội quỳ xuống lạy để tôn làm thầy.
Ông cụ liền đỡ chàng dậy rồi cười nói :
- Tôi không muốn làm thầy cậu, nhưng cậu đã có lòng hiếu thảo thì để tôi tìm hộ một ông thầy học.
Ông cụ ngắt lời và chỉ vào khu rừng thông phía trước mặt nói tiếp :
- Cậu hãy đi qua khu rừng về phía tây chừng nửa dặm có tòa Thuần Dương miếu, cậu đến đấy cứ bảo Lạp Đáp đạo nhân tiến cử sẽ có người thu nhận ngay.
Liễu Tinh Đởm toan nói nữa, chỉ chớp mắt không thấy ông cụ đâu, lúc ấy chàng mới biết đích thực là vị tiên lão xuống trần.
Liễu Tinh Đởm liền thu xếp khăn gói đi qua khu rừng thông rồi vào một đường núi lớn trước mặt hiện ra một tòa miếu tường đổ. Chàng bước tới gần cửa miếu, nhân ánh trăng sáng thấy trên ngưỡng cửa có bốn chữ lớn tuy đã dầm mưa dãi nắng lâu ngày còn nhận được là "Thuần Dương Đạo Viện". Nhưng năm hôm về trước, Liễu Tinh Đởm đã đi qua tòa miếu đây thấy đóng chặt cửa, coi mục nát như sắp đổ thì không ngờ trong đó có bậc dị nhân nào, song đêm nay cửa miếu mở rộng, hình như có người biết trước mở cửa sẵn để chờ chàng, Liễu Tinh Đởm nghĩ thế liền đi vào miếu, thấy một khu sân bỏ hoang cỏ mọc lơ thơ và

rêu phủ xanh mờ. Nhìn trong miếu thấy bỏ trống không cửa, những pho tượng bị cụt đầu gãy tay đổ nghiêng ngả, nhác trông cũng hiểu là tòa miếu bỏ hoang tiều tụy đã lâu ngày.
Liễu Tinh Đởm lại bước vào trong điện, thấy một luồng sáng ở trên nóc nhà chiếu xuống, chàng ngước mắt lên trông thì ra trên mái bị thủng một chỗ khá to nên ánh trăng hắt vào, làm sáng tỏa cả tòa đại điện mà không thấy một đạo sĩ nào, chàng rất lấy làm lạ, rồi lại chạy vào phía sau cũng không thấy bóng người.
Liễu Tinh Đởm chợt nhìn ra cửa miếu thấy một cái giếng, cạnh giếng là nhà bếp, cửa bếp đóng chặt, phía trong hình như có ánh đèn lờ mờ. Chàng bước đến ngó vào chỗ thủng, thấy một ngọn đèn dầu tù mù để trên bếp, cạnh bục bếp có chiếc giường cát không để treo màn, trên giường có một đạo nhân đang nằm co chân hình như bị ghẻ lở khắp mình coi rất ghê gớm, trên nét mặt lạnh lùng như người không còn thần khí và quần áo nhem nhuốc dơ dáy.
Lúc ấy đạo nhân hình như biết có người đứng ngoài cửa nhìn trộm liền nhảy xuống giường ra mở cửa trợn mắt mắng :
- Đứa nào canh khuya dám cả gan đến đây nhìn trộm ta?
Liễu Tinh Đởm chưa kịp đáp đã bị đạo sĩ tát một cái choáng váng cả mang tai, chàng thốt nhiên cả giận xông đến đấm luôn một quả vào giữa mặt đạo sĩ.
Đạo sĩ liền dùng chiêu "Kim Long Hí Thủy" tay phải đưa lên bắt quả đấm, tay trái chặn vào ngực đối thủ.
Liễu Tinh Đởm dùng luôn chiêu "Vận Thủy Ưng Trảo" giơ hai tay lên vồ.
Đạo sĩ nhanh mắt rụt tay lại dùng luôn chiêu "Đoạt Hổ Thiên Tự" tay trái co vào ngực, tay phải xỉa phắt lên hàm.
Liễu Tinh Đởm vội biến ra chiêu "Mãnh Hổ Phục Địa" phá chiêu ấy.
Đạo sĩ lại dùng chiêu ác hiểm "Linh Sư Khai Khẩu" đánh chận ngay và tiếp luôn bằng "Bạch Viên Cầm Chỉ".
Cũng may cho Liễu Tinh Đởm tránh khỏi cả.
Hai người đều trổ tài xông vào tranh đấu, phút chốc đã được vài chục chiêu như đôi hùm thiêng nhảy lên sân làm đám cỏ bẹp dí.
Tuy Liễu Tinh Đởm cũng vào tay võ nghệ cao cường thực nhưng đối với đạo sĩ có khác nào đem trứng chọi đá, nên chàng mau chóng kiệt sức, tay chân rối loạn, có lẽ sắp phải bị nguy hiểm, bỗng thấy đạo sĩ cười khanh khách nói :
- Ta khen ngươi có sức mạnh và võ nghệ cũng khá đấy, thôi ta hẳn cho ngươi xuống đây.
Đạo sĩ nói dứt lời liền túm lấy người Liễu Tinh Đởm giơ bổng lên ném xuống giếng ngoài cửa miếu, chàng khiếp hãi kêu rú lên một tiếng. Cũng may chàng đã được ăn một viên linh đan của Lạp Đáp đạo nhân, nên thân thể nhẹ nhõm như chim bay, nên khi ngã xuống giếng sâu ước chừng mười mấy trượng mà không bị thương.
Liễu Tinh Đởm đứng dưới giếng mở mắt xem lại thấy có một trời đất khác, vì dưới ấy có một con đường hầm rất rộng xây bằng đá, hai dãy đường hầm có rất nhiều cây cột gỗ cao ước chừng hai trượng, trên ngọn cột nào cũng có treo ngọn đèn thủy tinh chiếu sáng rực như ban ngày.
Liễu Tinh Đởm đi vào đến hết đường hầm thấy một tòa nhà lớn, trong phân ra ước chừng bốn mươi gian phòng, cánh cửa lớn ở phía ngoài đã mở sẵn, chàng vừa bước đến đầu cửa bỗng thấy một cô thiếu nữ mặc áo màu lục, tay cầm bảo kiếm ở trong nhà chạy ra quát :

- Quân cường đồ sao dám cả gan vào trong đường hầm này?
Liễu Tinh Đởm chưa kịp nói, cô thiếu nữ đã vội đeo thanh kiếm vào canh sườn, rồi nắm lấy tay chàng hỏi :
- Kìa ca ca ở đâu lại đến đây?
Liễu Tinh Đởm nhận được thiếu nữ là em gái chàng tên gọi Liễu Thuấn Anh, chàng kinh ngạc hỏi :
- Ủa, hiền muội sao không ở chùa Hổ Tuyên, huyện Âm Bình theo Tuệ Viễn sư mẫu học tập kiếm pháp lại đến đây làm gì?
Đang khi anh em Liễu Tinh Đởm hỏi han nhau câu chuyện bỗng thấy người đạo sĩ ghẻ lở trên miệng hầm hồi nãy chạy sồng sộc đến quát bảo :
- Lúc này không phải lúc nói chuyện, vì Liễu sư đệ còn phải vào yết kiến sư phụ, vậy Liễu sư muội hãy về phòng đi kẻo sư phụ biết lại quở trách.
Liễu Thuấn Anh nghe lời vội vào một gian phòng kéo cửa lại.

Lúc ấy đạo sĩ liền xin lỗi Liễu Tinh Đởm về sự mạo phạm ở trên miệng hầm vừa rồi, sau đưa chàng đi qua mấy cửa phòng đến một sảnh đường, đạo sĩ lại nói với chàng :
- Sư đệ vào trong này có sự gì cứ trình bày để sư phụ rõ, vì ở đây không có ai dám lén nghe trộm đâu mà ngại.
Đạo sĩ nói rồi đi ra.
Liễu Tinh Đởm khép nép bước vào trong sảnh đường thấy đèn nến chiếu sáng rực rỡ, chính giữa có cái án thư và chiếc ghế bành lớn, trên chiếc ghế có một ông cụ già nhìn chàng sẽ gật đầu mỉm cười nói :
- Nhà ngươi đến đây thực may lắm.
Liễu Tinh Đởm thấy ông cụ già mặt mũi tròn trĩnh, râu bạc như tuyết, hai mắt sáng quắc như điện, coi vẻ uy nghiêm và mạnh mẽ, chàng vội quỳ xuống thuật lại rõ chí hướng mình quyết tâm đi tìm thầy học đạo để báo thù cha, rồi gặp vị tiên lão tiến cử đến đây cho ông cụ nghe.
Ông cụ bèn nhấc Liễu Tinh Đởm dậy cười nói :
- Nguyên là sư tổ tiến cử ngươi đến đây, vậy phải đến lễ tạ ơn người.
Ông cụ nói rồi liền đưa Liễu Tinh Đởm đến một căn phòng đá rất tinh khiết, trong cái hương án cũng bằng đá, trên hương án có ba chiếc lư đồng rất lớn, khói trầm bốc lên nghi ngút, hai bên có đôi nến đỏ đang cháy.
Duy có một điều khiến chàng phải chú ý là bức tranh tượng thần treo trên tường giống hệt như mặt mũi vị tiên lão gặp ở trong rừng thông hồi nãy.
Ông cụ bèn trỏ vào bức thần tượng nói với chàng :
- Đây là bức chân dung của đức sư tổ vừa rồi.
Dứt lời ông ta bảo chàng quỳ xuống lễ ba lễ, sau lại chàng liền vái ông cụ rồi nói :
- Bẩm sư phụ cho phép đệ tử làm lễ nhận sư phụ tại đây.
Liễu Tinh Đởm vái rồi đứng về một bên chắp tay, ông cụ hỏi chàng :
- Ngươi định tôn ta làm thầy để học môn nghệ thuật gì?
Liễu Tinh Đởm trân trọng nói :
- Bẩm, sư phụ truyền thụ cho đệ tử các môn đạo pháp.
Ông cụ cười khanh khách nói :
- Đạo pháp, người đừng tưởng hai chữ ấy học dễ như thế vì trên đời phần nhiều là tà đạo, tà pháp, thật hiếm có người có đạo pháp chân truyền. Đến như ta đây có công theo đức sư tổ hơn hai mươi năm trời mà người cũng không truyền cho đạo pháp vì người bảo ta chỉ có căn duyên học tập võ nghệ mà thôi, nên nay môn võ của ta đời thường ca tụng có thần truyền. Sau ta lại nhờ ơn đức sư tổ dạy cho môn thần toán gieo ba đồng tiền đoán đúng việc quá khứ vị lai và môn vẽ bùa trấn áp rất linh nghiệm. Số là sư tổ họ Trương, tên Tam Phong là nhân vật hữu danh về đời nhà Nguyên, biệt hiệu thường gọi là Lạp Đáp đạo nhân, hiện nay người đã sống hơn ba trăm tuổi, bình sinh người hay hóa thân giả làm ông cụ ăn mày, nếu con mắt tục thì không thể biết được, khi sư tổ với ta thầy trò phân biệt nhau, người ban cho ta cái hầm này và ban thần tượng kia làm kỷ niệm đến nay cảnh tượng đã gần ba mươi mốt năm mà coi vẫn hiển hiện ra như trước mắt. Còn như ta với ngươi cũng có duyên phận thầy trò, vì ta có người bạn là Phương Kế Võ ở Thái Nguyên, nhân hay tin cha ngươi bị Không Nham hòa thượng bắt sống nên đến mượn cái danh thiếp của ta là Địch Long Tuấn để xin thì chắc nể mặt ta mà tha cho người, không ngờ Phương Kế Võ chưa đến nơi đã nghe tin cha ngươi bị hại rồi. Phương Kế Võ bèn vào ăn trộm đầu người và lá danh thiếp của ta bọc vào cái khăn gói đem đến nhà ngươi cốt để nhử ngươi đến Sơn Tây kẻo lại bị giết về tay kẻ thù. Kịp khi người đến Sơn Tây rồi, Phương Kế Võ lại lập tức bảo ngươi đi ngay, vì có em gái là Liễu Thuấn Anh ở chùa Hổ Tuyên, theo vị Tuệ Viễn lão ni vừa đến nhà họ Phương, cũng sợ ở đấy lại bị hại về tay kẻ thù nên mới phải đưa đến đây, nên khi ngươi vào cửa sau vườn nhà họ Phương thấy cô thiếu nữ đứng dưới gốc mai tức là Liễu Thuấn Anh đó, Phương Kế Võ sợ ngươi nói chuyện cho biết về tin cha bị hại, mà Liễu Thuấn Anh rất nóng nảy thế nào cũng quyết đi báo thù cha ngay, vả nó tài nghệ chưa được là bao ắt chẳng khỏi lại chết về tay kẻ thù.
Phương Kế Võ vì lẽ ấy nên bảo ngươi đi ngay lúc đó, rồi Tuệ Viễn lão ni đưa luôn Liễu Thuấn Anh đến đây học ta, còn khi hai anh em ngươi vào gặp nhau ở dưới hầm thì tên đạo sĩ Ân Bình vội chạy đến bảo hai ngươi lui ra cũng lại sợ ngươi nói chuyện cha bị hại cho em biết. Vậy bây giờ ngươi nghĩ lại xem có đúng thế không?
Liễu Tinh Đởm vẫn chưa tin lại hỏi luôn :
- Bẩm sư phụ, Phương Kế Võ đã có lòng đưa em đệ tử đến đây thế sao không đưa đệ tử luôn thể?
Ông cụ ấy tức Địch Long Tuấn liền nói :

- Phương Kế Võ không muốn đưa đến vì ngươi là con trai, sự đi lại dọc đường không e ngại, còn Liễu Thuấn Anh là con gái e bị người lừa đảo giữa đường thì nguy mất.
Liễu Tinh Đởm nghe nói đến sự lừa đảo thì lại sực nhớ đến chuyện mình bị tên đạo nhân lừa mất hơn mươi lạng bạc, chàng liền kể lại cho Địch Long Tuấn nghe. Địch Long Tuấn cũng buồn cười, nói chàng bị lừa thế là sự thường, nếu Liễu Thuấn Anh bị lừa thì nguy to, vì những phường tam giáo cửu lưu trên chốn giang hồ ngày nay phần nhiều là quân lừa đảo.
Liễu Tinh Đởm lại hỏi :
- Bẩm sư phụ quý hiệu là Địch Long Tuấn?
Địch Long Tuấn gật đầu, Liễu Tinh Đởm tức thì nước mắt giàn giụa nói :
- Trời ơi! Khi đệ tử bắt được lá danh thiếp vì tưởng sư phụ là kẻ thù nhân, nay không ngờ thù nhân lại là sư phụ của đệ tử thực. Nhưng không biết đích kẻ thù của đệ tử nó ở đâu, mà vì sao nó lại giết cha đệ tử?
Địch Long Tuấn nói :
- Cái đó chưa tiện nói ra vội, nhưng sau này thế nào ngươi cũng biết. Nay ta chỉ bảo cho ngươi nhớ rõ kẻ thù giết cha ngươi đích tên là Không Nham hòa thượng mà thôi.
Liễu Tinh Đởm nghe thầy nói đến đó vẻ mặt tỏ ra cái thái độ nghiêm nghị thì không dám hỏi nữa, bèn nói sang chuyện khác :
- Nếu đệ tử không có căn duyên học tập đạo pháp, thì xin sư phụ truyền cho võ thuật cũng được.
Địch Long Tuấn gật đầu nói :
- Được, nay đã là tình thầy trò thì ta cho phép con ra nói chuyện với Liễu Thuấn Anh, rồi mai ta sẽ truyền thụ quyền thuật cho anh em con, nhưng con phải giấu hẳn đừng cho nó biết tin cha con bị hại mới được.
Dứt lời Liễu Tinh Đởm theo Địch Long Tuấn vào phía trong, bỗng thấy một cô nương đến trước mặt nắm lấy tay Liễu Tinh Đởm hỏi :
- Liễu huynh có nhận được tôi không?
Liễu Tinh Đởm kinh ngạc nhìn vào mặt thiếu nữ.

Hồi 3

Người xinh mắc tội, tráng sĩ không dứt tình
Gái đẹp khơi mào, anh hùng quyết bền dạ

Địch Long Tuấn thấy thiếu nữ dám tự tiện vào sảnh đường hỏi chuyện Liễu Tinh Đởm thì thốt nhiên cả giận quát gọi Ân Bình là người đạo sĩ đầu ghẻ lở vào.
Thiếu nữ lúc ấy thấy sắc mặt Địch Long Tuấn nghiêm nghị và tiếng gọi vang như sấm, bỗng nhiên nàng sợ hãi mặt mày nhợt nhạt, hai mắt đăm đăm nhìn Liễu Tinh Đởm hình như sắp bị đại họa đến nơi không người cứu hộ.
Phút chốc đã thấy Ân Bình vào đứng trước mặt Địch Long Tuấn, chắp tay nói :
- Bẩm sư phụ, cho đòi đệ tử dạy việc gì?
Địch Long Tuấn liền chỉ thiếu nữ quát bảo :
- Con hẵng kéo cổ nó ra ngoài kia chém lấy đầu đem vào đây lập tức!
Liễu Tinh Đởm thấy thế không còn hồn vía, vội quỳ trước mặt Địch Long Tuấn hỏi :
- Bẩm xin sư phụ bớt giận, cho con biết người con gái ấy là ai?
Địch Long Tuấn nói :
- Con không cần hỏi ta nữa, tất đã nhận được nó?
Liễu Tinh Đởm đáp :
- Bẩm con đã hơi nhận được nhưng nay hình như nàng đã thay hình đổi dạng?
Địch Long Tuấn gạn hỏi :
- Con nhận được nó ở đâu?
Liễu Tinh Đởm đã giác ngộ nói :
- Con gặp ở nhà Ngô Tiểu Ất, đã đấu kiếm với nàng, sau con bị mẹ Ngô Tiểu Ất ném một mũi Mai Hoa trâm vào cánh tay, nên bị nàng cướp khăn gói và thanh kiếm đi. Nhưng có một điều lạ khi ấy nàng là chàng thiếu niên giả danh là Phương Quang Diệm, mà nay lại biến ra cô ngọc chất giai nhân.
Địch Long Tuấn gật đầu nói :
- Con tinh mắt lắm, nó chính là con gái Phương Kế Võ tên gọi là Phương Thuyền Cô, còn Phương Quang Diệm là anh nó, nó cũng mới đến đây theo ta học võ nghệ, nhân ta đã lập sẵn khuôn phép từ trước trong sảnh phòng này là chỗ bàn việc cơ mật, bất cứ trong bọn môn đồ ta chưa cho phép gọi thì không được tự nhiên vào đây.
Liễu Tinh Đởm lại khấu đầu nói :
- Quả là Phương thế muội đắc tội thực, cúi xin sư phụ nghĩ tình cha nàng mà tha thứ cho lần này, nếu bận sau còn mạo phạm thì con không dám xin hộ.
Địch Long Tuấn cả giận nói :
- Có lẽ nào luật pháp của ta lại như trò chơi để con xin được?
Dứt lời lại sai Ân Bình lôi Phương Thuyền Cô ra chém đầu thị chúng.
Liễu Tinh Đởm lần này không còn nghĩ gì đến sự trai gái hiềm tị, chàng liền sấn đến ôm Phương Thuyền Cô kéo giật trở lại làm hai người đều ngã lăn xuống đất.
Liễu Tinh Đởm nước mắt chạy quanh nói :
- Thưa sư phụ, lần này con đến đây được gặp sư tổ tiến cử con theo sư phụ học tập cũng là nhờ ơn Phương Kế Võ chỉ bảo trước, dẫu con tan thân nát thịt cũng chưa đền được ơn trong muôn một. Nếu nay sư phụ không dung tình thì xin chém cả con lẫn nàng cùng chết luôn thể, dầu xuống suối vàng linh hồn con cũng quyết làm con ma để theo đuổi kẻ thù là Không Nham hòa thượng.
Liễu Tinh Đởm nói rồi nước mắt nhỏ thánh thót vào gò má Phương Thuyền Cô, làm nàng cùng mở mắt nhìn chàng rồi tuôn theo hai giòn g lệ cảm lai láng.
Địch Long Tuấn thốt nhiên cả giận quát :
- Ủa, đây là chỗ nào mà các ngươi dám bày trò vô lễ ra đây?
Liễu Tinh Đởm ngậm ngùi nói :
- Thưa sư phụ, con không dám vô lễ, chỉ vì cảm kích mối đại ân của sư tổ cùng sư phụ với Phương Kế Võ quá nên phải liều mình xin sư phụ ra ơn tha cho chúng con một lối sinh lộ thì ơn ấy con muôn đời ghi nhớ.

Lúc ấy Ấn Bình đứng cạnh đấy thấy thế cũng phải chau mày rơi lệ, nhưng vì luật pháp của sư phụ rất nghiêm khắc, không thể nào khuyên giải xin bỏ được, cầm chắc chỉ trong giây phút nữa đầu hai người sẽ rụng rơi xuống đất mà thôi.
May đâu Địch Long Tuấn khẽ thở dài một cái rồi gật đầu nói :
- Ta khen thay cho Liễu Tinh Đởm là trang anh hùng nhiệt huyết chịu bỏ mình để cứu người. Thôi ta cũng vì tình Liễu Tinh Đởm mà tha cho nó lần này, nếu lần sau còn phạm luật thì đừng trách ta.
Liễu Tinh Đởm với Phương Thuyền Cô đều ngồi dậy khấu đầu lạy tạ ơn sư phụ, khi ngẩng lên thì đã thấy Địch Long Tuấn quay vào trong sảnh đường.
Ấn Bình cũng vội đi ra ngay.
Phương Thuyền Cô vái Liễu Tinh Đởm mấy cái để tạ ơn cứu mạng, chàng cũng vội đáp rồi hai người cùng nhau đến phòng Liễu Thuấn Anh để hỏi thăm.
Liễu Thuấn Anh vội mời hai người ngồi rồi kinh ngạc hỏi Phương Thuyền Cô :
- Lạ, chị với anh tôi vì sao lại khóc đến sưng cả mắt thế?
Liễu Tinh Đởm thuật lại chuyện vừa rồi cho Liễu Thuấn Anh nghe còn sự cha bị hại thì giấu hẳn không dám nói đến.
Liễu Thuấn Anh đăm đăm nhìn hai người một lúc rồi cười nhạo :
- Hay cho anh chị đã vội lễ tơ hồng trước để đợi ngày uống rượu hợp cẩn.
Phương Thuyền Cô thốt nhiên mặt đỏ ửng lên, ghé vào tai Liễu Thuấn Anh nói thầm :
- Chị chớ cậy nói trêu ghẹo người vội, vì anh tôi cũng sắp cưới chị về làm vợ đó.
Nghe câu trả lời, mặt Liễu Thuấn Anh đỏ bừng lên như đóa hoa hồng.
Liễu Tinh Đởm thấy cô em điềm nhiên vui vẻ không biết gì đến mối thù thương tâm của cha, chàng lại thêm đau đớn không thể nói nên lời.
Liễu Thuấn Anh lại nói với Phương Thuyền Cô :
- Đã bảo với chị là muốn thăm anh tôi thì hãy chờ lát nữa, vì mệnh lệnh của thầy rất nghiêm, cấm không cho ai vào trong sảnh đường mà không có lệnh gọi, chị làm suýt nguy cả, thế bây giờ sao chị không nói chuyện với anh tôi cho chán đi kẻo lại vội vàng...

Phương Thuyền Cô lại thẹn đỏ mặt nói :
- Chị đừng cậy thế có anh mà nói quấy mãi, đợi lúc khác chị sẽ biết tay tôi.
Nói dứt lời, Phương Thuyền Cô quay về phòng nàng ngay, anh em Liễu Tinh Đởm cố gọi lại cũng không được.
Lúc ấy chỉ còn hai anh em trong phòng, Liễu Thuấn Anh liền hỏi thăm việc nhà và cha có được mạnh khỏe không?
Liễu Tinh Đởm trong lòng đau xót, chàng đành ngậm sầu nuốt lệ giả nói là cha vẫn được mạnh khỏe, rất vui lòng bảo chàng đến đây theo sư phụ học tập võ nghệ thêm.
Nàng tin lời anh nói là thực, rồi đưa anh sang một gian phòng khác sạch sẽ để nghỉ ngơi, có sẵn cả giường màn chăn nệm.
Canh khuya, Liễu Tinh Đởm ngồi chống tay trên bàn nhìn ngọn đèn dầu lờ mờ như hạt đậu xanh, chàng sực nghĩ đến thù nhà thì bất giác châu lệ ràn rụa, sau mệt mỏi quá mặc cả quần áo ngoài nằm cả xuống giường thiêm thiếp đi lúc nào không biết, chợt đâu thấy người lay mình mấy cái thật mạnh, chàng mở bừng con mắt mơ màng thấy nàng Phương Thuyền Cô đứng cạnh đấy thì kinh ngạc nhảy phắt xuống giường.
Phương Thuyền Cô vội hỏi :
- Thưa thế huynh, cha tiểu muội mới đến chơi, xin mời thế huynh sang chơi bên phòng muội ngay.
Liễu Tinh Đởm sẽ gật đầu đi theo Phương Thuyền Cô sang gian phòng ấy, vừa bước vào khỏi cửa chàng liền gọi :
- Lão bá đâu hiền muội?
Bỗng đâu có trận gió lọt vào trong phòng thổi tắt ngọn đèn làm tối om không còn trông ra bóng người, tiếp luôn tiếng đóng cửa sập lại, hình như Phương Thuyền Cô đang cài then.
Liễu Tinh Đởm giật nẩy mình thấy khác ý, chàng giơ hai tay quờ quạng thì thấy cánh cửa bằng sắt đã đóng chặt.
Liễu Tinh Đởm còn đang hồi hộp bỗng nghe Phương Thuyền Cô ở sau lưng khẽ nói :

- Liễu thế huynh, tiểu muội mang ân thế huynh cứu mạng vừa rồi, không biết lấy gì báo đáp, nên đành đánh lừa để mời thế huynh đến đây, vậy xin thế huynh chớ hiềm phận hèn mọn mà cùng nhau giải kết mối duyên trăm năm về trước.
Kinh ngạc, Liễu Tinh Đởm không ngờ Phương Thuyền Cô lại phóng đãng đến thế, chàng quay lại định xô nàng ra thì không trông thấy người, liền cả giận nói :
- Đồ phóng đãng, ta không ngờ hiền muội lại có tâm địa xấu xa như thế?
Chợt nghe thấy tiếng đá lửa bật xòe ra, châm ngọn đèn lại sáng tỏ hơn trước, thấy Phương Thuyền Cô phấn điểm son tô lại càng tôn vẻ lộng lẫy.
Nàng làm ra bộ rất lẳng lơ nói :
- Thế huynh sao lại nói những lời quá đáng, nhưng canh khuya sao thế huynh lẻn vào phòng tiểu muội định làm gì? Nếu không nghe lời, tiểu muội sẽ đem việc này thưa với sư phụ thì thế huynh liệu sao?
Liễu Tinh Đởm càng thêm tức bực viện lẽ :
- Đó là hiền muội đánh lừa ta vào đây, khi gặp sư phụ thì đứng có chối, ta sẽ phân biệt tỏ tường.
Phương Thuyền Cô cố kiếm lời ôn tồn :
- Thế huynh cự tuyệt tiểu muội có lẽ hiềm vì thái độ lẳng lơ và ăn nói trăng hoa của tiểu muội không phải là trang khuê tú dã có tư tình với ai? Nếu thế thì oan ức lắm, vì tiểu muội năm nay đã mười tám tuổi, chưa làm việc tang bộc xấu xa bao giờ, nay không hiểu sao tiểu muội mới thoạt trông thấy thế huynh mà đã sinh lòng yêu mến không sao tả được ra lời, huống chi thế huynh với tiểu muội xảy ra sự hiềm nghi lúc ban ngày, ý tất cũng có duyên phận chăng đấy? Nên trái tim nóng hổi của tiểu muội đã buộc chặt vào trong ngực huynh rồi, thế huynh không đoái thương thì tiểu muội quyết liều ngọc nát vàng tan ngay đây trước mặt thế huynh. Thôi, xin thế huynh hãy cứu vớt người đang bị chìm đắm trong bể tình thăm thẳm muôn trùng.
Há phải cỏ cây, Liễu Tinh Đởm không đành lòng bèn kiếm lời khuyên nhủ :
- Hiền muội chớ nên cho ta những lời chán ngán ấy nữa, chẳng ra gì tấm thân hiền muội cũng quý trọng muôn vàn, mà nỡ làm chuyện bướm ong nhơ nhuốc thế ư? Huống chi ta chịu làm điều trái ngược lương tâm ấy thì mặt mũi nào thấy Phương lão bá là cha hiền muội và cha ta ở suối vàng? Thôi thì hiền muội làm ơn mở cửa cho ta ra kẻo khi sư phụ trông thấy thì chết cả với nhau, vả lại ô uế cả thanh danh hai nhà Phương, Liễu chúng ta đi.
Như gió thoảng qua, Phương Thuyền Cô không chịu nghe lời lại cố buộc tội :
- Thế huynh thật là người không biết lẽ phải mà cự tuyệt lòng tốt của tiểu muội, đừng tưởng từ chối hoài thì người ta phải mở cửa cho ra đâu, việc này xảy ra bởi tại ai dám công nhiên ôm người ta trước mặt sư phụ để gây nên mối tình ái lúc ấy? Thôi, biết điều thì thuận đi.
Liễu Tinh Đởm lại nổi giận nói :
- Ta không ngờ hiền muội là một cô gái thông minh mà lại hồ đồ đến thế, nếu ta biết hiền muội mặt dày quá đỗi thì dẫu chết ngay ta cũng không thèm xin xỏ với sư phụ cho.
Chưa dứt lời Phương Thuyền Cô liền phóng cặp thu ba rất tình tứ, rồi bước gần đến tủm tỉm cười giơ cánh tay ngọc trắng muốt lên khoác vai Liễu Tinh Đởm.
Chàng thốt nhiên thẹn đỏ mặt rồi dùng hết sức đẩy nàng ra rồi liền trợn mắt mắng :
- Hay cho phường dâm ô không biết liêm sỉ!
Dựng ngược đôi mày ngài, Phương Thuyền Cô cũng giận dữ mắng lại :
- Ngươi dám nói vô lễ trước mặt ta, ta bắt ngươi phải cúi đầu quỳ gối ngay tức khắc.
Dứt lời Phương Thuyền Cô liền nhảy sấn vào dùng chiêu "Nguyệt Lý Tân Hình" co tay trái lại phóng tay phải lên hàm Liễu Tinh Đởm.
Chàng thấy thế cả giận cũng dùng chiêu "Vân Trủy Ưng Trảo" giơ hai tay lên định bắt lấy tay nàng.
Phương Thuyền Cô gạt tay phải lại nhanh như cắt rồi xoay người phóng tay trái xỉa vào ngực tức là chiêu "Hồi Đầu Hổ Vi".
Liễu Tinh Đởm thấy nàng dùng thế võ lợi hại, cũng giở luôn chiêu "Nhị Long Tranh Châu" phá chiêu ấy.
Phương Thuyền Cô lại trở ra chiêu "Linh Sư Khai Khẩu" đưa dồn hai tay rồi co chân phải lên đá.
Liễu Tinh Đởm cũng trấn tĩnh như thường, liền dùng chiêu "Hầu Tử Thâu Đào" đưa ngang chân trái giở miếng đá, rồi đưa chân phải xỉa vào mặt, tay phải móc dưới bụng, may sao Phương Thuyền Cô cũng phá ngay được.
Một cặp trai gái dạo quyền hỗn đấu trong gian phòng rất kịch liệt, hai bên đều trổ hết bản lãnh bình sinh ra để thủ thắng.

Dưới ánh đèn sáng coi uyển chuyển như đôi uyên ương bơi trên mặt nước, như cặp bướm bay liệng trên cành hoa, qua lại tới lui phút chốc đã ngoài trăm hiệp mà chưa biết ai hơn ai kém.
Liễu Tinh Đởm thấy thế không thể hạ được nàng ngay chàng liền dụng mưu đánh chiêu "Chổm Hổ Thần Yêu" quay người chạy đi mấy bước.
Phương Thuyền Cô ngỡ chàng thất bại liền dùng chiêu "Bảo Áp Xuyên Liên" nhảy xổ theo.
Liễu Tinh Đởm thừa cơ quay trở lại ra chiêu "Bạch Viên Cầm Thỉ" định vồ lấy nàng giơ bổng lên quật xuống coi thể dữ dội tưởng chừng nàng không thể nào tránh kịp được.
Bỗng thấy một vật sáng loáng từ trên nóc phòng bay vụt xuống trúng vào cánh tay Liễu Tinh Đởm rồi rơi xuống đất, làm cánh tay Liễu Tinh Đởm tê buốt cả, chỉ đứng đờ ra không cựa quậy nói năng được.
Liễu Tinh Đởm vội nhìn xuống xem thì ra đó là một quả kim tiên không đầu nhọn.
Phương Thuyền Cô biết có người giúp nàng vừa ném phi tiêu vừa điểm huyệt Liễu Tinh Đởm, nàng liền với ngay sợi xích to bằng cổ tay quấn chặt lấy mình và hai cánh tay chàng mấy vòng rồi khóa lại, sau bế xốc người chàng đặt nằm ngay trên giường, nàng thương tình điểm hộ chỗ mạch lại cho chàng cựa quậy được.
Liễu Tinh Đởm khí ức nổi lên đầy ngực chàng cố vùng vẫy hết sức cũng không thể dứt xích ra được mới mệt mỏi phờ người.
Phương Thuyền Cô ngồi cạnh đấy lấy làm thích chí cười khúc khích nói :
- Nào thử xem thế huynh còn tài giỏi nữa hay thôi? Nếu cứ nghe lời tiểu muội thì đâu đến nỗi này? Vậy thế huynh hãy cứ bằng lòng đi rồi tiểu muội sẽ cởi trói cho kẻo tội nghiệp.
Phương Thuyền Cô vừa nói vừa đưa bàn tay ngọc vuốt ve mặt Liễu Tinh Đởm.
Chịu quyền thế đè nén dưới tay bạn quần thoa, Liễu Tinh Đởm ngửi thấy mùi lan xạ thơm ngào ngạt, nếu phường lãng tử dâm ô thì mấy chẳng hồi tâm chuyển ý, nhưng chàng thấy thế càng tức giận đùng đùng lại trợn mắt mắng :
- Thuyền Cô, ta không ngờ ngươi làm điều nhơ nhuốc đến thế để phá hoại môn phong nhà họ Phương, ta thề cụt đầu này thì thôi chớ không khi nào nghe lời trăng hoa, nay ngươi có nhẫn tâm giết ta đi cũng cam lòng chớ đừng làm trò khả ố trước mặt ta nữa.
Không chút hờn giận Phương Thuyền Cô lại cố làm ra bộ thân ái khuyên lơn :
- Thế huynh chớ nhẫn tâm nói những lời, vô tình ấy, vì cứ như Phương, Liễu, hai họ nhà ta thì dù tiểu muội đã là người vợ chưa cưới của thế huynh nên có quyền yêu đương và gần gũi được, không khi nào ai dám coi khinh như gái trăng hoa.
Nói đoạn nàng ôm đầu chàng vào lòng.
Liễu Tinh Đởm thấy nàng quá ư phóng đãng thì càng tức giận, lần này chàng vận nội công lên cánh tay rồi gắng sức vụt mạnh một cái, tức thì những dây xích tung ra, chàng đứng phắt dậy giơ tay xông vào đánh Phương Thuyền Cô.
Phương Thuyền Cô kinh hãi cho là chàng có sức khỏe vô cùng thì vội xua tay nói :
- Hãy khoan đã, đó là tiểu muội muốn thử lòng thế huynh đó!
Liễu Tinh Đởm cũng ngạc nhiên dừng tay lại hỏi :
- Thử lòng ta nhưng định làm gì chớ?
Phương Thuyền Cô ung dung đáp :
- Liễu thế huynh lòng đanh dạ thép, nếu có tánh dâm tà như những phường thanh niên khác có lẽ nguy đến tánh mạng, nguyên khi thế huynh đứng trước mặt sư phụ mà dám ôm lấy tiểu muội để xin hộ, làm sư phụ nghi cho thế huynh có tình ý với tiểu muội mới bày ra tấn trò hỗn độn như thế, nên vừa rồi sư phụ cho đòi tiểu muội vào trong nội sảnh hỏi rằng: "Tinh Đởm sao lại chịu liều mạng cứu con?" Thì tiểu muội trả lời: "Chàng là thế huynh của con." Sư phụ lại hỏi luôn: "Đã đành rằng nó xin tội cho con nhưng sao lại dám làm điều vô lễ trước mặt ta?" Câu hỏi ấy làm tiểu muội hổ thẹn quá chỉ trả lời vắn tắt là không biết.
Liễu Tinh Đởm lại xen lời :
- Thế rồi sư phụ hỏi gì nữa?
Phương Thuyền Cô tiếp theo :
- Thế rồi sư phụ lại vặn: "Không biết, con trả lời sư phụ khéo lắm, nhưng sư phụ hẳn hỏi bấy giờ con vì lẽ gì lại vào trong hậu sảnh?" Tiểu muội liền nói: "Nhân chàng có một cây Thanh Hương kiếm và đầu lâu của phụ thân chàng để ở nhà con, nên khi con thấy chàng đến thì muốn báo tin ngay cho biết đầu người và thanh kiếm báu lại cũng muốn cho chàng biết rõ mặt mũi con vừa giả trai thành thử trong hấp tấp quên mất cả mệnh lệnh nghiêm cấm của sư phụ, thực là tội đáng muôn thác", sư phụ chỉ khẽ lắc đầu nói:

“Thằng bé này nguyên là sư tổ tiến cử lại nhưng ta coi hành tung của nó thì không thể tin được. Bây giờ con cốt trong lòng chân chính đừng có hổ thẹn để đi thử xem lòng nó ra sao, nếu quả có lòng tà dâm thì con cứ chém đầu nó về đây, hay con cũng yên dưỡng nó mà che chở thì ta chém cả đôi, vì con không thể man trá được ta, ta đã có cách xét đoán”.

Nghe lời không những là sư phụ nghi hoặc thế huynh có lòng tà dâm, cho đến tiểu muội cũng hơi nghi ngờ. Huống hồ thế huynh đã có lòng cứu tiểu muội mà gây nên hiềm nghi trai gái ôm nhau rồi, mà tiểu muội thì chưa nhất định phải lấy thế huynh, song trọn đời cũng thề không ôm cầm thuyền ai nữa, âu đành rằng thế huynh có lòng mạo hiểm cứu tiểu muội thì dầu chết ngay tiểu muội cũng nghĩ kế báo đáp mới là, khốn nỗi sư phụ đã sai khiến thì tiểu muội không dám trái ý và cũng không quản hổ thẹn để thử xem tấm lòng của thế huynh hay dở ra sao. Nay tiểu muội đã biết rõ tấm lòng của thế huynh trắng trẻo như làn tuyết sáng suốt như vầng trăng, thì cũng may cho thế huynh và hú hồn cho tiểu muội, suýt nữa đã đưa người xuống hố sâu vực thẳm xin thế huynh tha lỗi cho.

Liễu Tinh Đởm lúc ấy mới rõ chuyện thì cười nói :

- Sư phụ dụng ý lợi hại thực, nhưng sao hiền muội không nói cho ta biết trước lỡ ra ta cũng như phường thiếu niên hiếu sắc kia thì còn chi là tính mệnh, hiền muội quả là vô tình lắm!

Phương Thuyền Cô cũng cười nói :

- Có thử lửa mới biết lòng vàng thắm, như thế tiểu muội lại được rõ phẩm hạnh của người quân tử, thôi xin mời thế huynh về phòng nghỉ.

Phương Thuyền Cô nói đoạn mở cửa phòng, Liễu Tinh Đởm ra khỏi đấy hầu như thoát một nơi quan ải mỹ nhân suýt nữa thì danh vọng của chàng bị chìm xuống tận đáy bể, mà thù cha không hòng báo phục nữa, tất để mối hận muôn đời.

Liễu Tinh Đởm quay về phòng thấy một cái bóng đen ngồi lù lù trên giường, khi thấy chàng liền quát to lên một tiếng :

- Nghiệt súc to gan thực, ngươi hãy coi lưỡi gươm của ta đây!

Hồi 4

Muốn thử lòng, Địch Long Tuấn vờ đe dọa
Được gươm báu Liễu Tinh Đởm quyết ra đi

Dưới ngọn đèn le lói, Liễu Tinh Đởm thấy người ấy thật hung ác, đầu đội thiết khôi, mình bận thiết giáp, hình như chân đi đôi giày đế sắt, mặt đen như trôn chảo, bộ râu xồm cứng như dây thép, tuy không trông rõ mặt nhưng cũng có thể phỏng đoán là người ước chừng năm sáu mươi tuổi, mình không to lớn mà cử chỉ rất lanh lẹ, người ấy cầm thanh bảo kiếm múa trước mặt Liễu Tinh Đởm sáng lấp loáng, vì đạo quang kiếm sáng quá làm ngọn đèn dầu cũng phải tắt phụp đi.
Lúc ấy Liễu Tinh Đởm trong tay không có khí giới, chàng biết là địch không nổi người ấy vội né về một bên rồi ứng tiếng hỏi :
- Ai đó, sao không cho ta biết tên họ mà cứ đánh càn bậy như thế, nếu mà ta bị thất bại thì còn sư phụ ta nữa, ngươi chớ có vội làm hỗn!
Yên lặng, người ấy không trả lời, liền cất mình nhảy vọt lên phóng chân đá Liễu Tinh Đởm một cái.
Liễu Tinh Đởm vội dùng chiêu "Mãnh Hổ Phục Địa" quỳ phục xuống giơ tay lên bắt chân.
Người ấy vội xoay mình dùng chiêu "Mãng Xà Phiên Thân" nhảy vọt ra.
Liễu Tinh Đởm thừa cơ lại dùng chiêu "Song Long Xuất Hải" phóng hai tay nhảy cả vào đánh.
Người ấy cũng ra chiêu "Liễu Trưởng Âm Dương" phá chiêu đó rồi hai người đều xung đột trong gian phòng tối mù mịt. Phút chốc quyền pháp của người ấy biến hóa vô cùng làm Liễu Tinh Đởm chân tay phải luống cuống, vì nỗi nhiều chiêu rất bí hiểm không hiểu, lắm lúc tưởng chừng như bị người ấy đánh vỡ óc tan xương ngay, mà khi hai quả đấm như cặp đồng chùy sắp giáng xuống thì người ấy co tay lại như giỡn đùa khiến chàng nhọc mệt, mồ hôi tháo như tắm xiết đổi kính phục người ấy là tay không phải tầm thường.
Đang khi bất ý Liễu Tinh Đởm thấy người ấy dùng chiêu "Phụng Hoàng Chuyển Dực" nhảy bổng lên khỏi đầu chàng rồi đặt một chân vào ngang vai làm chàng thấy cái chân ấy nặng hàng mấy ngàn cân không thể nào gánh nổi phải ngã phục xuống trước mặt người ấy, rồi lại thấy tê buốt cả mình mẩy, không thể cựa quậy được, mà muốn kêu lên để người đến cứu cũng không ra tiếng như bị cấm khẩu.
Bỗng người ấy sẽ nạt :
- Im ngay, ta là vị Dạ Du Thần ở trên thượng giới chỉ chuyên đêm khuya đi tra xét lòng thiện ác của nhân gian, nếu ngươi làm sự trái ngược lương tâm mà bị ta tuần sát thấy thì thanh kiếm báu ở tay ta quyết trừ khử.
Liễu Tinh Đởm nghe nói là Dạ Du Thần thì mới đỡ sợ, và tự biết lòng mình ngay thẳng rồi thấy gót chân người ấy day trên vai một cái hình như người điểm lại chỗ huyệt cho chàng mới khôi phục lại nguyên trạng, thì vội hỏi :
- Bẩm, ngài là Dạ Du Thần? Phụng mạng thượng đế để tra xét việc nhân gian?
Người ấy trả lời :
- Chính thế, nếu kẻ làm sự gian ác thì ta giết đi để cảnh cáo người đời.
Liễu Tinh Đởm quả quyết nói :
- Được rồi, nếu thanh gươm ở trong tay ngài mà giết tôi đêm nay, thì nội trong ba ngày đức Thánh thượng sẽ cho ngài lên đoạn đầu đài!
Người ấy nổi giận nói dằn từng tiếng :
- Hay cho ngươi dám nói khoe miệng để sỉ nhục thần giáo, có lẽ ngươi khinh lưỡi gươm của ta không sắc?
Liễu Tinh Đởm lại đáp :
- Tôi không dám hùng hổ thần giáo, nhưng ngài là một vị thần chuyên giết người càn bậy, tôi cứ ngỡ thế gian có những người không hiểu tình lý, ai ngờ trên thiên đường cũng có vị thần mờ ám.
Người ấy vẻ kinh ngạc hỏi luôn :
- Ngươi có chứng cớ gì mới bảo ta là vị thần mờ ám? Nếu ngươi nói ra được thì ta không làm Dạ Du Thần nữa.
Liễu Tinh Đởm cũng hỏi vặn lại :
- Muốn cần tôi nói sự mờ ám của ngài, ngài hẳn nói sự trái ngược lương tâm của tôi trước?

Người ấy cười gằn :
- Ngươi vào phòng chọc ghẹo một cô gái thơ ngây lại muốn dâm ô cả tấm thân trọng quý ngàn vàng của người ta.
Liễu Tinh Đởm tức giận liền cải :
- Ngài là một vị thần có con mắt sáng suốt mà dám buộc cho người điều oan uổng như thế sao?
Người ấy nói với giọng quả quyết :
- Ngươi còn dám chối cãi không giễu cợt gái trinh tiết. Nếu cô ta không nói cho ngươi biết trước để che mắt sư phụ ngươi thì có lẽ ngươi đã khai diễn ra tấn trò dâm ấy rồi chứ gì?
Liễu Tinh Đởm kinh hãi nói :
- Ông là một vị thần thiêng liêng thực, nhưng ông có mắt mà chỉ biết một lẽ chứ không hai. Nếu tôi có lòng tà dâm thì đêm nay không thoát khỏi cái quan ải mỹ nhân rồi, trên trời mà có vị thần mờ ám, thì dưới trần có viên quan lại hồ đồ.
Người ấy lại cười nói :
- Thôi được, thanh bảo kiếm này là đức Thượng đế ban cho ta để thử lòng vàng đá, nếu ngươi mà manh tâm, thì chỉ một nhát liếm là xong đời, bằng ngươi chính trực thì lưỡi kiếm nầy không thể xâm phạm đến ngươi được. Vậy ngươi hãy coi kiếm của ta đây.
Dứt lời người ấy co chân lại rồi rút thanh kiếm ra khỏi vỏ sáng quắc, coi thần sắc Liễu Tinh Đởm vẫn thản nhiên chàng vươn cổ ra chịu chém. Người ấy thấy thế bèn tra thanh kiếm vào trong vỏ rồi vực chàng dậy nói :
- Chàng đã có lòng chính trực nên lưỡi gươm của ta không thể xâm phạm được. Âu là theo ta đi tìm sư phụ để nói chuyện.
Người ấy nói đoạn đưa tay xoa vai Liễu Tinh Đởm mấy cái, tức thì không thấy trong mình tê buốt nữa, chàng có ý nghi là thần pháp linh diệu bèn theo người ấy vào trong nội sảnh. Không thấy sư phụ đâu thì chắc nằm an nghỉ trong phòng, nên chàng chỉ khoanh tay đứng chờ một chỗ.
Người ấy đứng quay mặt vào phía trong từ từ tháo cái thiết khôi trên đầu và bộ thiết giáp trong mình, lại trút bỏ thanh gươm đang gieo rồi xoay người trở lại nhìn Liễu Tinh Đởm nói :
- Con có nhận được ta là ai không?
Liễu Tinh Đởm vừa nhìn đã giật mình kinh hãi vì người ấy không phải Dạ Du Thần, mà chính sư phụ mình, không những là tướng mạo như hệt mà tiếng nói cũng đổi lại như trước.
Liễu Tinh Đởm biết là sư phụ dụng ý lợi hại, nếu chàng hiếu sắc mà vào trong quan ải mỹ nhân ấy thì ắt uổng mạng. Chàng càng nghĩ càng rùng mình sởn gáy, nhưng chàng tự hỏi lòng không thẹn thì cũng không ngại gì, Liễu Tinh Đởm liền quỳ trước mặt sư phụ là Địch Long Tuấn khấu đầu nói :
- Đệ tử trót mạo phạm sư phụ vừa rồi, xin người tha tội.
Địch Long Tuấn vội nhấc Liễu Tinh Đởm dậy rồi cười nói :
- Con có tội gì đâu, đó là ta thử lòng con xem có được quang minh chính đại không, nếu con mà làm sự cẩu thả ám muội, thì không còn gì tình nghĩa thầy trò, mà lưỡi kiếm của ta cũng không thể dung tình con được.
Dứt lời Địch Long Tuấn thuật lại chuyện đứng nghe ở ngoài phòng Phương Thuyền Cô, sau ném một quả kim tiền cụt đầu nhọn vào cánh tay chàng rồi nàng thừa cơ bắt trói lại, Liễu Tinh Đởm nghe nói lại càng bái phục sư phụ tài giỏi vô cùng.
Địch Long Tuấn nói :
- Võ nghệ của con cũng khá đấy, nhưng "mã bộ" còn khi chưa vững, nên chỉ có thể giao thủ với người tầm thường được, còn như gặp phải tay tài nghệ thì ắt không làm được trò gì, vậy con phải chịu khó khổ luyện, để ta chỉ bảo cho.
Liêu Tinh Đởm vội vâng dạ rồi lòng lấy làm vui sướng.
Địch Long Tuấn lại lấy một thanh kiếm nhỏ ra nói với Liễu Tinh Đởm :
- Kiếm này có chia ra âm dương hai thanh, âm kiếm tên gọi là Thu Nguyệt, thanh dương kiếm tên gọi là Thanh Phong, mà thanh kiếm này tức là dương kiếm, những thanh kiếm từ thượng cổ không thể bì kịp. Nguyên thuở xưa cặp âm dương kiếm này của đôi vợ chồng tên là Lý Thanh Phong và Lương Thu Nguyệt đều tài giỏi kiếm pháp trên chốn giang hồ, trừ gian giết nịnh, đã từng làm được nhiều việc nghĩa hiệp. Nhưng hiềm là cặp âm dương kiếm nầy hễ gặp phải người nội công giỏi thì không thể chịu nổi, chỉ là một vật thường như những thanh kiếm khác. Vả người luyện nội công trong mình cơ thể cứng như sắt đá mà hạng người ấy rất tài giỏi lại phần nhiều hay làm những điều đại gian ác, lưỡi kiếm thường không làm gì nỗi họ, nên khi ấy vợ chồng Lý Thanh Phong và Lương Thu Nguyệt đem cặp âm dương kiếm bỏ

vào lò lửa luyện lại, trải qua một thời gian mười lăm năm, hai thanh kiếm ấy mới luyện thành sắc như nước. Có thể chém sắt như bùn, thổi sợi tóc bay qua đã đứt, chém người không thấy dấu máu trên lưỡi, ngoài ba điều ấy còn chém người giỏi nội công cũng vẫn không được. Vợ chồng Lý Thanh Phong, Lương Thu Nguyệt lấy làm tức bực như điên cuồng lại bỏ hai thanh kiếm vào trong lò luyện một thời gian ba mươi năm nữa, thành thử đôi kiếm của vợ chồng ấy làm tiêu ma đời thanh niên của họ, sau gặp người nội công cũng lại vô linh hiệu. Thế là uổng phí hết công phu, huống chi đời người ai sống đủ trăm năm, nay đã bỏ mất bốn mươi lăm năm, rồi vợ chồng Lý Thanh Phong, Lương Thu Nguyệt vẫn kiên tâm lại luyện thêm mười năm nữa. Trong khoảng thời gian ấy, vợ chồng Lý Thanh Phong, Lương Thu Nguyệt đã yếu, hai thanh kiếm cũng chưa luyện thành công, vợ chồng phẫn chí liền cởi hết quần áo ôm nhau nhảy vào trong lò luyện kiếm bị thiêu chết, từ ấy về sau hai thanh kiếm ấy lọt vào tay một kẻ phi tặc mà mắt tục không ai biết là vật quý, còn như vợ chồng Lý Thanh Phong, Lương Thu Nguyệt tự tử vì thanh kiếm phần nhiều khách giang hồ cũng đều hiểu thế hết.

Địch Long Tuấn nói đến đây ngắt lời, đằng hắng lên mấy tiếng lại tiếp nói :

- Sao dời vật đổi thế nào cặp âm dương kiếm lại vào tay ta. Nhân hai mươi năm về trước đức sư tổ mua được ở hiệu bán đồ cũ hai mươi quan tiền rồi ngài luyện lại cặp kiếm ấy thành công đem cho ta, cứ như lời ngài nói thì hai thanh kiếm này đã linh cảm huyết nhục của vợ chồng Lý Thanh Phong, Lương Thu Nguyệt nên thanh âm kiếm có đạo bạch quang, dương kiếm có đạo kim quang, thanh âm kiếm của Lương Thu Nguyệt mới lấy tên là Thu Nguyệt kiếm, dương kiếm của Lý Thanh Phong mới lấy tên Thanh Phong kiếm đem hợp dụng lại. Nếu gặp người nội công tài giỏi đến đâu đứng xa cách mười bước cũng có thể múa kiếm lấy đầu dễ như trở bàn tay. Nguyên hai thanh kiếm Thu Nguyệt, Thanh Phong có vẻ linh hiệu là thần với chất, chất là nhờ người luyện công phu, thần nghĩa là nhờ chất linh cảm của loài người tác dụng mà biến thần không chất, nếu người không biết dùng coi như vật tầm thường thì không linh nghiệm chi hết, sở dĩ đức sư tổ cho ta có dạy cả môn linh diệu trong kiếm thuật, ta chịu khó luyện tập năm năm mới thành công, đã nhờ hai thanh kiếm này lập nên biết bao nhiêu sự nghiệp, nay ta cho con thanh kiếm rồi dạy cách thần thông biến chất chịu khó mà luyện tập, sau sẽ trừ gian giết ác để thừa kế cái chí nguyện của Lý Thanh Phong thuở trước.

Liễu Tinh Đởm nghe nói thích chí liền hỏi :

- Thưa sư phụ, đây là thanh dương kiếm vậy còn thanh âm kiếm đâu?

Địch Long Tuấn thản nhiên nói :

- Thanh âm kiếm ta đã giao nó cho người khác, con không cần phải hỏi, sau này báo thù xong âm dương hai kiếm sẽ gặp nhau.

Ngay hôm ấy Địch Long Tuấn đưa Liễu Tinh Đởm vào nhà riêng. Mỗi ngày ba buổi truyền thụ kiếm thuật.

Cũng may Liễu Tinh Đởm đã ăn được viên linh đơn của Tam Phong sư tổ khi trước nên cốt khí mạnh mẽ tâm địa thông minh lại chịu khó dụng công luyện tập, chỉ một năm rưỡi kiếm pháp đã hoàn toàn thành công.

Địch Long Tuấn lại dạy luôn Liễu Tinh Đởm về các môn quyền thuật và nội công trong hai năm trời nữa, chàng không hề ra khỏi nhà lấy một bước, các anh em bạn học cũng giữ theo luật pháp của thầy không ai dám vào hỏi thăm cả.

Một hôm Địch Long Tuấn dẫn Liễu Tinh Đởm đến một khu sân rộng, vào một cái nhà kiến trúc kiểu lương đình đã thấy Ân Bình tức người đạo pháp đầu lở mà Liễu Tinh Đởm gặp nhau lúc thoạt chạy xuống hầm đến đón Địch Long Tuấn mời ngồi, rồi Ân Bình với Liễu Tinh Đởm chấp tay đứng hầu hai bên. Địch Long Tuấn bèn nói với Liễu Tinh Đởm :

- Con theo ta luyện tập thấm thoát đã hầu bốn năm, ngày nay tài nghệ của con có phần tăng tiến lắm, âu là có Ân Bình sư huynh con đây, hai con hãy dạo vài đường quyền cho ta coi.

Liễu Tinh Đởm vội quỳ xuống trước mặt sư phụ khấu đầu nói :

- Thưa sư phụ, tài nghệ của con còn non nớt lắm, có tỉ thí với sư huynh con là người có công học tập đã lâu. Vả khi con mới xuống hầm võ nghệ của sư huynh con đã hơn con thập bội, bấy giờ con nhờ sư huynh con cầm con như người ôm con mèo nhỏ, vậy xin sư phụ xét kỹ kẻo khi đem trứng chọi đá sao?

Địch Long Tuấn cả cười nói :

- Thế thì ta dạy bảo con học bấy lâu chẳng hóa ra uổng lắm ư? Nghĩa là tài nghệ của con ta coi có phần tiến bộ hơn trước nhiều có thể đấu với sư huynh con được. Thôi anh em hãy ra sân tỉ thí cho ta coi cũng là ngày thường luyện tập của con nhà thượng võ.

Ân Bình cùng vội quỳ xuống thưa :

- Bẩm sư phụ, cho phép anh em con đọ sức cũng đủ biết, kẻo khi đấu lỡ xảy ra chân tay nguy hiểm.
Địch Long Tuấn gật đầu cười :
- Thao luyện võ nghệ nguy hiểm xảy ra là lẽ thường, ta đã sẵn thuốc đây ngại gì, nhưng anh em muốn đọ sức trước cũng được rồi hãy tỉ thí với nhau, vậy có cây tháp đá dựng ở trước sân kia làm cảnh, hai con mau xuống cử xem có nổi không?
Hai người cùng ứng tiếng "dạ" lên rồi đều chạy xuống sân.
Ân Bình bước đến gần cây tháp đá thấy bề cao ước chừng hơn trượng, bề rộng chừng hai tầm người ôm để trên cái bệ đá. Ân Bình ngắm nghía hồi lâu rồi dùng "Tọa mã" đứng tấn bộ xuống ôm lấy gốc tháp vào ngực rồi vận hết sức lực binh sinh ra từ từ đứng dậy, sau bước đi dạo vòng quanh sân hai lần, vì bước chân đi dùng tấn mạnh quá rập cả sân gạch, lại ôm tháp để chỗ cũ như trước coi chừng đã dùng sức quá nên chỉ đứng thở hồng hộc bởi cây tháp đá nặng tới nghìn cân.
Đến lượt Liễu Tinh Đởm thấy cây tháp đá cao to lớn thì chồn lòng sợ không vác nổi, chàng bèn xắn hai ống tay áo rồi dùng "Tọa mã" đứng tấn hạ bộ xuống, vận hết sức hai cánh tay ôm lấy cây tháp giơ bổng lên, thấy nhẹ tếch như cây tháp giấy, chàng lấy làm lạ nhìn xuống chân thì thấy giẫm lõm hai viên gạch xuống quá mắt cá không biết vì sao mình lại có sức khỏe đến thế. Thích chí, Liễu Tinh Đởm liền giơ cây tháp cao lên khỏi đầu, lại múa tít như người múa côn trên mặt sân nhảy nhót coi như không rất tự nhiên.

Ân Bình đứng ngoài thấy thế rất đỗi ngạc nhiên, tấm tắc khen ngợi Liễu Tinh Đởm có sức khỏe vô cùng.
Địch Long Tuấn thấy Liễu Tinh Đởm múa cây tháp lanh lẹ thì mỉm cười rồi nói :
- Nội công của con đã thành nên có sức khỏe như thế, nhưng còn cách đề khí chưa chắc đã hoàn toàn, vì bao nhiêu hơi sức vận cả lên trên người thì cũng là một sự khó, vậy con hãy đem hết cả sức nhảy lên mái nhà thử cho ta coi sao.
Liễu Tinh Đởm "dạ" lên một tiếng rồi vâng lời, chàng liền dụng hết sức đề khí lên trên người ôm cả cây tháp đá nhảy lên mái nhà, không ngờ sầm một tiếng bước chân giẫm lên ngói vụn nát rơi xuống rào rào. Chàng thấy thế cố gượng bước lên đỉnh mái, làm rung động cả nóc nhà cơ hồ bị gió bão đổ ụp uống, lúc này Liễu Tinh Đởm mới kinh hãi nhảy bổ xuống để cây tháp lên bệ đá như trước mà được cái sắc mặt vẫn thản nhiên không thấy dáng nhọc mệt.
Địch Long Tuấn cũng bật cười :
- Đó, ta đã bảo cách đề khí của con chưa được hoàn toàn, con chỉ quen dùng sức mình không hiểu sức nhẹ, đối với con mắt người nghệ cao thì họ coi thường lắm. Nào, con hãy thử, đây ta dùng cách đề khí thì biết.
Dứt lời Địch Long Tuấn nhảy vọt xuống sân nhanh như con én bay đến ôm lấy cây tháp đá tung bổng lên chừng hai ba trượng cao rồi ngửa mặt giơ hai tay bắt lấy cây tháp, đi rón rén mũi giầy bằng mười đầu ngón chân, chạy nhanh lên chung quanh sân, sau cất mình nhảy vụt lên nóc nhà, cả người lẫn tháp có thể nặng tới vạn cân mà cái bầu rượu xây bằng vôi gạch không long lở như thế cũng là nhờ cách đề khí của người giỏi võ nghệ vì bao nhiêu sức nặng đã đưa cả lên trên mình nên chân nhẹ nhõm không việc gì. Địch Long Tuấn đứng trên cái bầu rượu rỉnh trên nóc nhà rồi chao đầu lộn nhào xuống dưới sân như con mèo quăng mình tuyệt nhiên không nghe tiếng động. Địch Long Tuấn để cây tháp đá vào trên bệ như trước làm hai người Ân Bình, Liễu Tinh Đởm cũng phải khen sư phụ tài giỏi vô cùng.
Địch Long Tuấn ngoảnh lại cười với cả hai :
- Đó, hai con coi cách đề khí của ta có hiểu không, vì đã vận hết sức mạnh lên trên người như vật đem treo lên nên chân mới nhẹ nhõm dù định đi trên cây ở ngọn cũng không việc gì.
Nghe nói thích chí, Liễu Tinh Đởm vội quỳ xuống bẩm :
- Thưa sư phụ ra oai dạy con cách "đề khí" ấy nữa mà không hiểu sao lần này con lại có sức mạnh ấy được.
Địch Long Tuấn cười giảng :
- Sức mạnh của con là nhờ ơn đức sư tổ cho ăn viên linh đan khi trước, nên gân xương trong người cứng như sắt lại thêm công học tập trong bốn năm trời thì mới có sức khỏe như thế đó. Còn như con muốn học cách "đề khí" thực là một sự rất khó vì ít ra cũng phải ba bốn mươi năm mới có thể thành công được, huống chi mối cừu thù của cha phải cần báo phục ngay lúc này, không thể chờ đợi cho học tập được mà lâu như thế ắt kẻ thù của con không còn sống trên đời để giết nó nữa. Thôi đành khi nào báo oán xong con trở về đây ta sẽ dạy cho con sau.
Liễu Tinh Đởm tuân theo lời sư phụ.

Địch Long Tuấn lại đưa Liễu Tinh Đởm, Ân Bình hai người đến một tòa nhà đá rộng rãi, từ dưới móng tường lên trên đỉnh mái đều kiến trúc bằng đá. Địch Long Tuấn liền ấn nhẹ cơ quan trên tường, hai cánh cửa bật tung ra, rồi ba thầy trò bước vào trong nhà thấy những người bằng đá to lớn như người thật treo dây xích lủng lẳng trên mái nhà, Địch Long Tuấn trỏ bảo Liễu Tinh Đởm và Ân Bình :

- Đây là nhà thạch nhân trận của ta, trong nầy treo một trăm linh tám người bằng đá và dựng sẵn một cây côn sắt nặng chừng hai trăm cân, nếu học trò của ta không thể sử dụng nổi cây côn sắt phá đánh trong trận này ra vào ba lượt thì không khi nào ta cho ra ngoài ứng tiếp với đời được, kẻo khi khách giang hồ còn lắm người tài giỏi để thêm trò cười cho ta. Nay hai con học tập cũng đã khá rồi, hãy vào phá thạch nhân trận cho ta coi thử, nhưng phải cẩn thận mới được vì khi đánh vào người đá dây xích văng đi đập lại rất mạnh, nếu không đỡ kịp ắt phải vỡ đầu gãy tay, vậy phải lưu ý kẻo xảy ra nguy hiểm đến tính mạng.

Tuân theo lời thầy bảo, Ân Bình liền vác cây côn sắt xông vào đánh phá người đá trước, tức thì những người đá đánh trúng vào văng lên lung tung làm chàng phải cố sức gìn giữ kẻo đập vào người phải bị thương nặng.

Ân Bình cố sức ra vào xung đột được ba lượt thì người đà nhọc phờ, tay đã co chồn, vì người đá văng mạnh quá, chàng vội nhảy vọt ra ngoài đứng thở vóc hơi.

Mỉm cười, Địch Long Tuấn liền bảo Liễu Tinh Đởm vào phá thử xem.

Liễu Tinh Đởm liền cầm cây côn sắt nhẩy tót vào đánh phá, những người đá văng đi lộn lại kêu chan chát, có khi sắt đập vào nhau bật cả lửa ra bởi hai cánh tay chàng múa côn sắt quá mạnh, như hai con rồng múa khúc trong đám mây, người chàng vùng vẫy như con hổ nhảy hét trên đàn dê. Liễu Tinh Đởm càng đánh càng thấy thích chí, những người đá thi nhau xô đuổi mà không sao trúng vào người chàng được, quay qua lộn vào hàng mười mấy vòng vẫn không biết chán. Hăng hái lần cuối cùng Liễu Tinh Đởm múa côn đánh dữ hơn trước làm dây xích treo người đá bị đứt luôn nhiều chỗ, những người đá nặng đập vào nóc nhà vách tường kêu ầm ầm chàng mới chịu ngừng tay lại nhảy vọt ra, sắc mặt vẫn an nhiên như trước không thấy mệt nhọc.

Địch Long Tuấn gật đầu cười nói :

- Được rồi, võ dũng của con ngày nay có phần xuất sắc lắm, ta cũng lấy làm hài lòng về công dạy bảo con bấy lâu.

Địch Long Tuấn lại đưa Liễu Tinh Đởm, Ân Bình về chỗ khu sân rộng trước rồi bảo hai người :

- Hai con đọ sức ta đã biết nhưng còn võ nghệ cũng cần tỉ thí với nhau cho ta coi thử, vậy hai con hãy dạo chơi mấy đường quyền cước.

Ân Bình đứng chắp tay trước mặt sư phụ, nói :

- Thưa sư phụ, vì Liễu sư đệ ngày nay khí lực đã tăng tiến hơn con nhiều, nếu sư phụ sai con đấu võ thì quyết là không xứng đáng.

Địch Long tuấn bỗng đổi ngay sắc mặt nghiêm nghị nói :

- Ta có bảo các con ra nơi chiến trường tranh khôn đoạt giáp đâu mà sợ nguy hiểm, nghĩa là anh em cùng học thao luyện với nhau cho rộng đường kiến thức, để khi gặp tay kình địch thì sẽ đối phó. Vả lại võ nghệ ta dạy hai con cũng giống như nhau, chỉ có sức khỏe nhờ ở khí cốt người. Vậy hai con hãy dạo thử quyền thuật chơi, không được xâm phạm đến người nhau.

Liễu Tinh Đởm và Ân Bình hai chàng đều vâng lời thầy ra dạo quyền ở trước sân.

Ân Bình nhẩy ra sân trước đứng giang hai tay dùng chiêu "Khổng Tước Khai Bình", chực sẵn.

Liễu Tinh Đởm liền co một tay phải xông vào tức là chiêu "Kim Kê Độc Lập".

Ân Bình đã vội quỳ phục xuống dùng chiêu "Lão Thụ Bàn Căn" giơ tay định bắt lấy cẳng Liễu Tinh Đởm.

Liễu Tinh Đởm cũng vội rụt tay chân lại rồi lìa nhanh tay chân khác ra theo chiêu "Họa Mi Thượng Giá" vừa đá vừa xả vào người Ân Bình.

Ân Bình lại phá luôn chiêu ấy, rồi hai chàng trổ hết tài học bình sinh ra tranh đấu, thực là hai con hùm thiêng nhe nanh múa vuốt để ganh phần thắng lợi, chớp mắt đã được vài chục hiệp.

Địch Long Tuấn đứng xem thấy quyền thuật của Liễu Tinh Đởm lanh lẹ tuyệt vời, tuy Ân Bình cùng chung một môn phái mà tay chân Liễu Tinh Đởm biến hóa vô cùng nhiều chiêu lạ khác, đó cũng nhờ tính tinh thông của chàng linh động hơn người ở chỗ ấy làm Ân Bình tay chân luống cuống chỉ còn chờ lúc nguy bại.

Liễu Tinh Đởm lại đánh luôn chiêu "Kim Tuyến Điếu Hồ Lô".

Ân Bình cũng vội xoay ra chiêu "Hoàng Oanh Ẩm Thủy" để đỡ chiêu ấy.

Liễu Tinh Đởm lại đánh luôn chiêu "Liệu Hoàn Khấu Đả" rất lợi hại dẫu Ân Bình có đỡ cũng không kịp.

Địch Long Tuấn thấy thế liền ném một quả kim tiêu bay qua mang tai Liễu Tinh Đởm, trong khi bất thần khiến chàng thấy động vội nghiêng đầu bắt lấy quả kim tiêu trong tay rồi hai người ngừng cuộc đấu, nhảy vọt ra ngoài ngơ ngác nhìn.
Địch Long Tuấn bất giác vỗ tay khen ngợi :
- Võ nghệ của con tiến bộ lắm, trong khi bất phòng mà bắt được ám khí cũng là một tay tài giỏi đó, thực chẳng uổng phí công ta rèn tập cho con mấy năm.
Từ nay mối huyết thù của cha con sẽ có ngày báo phục được rồi.
Dứt lời ba thầy trò Địch Long Tuấn đều quay vào trong gian nội sảnh.
Lại một hôm Địch Long Tuấn cùng vị lão anh hùng Phương Kế Võ cha nàng Phương Thuyền Cô đi vào nội sảnh.
Liễu Tinh Đởm vội đến yết kiến, Phương Kế Võ khẽ gật đầu, rồi giơ tay bảo chàng hãy tạm lui ra.
Địch, Phương hai người cùng nhau bàn chuyện nhỏ, coi vẻ mặt hai người có lúc cương quyết, có lúc nghiêm nghị suy nghĩ như sợ hãi, làm Liễu Tinh Đởm không hiểu chuyện gì mà cũng không dám hỏi.
Sau lúc ấy Địch Long Tuấn lại cùng Phương Kế Võ ra đi, bẵng luôn hai ba ngày không thấy về, khiến Liễu Tinh Đởm lại càng lo sợ mong nhớ bội phần, ngày thứ tư mới thấy Địch Long Tuấn trở về ngồi trong nội sảnh vẻ mặt vẫn ra chiều lo nghĩ mà Liễu Tinh Đởm cũng hồ nghi không dám hỏi. Bỗng thấy Địch Long Tuấn gọi Liễu Tinh Đởm đến hỏi chàng :
- Tinh Đởm con, thù cha không báo gọi là trang hiếu tử, nên ta đã cùng Phương Kế Võ lão anh hùng cùng mẹ Ngô Tiểu Ất bàn đến mối oan cừu của cha con, nhưng vì kẻ thù ấy là người tài giỏi vô cùng, bản lãnh của ta chưa chắc đã làm gì nổi nó, duy có bà mẹ Ngô Tiểu Ất thì họa chăng trừ được Không Nham hòa thượng là kẻ thù giết cha con, song chưa dễ bà ta đã chịu giúp sức.
Liễu Tinh Đởm nghe tên kẻ thù giết cha thì đau đớn như muôn mũi tên bắn vào ruột, chàng ngậm ngùi nói :
- Thưa sư phụ, không ngờ Không Nham hòa thượng tài giỏi đến thế nhưng mẹ Ngô Tiểu Ất có phải là bà già ném Mai Hoa trâm vào cánh tay con khi trước không? Thế mà con ở chung một chỗ mà không biết bà ta tài ba lỗi lạc, chẳng hay vì lẽ gì mà mai danh ẩn tích, xin sư phụ nói rõ cho con biết.
Địch Long Tuấn giảng lại :
- Nguyên chồng bà khi xưa là tay nghĩa hiệp tên là Ngô Thế Kiệt, lừng lẫy trên mặt Thái Hồ mấy chục năm, hết lòng trừ gian diệt ác, giúp đời làm biết bao việc nghĩa hiệp kinh thiên, khắp mặt khách lục lâm giang hồ đều khiếp hãi nể sợ oai. Còn bà cũng là một tay nữ hiệp, so về tài nghệ lại có phần xuất sắc hơn chồng, nên bất cứ ai trên chốn giang hồ mà không biết tiếng Phan Huỳnh Nương.
Sau chồng bà thụ bệnh qua đời, nên bà cũng chán ngán giang hồ, đem đứa con thơ là Ngô Tiểu Ất về quy ẩn một nơi, mẹ con đành sống cùng khổ, vì bà suốt đời làm việc nghĩa hiệp không hề lưu lại chút di sản, mà thậm chí đến con bà cũng không truyền dạy võ nghệ. Bà cho là người có căn bản phải bôn ba vì đời, tức là làm nô lệ lo việc cho cả trăm họ mà vẫn không được danh vọng gì, thành bà lập chí từ đấy không chịu xuất đầu lộ diện, nay ta là bạn quen biết với vợ chồng bà khi trước bèn đem sự cừu thù của cha con nói để yêu cầu giúp đỡ một tay, thì bà nhất định khước từ. Sau cố cầu khẩn thì bà mới tạm nhận lời là đến khi đó sẽ hay.
Liễu Tinh Đởm nghe nói rất kính phục cái tiết tháo của Phan Huỳnh Nương là mẹ Ngô Tiểu Ất, rồi chàng xiết nỗi vui mừng nói :
- Nếu thế thì mối huyết thù của con có ngày báo phục được, vì bà Phan Huỳnh Nương quyết không sai lời, mà Không Nham hòa thượng ắt có ngày nộp mạng.
Địch Long Tuấn gật đầu :
- Lẽ tất nhiên là oan oan tương báo, kẻ giết người không thoát khỏi lưới trời hiện bây giờ cây Thanh Hương kiếm của con và thủ cấp của cha con Phương lão anh hùng đã đem đến đây rồi, chờ khi báo được thù xong sẽ giao trả con hai vật ấy, nay con hãy đến Long Sơn ở Hà Nam hỏi thăm đường đến Tiết Gia có người họ Tiết tên Cẩn rồi vờ làm quen, thế nào người ấy cũng nhận con làm con nuôi, con cứ chịu khó ở đó ít lâu rồi con sẽ lấy được một người vợ và trả được thù cha, song phải giấu diếm lai lịch và tên họ mới được.
Liễu Tinh Đởm ngậm ngùi đáp :
- Con hổ sinh chưa báo được thù cha thì sao nỡ nhận làm con nuôi người khác, con chỉ cầu nguyện trả được thù rồi đem thân giúp ích cho đời, con không thiết gì sự lấy vợ.
Địch Long Tuấn nói :

- Đại trượng phu trong khi tòng quyền thì phải thế. Vả lại có phải làm con thực của người ta mãi đâu mà ngại? Huống chi có gặp người vợ con thì mới trả được mối đại thù ấy, vậy con yên tâm đi ngay kẻo lỡ dịp này.

Nhưng, Liễu Tinh Đởm vẫn hồ nghi không đáp, Địch Long Tuấn nói luôn :

- Có lẽ con đã có người vợ riêng trong lòng, nhưng ta nói người ấy cũng tức là người trong lòng con yêu, thôi con mau lên đường đi, kẻo nàng Phương Thuyền Cô đang mắc đại nạn, trừ phi con ra thì không ai cứu được. Vả nhận việc này hai cây Thanh Phong, Thu Nguyệt kiếm sẽ gặp mặt nhau, là đầu Không Nham hòa thượng con ắt chém được.

Liễu Tinh Đởm nghe nói đến Phương Thuyền Cô thì bất giác thẹn đỏ mặt vì chàng biết sư phụ xét đoán tâm lý rất đúng, nên chàng đành cầm cây Thanh Phong kiếm bái biệt sư phụ quyết ý ra đi.

Hồi 5

Đánh mãnh hổ anh hùng tỏ thần dũng
Giết yêu quái cường đạo lộ nguyên hình

Liễu Tinh Đởm khi ra đi sực nhớ đến em gái là Liễu Thuấn Anh định vào từ biệt, Địch Long Tuấn bèn xua tay nói :
- Con bất tất phải vào từ biệt em con nữa, ta đã cho nó ra đi từ trước, thế nào sau này anh em con cũng gặp mặt nhau.
Liễu Tinh Đởm kinh ngạc hỏi :
- Thưa sư phụ em con đi đâu, có cùng đi với người nào nữa không?
Địch Long Tuấn nói :
- Võ nghệ của em con đối với ba năm trước đã tiến bộ nhiều lắm, nên trước đây ta đã cho nó cải nam trang ra đi. Thôi con cứ lên đường bất tất phải hỏi nhiều lời.
Liễu Tinh Đởm biết sư phụ nghiêm không dám hỏi nữa, chàng liền chắp tay vái sư phụ bốn lễ rồi quay ra đường hầm cũ là cái đáy giếng mà bốn năm về trước chàng đã bị Ân Bình xô xuống.
Liễu Tinh Đởm đứng ở dưới ngước mắt lên miệng hầm, thấy cao ước chùng hai trượng, chàng nhún mình nhảy vọt lên như con chim sẻ bay coi rất lẹ làng, đối với thuật phi thân khi trước thật khác hẳn một trời một vực.
Liễu Tinh Đởm lên khỏi miệng hầm bèn bước vào trong tòa chính điện ở trong chùa, tức là ngôi chùa chàng thoạt đến năm xưa, thấy Ân Bình sư huynh đang nằm ngủ ở dưới bệ phật ngáy o o, chàng không tiện đánh thức dậy để từ biệt, bước thẳng ra ngoài cửa chùa. Khi đi chưa được bao xa thì thấy cửa chùa đóng sập lại.
Liễu Tinh Đởm đi đến một khu rừng thấy những ngọn núi đó nhọn bao la, chung quanh hình như những pho tượng người lố nhố, đường đi thì gai góc, chi chít lau sậy um tùm thật là một nơi hiểm ác lạ thường.
Liễu Tinh Đởm loanh quanh mãi không biết lối ra chàng phải dùng thuật phi hành lên một quả núi nhanh thoăn thoắt truyền sang góc rừng bên kia. Cỏ cao quá đầu người chàng đang rẽ cỏ để tìm đường ra bỗng đâu nghe tiếng động lạ và người reo chuyển dậy một khu rừng. Liễu Tinh Đởm nhìn theo phương hướng ấy, thấy trên ngọn đồi phía trước mặt có một lớp người đều cầm gậy gộc theo đuổi một con vật đen vàng, con vật ấy miệng đang tha một người cong đuôi chạy xuống dưới đồi.
Liễu Tinh Đởm kinh ngạc liền chạy đến đón xem thì chính một con hùm lớn đang tha người, con hùm ấy vừa thấy Liễu Tinh Đởm thì sợ bị cướp mất mồi, liền gầm lên một tiếng nhe nanh vuốt nhảy xổ vào vồ, chàng vội hụp đầu xuống tránh về một bên, quay người lại dùng chiêu "Mãng Xà Phiên Thân" phóng chân đá luôn vào bụng con hùm, nó lộn nhào đi mấy vòng làm nó phải nhả mồi quăng người đang tha về một bên, con hùm như căm tức lắm gầm lên mấy tiếng nhe nanh múa vuốt lại nhảy xổ vào vồ.
Liễu Tinh Đởm cũng vội né khỏi rồi dùng chiêu "Song Long Quyền Thế" phóng hai quả đấm cả khuỷu tay vào đánh trúng lưng con hùm nọ ngã chúi xuống đất tưởng chừng như phải tan xương nát thịt. Không ngờ con vật ấy khỏe mạnh quá chẳng việc gì, nó lại quật đuôi xuống đất nhảy vọt lên định cấu xé mặt.
Liễu Tinh Đởm thấy cơ nguy thì rất kinh hãi chàng vội dùng chiêu "Phượng Hoàng Chuyển Dực" vung hắt hai cánh tay lên như con phượng hoàng xòe cánh gạt hai chân trước vào ngực con hùm làm nó bắn văng ra thật xa.
Con ác thú ấy vẫn không chịu thôi, gầm lên mấy tiếng dữ dội hơn trước rồi nhảy vọt qua đầu chàng.
Lần này Liễu Tinh Đởm hụp hẳn đầu xuống dùng "Bạch hổ vĩ thế" phóng liền hai tay lên túm lấy đuôi con hùm cố hết sức quật trở lại một cái mạnh trúng vào một tảng đá lớn gần đó. Nó bị thương nặng nằm giẫy giụa. Liễu Tinh Đởm thừa cơ nhảy vào nắm lấy hai cẳng trước xé toạc làm hai mảnh, máu chảy đầm đìa trên một bãi cỏ xanh, chàng vội chạy lại xem người bị tha thì thấy đã chết rồi, vì bị con vật cắn nát cổ họng và xé nát ngực lôi cả ruột gan, thấy cảnh thương tâm không thể cầm được lòng.
Lúc ấy bọn người theo đuổi con hùm đã chạy đến nơi thấy một chàng trẻ tuổi đánh chết được nó thì ai nấy đều lấy làm kinh ngạc đồng thời ứng tiếng lên ca tụng hết lời :
- Tráng sĩ thật là một người trời, nên mới có thần dũng đánh chết được con ác thú, thế là tráng sĩ đã trừ được một mối hại lớn cho thôn dân chúng tôi còn công đức nào cho bằng.
Liễu Tinh Đởm nghe lời cũng lấy làm lạ hỏi :

- Đánh chết con mãnh thú có tài giỏi gì mà ca tụng, nhưng tôi hỏi các ông, mãnh thú này nguy hiểm thế nào?
Trong bọn ấy có một người lớn tuổi nói :
- Tráng sĩ cao danh quí tánh là gì, nhân sao đi qua đây đánh con mãnh thú nầy cứu giúp dân chúng. Nguyên làng chúng tôi ở giáp dưới chân rặng núi gần đây, ước độ mấy tháng nay bị con hùm dữ nầy về bắt người và trâu bò rất nhiều, chẳng mấy đêm là không bị mất mà chúng tôi đã hết sức cùng nhau đi săn nó cũng không được vì nó hung tợn lắm, bắn không kịp bị nó cắn chết rất nhiều người, nên độ nầy không ai dám đi săn nữa, rồi cứ tối đến nhà nào cũng đóng cửa đi ngủ sớm, nhà nào cũng canh phòng trâu bò rất cẩn thận. Trưa hôm nay không ngờ trong làng chúng tôi có người đứng chơi ngoài cửa, bất ngờ bị con hùm nầy ở trên ngang sườn núi nhảy xuống vồ chạy, người nọ chỉ kêu thét lên được mấy tiếng, người con trai trong nhà thấy cha bị hùm tha chạy hô hoán người làng đến cứu, nên chúng tôi đều lấy gậy gộc và đánh đồng la đuổi theo, may sao lại gặp tráng sĩ đánh chết nó ở đây mà người con trai kẻ bị hại đã chạy đến kia.
Chưa nói hết lời đã thấy một người trẻ tuổi chạy đến ôm lấy xác người bị hùm cắn chết rồi nằm lăn ra đất khóc thảm thiết. Bọn người làng cũng xúm lại khuyên ngăn, hồi lâu người ấy mới chịu gạt nước mắt đến tạ ơn Liễu Tinh Đởm cứu được xác cha, rồi cùng mấy người nữa khiêng xác về trước lại đem xác con hùm về làng sả ra tế vong hồn những người bị nó hại khi trước.
Bấy giờ Liễu Tinh Đởm hỏi thăm bọn người ấy đường ra khỏi khu rừng này nhưng họ cố lưu lại mời về làng khoản đãi, chàng cũng nể lời đi theo.
Khi đến dưới chân rặng núi thấy một làng, nhà cửa chi chít hàng mấy trăm nóc, bọn người ấy đưa Liễu Tinh Đởm vào một nhà cự phú nhất làng đó, người cự phú đó họ Ngô tên gọi Ngô Viên Ngoại tuổi đã quá tuần hoa giáp mà lòng rất từ thiện, nên người miền ấy thường tôn như ông thần sống.
Lúc ấy Liễu Tinh Đởm ở chơi đấy. Ngô Viên Ngoại thấy chàng tuổi trẻ mà có tài thì tiếp đãi bằng cách rất kính trọng, người làng ấy bất luận già trẻ gái trai đều kêu nhau đến xem mặt chàng tráng sĩ đánh chết hùm rồi ai nấy đều tấm tắc khen ngợi.
Sau khi chủ khách dùng trà nước xong, Ngô Viên Ngoại ân cần hỏi Liễu Tinh Đởm :
- Tráng sĩ người xứ nào tên họ là gì xin làm ơn cho lão phu biết.
Liễu Tinh Đởm lễ phép đáp :
- Tôi họ Liễu tên Tinh Đởm người Mặc Sơn thuộc về địa hạt An Tuy tỉnh Giang Châu.
Nghe chàng bày tỏ tên họ xong, Ngô Viên Ngoại đứng dậy giơ tay lên nói với bọn người trong làng :
- Nay thực là lòng trời giúp cho dân làng ta, được gặp Liễu tráng sĩ đến đây, vậy anh em đều quỳ xuống yêu cầu Liễu tráng sĩ giúp cho việc nầy nữa, chẳng cần lão phu phải nói chắc anh em đều hiểu cả rồi?
Đồng thời tất cả mọi người cùng cất tiếng "dạ" vang lên. Ngô Viên Ngoại cùng bọn người làng cùng quỳ xuống trước mặt Liễu Tinh Đởm, chàng thất kinh không hiểu vì lẽ gì vội nhấc Ngô Viên Ngoại dậy và xua tay bảo mọi người đứng lên và vội vã hỏi :
- Tôi có tài đức gì mà các ngài quá tôn trọng như thế, nếu các ngài cần việc gì tôi xin tận tâm giúp đỡ.
Ngô Viên Ngoại có ý vui mừng liền mời Liễu Tinh Đởm ngồi xuống ghế rồi khẩn khoản nói :
- Tráng sĩ đã rộng lòng ban cho công đức thì lão phu xin thưa rõ căn do.
Nguyên mấy năm gần đây ở địa hạt chúng tôi thuộc về Trần Thiên Lãnh xảy ra cái tai nạn gớm ghê tức là có một con yêu quái hiện hình đến tàn hại nhân dân.
Duy có một điều là cách tàn hại của nó không khác gì quân cường đạo, nó cũng giết người lấy của và bắt các giống trâu bò heo ăn thịt, lại còn bắt những đàn bà, con gái xinh đẹp trong miền nầy. Khi trước dân chúng tôi đã triệu nhiều tay anh hùng hào kiệt đến tiêu trừ nó cũng không nổi mà còn bị nó chém cụt đầu hay giết mất xác nên dân chúng tôi không biết làm cách gì trừ được con yêu quái ấy đành phải lập đàn nguyện trời đất trừ hộ cho. Không ngờ khi mọi người đang mãi tế lễ thì thấy một bóng người đen bay qua đàn cầu nguyện, dân chúng ngơ ngác nhìn theo thấy biến đi mất, lúc ấy trên bàn thờ chỉ thấy một tờ giấy trắng lợt để mấy dòng chữ như sau: "Bản thân không phải yêu quái tức là Sơn Thần ở địa hạt đây, vì trời bắt các người phải chịu cái khổ ách nên sai bản thần đến trừng trị. Nếu các ngươi sớm biết sám hối thì cứ tuần rằm, mồng một tháng đôi kỳ phải đem vài con trâu bò đến nộp ở miếu Thành Hoàng đây để bản chức thụ hưởng thì sẽ được vô sự bằng sai lời hay thiếu sót số vật thì bản thần ắt lại hành phát. Bản sơn thần chỉ thị." Cũng vì lòng mê tín mà dân chúng tôi tin ở lời trong tờ giấy trắng ấy, nên từ đấy. Tuần rằm mồng một nào dân chúng tôi cũng phải gom góp nhau mua trâu bò, dê lợn đến dâng trong miếu Thành Hoàng rồi đến sáng ngày ra thì mất tích.

Có một đôi người bạo gan hiếu kỳ đứng núp ở sau miếu xem, không ngờ đến lúc trời sáng chỉ thấy còn cái xác cụt đầu, tất là đã bị yêu quái giết, nên từ đó không còn ai dám tò mò nữa, mà dân cư chúng tôi cũng bị nghèo vì con yêu quái ấy. Đã chịu cúng tế thế mà được yên đâu! Những nhà nào có đàn bà con gái đẹp vẫn thường bị yêu quái bắt mất tích, thật là tội ác của nó không sao mà kể cho xiết được. Chẳng lẽ dân chúng tôi bị tội tình gì mà trời giáng cho cái tai ách tàn hại đến thế, nay cũng may là nhờ hồng phúc dân chúng tôi ở đây được gặp tráng sĩ đánh chết con hùm dữ, tất phải là người tài nghệ quán chúng, vậy xin tráng sĩ ra ơn trừ diệt con yêu quái ấy thì dân chúng tôi xin lập đền ghi tạc công đức đời đời.
Liễu Tinh Đởm thốt nhiên nổi giận đùng đùng nghiến răng trợn mắt nói :
- Trời nào lại cho yêu quái xuống tàn hại sinh linh vô cớ như thế. Nếu trời mà có lòng ấy thì đâu còn phải là đấng chí tôn của muôn vật? Ắt là phải có duyên cớ mờ ám chi đây! Yêu quái gì mà lại giết người lấy của, bắt trâu bò ăn thịt, hãm hiếp đàn bà con gái chẳng khác gì hành tung của các quân cường đạo chút nào! Nhưng yêu quái hình thù ra sao? Nó thường lẩn khuất ở chỗ nào? Xin cho tôi biết! Bằng tôi không biết được thì thề quyết không sống làm người.
Ngô Viên Ngoại đáp :
- Yêu quái là vật ẩn hiện vô hình thì tôi biết nó lẩn quất ở đâu, duy có rằm và mồng một thì nó đến miếu Thành Hoàng ăn thịt trâu bò, vậy hôm nay vừa đúng ngày rằm, tráng sĩ định trừ diệt nó xin cứ nấp sẵn trong miếu, thế nào cũng nom thấy, con như hình thù nó thì nhiều người cũng đã thấy ngờ ngờ, khắp mình lông đen mọc xồm xoàm như giống gấu ngựa, mặt đen như trôn chảo, miệng rộng lại, có hai cái nanh thò ra to như hai quả chuối tiêu, trên đầu tóc buông xõa xuống quá lưng, tay cầm cái bồ cào bằng sắt, răng sáng loáng, tráng sĩ nhớ lấy hình dạng nó kẻo khi đánh lầm.
Liễu Tinh Đởm nghe nói lần này thì tức giận quá, chàng nắm tay mím môi đấm xuống vỡ tan cả một chiếc bàn rồi đứng phắt dậy hét to lên một tiếng, nói :
- Yêu quái gì mà hình dạng lạ đến thế? Được để tôi sẽ bắt nó xuất hiện nguyên hình cho các ngài coi, kẻo nó cứ quen làm điều gian ác để lừa kẻ ngu muội.
Ngô Viên Ngoại với bọn người làng thấy Liễu Tinh Đởm giận dữ đấm vỡ cả mặt bàn thì đều giật mình và tỏ ý mừng rỡ vì tin ở tài của chàng có thể giết nổi loại yêu quái.
Ngay ngày hôm ấy Ngô Viên Ngoại sai gia đình dọn một tiệc rượu thật long trọng và mời đủ các bậc phụ lão trong làng cùng mình thần ngồi thừa tiếp Liễu Tinh Đởm, trong khi ngồi thù tạc, chỉ bàn về những chuyện yêu quái mà chàng ít trả lời cứ rót rượu uống cho kỳ say, làm ai cũng lo thay cho chàng say quá ắt bị nguy với yêu quái.
Tiệc rượu mãi gần đến canh hai mà vẫn vui vẻ như thường, chợt Liễu Tinh Đởm bỗng đứng dậy bảo Ngô Viên Ngoại cho người lấy thêm một vò rượu lớn nữa ra uống mới đủ sức, ấy cũng bởi tánh hiếu thắng của tuổi trẻ vì chàng biết ý họ nghĩ mình uống nhiều rượu sẽ làm hỏng việc, nên Liễu gọi lấy rượu uống thêm cho công chúng phục.
Ngô Viên Ngoại thất kinh vội can ngăn :
- Xin tráng sĩ hãy khoan thứ chút tửu lượng, lỡ quá say mà không được việc chăng?
Dương tròn cặp mắt đã ngà ngà say, Liễu Tinh Đởm cười giòn khanh khách :
- Viên ngoại chớ lo điều đó, anh hùng ái tửu là lẽ đương nhiên vì tôi càng uống say càng có sức mạnh vô cùng, rượu tức là bầu nhiệt huyết của tôi trong khi giết yêu quái, vậy Viên Ngoại cứ cho mang rượu ra đây mới được.
Buộc lòng Ngô Viên Ngoại phải sai người bưng vò rượu ra.
Liễu Tinh Đởm liền mở nút ôm vò lên uống một hơi hết sạch quăng vò xuống đất vỡ tan vụn rồi rút thanh kiếm chém vào một cái cột đá vẹt phăng một mảnh, chàng thích chí cười sằng sặc nói :
- Nào thử xem yêu quái có cứng như cây cột đá nầy không, thôi chào các ngài ở lại, chốc nữa tôi sẽ xách đầu yêu quái về đây.
Dứt lời Liễu Tinh Đởm cầm thanh bảo kiếm ra đi, say loạng choạng như người sắp bị ngã làm ai cũng lắc đầu tiếc cho chàng phí mất mạng. Lúc ấy liền có người dẫn chàng đến miếu Thành Hoàng rồi vội quay về mà trong miếu đã xếp đặt bò lợn sẵn sàng.
Liễu Tinh Đởm bước vào trong miếu Thành Hoàng thấy đường đất rộng rãi có thể làm nơi anh hùng dụng võ được, còn trong cung thờ và trên thần đài thì bụi đất bám dầy hơn tấc vì bỏ hoang lâu ngày không người quét dọn.
Liễu Tinh Đởm tuy lúc ấy bị say thực nhưng trong trí vẫn còn minh mẫn, chàng phỏng đoán yêu quái tất là quân đại gian đại ác giả đội lốt nên chàng không hề sờn lòng.

Liễu Tinh Đởm nhìn ra ngoài sân đã thấy cột sẵn mấy con bò và mấy con lợn béo để nộp cho yêu quái, chàng thấy thế nhoẻn miệng cười rồi định vào trong cung ngồi để chờ yêu quái.
Bỗng đâu thấy có người đánh đét một cái vào sau gáy, Liễu tinh Đởm giựt mình ngoảnh lại thì không thấy gì, lại thấy phát vào lưng cái nữa, chàng kinh hãi quay người tìm cũng tuyệt nhiên không thấy bóng ai làm cho chàng cũng hơi ghê tợn cố đi sục sạo hết nơi cũng không thấy người bèn đứng lẩm bẩm nói một mình :
- Chẳng lẽ yêu quái thực, nếu người thì cái tài phi hành của ta có thể bắt được rồi, nhưng không có lẽ chắc là ta say rượu, bị loạn thần trí chăng, thôi ta không cần xét đoán hãy lên bàn thờ ngồi cạnh ông tượng Thành Hoàng để chờ con yêu quái thực đến xem xao.
Chàng nghĩ rồi nhảy tót lên bàn thờ ngồi cạnh pho tượng Thành Hoàng.
Liễu Tinh Đởm ngồi đợi đã khá lâu không thấy động tĩnh gì, chợt đâu thấy trong người choáng váng vì hơi men bốc lên cực điểm, trong bụng rạo rực rất khó chịu chàng vội ôm lấy ông tượng Thành Hoàng cúi mặt xuống nghĩ ngợi, không ngờ bị nôn hết những thức ăn và rượu sặc sụa đầy đầu ông tượng Thành Hoàng.
Khi nôn rồi chàng mới tỉnh lại, chàng bèn giơ cánh tay áo lên lau mặt rồi nhìn pho tượng cười sằng sặc :
- Chà! Tôi vô phép nôn đầy vào đầu bác, nhưng là chỗ anh em bác miễn thứ cho để tôi xin lau đền.
Nói rồi Liễu Tinh Đởm lấy vạt áo lau ngay đầu ông tượng Thành Hoàng.
Quái lạ, thốt nhiên có tiếng người cười giòn khanh khách ở ngay phía sau coi rất kinh hồn, lần này Liễu Tinh Đởm cũng khiếp hãi, chàng liền vội rút thanh bảo kiếm nhảy vọt đến chỗ ấy cũng không thấy gì, sau lục hết mọi nơi thì vẫn vắng tanh như trước, khiến chàng cũng phải bồi hồi hộp sinh nghi, sao lại có sự quái gở đến thế?
Lòng kiên quyết vẫn đánh đổ sự hoài nghi, Liễu Tinh Đởm bèn tra thanh kiếm vào vỏ, lại lên trên bàn thờ ngồi chờ đợi. Tiếp luôn lúc ấy cánh cửa miếu bật tung rồi một con quái vật bỗng nhảy xổ vào trong sân, quả nhiên đầu tóc rũ rượi lông đen đầy mình, mặt đen như trôn chảo, miệng thò ra hai cái nanh bằng quả chuối tiêu. Đúng hệt như lời Ngô Viên Ngoại tả hình thù.
Con yêu quái đang toan cởi trói mấy con trâu bò định giải đi, Liễu Tinh Đởm ngồi trong cung liền quát to :
- Yêu quái ngươi chớ đụng vào mấy con trâu của bản thần mà chết uổng mạng, bản thần phụng mạng đức Thượng đế sai xuống trừ diệt ngươi đó, ngươi mau quỳ xuống chịu tội.
Yêu quái nghe người quát giật nẩy mình, nó định nhảy lên trên bàn thờ, thấy Liễu Tinh Đởm thì gầm lên mấy tiếng dữ dội rồi giương hai tay nhún mình nhảy lên bàn thờ.
Liễu Tinh Đởm cũng vội phóng chân đá một cái trúng giữa ngực yêu quái lăn đi hai vòng lăn xuống đất, chàng nhẩy theo xuống đánh yêu quái đã vùng mình đứng dậy rồi người với vật xung đột nhau kịch liệt. Nhưng lạ thay yêu quái cũng biết võ nghệ như người. Nó liền dùng chiêu "Sơn Trung Cầm Hổ" quỳ phục xuống đất để nhử người vào đánh.
Liễu Tinh Đởm biết chiêu ấy ác hiểm vô cùng, chàng dùng chiêu "Nguyệt Lý Tàng Hoa".
Song yêu quái nhảy vọt lên dùng chiêu "Thiên Vương Thác Tháp" giơ bổng lên giang hai tay cứng như sắt vào đầu Liễu Tinh Đởm.
Chàng lại ra chiêu "Đồng Tử Bái Phật" chập hai bàn tay lại sửa lên gạt hai cánh tay yêu quái ra.
Nó lại dùng luôn chiêu "Tiểu Quỷ Bảo Kim Cương" lộn hai quả đấm xuống đánh thúc vào hai mạng sườn.
Liễu Tinh Đởm liền gạt hai tay ra rồi dùng ngay chiêu "Đồng Tử Hiến Đào" co chân lên đá một cái trúng vào bụng dưới nó ngã ngồi xuống, chàng thừa cơ liền sấn vào định đá miếng nữa.
Không ngờ yêu quái nhanh như biến đứng phắt dậy dùng chiêu "Bát Tiên Quý Tửu" phóng hai chân đá vào người hạ mạng.
Cũng may Liễu Tinh Đởm chao người tránh khỏi không thì bị đòn đá đó khó mà bảo toàn được tính mạng.
Đôi địch thủ hỗn đấu đã ngoài trăm hiệp mà vẫn còn cầm đồng chưa phân thắng bại.
Yêu quái thấy không thể thắng được Liễu Tinh Đởm liền chạy ra cửa miếu tìm binh khí là cây bừa cào dựng sẵn đấy trước, trong khi bất phòng nó giơ cây bừa cào lên quay một cái vào đỉnh đầu.
Liễu Tinh Đởm tránh không kịp, chàng liền vận hết nội công lên cánh tay gạt một cái, tức thì mấy răng bừa cào bị gẫy tan bắn đi.
Yêu quái kinh hãi lại giơ cán bừa cào vụt cái nữa.
Lần này Liễu Tinh Đởm rút thanh bảo kiếm ra chém một nhát gẫy đôi cây bừa cào làm hai đoạn.

Yêu quái biết là thanh bảo kiếm thì vỡ mật bay hồn, nó lại nhảy vào trong sân ôm lấy cây liễu to bằng hai bắp đùi, dùng hết sức nhổ bật cả rễ lên khỏi mặt đất rồi vác cây liễu giơ lên quật Liễu Tinh Đởm.
Chàng vẫn không chút sợ hãi, múa tít thanh bảo kiếm lên nghinh địch, phút chốc lưỡi kiếm đã chém cụt hết cành lá cây liễu còn trơ có thân không mà yêu quái vẫn chưa chịu thua chạy cứ quật bừa.
Giữa lúc đó, bỗng yêu quái quăng thân cây liễu xuống đất rồi ôm lấy hai cánh tay kêu rú lên tiếng người :
- Trời ơi! Ai ném ám khí vào hai cánh tay tôi bị thương rồi.
Liễu Tinh Đởm cũng lấy làm lạ không hiểu ai đã giúp mình nhưng chàng cũng thừa cơ sấn vào đá một cái nó ngã ngửa xuống đất rồi chặn chân lên ngực quát :
- Yêu quái, không ngờ ngươi là người giả đội lốt để tàn hại nhân dân, ngươi biết điều mau xưng rõ lai lịch không ta giết ngay lập tức.
Yêu quái líu lưỡi lại nói tiếng người :
- Ấy... ấy... tôi chính là người không phải là yêu quái xin tráng sĩ dung thứ tôi quyết khai nhận hết các tội.
Liễu Tinh Đởm cười gằn từng tiếng :
- À thế bây giờ ngươi đã biết nói, ngươi đã công nhận là người chịu khai hết tội trạng. Được rồi ta hãy xem ngươi.
Dứt lời Liễu Tinh Đởm liền tháo những sải dây thừng buộc trâu ra trói ghì con yêu quái giả vào một thân cây to bên cạnh đấy vì nó đã bị trọng thương hai cánh tay không còn sức cựa quậy được nữa. Đoạn chàng sờ vào cánh tay nó rút ra một vật nhỏ tí đưa lên xem tức là ngọn "Mai Hoa trâm" chẳng khác gì của bà mẹ Ngô Tiểu Ất là Phan Huỳnh Nương ném chàng năm xưa.
Sinh nghi, Liễu Tinh Đởm đang đứng suy nghĩ bỗng lại thấy người phát đét một cái vào sau lưng, chàng giật mình ngoảnh lại thì thấy cái bóng đen chạy vụt ra ngoài cửa miếu thì đoán chắc là người phát mình lúc trước, cả giận đuổi theo ra thấy cái bóng đen nhởn nhơ trước mặt, chàng cố sức đuổi cũng không kịp chỉ cách xa nhau chừng mười thước mà không thế nào tới gần được.
Vòng quanh mấy quả núi, Liễu Tinh Đởm theo sau cái bóng đến một nơi gai góc mọc um tùm thì cái bóng đen chui vào đá trốn đâu mất.
Liễu Tinh Đởm đuổi đến thấy cửa hang cũng khá rộng, chàng đoán ngay sào huyệt của lũ yêu quái ở dưới liền đánh bạo cũng đi xuống hang đá, càng đi càng thấy sâu thăm thẳm. Sau đến một khu đất khá rộng ước chừng hơn một trăm mẫu, ở giữa dựng lên một tòa nhà rộng rãi, trong nhà có ánh đèn sáng chiếu hắc ra.
Càng lấy làm lạ, Liễu Tinh Đởm không tìm cái bóng đen nữa, tiến đến đẩy cửa căn nhà ấy mà xông vào. Không ngờ lại thấy một cảnh tượng kỳ quái phô bày ra trước mắt chàng. Một đám toàn đàn bà con gái, cô nào cũng phấn điểm son tô lòe loẹt, trong nhà bày biện rất lộng lẫy, đèn nến thắp sáng rực rỡ, nhác trông đủ hiểu là sào huyệt của vị dâm thần nào.
Khi bọn đàn bà con gái thấy Liễu Tinh Đởm thì sợ hết hồn, liền xô nhau chạy, run như cầy sấy, Liễu Tinh Đởm thấy thế thương tình bèn lấy lời ngọt ngào nói :
- Các nàng đừng sợ hãi vì ta là trang hiệp sĩ xuống đây định giết kẻ gian ác để cứu các nàng ra khỏi nơi hố sâu vục thẳm, vậy các nàng cứ yên tâm cho ta biết rõ lai lịch vì sao lại bị giam hãm ở chỗ này?
Bọn đàn bà thấy Liễu Tinh Đởm mặt mũi nghiêm chỉnh lời lẽ ôn hòa thì cũng không sợ hãi nữa, tin là lời nói thực tình, có một người hơn tuổi trong bọn ấy ứng tiếng lên nói :
- Nếu nhờ ân tráng sĩ ra tay tế độ thì chị em thiếp cảm kích muôn đời không quên. Nguyên chị em thiếp là con nhà lương thiện ở làng gần đây bị một đứa hung bạo giả đội lốt yêu quái bắt giam hãm nên phải nghe theo mệnh lệnh của nó, không thì nó giết chết.
Liễu Tinh Đởm vội ngắt lời :
- Nàng không cần phải nói nhiều lời vì ta đã hiểu rõ cả. Nhưng có một điều là đứa hung bạo ấy lẩn khuất ở đây bao lâu, tên họ là gì, nó kiếm cách chi sinh nhai lại bắt dân làng ngày rằm mồng một đem nạp trâu bò là thế nào, chẳng lẽ nó ăn được hết?
Người đàn bà ấy tiếp theo :
- Thưa tráng sĩ, đứa hung bạo đó họ Hoàng tên Thiên Hổ. Người đặt cho cái hỗn danh là Tối Độc Trùng. Cách sinh nhai của nó chỉ giết người cướp của, cưỡng hiếp đàn bà con gái, nó còn giả lốt yêu quái là cốt bưng mắt người mê tín nên vờ bắt dân làng nộp trâu bò cũng cốt lừa dối bọn dân làng tưởng yêu quái thích ăn những món ấy thực.
Liễu Tinh Đởm nghe nói gật đầu ra ý đã hiểu :
- Được, các nàng cứ chờ đây đến sáng ta sẽ đưa về nhà, vì ta đã bắt được con yêu quái giả là Hoàng Thiên Hổ trói ở trong miếu Thành Hoàng rồi.

Nói đoạn Liễu Tinh Đởm trở lên miệng hang đá, chàng vừa đi vừa nghĩ cái bóng đen tức là người đã đưa đường xuống hang đá mà lại là người ném "Mai Hoa trâm" vào tay con yêu quái, chàng xiết đổi kính phục người ấy là trang kiếm tiên hiệp khách với tài xuất quỷ nhập thần ít có.
Liễu Tinh Đởm về đến miếu Thành Hoàng thì trời đã gần sáng, thấy con yêu quái giả vẫn bị trói ở thân cây lớn, chàng không nói năng gì liền quay ngay đến nhà Ngô Viên Ngoại.
Bây giờ trời đã sắp sáng mà Ngô Viên Ngoại vẫn còn bàn chuyện với bọn thôn dân, Liễu Tinh Đởm ai nấy đều cho chàng sẽ bị yêu quái ăn thịt rồi.
Liễu Tinh Đởm đấm cửa mạnh thình thình làm mọi người lại càng khiếp sợ ngỡ là yêu quái về báo thù kẻ giết nó, sau cùng nhận kỹ tiếng chàng vội ra mở cửa, thấy chàng thì liền vui mừng hỏi chuyện. Liễu Tinh Đởm liền thuật rõ đầu đuôi gốc ngọn sự đánh yêu quái cho nghe, mà ai cũng còn hồ nghi không tin.
Mãi đến lúc trời sáng rõ, Ngô Viên Ngoại với bọn người làng mới dám theo Liễu Tinh Đởm đến miếu Thành Hoàng, khi đến nơi quả nhiên thấy con yêu quái đã bị trói chặt vào thân cây, còn mấy con trâu lợn vẫn ở trong sân làm bọn thôn dân đều khiếp hải giật lùi trở lại kêu rú lên, thậm chí có người quá khiếp sợ chết ngất đi.
Liễu Tinh Đởm thấy thế cũng buồn cười rồi giơ tay nói :
- Các ngài đừng nên mê tín mà kinh hãi quá đến thế, vì nó không phải yêu quái, chính là người giả đội lốt để làm sự gian ác. Âu để tôi bắt nó phải nói tiếng người và hiện nguyên hình cho các ngài coi.
Nói đoạn Liễu Tinh Đởm liền đến tát vào mặt yêu quái mấy cái làm nó đau đớn quá vội kêu to lên :
- Tráng sĩ đã bắt được tôi rồi cứ giết ngay đi, can gì phải khoe khoang trước mặt công chúng? Dẫu sao cũng chỉ một lần chết mà thôi.
Liễu Tinh Đởm liền trỏ mặt yêu quái giả quát mắng :
- Hay cho Tối Độc Trùng Hoàng Thiên Hổ! Ngươi bày lắm trò yêu quái hại biết bao nhân mạng, tội ác của ngươi cũng đáng chết lắm rồi. Còn như sào huyệt ngươi ở dưới hang cũng bị ta khám phá, vậy ngươi hãy xuất hiện nguyên hình cho công chúng biết mặt rồi chịu chết, không còn hy vọng gì nữa đâu.
Liễu Tinh Đởm nói rồi sấn đến lột mặt nạ và mớ tóc giả trên đầu yêu quái, sau tháo cả lớp da gần chung quanh người tức thì hiện rõ ra một người lực lưỡng, tướng mạo cổ quái, mày rậm, mặt tròn mũi to miệng rộng, răng vẩu, râu xồm, thớ thịt trên mặt sần sùi coi rất hung dữ.
Con yêu quái giả thấy Liễu Tinh Đởm gọi rõ tên hiệu mình thì rất kinh hãi, sau thấy chàng lột cả mặt nạ nó cũng tức giận hét to lên :
- Thất phu, can gì ngươi lại réo tên ta mà làm nhục đến thế? Ta thề sống không ăn được thịt ngươi chết quyết bắt vong hồn ngươi.
Lúc đó Ngô Viên Ngoại với bọn người làng mới thấy rõ nguyên hình yêu quái, trong ấy có nhiều người đã bị nó hãm hại người nhà nên có sẵn giáo mác trên tay, liền sấn lại đâm chém con yêu quái là Hoàng Thiên Hổ bị lòi ruột và nát thây ra từng mảnh thế là bọn ác thì báo ứng rõ ràng.
Sau khi giết chết Hoàng Thiên Hổ rồi, Liễu Tinh Đởm dẫn Ngô Viên Ngoại với bọn người làng xuống hang đá cứu bọn đàn bà con gái ra khỏi. Ở trong hang còn chứa tích rất nhiều tiền của và lương thực như thóc gạo trâu, bò, gà, lợn, chàng đem phát đều cho những nhà bị hại, còn bọn đàn bà con gái dắt díu nhau về với cha mẹ, chồng con.
Thế là Liễu Tinh Đởm đã làm nên một điều công đức lớn lao ở miền thôn dã ấy, bọn thôn dân làm tiệc long trọng để thết đãi rồi cố lưu chàng ở lại chơi mấy hôm, nhưng vì chàng còn mối cựu thù cha nặng trĩu bên lòng nên quyết đi ngay, bọn thôn dân biết không giữ được liền bảo nhau chung góp vàng bạc tặng chàng để đền ơn, chàng cũng không chịu nhận, sau cùng bọn thôn dân đành phải tiễn chàng lên đường rồi từ đấy họ cảm kích công đức chàng nên lập miếu để thờ phụng.
Ngày kia, Liễu Tinh Đởm đi đến chân núi Long Sơn thuộc tỉnh Hà Nam, chàng ngước mặt lên thấy quang cảnh hùng vĩ của quả núi, những mỏm đá ngoằn ngoèo chạy tròn chung quanh núi như đàn rồng lớn mà cây cối bao bọc um tùm xanh ngắt.
Liễu Tinh Đởm hỏi thăm Tiết Gia Pha là một nhà phú hộ giàu nhất trên quả núi Long Son, gia tài điền sản có thể hàng ức triệu triệu. Tiết Cẩn người chủ nhà ấy lại châu văn tú tài có hai người vợ mà hiếm hoi không con cái.
Tiết Cẩn đã ngoài năm mươi tuổi mà phẩm hạnh rất đoan chính, quyết đem cái gia tài ức vạn ra làm việc từ thiện, lại thường giúp đỡ những người cảnh ngộ khốn cùng nên danh tiếng hào hiệp đã lừng lẫy khắp châu quận, đời thường ca tụng là "Mạnh Thường Quân", thậm chí gia nhân bộc phú trong nhà cũng đều cảm tạ ân đức của Tiết Cẩn như trời bể. Tiết Cẩn lại có đức tốt không bao giờ chịu giao du với những bọn quan trường.

Tại miền Long Sơn lại có một tên vô loại họ Chu hỗn danh thường gọi Tiểu Ôn Thần cũng khá giỏi võ nghệ nhưng hắn thì ham mê trong trường đen đỏ, bao nhiêu sản nghiệp của ông cha để lại hắn đều mang bán cho nhà Tiết Cẩn, rồi bị thua cờ bạc hết sạch, mà nhiều khi hắn cứ đến vay mượn luôn. Tiết Cẩn cũng không ngần ngại gì.

Một hôm Tiểu Ôn Thần lại đến nhà họ Tiết vay mượn, không biết vì cãi cọ thế nào mà hắn ta đánh bọn gia nhân chạy tán loạn, những người hàng xóm sang khuyên cũng không được, lúc ấy Tiết Cẩn ở trong nhà chạy ra kiếm lời dỗ hắn, không ngờ Tiểu Ôn Thần trong khi hùng hổ đánh luôn Tiết Cẩn mấy quả đấm vào ngực, khen thay thế mà ông ta không giận vẫn mỉm cười xin lỗi rồi lại lấy hai mươi lạng bạc cho hắn, Tiểu Ôn Thần lấy số bạc mà còn đe dọa :

- Có thế chứ, ta tống cho mấy quả đấm mới chịu lòi tiền, hễ ta thua rồi lại đến tróc nã ngươi sau.

Mọi người đứng xem đều lấy làm bất bình mà Tiết Cẩn vẫn ung dung tươi cười không chút giận dữ làm ai nấy phải thán phục Tiết Cẩn nhân từ, rồi nguyền rủa Tiểu Ôn Thần không biết bao nhiêu là lời thậm tệ.

Rõ sự báo ứng, cách mấy hôm sau Tiểu Ôn Thần đang cùng bọn vô loại ham bóc lột nhau trong trường đổ bác, thôi thì kẻ thua người được cãi cọ om sòm bỗng đâu có một cái bóng đen như ở trên trời bay xuống, mọi người chưa trông rõ mặt mũi thì đã thấy thanh long đao sáng lấp lánh lượn trên đầu Tiểu Ôn Thần một vòng, lập tức Tiểu Ôn Thần biến đâu mất chiếc đầu, chỉ còn thân mình đổ phục xuống, máu tươi trên cổ bỗng phun ra phè phè rồi không thấy vị tướng quân cầm đao ấy đâu nữa làm bọn con bạc kinh hồn hoảng vía tan cuộc ngay, chúng vội kéo nhau đi báo cho người, bảo chính ở địa hạt ấy biết là có một vị tường quân như đức Chu Xương ở miếu Quang Đế cầm Thanh Long Đao từ trên trời bay xuống chém đầu Tiểu Ôn Thần. Thành thử ai cũng tin là thực, quan sở tại cũng không còn cách nào truy tầm được đức Chu Xương đao án, đành xóa bỏ chuyện ấy.

Vì Tiểu Ôn Thần chết một cách dữ như thế nên nhân dân ở vùng Long Sơn tôn kính Tiết Cẩn là người nhân đức, mới có thần thánh đến bảo hộ, từ đấy lại càng ca tụng Tiết Cẩn như đức Phật sống không ai dám xâm phạm.

Hồi 6

Múa thanh gươm, Liễu Tinh Đởm khoe sức mạnh
Bắt mũi tên, Mai Hương Châu tỏ nghề tài

Liễu Tinh Đởm nghe người ca tụng Tiết Cẩn và cách chết của Tiểu Ôn Thần rất lạ, chàng sinh nghi tìm đến Tiết gia là một nơi thôn trang lộng lẫy, cây cỏ sầm uất. Liễu Tinh Đởm bước vào trong cửa hỏi bọn gia nhân Tiết Cẩn có nhà không?
Bọn gia nhân ngắm nghía chàng hồi lâu rồi hỏi tên họ, chàng vờ giả giọng Sơn Đông nói :
- Tôi là người họ Lưu, tên Đại Hạc ở Sơn Đông, nhân đi qua đây được nghe cái thịnh danh của Tiết thái gia nên muốn vào bái yết, phiền các bác làm ơn thông báo hộ.
Một tên gia nhân vào thông báo, hồi bèn quay ra cầm mười lạng bạc dưa cho Liễu Tinh Đởm rồi nói :
- Thưa ngài, gia chủ vì trong người khó ở không tiếp kiến được nên có chút lễ mọn này xin kính tặng ngài, xin ngài nhận cho.
Bất đắc dĩ Liễu Tinh Đởm phải nhận số bạc rồi cám ơn đi ra.
Canh ba đêm ấy trăng sáng vằng vặc như ban ngày. Liễu Tinh Đởm lại tìm đến phía sau nhà Tiết Cẩn, chàng nhảy vọt ngồi trên ngọn tre cao như con vượn, chỉ thấy một vết đen, rồi từ trên ngọn tre buông mình sang nóc nhà, đứng ngơ ngác nhìn chung quanh không biết đến đâu là nơi phòng ngủ của Tiết Cẩn.
Bỗng nghe phía dưới có người nói nhưng xa quá không nghe rõ, Liễu Tinh Đởm buông mình nhảy xuống đất lẹ làng đứng nấp sau mấy gốc liễu, thấy trong cửa chấn song có ánh đèn sáng chiếu ra, rồi nghe tiếng người rú lên :
- Ngươi dám đòi mạng ta, ta khen cho ngươi là con ma thiêng đó.
Lại nghe tiếng người đàn bà nói :
- Kìa dì hai, có lẽ ông đã hồi tỉnh?
Kế lại nghe tiếng người thiếu phụ nói :
- Thưa bà vâng, ông đã hồi tỉnh rồi thực.
Hình như người đàn bà sẽ hỏi người đàn ông nói mê :
- Ông đã tỉnh rồi ư? Ông đau yếu thế nào?
Tiếp luôn tiếng người đàn ông rên rỉ :
- Bà và dì hai nó đang ngồi chờ ở cạnh tôi?
Người đàn bà đáp :
- Sao trong giấc ngủ ông hay nói mê, có lẽ vong hồn thằng Tiểu Ôn Thần đến đòi mạng?
Người dàn ông "hứ" một tiếng :
- Thằng Tiểu Ôn Thần có làm gì, những thứ người như nó, cải trang đi giết hàng mấy trăm đứa rồi. Nhưng bình sinh ta giết cũng đã nhiều tay anh hùng hảo hán, chưa thấy đứa nào dám đến đòi mạng.
Người đàn bà lại hỏi :
- Ông đừng giấu tôi, thế thì con ma nào đó vừa đến trêu ghẹo ông trong cơn mê đó?
Người đàn ông suýt mồm :
- Con ma nầy lợi hại lắm, có oan trái tương báo. Khi xưa nó đã định hại ta may nhờ sư phụ ta giết nó đi, không thì ta ắt phải chết vì tay nó. Nay nó là con ma thiêng lại còn dám đến xâm phạm ta nữa được, ta thách nó cũng không làm gì nổi.
Người đàn bà tắc lưỡi :
- Ủa! Có lẽ là lão Liễu Hải Phong ở Mộc Sơn? Tôi còn nhớ bốn năm về trước đến tỉnh An Huy cưỡng hiếp một người con gái bị Liễu Hải Phong đón giết ở dọc đường, may nhờ có Không Nham sư phụ tài nghệ cao cường bắt lão ta đem giết đi, nên ông còn nghĩ đến đường kiếm pháp của lão ta mà sợ hãi chăng?
Người đàn ông đáp :
- Chính thế, con ma Liễu Hãi Phong lợi hại thực.
Mật vỡ hồn tan, Liễu Tinh Đởm nghe đến đấy bỗng run bắn người, hai hàng lệ tuông ra chan chứa, chàng nghiến răng trợn mắt nghĩ thầm :
- "Ủa! Thằng đại gian ác nầy lại là học trò của Không Nham hòa thượng. Nếu vong hồn cha có linh thiêng xin giúp con trả được mối đại thù nầy, và cả thằng Tiết Cẩn gian hùng đây!"

Liễu Tinh Đởm đang nghĩ đến đấy thì lại nghe tiếng người đàn ông nói :
- Chẳng cần nói đến con ma Liễu Hải Phong nữa. Nhưng mấy hôm trước có đứa con gái là Phương Thuyền Cô kiếm tháp rất lợi hại, nó có thanh bảo kiếm khi múa lên tiết ra một đạo bạch quang đến chém ta, cũng may ta đã học được sư phụ môn nội công rất tài giỏi nếu không ắt đã bị làn kiếm quang giết chết rồi, mà đứa con gái tài giỏi như thế còn bị ta bắt sống. Thì có sợ gì con ma Liễu Hải Phong? Song lẽ Liễu Hải Phong tuy chết rồi vẫn còn hai đứa con, một trai một gái hiện không thấy tung tích đâu, thế nào sau nầy thầy trò ta cũng lùng bắt được chúng nó.
Người đàn bà ngắt lời :
- Phương Thuyền Cô nghe đâu là con gái lão Thần Kiếm Phương Kế Võ không phải trêu đâu. Nếu ông muốn chơi hoa thì dì hai nó chẳng xinh đẹp ư? Mà con thèm những của trái mùa để rước sự nguy hiểm vào mình?
Bỗng lại nghe có tiếng nàng thiếu phụ lanh lảnh :
- Tôi đây không thèm ghen tuông bao giờ, vả lại tôi xấu xí không bằng cô ả ấy được mà bà còn ví tôi như là hoa thế nào. Nếu được con bé ấy hầu hạ ông thì còn gì cho bằng, nhưng tiếc rằng nó bền chí dẫu chết ngay cũng không chịu nghe hiện giờ còn đang bị nhốt ở mỹ nhân sàng mà nó vẫn cắn răng liều chết.
Người đàn bà cười rộ nói :
- Khẽ chứ, kẻo người ta nghe tiếng thì phá hoại hết thanh khí nhà ta.
Người đàn ông có vẻ tự đắc :
- Quyết không khi nào có người dò xét đến sự bí mật của ta, vì người miền nầy đều không cho ta là kẻ giang hồ còn như người ở ngoài phương thì dẫu to gan cũng không dám đến đây.
Tiết Cẩn nói chưa dứt lời đã thấy một bóng đen ở ngoài cửa sổ nhảy vọt vào.
Người đàn ông nằm trên giường nhỏm dậy quát to hỏi :
- Ai, ai đó? Đêm khuya đến đây có việc gì?
Cái bóng đen đó tức là Liễu Tinh Đởm liền đáp :
- Tôi, tôi tức là Lưu Đại Hạc có lời muốn thưa.
Người đàn ông không ngờ Liễu Tinh Đởm đã nghe chuyện mình liền tươi cười hỏi :
- Túc hạ có phải là Lưu Đại Hạc đến hàn xá lúc ban ngày nhưng túc hạ là người văn chương hay võ?
Liễu Tinh Đởm nói :
- Tức nhiên võ hiền, nhân lúc ban ngày mang ơn Thái Gia ban cho mười lượng bạc.
Tiết Cẩn nói :
- Túc hạ là võ sĩ không đến nỗi hèn yếu như tôi, nên mười lạng bạc đó cũng đủ làm lộ phí về quê quán chớ?
Liễu Tinh Đởm nghiêm sắc mặt trả lời :
- Thái Gia là một kẻ lão thủ trong giới giang hồ nên tại hạ canh khuya mới dám đến đây lĩnh giáo. Còn như mười lạng bạc tức là Thái Gia thương tình tại hạ có công học tập võ nghệ mà chịu phiêu linh trong chốn giang hồ không kế sinh nhai nên ban cho đó.
Tiết Cẩn lắc đầu nói :
- Tôi quả là một văn lão, cớ sao túc hạ dám cam kết tôi là một kẻ lão thủ trong giang hồ?
Lần này Liễu Tinh Đởm không trả lời chỉ cười ba tiếng, rồi chấp tay từ biệt.
Tiết Cẩn vội ngăn lại :
- Túc hạ cười vì lẽ gì? Có lẽ cười ta có mắt không ngươi thiết tưởng người thiếu niên có tài như túc hạ thì lo gì không có ngày công danh thượng tiến?
Liễu Tinh Đởm nói :
- Có đâu dám cười Thái Gia, tại hạ chỉ cười mình là đã uổng công khó nhọc lặn lội đến đây mất cả một đêm mà không được việc gì.
Tiết Cẩn bỗng đổi hẳn nét mặt nghiêm nghị nói :
- Câu chuyện đó ta không cần nói nữa, nhưng ta hãy hỏi ngươi đến đây định dọ thám việc cơ mật của ta có phải không? Như thế thì ngươi không thể nào ra khỏi chỗ này một cách an toàn được! Song lẽ ta thấy ngươi là một người có tướng mạo bất phàm nên muốn để cho người sống toàn mạng không nỡ dùng các thủ đoạn đối phó như những kẻ tầm thường, vậy ngươi hãy nói rõ cái nguyên nhân vì sao lại biết ta là người võ thuật được?
Không hề nghĩ ngợi, Liễu Tinh Đởm nói luôn :
- Tại hạ là người xa lạ mới đến đây thì biết thế nào Thái Gia là người giang hồ được? Nhân có nghe chuyện người ở miền này nói tên Chu vô lại đấm Thái Gia mấy quả vào ngực, thiết tưởng Thái Gia là

người văn nhã thì chịu sao nổi mấy quả đấm nặng ấy? Sau lại nghe chuyện đức Chu Sương ở trong miếu Quang Đế đêm khuya vác long đao đi giết Chu vô lại, tại hạ hiểu ngay tấn trò này là của Thái Gia bày đặt ra, chứ đời bây giờ làm gì có sự kỳ lạ ấy? Nên lúc ban ngày thì Thái Gia thác bệnh không tiếp, đem cho mười lạng bạc coi tại hạ như kẻ tầm thường, vì thế đêm nay tại hạ lại mạo hiểm đến dây để được mong ra mắt Thái Gia một lần nữa.
Tiết Cẩn nghe lời Liễu Tinh Đởm tin là thực, bèn hỏi sang chuyện khác :
- Còn gia thế của túc gia thế nào? Nhân tiện cho ta biết luôn thể?
Liễu Tinh Đởm lại vờ bịa đặt :
- Cha tại hạ là Lưu Bá Đính vốn chân khoa giáp xuất thân, cùng mẫu thân của tại hạ đều đã qua đời, tại hạ từ nhỏ chỉ sống luyện võ không chịu đọc sách nên gia nghiệp không giữ được bị khánh kiệt hết sạch, đành chiếc thân lưu lạc giang hồ, chỉ chuyên nghề mãi võ kiếm ăn.
Tiết Cẩn cười nói :
- Túc hạ tự nhận là người võ nghệ cao cường, nhưng hãy tỉ thí với ta. Nếu có tài giỏi thực ta nguyện sẽ tìm đường cất nhắc và giúp đỡ cho.
Liễu Tinh Đởm nghe nói cả mừng vì chàng cũng muốn tỉ thí với Tiết Cẩn xem tài nghệ ra sao, lại cũng muốn quen với hắn để dò la tung lích của kẻ thù giết cha mình là Không Nham hòa thượng, vì thế Liễu Tinh Đởm nghe Tiết Cẩn nói vậy thì liền nhận lời ngay :

- Tại hạ xin tuân lệnh, song lẽ hòn đất mà đem chọi với núi thì không nổi, vậy mong Thái Gia rộng ơn mà nới tay cho đôi chút.
Tiết Cẩn lúc ấy trong người không mấy được khỏe, nhưng tinh thần vẫn sung túc, hắn liền nhảy ngay vào trong nhà khách rộng rãi, xong xắn gọn hai ống tay áo lên rồi thủ chiêu "Linh Sơn Khai Khẩu" đứng hờm sẵn.
Liễu Tinh Đởm biết đó là một chiêu vô cùng ác hiểm của tay lợi hại, chàng liền dùng "Đởm Chắp Dương Liễu" xông vào phá lanh lẹ.
Tiết Cẩn tránh khỏi và dùng chiêu "Long Đả Minh Trùng" dang thẳng hai tay ra rồi lại đánh ập ngay hai quả đấm vào huyệt thái dương của đối thủ.
Liễu Tinh Đởm thất kinh vội dùng chiêu "Khổng Tước Khai Bình" hụp hẳn đầu xuống rồi giơ hai tay lên gạt hẳn hai quả đấm của địch nhân, thấy đà tay của Tiết Cẩn có sức mạnh vô cùng, chàng lại sấn luôn vào cùng chiêu "Tọa Song Thác Trưởng" rất dữ dội.
Tiết Cẩn cũng chẳng phải tay vừa liền dùng chiêu "Hiện Long Thu Nguyệt" trở lại rồi xoay mình đá một chiêu "Lão Hộ Thần Yêu" vội vàng.
Liễu Tinh Đởm giơ tay lên bắt lấy cẳng hắn, nhưng Tiết Cẩn đã rụt ngay về được. Tức thì hai người cùng trổ hết tài lực xông vào hỗn đấu, lúc tới lúc lùi, khi tả khi hữu, coi uyển chuyển như hai con sư tử vờn cầu, như cặp kỳ lân tranh vừng thái cực, thực ra là kẻ trổ quyền thái tuế, người giở đường cước côn lộn, xung đột nhau cả gần hai trăm hiệp mà vẫn chưa phân thắng phụ!
Tiết Cẩn cũng lấy làm kinh ngạc, không ngờ Liễu Tinh Đởm có bản lãnh cao cường đến thế. Thực giang hồ đã lắm, ít gặp phải tay kình địch như chàng.
Liễu Tinh Đởm cũng khiếp hồn, vì Tiết Cẩn đã bị ốm dở mà còn dũng mãnh như thế, huống chi Không Nham hòa thượng là thầy hắn thì còn giỏi gấp mấy lần thử hỏi mình địch sao cho nổi!
Thành thử cả hai người đều gờm lẫn nhau mà không ai có thể thắng ngay được. Đang lúc ấy Tiết Cẩn chợt nhảy vụt ra ngoài rồi nói :
- Thôi tỉ thí như thế cũng đủ hiểu rồi, túc hạ thực là người tài nghệ vô song, hãy vào ngồi nghỉ, ta sẽ nói chuyện.
Liễu Tinh Đởm cũng ngừng tay rồi cùng Tiết Cẩn ngồi xuống ghế.
Bấy giờ vợ cả Tiết Cẩn là Trương Thị, vợ lẽ là nàng Mai Hướng Châu đều là người thông hiểu võ nghệ rất tinh tường nên cũng không hết lời khen ngợi Liễu Tinh Đởm là con người có bản lãnh siêu quần hiếm có.
Tiết Cẩn cả cười bảo Liễu Tinh Đởm :
- Giờ ta đã hiểu rõ bản lãnh của túc hạ rồi nên muốn cùng túc hạ ngỏ câu chuyện thân mật mai hậu, nguyện vợ chồng ta tuổi cũng đã ngoại năm mươi cả, người vợ bé kia tuy còn ít tuổi mà vẫn hiếm hoi không sinh hạ được chút con cái nào, phương chi cái gia tài hiện tại của ta có trên ức triệu vạn, vậy mà khi nhắm mắt cũng đành hai tay buông xuôi, nay thấy túc hạ là người tài hoa lỗi lạc rất hợp ý ta, nên ta muốn thu nhận túc hạ làm con nuôi, chẳng hay túc hạ có lòng đoái tưởng đến vợ chồng già này không?

Liễu Tinh Đởm nghe Tiết Cẩn nói ngẫm lại quả đúng như lời sư phụ dặn lúc ra đi, chàng nghĩ cũng nên giả vờ làm con nuôi hắn để dò là tông tích của kẻ thù không đội trời chung, nghĩ vậy Liễu Tinh Đởm liền quỳ xuống trước mặt vợ chồng Tiết Cẩn lạy làm "Cha mẹ" rồi lại gọi nàng thiếu phụ Mai Hương Châu là "dì ghẻ" xong mới đứng dậy.
Tiết Cẩn thấy Liễu Tinh Đởm vui vẻ nhận lời ngay thì cả mừng nói :
- Nay ta tinh thần chưa được bình phục, chờ khi nào khỏi bệnh xong ta sẽ lo bề gia thất cho con.
Liễu Tinh Đởm liền làm bộ nói :
- Thưa, hiện cha trong người khó ở, vậy nên chịu khó nằm nghỉ tĩnh dưỡng ít hôm nữa cho khỏi hẳn đã.
Tiết Cẩn gật đầu tỏ vẻ hài lòng, xong liền sai bọn nha hoàn dọn một mâm cơm đến, khi ngồi ăn uống coi thần khí Tiết Cẩn như người không ốm, ăn cơm xong Tiết Cẩn liền lui vào phòng trong nằm nghỉ và sai con nha hoàn đưa Liễu Tinh Đởm sang bên thư phòng nằm ngủ, đêm hôm ấy chàng nằm trằn trọc không thể nào nhắm mắt được.
Cách mấy hôm sau, Liễu Tinh Đởm cũng không dò la được tin tức của kẻ thù đâu, một đêm chàng đang nằm nghỉ chợt thấy con nha hoàn bước vào gọi sang phòng Tiết Cẩn. Đến nơi, thấy Trương Thị và nàng Mai Hương Châu đều ngồi ở cạnh giường, còn Tiết Cẩn thì đang nằm giương mắt trừng trừng trỏ tay lên đỉnh màn quờ quạng nói :
- Liễu Hải Phong! Ngươi lại dám đến trêu ghẹo ta? Bắt! Phải bắt lấy nó.
Dứt lời, hai mắt nhắm lại lim dim như người nằm ngủ, đột nhiên lại giật mình trở dậy than nhức đầu như búa bổ và rên la không thể chịu nổi! Lão vừa ôm đầu nhăn nhó vừa nhìn Liễu Tinh Đởm nói :
- Đại Hạc con ơi! Bây giờ con cũng đã như con đẻ của ta. Nay ta tự biết mình đang như ngọn đèn trước gió, như làng tuyết đầu non, không còn sống được bao lâu ở chốn nhân gian nay nữa! Lúc này ta mói biết rõ là không con hy vọng, vậy ta...
Liễu Tinh Đởm vờ làm bộ đau đớn và ngắt lời lão nói :
- Thưa cha, bệnh cha tuy vậy cũng không mấy nguy kịch lắm đâu, xin cha cứ yên tâm và đón thầy thuốc và điều trị, thế nào cũng có cơ thuyên giảm.
Tiết Cẩn lắc đầu lộ vẻ tuyệt vọng nói :
- Không được! Bệnh của ta dù thầy thuốc có giỏi đến đâu cũng không thể nào cứu được nữa! Nguyên cách đây mấy hôm về trước có một đứa con gái đến đây xin ngủ nhờ, ta thấy nó xinh xắn nên muốn chọc ghẹo, không ngờ con ấy lợi hại toan múa kiếm giết ta, cũng may là ta đã theo Không Nham hòa thượng luyện tập nội công giỏi, mà chỗ yếu huyệt của ta, con bé ấy không biết ở đâu, nên làn kiếm quang của nó lượng trên đầu ta kêu "choeng" một tiếng mà tính mạng vẫn không bị nguy, tuy nhiên từ đó đến nay, ta cứ bị đau nhức như sắp vỡ đầu. May sao lúc ấy dì hai con nhanh tay xông vào cướp lấy thanh kiếm rồi bắt sống lấy nó đem xích lại! Nhưng từ đấy trở đi tinh thần ta cứ bị hôn mê, động nhắm mắt ngủ là lại thấy con ma thiêng Liễu Hải Phong đến phá phách, trong đầu lại càng ngày càng đau nhức. Hôm trước ta có sai dì hai con vào dò hỏi con bé ấy mới biết tên nó là Phương Thuyền Cô, con gái lão Phương Kế Võ ở Sơn Tây, nên đêm nay thế nào ắt cũng sanh hậu họa!
Liễu Tinh Đởm nghe Tiết Cẩn nói vậy thì kinh hồn hoảng vía vội tìm cách khuyên ngăn Tiết Cẩn :
- Xin cha cứ yên lòng dưỡng bệnh, còn tai họa về sau ắt không đến nỗi nào mà phải lo như vậy.
Tiết Cẩn thở dài một tiếng rồi nói ngắt lời mà rằng :
- Con chớ coi thường, hiện trong đầu ta đang đau đớn lắm! Ta e ngày nầy năm sau sẽ là ngày giỗ đầu của ta đó!
Trương Thi, Hương Châu nghe Tiết Cẩn nói vậy thì nhìn lên đầu hắn, chợt một mảng âm khí màu xanh tím tự trong đầu hắn phát ra, biết là không còn hy vọng gì sống nữa.
Tiết Cẩn lại thân mật nói với Liễu Tinh Đởm :
- Bây giờ con đã là con yêu quý của ta, ta không còn giấu giếm gì con nữa.
Số là ta với mẹ con và dì hai đây đều là những người võ nghệ cao cường, thảo luyện nội ngoại công ít ai bì kịp, mà chỗ yếu huyệt của mẹ con thì ở trong nách bên trái. Vì chúng ta là những người đã lâu năm khổ công luyện tập nên trong mình chừng như gang thép, chỉ trừ những chỗ yếu huyệt ấy ra thì dầu bất cứ một món binh khí nào đâm chém vào đâu cũng không việc gì! Thế mà không ngờ đạo kiếm quang của con Phương Thuyền Cô lợi hại quá đỗi như vậy. Nó chỉ chém ta có một nhát mà bây giờ chỉ còn có cách chờ chết! Nếu ta không giết ngay nó đi để báo thù thì nhắm mắt làm sao yên cho được?
Dứt lời, Tiết Cẩn liền ra hiệu sai nàng Hương Châu đi áp điệu Phương Thuyền Cô đến ngay.
Liễu Tinh Đởm trong lòng bối rối không còn cách nào để trì hoãn được nữa, chàng lại nhớ khi ra đi, thầy có bảo hai cây Thanh Phong, Thu Nguyệt kiếm sẽ gặp nhau ở đây và mối đại cừu sẽ trả được, mà tính

mạng của Phương Thuyền Cô thì trừ phi chàng ra, không còn ai là có thể cứu nổi! May sao chàng lại được biết rõ chỗ yếu huyệt của ba vợ chồng lão Tiết Cẩn do tự mồm hắn khai la! Thật là oan cừu tương báo! Chàng quyết sẽ ra tay cứu Phương Thuyền Cô phen này, nhưng còn Không Nham hòa thượng thì vẫn không biết rõ tung tích nó đâu mà trả thù báo oán được, Liễu Tinh Đởm nghĩ đến đó, lòng đau như cắt, bất giác ứa hai hàng châu lệ ngấn dài.
Tiết Cẩn thấy chàng khóc thì lại hiểu lầm là chàng xúc động thịnh tình tri ngộ của hắn mà thương hắn trong giây phút sinh ly tử biệt này chăng. Nên Tiết Cẩn tự khen thầm là đứa con nuôi có hiếu dầu là con đẻ cũng chưa chắc được như thế.
Ngay lúc đó, bỗng cửa mở toang ra, nàng Hương Châu đã áp điệu Phương Thuyền Cô vào, khắp người nàng bị xích chặt bằng những sợi dây sắt rất lớn, thương thay nàng hình dung tiều tụy, hai mắt nhắm nghiền lại, trên đôi gò má phấn vẫn còn ngấn lệ tuôn đầm đìa khiến chàng trông thấy lòng đau như xé!
Lúc ấy, Phương Thuyền Cô bỗng mở bừng mắt ra, chợt thấy Liễu Tinh Đởm đứng đó thì xiết nổi ngạc nhiên! Nàng vội kêu lên :
- Ô! Liễu thế huynh! Liễu thế huynh! Sao thế huynh lại ở đây?
Vì quá xúc động, Liễu Tinh Đởm quên cả đắn đo trả lời ngay :
- Phương hiền muội! Chính ngu huynh đây! Có sao hiền muội phải bị hành hạ đến nỗi này?
Tiết Cẩn đang ngồi trên giường nghe thấy thế, biết là có biến liền giơ tay quát bảo người vợ cả là Trương Thị :
- Bắt lấy nó! Bà mau bắt sống lấy thằng họ Liễu này ngay cho ta! Mau!
Trương Thị như con hùm khẽ nhảy xổ ngay vào vồ lấy Liễu Tinh Đởm.
Chàng vội chụp đầu tránh sang một bên rồi phóng chân đá vào cạnh sườn mụ một ngọn rất mạnh.
Bị trúng đòn, Trương Thị loạng choạng suýt ngã!
Còn Liễu Tinh Đởm vì dùng sức quá mạnh cùng ngã ngồi xuống đất.
Trương Thị cả giận cố gượng đứng lại rồi hoành thân co chân nhảy xả vào đá chặn xuống.
Liễu Tinh Đởm thấy chiêu dữ dội không dám đỡ, vội quật chân nhảy tạt ngang ra, gót chân đá hụt của Trương Thị chạm xuống đất vỡ vụn mấy viên gạch liền. Liễu Tinh Đởm biết là con hùm cái lợi hại lạ thường, nếu để hở cơ ắt bị mất mạng như chơi. Nghĩ thế, Liễu Tinh Đởm liền xoay mình phóng một ngọn cước.
Trương thị liền xuống tấn toan bắt lấy cẳng chàng, kinh hãi chàng vội thu ngọn cước về, hai người cùng hết sức quần thảo thật là hăng hái một hồi khá lâu mà vẫn bất phân thắng bại.
Lạ thay! Nàng Hương Châu lúc ấy chỉ đứng đờ người ra xem, không nhảy vào đánh giúp Trương Thị! Còn Tiết Cẩn vì bị ốm nặng không thể làm gì được chỉ nằm trên giường giơ chân múa tay gào thét om sòm.
Liễu Tinh Đởm thấy mụ Trương thị tuy đã già mà nội ngoại công vẫn giỏi, biết dùng sức không thể hạ được mụ ngay, chàng bèn tìm cách phóng chân toan đá vào chỗ yếu huyệt của mụ!
Không ngờ Trương Thị nhanh như cắt bắt được chân chàng, mụ định hất bổng chàng lên quật xuống đất.
Bấy giờ Phương Thuyền Cô bị trói chặt đứng ngoài thấy Liễu Tinh Đởm bị mụ Trương Thị bắt chân thì cũng kinh hồn hoảng vía và lo thay cho chàng, nàng liền vận nội công lên khắp mình rồi hét to lên một tiếng cựa mình một cái, lập tức những sợi dây xích sắt cuốn quanh người nàng bị dứt tung ra làm mấy đoạn!
Nhưng còn nhiều khúc vẫn trói chặt lại không thể xoay cựa ra được, chỉ đành đứng giương mắt xem chàng bị nguy hiểm ra sao?
Nhưng, nhanh như biến, Liễu Tinh Đởm bị mụ Trương Thi bắt chân thì biết là cơ nguy hại, chàng vội rút thanh bảo kiếm luôn luôn đeo ở cạnh mình ra chém vụt một phát! Từ đầu mũi kiếm phát ra một đạo kim quang sáng lòa!
Chỉ kịp thấy Trương Thị kêu rú lên một tiếng dữ dội rồi ngã phục ngay xuống đất giẫy chết. Từ lỗ mũi bên phải phun ra lênh láng đầy cả máu tươi!
Thì ra trong lúc bất cập mũi kiếm của Liễu Tinh Đởm đã may mắn chém trúng chỗ yếu huyệt của mụ. Làm nàng Hương Châu và Tiết Cẩn đều khiếp hãi không còn hồn vía.
Khi đó, hai tên thủ hạ của Tiết Cẩn là Ngưu Hùng, Mã Hành từng làm chúa cường đạo trên chốn giang hồ thảo khấu, cả hai đều là những tay võ nghệ vô cùng dũng mãnh, giết người không ghê tay. Sau Tiết Cẩn thu phục được đem về làm tay bộ hạ tâm phúc. Vì biết hai người ấy có sức khỏe muôn người khôn địch nên giữ làm vây cánh. Ngưu Hùng, Mã Hành nghe tiếng động huyên náo liền mỗi người cầm một cây Thiết Côn chạy vào trong nhà, thấy chàng trẻ tuổi đã chém chết mụ chủ thây ma nóng hổi còn nằm dưới

đất. Ngưu Hùng liền tức tốc xông vào trước giơ cây côn sắt nặng cả trăm cân lên giáng vào đầu Liễu Tinh Đởm.
Thấy cây côn dữ dội quá chàng vội nhảy tránh sang một bên, cây côn sắt của Ngưu Hùng đánh hụt xuống đất làm mấy viên gạch bị vỡ vụn mảnh văng ra tứ tung. Vốn đầu cây côn thúc sâu xuống mặt đất ngập đến hai ba tấc.
Mã Hành liền ngay đó nhảy xổ vào tiếp tay Ngưu Hùng quật ngang người Liễu Tinh Đởm một côn.
Chàng kinh hãi vội vàng nhẩy vọt mình lên cao như một chiếc pháo thăng thiên tránh ra xa.
Đà côn của Mã Hành đánh hụt bay vèo lia ngang trúng ngay phải một cái cột nhà bằng đá tức thì nẩy lửa ra. Cây cột nhà to gần bằng một nguồn ôm gãy lìa ra thành hai đoạn làm rụng chuyển cả mái ngôi muốn đổ ụp xuống.
Liễu Tinh Đởm lại càng khiếp sợ, biết hai đứa ấy có sức khỏe vô cùng, nếu để giao đấu dằng dai tất thế nào cũng phải nguy với chúng nó! Chàng bèn múa tít cây Thanh Phong bảo kiếm xông vào tử chiến, từ cây bảo kiếm tiết ra một đạo kiếm quang làm sáng lòa cả gian phòng, Ngưu Hùng, Mã Hành cũng hăng hái múa côn xông vào nghênh địch, cuộc giao đấu thật là rầm rộ như hai con voi lớn định quật chết một con hùm con nhưng con hùm con lại lanh lẹ lạ thường, nhảy đi chồm lại như chớp biến khiến hai con voi lớn chưa dễ làm gì được.
Liễu Tinh Đởm lại chuyển động thần oai múa thanh bảo kiếm sáng lòa cả mắt rồi thình lình hét lên một tiếng lớn chém gãy ngay cây thiết côn của Mã Hành ra làm hai đoạn!
Mã Hành khiếp hãi chưa kịp đề phòng, chàng tặng ngay một nhát nữa làm cụt hẳn cái đầu và tiện lìa cả cánh tay trái, cái thây đồ sộ của Mã Hành ngã gục xuống đất máu tươi phun ra lênh láng.
Thấy đồng bọn bị giết, Ngưu Hùng cả giận lại giáng một côn vào đỉnh đầu Liễu Tinh Đởm. Chàng vừa nghe "vèo" một tiếng phía sau lưng, vội hụp mình xuống và quay lại đưa lưỡi gươm lên đỡ, bỗng kêu "choeng" một tiếng, cây côn sắt của Ngưu Hùng cũng bị lưỡi bảo kiếm tiện đứt làm hai đoạn. Ngưu Hùng hoảng hồn vội vã xoay mình toan chạy trốn.
Liễu Tinh Đởm liền tra thanh kiếm vào trong võ rồi nhún mình đuổi theo túm lấy hai chân hắn giơ bổng lên xé đôi ra làm hai mảnh quăng xuống đất. Hai mảnh thây người nóng hổi chan hòa những máu dẫy lên đành đạch như hai con cá tươi.
Liễu Tinh Đởm liền nhân lúc đó sấn đến ghé lưng cõng Phương Thuyền Cô rồi phóng mình nhảy vọt ra ngoài cửa sổ, xong nhảy tót lên nóc nhà và chạy nhanh vùn vụt như mũi tên bay lên giường. Chợt chàng cảm thấy người đau nhói lên. Người lọt xuống hầm.
Bọn thuộc hạ bắt họ, rồi lấy những giải dây sắt to lớn bằng cổ tay quấn chằng chịt lấy hai người vào giường khóa chặt lại, đoạn chúng mới kéo nhau lên khỏi miệng hầm.
Trong gian nhà dưới hầm bí mật chỉ còn có Liễu Tinh Đởm, Phương Thuyền Cô nằm bị trói chung một chiếc giường. Liễu Tinh Đởm trong lòng vô cùng đau đớn và căm giận, chàng nhỏ lụy hỏi Phương Thuyền Cô :
- Hiền muội! Đây là chỗ nào, có lẽ chúng ta cùng xuống cõi âm ty.
Cất giọng sầu thảm Phương Thuyền Cô khẽ đáp :
- Tiểu muội bị hãm ở đây đã bảy đêm ngày, cũng may nhờ ơn sư phụ dạy cho môn phục khí, nên chẳng cần ăn uống gì mà cũng vẫn không biết đói nhưng chỉ lo nghĩ và cực khổ trong lòng nên hình dung mới tiều tụy đến nhường này, lại còn lo cho tính mệnh hai người kia nữa chưa biết sống chết ra sao, còn thế huynh sao cũng dấn mình vào chỗ này?
Kinh ngạc, Liễu Tinh Đởm hỏi :
- Ủa, hiền muội còn lo cho tính mệnh của hai người nào nữa? Ngu huynh đến đây cũng là tuân lời sư phụ đến để cứu hiền muội.
Dứt lời chàng liền thuật lại mọi chuyện từ lúc từ giã thầy ra đi cho nàng nghe.
Phương Thuyền Cô nghe xong ngậm ngùi nói :
- Thế huynh tuân lời sư phụ đến đây để cứu tiểu muội, ngờ đâu tiểu muội cũng tuân lời sư phụ đến đây cứu em gái thế huynh là Thuấn Anh và anh tiểu muội là Quang Diệm, thành ra không gặp hai người ấy mà tiểu muội lại suýt bị thằng Tiết Cẩn cưỡng hiếp thì còn chi mặt mũi để trông thấy thế huynh nữa! Và khi trước sư phụ có cho tiểu muội thanh Thu Nguyệt kiếm, bảo và dạy để đến Tiết Gia ở Long Sơn đây cứu hai người ấy và hai cây Thanh Phong, Thu Nguyệt kiếm sẽ gặp nhau, ai ngờ run rủi thế nào chỉ có thế huynh với tiểu muội mắc nạn ở đây.
Phương Thuyền Cô nói dứt lời bật thành tiếng khóc tức tưởi khiến cho Liễu Tinh Đởm cũng không cầm được giọt lệ :

- Nếu thế thì nguy mất. Có lẽ Quang Diệm cùng Thuấn Anh khó bảo toàn được tính mạng. Nhưng sao sư phụ lại bảo ta đến đây cứu hiền muội mà hiền muội lại đến đây để cứu hai người ấy. Thực là sư phụ hồ đồ quá! Vậy hiền muội hãy thuật rõ cho ngu huynh biết vì sao lại bị sa cơ ở chỗ này?
Cố nuốt lệ sầu, Phương Thuyền Cô nói rõ nguyên nhân :
- Trước khi tiểu muội phụng mệnh sư phụ đến Tiết Gia đây thì nghe đồn Tiết Cẩn là người khinh tài trọng nghĩa như Mạnh Thường Quân, tiểu muội sinh nghi vờ đến nhà nó xin ngủ trọ để dò la tin tức hư thực như thế nào? Lúc ấy Tiết Cẩn cho người vợ lẽ là nàng Mai Hương Châu mời vào trong hậu sảnh đãi rượu, Hương Châu cố ép mời, tiểu muội từ chối chỉ uống qua loa, rồi nàng đưa vào phòng ngủ, không ngờ mấy ngọn nến trong phòng lúc đó bỗng bị tắt đi tối như bưng mắt, rồi cánh cửa phòng có tiếng lạch cạch đóng lại. Sau đó, chợt có một người nắm chặt lấy tay tiểu muội, mà bàn tay thì vạm vỡ chứ không mềm mại như bàn tay của nàng Hương Châu, tức là Tiết Cẩn như thế huynh đã biết. Lúc đó, Tiết Cẩn định sinh sự cầu thả! Có lẽ trước đây đã có nhiều cô gái nhẹ dạ yếu đuối bị mắc mưu nó như thế! Tiểu muội tức giận quá liền rút ngay thanh Thu Nguyệt kiếm ra chém một nhát. Tức thì từ đầu mũi kiếm tiết ra một đạo bạch quang quấn lấy chung quanh mé trên đầu của Tiết Cẩn, nó vội buông tay tiểu muội ra và kêu thét lên một tiếng, tưởng đâu làn kiếm quang đã kết liễu tính mệnh nó! Không ngờ, ngay lúc đó cánh tay của tiểu muội bỗng bị tê buốt và nhức nhối vô cùng thì ra là nàng Hương Châu đã thình lình điểm huyệt tiểu muội và cướp lấy thanh kiếm báu, rồi bắt tiểu muội trói ghì lại! Kế đó, đèn nến lại cháy sáng lên, tiểu muội thấy thằng Tiết Cẩn đang đứng ôm đầu nhức nhối, ấy cũng may nhờ nó bị thương thế nên tiểu muội mới giữ vẹn được danh tiết, sau khi ấy nàng Hương Châu liền cùng mấy con nha hoàn áp điệu tiểu muội xuống đây đem trói chặt vào giường này, rồi ngày ngày nàng cứ kiếm lời khuyên nhủ cho tiểu muội phục tùng Tiết Cẩn. Tiểu muội tức mình quá xưng hăn ra tên phụ thân là Phương Kế Võ và tên thật của mình cốt để mong cho nó sợ oai mà thả ra chăng?
Nào ngờ nó vẫn nhất quyết không chịu buông tha! Nay cả hai chúng ta cùng bị giam hãm ở đây một lượt thật không còn hy vọng nào sống nữa, mà gia huynh với linh muội bị mắc nạn cũng không hòng được ai giải cứu, thật ra, chúng mình cũng chẳng biết hai người ấy hiện đang mắc nạn ở chỗ nào?
Liễu Tinh Đởm khẽ gật đầu nói :
- Thật thế chúng ta không còn hy vọng sống, ta chỉ ái ngại cho hiền muội hình dung tiều tụy đến dường nầy!
Đoạn hai người bị trói giáp mặt vào nhau, bốn con mắt chỉ tuông linh láng, để biểu thị ra nỗi thống khổ trong lòng chớ không còn thốt lời nói được.
Phương Thuyền Cô sực nhớ ra hỏi :
- À, thế đùi của Liễu huynh bị thương ra làm sao?
Liễu Tinh Đởm thản nhiên đáp :
- Có gì vết thương xoàng ấy, nhưng khéo thay con tiện nhân đã võ nghệ cao cường, lại có tài bắn tụ tiễn rất giỏi, mà hai cây Thanh Phong, Thu Nguyệt kiếm lại bị nó lấy mất, thật là khó bề đương địch được. Duy có một điều rất lạ lúc ngu huynh giết con mụ Trương thị trong phòng Tiết Cẩn thì con Hương Châu cứ đứng xem không vào đánh giúp, rồi khi ngu huynh cõng hiền muội nó bắn bị thương mà không giết ngay, chẳng là một sự kỳ quái sao?
Như không để ý, Phương Thuyền Cô nói :
- Có gì mà lạ, chắc là nó định bắt sống.
Liễu Tinh Đởm với Phương Thuyền cô nằm nói chuyện mãi đến canh hai, đêm hôm ấy bỗng thấy một con nha hoàn vào rút mũi tên trong đùi chàng, rồi dán lá thuốc cao vào chỗ bị thương, đoạn vội vàng đi ra khép cửa lại. Phương Thuyền Cô thấy thế làm lạ hỏi Liễu Tinh Đởm, chàng cũng không hiểu ra sao?
Vào khoảng canh ba lại thấy một con nha hoàn đẩy cửa vào rót thêm dầu trong bàn đèn rồi hí hởn nói :
- Nhị phu nhân tôi sắp vào đây muốn ngỏ câu chuyện với hai người đấy.
Dứt lời con nha hoàn lại khép cửa đi ra, ước chừng canh tư lại có con nha hoàn đẩy cửa vào tươi cười nói với Phương Thuyền Cô :
- Nhị phu nhân tôi còn phải lo việc làm ma cho ông bà tôi nên chưa tiện vào thăm Liễu công tử, nhờ tiểu thư nói hộ với Liễu công tử là nhị phu nhân tôi biết người lắm quyết không để công tử phiền lòng.
Phương Thuyền Cô càng lấy làm lạ hỏi :
- Tiết Cẩn đã chết rồi?
Con nha hoàn vừa cười vừa nói :
- Thưa tiểu thơ, vâng ông tôi vừa mất hôm nay, nhưng nhị phu nhân là người phúc hậu lắm.
Liễu Tinh Đởm hỏi dồn :

- Người nói gì mà giằng dai mãi thế?
Con nha hoàn lại nhoẻn miệng cười nói :
- Dạ nhị phu nhân bận việc ạ, nhưng khi nào công tử giáp mặt phu nhân làm ơn cất nhắc hộ con một câu thì cảm tạ muôn vàn, xin nhớ tên tôi là Vân Hương.
Con nha hoàn nói rồi tủm tỉm cười quay ra khép cửa lại.
Phương Thuyền Cô chờ cho Vân Hương đi xa rồi khẽ nhắc Liễu Tinh Đởm :
- Thế huynh có nghe thấy gì không?
Liễu Tinh Đởm trả lời :
- Nghe thấy gì chắc hiền muội cũng đã hiểu như ta?
Cố cầm giọt lệ, Phương Thuyền Cô gượng cười nói :
- Cố nhiên đã hiểu. Tiểu muội xin chúc mừng cho thế huynh lấy được người vợ thiên tiên, chắc tiểu muội cũng được uống chén rượu mừng.
Biến hẳn sắc mặt nghiêm nghị, Liễu Tinh Đởm nói :
- Hiền muội coi khi ta như hạng người tang bộc? Lòng ta từ xưa đến nay thế nào chắc hiền muội đã biết?
Phương Thuyền Cô lạnh lùng nói :
- Gớm mỗi lúc ai đã biết rõ lòng người, trong đời biết bao gã bạc tình?
Mặt đỏ gay gắt, Liễu Tinh Đởm phẫn uất nói :
- Tiếc rằng chân tay ta bị trói không thể mổ tim ra được để hiền muội xem, nếu ai là kẻ bạc tình thì trời đất tru diệt, có lẽ hiền muội định bức cho ta phải chết, thế thì lương tâm đâu?
Hết sự hoài nghi, Phương Thuyền cô lại cười gượng :
- Đó là câu chuyện nói đùa thế huynh cần gì mà mặt đỏ kéo gân lên. Tiểu muội đã biết lòng thế huynh lắm âu là chúng ta bàn sang chuyện khác vậy nhé.
Liễu Tinh Đởm mới nguôi lòng nói :
- Hiền muội bất tất nghĩ ngợi đâu đâu, há lại không nhớ năm xưa sư phụ sai hiền muội thử lòng ta trong phòng, nếu ta có ý tà dâm thì còn sống đâu đến ngày nay. Ví ta chết thì thôi, chứ không khi nào chịu làm chuyện vô sỉ ấy. Nay nhân khi tùng quyền ta phải tương kế, tựu kế mới ra khỏi hầm này, hai cây Thanh Phong, Thu Nguyệt kiếm mới lừa về tay mình được, cũng tỉ như bàn cờ đã bị thua mà có cơ thủ thắng có lẽ đúng như lời sư phụ, hiền muội sẽ cứu được lịnh huynh với xá muội sau này, còn như ngu huynh có lẽ cũng xóa được mối phục thù, chờ khi oán trả cừu xong sẽ cưới hiền muội về làm vợ thì sung sướng biết dường nào phong lưu bỏ lúc cực khổ ngày nay.
Phương Thuyền Cô nghe lời chàng thốt nhiên mặt đỏ bừng, nàng đăm đăm nhìn chàng bằng hai con mắt thẹn thùng. Cũng vì nàng quá nghĩ mà bông lơn cho người yêu đỡ buồn. Khi ngắt câu chuyện, không ngờ hai người châu lệ đầm đìa cùng lúc nào không biết, bấy giờ giọt lệ ngọt hay đắng kỳ thực hai người cũng không thể phân biệt ra được.
Lúc ấy Liễu Tinh Đởm với Phương Thuyền Cô chỉ mong sao cho nàng Hương Châu mau đến sẽ có cơ thoát củi sổ lồng. Chờ mãi đến khi sáng cũng không thấy bóng đâu, thậm chí đến một con nha hoàn cũng không thấy đến, làm hai người mong mỏi từng giờ từng khắc lại sợ nàng Hương Châu nửa chừng biến quẻ thì nguy mất.
Mãi đến trời tối trong lầu đèn đã hết dầu mà không thấy người nào rót dầu, đến tận nửa đêm mới thấy một con nha hoàn vào rót dầu trong đèn rồi lấy mấy món ăn đút cho Liễu Tinh Đởm, Phương Thuyền Cô ăn qua loa.
Khi nó chực đi ra Liễu Tinh Đởm vội hỏi :
- Câu chuyện của nhị phu nhân thế nào làm chúng tôi bị tù hãm dở sống dở chết ở đây rất là khó chịu vậy, xin cô làm ơn nói giùm hộ một tiếng nếu chúng tôi gặp được bước may sẽ không quên công đức mà xin cô chớ ngại chúng tôi không phải là người qua cầu cất nhịp đâu.
Con nha hoàn trả lời một câu thờ ơ :
- Chờ khi nào phu nhân rảnh việc sẽ đến đây, chứ yêu cầu tôi không ích gì cả.
Nói dứt lời con nhà hoàn liền đon đả đi ra ngoài ngay.
Cứ như thế một thời kỳ mười mấy ngày nữa, tuy nhiên đêm nào cũng có nha hoàn vào thăm đều nói vắn tắt, là nhị phu nhân còn bận việc chưa đến được mà con nha hoàn Vân Hương cũng không thấy đến lần nào khiến Liễu Tinh Đởm với Phương Thuyền Cô lại càng hồi hộp lo sợ.

Hồi 7

Mai Trúc thờ ơ, thiếp chàng rõ thêm chuyện
Liễu Đào bỡn cợt, em chị hóa đâm ghen

Nói về chàng Phương Quang Diệm, con trai Phương Kế Võ cũng là học trò của Địch Long Tuấn, nay chàng học tập võ nghệ đã thành công nên được thầy giao cho thanh kiếm để hạ san giúp Liễu Tinh Đởm một tay trừ kẻ thù là Không Nham hòa thượng ở Ngọc Long tự.
Dặm trường lững thững, ngày kia Phương Quang Diệm đi đến một nơi rừng núi hoang vu không biết thuộc vào địa hạt nào, vì chàng là con nhà phú quý chưa từng đem thân giang hồ lữ thứ bao giờ nên dọc đường chỉ mải ngắm phong cảnh nơi tha hương khách địa mà tầm mắt chàng chưa hề thấy lần nào thành thử không nhìn phương hướng đi lạc lõng đến đây. Nhưng cũng không để ý cứ cắm cúi đi mãi từ sáng đến đến trưa không gặp hàng quán nào vào ăn uống, may chàng có tài thần xạ nên mang sẵn cung tên bên mình vừa đi vừa bắn chim chóc được rất nhiều gà rừng, công, trĩ.
Trời vừa đứng bóng trưa, Phương Quang Diệm lên một ngọn đồi ngồi nghỉ mát dưới gốc cây như đám lộng che. Chàng thấy đói bụng, nhân có lũ gà rừng bắn được đó bèn vặt lông một con, vun những cành cây khô, nhóm lửa lên nướng gà, lúc chín mùi thơm tho, chàng xé ra ăn rất ngon lành, trong phút chốc đã hết con gà, trong lòng khoan khoái cho là thú vị hơn khi ở nhà.
Nhìn sang ngọn đồi bên kia, Phương Quang Diệm thấy một thiếu nữ cầm ngọn đinh ba đuổi theo con nai lớn như con ngựa, nàng chạy lên núi xuống ngành nhanh như gió, sắp đuổi kịp con nai chỉ còn cách xa chừng mười mấy thước, Phương Quang Diệm biết thiếu nữ bản lãnh cao cường có thuật phi hành khác thường.
Nhân khi ngẫu hứng, Phương Quang Diệm đứng trên ngọn đồi giương cung đặt tên nhắm con nai bắn một phát, tuy một quãng đường xa chừng nửa dặm mà trúng đầu, nai ngã gục xuống.
Kế đó thiếu nữ đến nơi phóng luôn một mũi đinh ba vào bụng con nai giẫy giụa chết. Thiếu nữ thấy mũi tên lấy làm lạ, ngước mặt nhìn lên ngọn đồi xa tít thì thấy một chàng thiếu niên, nàng kinh ngạc khi thấy thanh niên không những có tài thần xạ lại có sức mạnh vô cùng mới bắn được xa như thế.
Phương Quang Diệm thấy đã bắn chết con nai, chàng rất vui mừng vội vàng chạy xuống chân đồi, khi đến nơi thấy thiếu nữ bận quần áo võ trang màu lục, thắt dây lưng đỏ thắm, đầu cũng bịt khăn màu lục, cắm quả cầu màu đỏ ở mang tai, chân đi giày thêu bông sen vàng, mình đeo thanh bảo kiếm, coi dung nhan thì xinh đẹp tuyệt vời mày liễu, mắt hạnh mũi cao, môi thắm, hàm răng đều đặn như hàng ngọc vụn, khuôn mặt thon trái xoan, nước da mịn trắng như trứng gà bóc, vẻ thật là hoa nhường nguyệt thẹn, cá lặn nhạn sa. Nhưng ngoài sự xinh đẹp lại có vẻ trai tơ, đôi mắt nàng liếc tình coi rất phóng đãng không phải trang danh lưu khuê các.
Nguyên thiếu nữ họ Lương tên Ngọc Nga, hiệu là Hồng Phấn Hồ Ly, vì tâm tính nàng phóng đãng dâm ô nên người ta đặt cho cái hỗn danh đó. Lương Ngọc Nga lại có người chị là Lương Ngọc Tiên nhan sắc cũng xinh đẹp như em, vì cành một cây nên tính tình dâm đãng như nhau, người ta cũng đặt cho cái hỗn danh là Yên Chi Điêu Thử. Hai chị em họ Lương là con của một tên chúa đảng cường đạo Lương Phi Sơn xưa kia đã gây ra bao huyết án trên chốn giang hồ. Triều đình đã cho các quan địa phương tầm nã ráo riết cũng không được, thực là nghênh ngang dưới mắt không biết đời có ai. Sau nhờ tay đại hiệp Địch Long Tuấn trừng trị.
Lương Phi Sơn phải trốn đến Tảo Tùng Lâm, khu rừng này thuộc địa hạt Hồ Nam, lên chiếm Ma Vân Lãnh, tụ tập rất nhiều quân chỉ chuyên nghề bóc lột hành khách qua lại. Nay vợ chồng Lương Phi Sơn đã qua đời để lại hai đứa con gái là chị em nàng Lương Ngọc Tiên, Lương Ngọc Nga thay nghề của cha mẹ lại trấn thủ Ma Vân Lãnh.
Hai chị em nàng lại tính tình rất phóng đãng, hễ gặp thấy trai xinh đẹp thì tâm hồn điên đảo, đến cho chết ngay cũng không từ, thực là một thói xấu xa vô cùng ấy cũng bởi cách tàn bạo của Lương Phi Sơn khi trước nên mới báo ứng ra hai đứa con gái xấu xa như thế.
Sở dĩ cha con họ Lương chiếm cứ ở khu Tảo Tùng Lâm này mấy chục năm trời cũng là nhờ oai Không Nham hòa thượng, vì Lương Phi Sơn là sư đệ của hòa thượng trước thì bọn cường đạo, thảo khấu ở các nơi mới sợ không dám xâm phạm, vả lại chị em họ Lương cũng là tay tài giỏi vô cùng.

Lúc ấy Ngọc Nga thấy Phương Quang Diệm là một chàng thiếu niên xinh đẹp lạ thường, mày tằm mắt phượng, mũi thẳng miệng vuông, mặt trắng như điểm phấn, môi đỏ như tô son chẳng kém gì gã Phan An chàng Tống Ngọc đời trước sống lại, làm Lương Ngọc Nga đứng đờ ra nhìn không chớp mắt.
Phương Quang Diệm mải nhìn con nai thích chí không để ý đến nàng cứ nghiễm nhiên nói :
- Con nai nầy tức là vật của tôi bắn được, xin cô nương trả lại cho.
Như muốn trêu ghẹo, Lương Ngọc Nga nói :
- Chàng nói mới lạ, ta đã dụng công săn mãi nó mới đến đây mới đâm chết sao lại nhận là vật của chàng được?
Phương Quang Diện tức mình cãi lại :
- Thật cô đâm chết chứ nếu ta không bắn thì sao nó đã chịu ngã xuống?
Thấy chàng đang vặn lý, Lương Ngọc Nga chọc tức để thử tài chơi liền nói :
- Ta cấm anh không được nói nhiều lời, những loài cầm thú trong khu rừng này tức là của ta hết, anh dừng hòng đòi, ta có thể bắt anh phải đền mạng con nai này, đố anh dám rờ vào đó?
Thấy nàng nói bướng, Phương Quang Diệm nổi giận trợn mắt nói :
- Nàng là một người quần vận yếm mang, có tài cán gì mà dám khoe miệng nào, ta thử lấy con nai chơi xem làm gì nổi?
Dứt lời Phương Quang Diệm bèn túm lấy hai cẳng con nai nặng hơn năm trăm cân, vì nó to như con ngựa rồi quay người đi.
Lương Ngọc Nga thốt nhiên nổi giận quá :
- Ngươi chớ chạy vội, hãy coi ngọn đinh ba của ta ném lòi ruột ra đã.
Tức thì Lương Ngọc Nga lao ngọn đinh ba đang cầm trong tay vào người Phương Quang Diện.
Chàng ngoảnh lại vội né mình tránh khỏi, ngọn đinh ba cắm phập xuống mặt đất. Phương Quang Diệm cả giận liền ném con nai vào mặt Lương Ngọc Nga.
Nàng không chút sợ hãi bắt lấy con nai, ném trả lại, chàng biết là nàng có sức mạnh vô cùng vội nhảy sang một bên tránh con nai.
Không ngờ Lương Ngọc Nga đã dùng chiêu "Bả Áp Xuyên Liêu" nhảy xả vào đánh.
Phương Quang Diệm biết nàng là tay lợi hại bèn dùng chiêu "Động Tĩnh Công Thủ" phá chiêu ấy.
Lương Ngọc Nga lại dùng luôn chiêu "Khấn Đàn Trảm Kiếm" sấn đến.
Phương Quang Diệm cũng giở chiêu "Cử Thủ Triều Thiên" lên nghinh địch.
Lương Ngọc Nga biết chàng chẳng phải tay vừa liền dùng một chiêu rất mạnh là "Trực Tiến Bình Dương" phóng đánh vào giữa ngực chàng.
Phương Quang Diệm lại đổi sang chiêu "Hoàng Oanh Ẩm Thủy" chống cự lại.
Kế đó cặp trai gái trổ hết tài nghệ phấn đấu trên bãi cỏ xanh, xoay đi đảo lại coi rất dữ dội, hai người đều gìm nhau từng ly từng tí, vì đều là tay tài giỏi gặp nhau, nếu để hở cơ ắt bị thiệt mạng.
Lương Ngọc Nga lúc ấy mới biết Phương Quang Diệm là tay kịch liệt, phải trổ tài thủ đoạn mới được mong thắng lợi, nàng liền trá bại quay người chạy.
Chàng vội đuổi theo sau, trong khi bất phòng nàng lấy quả phi tiêu ném vèo trở lại nhanh như gió, may chàng là người nghệ cao mắt rất tinh tường liền hét lên một tiếng bắt quả phi tiêu ném trở lại, nàng biết ý tránh ngay được.
Lương Ngọc Nga thấy ám toán không nổi thì rất kinh hãi, lại rút thanh kiếm ở cạnh người ra xung đột.
Phương Quang Diệm cũng rút nhanh thanh kiếm ra kháng cự.
Thành thử hai người lại múa kiếm tranh đấu, lần nầy càng hăng hái hơn trước nhiều. Hai người càng đánh càng thấy tinh thần hăng hái, những làn kiếm quang tỏa lẫn dưới ánh nắng sáng chói lòa cả mắt cuộc đấu võ nầy rất mãnh liệt, tiếc rằng bọn khách trần tuyệt nhiên không ai thấy, họa chăng mấy vị thần rừng núi được xem rõ. Phút chốc đã được vài trăm hiệp mà chưa phân thắng bại.
Lương Ngọc Nga tự nghĩ nếu cứ chống chọi với chàng e xảy ra sự nguy hiểm vì hai bên đều không chịu kém nhau, âu là trá bại nhử về chân núi sẽ dùng mưu bắt sống, Lương Ngọc Nga nghĩ vậy chém bậy một phát quay đầu chạy, vừa chạy nàng vừa nói chọc tức :
- Ngươi khôn hồn mau trở lại chớ theo ta mà chết uổng mạng.
Phương Quang Diện cả giận quát :
- Con tiện tỳ, ta đố ngươi trốn đâu cho thoát, nếu ta không bắt được ngươi thề không là kẻ đường đường nam tử.
Phương Quang Diệm tức tốc đuổi theo sau Lương Ngọc Nga, chàng vừa chạy vừa đề phòng nàng phóng ám khí, vòng quanh qua mấy khu rừng và mấy ngọn núi lớn, đến một nơi có mấy cây táo mọc um tùm che

lấp cả đường lối, thảo nào tục gọi là Tảo Tùng Lâm, Phương Quang Diệm theo đến đây bỗng không thấy Lương Ngọc Nga đâu, chàng sục sạo tìm trong những gốc táo chợt thấy bóng nàng ở phía xa chàng lại cố đuổi theo riết một quãng thì nàng đứng lại múa kiếm với chàng vài chục hiệp nữa rồi quay đầu chạy quanh co hết chỗ này sang chỗ kia.
Lương Ngọc Nga bèn đứng dừng lại cười nói :
- Ngươi đã đến ngày tận số nên dám theo ta đến chỗ này.
Dứt lời, Lương Ngọc Nga lại quay đầu chạy vào phía trong rừng táo.
Phương Quang Diệm đang cơn tức giận không thèm trả lời cứ đuổi theo, không ngờ đến một nơi bị sụt xuống dưới hầm sâu thăm thẳm, tức thì những móc câu liêm treo sẵn dưới ấy móc chặt vào quần áo, chàng càng cục cựa mạnh càng móc sâu vào tận thịt, không sao thoát khỏi được.
Lương Ngọc Nga đứng trên miệng hầm nói khẩu hiệu, bỗng thấy bọn lâu la nấp trong bụi táo đổ ào ra chỉa móc câu liêm xuống kéo chàng lên lấy các sợi dây trói chặt lại.
Chàng trợn mắt quát mắng bọn lâu la om sòm, lúc ấy chúng giật thanh kiếm ở tay chàng đưa cho Lương Ngọc Nga, nàng cầm xem biết là thanh kiếm báu bèn dắt vào cạnh người rồi bước đến gần Phương Quang Diệm cười lạt nói :
- Bây giờ chàng đã thân cá chậu chim lồng, quyền sống chết ở trong tay ta chàng định sao?
Phương Quang Diệm thốt nhiên nổi giận đùng đùng mắng :
- Con tiện tì, ta không ngờ con người như thế mà làm cường dạo để mạ danh muôn thuở, ta sa cơ là lỡ ý chứ không phải kém tài thua sức vậy người hãy cứ giết ta đi, ta thề không sợ chết.
Lương Ngọc Nga láy lại lời chàng :
- Không hề sợ chết thì ngươi hãy coi lưỡi kiếm của ta đây.
Lương Ngọc Nga liền rút thanh kiếm sáng loáng kề vào cổ Phương Quang Diệm, không dè chàng không chút sợ hãi cứ điềm nhiên chịu chết, bỗng nhiên nàng dừng hẳn tay lại tra thanh kiếm vào vỏ nói :
- Ta khen chàng can đảm, nhưng lại rất ngu si đến như loài giun dế còn muốn sống nữa là người, thôi ta hãy tha cho chàng sống thêm giây khắc để giải về sơn trại cho chủ ta định đoạt.
Kỳ thực Lương Ngọc Nga thấy mặt mũi Phương Quang Diệm xinh đẹp như ngọc thì lửa tình dục đã thiêu đốt trong lòng nên không thể nào đang tay chém chàng được, đành một mặt sai lâu la áp điệu chàng lên núi, một mặt sai đi khiêng con nai săn được hồi nãy về.
Phương Quang Diệm bị áp giải lên Ma Vân Lãnh thấy đường lối quanh co khúc chiết, quả núi cao giáp tầng mây, coi thế viện ác hiểm thực là nơi thuận lợi cho bọn cường đạo tụ tập. Sau khi áp giải chàng vào tòa Tụ Nghĩa đường thấy cảnh bày bố oai nghiêm, bọn đầu mục đeo kiếm đứng sắp hàng hai bên, chính giữa ngồi một viên nữ tướng y phục chỉnh tề tức là nàng Lương Ngọc Tiên chị Lương Ngọc Nga, hình dung cũng lộng lẫy như em thực là một trang sắc nước hương trời, ắt hàng ngàn vàng không mua được, chỉ tiếc rằng cũng vẫn có vẻ lẳng lơ.
Khi ấy bọn lâu la bắt Phương Quang Diệm quỳ xuống, nhưng chàng cứ đứng sừng sựng trợn mắt quát mắng lại bọn lâu la.
Lương Ngọc Tiên ngồi trên bệ cao thấy vậy cả giận quát hỏi :
- Quân tội đồ nào đó? Sao dám vô lễ trước mặt ta? Tả hữu đâu mau nọc nó ra đánh ba mươi côn cho ta!
Dứt lời cặp mắt phượng xếch ngược tỏa ra hai luồng điện sáng quắc coi rất ghê người, đồng thời mấy tên lâu la xông vào định nọc chàng xuống đánh.
Lương Ngọc Nga ngồi cạnh đấy, vội đứng dậy bảo bọn lâu la hãy khoan, rồi nàng ngoảnh lại nói với chị :
- Thưa chị hãy khoan đã, chàng thanh niên nầy là một tay bản lãnh cao cường ta chớ nên dùng thủ đoạn tàn nhẫn quá, âu là ta hãy thâu nạp chàng làm bộ hạ để thêm vây cánh.
Nói đoạn Lương Ngọc Nga thuật rõ chuyện đi săn nai vừa rồi gặp chàng cho chị nghe.
Dường như bị một luồng điện thu mất hồn, vì lúc nầy Lương Ngọc Tiên mới trông rõ mặt mũi Phương Quang Diệm xinh đẹp như khối ngọc dương chi, từ trước đến giờ chưa từng thấy người con trai nào phong lưu tuấn nhã đến thế, bất giác nàng nhìn chàng dăm đăm, chỉ muốn chiếm đoạt cho bằng được nên khi nghe lời em bảo chàng trai võ nghệ cao cường thì vội thích chí nói :
- Thế ra chàng cũng là tay anh dũng, ta xin nghe lời em thu dụng làm kẻ tâm phúc vì trên sơn trại đây đang cần thêm người để thêm lực lượng và vây cánh.
Khẽ nhìn Phương Quang Diệm, Lương Ngọc Tiên lấy lời êm ái nói :
- Chàng tên họ là gì? ấy cũng may cho chàng gặp được em ta là người nhân đức bảo ta thu nhận chàng làm thủ hạ lại xin tội cho chàng, vậy chàng hãy nói rõ lai lịch cho hai chị em ta nghe rồi ta sẽ sai thủ hạ cởi trói cho.

Nộ khí xung thiên Phương Quang Diệm trợn mắt nói :
- Hay cho lũ cường đạo vô liễm sỉ chúng bây thớ hòng mua chuộc lòng dạ ta, có khi nào ta chịu theo hai con tiện tì làm điều nhơ nhuốc. Còn như chúng bây muốn biết tên họ ta tức là Phương Quang Diệm con trai Phương Kế Võ ở Sơn Tây lại là học trò Địch Long Tuấn, nay chúng bây bắt được thì cứ đem giết đi hay có sợ thì thả ta ra, nếu không chẳng khỏi chết về tay sư phụ và cha ta sau nầy.
Kinh hồn, chị em họ Lương nghe lời chàng nói là con trai Phương Kế Võ, là học trò Địch Long Tuấn thì rất khiếp hãi, vì Phương, Địch hai người là tay cừu địch của Lương Phi Sơn cha hai nàng khi xưa, nhưng hai nàng cũng không hề thù oán bởi cả hai đã bị sắc đẹp chàng chinh phục rồi, lúc ấy Lương Ngọc Nga lại kiếm lời hòa nhã nói :
- Dẫu cho thảo mộc vô tri còn tham sống huống hồ loài người, vả chăng chị em ta vì ái ngại tài nghệ của chàng nên tha thứ không sợ gì ai, nhưng khi nghe nói là con trai Phương lão anh hùng và học trò Địch Long Tuấn thì chúng ta càng thêm cảm kích, nên quyết giữ cho được chàng ở đây, chàng đừng nên trái ý hãy nghe theo thì sẽ được sung sướng không biết nhường nào.
Không hề chuyển ý Phương Quang Diệm vẫn cương quyết nói :
- Chớ nhiều lời vì hai tai ta trong sạch không muốn nghe những sự nhơ nhuốc. Ta lấy làm hổ thẹn cho chị em ngươi thanh lịch như thế, không biết điếm nhục chịu làm cường đạo để ô danh muôn đời còn dám khuyên bảo ta làm điều càn bậy, quyết không khi nào ta chịu, thà chết còn hơn để nhục đến tiền nhân.
Thấy chàng cương quyết biết không thể khuyên dụ ngay được, chị em họ Lương liền sai lâu la dẫn Phương Quang Diệm vào một gian phòng kín khóa cửa lại rồi dặn chúng lấy thức ăn đút cho chàng chứ không cởi trói vì e nguy hiểm.
Bấy giờ trong tòa Tụ Nghĩa đường bọn đầu mục lâu la giải tán hết chỉ còn hai chị em họ Lương, Ngọc Tiên liền hỏi ý em :
- Em xét chàng Phương Quang Diệm võ nghệ thực khá không? Chị coi chàng cũng ra dáng con nhà võ thuật.
Lương Ngọc Nga vô tình phát hẳn ngay lời nói tợ trong tim :
- Thực giỏi lắm, chàng quả là tay bản lãnh cao cường, tài nghệ chị em ta không thể nào hơn được, nếu em không dùng mưu lừa chàng xuống hầm thì không sao bắt được, thực em chưa từng thấy ai tài mạo hơn chàng.
Biết ý em, Lương Ngọc Tiên biến ngay sắc mặt hỏi lại :
- Chưa từng thấy ai tài giỏi như thế thực à? Nếu thế em cho chàng là một người rất hoàn toàn, một người không ai hơn trong trí em.
Đã biết ý chị, Lương Ngọc Nga chỉ cười lạt không trả lời.
Lương Ngọc Tiên thấy thế cũng không hỏi thêm, hai chị em đều quay vào phòng mỗi người riêng một ý nghĩ.
Lại nói Phương Quang Diệm bị giam vào mật thất bằng đá, chung quanh tối như bưng mắt, chỉ có một tia sáng ở phía trên bằng cái miệng bát trên tia xuống tức là chỗ để hở không khí. Người chàng bị trói bằng dây rất kiên cố không thể nào vùng vẫy ra được chỉ ngồi suy nghĩ chị em họ Lương nhốt mình vào đây để làm gì? Và những lời khuyên nhủ chàng phục tùng là như thế nào mà lúc đó hình như còn một ý riêng gì. Phân vân Phương Quang Diệm suy nghĩ mãi cũng không hiểu nguyên do.
Chợt có tiếng khóa cửa, cánh cửa nhà đá bật tung ra, ánh sáng vào thấy một thiếu nữ ăn mặc hở hang tha thướt bước đến. Phương Quang Diệm nhìn lại thì là Lương Ngọc Nga coi lộng lẫy khác hẳn hồi nãy, trên môi nàng một nụ cười tươi như hoa, nàng cất tiếng nói :
- Chàng có nhận được thiếp là người nào đây không? Thiếp là Lương Ngọc Nga đã có lời khuyên ngăn chị thiếp để cho chàng không phải chịu ba mươi côn đòn. Thế thì thiếp là người có công chàng phải nhớ ơn đấy, chàng nên nghe lời thiếp mà phục tùng đi, rồi thiếp sẽ thân cởi trói cho chàng sẽ được sung sướng như vị vương gia ở trên sơn trại nầy, kẻo bị trói mãi ở đây khổ sở lắm, thực lòng thiếp không nỡ tàn nhẫn với chàng như chị thiếp.
Mặc cho nàng nói Phương Quang Diệm không hề để ý đến :
- Ta đã bảo nàng không cần nói nhiều lời. Bằng chớ đem công cán kể trước mặt ta, nếu nàng không dụng gian mưu lừa ta xuống hầm thì ta đâu đến nỗi nào, nay như thế nàng là kẻ thù của ta, còn dùng lời ngon ngọt gì nữa?
Lương Ngọc Nga bật cười nói :
- Chàng thực ngu muội quá, nếu thiếp không dụng mưu lừa chàng xuống hầm thì sao chúng ta có dịp họp mặt ở đây được? Ấy là bất đắc dĩ thiếp phải làm như thế, chàng cũng đừng nên lấy làm ân làm oán, chỉ

nên nhớ kỹ thiếp là người có công đến đây thăm hỏi chàng trước hết. Vậy chàng hãy chịu quy thuận đi, thiếp tự xin nhận lời lừa chàng xuống hầm để tùy ý chàng hình phạt thế nào thiếp cũng cam lòng.
Lương Ngọc Nga nói đến đấy thì lại đến gần Phương Quang Diệm, nàng toan đưa bàn tay ngọc lên vai chàng để tìm lời an ủi bỗng Phương Quang Diệm trợn mắt quát :
- Đừng vô lễ, mau lui ra ta không bao giờ nghe lời nói của nàng đâu.
Giữa lúc đó, bỗng đâu lại thấy một nàng thiếu nữ nhan sắc lộng lẫy, trang sức rực rỡ như tiên nga bước vào làm Lương Ngọc Nga thẹn đỏ mặt vội lùi xa Phương quang Diệm.
Lương Ngọc Tiên, phải chính là nàng thiếu nữ họ Lương nhìn thấy cảnh tượng đó thì cười lạt nói dằn từng tiếng :
- Gớm thật, kể công kể oán, em thật là sẵn lòng tử tế, thắt buộc ta đây là người có tội. Ta hỏi ai cho phép em tự quyền vào trong nhà tù nầy, có luật nào mà con gái một mình vào thăm người con trai chưa quen biết trong khi vắng mặt mọi người?
Im lặng hồi lâu, Lương Ngọc Nga lạnh lùng nói :
- Chỉ có mình chị có phép một mình vào đây, nào tôi kể công với ai?
Đang cơn tức giận kéo lên đầy ngực, Lương Ngọc Tiên bị ghen tức mà không nói ra được, chỉ thốt lên mấy câu gay gắt :
- Câm mồm. Đừng xoen xoét chối biến nữa, ta bắt mày lập tút ra khỏi chốn này, nếu trái ý ta sẽ giết chết ngay.
Cực lòng không dám cãi lại, Lương Ngọc Nga hậm hực quay lại nhìn Phương Quang Diệm một lần nữa rồi đi ra!
Chưa nguôi cơn giận, Lương Ngọc Tiên hầm hầm trông theo em đi xa khuất rồi ngoảnh lại nhìn chầm chập vào mặt Phương Quang Diệm bằng con mắt nghiêm nghị. Yêu hay ghét, thật không thể nào xét đoán ra được. Lương Ngọc Tiên đứng yên lặng hồi lâu không nói, một lúc sau nàng quay ra khóa cửa ngục đá lại rồi ra dấu bảo bọn lâu la canh gác phía ngoài phải cẩn thận.
Hôm ấy hai chị em họ Lương giận nhau không ai hỏi ai, thậm chí đến ăn cơm cũng không ngồi cùng bàn, bởi hai chị em cùng để ý đến Phương Quang Diệm nên sanh ra khó khăn cùng nhau.
Lắng nghe phía ngoài cổng phủ đã điểm canh hai, nàng Ngọc Tiên nằm trằn trọc không thể nào ngủ yên giấc, trong tâm thần nàng đang mơ mộng đến chàng trẻ tuổi xinh đẹp Phương Quang Diệm, không ngờ tình địch lại là em nàng nên tranh giành không tiện, chờ một lúc nàng liền dậy ăn mặc lộng lẫy trang điểm huy hoàng rồi cầm ngọn đèn lồng lẻn đến gian mật thất.
Đêm hôm ấy Phương Quang Diệm bị trói nằm trên giường cũng không thể chợp mắt được vì thấy thái độ của hai chị em họ Lương lúc ban ngày rất khả ố rồi không biết định xử trí ra làm sao với chàng, mà chàng là người có khí tượng anh hùng quyết không khi nào ở với gái cường đạo dâm ô nên cứ suy nghĩ không ngủ.
Bỗng lại nghe khóa cửa kêu lách cách, kế luôn cánh cửa mở tung ra thấy một người cầm đen lồng dịu dàng bước vào, tức là nàng Ngọc Tiên bận đồ cung trang màu đại hồng, ánh đèn trên tay nàng phản chiếu vào quần áo đỏ rực lên, khuôn mặt lại càng tăng vẻ hồng hào tươi đẹp, coi uyển chuyển như một vị tiên nương trên chốn tiên giới giáng xuống trần, sắc mặt nàng tươi cười chứ không giận dữ oai nghi như lúc ban ngày.
Ngọc Tiên treo ngọn đèn trên tường rồi bước đến cạnh giường Phương Quang Diệm cất tiếng oanh thỏ thẻ :
- Chàng Quang Diệm đêm khuya mà chưa ngủ ư? Chàng thấy thiếp đến đây chớ lấy làm lạ, cũng bởi tấm lòng quá yêu đương chàng mà không quản gì sương khuya gió lạnh lẻn đến đây cùng chàng ngỏ lời, thật thế thiếp chưa thấy một ai hào hoa phong nhã như chàng nên khi thiếp mới thấy đã cảm mến chàng rồi, có lẽ duyên trời đưa lại nên lòng thiếp tơ vương như thế. Thiếp chẳng quản hiềm nghi đến xin chàng khá nghe lời, chúng ta sẽ cũng nhau đính ước hạnh phúc bạc đầu, thề nguyền trăm năm hưởng chung diễm phúc ái tình, chẳng hơn chàng cứ khăng khăng liều chết, cái chết rất đáng khinh là bởi một trang anh hùng khí khái mà chịu chết dưới lưỡi gươm nhi nữ thường tình thì sao được, thôi chàng hãy xét lại cho kỳ kẻo một ngày lỡ bước để hận muôn năm.
Ngộ biến ắt phải tùng quyền, Phương Quang Diệm lúc thấy nàng mới bước vào thì đã lập ý giờ lại coi thái độ nàng lả lơi chàng thừa cơ ngồi dậy đổi ngay sắc mặt giận dữ ra vẻ ngậm ngùi rồi nói :
- Lòng người há phải gỗ đá mà vô tình được, chỉ vì lúc trước tôi cố chấp điều tiểu tiết, không nghĩ tới đại sự, may nhờ ơn cô nương chỉ dẫn tôi đã giác ngộ được rồi, kỳ thực ra lòng ai cũng như nhau khi tôi thoạt thấy cô nương thì đã yêu dấu ngay, mà có lẽ lần này tôi mới thấy cô nương là người đáng yêu nhất đời

không còn ai dung mạo xinh đẹp như cô nương tôi mới nhận ra cô nương là người tài hoa lỗi lạc hơn hết thảy những cô gái khác vậy tôi xin nhận hai chữ ái tình của cô nương ban cho, tôi xin tôn trọng như vị thần thiêng liêng.
Như nở từng khúc ruột, Ngọc Tiên không ngờ chàng lại yêu mình tha thiết như thế nên nàng lấy làm sung sướng ngồi xuống cạnh chàng rồi âu yếm hỏi :
- Thật không, thật chàng yêu thương thiếp chớ? Hay là hời hợt ở đầu lưỡi đấy?
Phương Quang Diệm liền nói :
- Quyết không khi nào vì tôi đã nhận rõ không ai hơn được cô nương.
Như sợ sệt một sự riêng trong lòng, Ngọc Tiên ướm hỏi :
- Chàng nói chi điều đó thế còn Ngọc Nga em tôi thì sao?
Phương Quang Diệm trả lời ngay :
- Ngọc Nga cũng là một người tài sắc tuyệt vời, nhưng không biết tại sao dù gặp nàng trước tiên mà không yêu mến như khi mới thấy cô nương, ba sinh âu hẳn duyên trời chi đây, chứ lẽ nào lại khắng khít đến thế được?
Ngọc Tiên nghe lời chàng như cởi tất lòng, nàng sung sướng không còn biết thẹn thùng, liền ghì ngay lấy chàng vào lòng.
Phương Quang Diệm không ngờ con người ngông cuồng đến thế chàng vội cựa mạnh ra rồi nghiêm nghị nói :
- Cô nương thật là một kẻ vô tình chỉ biết sung sướng riêng mình còn tôi đây như kẻ tội đồ bị xích chặt hai tay mà không cởi hộ cho.
Nàng Ngọc Tiên nhớ ra cười nói :
- À, phải để thiếp cởi hộ ấy là bởi tại thiếp bị chàng trách cũng đáng.
Dứt lời Ngọc Tiên lấy ngay chìa khóa trong người ra mở xích cho Phương Quang Diệm, lúc ấy chàng muốn kiếm đường đào tẩu nhưng không thể nào thoát được bởi tòa mật thất rất kiên cố và chị em nàng cũng không phải tay vừa, lỡ ra không thoát mà rủi bị bắt thì tất phải chết nên chàng cam chịu dưới sự vuốt ve của Ngọc Tiên.
Ngọc Tiên lúc ấy đã cởi trói cho Phương Quang Diệm rồi thì thái độ dâm đãng của nàng càng bồng bột lên, nàng xích lại gần khoác tay lên cổ chàng lả lơi đến cực độ.
Phương Quang Diệm thấy mùi hương phấn của Ngọc Tiên thơm ngào ngạt và thấy cái sắc đẹp lộng lẫy của nàng ở dưới ngọn đèn lờ mờ thật quyến rũ, chàng tưởng chừng như không thể nào cầm lòng được.
Vững chí, Phương Quang Diệm vờ kiếm lời khuyên ngăn Ngọc Tiên để khi khác, chớ giở cẩu thả bất tiện, mà đứng vào địa vị của chàng khi đó cũng thật là khó xử, muốn dùng thủ đoạn võ lực đối phó thì e không thoát khỏi nguy hiểm, nếu cứ để yên thì sợ e không cầm lòng được mà phạm điều bất chánh.
Giữa lúc đó ngoài cửa mật thất có một người đứng rình thấy cảnh tượng ấy khai diễn ra trước mắt thì tức giận như điên cuồng, người đó chính là Lương Ngọc Nga, cô em gái quí của nàng Ngọc Tiên. Ngọc Nga cũng vì chàng Phương Quang Diệm, khi ấy không thể nào ngủ được, bởi nàng nghi cho chị lẻn vào trộm tư tình với chàng và nàng chính là người có công đưa chàng về đây mà để người cướp trên tay thì chịu sao được, nên nàng lấy làm tức giận lắm, giắt thanh gươm vào cạnh người rồi lẻn đến rình xem. Thì quả nhiên thấy tấn trò "dâm ô" đang diễn ra đúng như nàng nghĩ.
Ngọc Nga cả giận liền co chân đạp vào cánh cửa sắt bật tung vào kêu đánh "ầm" một tiếng như long trời lở đất làm Ngọc Tiên giật nẩy mình đứng dậy, Ngọc Nga xông thẳng vào trong nhà, sắc mặt giận dữ, hai con mắt xếch ngược lên coi khác hẳn nét mặt xinh đẹp lúc ban ngày, nàng trỏ tay vào mặt Ngọc Tiên mắng :
- Đồ mạt kiếp, tôi không nhờ chị lòng người mà mặt thú như thế, lúc ban ngày chị cấm tôi không được vào đây, thế giờ chị tư tình với thằng nào đây? Nay tôi cũng có quyền bắt chị phải ra ngay chỗ nầy tức khắc, ra ngay nếu chậm thì đừng trách tôi.
Ngọc Tiên bị em mắng cũng nổi giận đùng đùng quát trả lại :
- Con nầy láo thực, mày có phép nào cấm ta vào đây được. Bước ngay, nếu còn láo ta vặn cổ ra đằng sau.
Ngọc Nga lại càng tức giận nói :
- Chị có phép cấm tôi lúc trước, tôi có quyền đuổi chị lúc nầy? Tôi không ngờ cái mặt chị ngày nay tồi tàn đến thế, chiếm đoạt cả người sở hữu của em, đâm đầu xuống sông chết đi còn mặt mũi nào trông thấy mọi người nữa?
Ngọc Tiên lần nầy tức giận như điên cuồng liền giơ tay tát đánh đét một cái vào mặt Ngọc Nga rồi thét to lên :

- Con nầy láo quá, ta cho mày một cái vỡ hàm nữa bây giờ.
Bất ý Ngọc Nga bị cái tát mạnh ngã chúi mặt vào tường, nàng uất ức liền rút thanh gươm đeo bên mình chém lại Ngọc Tiên một nhát.
Ngọc Tiên kinh hãi vội tránh sang một bên.
Tiếp luôn Ngọc Nga lại chém theo nhát nữa, Ngọc Tiên cũng tránh khỏi.
Cáu tiết Ngọc Nga chém luôn mấy nhát nữa.
Ngọc Tiên cũng đều tránh cả được, sau thấy em hung tợn không còn gì tình nghĩa nàng túng thế liền sử dụng chiêu "Uyên Ương cước" lách mình nghiêng người phóng cả hai chân vào đá trúng cánh tay Ngọc Nga làm thanh gươm văng xuống đất. Ngọc Tiên vội cướp thanh gươm giơ lên chém.
Ngọc Nga thất kinh và thấy chị tài giỏi lắm, tay không không thể chống cự được thì vội quay người chạy mất, Ngọc Tiên không đuổi theo, nàng ngoảnh lại bảo Phương Quang Diệm :
- Đó, chàng thử coi đứa em vô lễ đến thế. Thôi chàng nằm chờ đây một đêm, mai thiếp sẽ đến thăm.
Dứt lời nàng quay ra đóng chặt cửa mật thất lại, chính vì Ngọc Tiên xảy ra chuyện xô xát với em nên không còn lòng dạ nào nghĩ chuyện bướm ong với Phương Quang Diệm nhưng nàng lại sợ chàng trốn ra được nện đóng cửa cho chắc chắn.
Lúc ấy trong gian mật thất vẫn nhốt một mình chàng Phương Quang Diệm, chàng suy nghĩ lại cuộc xung đột giữa hai chị em gái không còn gì cốt nhục và luân thường, giả như Ngọc Tiên không tài giỏi ắt bị em giết chết rồi. Vì thế Phương Quang Diệm được biết rõ tài Ngọc Tiên thì rất kính phục, chàng lại lo thay mình không hạ được chị em nàng mà bị giam hãm ở đây mãi, càng nóng lòng sốt ruột không biết Liễu Tinh Đởm với em gái mình là Phương Thuyền Cô báo phục được mối đại cừu không, còn nàng Liễu Thuấn Anh thì không biết ra sao?
Phương Quang Diệm nghĩ đến đấy lại càng băn khoăn khó chịu rồi đây làm thế nào thoát củi sổ lồng được.
Lại nói nàng Ngọc Nga bị chị đá rơi kiếm càng tức giận vô cùng, nàng liền chạy vào trong tòa Tụ Nghĩa đường lấy thanh kiếm thì vừa gặp lúc Ngọc Tiên chém luôn. Ngọc Tiên cũng nhân khi tức giận múa kiếm nghinh địch.
Bởi sự ghen tuông mà chị em gây nên cuộc đổ máu, hai chị em giao chiến trong tòa Tụ Nghĩa đường rất kịch liệt, những đạo kiếm quang lấp lánh và lưỡi kiếm chém vào nhau nghe xoang xoảng rất kinh hồn, mà chị em nàng vì căm tức không biết gì nguy hiểm, bọn đầu mục nghe tiếng động kéo vào thấy hai chị em chủ trại đang xung đột thì kinh hãi, không biết vì lẽ gì đồng thời bọn lâu la hô hoán lên :
- Khoan đã, khoan đã, xin hai trại chủ hãy dừng tay lại chớ nên vì cơn tức giận nhỏ mọn mà xảy ra sự nguy hiểm còn gì tình nghĩa tay chân.
Nghe lời chúng khuyên ngăn, hai chị em đều dừng tay lại, Ngọc Tiên tức giận mắng :
- Mày giỏi thật, mày là đứa em khốn nạn không tình nghĩa.
Ngọc Nga cũng mắng lại :
- Chị cũng là đứa đê mạt, không chút lương tâm ai cần tình nghĩa.
Bọn đầu mục nghe chị em nàng mắng lẫn nhau không hiểu là chuyện gì đều hỏi lại :
- Bẩm hai vị trại chủ vì lẽ gì? Xin bớt giận kẻo mất tình chị em.
Ngọc Tiên phát cáu gắt nói :
- Chuyện của chị em ta không biết đâu mà hỏi được, các người mau lui cả ra, cấm không được đứa nào đứng ở đây. Mau, ra ngay.
Lúc ấy trong tòa Tụ Nghĩa đường lại vẫn có hai chị em, nàng Ngọc Tiên cũng tự hối, kiếm lời khuyên em :
- Em chớ hỗn láo như thế mà mất hết tình cốt nhục, phải biết rằng cha mẹ quá vãng đi chỉ còn hai chị em ta xẩy vai xuống tay có đâu mà thua thiệt. Huống chi chị nay đã lớn mà cũng cần tìm người chồng xứng đánh để nương tựa trước nên chị muốn trao thân gởi phận cùng chàng Phương Quang Diệm đây cũng là một lẽ đương nhiên. Không ngờ em chẳng xét tình cho chị mà lại gây ra sự ghen tương để người chê cười. Còn như em đang cái tuổi đào tơ sen ngó phỏng có lo gì không lấy được người chồng xứng đáng? Vậy em cứ yên tâm rồi chị sẽ chọn cho một người rất hợp ý.
Ngọc Nga có ý không phục nói :
- Chị nói mới là biết yêu chàng Phương Quang Diệm dễ thường tôi không biết yêu chàng hay sao? Vả lại chính tay tôi dụng công đưa chàng về đây mà chị tự nghiễm nhiên đoạt lấy, thế thì chị là một người ích kỷ không có nghĩa lý gì, không còn lương tâm nữa.
Ngọc Tiên nghe nói cũng tự thẹn nhưng nàng cứ cãi liều :

- Xin em tha lỗi cho chị vì chị đã trót thề thốt cùng chàng Phương Quang Diệm mà chàng cũng nặng tình gắn bó với chị rồi. Chắc là lúc nãy em đã từng nghe tiếng chẳng lẽ em nỡ rẽ thúy chia duyên của vợ chồng chị cho thôi. Thôi em cảm phiền chị cám ơn em có công sáng tạo cuộc tình ái của chị, em yêu quí của chị, chị sẽ tôn kính em như một bà thiên chúa thường ban phúc lành cho chị.
Ngọc Nga khăng khăng không bằng lòng nói :
- Chị đừng tán tỉnh leo lẻo nữa, nếu tán tỉnh như thế thì em đây tán đời được.
Nay em không cần nói lôi thôi chi hết, em chỉ biết rằng chàng Phương Quang Diệm là người của em đưa về đây, thì tức là người ấy thuộc quyền sở hữu của em, chị không thể nào chiếm cứ một mình được mà làm đau lòng em.
Sa sầm nét mặt Ngọc Tiên gắt gỏng nói :
- Em bảo ta không chiếm cứ một mình được, chẳng lẽ em cùng lấy một chồng với ta hay sao? Nhưng chàng Phương Quang Diệm nhất quyết không bằng lòng em thì làm thế nào vì chàng đã thề non hẹn biển với chị rồi.
Ngọc Nga lần nầy hơi đuối lý vì nàng đã được nghe đích lời Phương Quang Diệm tự tình với Ngọc Tiên thì dẫu có bức bách chàng yêu nàng cũng không được nào, kỳ thực có biết đâu lời giả mạo của Phương Quang Diệm nên Ngọc Nga thắt sang lý khác :
- Được rồi chị đã yêu chàng Phương Quang Diệm, em cũng không cấm đoán vì chị đã trao được trái tim cho chàng rồi, chàng tức là người yêu của chị nhưng chị phải giữ theo cái điều ước của em đây mới được, nghĩa là chị không được làm lễ cưới với chàng ngay bây giờ, phải chờ khi nào em tìm được người chồng vừa ý thì chị em cùng cưới chung một ngày luôn thể, như thế khỏi nhục em phòng không gối chiếc một mình vậy chị có bằng lòng như thế không?
Ngọc Tiên biết tính em bướng bỉnh nên cũng đành chịu theo ý muốn chừng mươi lăm ngày rồi sẽ tính.
Ngọc Tiên cười nói :
- Cái điều ước của cô hay thực, tức là cô định hạn chế hôn kỳ, được tôi xin chịu theo ý muốn cho cô vừa lòng, bằng lòng chứ?
Thành thử chị en họ Lương từ đây cứ gìn giữ nhau không được đến gian mật thất thăm chàng Quang Diệm mà đêm hai chị em ngủ chung một giường không chịu rời nhau ra một bước, làm chàng Phương Quang Diệm không thấy nàng đến cũng không hiểu vì lẽ gì.
Nói về nàng Liễu Thuấn Anh, em gái Liễu Tinh Đởm tuân lời sư phụ hạ san, nàng ăn bận giả trai ra đi, vì nghe sư phụ bảo đến Hồ Nam tìm anh trai và anh Phương Quang Diệm, Phương Thuyền Cô, nhưng nàng không thuộc đường lối cứ vừa đi vừa hỏi thăm.
Bơ vơ thân gái dặm trường, ngày kia Liễu Thuấn Anh đi đến một nơi thị trấn giáp gần miền thôn dã không được phồn thịnh cho lắm, nhà cửa lưa thưa chừng vài ba chục nóc, coi cách sinh hoạt của người miền ấy không được sung túc.
Trời vừa đứng bóng trưa, Liễu Thuấn Anh vào một nhà tửu quán ăn uống lót dạ, nàng tìm một chiếc bàn sạch sẽ ngồi xuống sai tửu bảo dọn các món ăn ra, miễn là thức ăn tốt không quản bao nhiêu tiền.
Thấy khách hào phóng, tửu bảo tuân lời xếp đặt ra ngay, nàng ngồi ăn uống chớ không dùng đến rượu.
Bấy giờ trong tửu quán cũng có mấy bàn khách ăn uống, thấy hai ông già ngồi phía trước mặt Liễu Thuấn Anh khề khà câu chuyện, chén rượu. Một ông đặt chén rượu xuống làm ra vẻ bùi ngùi nói với ông kia :
- Tiếc rằng một khu thị trấn khi trước đã có phần náo nhiệt, từ ngày xảy ra chuyện thủy quái ở con sông ấy làm khách bộ hành không ai dám qua lại thành thử nơi thị trấn ấy là nơi tử địa tài nào chẳng hoang lương trụy lạc đến thế.
Nghe lời bạn, ông kia cũng có vẻ buồn rầu nói :
- Chính thế, con sông là quyền lợi của địa hạt này, lẽ tất nhiên đường yếu lộ bị tắt nghẽn thì đường thương nghiệp phải suy hại, không những thế lại còn gặp nạn đủ mọi đường, mấy năm nay thường xảy ra bọn cường hào phá phách, những nhà có bát ăn đều trốn tránh đi hết.
Bởi tính hiếu kỳ, Liễu Thuấn Anh nghe hai ông già nói rất lấy làm lạ không hiểu giống thủy quái gì mà dữ dội như thế, nàng liền đứng dậy sang phía bàn hai ông già ngồi chấp tay rất cung kính thưa với hai ông :
- Kính chào hai vị lão trượng, nhân tại hạ được nghe lóng hai ngài bàn chuyện thủy quái ở con sông nào mà lợi hại như thế? Vì tính hiếu kỳ xin hai ngài gia ơn cho nghe câu chuyện, tại hạ lấy làm cảm kích muôn vàn.
Thấy chàng trỏ tuổi tuấn tú ra vẻ con nhà hào phú, một ông già đáp :
- Không dám, khách quan người viễn phương. Tất nhiên không hiểu câu chuyện quái ác ở miền này.

Liễu Thuấn Anh lễ phép nói :
- Vâng tại hạ người xứ lạ mới đến xin lão trượng vui lòng nói rõ đầu đuôi.
Ông già trả lời :
- Mời khách quan ngồi xuống lão phu kể cho nghe. Nguyên xứ này là Quần Sơn Trấn thuộc địa hạt Hồ Nam, phía trước đây có dãy sông dài là nơi thuyền bè của khách thương qua lại tấp nập. Không ngờ mấy năm trước đây con sông ấy bỗng có loài thủy quái đêm khuya dìm đắm những thuyền lái buôn, thậm chí xác người đều mất, ắt là bị nó ăn thịt nên từ đấy không còn thuyền bè ở mặt sông ấy nữa, lại nhân mấy năm nay vẫn xảy ra bọn cường đạo đến cướp bóc mà các quan sở tại đã nhiều phen lùng bắt cũng không biết sào huyệt ở đâu, phần nhiều lại bị nó ám sát mất đầu, quan trường ở miền này một năm thay đổi mấy lần vì thế không dám tầm nã nữa. Còn thủy quái thì cũng không biết tung tích đâu mà trừ được. Một đôi khi có người thấy hiện lên mặt nước hàng đàn lông xám tro như loài rái cá. Bởi vậy chúng tôi than phiền thị trấn này quang cảnh tiêu điều, khách quan cũng không nên đi qua con sông nguy hiểm ấy.
Càng lấy làm lạ Liễu Thuấn Anh nghe lời ông già rất hồ nghi vội hỏi :
- Bẩm, thế dân trấn này đành chịu cái khổ kiếp ấy sao? Sao không hiệp lực dùng kế, thế nào mà chả bắt được một con thủy quái hay một tên cường đạo thì sẽ biết rõ hình tích ngay.
Lắc đầu ông già tỏ ý khó khăn :
- Khó lắm vì người gặp nó thì đã bị chết ngay còn đâu mà bắt được nó?
Liễu Thuấn Anh liền cảm ơn ông lão, về trở lại bàn cúi đầu suy nghĩ :
- "Chẳng lẽ thủy quái và cường đạo thần tung quỷ tích như thế ắt có sự bí hiểm chi đây vì kẻ cướp và yêu quái đồng thời nổi lên một lúc, âu ta đã đến đây phải dụng công khám phá ra việc này, trước là thỏa tính hiếu kỳ sau là cứu lấy sinh linh đây cũng là cái công đức lớn lao".
Liễu Thuấn Anh nghĩ rồi ngẩng đầu lên thì không thấy hai ông già nữa tất đã ăn uống xong rồi, nàng cũng trả tiền tửu quán ra đi.

Hồi 8

Đánh thủy quái, Liễu Thuấn Anh bị thất bại
Vào động phòng, Phương Quang Diệm định cơ mưu

Liễu Thuấn Anh đi đến một nơi sơn trang cách khỏi thị trấn chẳng bao xa, mặt trời đã xế về chiều trên đường cái ít người qua lại vì đấy giáp gần bờ sông.
Nhìn về con đê phía bờ sông bỗng thấy một tốp hằng mấy chục người cầm giáo mác như định săn đuổi một vật gì. Liễu Thuấn Anh thấy lạ vội chạy đến xem, chỉ thấy bọn người ấy sục sạo trên bờ sông không có vật gì đáng để ý, duy có sự lạ là cái xác chết đặt trên bờ sông, mọi người đứng xúm đông lại sầm xì bàn tán.
Lại chuyện kỳ quái, Liễu Thuấn Anh đến gần xem thì đó là một bà cụ ngoài năm mươi tuổi nằm thoi thóp, hơi thở chưa chết, quần áo ướt sũng như vừa trầm mình gặp người cứu.
Liễu Thuấn Anh liền hỏi một người đứng đấy, họ mới nói mẹ con bà cụ đó đi lễ chùa về qua mặt đê đấy, không ngờ ở dưới sông có con thủy quái nhảy lên vồ lấy con gái bà rồi nhảy xuống sông chạy trốn, bà cụ hô hoán rầm lên nên mọi người trong làng đổ ra lùng bắt thì không thấy đâu. Bà cụ vì thương con liền nhẩy xuống sông quyết chết theo, may gặp được bọn người làng cứu vớt lên được cũng là một sự không ngờ vì mọi lúc đến đêm khuya thủy quái mới dìm thuyền bè bắt người mà hôm nay nó lại bắt người lúc ban ngày.
Sinh nghi, Liễu Thuấn Anh lại hỏi bọn người ấy cô gái bị bắt tên là gì, người có xinh đẹp không? Bọn người ấy trả lời là cô gái họ Kiều tên Nguyệt Mai con một nhà triệu phú nhất vùng sơn trang này, chẳng may bị bọn cường đạo cướp bóc hết của giết chết Kiều lão với người con trai tức chồng con bà lão đây, đến nay nhà cửa khánh kiệt chỉ còn một mẹ một con lại bị thủy quái bắt nốt trách nào bà chẳng uất hận mà trầm mình.
Thấy sự đau đớn, Liễu Thuấn Anh cũng ngậm ngùi thay cho nhà họ Kiều.
Lúc ấy bà lão đã hồi tỉnh nàng bước đến gần an ủi :
- Xin bà chớ thương khóc nữa mà hao tổn tinh thần, bà hãy yên tâm thế nào tôi đây cũng cứu được nàng Kiều Nguyệt Mai về đây.
Kiều lão bà thấy Liễu Thuấn Anh là chàng thiếu niên tuấn tú mà hứa lời chắc chắn sẽ cứu được con gái bà, nên bà sung sướng như điên cuồng vội nắm lấy hai cánh tay Liễu Thuấn Anh năn nỉ :
- Tráng sĩ nói quả tráng sĩ cứu được con tôi? Khó lắm tráng sĩ ơi! Vì loài thủy quái đã tàn hại ở miền nầy từ xưa đến nay biết mấy muôn người, nếu tráng sĩ cứu được con tôi thì ân đức như trời bể trọn đời không quên, vì tôi không thấy con ắt phải chết theo nó.
Nghe lời cầu khẩn, Liễu Thuấn Anh lại càng quả quyết :
- Bà yên tâm, nếu không cứu được nàng Kiều Nguyệt Mai thì Liễu Thuấn Anh này không sống làm người nhưng bà hãy khoan hạn cho tôi trong ba ngày, thì quyết thế nào bà cũng gặp thấy con gái yêu, thôi xin bà hãy tạm an lòng, đây tôi có chút lễ mọn này xin kính tặng bà chi dụng hằng ngày, bà hãy nhận lấy chớ khước từ!
Bọn người ấy thấy Liễu Thuấn Anh móc túi lấy hai mươi lạng bạc đưa cho Kiều lão, bà ta từ chối. Liễu Thuấn Anh không nghe bắt phải nhận lấy, làm ai nấy đều khen ngợi là có lòng trọng nghĩa khinh tài.
Kiều lão bà cũng rất cảm phục mời Liễu Thuấn Anh về nhà dùng cơm, nàng cũng chiều lòng theo về nhà thấy tòa nhà vẫn còn cao rộng nguy nga, duy có những vật quý thì không thấy. Bọn người làng thấy Liễu Thuấn Anh ít tuổi thì đều không tin có tài trừ được thủy quái, song không tiện nói để chờ xem thi thố ra sao.
Liễu Thuấn Anh dám cả quyết cứu được nàng Kiều Nguyệt Mai là có mấy lẽ riêng, một là thủy quái sao chỉ bắt cô gái xinh đẹp sao không bắt cả bà già luôn thể, nếu thủy quái thì nó bắt hết không khi nào để thừa lại một người mà người ấy lại là bà già vô dụng, hai là thủy quái thực khi bắt được người ắt phải lặn xuống đáy sông ăn thịt chứ sao lại nhảy trốn vô bụi lau trên bờ. Ấy thì mấy lẽ đó mà Liễu Thuấn Anh quyết trừ cho được thủy quái để cứu nàng Kiều Nguyệt Mai.
Đêm hôm ấy vào hồi cuối tháng bầu trời thảm đạm, bóng trăng mờ lạt, không còn rõ mặt chị hằng nga đâu, Liễu Thuấn Anh nai nịt gọn gàng cầm thanh bảo kiếm ra đi lần theo con đê trên bờ sông đến bụi lau sậy mà thủy quái chạy trốn lúc trước. Liễu Thuấn Anh đứng núp ở trong đó hồi lâu mà vẫn yên lặng

không thấy gì, hồi lâu chờ mãi quá canh ba cảnh vật chung quanh đấy cũng cứ lặng lẽ biểu thị cảnh tịch mịch trong khoảng đêm thâu, có chăng chỉ tiếng giun dế run khóc ri rỉ và tiếng kêu khóc trên mặt sông.
Nóng lòng Liễu Thuấn Anh cũng cố đứng chờ hồi lâu nữa bỗng đâu thấy mấy vật đen lố nhố ở trên bãi lau bờ bên kia sông, đồng thời những vật đen này nhảy xuống sông như đàn vịt làm nước bắn tung tóe rồi thi nhau bơi qua sông sang bụi lau bên này.
Liễu Thuấn Anh cầm sẵn thanh bảo kiếm trong tay chờ khi thấy những vật đen bơi lên bờ thì tức là một đoàn ước chừng mười mấy con vật kỳ dị, lông mướt màu tro xám như loài rái cá, thực đúng như lời ông già nói trong quán rượu là thủy quái.
Lúc này đoàn thủy quái lên bờ rồi không biết có người đứng trong bờ, nhưng lạ thay thủy quái con nào cũng đi hai chân như người, đầu ngơ ngác nhìn ngược nhìn xuôi như bảo nhau tìm phương hướng nào, Liễu Thuấn Anh thấy thế liền quát to :
- Thủy quái chúng bây mau đứng lại nạp mạng cho mau.
Dứt lời Liễu Thuấn Anh từ trong bụi lau nhảy tót ra múa thanh bảo kiếm chém đàn thủy quái, chúng cũng giật mình nhảy xả vào bờ.
Liễu Thuấn Anh tia ngang lưỡi kiếm chém một con cụt hẳn đầu khu mình lăn xuống đất giẫy giụa, thuận tay nàng lại chém luôn hai con nữa lăn xuống đất, đàn thủy quái khiếp hãi thi nhau kêu rú lên những tiếng rất lạ lùng, tiếng người không ra tiếng người, vật không ra vật, hình như nó nổi khẩu hiệu cho nhau biết kéo đến tiếp viện.
Hăng hái Liễu Thuấn Anh liền chém chết luôn mấy con nữa, lần này đàn thủy quái luống cuống đều rút cả dao ra nghinh địch, nhưng cũng không thể nào chống nổi thanh gươm xuất quỷ nhập thần của nàng được, nên đều hoảng hồn kéo nhau chạy.
Liễu Thuấn Anh vội theo bắt được một con quật xuống đất, chận chân lên ngực, nào ngờ nó thốt ra tiếng người van nài :
- Trăm lạy tráng sĩ tha chết cho vì không phải tội chúng tôi, chúng tôi chỉ chịu dưới quyền người sai khiến.
Liễu Thuấn Anh biết đích là người giả đội lốt thủy quái thì cả giận mắng :
- Hay cho lũ chúng bây táng tận lương tâm không còn gì là nhân đạo mặt người, mà đội lốt thú hại biết bao sinh linh, phá hoại biết bao gia đình, phải mau xưng tên thằng chúa đảng ra? Sào huyệt chúng bây ở đâu? Mau, mau!
Con thủy quái van lạy ríu lưỡi :
- Trăm lạy tráng sĩ, ngàn lạy tráng sĩ, xin buông tha kẻ tiểu nhân sẽ xưng ngay. À tráng sĩ dậm mạnh quá thì gãy xương con mất. Bẩm, sào huyệt chúng con ở...
Không ngờ lúc ấy lại thấy một con thủy quái ở dưới sông nhảy tót lên bờ, con này to lớn hơn những con kia nhiều, tay cầm hai quả đồng chùy to lớn như hai cái chân, nó đến trước mặt Liễu Thuấn Anh cũng thốt ra tiếng người quát :
- Thất phu, ngươi dám cả gan đến nạp mạng, ngươi chớ hòng khám phá sào huyệt của chúng ta. Hãy coi cạp chùy của ta đây sẽ đưa ngươi về chín suối.
Con thủy quái lực lưỡng ấy múa cặp chùy nhảy đến giáng lên đầu Liễu Thuấn Anh, nàng vội móc chân đá luôn con thủy quái ở dưới chân bật lên hơn trượng rồi vội đưa lưỡi kiếm đỡ cặp đồng chùy nghe "choeng" một tiếng xòe bắn lửa ra, vì hai bên dùng sức mạnh quá cánh tay Liễu Thuấn Anh tê chồn lại mà cũng may là thanh bảo kiếm không thì đã gãy oằn rồi, biết người giả thủy quái ấy là một tên chúa đảng có sức mạnh đến thế.
Tiếp theo người ấy lại đưa thốc một chùy vào ngực Liễu Thuấn Anh, nàng biết là sức kẻ địch mạnh không dám đỡ vội nhảy vọt ra, rồi cũng sấn đến phóng lưỡi kiếm vào yết hầu người giả thủy quái, hắn liền hét lên một tiếng giơ quả chùy đánh ập xuống, lưỡi kiếm phải bị chồn lại, rồi hai bên người múa kiếm, kẻ khua chùy xông vào tranh đấu rất kịch liệt.
Cặp chùy của người giả thủy quái lợi hại vô cùng, lộn lên đảo xuống dữ dội như luồng điện chớp, đường lối biến hóa vô cùng, hai bên hỗn đấu một hồi khá lâu ước trăm hiệp, rốt cuộc thì Liễu Thuấn Anh không thua tài nghệ phải kém khí lực, nên cặp chùy của người giả thủy quái đã làm cho nàng nhọc mồ hôi tháo ra như tắm, nàng đã toan kiếm đường lui ra bỗng đâu lại có một đoàn thủy quái ước chừng mười mấy con nữa kéo đến, bổ vây chung quanh, đều múa binh khí xông vào trợ chiến, kế đó cặp chùy đồng của người giả thủy quái lại áp đảo hơn trước thật ráo riết.
Liễu Thuấn Anh thấy cơ nguy sắp đến nơi thì vội tìm đường tháo thân liền đến nơi chém luôn mấy con thủy quái ngã lăn xuống đất rồi nhảy vọt ra ngoài vòng vây cắm đầu chạy.

Người giả thủy quái hét lên một tiếng dữ dội :
- Tiểu tử, ta đố ngươi chạy dâu cho thoát khỏi tay Tam đại vương Hồng Quang Đạt này, dù ngươi có bay lên trời.
Dứt lời, Hồng Quang Đạt tức người giả thủy quái liền xách cặp chùy đuổi theo sau.
Trời tối, hai cái bóng đen đều trổ tài phi hành chạy nhanh như gió, Liễu Thuấn Anh trong khi kinh hoàng không phân biệt ra phương hướng nào cứ thấy đường là chạy bừa, phút chốc đã xuyên qua mấy khu rừng và mấy dãy núi xa ước chừng năm sáu dặm đường mà Hồng Quang Đạt vẫn không chịu thôi, hình như căm tức nàng giết mất nhiều thủ hạ, cố bắt để trả thù. Liễu Thuấn Anh thấy thế kinh hãi liền vớ hòn đá ở đường ném trở lại.
Trời tối, không kịp đề phòng bị trúng vào giữa mắt, Hồng Quang Đạt kêu rú lên một tiếng vì bị sưng vù nửa mặt nên hắn hăng máu lại càng đuổi dữ tợn, vừa đuổi vừa gầm lên như hổ rống, cứ thế đủ hiểu là hắn tức giận vô cùng, Liễu Thuấn Anh thừa cơ lại ném luôn mấy viên đá nữa, nhưng lần này hắn đều đề phòng đưa quả chùy lên gạt được.
Liễu Thuấn Anh ném không trúng Hồng Quang Đạt lại càng kinh hãi, có lẽ phen này bị chết về tay hắn rồi, nghĩ thế nàng liền đem hết tài phi hành chạy càng nhanh, thì họa chăng thường hòng thoát.
Song lẽ Hồng Quang Đạt cũng là tay phi hành chẳng thường nàng chạy nhanh bao nhiêu hắn cũng theo kịp, hai người đuổi theo lại được mười dặm xa nữa đến nơi một khu rừng khác thì trời đã sáng tỏ thấy đường đi toàn là những giống cây táo mọc um ùm, tức là nơi Tảo Tùng Lâm thuộc quyền chị em Lương Ngọc Tiên, Lương Ngọc Nga chiếm cứ quả núi Ma Vân Lãnh.
Nhắc lại hai chị em họ Lương ghen tuông nhau vì chàng Phương Quang Diệm, từ mấy hôm trước cứ ganh tỵ nhau thành chẳng cô nào xơ múi gì mà chàng Phương Quang Diệm cũng đành chịu tù hãm trong ngục thất.
Tảng sáng hôm ấy nàng Ngọc Tiên vì buồn rầu không thể nào ngủ trưa được bèn xách cặp đồng chùy xuống núi cỡi ngựa đi tuần tra một mình, nàng đang dong cương đi từ từ bước một ngang sườn núi bỗng thấy một con nhìn xuống rặng táo thấy một con quái vật lông lá màu xám tro chạy hai chân đang hung hăng đuổi theo chàng thanh niên hấp tấp, coi bộ chàng thanh niên sợ hãi như sợ con quái vật bắt sống.
Ngọc Tiên cũng lo thay sự nguy hiểm cho người nàng liền thúc ngựa chạy xuống núi phi nhanh như bay xuyên qua mấy rặng táo đến đón đầu thấy rõ hình thù con quái vật ấy, người chẳng ra người, thú cũng không phải thú, vì bộ dạng giống như con đười ươi, mà lông thì giống loài rái cá, mặt thì lông che kín cả, chỉ hở hai con mắt, tay lại cầm hai quả đồng chùy to như hai cái chậu, Ngọc Tiên rất lấy làm lạ vì bình sinh chưa thấy thế bao giờ, nàng liền gò cương đứng chắn đầu quát to lên :
- Nghiệt súc chớ hung hăng, ngươi hãy coi ta đây.
Dứt lời Ngọc Tiên liền móc túi lấy quả phi tiêu nhắm đúng giữa yết hầu con quái vật ném tới.
Con quái vật này là Hồng Quang Đạt hét lên một tiếng bắt lấy quả phi tiêu ném trả lại.
Ngọc Tiên nhanh như chớp liền né đầu tránh khỏi, quả phi tiêu bay vèo qua mang tai, nàng tức giận nhảy xuống ngựa múa cặp đồng chùy xông vào.
Hồng Quang Đạt thấy cô gái mà dùng đồng chùy cũng to xấp xỉ như của mình thì biết là người có sức khỏe vô cùng, hắn vội hô to lên :
- Con tiện tì có can thiệp gì đến ngươi mà dám ngăn cản ta? Ngươi khôn hồn hãy tránh ra khỏi chết uổng mạng.
Kinh ngạc không ngờ quái vật nói tiếng người, có lẽ nó đã thành yêu tinh, Ngọc Tiên cũng không sợ cứ múa chùy nhảy vào.
Hồng Quang Đạt cũng đưa cặp chùy lên nghinh địch tức thì bốn quả chùy đập vào nhau quá mạnh đều quật trở lại, làm bốn cánh tay hai người bị tê chồn, hai người đều kinh ngạc biết nhau có sức mạnh vô cùng nên phải đề phòng cẩn thận, bốn quả chùy quay tít xông vào hỗn đấu, kẻ qua người lại, khi tiến khi lui, coi bộ rầm rộ như vang rừng động đất, vì hai cặp chùy đánh trúng vào nhau kêu chan chát.
Lúc ấy Ngọc Tiên lẹ làng như con én lượn, Hồng Quang Đạt cũng nhanh nhẹn như con vượn nhảy, đường chùy mỗi người biến đổi một khác nhưng toàn là ngọn ác hiểm cả, không ai chịu kém ai, cùng nhau tỉ thí ngoài trăm hiệp mà vẫn không phân thắng bại.
Hoảng hồn Liễu Thuấn Anh đứng lại thở, nàng đã mệt ngất vì chạy qua mấy khu rừng, thấy thiếu nữ kia người nhỏ bé mà tài nghệ cao cường nàng rất kính phục nên đứng ngoài khen để giúp tinh thần nàng :
- Nữ anh hùng cố gắng lên, nó không phải là quái vật chính là người, nó thay hình đổi dạng ám hại biết bao nhiêu nhân mạng, nếu giết được nó thì công đức biết bao.

Ngọc Tiên nghe lời Liễu Thuấn Anh biết không phải quái vật thì nàng lại càng hăng lên múa tít cặp chùy rất dữ dội.
Hồng Quang Đạt nghe lời kể rõ sự bí ẩn của mình thì tức giận như điên cuồng, hắn cũng hăng hái sử cho hai quả chùy ráo riết thêm, thành thử hai người lại chiến đấu kịch liệt hơn trước.
Ngọc Tiên biết dùng sức không thể thắng ngay được, nàng bèn trá bại quay đầu chạy. Hồng Quang Đạt vô tình không biết đuổi theo ráo riết đang khi bất thần Ngọc Tiên đứng dừng buộc giáng hai quả chùy trở lại. Hồng Quang Đạt hốt hoảng vội giơ chùy lên đỡ, không ngờ đà chùy của Ngọc Tiên mạnh quá Hồng Quang Đạt chồn tay bật văng hai quả chùy đi, ngã ngồi xuống đất.
Ngọc Tiên thừa thế tấn luôn vào giáng thêm một chùy nữa vỡ tan óc, xác hắn nhảy tê tê như rắn bị chặt mất đầu. Ngọc Tiên liền giắt hai quả chùy vào bên cạnh sườn rồi cúi xuống lột cái lốt quái vật ở mình Hồng Quang Đạt ra thấy người vạm vỡ mặt đen râu xồm coi rất cổ quái, Ngọc Tiên bất giác bật buồn cười nói :
- Quả thật không ngờ bọn giang hồ lại lắm trò quỷ quyệt đến thế được.
Lúc ấy Liễu Thuấn Anh vội đến trước mặt Ngọc Tiên tạ ơn :
- Kính chào nữ anh hùng, tại hạ nhờ ơn cứu tử, ân đức ấy như tái tạo vậy xin nữ anh hùng ra ân cho biết phương danh quý tánh để tại hạ xin ghi nhớ trong lòng.
Cặp mắt hữu tình của Lương Ngọc Tiên dính chặt vào người Liễu Thuấn Anh.
Nàng không ngờ trên đời còn có một chàng trai diện mạo khôi ngô đến thế, mày ngài mắt phượng, hình dung tuấn tú không thua gì Phương Quang Diệm, mỗi người một vẻ. Ngọc Tiên bỗng thốt ra nụ cười duyên nói :
- Không dám, tráng sĩ chớ dạy quá lời, giúp sự bất bình là lẽ đương nhiên của người anh hùng hiệp nữ. Thiếp đây họ Lương tên Ngọc Tiên, còn tráng sĩ cao danh quý tánh là gì, chẳng hay vì lẽ chi mà bị người này theo đuổi đến đây?
Liễu Thuấn Anh coi rõ dung nhan Ngọc Tiên, thật là một trang sắc nước hương trời, trong làng son phấn dễ mấy ai sánh kịp, nhưng tiếc rằng cặp mắt phượng của nàng có vẻ lẳng lơ, thấy trai đẹp nhìn không chớp mắt. Liễu Thuấn Anh nghe lời nàng nói cũng vội đáp :
- Tại hạ họ Liễu tên Thuấn Anh, nhân đi đến Quần Sơn Trấn thấy bọn cường đạo giả làm thủy quái bắt một cô gái nên tại hạ vì nghĩa vụ vào khám phá đảng phái đó, không ngờ thằng Tam đại vương là Hồng Quang Đạt đây lợi hại, nên tại hạ bị thất bại chạy đến đây, nếu không gặp nữ anh hùng thì còn chi là tính mạng.
Dứt lời Liễu Thuấn Anh thuật rõ đầu đuôi cho Ngọc Tiên nghe, nàng lấy làm lạ cho kế quỷ quyệt của đảng giặc ấy và khen ngợi Liễu Thuấn Anh là người nghĩa hiệp can đảm.
Lúc đó lại thấy một thiếu nữ cỡi ngựa từ trên ngọn núi phóng xuống, cô gái ấy là nàng Ngọc Nga. Nhân thấy vắng mặt chị thì đâm nghi cùng vào mật thất không thấy nên tìm xuống núi, khi nàng đến nơi thấy một xác chết nằm dưới chân chị, và Ngọc Tiên đang nói chuyện với chàng thanh niên lạ mặt. Ngọc Nga ngạc nhiên nhảy xuống ngựa bước đến bên chị hỏi :
- Chị nói chuyện với ai thế, xác chết kia là thế nào, ai mang đến?
Ngoảnh lại Ngọc Tiên tươi cười nói với em hình như đã định riêng một ý kiến cho nhau :
- Ngọc Nga em, đây tức là Liễu Thuấn Anh tráng sĩ người rất phong nhã bị quân cường đạo này đuổi đến đây, may gặp chị đã đánh chết nó cứu được chàng.
Ngọc Tiên lại thuật chuyện vừa rồi cho em nghe.
Ngọc Nga lưu ý nhìn Liễu Thuấn Anh thì giật nẩy mình vì nàng không ngờ lại có người đẹp đẽ như thế, chàng trai này còn hơn Phương Quang Diệm, nghĩ thế Ngọc Nga nhìn Liễu Thuấn Anh không chớp mắt quên hẳn thủ lễ.
Liễu Thuấn Anh nhìn Ngọc Nga cũng khen thầm nàng xinh đẹp không thua chị, riêng ra một vẻ hoa nhường nguyệt thẹn nhưng coi bộ nàng cũng giống chị ở vẻ lẳng lơ.
Ngọc Tiên biết ý em đã vừa lòng nàng liền giới thiệu với Liễu Thuấn Anh :
- Thiếp xin giới thiệu với Liễu tráng sĩ em Ngọc Nga đây cũng là người tài nghệ như thiếp.
Nể lời Ngọc Tiên, Liễu Thuấn Anh cúi đầu chào Ngọc Nga nói :
- Chào cô nương, tại hạ xin có lời bái yết.
Được rồi, Ngọc Nga cũng vội đáp lễ :
- Không dám, thiếp cũng xin có lời kính chào tráng sĩ chẳng mấy khi quý nhân dời gót đến đây mời tráng sĩ lên chơi sơn trại, để chị em thiếp được thơm lây dấu tích của khách anh hùng giáng lâm.

Kế đó Ngọc Tiên củng cố mời, Liễu Thuấn Anh vì cảm ơn cứu mạng nên không dám từ chối cùng chị em nàng lên chơi trên Ma Vân Lãnh.
Khi vào đến Tụ Nghĩa đường thấy bọn đầu mục lâu la đeo gươm cầm giáo đứng hầu sắp hàng hai bên coi rất oai nghiêm trật tự. Chị em họ Lương mời Liễu Thuấn Anh ngồi xuống ghế, lâu la dâng trà, bây giờ Liễu Thuấn Anh mới hiểu ra chị em họ Lương là tà đạo, ai ngờ nàng vừa thoát khỏi tay quân hung bạo lại gặp lũ cường đạo, mạt cưa mướp đắng đôi bên một phường chắc bọn này cũng chẳng khỏi dùng cái thủ đoạn tàn nhẫn như bọn cướp thủy quái kia, nàng lại lấy tiếc cho chị em họ Lương tài sắc như thế mà lại làm cái nghề táng tận lương tâm.
Sau khi dùng nước xong chị em họ Lương liền sai thủ hạ mau dọn yến tiệc long trọng để thết đãi khách mới nhưng giờ hãy tạm thời mời Liễu Thuấn Anh vào nằm nghỉ ở một gian phòng tịch mịch, vì đêm hôm trước đã phí sức quá nhiều và chưa ngủ ắt bị nhọc mệt.
Liễu Thuấn Anh cũng cảm thấy mệt mỏi nên không từ chối.
Lúc ấy trong tòa Tụ Nghĩa đường, bọn đầu mục lâu la đã giải tán đi hết chỉ còn hai chị em họ Lương. Thừa lúc vắng người Ngọc Tiên liền hỏi Ngọc Nga :
- Thế nào, em coi Liễu Thuấn Anh đã xinh đẹp chưa có bằng Phương Quang Diệm không? Cũng may trời giúp cho chị em ta đó.
Thích ý đã lâu, Ngọc Nga nghe chị hỏi không e lệ đá luôn :
- Chàng xinh đẹp lắm, không kém gì Phương Quang Diệm của chị, mà sao mặt mũi chàng như con gái vậy?
Ngọc Tiên biết em đã bằng lòng thì mỉm cười nói nhạo :
- Gớm nhỉ bây giờ đã biết có người xinh đẹp hơn Phương Quang Diệm thế thì từ nay không còn ghen được nữa chứ? Em đã bằng lòng chàng Liễu Thuấn Anh tức chàng sẽ là chồng em sau này, em muốn chàng là trai hay gái cũng tùy, đấy nhưng em phải biết chị có công đưa chàng Liễu Thuấn Anh về đây cũng như em có công đưa chàng Phương Quang Diệm, thế thì từ nay em không được kể công nữa đấy.
Ngọc Nga cười nhí nhảnh nói :
- Vâng, em đã biết lòng chị, chị đã xây dựng cho em người chồng xứng đáng.
Dứt lời hai chị em nhìn nhau cười khúc khích ra chiều thích lắm vì mỗi cô đã được tấm chồng vừa lòng hả dạ.
Khi yến tiệc đã sắp xong, rất long trọng trong tòa Tụ Nghĩa đường chị em nàng thân hành mời Liễu Thuấn Anh ra dự tiệc, lúc ấy Liễu Thuấn Anh cũng không từ chối cứ đàng hoàng ngồi vào bàn để xem chị em nàng ra sao.
Trong khi chủ khách thù tạc chén rượu câu chuyện, chị em nàng buông ra cái thái độ phong tình mà Liễu Thuấn Anh điềm nhiên giả vờ như vô tình.
Bỗng Ngọc Tiên cười nói :
- Thực là lòng trời dun rủi tráng sĩ quá bộ đến chơi đây vậy nay thiếp muốn yêu cầu một lời tráng sĩ cũng không nỡ từ chối, chẳng nói giấu gì tráng sĩ cha mẹ thiếp mất sớm chỉ được có hai chị em đây mà duyên phận muộn màng vì chưa gặp người xứng đáng để nương tựa, riêng thiếp thì đã có mối lương duyên chỉ còn em Ngọc Nga đây còn chịu phận lẻ loi thì thiếp đâu đành vui duyên mới. Nay ngẫu nhiên được gặp tráng sĩ nên thiếp muốn yêu cầu tráng sĩ cho em Ngọc Nga được nâng khăn sửa túi thì vinh hạnh biết chừng nào, nhưng không hiểu tráng sĩ thế nào xin cho được biết?
Liễu Thuấn Anh vẫn biết rõ tánh tình của chị em họ Lương từ lúc thoạt gặp, nay nghe Ngọc Tiên nói đến việc hôn nhân cho em thì buồn cười thầm, nhưng nàng cũng giả vờ lúc chị em họ nhầm lẫn, một là chọc ghẹo cho chơi, hai là thừa dịp khuyên bảo chị em nàng bỏ nghề cường đạo, như thế đã trả được ơn nàng cứu sống mà mình còn giúp cho dân chúng khỏi bị tay hai nàng cướp bóc, Liễu Thuấn Anh nghĩ thế liền tươi cười trả lời :
- Nếu nữ anh hùng có lòng hạ cố thì Liễu Thuấn Anh này vinh hạnh biết dường nào, vì tôi chịu ơn nữ anh hùng cứu mạng không biết lấy gì đền đáp cho xứng đáng, nên từ lúc nãy vẫn buồn lòng, nay được làm bạn với lệnh muội thì cũng như báo đáp được trong muôn một, mà tôi vẫn mang ơn trong dạ trọn kiếp không quên.
Liễu Thuấn Anh nói rồi đưa mắt nhìn thấy chị em nàng thích chí lắm, Ngọc Nga thì nhìn mình tủm tỉm, cô ả lại vờ thẹn thò cúi mặt xuống, làm Liễu Thuấn Anh cũng cố nhịn cười.
Ngọc Tiên nhìn em cười nói :

- Ngọc Nga em, chàng họ Liễu bây giờ đã là người chồng sắp cưới của em rồi chớ không phải là ông khách lạ nữa, vậy em đừng hổ thẹn hãy rót một chén rượu mời chàng đi, sau này chàng sẽ cùng em chia ngọt sẻ bùi.

Ngọc Nga nghe lời chị nói liền nguýt dài một cái rồi nhìn Liễu Thuấn Anh tủm tỉm cười, sau nàng mới rót một chén rượu hai tay nâng lên trước mặt Liễu Thuấn Anh, cặp mắt tống tình rất lẳng lơ :

- Lang quân! Thiếp xin mời lang quân uống cạn c hén rượu này để tạ ơn rộng thương đến thân cỏ nội hoa hèn, vì nay mai lang quân đã là người thân yêu nên thiếp không cần hổ thẹn.

Lang quân? Liễu Thuấn Anh thấy Ngọc Nga đã vội tặng mình hai chữ "Lang quân" thì cũng bấm bụng cười thầm cô ả không biết trơ. Liễu Thuấn Anh cũng tặng nàng một câu rất thân yêu :

- Cảm ơn ái nương đã ban cho chén rượu này, tôi xin nhớ mãi tấm lòng ái nương trong tiệc vui hôm nay.

Liễu Thuấn Anh đón lấy chén rượu uống cạn, rồi rót mời trả lại nàng một chén.

Ngọc Nga cũng uống cạn rồi nhìn lại bằng đôi mắt tình tứ.

Ngọc Tiên thấy hai người rót rượu mời nhau một cách thân ái thì cũng vui vẻ cười nói :

- Chị rất lấy làm sung sướng vì vợ chồng em tôn quý nhau như thế, nhưng bây giờ chị không gọi Thuấn Anh bằng tráng sĩ nữa, từ đây xin gọi là muội phu tức là người em rể rất yêu quý của chị.

Liễu Thuấn Anh, Ngọc Nga nghe nói cũng đều cười ầm lên. Ngọc Nga lại thừa cơ bảo chị :

- Nhân có Thuấn Anh đây, chị cũng nên mời cả đức lang quân của chị ra đây cho vui, tiện dịp anh em họ quen biết nhau.

Như dò trúng tâm lý, Ngọc Tiên tươi cười nói ngay :

- Lẽ tất nhiên chị vẫn nghĩ thế, thôi để chị đi mời chàng ấy.

Dứt lời Ngọc Tiên đứng ngay dậy đi vào gian mật thất, bấy giờ chàng Phương Quang Diệm ngồi sầu muộn thấy Ngọc Tiên vào thì vờ đổi nét mặt tươi cười hỏi nàng vì sao mấy hôm không đến, nàng giả thoái thác nói là bận việc riêng, rồi thân mật mời chàng ra dự tiệc, thừa thế chàng cũng đi ra để tìm cơ hội tháo thân.

Kinh ngạc, Phương Quang Diệm vừa vào đến Tụ Nghĩa đường thấy Liễu Thuấn Anh mặc giả trai ngồi ở bàn tiệc thì rất thấy làm lạ, không hiểu tại sao nàng lại phiêu bạt tới đây? Chẳng lẽ nàng cũng ra tuồng trăng gió trai lơ như chị em họ Lương, chàng tuy nghĩ vậy bề ngoài vẫn giả bộ làm lơ như không biết sợ chị em họ Lương sinh nghi thì nguy hiểm vô cùng.

Càng lấy làm lạ hơn, Liễu Thuấn Anh thấy Ngọc Tiên đang dắt tay chàng Phương Quang Diệm ra đi, nàng sửng sốt không hiểu vì lẽ gì chàng lại tới đây, vừa toan đứng dậy hỏi thì thấy Phương Quang Diệm lơ đi như không hề quen biết.

Liễu Thuấn Anh thấy chàng cư xử với mình như thế thốt nhiên nổi giận vì nàng nghĩ ngay cho chàng là người bạc tình hiếu sắc. Lẽ tất nhiên một người con trai tuổi trẻ nào chung với hai cô gái hương trời sắc nước không thoát khỏi sự quyến rũ của nhục thể. Nàng chỉ thầm trách trong lòng là thân phụ nàng không biết chọn người đem nàng hứa gả cho phường tiểu nhân ấy. Vì thế Liễu Thuấn Anh tức giận quá cũng làm ngơ đi như không biết, để xem chàng xử trí ra sao rồi sẽ liệu.

Ngọc Tiên lúc ấy dắt tay Phương Quang Diệm vào ngồi cùng bàn tiệc, ra vẻ vui mừng hớn hở, liền giới thiệu chàng Liễu Thuấn Anh :

- Em Thuấn Anh, đây là Phương Quang Diệm người chồng chưa cưới của chị.

Ngọc Tiên cũng muốn khoe khoang, tự đứng lên giới thiệu Liễu Thuấn Anh với Phương Quang Diệm :

- Anh Quang Diệm, đây là chàng Liễu Thuấn Anh, người yêu của em.

Phương Quang Diệm, Liễu Thuấn Anh nghe lời giới thiệu đều lấy làm kinh ngạc, về Liễu Thuấn Anh lại càng yên trí là Phương Quang Diệm đã lấy Ngọc Tiên rồi nên cứ căm tức ngồi yên không nói, về phần Phương Quang Diệm càng lấy làm lạ, nàng là con gái giả trai lấy vợ, chẳng là câu chuyện cổ quái nên Phương Quang Diệm vờ chào Liễu Thuấn Anh trước :

- Chào Liễu tráng sĩ, mừng tráng sĩ đẹp duyên với Ngọc Nga cô nương.

Với vẻ mặt lạnh lùng, Liễu Thuấn Anh thản nhiên đáp :

- Không dám, tôi cũng xin có lời chúa mừng Phương thế huynh phi nguyền với Lương Ngọc Tiên thư thư!

Tê tái trong lòng, Phương Quang Diệm biết Liễu Thuấn Anh đã nghĩ oan là mình tư tình với Ngọc Tiên nên mới nói những lời lạt lẽo và chua cay như vậy.

Nhưng chàng cũng đành lòng chịu mang tiếng hàm oan và để lúc khác bày tỏ.

Đoạn bốn người cùng ngồi dự tiệc duy chỉ có hai chị em họ Lương rất cao hứng còn Phương, Liễu thì mỗi người đều mang một tâm sự riêng nên không hề nói năng gì.

Hôm ấy bọn đầu mục, lâu la đều được dự tiệc rất long trọng, là lần ngày cưới chồng của hai vị nữ trại chủ, âm nhạc nổi dậy, cảnh vật trang hoàng thật là lộng lẫy, bọn lâu la kéo nhau vào chúc mừng vui vẻ.
Đêm hôm ấy, hãy nói riêng về Liễu Thuấn Anh với nàng Lương Ngọc Nga động phòng hoa chúc, Liễu Thuấn Anh định ý chòng ghẹo nàng chơi nên vờ ngồi dưới ngọn đèn cúi đầu xem sách như người thẹn thò không dám nhìn mặt tân nương. Ngọc Nga nằm chờ mãi khó chịu vì ngọn lửa dục đã nổi lên cuồn cuộn, không sao đè nén được, nàng liền bước đến bên cạnh Thuấn Anh, không hề hổ thẹn liền khoác tay lên cổ rồi cúi thấp mặt cạnh tai thỏ thẻ giọng oanh tiếng én :
- Lang quân, xuân tiêu một khắc ngàn vàng nỡ bỏ qua sao được. Phương chi đêm nay là đêm chúng ta động phòng hoa chúc, lang quân còn ngồi lưỡng lự thâu canh làm gì, xin hãy vào màn nằm nghỉ kẻo thiếp nhớ mong lắm rồi.
Tức cười, Liễu Thuấn Anh thấy nàng đã giở thủ đoạn phóng đãng nên làm bộ nói :
- Xuân tiêu một khắc ngàn vàng. Ái nương nói phải lắm. Vì muốn hiểu rõ bụng ái nương có thực yêu ta không nên vờ ngồi gan, chứ thực lòng người ai có phải gỗ đá mà vô tình cho được. Nào chúng ta hãy cùng tính cuộc loan phụng sum vầy kẻo phụ lòng ái nương mong mỏi.
Liễu Thuấn Anh nói rồi liền khoác vai Ngọc Nga dìu vào trong giường, đặt nàng ngồi xuống mơn trớn, vì đời nàng chưa được hưởng ái tình sung sướng như vậy bao giờ, nàng càng thích chí ôm chặt lấy Liễu Thuấn Anh, úp mặt vào vai nũng nịu nói :
- Thực lòng lang quân yêu thiếp chứ? Có lẽ thiếp cũng yêu lang quân nhất đời.
Liễu Thuấn Anh làm bộ thủ thỉ trả lời nàng :
- Yêu lắm. Ái nương hãy nằm xuống đây nhé! Chúng ta sẽ cùng chung nhau giấc mộng uyên ương.
Tuy nói vậy nhưng trong lòng Liễu Thuấn Anh bối rối vô cùng. Nàng lo tìm cách để nghĩ mưu kế vì biết Ngọc Nga không phải tay vừa. Chưa dễ đã hạ thủ ngay được. Liễu Thuấn Anh lại vờ cúi xuống hôn Ngọc Nga mấy lần nữa thật là âu yếm. Làm nàng lại càng vui sướng không còn để ý gì nữa. Liễu Thuấn Anh liền đặt nàng nằm xuống giường rồi thừa cơ hai tay bóp chặt lấy cổ Ngọc Nga và cưỡi phắt lên bụng dùng hết sức bình sinh đè chặt xuống giường.
Bấy giờ Ngọc Nga mới biết kẻ tình chung sinh lòng tàn độc. Nàng tức giận nghiến răng ôm chặt lấy Liễu Thuấn Anh cố quật xuống. Hai người đều có sức mạnh ngang nhau.
Lục đục mãi trên giường nhưng Ngọc Nga vì sa cơ nằm dưới từ trước, nên không thể kháng cự lại được. Liễu Thuấn Anh nhanh trí khôn liền điểm ngay vào huyệt ở hai tay nàng, khiến nàng bị tê buốt không thể cựa quậy chân tay được nữa. Liễu Thuấn Anh vội ôm xốc nàng dậy, cởi ngay dây lưng của mình ra trói chặt vào cột nhà ở giữa phòng.
Thương thay, Ngọc Nga lúc ấy hai tay bị điểm mạch không còn hơi sức đâu mà cựa quậy được. Nàng tức giận đầy mặt, liền nghiến răng trợn mắt mắng :
- Hay cho gã bạc tình, mặt người lòng thú kia! Đã không nghĩ đến ơn chị ta cứu ngươi, lại còn sinh lòng độc ác lừa bắt ta trói lại là vì lẽ gì. Ta không ngờ ngươi lấy ân làm oán. Thật là đồ tiểu nhân khốn nạn, không còn gì lương tâm nữa.
Liễu Thuấn Anh nghe lời nàng mắng mình không chút giận dữ, lại bước đến ôm chặt lấy nàng làm bộ hôn ra chiều âu yếm. Ngọc Nga chân tay bị trói chặt không làm gì được liền nghiêng đầu húc vào mặt Liễu Thuấn Anh, nàng liền buông Ngọc Nga ra rồi cười rũ rượi nói :
- Ngọc Nga yêu quý của ta. Ta tiếc rằng không thể yêu nàng được, phỏng có khác gì hoa nở trong gương, trăng tròn đáy nước có làm gì được đâu! Thôi ba sinh xin để kiếp sau, nàng cam lòng vậy.
Hiện rõ vẻ mặt ngạc nhiên, Ngọc Nga không hiểu lẽ gì vội hỏi luôn :
- Mới lạ chứ! Người nói chuyện tình nghĩa gì mà dằng dai mãi?
Liễu Thuấn Anh yên lặng không trả lời, bèn kéo ghế ngồi xuống từ từ tháo chiếc giầy đàn ông ra để hở cái bàn chân con gái nhỏ xíu và trắng muốt rồi cười nói với Ngọc Nga :
- Đó nàng thử coi vì lẽ đó! Tôi chỉ tiếc rằng không biến được làm trai để cùng đính ước trăm năm thế thì nàng đừng nên oán trách ta nữa!
Thấy rõ Liễu Thuấn Anh là con gái, Ngọc Nga không còn hồn vía nàng đổi nét mặt tức giận ra vẻ ngơ ngác rồi lại hỏi :
- Ủa, nàng là con gái đích thực tên là Liễu Thuấn Anh nhưng sao lại thay hình đổi dạng vào lừa dối ta. Ta có thù gì mà nàng nỡ hạ độc thủ bắt trói?
Liễu Thuấn Anh lại xỏ chiếc giầy vào chân rồi nghiêm sắc nói :

- Tôi là gái tên Liễu Thuấn Anh thật, song tự chị nàng ép tôi lấy nàng, còn như tôi bắt trói nàng đây là có việc cần riêng, hãy chờ khi tôi làm xong việc ấy nàng sẽ biết, rồi tôi xin cởi trói quyết không khi nào nỡ hại nàng.
Ngọc Nga lúc ấy mới oán trách chị vô cùng, vì căm tức khi nhớ đến lúc này Ngọc Tiên đang cùng Phương Quang Diệm hưởng lạc thú ái tình mà nàng thì uất ức đau đớn không ai biết đến.
Việc bất đắc dĩ Liễu Thuấn Anh phải cắt vạt áo Ngọc Nga nhét vào mồm nàng rồi nói :
- Tôi xin bịt mồm nàng lại kẻo khi nàng hô hoán lên làm tôi bị lỡ việc. Thôi nàng hãy bằng lòng chốc nữa tôi sẽ đến cởi trói cho.
Dứt lời Liễu Thuấn Anh lẻn ra khép cửa phòng lại, nàng rút thanh bảo kiếm cầm sẵn tay, rồi đi tìm Phương Quang Diệm quyết giết chết con người bạc tình.
Liễu Thuấn Anh tìm đến phòng Ngọc Tiên, thấy đèn nến thắp sáng choang vẫn còn tiếng trai gái nói chuyện có vẻ lả lơi, nàng liền ghé vào khe cửa xem không ngờ thấy sự chướng mắt thì thốt nhiên nổi giận.
Nguyên khi Ngọc Tiên với Phương Quang Diệm vào phòng, trong phòng đuốc hoa rực rỡ hai người cùng ngồi xuống ghế.
Phương Quang Diệm đã định sẵn kế đối phó với nàng vì nàng là tay võ nghệ lợi hại không dùng bạo lực được.
Hầu như quen nhau đã lâu không biết thẹn, Ngọc Tiên bước đến để cánh tay vào vai Phương Quang Diệm, nói :
- Lang quân, thiếp đã dụng biết bao tâm cơ ngày nay mới được tự quyền gọi chàng là lang quân, lang quân đã biết nỗi khó nhọc của thiếp không? Thiếp vì quá yêu lang quân mà suýt mất tình chị em.
Ngọc Tiên nói đến đấy liền ôm lấy Phương Quang Diệm thật chặt, kề má vào vai chàng nũng nịu "Lang quân" không dứt lời.
Phương Quang Diệm lúc ấy ngửi mùi lan xạ thơm ngào ngạt lại được dựa kề người xinh đẹp như Ngọc Tiên làm tâm thần chàng phải rung động tưởng chừng không cầm lòng được vì chàng đâu phải gỗ đá, nhưng Phương Quang Diệm nhất định không nghe theo dục vọng, chàng vội hất tay nàng ra vờ nói :
- Nương tử làm gì mà vội vàng thế, lòng tôi đây mong mỏi gấp mấy lần ai kia. Nhưng đêm vui còn dài ta hãy cùng nhau uống rượu hợp cẩn đã, vì đêm động phòng hoa chúc cần phải có rượu hợp cẩn, mới đúng lý hôn nhân, lễ nghi không thể nào bỏ qua được.
Sẽ đưa đôi mắt rất tình, Ngọc Tiên nhìn Phương Quang Diệm cười nói :
- Lang quân thật hay cố chấp, ừ thì hợp cẩn càng vui chớ sao.
Ngọc Tiên liền sai mấy con thị tì hợp bàn tiệc bằng các thứ hoa quả rất quý và một hồ rượu hảo hạng rồi đóng chặt cửa phòng lại, hai người cùng ngồi nâng chén.
Thừa cơ Phương Quang Diệm cùng giả bộ yêu đương, chàng rót một chén rượu lớn, một tay bá cổ nàng, một tay nâng chén rượu đưa lên mồm nàng cười nói :
- Đêm nay tôi không ngờ được cái hân hạnh cùng tiên nga hội yến, xin mời nương tử hãy uống cạn với tôi chén rượu này để kỷ niệm tình yêu của chúng ta hôm nay.
Ngọc Tiên vui sướng uống một hớp cạn chén.
Phương Quang Diệm lại rót chén nữa mời :
- Nương tử thật yêu tôi thì uống cạn chén này nữa mới là tấm lòng chân thực.
Ngọc Tiên lại thích chí uống cạn chén.
Phương Quang Diệm cốt ý phục rượu cho nàng say nên rót chén nữa nâng lên nói :
- Ba sinh vì trọn hương nguyền, nương tử xin uống cạn với tôi chén rượu thứ ba này nữa cho trọn tình ân ái!
Nể lòng chàng, Ngọc Tiên lại uống cạn chén thứ ba.
Phương Quang Diệm lại toan rót chén thứ tư thì nàng vội ngăn vì nàng đã say quá cỡ, nàng nói :
- Thôi thế là đủ và đã chứng tỏ lòng thiếp yêu đương lang quân quá lắm.
Vậy giờ lang quân cũng phải uống với thiếp ba chén của người yêu...
- Vậy xin nương tử uống nửa chén trước còn lại tôi sẽ uống.
Phương Quang Diệm nói rồi đưa tay vuốt mái tóc Ngọc Tiên ra chiều yêu đương lắm, làm nàng sướng như nở ruột không còn nghĩ gì nữa lại uống luôn ba chén còn thừa một nửa thì Phương Quang Diệm uống, thành thử nàng đã muốn say rồi cứ thay lượt nhau như thể hàng mấy chục chén nữa, nàng uống mà chẳng hay vì trong khi nàng vô ý chàng đã nhổ đi mà nàng không biết. Và có lạ gì cô gái mê trai bảo sao

mà chẳng nghe nên lúc ấy mười phần đã say quá mười, tuy còn ngồi đấy, hai mắt đã mờ, nàng bèn cất giọng say sưa :
- Lang quân ơi! Thiếp say lắm rồi có lẽ đây đến giường chưa chắc đã gượng đi được. Thiếp bắt đền lang quân đấy. Ai bảo cho thiếp uống nhiều rượu.
Dưới ánh đèn sáng, Quang Diệm thấy Ngọc Tiên say rượu, sắc đẹp lộng lẫy, như đóa hoa phù dung, làm chàng cũng phải xúc động ngồi ngây ra ngắm không chán mắt, chưa biết có thể giữ được lòng chính khí không. Nên khi nghe nàng nói thì cũng nói :
- Say thì đi ngủ. Nếu nương tử không đi được đã có tôi bế vào.
Tuy mười phần đã quá say mà nàng vẫn còn nghe rõ lời nói tình tứ của chàng thì sung sướng, nên cầm ở bàn miếng lê lên cắn đỡ, còn lại giơ lên mồm Phương Quang Diệm rồi líu lưỡi nói :
- Lang quân yêu thiếp lắm, xin hãy cùng ăn miếng lê với thiếp đây lang quân.
Ngọc Tiên nói đến đây, hơi men bốc lên choáng váng, nàng ngã gục vào lòng Phương Quang Diệm, chàng biết nàng đã trúng kế, liền bế đặt nàng vào giường, nàng nằm say mê man, tay vẫn còn cầm miếng lê ăn dở.
Phương Quang Diệm cả mừng vì thấy mình sè nhân cơ hội có thể thoát thân được, liền lấy hai thanh gươm treo ở đầu giường rồi giơ lên chém có lẽ nàng phải mất mạng dưới tay chàng...

Hồi 9

Gặp cơn nguy hiểm, vừa thoát nạn lửa cháy
Thấy sự kinh hồn, lại sa hầm nước sâu

Phương Quang Diệm vừa giơ thanh gươm lên định giết Lương Ngọc Tiên không ngờ bị cái sắc đẹp lộng lẫy của nàng làm tâm hồn chàng như bị luồng điện giựt, tay đánh rơi thanh kiếm xuống đất, rồi chàng đứng ngẩn người ra nhìn sắc đẹp của nàng như ngây như dại.

Chợt nhớ đến hiện tại Phương Quang Diệm liền cầm thanh kiếm lên nghiến răng trợn mắt, lần này quyết chém xuống cổ Ngọc Tiên...
Đang lúc đó bỗng thấy một người nhảy vọt vào giật thanh kiếm ở tay chàng vứt xuống đất, chàng nhìn lại thì thấy là Liễu Thuấn Anh.
Nguyên Liễu Thuấn Anh đứng bên ngoài thấy Phương Quang Diệm với nàng Lương Ngọc Tiên mời rượu nhau lả lơi thì thốt nhiên nổi giận lôi đình nhảy vào giết chết chàng song lẽ sợ Ngọc Tiên bản lãnh cao cường giúp chàng thì không chống cự lại đành ngồi chờ khi nào hai người đi ngủ sẽ lẻn vào giết.
Không ngờ khi thấy nàng Ngọc Tiên say rượu chàng ôm lên giường định giết không hiểu sao đánh rơi thanh kiếm xuống đất. Sau lại thấy chàng nhặt kiếm lên nghiến răng trợn mắt nhất định chém thật làm Liễu Thuấn Anh kinh hãi không còn hồn vía, vì Ngọc Tiên là ân nhân cứu sống nàng mà giờ chẳng lẽ lại đứng khoanh tay không cứu? Liễu Thuấn Anh giựt thanh kiếm của Phương Quang Diệm ném xuống đất rồi khoanh tay đứng điềm nhiên.
Quang Diệm ngoảnh lại thấy Liễu Thuấn Anh thì kinh ngạc hỏi :
- Hiền muội cứ sao lại vào đây? Ta đang giết gái dâm đãng sao lại ngăn?
Lặng yên một lúc Liễu Thuấn Anh lạnh lùng nói :
- Sao thế huynh ở đây lại còn nỡ chém người ta? Bởi mình giả dối cho người ta yêu sao lại gọi là gái dâm đãng? Đừng quen bắt chước những thói bạc tình chơi hoa rồi lại bẻ cành không nên.
Phương Quang Diệm biết Liễu Thuấn Anh hờn giận thì cũng tức bực nói :
- Chơi hoa bẻ cành, có lẽ hiền muội coi khinh ta là đồ dâm đãng chỉ tiếc rằng ruột ta không thể mổ cho hiền muội xem được, vì bị bắt lên đây lại bị chị em nàng cưỡng bách nên nay ta định giết đi để trừ mối hại cho đời chớ có ý gì mà nàng gọi là bạc tình. Chẳng lẽ con người như thế còn để sống làm gì với đời?
Phương Quang Diệm nói rồi liền thuật chuyện khi ra đi và lúc bị bắt lên đây cho Thuấn Anh nghe.
Hết nỗi nghi ngờ Liễu Thuấn Anh bèn an ủi chàng :
- Bây giờ em mới rõ lòng chính khí của thế huynh, thật lấy làm cảm phục không dám nghi ngờ. Nhưng em xin thế huynh hãy tha cho nàng vì nghĩ ơn Ngọc Tiên cứu em vả lại trai tài gái sắc thì có sự ham muốn lạ thường. Anh hãy tha cho chị em nàng rồi sẽ lấy lời chính khí khuyên cải tà quy chánh họa may có cảm hóa được lòng nàng chút nào chăng?
Thuấn Anh nói đoạn cũng thuật lại chuyện khi ra đi gặp thủy quái và lúc đến đây cùng Ngọc Nga động phòng hoa chúc cho Phương Quang Diệm nghe, rồi hai người bàn nhau lấy sợi dây trói Ngọc Tiên rất kiên cố để sáng sẽ tìm lời khuyên nhủ chị em nàng.
Ngày hôm sau Ngọc Tiên, Ngọc Nga cùng bị nhốt chung một phòng mà bọn đầu mục lâu la không biết, lúc ấy Ngọc Tiên đã tỉnh rượu, chị em nhìn nhau hỏi chuyện lại thì đều hổ thẹn và căm tức vô cùng.
Bỗng thấy Quang Diệm, Thuấn Anh hai người dắt tay nhau đi vào rồi lại kéo ghế ngồi khoác vai nhau ở trước mặt hai nàng rồi lại nhìn nhau cười khúc khích như thể chọc tức, Ngọc Tiên thốt nhiên nhìn Phương Quang Diệm mắng :
- Đồ tiểu nhân xảo trá vô lương, ta vì quá yêu ngươi mà chịu biến thành thế này chứ nếu ta tự do thì ngươi đừng hòng làm gì.
Phương Quang Diệm điềm nhiên mỉm cười chưa kịp trả lời thì Ngọc Tiên lại nhìn Thuấn Anh mắng :
- Con tiện tỳ giả trai kia, ngươi không nhớ ơn của ta cứu thì chớ, lại còn mặt dày tư thông với chàng Quang Diệm hại ta, tấm lòng độc ác của ngươi trời nào xét nổi.
Thuấn Anh không hề tức giận, tươi cười nói :
- Chẳng phải ai ích kỷ muốn chiếm đoạt chàng Quang Diệm thuộc quyền sở hữu của mình không nghĩ đến em, thôi xin Lương đại thư chớ nói quá lời, tôi đây không phải ích kỷ với ai hết. Chàng Phương

Quang Diệm là ai? Tức là chồng chưa cưới của tôi. Người vợ giữ chồng ích kỷ sao? Còn như Thuấn Anh tôi không phải là người dám quên ơn đại thư, nếu quên ơn thì đại thư ắt không còn đây nữa, vì lòng chính mà Quang Diệm định giết đại thư trong khi say sưa, nếu tôi không nhảy vào ngăn kịp thì đại thư đã ra người thiên cổ rồi còn đâu, thế sao gọi là tôi vô ơn?
Chị em họ Lương nghe nói Phương Quang Diệm, Liễu Thuấn Anh là vợ chồng thì ngơ ngác nhìn nhau ra ý thất vọng, nhưng Ngọc Tiên vẫn căm tức Phương Quang Diệm nói :
- Các người là vợ chồng với nhau hay không mặc, lòng ta cũng không cần hỏi đến nữa. Nhưng ta hỏi ngươi ta có tội tình gì, vì ta quá yêu, đối với người rất tử tế, thế là người nỡ đánh lừa ta say rượu để giết đi thì lương tâm ngươi đâu?
Ngọc Nga cũng giận Quang Diệm nói :
- Giả sử ta giết ngươi từ lúc bắt đầu gặp thì còn đâu lắm chuyện, thật là vì ngươi mà chị em ta suýt đâm chém nhau, vì ngươi mà chị em ta bị lừa dối thế này, mọi việc đều chính tại ngươi cả.
Thản nhiên như không, Phương Quang Diệm mỉm cười nói :
- Hai nàng chớ vội giận dữ mà oán bậy trách bảo ta cũng vì sự hai nàng bắt buộc nên phải lừa dối, chẳng lẽ một trang nam tử có khí phách như ta lại chịu lấy một người vợ phóng đãng như hai nàng? Hai nàng cứ nghĩ xem có thực thế không? Cho dẫu ta bằng lòng mà hai nàng lấy được người chồng thì người chồng ấy cũng không xứng đáng chút nào, vì người chồng ấy chỉ là một kẻ dâm ô lãng tử biết đâu một ngày kia lại bạc bẽo như kẻ chơi hoa bẻ nhành, thành thử chỉ để lỡ làng duyên phận hai nàng thôi. Phương chi hai nàng vì ta đã xảy ra bao sự ác hiểm suýt nữa chị em ghen tuông hão huyền chém giết lẫn nhau, sau lại vì ta mà suýt bị giết đó cũng là vì tính phóng đãng xui nên biết bao sự xấu xa, nào là mất hết tình nghĩa chị em, tiết tháo trinh bạch, danh dự khuê các. Huống hồ hai nàng cùng là bậc tài sắc tuyệt vời nếu có hồi tâm cải tà quy chánh thì có lo gì không tìm được người chồng xứng đáng hơn ta? Hai nàng cũng nên tha lỗi cho ta không thể yêu đương hai nàng được vì lẽ ấy, vì biết công cứu mạng nên hôn thê ta là Liễu Thuấn Anh đã ngăn cản không cho ta thẳng tay để hạ nàng để tạ ơn.
Liễu Thuấn Anh lại xen vào :
- Nay tôi cũng vì cảm ơn cứu mạng, nên muốn kiếm lời thành thực để khuyên ngăn hai nàng, vậy hai nàng nên nghe lời tôi. Cái nghề cường đạo là nghề táng tận lương tâm, chẳng lẽ coi người tài nghệ cao siêu, dung mạo thanh lịch đem thân vàng ngọc để làm điều xấu xa nhơ bẩn. Nay tôi cũng nghĩ vì nghĩa ơn trọng của hai nàng. Và tiếc thay con người tài sắc kiêm toàn nên cố khuyên hai nàng bỏ tà theo chánh, phòng có lo gì không tìm được người hảo hán anh hùng, như thế thì tôi cũng trả được ơn nàng trong muôn một.

Chị em họ Lương nghe lời nói của Phương Quang Diệm, Liễu Thuấn Anh như đã giác ngộ được tội trạng của mình, bỗng đổi ngay vẻ giận dữ ra rầu thảm, hai hàng lệ ngọc tuông giàn giụa như sám hối lỗi lầm.
Ngọc Tiên nghẹn ngào nói :
- Tu là cội phúc, tình là dây oan, thật là lời nói không sai, nay chị em thiếp được nghe lời chính khí của tráng sĩ hiệp nương thì cảm thấy thẹn mình bấy lâu nay làm điều nhơ nhuốc bạo tàn, có lẽ từ đây chị em thiếp sẽ hối cải lỗi xưa bỏ tòa sơn trại và nghề cường đạo táng tận lương tâm, sự thật bây giờ chị em thiếp đã xem nhau như chân tay không còn gì xóa nhòa được.
Ngọc Nga nghe lời chị nói bất giác nàng cũng khóc nức nở :
- Trời ơi! Bây giờ tôi mới được nghe những lời nói cảm động làm cho tỉnh ngộ. Bấy lâu nay tôi đã làm biết bao nhiêu điều tội lỗi hại dân chúng điêu dứng khổ sở, cũng vì mê say nguyệt hoa mà suýt nữa phân chia tình máu mủ, giờ mới thấy tình ruột thịt là quan trọng nhất đời người, tôi chỉ thương yêu chị tôi không còn ai hơn nữa.
Dứt lời nàng lại càng thổn thức. Ngọc Tiên cũng nước mắt dầm dề làm Phương Quang Diệm, Liễu Thuấn Anh cũng cảm động và không khỏi mừng thầm, hai người cởi trói cho hai nàng, chị em nàng ôm nhau ngồi khóc nức nở như sám hối tội lỗi.
Liễu Thuấn Anh nhìn hai nàng rồi an ủi :
- Nay hai nàng đã tự hối thì tấm lòng thành thật đã làm cho trong sạch cả tội lỗi, cứ thảnh thơi ra khỏi nơi miệng hùm nọc rắn đây là chắc chắn không lo gì chẳng tìm được người phong lưu quân tử.
Chị em họ Lương đều lắc đầu nói :
- Không khi nào chúng tôi còn nghĩ đến tình dục nữa, trong thâm tâm hiện nay đã thật lâng lâng niềm yêu thương ruột thịt, chúng tôi nguyện sống bên nhau trọn đời, hoặc sẽ tìm thanh vắng để cùng chung sống với nhau.

Phương Quang Diệm động lòng can ngăn :
- Người ta há phải cỏ cây mà há bỏ ngày xanh còn dài, hai cô nương chớ bỏ lỡ thì đào tơ mơn mởn biết đâu ngày kia chẳng trở nên cầm sắc duyên lành còn vợ chồng tôi đây hai cô cứ xem như là bạn thân, vợ chồng tôi rất sung sướng thấy hai cô nương đã hối cải.
Chị em họ Lương nghe chàng nói bèn gạt nước mắt đăm đăm nhìn Phương Quang Diệm với Liễu Thuấn Anh đôi vợ chồng xinh đẹp xứng lứa vừa đôi, chị em tấm tắc khen thầm hạnh phúc của người rồi đều chúc mừng :
- Quả thật nỗi lòng của chị em tôi đã trong trắng không chút bợn nhơ, tráng sĩ chớ nhắc đến nữa. Chị em tôi xin chúc cho tráng sĩ, hiệp nương bách niên giai lão, trọn đạo xướng tùy.
Phương Quang Diệm và Liễu Thuấn Anh lại kiếm lời khuyên giải chị em họ Lương lần nữa, họ cũng rất cảm kích lòng thành thật của hai người.
Ngày hôm sau Phương Quang Diệm, Liễu Thuấn Anh từ biệt Ngọc Tiên, Ngọc Nga ra đi. Hai người lại đem cả cặp đồng chùy và lớp thủy quái của tên cường đạo bị giết là Hồng Quang Đạt để có việc dùng đến. Lúc đó chị em họ Lương tiễn chân hai người đến khỏi núi chừng ba dặm xa rồi mới trở về.
Từ đó không còn ai thấy hình tích hai chị em Ngọc Tiên, Ngọc Nga đâu nữa, chắc là bỏ nghề cường đạo đi nơi khác, có một đôi khi phong thanh nghe chị em nàng vào quy ẩn nơi cửa phật nhờ giọt nước cảnh huyền rũ sạch nợ trần để siêu thoát tất cả tội lỗi qua tiếng mõ cầu kinh sớm trưa cho nguôi lòng dục vọng.
Nói về Phương Quang Diệm, Liễu Thuấn Anh đi đến Quần Sơn Trấn thì trời đã sâm sẩm tối, lúc ấy bộ thủy quái gói kín vào cái bao Phương Quang Diệm đeo trên vai, còn cặp chùy Liễu Thuấn Anh cầm trong tay làm đồ khí giới của mình.
Hai người nhìn thấy tửu quán khi trước ở nơi thị trấn ấy, tên tửu quán nhận được Liễu Thuấn Anh là tay hào phóng thì không cần hỏi cứ đem những thức ngon vật lạ lần trước ra.
Hai người không dùng rượu, vừa ngồi ăn vừa bàn chuyện nhỏ với nhau, chợt thấy một người ngồi ở cái bàn phía trước mặt trông tướng mạo rất cổ quái, mày rậm mắt to, mũi gãy trán vồ, miệng rộng răng hô, sắc mặt xám ngắt nhuộm chàm, vóc người vạm vỡ ngồi một mình mà trên bàn chồng chất những bát đĩa, người ấy ăn rất khỏe chắc là sức mạnh không phải tầm thường.
Người ấy nhìn ngọn đồng chùy của Liễu Thuấn Anh dựng ở cạnh ghế ngồi thì có vẻ kinh hãi đến nỗi hàm râu quai nón đều dựng ngược và cặp mắt giương tròn xoe liền đứng phắt dậy đến bàn Liễu Thuấn Anh, Phương Quang Diệm rồi cất giọng vang vang như tiếng chuông hỏi :
- Dữ dội thay cặp chùy, tráng sĩ vóc người nhỏ bé mà cử nổi cặp chùy to lớn ngàn cân, ắt là có sức khỏe vô cùng vậy xin tráng sĩ làm ơn cho tôi cầm thử xem nổi không.
Phương Quang Diệm, Liễu Thuấn Anh thấy người đó hùng vĩ uy phong biết là một trang hảo hán. Liễu Thuấn Anh nghe hỏi liền đáp :
- Vâng, cặp chùy này cũng không lấy gì làm nặng, xin mời hảo hán cứ việc cầm thử xem.
Người ấy nghe lời liền cầm cặp chùy lên coi rất nhẹ nhõm rồi đưa ngược lên khỏi đầu dạo thử mấy miếng nom dữ dội như một viên thiên tướng. Bỗng thấy người ấy dừng tay lại đôi mắt long lên sòng sọc nhắm giữa đỉnh đầu Liễu Thuấn Anh giáng xuống một chùy.
Cũng may Liễu Thuấn Anh là người tài giỏi hơn, thấy động đã biết né đầu tránh khỏi, quả chùy chợt xuống bàn vỡ tan tành, đĩa bát bắn tứ tung.
Người ấy lại giáng theo tiếp một quả chùy nữa, coi rất nguy hiểm chưa chắc Liễu Thuấn Anh đã tránh kịp.
Phương Quang Diệm đứng ngoài đấy thấy thế vội phóng chân đá một cái trúng ngay vào mạng sườn, người ấy trong khi bất ý ngã ngửa xuống đất. Phương Quang Diệm vì dùng sức quá mạnh cũng bị chồn chân lại ngã ngồi xuống.
Liễu Thuấn Anh thừa cơ xách luôn hai chiếc ghế đẩu xông vào đánh, người ấy quật hai chân xuống đất như con hùm nhảy chồm dậy đưa hai chùy đỡ hai cái ghế đẩu văng trở lại. Rồi hăm hở xông vào đánh Liễu Thuấn Anh.
Phương Quang Diệm cũng vác cả cái bàn bên cạnh sấn lên đánh.
Ba người cùng nhau hỗn đấu ở trong nhà tửu quán rất kịch liệt, người ấy có sức khỏe vô cùng lại tiện lợi có hai quả đồng chùy nên đánh trúng vào bàn Phương Quang Diệm cầm.
Liễu Thuấn Anh thất kinh vội vác bàn ghế khác chống lại, nhưng đều bị kém thế vì đem vật mềm đánh vật cứng sao nổi?

Trong khi thế cùng, Phương Quang Diệm nhanh trí vì nội công của chàng đã thao luyện thành thuốc, cái đỉnh đầu và bả vai có sức khỏe bằng vạn cân, nên lúc ấy Phương Quang Diệm đưa cái bàn lên đỡ cặp chùy ở phía trên, rồi chàng hụp đầu xuống húc bổ vào người ấy trúng ngực một cái rất mạnh.
Kêu thét lên một tiếng, người kia bị đau quá không còn hơi sức gượng được nữa, may cho người ấy nội công cũng vào bực tài giỏi nếu không đã bị dập tim gan mật.
Liễu Thuấn Anh thấy thế vội nhảy xả đến cướp cặp đồng chùy dùng luôn chiêu "Thiên Vương Thác Tháp" giơ bổng lên đánh ụp xuống.
Người ấy thấy thế nguy vội gượng dùng chiêu "Bạch Xà Thổ Tín" lăn hẳn người đi mấy vòng tránh thoát cặp chùy văng xuống đất làm vỡ tan vụn mấy viên gạch lõm xuống bốn năm tấc, người ấy lăn đến chỗ chân bàn ngồi lúc nãy rồi ngồi nhổm dậy vớ lấy cặp thiết giản của mình để trên bàn định kháng cự. Không ngờ Phương Quang Diệm nhanh mắt đã cướp được trước, chàng liền đánh một giản vào đầu người ấy, kinh hãi vội tránh khỏi, tiếp luôn Liễu Thuấn Anh lại múa cặp chùy xông đến người ấy, tuy biết địch không nổi nhảy vọt qua mấy cái bàn ra ngoài cửa cắm đầu chạy mất.
Liễu Thuấn Anh hăm hở vác chùy đuổi theo, Phương Quang Diệm vội ngăn lại, vì sợ mắc lừa người ấy như chàng mắc lừa Ngọc Nga trước kia.
Lúc ấy trong tửu quán đồ đạc gãy lung tung, người chủ quán nhăn nhó không biết làm thế nào, Phương Quang Diệm biết ý mới móc túi lấy hai chục lạng bạc đưa cho, người chủ quán vui mừng cám ơn.
Duy có một điều Phương Quang Diệm, Liễu Thuấn Anh không biết vì sao người ấy sinh sự đánh nhau với mình. Người chủ quán chỉ phỏng đoán là một tên cướp trong một bọn nào biết Phương, Liễu hai người có tài nên muốn gây sự để triệt đi trước, Liễu Thuấn Anh mới nghĩ ra người trong bọn thủy quái thấy cặp chùy của Hồng Quang Đạt nên định báo thù.
Quả thật như thế, người ấy là "Nhị Đại Vương" trong bọn thủy quái tên là Mã Truy Phong nhân thấy Tam Đại Vương Hồng Quang Đạt bị mất tích nên hắn lặn lội đi tìm các nơi không thấy, sau vào quán uống rượu thấy Phương Quang Diệm, Liễu Thuấn Anh cầm cặp chùy của Hồng Quang Đạt thì kinh hãi chắc là Hồng Quang Đạt bị hại về tay hai người rồi Mã Truy Phong mới vờ mượn cặp chùy đánh hai người để trả thù cho bạn.
Nguyên trong bọn cường đạo giả thủy quái có bốn tên chúa đảng, tên đầu là Lôi Thiên Trấn võ nghệ siêu quần, nội công, phi hành,thuật điểm huyệt, đề khí hết thảy đều tinh thông, có sức mạnh đánh đổ mấy đội quân, lại là bạn thân của Không Nham hòa thượng ở Ngọc Long tự, tên thứ hai là Nhị Đại Vương Mã Truy Phong vừa rồi, tên thứ ba là Tam Đại Vương Hồng Quang Đạt bị chết về tay nàng Ngọc Tiên rồi, còn tên thứ tư là Tứ Đại Vương Ngưu Vọng Nguyệt cũng là tay võ công cao cường có sức địch nổi muôn người.
Bọn cường đạo ấy tụ tập ở núi này bốn năm trời làm giả thủy quái sát hại biết bao người không ai biết sào huyệt của nó đâu mà trừ diệt nổi, còn Mã Trung Phong bị thua về chắc sẽ nói cho đồng đảng biết để đề phòng bắt Phương Quang Diệm, Liễu Thuấn Anh.
Đêm hôm ấy, Phương Quang Diệm, Liễu Thuấn Anh đi lùng bọn thủy quái trên con đê sông đến quá canh hai cũng chưa thấy động tĩnh. Hai người đang đi bỗng có cái bóng đen bay vụt qua trước mặt thì đều kinh ngạc chạy theo sau không thể nào kịp tức nhiên là bực kiếm khách kỳ tài nhưng không biết người nghĩa hiệp này cũng đồ đảng cho bọn thủy quái Phương, Liễu hai người suy nghĩ lại càng phân vân lo sợ vì đảng giặc mà có người tài nhường ấy thì sức mình không thể trị nổi.
Phương Quang Diệm, Liễu Thuấn Anh đi đến một bụi lau um tùm trên bờ sông, hai người bèn ngồi núp vào trong ấy để chờ đợi, bỗng nghe mấy tiếng quái gở rồi thấy ba con thủy quái lò dò ở đằng xa đưa đến, hình như đưa khẩu hiệu cho nhau biết để dò la một tin tức gì.
Liễu Thuấn Anh bấm Phương Quang Diệm đều cầm chùy giản nhảy vọt ra chắn đường thủy quái. Liễu Thuấn Anh nhanh tay giáng một chùy, con thủy quái vỡ tan óc ngã xuống chết.
Phương Quang Diệm cũng vọt ngay một giản giết luôn con nữa còn một con lại kêu rú lên mấy tiếng quái gở bỏ chạy.
Liễu Thuấn Anh chạy theo túm lấy gáy con vật quật xuống đất, chận chân lên ngực.
Con thủy quái ấy liền kêu bật lên tiếng người van xin :
- Lạy tráng sĩ! Trăm lạy tráng sĩ tha mạng cho vì tiểu nhân phụng mệnh trên sai khiến đi thám thính kẻ địch nhân.
Liễu Thuấn Anh quát hỏi :
- Mày thám thính kẻ địch nhân nào? Vì sao chúng nó sai mày đi? Sào huyệt của chúng nó đâu, mấy thằng chúa tể tên họ là gì phải xưng ngay ta tha cho.

Con thủy quái giả nói :
- Thưa tráng sĩ nhân vị Nhị Đại Vương Mã Truy Phong bị thất bại. Tam Đại Vương Hồng Quang Đạt bị giết nên chính Đại Vương Lôi Thiên Trấn và Tứ Đại Vương Ngưu Vọng Nguyệt sai chúng tôi đi thám thính hai chàng thiếu niên để bắt sống về báo thù.
Liễu Thuấn Anh lại vội nói :
- Thế bây giờ mấy thằng chúa đảng nó đứng đâu? Ngươi hãy đưa ta đến đấy và nơi sào huyệt của chúng nó thì ta tha chết cho.
Con thủy quái giả nói :
- Bẩm vâng. Nhị Đại Vương với Tứ Đại Vương đứng chờ tin ở khu rừng kia, còn chính Đại Vương thì đứng trốn ở nơi sào huyệt, vậy tôi xin đưa tráng sĩ đến.
Liễu Thuấn Anh gật đầu rồi cắt vạt áo trong của con thủy quái giả nhét vào mồm nó trước, kẻo khi nó lại kêu lên. Liễu Thuấn Anh lại lấy cái lốt thủy quái của Hồng Quang Đạt đem theo trùm vào người, tay cầm hai quả đồng chùy hệt như Hồng Quang Đạt, chỉ hơi khác là người nàng có hơi nhỏ bé, nàng lại bảo Phương Quang Diệm đội cái lốt của con thủy quái chết vừa rồi coi cũng giống hệt con thủy quái kia, đoạn Phương, Liễu hai người ghé vào tai con thủy quái giả vừa bắt được nói nhỏ :
- Ngươi hẳn đưa ta đến sào huyệt. Mau lên, nếu chậm chạp thì ta giết chết ngay.
Con thủy quái giả mồm bị nhét giẻ không nói được chỉ gật đầu làm hiệu rồi dẫn Phương, Liễu đi quanh có đến khu rừng kia. Khi đi đến nơi chợt thấy bóng người thấp thoáng và tiếng nói lanh lảnh, Phương Quang Diệm và Liễu Thuấn Anh vội kéo tay con thủy quái giả vào nấp trong bụi cây tối om, thì thấy hai người lực lưỡng cũng đội lốt thủy quái cầm hai cây côn sắt chạy sồng xộc đến rồi ngơ ngác hỏi nhau :
- Lạ thực, hiền đệ có thấy rõ cái bóng đen vừa rồi không? Chẳng lẽ là yêu ma nếu người thì chúng ta theo kịp?
Người kia trả lời :
- Yêu ma thế nào, người ấy chính là kẻ kình địch với anh em ta thì nguy to.
Phương Quang Diệm, Liễu Thuấn Anh đứng núp trong bụi cây thấy hai người nói cái bóng đen thì cũng kinh ngạc chắc là cái bóng mình gặp vừa rồi nếu thế thì cái bóng đen không phải là người trong bọn cường đạo, tức là bậc đại kiếm khách mà hai người đội lốt đó tức là hai tên tướng giặc, Liễu Thuấn Anh nghĩ vậy liền múa hai quả chùy nhảy vọt ra đứng chặn đường hai người đội lốt thủy quái.
Một người ứng tiếng nói lên trước :
- Này Mã nhị ca, chẳng phải Hồng tam ca kia sao mà cứ bảo kẻ địch hại mãi.
Người kia chú ý rồi lắc đầu nói :
- Không lẽ Hồng tam đệ lại nhỏ bé như thế? Ủa, may lắm chính là thằng trẻ tuổi cầm cặp chùy đồng của Hồng tam đệ lúc ban ngày đánh nhau với ta ở trong tửu quán giờ nó giả lốt thủy quái để đánh lừa anh em ta vậy ta hãy bắt sống lấy nó để băm nhỏ xác ra báo thù.
Phương Quang Diệm thấy thế cũng vội nhảy vọt ra quát to lên :
- Hay cho lũ mặt người lòng thú chúng bây, ta quyết giết sạch để trừ hại cho địa hạt dân miền này. Bọn bây lắng tai nghe thằng Hồng Quang Đạt đã bị ta giết chết rồi chỉ còn chúng bây đợi giờ hấp hối đó thôi.
Hai người giả thủy quái ấy tức Nhị Đại Vương Ma Truy Phong và Tứ Đại Vương Ngưu Vọng Nguyệt chờ tin quân đi thám thính kẻ địch về báo, lúc ấy Mã, Ngưu hai đứa liền múa hai cây côn sắt đánh Phương, Liễu hai người cùng múa cặp đồng chùy, song giản sấn đến hỗn đấu, bốn người chia làm hai tổ cùng tranh đấu rất kịch liệt.
Nói riêng về Phương Quang Diệm với Mã Truy Phong hỗn chiến, cặp giản của Phương Quang Diệm lộn xuống đảo lên như đôi nhạn biến hóa ra muôn đường vạn lối bao bọc chung quanh người, cây côn của Mã Truy Phong xoay ngang trở dọc như con rắn độc quẫy khúc, chỉ lăm le điểm trúng vào chỗ bí hiểm là xong đời, thật là một đôi kình địch tương ngộ, trong một hồi khá lâu vẫn chưa phân thắng bại, hai người đều nhọc mệt đổ mồ hôi ra như tắm.
Còn Liễu Thuấn Anh hỗn đấu với Ngưu Vọng Nguyệt cũng là một kỳ phùng địch thủ, hai quả chùy của Liễu Thuấn Anh múa tít như hai quả cầu lên xuống, chỉ rình giáng trúng đầu, trúng ngực địch thủ. Ngược lại cây thiết côn của Ngưu Vọng Nguyệt cũng lợi hại vô cùng. Đánh trên đỡ dưới nhanh như chớp, vì thế cả hai người đều phải trổ hết tài năng xuất chúng ra để gìm nhau từng tiếng một.
Thật không ngờ Liễu Thuấn Anh là gái quần thoa mà có thái độ anh hùng không kém gì khách tu mi.
Bốn người cùng hết sức phấn đấu mỗi lúc càng tăng thêm vẻ hăng hái làm bộ lốt thủy quái treo trên đều bật tung ra cả, mà không ai biết để ý đến, cứ cùng nhau đánh bạt mạng.

Một lát sau một đám quân cường đạo dong đèn đốt đuốc kéo đến vây nhan nhản xung quanh như đàn kiến lửa, vừa thấy bọn người cũng đội lốt thủy quái nên không nhận được ra ai là chủ tướng. Vì thế chúng chỉ bổ vây chung quanh rồi cùng nhau hò hét để trợ oai.
Phương Quang Diệm, Liễu Thuấn Anh biết cơ nguy liền định cùng nhau tìm đường tháo thân, không dè bị quân cường đạo vây hết tứ phía không thể ra toát được, mà chỗ ấy là một khu rừng rậm cách xa nơi thôn trang không còn ai nghe tiếng và trông thấy được, dầu có biết cũng chưa chắc đã có ai cả gan dám liều mạng đến can thiệp.
Giữa lúc nguy cấp đó bỗng đâu có một người chân tay không ở phía ngoài gạt hết bọn quân cường đạo ra rồi nhảy xổ vào, người ấy vóc dáng vạm vỡ, vai gấu, tai vượn, sắc mặt đỏ tía như Chu Sa, mũi to, miệng rộng, mắt tròn, mày rậm, râu xồm quai nón rẽ ra như đuôi cá, mình bận quần áo chẽn màu lam, hắn chính là tên đầu đảng đệ nhất Đại vương hỗn danh là Lôi Thiên Trấn.
Hắn vừa thoạt nhảy vào thấy bốn người đều mặc lốt thủy quái thì không nhận được rõ ra ai là bọn mình.
Liễu Thuấn Anh nhân lúc bất thần liền giáng một chùy như trời giáng vào đỉnh đầu hắn.
Lôi Thiên Trấn tránh không kịp, hắn liền vội nghiêng đầu chìa bả vai ra đỡ, quả chùy đánh trúng vào vai hắn liền bật tung ra.
Liên tiếp luôn Liễu Thuấn Anh đưa thốc một chùy nữa vào ngực hắn.
Lôi Thiên Trấn lại vận hết nội công ưỡn ngực ra đỡ, lần này quả chùy văng bật trở lại.
Liễu Thuấn Anh bị chồn cả cánh tay lẫn khuỷu tay ngã ngồi xuống đất.
Phương Quang Diệm vội nhảy vào giương thẳng cánh tay đánh cặp giản lên đầu Lôi Thiên Trấn để cứu Liễu Thuấn Anh, không ngờ bị Lôi Thiên Trấn đưa hai cánh tay lên gạt cặp giản bật văng đi, làm Phương Quang Diệm loạng choạng suýt ngã.
Phương, Liễu hai người lúc ấy liền kinh hồn biết Lôi Thiên Trấn là người tài nghệ tuyệt vời có môn "đề khí" rất giỏi không kém gì Địch Long Tuấn sư phụ mình, nên vội quay đầu tìm đường chạy.
Lôi Thiên Trấn thấy thế liền cười sằng sặc :
- Hay cho loài chó lợn vô dụng dám đem thân đến hiến miệng hùm.
Dứt lời Lôi Thiên Trấn liền giật lấy thiết côn của Mã Truy Phong nhảy theo đánh.
Phương Quang Diệm, Liễu Thuấn Anh cũng đều múa chùy giản vào nghinh địch.
Hay đâu ngọn côn của Lôi Thiên Trấn múa lên quỷ khóc thần sầu đánh trúng vào cặp chùy, giản của hai người tên buốt cánh tay không còn sức đâu mà chống chọi lại được.
Bỗng thấy Lôi Thiên Trấn hét lên một tiếng, tức thì vụt lên cây côn đánh trúng cặp chùy giản bật văng đi ước chừng hai ba trượng xa, làm Phương, Liễu hai người ngã ngồi xuống.
Liên tiếp luôn Mã Truy Phong, Ngưu Vọng Nguyệt hai gã vớ lấy hai cây côn nhắm đầu hai người giáng xuống, hai người đành nhắm mắt chờ chết.
Bỗng may sao Lôi Thiên Trấn vội gạt bắn hai cây côn của Mã, Ngưu ra rồi nói :
- Hãy khoan đã, hai hiền đệ chớ nên đánh chết chúng nó vội để ta bắt sống đem hành hạ và tế Hồng Tam Đại cho hả giận.
Dứt lời Lôi Thiên Trấn liền sấn đến hai tay nắm vào gáy Phương Quang Diệm, Liễu Thuấn Anh đã bị tê buốt thân thể co rúm lại, rồi Mã Truy Phong, Ngưu Vọng Nguyệt đều đi nhặt cặp giản và đôi chùy là vật của chúng trước kia.
Bấy giờ bọn cường đạo áp điệu Phương Quang Diệm và Liễu Thuấn Anh lên một ngọn đồi rộng thênh thang, trên đồi đã trồng sẵn hai cây cột cao chót vót, chung quanh với gốc cột chồng chất những củi khô cao khỏi đầu người, cách khỏi đống củi chừng năm thước đã thiết lập sẵn một bàn thờ, trên để tấm bài vị đề mấy chữ "Nghĩa đệ Hồng Quang Đạt chi vị". Đốt sẵn đèn nến hương hoa không biết chúng lập trước lúc nào. Bọn cường đạo cầm đèn đuốc sáng choang đứng xếp hàng chung quanh như dàn thành trận thế.
Lúc ấy Lôi Thiên Trấn ngồi vào chiếc ghế bành lớn ở dưới bàn thờ, còn Mã Truy Phong, Ngưu Vọng Nguyệt ngồi ở chiếc ghế bành hai bên rồi sai dẫn Phương Quang Diệm, Liễu Thuấn Anh đến bắt quỳ trước mặt, hai người không chịu quỳ lại đứng trợn mắt mắng lại bọn cường đạo :
- Lũ cường đạo đại gian đại ác chúng bây đã ám hại biết bao nhân mạng nếu mạng trời chí công ắt cũng có ngày chúng bây tan xương nát thịt mà chớ.
Lôi Thiên Trấn nổi giận nói dằn từng tiếng :
- Chúng bây chết đến cổ rồi mà hãy còn già họng, mau xưng ngay Hồng Quang Đạt bị giết cách nào? Hài cốt ở đâu, kẻo ta phải dùng đến trọng hình khảo tra.
Phương Quang Diệm, Liễu Thuấn Anh cùng quắc mắt nói :

- Hồng Quang Đạt đã bị chết quăng xác ở Tảo Tùng Lâm dù các ngươi có muốn đi tìm xác nó cũng không thấy tất đã bị loài thú dữ ăn thịt rồi.
Phương Quang Diệm, Liễu Thuấn Anh lại tươi cười nói :
- Chúng bây tàn hại dân địa hạt đây, vì nhân đạo nên ta đến trừng trị chúng bây, chẳng may bị chúng bây bắt được vì sa cơ thì giết ngay đi, có chết ta cũng cam lòng còn như ta đây là kẻ trượng phu dù có chết cũng không thèm giấu tên họ. Chúng ta tức là Phương Quang Diệm, Liễu Thuấn Anh hai trang hiệp sĩ chết vì việc nghĩa.
Mã Truy Phong lúc ấy sực nhớ cái húc đầu của Phương Quang Diệm hồi ban ngày thì thốt nhiên nổi giận, hắn liền rút cây mã đao ở cạnh sườn chạy sồng xộc đến định giết Phương Quang Diệm để trả mối thù ấy.
May sao Lôi Thiên Trấn kéo tay hắn lại nói :
- Nhị đệ chớ nóng nẩy như thế vô ích, nếu chém nó một nhát chết ngay thì sao bằng ta hạ nó chết thong thả để thỏa vong hồn tam đệ.
Lúc ấy Lôi Thiên Trấn liền cho trói chân tay Phương Quang Diệm, Liễu Thuấn Anh lại rồi buông thõng hai móc sắt ở trên hai cây gỗ xuống móc vào hai ngọn dây thừng ở sau lưng hai người kéo thẳng lên ngọn cột cho lủng lẳng như hai người gỗ đoạn chúng tưới dầu vào đống củi ở dưới chung quanh chân nến trên bàn thờ Hồng Quang Đạt như để tế sống hai kẻ cựu thù, một mặt chúng đứng chắn chung quanh đấy cho nghiêm nghị, mặt mũi chúng đều vui cười như sướng lắm.
Gió to ngọn lửa càng cao tính mệnh Phương Quang Diệm và Liễu Thuấn Anh như chỉ mành treo chuông, phía dưới lửa cháy bùng lên sắp đến nơi, hai người chỉ nhìn nhau, nước mắt ràn rụa tỏ ra vẻ tha thiết vì phải chia lìa ở phút cuối cùng, thế là bao nhiêu mộng đều tan tành.
Nhìn xuống phía dưới ngọn đã bùng lên chân bỏng rát hai gốc cột đã bị cháy quá nửa, sắp sửa đổ xuống, hai người đành nhắm mắt giẫy giụa mặc cho ngọn lửa vô tình sắp kết liễu đời họ.
Ngỡ phải làm mồi cho ngọn lửa, may sao có một người từ trên ngọn cây đằng xa tít đu nhảy lên đứng trên hai ngọn cây cột như con diều hâu đáp xuống thật gọn gàng, người ấy là một lão bà độ bảy mươi tuổi, mình mặc quần áo chẽn đen, mình đeo thanh kiếm vừa nhảy đến.
Bà lẹ làng rút kiếm ra chặt đứt dây trói cho hai người, Phương Quang Diệm và Liễu Thuấn Anh rồi nhanh như chớp cắp ngang hai người vào nách nhảy bổ từ ngọn cột xuống mặt đồi, làm bọn cường đạo thấy thế đều vỡ mật tan hồn biết là gặp tay kình địch đại kiếm khách.
Bà cụ già đặt Phương Quang Diệm và Liễu Thuấn Anh xuống rồi giơ thanh kiếm cao khỏi đầu hô to lên :
- Quang Diệm, Thuấn Anh mau ra tay giết lũ cường đạo này.
Dứt lời bà cụ già múa kiếm xông vào trước, Phương Quang Diệm, Liễu Thuấn Anh thấy bà cụ gọi rõ tên mình thì kinh ngạc, vội rút ngay hai thanh kiếm giấu ở trong mình ra, vì giấu kỹ nên vừa rồi bọn cường đạo không khám thấy, đều theo bà cụ nhảy vào chém giết bọn cường đạo.
Bà cụ lia thanh kiếm chém vào cổ Lôi Thiên Trấn một nhát, hắn tránh ra về một bên cũng rút kiếm ra nghinh địch, tức thì hai người trổ tài tranh đấu rất mãnh liệt.
Phương Quang Diệm, Liễu Thuấn Anh múa kiếm xông vào chém Mã Truy Phong, Ngưu Vọng Nguyệt, hai gã vội chạy đến chỗ để khí giới lấy cặp chùy và song giản nghinh địch, không ngờ Phương, Liễu hai người đã nhanh chân nhảy đến cướp được trước, hai người kinh hãi lùi lại vớ lấy thiết côn xông vào.
Phương, Liễu hai người cũng múa tít chùy giản sấn đến, bốn người lại chia làm hai tốp xung đột.
Lúc ấy hai cây cột gỗ đã bị cháy đổ gục xuống đống lửa đang cháy lên ngun ngút đỏ rực cả một góc trời nom rõ hết những cảnh vật chung quanh trên ngọn đồi.
Bà cụ với Lôi Thiên Trấn trổ hết tài kiếm thuật để tranh đấu, đường lối biến hóa vô cùng, kẻ qua người lại được vài chục hiệp không ngờ Lôi Thiên Trấn là tay tài nghệ siêu quần nhưng phen này gặp bà cụ cũng phải chân tay luống cuống. Vì bà cụ tuy già mà sức mạnh có phần hơn Lôi Thiên Trấn nên hắn phải bỏ thanh kiếm vớ lấy côn sắt múa tít lên đánh.
Bà cụ cũng vớ được cây gỗ lớn dùng làm củi đốt người còn dư đặt nằm một đống ở đó. Cây gỗ bề dài linh hai trượng, bề to chừng năm sáu chét tay, bà ôm ngay cây gỗ rồi múa tít lên đánh Lôi Thiên Trấn làm cây côn của hắn đỡ gạt tê chồn cả hai cánh tay, coi chừng mỏi mệt mồ hôi hắn tuông ra như tắm, bà cụ lại lia ngang cây gỗ đánh lũ lâu la chết như rơm rạ, khiến chuyện khiếp hãi phải chạy thất lạc cả.
Phương Quang Diệm, Liễu Thuấn Anh đang đánh với Mã Truy Phong, Ngưu Vọng Nguyệt cũng chưa phân thắng bại, nhưng Phương, Liễu hai người lần này nhờ oai thế của bà cụ nên có phần hăng hái nhiều.
Không ngờ đầu cây gỗ của bà cụ lại lia trúng vào bả vai Mã Truy Phong loạng choạng suýt ngã, Liễu Thuấn Anh thừa cơ tiến lên giáng một chùy vào giữa đầu Mã Truy Phong vỡ tan sọ chết.

Còn Ngưu Vọng Nguyệt luống cuống cũng bị Phương Quang Diệm đánh trúng một giản vào cánh tay tê chồn suýt rơi cây côn.
Lôi Thiên Trấn thấy thế nguy, hắn liền lên tiếng gọi đồng đảng rồi cắm đầu chạy. Ngưu Vọng Nguyệt cũng vội chạy theo, bà cụ già liền quát to lên một tiếng :
- Lũ cường đạo chúng bây, ta đố bây chạy thoát khỏi tay Phan Huỳnh Nương này.
Dứt lời Phan Huỳnh Nương tức là bà cụ, liền vác cây gỗ rồi vẫy tay Phương Quang Diệm, Liễu Thuấn Anh đuổi theo.
Lôi Thiên Trấn, Ngưu Vọng Nguyệt chạy gần mấy ngọn đồi bỗng thấy lửa cháy ở phía trước mặt tức là nơi sào huyệt của chúng nó đã bị người phá vỡ rồi phóng hỏa đốt. Lôi Thiên Trấn, Ngưu Vọng Nguyệt thấy thế đều kinh hồn hoảng vía không dám chạy về đây, phải vòng qua lối khác.
Phương Quang Diệm, Liễu Thuấn Anh cứ cắm đầu đuổi riết, bà Phan Huỳnh Nương thấy thế đứng dừng lại gọi với theo :
- Liễu Thuấn Anh, Phương Quang Diệm, hai con chớ đuổi theo chúng nó vào đấy mà nguy hiểm.
Không ngờ Phương Quang Diệm và Liễu Thuấn Anh không nghe tiếng gọi cứ cắm đầu chạy đuổi theo Lôi Thiên Trấn, Ngưu Vọng Nguyệt vào trong một hang núi quá tối như bưng mắt không thấy gì cả, đường đi trong núi thì lầy nhầy trơn tru như mỡ rất khó đi rồi hai người bị trật chân trôi tuột xuống một quãng khá xa vừa mới lóp ngóp bò dậy được bỗng nghe phía trên kêu sầm một tiếng dường như chuyển động cả hang tức thì một mảnh đá lớn sụt xuống chặn đường lối ra.
Nguy hiểm Phương Quang Diệm, Liễu Thuấn Anh không còn hồn vía kinh hãi, hai người bèn níu vai nhau đi lần sang đầu bên kia để tìm đường ra, không ngờ đi thẳng một quãng khá xa cũng lại thấy bị nghẽn đường, cố sục sạo tìm cũng không có lối nào. Phương, Liễu đôi bạn trẻ lại quay về lối cũ chợt thấy một ngọn đèn lồng từ phía trên cao tít buông thõng xuống chắc là đèn của lũ cường đạo nhưng không biết chúng định bỏ xuống làm gì, đôi bạn trẻ ngước mắt lên đăm đăm nhìn vào quả đèn lồng thấy có hai chữ "Phương Quang Diệm dử Liễu Thuấn Anh tràng miên chi xứ". (Nghĩa là giấc ngủ dài của Phương Quang Diệm với Liễu Thuấn Anh ở đây.)
Phương, Liễu đôi bạn trẻ xem xong hai người đều khiếp sợ ắt là bọn cường đạo định chôn sống mình ở đây, thực là vừa thoát hang hùm đã sa vào nọc rắn vì không nghe lời bà Phan Huỳnh Nương.
Lúc ấy, đôi bạn trẻ chỉ nhìn nhau đôi dòng lệ tuông rơi, để tỏ ra cùng chung một tấm lòng đau đớn.
Bỗng lại nghe tiếng réo âm ầm như nước chảy ở phía trên, quả nhiên cái hóc đá lớn ở cạnh hầm nước tuông xuống như nước suối chảy.
Phương Quang Diệm, Liễu Thuấn Anh thấy thế lại càng vỡ mật tan hồn biết lũ cường đạo lại dùng cái thủ đoạn độc ác tháo nước xuống để ngâm chết mình.
Thương thay đôi bạn trẻ vì sợ hãi quá không còn nghĩ đến nỗi hiểm nghi liền ôm chặt lấy nhau, chân tay run bắn, ngã ngồi xuống bưng mặt khóc.
Phương Quang Diệm cất tiếng thảm đạm nói :
- Hiền muội ôi, chẳng biết sao tạo hóa cơ cầu sao mà đầy đọa chúng ta lắm nỗi hiểm nguy, nào là khi bị chị em họ Lương giam hãm ở Ma Vân Lãnh, lại lúc chết hụt ở trên đống lửa vừa rồi, giờ lại bị chôn sống ở trong hầm nước này thực là gian nan lắm nỗi điêu đứng trăm chiều có lẽ ngày hôm nay là ngày hết số đoạn trường khổ mệnh của chúng ta chăng?
Liễu Thuấn Anh kê đầu lên vai Phương Quang Diệm khóc nức nở :
- Thế huynh ơi! Có lẽ cơn ngộ biến của chúng ta là to lớn nhất đời có ai một đêm mà chịu nhiều nỗi hiểm nguy đến thế ấy, cũng bởi con tạo khéo xui nên lắm sự rủi, âu là chúng ta cùng nhau chết ở trong cái hầm này để rũ sạch cuộc đời thống khổ mà bước sang thế giới khác.
Lúc ấy nước đã tràn vào đến ngang bụng Phương Quang Diệm, Liễu Thuấn Anh vội đứng dậy, chàng ôm đầu nàng vào ngực thổn thúc, nàng thì ôm chặt lấy chàng tuôn lệ, cả hai cùng cảm thấy tình yêu đến với họ trong giờ phút cuối cùng.
Liễu Thuấn Anh nức nở nói :
- Có lẽ cái hầm này sắp chôn chúng ta, chúng ta ký thác phần xác và linh hồn ở đây, thôi thì mau chết đi còn hơn thấy nỗi thống khổ của nhau.
Phương Quang Diệm cũng đáp lại những lời tuyệt vọng thật thống thiết :
- Âu là chúng ta mượn làn nước này kết liễu cuộc đời không còn một tia hy vọng lạc thú nhưng chúng ta cùng nhau chết thế này cũng lấy làm sung sướng thỏa nguyện, không còn oán trách gì. Hiền muội hãy cố gượng vui chớ nên sầu thảm vì chỉ còn giây lát nữa linh hồn chúng ta lại cùng nhau ở miền cực lạc.

Dứt lời Phương Quang Diệm ôm bổng Liễu Thuấn Anh nhô cao lên khỏi đầu rồi gượng nhìn mực nước lên cao mỉm cười đau đớn. Nước lên thực mau đến ngang vai, ngang cổ, rồi đến cằm chui cả vào miệng vào mũi, Phương Quang Diệm bị ngộp sặc sụa mà vẫn cố níu đứng ôm lấy Liễu Thuấn Anh giơ lên cao không chịu rời tay, thật tình yêu của chàng bền chặt cho đến phút chót.
Bỗng nghe phía trên hầm có tiếng người reo la ầm ầm, dường như đang xảy ra cuộc ẩu đả dữ dội rồi thấy người tảng đá lớn lăn xuống hầm ầm ầm làm nước văng tung tóe lên như con sống cồn dữ dội.
Giả sử lúc ấy Phương Quang Diệm, Liễu Thuấn Anh còn tỉnh trí trông thấy những tảng đá lớn thì đã kinh hồn hoảng vía vì chắc chắn sẽ tan xương nát thịt.
Nhưng đôi bạn trẻ đang gởi hồn trong cơn mê không còn chút hy vọng nên đâu còn biết gì nữa.

Hồi 10

Lúc ban ngày trổ tài đánh lợn lòi
Khoảng đêm khuya ra sức giết khỉ độc

Lại nói bà cụ già Phan Huỳnh Nương thấy Phương Quang Diệm và Liễu Thuấn Anh đuổi theo bọn cường đạo thì biết hai người đã mắc mưu chúng nên bà liền đi vòng ra lối khác để tìm đường giải cứu.
Nguyên bọn cường đạo, Lôi Thiên Trấn, Ngưu Vọng Nguyệt khi thấy thất bại liền chạy về sào huyệt của chúng, thấy bị phát hỏa thì sợ hãi vội vàng sang phía khác để dụ kẻ địch vào cạm bẫy trong khe đá. Số là cái hang ấy chúng thiết lập đã lâu, có đường thẳng vào lại có đường để lên, muốn kẻ lạ không thể biết được nên khi nhử được Phương Quang Diệm, Liễu Thuấn Anh vào trong hang rồi chúng lẩn lên lúc nào mà hai người không biết, sau lại buông xuống một tảng đá lớn để chặn lối ra. Dưới hầm lại đào một con đường ngầm thông ra sông để tháo nước vào dìm chết kẻ địch, trên hầm có một chỗ hở nhưng cao bằng hai ba mươi trượng, tài giỏi đến đâu cũng không thể nào nhảy lên được vì sâu mà vách đá đứng thẳng lên như bức tường nên chúng do đó mà thả đèn lồng xuống lúc trước.
Bọn chúng sở dĩ lập cái hang này là phòng khi thất bại sẽ dùng kế nhử kẻ địch vào để bắt, nên lúc đó Lôi Thiên Trấn, Ngưu Vọng Nguyệt nắm chắc ý là bà Phan Huỳnh Nương và Phương Quang Diệm với Liễu Thuấn Anh đã bị nhốt cả trong hầm nên hắn dẫn lũ cường đạo đứng ở phía trên thả đèn lồng xuống trêu chọc và tháo nước sông vào cho chết chung với nhau.
Không ngờ trong khi bất thần bọn cường đạo đang hành động ở trên miệng hầm bỗng thấy bà cụ Phan Huỳnh Nương vác cây gỗ nhảy đến đánh Lôi Thiên Trấn. Ngưu Vọng Nguyệt cũng đều thất kinh bèn vẫy hai tay hai cây côn nhảy vào hỗn chiến, nhưng cây gỗ của bà cụ quật ngang đánh dọc như con mãng xà quẫy khúc trong bãi cỏ đánh lũ cường đạo chết la liệt đến nỗi hai đầu cây gỗ bị dập tan nát, làm hai cánh tay Lôi Thiên Trấn lại bị tê chồn, không còn hơi sức đâu mà kháng cự lại được. Nhất là Ngưu Vọng Nguyệt luống cuống suýt bị chết nhiều lần.
Giữa lúc ấy bọn cường đạo cũng nhiều đứa ác độc cùng nhau xô những tảng đá lớn xuống hầm để giết Phương Quang Diệm và Liễu Thuấn Anh. Phan Huỳnh Nương thấy thế càng nổi giận, càng múa tít cây gỗ đánh xuống.
Bọn cường đạo khiếp sợ quá đành bỏ chạy. Lôi Thiên Trấn, Ngưu Vọng Nguyệt đều nhảy tót lên ngọn cây rồi nhảy bổ xuống rặng cây dưới để tìm đường chạy. Phan Huỳnh Nương trông thấy thế liền quăng cây gỗ rồi nhảy theo bắt được Ngưu Vọng Nguyệt cặp vào ngang nách, còn Lôi Thiên Trấn chạy thoát vào con đường núi ở trước mặt. Phan Huỳnh Nương không đuổi theo, liền kề gươm vào cổ Ngưu Vọng Nguyệt dọa :
- Ngươi muốn sống hay chết? Nếu muốn sống thì mau tháo nước dưới hầm cho chảy hết ra sông ngay, nếu không sẽ biết tay ta.
Vẫn tánh bướng bỉnh, Ngưu Vọng Nguyệt quắc mắt mắng lại :
- Mụ đã bắt được ta thì cứ giết ngay đi chứ hòng ta tháo nước hầm để cứu chúng nó, vì chúng nó là kẻ thù độc địa của anh em ta, ta nhất định không nghe đâu.
Phan Huỳnh Nương cả giận nói :
- Lũ cường đạo chúng bây giết người cướp của tội nặng như núi còn bảo ai là thù địch. Được, ta hãy xem gan ngươi thế nào, liệu có phải xứng hay không?
Dứt lời bà khẽ bóp vào gáy Ngưu Vọng Nguyệt một cái, hắn kêu rú lên mấy tiếng rồi như bị luồng điện giật, hắn co rúm người lại, đau đớn hiện rõ ra nét mặt nhăn nhó. Phan Huỳnh Nương cười lạt hỏi :
- Thế nào, ta hãy xem ngươi có chịu vâng theo lời ta không?
Ngưu Vọng Nguyệt bị tê buốt không sao chịu nổi, liền riu ríu nói :
- Bẩm lạy bà tha thứ cho, tôi xin bằng lòng tháo nước dưới hầm ra.
Phan Huỳnh Nương khẽ phát một cái vào gáy Ngưu Vọng Nguyệt rồi quăng xuống đất, hắn đã hoàn toàn khỏi hẳn không còn tê buốt nữa, hoàn hồn đứng dậy xong hắn vội bước đến một tảng đá lớn ở trên miệng hầm to bằng tấm giường vuông mà chiều dầy chừng ba thước, cứ trông cũng đủ nặng đến ba bốn nghìn cân. Ngưu Vọng Nguyệt dùng thế "Tọa mã" ngồi xổm xuống hai tay nâng đá dựng ngược lên, tức thì ở dưới hầm mở ra một cái miệng hang lớn, nước rút xuống thật mau, chỉ trong chớp mắt đã cạn hết sạch, để

lại hai thây của Liễu Thuấn Anh và Phương Quang Diệm đang còn ôm cứng nhau, bụng họ no căng ra vì uống no nước, cũng may đá trên miệng hầm lăn xuống không bị trúng nên vẫn còn nguyên vẹn.
Phan Huỳnh Nương vội khen thầm Ngưu Vọng Nguyệt có sức khỏe vô cùng, rồi hỏi :
- Ngươi dẫn ta đến cửa vào hầm đá, mau lên.
Ngưu Vọng Nguyệt vâng lời đưa lại cơ quan mở cửa hầm, dùng tay mở chốt lòi ra một cửa hang rồi dẫn bà xuống tận đáy hầm. Thấy Phương Quang Diệm, Liễu Thuấn Anh chết nằm dưới đất bà lập tức ôm xốc hai người ngược đầu quay mấy vòng, nước ở miệng họ ộc ra như tháo, bà liền đặt họ nằm xuống xoa bóp để cứu tỉnh.
Lúc sau họ dần dần tỉnh lại, mở mắt ra nhìn thấy bà cụ cứu mình và tên cường đạo thì kinh ngạc đưa mắt như định nói. Phan Huỳnh Nương giơ tay cản không cho nói rồi đỡ họ dậy, dìu ra cửa hầm, bốn người ra khỏi hang rồi Phan Huỳnh Nương nghiêm nét mặt nói với Ngưu Vọng Nguyệt :
- Lẽ ra ta cũng lấy đức hiếu sinh mà tha cho ngươi, nhưng vì tội ác của các ngươi quá nặng, không thể dung thứ được. Âu là kết liễu cuộc đời tàn bạo nhơ nhuốc của ngươi đi để kiếp sau ngươi nhớ mà làm người trong sạch hơn.
Dứt lời bà liền túm lấy hai chân Ngưu Vọng Nguyệt dốc ngược lên ném xuống dưới hầm rồi bà vác tảng đá lớn là cơ quan tháo nước nặng tới nghìn cân lao xuống theo, thế là xong đời một tên cường đạo.
Phan Huỳnh Nương thuật qua câu chuyện xuống hầm cứu Phương Quang Diệm, Liễu Thuấn Anh cho cả hai người nghe, hai người đều quỳ lạy tạ ân cứu mạng. Bà vội nhắc dậy, nói :
- Trong lúc này bất tất hai con phải thủ lễ như thế vì ta có việc rất cần phải đi ngay kẻo nó trốn mất. Đánh rắn phải đập giập đầu, bắt giặc phải giết thằng chúa đảng. Vậy ta phải theo bắt cho được Lôi Thiên Trấn là tên chúa đảng giả thủy quái kẻo để nó trốn thoát ngày sau sẽ còn quấy nhiễu dân chúng. Thôi, hai con hãy đứng dậy theo ta đến đón đầu nó ở mạn rừng phía trước đây thế nào cũng tóm được nó còn lẩn khuất đâu đây.
Dứt lời Phan Huỳnh Nương cùng Phương, Liễu hai người chạy sang khu rừng bên kia, bà dùng thuật phi hành đi trước khiến hai người đuổi theo không kịp mới nhớ ra cái bóng đen gặp lúc trước chắc là Phan Huỳnh Nương nhưng không tiện hỏi.
Khi đến khu rừng ấy đã tờ mờ sáng, tiếng chim chóc kêu ríu rít trên cành như để phá tan cảnh đêm khuya tĩnh mịch. Phan Huỳnh Nương lùng hết mọi nơi cũng không thấy tung tích Lôi Thiên Trấn đâu, sau bà trèo lên ngọn núi cao nhất vùng ấy, thân núi đâm chồm chồm những nhũ đá nhọn hoắt mà không một người hay thú nào dám trèo lên, thế mà bà đi thoăn thoắt như con vượn, làm Phương Quang Diệm, Liễu Thuấn Anh là tay phi hành cũng khá giỏi mà chạy theo cũng nhọc phờ người.
Ba người đứng trên ngọn núi cao chót vót, Phan Huỳnh Nương phóng tầm mắt nhìn khắp chung quanh một hồi lâu, bỗng giậm chân ra vẻ tức tối nói :
- Thôi hỏng mất rồi, vì ta tính lầm đường nên để thằng chúa đảng Lôi Thiên Trấn chạy thoát, thế là thả hổ về rừng, lại thêm một phen nguy hiểm với nó đây.
Phương Quang Diệm, Liễu Thuấn Anh đứng trên ngọn núi nhìn xuống chỉ thấy thênh thang ngàn thông ngọn cỏ xanh ngắt một màu và những ngọn núi thấp bao bọc chung quanh trùng trùng điệp điệp, khi thấy Phan Huỳnh Nương nói thế không hiểu liền hỏi :
- Bẩm lão bà, vì sao Lôi Thiên Trấn chạy thoát được?
Phan Huỳnh Nương nói :
- Hai con không thể nào biết được, vì cách đây hai trăm dặm thuộc xứ mọi ở, chỗ quân mọi ở có một thằng chúa cũng hung bạo như Lôi Thiên Trấn, nhân còn sinh thời phu quân ta khi trước nhiều lần cũng muốn trừ giống mọi ấy, sau chẳng may qua đời làm việc ấy bị bỏ dở, phần ta khi góa bụa không còn nghĩ đến việc đời, treo gươm gác giáo mà quy ẩn một nơi, bởi nay ta nhớ lại lời phu quân ta nói khi xưa Lôi Thiên Trấn là một tay cường đạo trên giang hồ, dưới mắt nó không sợ ai, chỉ kính có một mình phu quân ta nên thời phu quân ta còn nó phải ẩn núp một nơi không dám xuất đầu lộ diện. Lôi Thiên Trấn là bạn thân của tên chúa mọi, khi xưa thường qua lại thông đồng với nhau, nay nó thất bại ta chắc lại chạy trốn trong đám quân mọi, chỉ vì ta vụng tính không biết con đường này để nó thoát củi sổ lồng, chắc là nó gây họa cho người, và ta phải còn lăn lộn trong vòng nguy hiểm phen nữa. Không ngờ ta đã ẩn cư thoát việc đời đã lâu, bởi nghe Địch Long Tuấn là sư phụ các con nhờ đi cứu Liễu Tinh Đởm, khi qua đây nghe thấy chuyện lạ phải can thiệp vào mới biết tên chúa đảng lại là Lôi Thiên Trấn năm xưa, tức một nỗi ta chưa trừ được nó.
Liễu Thuấn Anh nghe nói đến tên Liễu Tinh Đởm vội hỏi :

- Bẩm lão bà, sao bà lại quen với thây con và Liễu Tinh Đởm? Anh Liễu Tinh Đởm con xảy ra việc gì mà phải nhờ bà đến cứu? Và sao bà lại biết cả tên chúng con nữa?
Phan Huỳnh Nương sực nhớ lời Địch Long Tuấn dặn đừng cho Liễu Thuấn Anh biết chuyện cha nàng bị giết về tay Không Nham hòa thượng vội vì e rằng nàng nóng nảy làm lỡ việc nên nghe nàng hỏi bà chỉ cười đáp :
- Ấy là sư phụ con muốn nhờ ta tìm Liễu Tinh Đởm về có chút việc. Sư phụ con là bạn chí thân của phu quân ta khi trước nên ta mới được biết tên hai con, cũng là sự ngẫu nhiên ta vào trừ bọn thủy quái giả mà cứu được hai con đó.
Phương Quang Diệm sực nhớ đến mối hoài nghi vội hỏi :
- Thưa bà, lúc chập tối hôm qua chúng con gặp thấy cái bóng đen đi qua chắc là lão bà vì chúng con tài nghệ còn non nớt không theo kịp được.
Phan Huỳnh Nương mỉm cười nói :
- Chính ta đó, vì cần đi thám thính sào huyệt của lũ cường đạo ngay nên không tiện gọi các con vội, ta lại dùng kế "Điệu hổ ly sơn" để dụ bọn cường đạo đến hỗn đấu với hai con, rồi ta lẻn vào đốt phá sào huyệt cho nó dễ.
Phương Quang Diệm, Liễu Thuấn Anh nghe nói đều kinh ngạc và kính phục bà lão là bậc đại tài, bất giác hai người cùng nói :
- Thưa lão bà, kẻ dùng kế đốt phá sào huyệt của chúng là lão bà sao?
Phan Huỳnh Nương ung dung kể :
- Chính là ta, sau khi chắc chúng nó ra khỏi rồi ta lẻn xuống nơi sào huyệt là một cái hang núi rộng lớn ước chừng mười mẫu đất ở dưới hang, chúng nó kiến trúc cả nhà cửa lộng lẫy nào là nơi giấu lương thảo chứa binh khí, tích tiền bạc chẳng thiếu một thứ gì, có lẽ sau này nó định mưu phản triều đình, cũng có thể được thằng Lôi Thiên Trấn cơ mưu rất bí mật, nó giả thủy quái để che mắt lũ quan dại dân ngu cứ tưởng đêm khuya nó dám bắt thuyền lái buôn để ăn thịt, kỳ thực nó định lấy của, còn xác đem đi bỏ đi nơi khác nên bấy lâu không ai dám phá ra được cái hành vi quỷ quái ấy, yên trí là thủy quái an thịt người thật. Cũng có một đôi khi chúng nó cần tiêu món to, kéo cả lũ cường đạo đi ăn cướp rồi kéo cả lũ cường đạo về nơi bí mật thì còn ai tìm thấy hình tích, vì thế cường đạo thủy quái cũng là một phường, thường khi ban ngày chúng nó kéo ra các nơi mua bán mà mình không biết vẫn cho là người lương thiện, dưới hang chúng nó chứa rất nhiều đàn bà con gái đẹp để cưỡng hiếp nên khi ta xuống có cứu được rất nhiều người lên và khuân được rất nhiều tiền bạc, hiện người với của còn đứng chờ ta ở sau quả núi ấy. Khi ta đốt sào huyệt của chúng xong rồi mới đến cứu hai con ta ra khỏi cột lửa, kế luôn dưới hầm nước chậm trễ mãi đến lúc này chưa quay về được.
Như sực nhớ lại một việc quan trọng, Liễu Thuấn Anh hỏi :
- Bẩm thế trong bọn đàn bà con gái có người nào là Kiều Nguyệt Mai không?
Phan Huỳnh Nương gật đầu đáp :
- Có một đứa con gái rất xinh đẹp là Kiều Nguyệt Mai chúng nó mới cướp được đêm hôm trước nhân thằng Tam Đại Vương bị mất tích nên chúng nó không còn tâm trí nào cưỡng bách, may cho con bé ấy mới giữ được toàn danh tiết.
Phan Huỳnh Nương nói rồi cùng Phương Quang Diệm và Liễu Thuấn Anh đi qua một quãng đường, bà bèn từ biệt hai người để đến xứ mọi lùng bắt Lôi Thiên Trấn, nhưng hai người khăng khăng xin theo bà để giúp một tay, thấy lòng nghĩa hiệp bà nhận lời cho đi, ba người rong rủi trên con đường dài ngàn dặm.
Nhắc lại Lôi Thiên Trấn bị thất bại đêm hôm ấy, hắn chạy trốn vào một rặng cây um tùm và biết Phan Huỳnh Nương lợi hại, khi xưa chồng bà đã làm cho hắn vỡ mật tan hồn, nên giờ hắn gặp bà thì rất kinh hãi phải liệu đường tẩu thoát.
Lôi Thiên Trấn bơ vơ bốn bề không nhà, hắn chợt nhớ đến người bạn là người mọi ở Man Di Quận, tên gọi là Miêu Đại Hùng hiện đương làm Quốc Vương ở xứ này, dân mọi tôn hắn làm chúa đã mấy chục năm trời nay, uy quyền hiển hách một vùng. Lôi Thiên Trấn cùng đường phải tìm sang xứ ấy cầu cứu Miêu Đại Hùng để tìm nơi nương dựa chờ cơ hội phục thù.
Nói về tên chúa gọi là Miêu Đại Hùng, tướng mạo cổ quái, mặt đen như trôn chảo, trán dồ, mũi gãy, mày rậm, mắt lồi, miệng rộng, răng vẩu, hàm râu quai nón xoáy tít như trôn ốc, trên đầu tóc lại quăn rối, coi hung ác như một con quỷ sứ của Diêm Đình, khiến người mới trông thấy phải khiếp hồn. Miêu Đại Hùng cao hơn một trượng, hai cánh tay có sức khỏe vô địch, hắn lại thông thạo hết các môn võ nghệ nội công, ngoại kích, đề khí, điểm huyệt, phi hành không kém Lôi Thiên Trấn gì cả. Hắn thiện dụng hai lưỡi tầm sét

to bằng hai cái mẹt, coi nặng đến nghìn cân, hơn nữa lại có nghề phóng giáo mác rất tài tình, đứng trên ngọn núi lao xuống mười phát trúng cả mười.
Miêu Đại Hùng cá tánh nóng như lửa, hễ khi tức giận điều gì thường quật chết người như ngóe nên hết thảy dân mọi đều sợ hắn như một vị thần tướng.
Miêu Đại Hùng hồi thiếu niên là một người tài giỏi nhất xứ mọi vì thế nên dân mọi phải tôn hắn là chúa như vị Quốc Vương ở xứ nhỏ, cũng vì trong đám người mọi chỉ cậy có sức mạnh thắng yếu và phần nhiều người mọi có sức khỏe và hung dữ lạ thường.
Đã chuyên nghề săn bắn nuôi miệng đó là cái sinh kế độc nhất của họ còn ngoài sự buôn bán thêu dệt là họ không am hiểu. Cũng bởi dân mọi thất học ngu dốt nên hay mê tín về thần thánh, sùng bái dại dột, nghĩa là họ gặp bất cứ sự gì kỳ lạ thì tôn kính thờ phụng xem như vị thần thánh thiêng liêng. Tên chúa đảng Miêu Đại Hùng là đứa hung bạo ngỗ nghịch cũng chẳng khỏi mê tín dị đoan, hắn vẫn thường bắt dân mọi phải duy trì lấy chủ nghĩa ấy.
Trong sóc mọi địa thế chung quanh có thể rộng hằng mấy nghìn dặm nhưng chỉ toàn nơi rừng núi hiểm ác bao quát, vì cách nuôi sống của họ chỉ là săn bắn trong những khu rừng hiểm ác nên cách sống của họ vẫn được sung sướng tự nhiên. Duy có một sự quái gở, trong đám dân mọi hễ thấy người kinh nào lạc vào địa thế là họ bắt giết ngay để ăn thịt như loài thú vật. Vì họ xem người kinh cũng giống như là kẻ dò la thám thính vào rình mò để ám hại họ, và vì thế nên sinh ra sự chia rẽ giữa hai thứ người.
Xứ mọi ấy người kinh thường gọi là Man Di Quận, sở dĩ bấy lâu nay không người khai hóa cho họ vì tính người xứ ấy rất khó bảo, ương ngạnh hung ác như loài dã thú không chịu phục tùng ai. Vả lại nơi địa thế đó không có vật gì quý giá xứng đáng để khai thác mà cảnh cũng hoang vu không thể lập nên thị trấn được nên không ai cần để ý đến mảnh đất khô khan toàn rừng già kia, mà dù muốn khai khẩu cũng không yên với họ.
Lôi Thiên Trấn trong khi thế cùng lực tận tìm đường đến Man Di Quận để cầu cứu đến Miêu Đại Hùng vì hắn với tên chúa mọi nay là bạn rất thân, nhân hồi còn niên thiếu Lôi Thiên Trấn là tay phiêu bạt giang hồ bị lưu lạc vào đất mọi gặp Miêu Đại Hùng, hai người trổ tài chiến đấu bất phân thắng bại, rồi vì mến tài nghệ hai bên kết nghĩa anh em, tuy hai giống người kinh, mọi khác nhau mà vẫn có tình thân mật, rồi từ đó Lôi Thiên Trấn cứ vài ba năm lại đến xứ mọi thăm Miêu Đại Hùng một lần.
Ngày kia Lôi Thiên Trấn đi đến xứ mọi vào một khu rừng hiểm ác lạ thường, những ngọn núi cao chót vót bao la chung quanh toàn những giống cây lá gồi, lá mác che lấp cả đường lối, thỉnh thoảng lại thấy mấy cây cổ thụ cao ngất ngưởng lưng trời như đã từng chứng kiến mấy ngàn năm sự thay đổi của trời đất mà vẫn đứng trơ trơ với vũ trụ mặc cho mưa nắng đổi thay.
Bỗng nghe thấy những tiếng quái gở từ đâu đưa lại, tức là tiếng những quân mọi đang reo hò như định săn đuổi một vật gì. Lôi Thiên Trấn kinh ngạc trèo lên một quả núi nhìn sang bên kia quả nhiên thấy một lũ mọi hằng mấy chục đang giáo mác vây đuổi theo một con lợn lòi ở trên bãi cỏ rậm rạp những cây to, lũ mọi đứa nào cũng cởi trần trùng trục chỉ đóng có cái khố, thân hình đen thui thủi như đàn trâu mộng, bỗng đâu lại thấy một con thứ hai nữa chạy ra, có lẽ nó ẩn núp ở đâu đó bị xua đuổi nên chạy ra, giống lợn lòi này da rất dày như da voi, ở đầu mõm có hai nanh nhọn chỏng ngược lên, hễ húc vào gốc cây nào là cây đó phải bật tung cả rễ hình thu nó cũng to như con bò.
Bọn mọi vây bọc hai con lợn lòi vào giữa rồi lao giáo mác vào mình nó tua tủa như tên bắn, có mấy đứa hung tợn cầm chĩa xông đến gần đâm. Hai con vật hăng máu, một con húc tung một tên mọi tung hắn người lên giẫy giụa trên vũng máu, một thằng khác bị húc ngã sấp xuống, con vật lại húc thêm một cái nữa chết ngay. Nhưng không vì thế mà quân mọi lùi bước, chúng can đảm xông đến như điên cuồng không biết sợ hãi cầm giáo mác căm tức xông nhào lại đâm loạn đả. Hai con lợn lòi kêu rít lên rồi húc bừa loạn, lần này lũ mọi cũng chết luôn mấy thằng nữa, chúng nó hơi sợ chạy lan ra, hai con vật đang hăng máu húc vào một cây mác rất to lớn cũng bị đổ gục ngay xuống, lần này chúng mới khiếp sợ lùi cả lại.
Lôi Thiên Trấn lúc ấy ở trên ngang sườn núi thấy hai con lợn lòi hung ác thì thốt nhiên nổi giận, hắn liền rít lên một tiếng dữ dội rồi buông người bổ từ trên sườn núi xuống.
Lôi Thiên Trấn vừa đặt chân xuống đất liền sẵn có cây côn sắt đang cầm trong tay múa tít lên xuống đánh, hai con lợn lòi cũng hùng hổ sấn đến lấy đầu húc. Lôi Thiên Trấn lia ngang cây côn đánh một con ngã lộn đi hai ba vòng rồi con nữa bị vụt côn vào ngang lưng nằm dí xuống tưởng chừng dù hai con vật ấy có khỏe đến đâu cũng phải gãy tan xương, nhưng ghê thay nó chỉ bị đau rồi lại kêu rít lên nhảy xả vào.
Lôi Thiên Trấn thấy hai con vật quá mạnh thì hết sức đề phòng, hắn liền múa côn quần thảo với hai con vật, đánh một lúc trúng hàng mười mấy côn mà nó vẫn còn sức khỏe lạ thường. Lôi Thiên Trấn nhằm

đỉnh đầu nó giáng một con vỡ tan óc nó vẫn còn hung hăng chạy mấy vòng rồi mới chịu ngã lăn ra chết, còn một con cứ nhắm ngay Lôi Thiên Trấn sấn vào. Lôi Thiên Trấn trá bại quay đầu chạy nhử cho con lợn lòi theo gần đến, hắn liền dừng ngay lại dùng hết sức đánh trở lại một côn trúng giữa đầu con lợn lòi bật văng cả mõm và răng ra. Nó kêu rít lên mấy tiếng nằm lăn lộn trên bãi cỏ lau. Lôi Thiên Trấn thừa cơ giáng luôn hai côn nữa nó mới chịu chết hẳn. Lôi Thiên Trấn giơ cây côn sắt lên xem thì thấy cong như cây cung vì sức đánh quá mạnh, hắn vội vuốt thẳng lại.

Lũ mọi thấy Lôi Thiên Trấn có sức mạnh vô cùng, chúng mê tín cho là một vị thần trên cõi trời sai xuống ủng hộ nên bảo nhau lũ lượt quỳ xuống cả trước mặt Lôi Thiên Trấn lạy như tế sao. Lôi Thiên Trấn thấy thế cũng bật cười, nói bằng mấy câu tiếng của chúng :

- Các người chớ nên mê tín, ta đây không phải là thần thánh chi đâu mà các người lạy như thế, mau về báo với chúa công các ngươi có ta là Lôi Thiên Trấn bạn thân của Miêu Đại Hùng, vậy mau cho người ra nghinh tiếp.

Lũ mọi nghe nói đều đứng dậy cả, có một vài đứa nhận được Lôi Thiên Trấn năm xưa thường đến đây chơi nên lũ mọi vội vàng làm lễ chào. Cách chào của chúng cũng rất ngộ nghĩnh. Cúi gục đầu xuống tận ngực rồi khua chân múa tay bước thụt lùi cho đến đằng xa mới quay đầu chạy đi. Lôi Thiên Trấn biết là chúng nó về báo với chúa đảng, nên hắn ngồi nghỉ trên tảng đá chờ đợi.

Lúc ấy tên chúa đảng Miêu Đại Hùng nghe tin báo Lôi Thiên Trấn đến chơi, hắn liền cỡi voi lớn và dắt theo một con nữa, cùng với bốn tên tướng mọi là Man Long, Man Hổ, Khương Báo, Khương Bưu rồi dẫn cả một đội quân mọi hàng nghìn đứa đến nghinh tiếp Lôi Thiên Trấn, như thể cũng hiểu tình thân mật của chúa mọi với hắn thế nào.

Khi đến nơi Miêu Đại Hùng vội nhảy xuống mình voi đến nắm lấy tay Lôi Thiên Trấn tỏ ra rất vui mừng, sau khi hỏi han câu chuyện xong, Miêu Đại Hùng bèn mời Lôi Thiên Trấn lên cỡi voi, còn bốn viên tướng dẫn bốn con ngựa rừng đi kèm hai bên, lũ mọi lại khiêng cả hai con lợn lòi về giết thịt.

Tên chúa mọi mời Lôi Thiên Trấn về đến động phủ, hắn liền dùng tiệc khoản đãi, trong tiệc chỉ toàn một đống thịt thú rừng nướng.

Lôi Thiên Trấn lúc ấy bụng đói vì đã dùng nhiều sức vận động nên ăn coi bộ rất ngon lành.

Khi dùng được nửa chừng, tên chúa mọi Miêu Đại Hùng bèn hỏi Lôi Thiên Trấn :

- Đã lâu năm không thấy hiền đệ đến chơi làm ngu huynh mong mỏi lắm không biết hiền đệ có việc gì mà đến chơi ngẫu nhiên như thế?

Nét mặt tỏ vẻ buồn rầu, Lôi Thiên Trấn nói :

- Miêu huynh ơi! Tiểu đệ không ngờ rằng ngày nay thất bại đến nỗi không còn đất dung thân, nay anh em đồng bọn đều bị con mụ Phan Huỳnh Nương giết chết sạch nên tiểu đệ phải cùng đường sang cầu cứu Miêu đại huynh đây.

Miêu Đại Hùng nghe nói giật nảy mình hỏi :

- Phan Huỳnh Nương nào? Thiết tưởng tài nghệ như hiền đệ, chúng nó dùng cách nào mà đánh bại được?

Lôi Thiên Trấn nói :

- Phan Huỳnh Nương tức là người vợ của kẻ địch năm xưa đã làm cho anh em khiếp oai sợ thế, nhưng ngày nay mụ hãy còn sống ắt là nguy cho anh em ta.

Lôi Thiên Trấn nói rồi thuật lại chuyện thất bại cho Miêu Đại Hùng nghe rõ đầu đuôi gốc ngọn, làm Miêu Đại Hùng cả giận đấm xuống bàn thình thịch nghiến răng trợn mắt nói :

- À, con mụ Phan Huỳnh Nương ấy, nếu nó còn dám cả gan đến đây ta sẽ đánh nó không còn manh giáp.

Miêu Đại Hùng nói đoạn có vẻ giận dữ nghiến răng trợn mắt, bọn tướng mọi cũng xoa bàn tay tỏ ra ý tức giận quyết chờ kẻ địch nhân đến cùng tranh tài cao thấp một trận.

Nhắc lại Phan Huỳnh Nương cùng Phương Quang Diệm, Liễu Thuấn Anh đi đến một nơi thị trấn bèn vào tửu quán ăn uống và nghỉ chân. Bà liền nói với Phương, Liễu hai người :

- Các con nên tính việc vào xứ mọi cho cẩn thận vì lũ chúng nó có tính hung ác như giống thú dữ hay bắt người kinh ăn thịt mà chúng ta toàn là người kinh thì làm cách nào vào lọt được. Tuy không đến nỗi sợ chúng nó thực, nhưng không thể nào che mắt để bắt thằng lõi Lôi Thiên Trấn được, tất là thấy động nó lại chạy trốn mất. Vả lại địa thế trong xứ mọi rất là hiểm trở chưa dễ một lúc ta vào lọt nơi động phủ được, nên ta cần phải nghĩ mưu trước khi tiến hành. Nhân Phương Quang Diệm cũng sẵn cái dung nhan xinh đẹp như con gái, còn Liễu Thuấn Anh thì dĩ nhiên rồi, hai con nên mặc giả gái làm hai viên nữ thần tướng xuống trần. Ta cũng làm đức Thái Thượng lão quân trên mặt đeo râu và buông xõa tóc xuống che kín rồi ngồi vào trong một tòa miếu mà dân mọi vốn hay mê tín quỷ quái thần thánh chắc sẽ cho là bậc tiên trên trời sa xuống ủng hộ chúng nó thì thế nào chúng cũng rước sạch về động phủ để thờ phụng tôn kính, lúc

đó ta hãy thừa cơ giết thằng chúa đảng Miêu Đại Hùng và thằng đại gian Lôi Thiên Trấn chắc sẽ được.

Phương Quang Diệm, Liễu Thuấn Anh nghe nói bật buồn cười khen kế hay.
Liễu Thuấn Anh bèn nói :
- Bẩm lúc này làm gì có sẵn những quần áo thần tướng mà lão tử ấy?
Phan Huỳnh Nương gật đầu nói :
- Sẵn chứ, ta vào hiệu mua đồ phường tuồng, ở các nơi thị thành có thiếu gì.
Ba người ăn xong ra khỏi tửu quán, Phan Huỳnh Nương vào một nơi thị trấn mua sẵn những quần áo ấy gói vào chiếc bao phục khoác trên vai nhắm hướng đến xứ mọi là Man Di Quận.
Phan Huỳnh Nương cùng Phương, Liễu hai người đến xứ mọi thì trời sầm tối, coi cảnh vật chung quanh toàn là rừng rú núi non hiểm trở, người xứ lạ lạc vào không biết đường lối ra được, ba người liền trèo lên một ngọn núi cao chót vót nhìn xem khắp thung lũng để ghi nhớ đường lối trong lòng rồi cùng nhau ngồi chờ trên quả núi ấy đến lúc canh khuya nghe những tiếng thú dữ gầm thét vang động cả bốn phía biết là một khu rừng ác độc người ngoại phương không ai dám vào đến nơi nếu không chết về tay lũ mọi thì cũng chôn sống trong bụng thú dữ.
Canh khuya bốn phương lặng lặng như tờ, Phan Huỳnh Nương lúc ấy mới dẫn Phương Quang Diệm và Liễu Thuấn Anh xuống núi, quanh co trong khu rừng để tìm lối vào nơi thôn mọi. Không ngờ lúng túng mãi mà vẫn chưa ra được khu rừng hiểm trở ấy, sau khi đến một nơi thấy ngọn núi đã hiện lù lù ngay trước mặt chắn mất cả đường lối, hốc đá ngang trên núi đá ấy có mấy con thác chảy vọt xuống dòng suối nằm ngang dưới chân núi réo lên ầm ầm, nếu người nhát gan đã cho là tiếng ma rừng quỷ núi hú gọi hồn phách. Còn góc rừng chỗ ba người đứng thì cây cối um tùm, cỏ lau rậm rạp không sao tìm được đường lối ra. Ba người cùng ngồi xuống một tảng đá lớn nghỉ chân, Phan Huỳnh Nương liền nói với Phương Quang Diệm và Liễu Thuấn Anh :
- Ta bình sinh đã già lão chưa từng thấy nơi nào ác hiểm như xứ mọi này.
Hay là hai con ngồi đây chờ ta đi thăm đường lối trước đã kẻo không hiểu mà đem thân vào nơi trọng địa thì nguy hiểm.
Dứt lời bà nhảy vọt lên cây rồi cây rồi chuyển lên sườn núi, chỉ thấy cái bóng đen vụt chớp mắt đã biến mất. Phương, Liễu hai người đành tuân lời bà ngồi chờ ở đấy.
Một lúc khá lâu cũng chưa thấy bà Phan Huỳnh Nương trở về làm Phương Quang Diệm và Liễu Thuấn Anh thật nóng ruột, hai người ngồi trên tảng đá suy nghĩ phân vân hình như cùng chung một ý tưởng lo sợ.
Bỗng ngước mắt lên thấy trên ngọn cây sườn núi rung động thực mạnh, cố nhìn xem thì thấy hai vật đen to xù hơn người đang chuyền nhảy rất nhanh nhẹn, sau thấy hai vật ấy buông ra những tiếng cười giòn khanh khách ghê rợn người rồi như nhìn thấy có người, hai vật đó lại kêu lên mấy tiếng dữ dội đu mình nhảy từ trên ngọn cây ấy qua dòng suối nhảy vọt sang ngọn cây bên đây, vừa đến nơi nó liền nhảy bổ xuống nhanh như chớp sà vào bóp cổ Phương Quang Diệm, Liễu Thuấn Anh rồi nhe hàm răng trắng lại kêu lên mấy tiếng khanh khách.
Khiếp hãi, Phương Quang Diệm, Liễu Thuấn Anh nhân ánh trăng mờ lạt nhận rõ hai con vật ấy là hai con khỉ đột to lớn hơn người, có tiếng kêu như tiếng cười giòn, vóc vạc thật mạnh mẽ, hai tay có sức khỏe vô cùng, bị bóp cổ như sắp nghẹn thở làm hai người vừa sợ vừa luống cuống.
Lúc ấy Liễu Thuấn Anh bị con khỉ đột bóp cổ chặt quá, vùng vẫy mãi cũng không thoát được, nàng dùng chiêu "Song Tinh Tụng Địa" lấy gân hai quả nắm đấm đánh vào bụng dưới nó, nó bị đau lắm kêu rít lên mấy tiếng mà hai tay vẫn chưa chịu bỏ cổ ra, lại ghé mồm ngoạm vào mặt Liễu Thuấn Anh, nàng khiếp hãi quá lộn lại hai quả đấm trở lên chiêu "Song Đề Nhật Nguyệt" đánh dưới hàm nó một cái rất mạnh. Không ngờ con khỉ đột ấy bị đau đớn nó lồng lộn lên, hai tay bóp chặt cổ dìm Liễu Thuấn Anh xuống, làm nàng ngã phục vào tảng đá rồi nó ghé mồm định cắn vào mặt.
Lần này nguy hiểm quá nàng cũng vội giơ tay lên bóp cổ nó thành thử hai bên cứ ghì chặt lấy nhau, trông rõ bộ răng nó nhe ra lại càng rùng mình sởn gáy.
Liễu Thuấn Anh co chân lên đạp vào bụng nó mấy cái nữa, con khỉ bị đau càng hăng lên dữ, nhưng nàng vẫn cố sức đạp ra mãi khiến nó phải buông tay nhảy vùng ra. Liễu Thuấn Anh liền vớ ngay cặp chùy để dưới đất liền nhảy phắt đứng dậy đánh vào con khỉ nhưng nó luồn tránh rất lanh lẹ, làm hai quả chùy của nàng cũng không thể đập trúng ngay được, hai bên cứ thế quần thảo nhau mãi.
Giữa lúc ấy Phương Quang Diệm cũng bị con khỉ đột bóp chặt cổ, chàng liền bóp chặt hai bàn tay sỉa thẳng lên tức chiêu "Đồng Tử Bái Phật" rồi gạt bắn hai tay con khỉ ra hai bên, thừa cơ chàng lại dùng

chiêu "Bạch Hạc Đập Tuyết" co chân đá vào giữa ngực con khỉ ngã ngửa ra. Hăng máu nó lại nhảy sà vào ôm chặt lấy Phương Quang Diệm, lần này chàng dùng sức thật mạnh đánh mấy cái khuỷu tay vào bụng, không chịu buông nó chỉ kêu rít lên mấy tiếng rồi ghé mồm cắn vào mặt chàng.
Phương Quang Diệm thất kinh vội giơ tay lên bóp chặt lấy cổ con khỉ, liên tiếp luôn hai bên vật lộn một hồi lâu, con khỉ yếu thế bị chàng xô một cái ra khá xa, chàng vội vớ ngay cặp giản ở dưới đất xông vào đánh, con khỉ thấy chàng có khí giới thì không dám lại gần cứ nhảy luôn thật nhanh, cặp giản của chàng cũng trở thành vô dụng dưới cái khôn vặt của con khỉ thật là một con vật tinh khôn như người, đôi bên cứ xoay xở mãi với nhau.
Liễu Thuấn Anh đánh con khỉ kia mãi cũng không thể trúng được nó vì nó chồm ngang nhảy dọc nhanh như gió, nàng liền lập chí vờ như bị thua, con khỉ đắc thế nhảy xổ vào vồ trong khi bất thần nàng đánh thốc hai quả trúng cả lên ngực, con khỉ bị hai quả chùy mạnh quá ngã ngửa ra kêu thét lên mấy tiếng, mồm hộc máu tươi lênh láng, nằm lăn lộn dưới đất, nàng tiện thể bồi một chùy nữa nó mới chết hẳn.
Phương Quang Diệm thấy Liễu Thuấn Anh đã đánh chết được con khỉ kia, chàng cũng vờ trá bại, con khỉ đuổi theo, chàng quay lại dùng chiêu "Sát Thủ Giản" đánh một cây giản vào đỉnh đầu con khỉ bị vỡ óc kêu thét lên mấy tiếng ngã gục xuống, chàng lại đánh tiếp thêm một giản nữa cho chết hẳn.
Lúc ấy Phương Quang Diệm, Liễu Thuấn Anh đánh chết được hai con khỉ thì đã mệt mỏi lắm, vội chạy lại nắm tay nhau ra ý vui mừng đã thoát được cơn nguy hiểm, rồi hai người cùng ngồi xuống tảng đá nghỉ cho đỡ mệt, vừa thở Liễu Thuấn Anh vừa nói :
- Nguy thật, thiếu chút nữa thì không còn tính mạng loài khỉ đột gì mà to lớn hơn người như thế. Nhưng thế huynh có việc gì không? Ai ngờ chúng ta lại gặp lắm nỗi nguy hiểm khi ra đi thế này nhỉ?
Phương Quang Diệm cũng thở mạnh nói :
- Thật thế, chúng ta đã bao phen nguy hiểm, may đâu chẳng có việc gì nhưng còn hiền muội có làm sao không?
Liễu Thuấn Anh có vẻ vui mừng nói :
- Thế thì may quá, tiểu muội cũng không việc gì cả.
Dứt lời hai người gục đầu vào nhau mà thở tỏ ý vui mừng cho nhau đã thoát khỏi vòng nguy hiểm.
Bỗng đâu thấy cái bóng đen đứng hiện ra ngay trước mặt biết là Phan Huỳnh Nương đã về sau khi đi thám thính. Phương Quang Diệm, Liễu Thuấn Anh cả mừng, bèn thuật lại chuyện đánh hai con khỉ vừa rồi cho bà nghe, bà cũng lấy làm kinh ngạc rồi đánh đá lửa châm vào những cành cây khô cho cháy lên để xem thấy hai con khỉ đột nằm chết to lớn lực lưỡng hơn người, mặt mày đỏ lòm, lông cháy như màu lửa, mồm nhe răng ra rất kinh hồn.
Liễu Thuấn Anh hỏi :
- Thưa lão bà, thực chúng con chưa từng thấy loài khỉ đột nào to lớn và hung tợn như thế chắc lão bà lịch duyệt đã nhiều xin chỉ thị cho biết.
Phan Huỳnh Nương nói :
- Loài khỉ to lớn đó tức là Tinh Tinh Hầu, phần nhiều nó hay ẩn thân ở chốn rừng hoang vu rậm rạp gần các sóc mọi, phần nhiều vóc vác to lớn nên các thú vật cũng hấp thụ rừng nơi không khí ở đó mà to lớn theo. Những giống khỉ này tính rất ác độc, thường hay bắt người xé xác ra ăn thịt. Tính chất nó cũng hung tợn như mọi,may sao hai con trừ được nó, nếu không ắt đã xảy ra sự nguy hiểm.
Phương Quang Diệm, Liễu Thuấn Anh nghe Phan Huỳnh Nương cắt nghĩa về loài khỉ đột Tinh Tinh Hầu thì cũng cho là hung tợn thực. Hai người liền hỏi về chuyện bà đi lúc nãy đến giờ đã do thám được tin tức gì chưa.
Phan Huỳnh Nương bèn thuật lại chuyện đã vào tới chỗ thôn ổ quân mọi thấy làng mạc của chúng lưa thưa, nhà cửa toàn làm ở trên "chòi" cao tít.
Sau lùng thấy một tòa cổ miếu rộng thênh thang, trong miếu trần thiết cũng ra vẻ trật tự oai nghiêm như là miếu oanh liệt của các vị công thần của người kinh, có chữ là "Khương công miếu". Khương công chắc là một đấng anh hùng người mọi hay một tên chúa đảng khi xưa có công đức với chúng nên lập đền thờ làm kỷ niệm. Trong miếu lại cắt mấy tên mọi già trông nom đèn hương đêm ngày rất cẩn thận, như thế cũng đủ hiểu là nơi trọng kính mà quân mọi thường mê tín đến lễ bái luôn. Phan Huỳnh Nương nói cho Phương Quang Diệm, Liễu Thuấn Anh nghe, rồi bà đến tòa miếu ấy có thể giả trang làm thần tiên để đánh lừa bọn quân mọi được.
Đêm khuya bấy giờ đã quá canh ba, trên bầu trời và trong khu rừng hàng muôn dặm vẫn yên lặng phăng phắc, có chăng chỉ là những tiếng thú dữ gầm thét nơi xa xa. Phan Huỳnh Nương dẫn đường cho Phương

Quang Diệm, Liễu Thuấn Anh đến tòa Khương công miếu của quân mọi, lúc ấy mấy tên mọi già ngủ say ngáy như hùm rống. Bà lại đốt hương mê hồn cho chúng ngủ thì càng say tít như người chết.
Phan Huỳnh Nương thừa cơ cùng Phương, Liễu hai người vào trong miếu xem xét một hồi rồi ba người giở đồ hóa trang ra để thay đổi. Phan Huỳnh Nương giả làm Thái Thượng Lão Quân, đầu buông xõa tóc xuống, hàm đeo bộ râu bạc kín mít, mình bận áo bát quái màu vàng, tay cầm thanh kiếm và cái phất trần trắng, chân đi đôi giày rơm, coi hiển nhiên đã biến ra một ông lão tiên phong đạo cốt, không còn ra vẻ bà cụ nữa.
Phương Quang Diệm giả làm một vị thần tướng, nai nịt khôi giáp chỉnh tề, cạnh sườn đeo thanh bảo kiếm, trên đầu có ý buông tóc xõa xuống quá trán, nên không còn nhận được chàng thiếu niên nam tử, và cũng nhờ màu son tô phấn điểm đã tự nhiên đổi ra trang cân quắc anh hùng.
Liễu Thuấn Anh cũng làm nữ thần tướng, mình bận giáp trụ, đầu đội kim khôi, sườn cũng đeo thanh bảo kiếm, nàng đã đổi nguyên hình là gái coi lại càng xinh đẹp lộng lẫy, ngoài vẻ xinh đẹp lại có thái độ uy nghi lẫm liệt. Còn cặp đồng chùy và đôi thiết giản đã dự bị sẵn một cái hòm sơn son thiếp vàng bỏ vào trong ấy, giao cho Phương Quang Diệm vác giả làm cái hòm ấn sắc, như là trên Thiên đình ban xuống.
Ba người hóa trang xong bèn vào trong cung trèo lên ngồi chễm chệ trên tòa thần đài phía trước mặt pho tượng Khương công. Phan Huỳnh Nương ngồi giữa, Phương Quang Diệm, Liễu Thuấn Anh ngồi kèm hai bên.
Trời sáng, mấy tên mọi già mới tỉnh giấc dậy, đều cho là đêm hôm qua được giấc ngủ ngon, đoạn chúng chia nhau đi thắp đèn hương trên bàn thờ, có một tên mọi vừa châm hương bước vào trong cung, ngước mắt lên thấy ba pho tượng mới ngồi lù lù trên bàn thờ, tên mọi già kinh ngạc đứng ngẩn người ra nhìn, thấy vị tiên lão vuốt râu trợn mắt nhìn xuống, còn hai viên nữ tướng cũng quắc mắt trỏ tay vào mặt tên mọi già quát lên mấy tiếng rất to làm tên mọi già vỡ mật tan hồn, hắn khiếp hãi kêu hoảng lên rồi ngã ngửa ra, mấy tên mọi kia nghe tiếng vội kéo vào thấy thế cũng khiếp hãi kêu rú lên, toan kéo nhau tìm đường chạy.
Trên bàn thờ Phan Huỳnh Nương am hiểu tiếng mọi liền nói :
- Các ngươi chớ kinh hãi. Ta đây là Thái Thượng Lão Quân dẫn hai viên nữ thần tướng xuống điều tra xứ mọi người. Nhân thấy tên chúa đảng Miêu Đại Hùng có dầy công đức, nên Ngọc đế sai ta xuống phong tặng cho hắn, và bảo hộ xứ mọi các ngươi vô sự, vậy các ngươi mau về báo tin cho tên chúa đảng Miêu Đại Hùng ra nghênh tiếp ta.
Sẵn tính ngu muội hay mê tín, mấy tên mọi già mới hoàn hồn vội quỳ phục xuống cúi rạp đầu tận đất lạy, rồi đồng thanh nói :
- Bẩm lạy tiên gia thần tướng giáng lâm mà chúng con ngu muội không biết, xin người tha thứ cho, vậy chúng con xin vâng lời về tâu với chúa công đem xe giá đến nghênh tiếp ngay.
Mấy tên mọi già nói dứt lời đứng cả dậy cúi đầu, bước giật lùi ra ngoài cửa miếu rồi cùng nhau vào động phủ báo tin ấy với chúa đảng Miêu Đại Hùng. Trong lúc ấy Miêu Đại Hùng đang cùng Lôi Thiên Trấn ngồi bàn chuyện, hắn nghe tin thần tiên quái lạ ấy thì lòng ngu muội mê tín đã cho là thực vội vàng truyền bọn thủ hạ dẫn chiếc kiệu và mấy con ngựa đến Khương công miếu để đón rước thần tiên. Lôi Thiên Trấn là tay đại bợm giang hồ nghe tin ấy thì sinh nghi, bèn cản Miêu Đại Hùng chớ nên nghinh tiếp vội, hãy đến đó quan sát xem tình hình ra sao đã, nhưng Miêu Đại Hùng nhất quyết không nghe, cứ tin là bậc thần tiên thực.
Miêu Đại Hùng cùng Lôi Thiên Trấn đến cửa Khương công miếu đều xuống ngựa dẫn bọn thủ hạ đi vào, vì hắn có tính thật mê tín nên thủ lễ một cách quá đáng, hắn với bọn thủ hạ đều quỳ gối đi từ từ vào trong cung, Lôi Thiên Trấn thấy thế cũng nực cười thay cho lũ mọi ngu muội, chỉ đứng đờ ra xem thần tiên thế nào.
Khi Miêu Đại Hùng vào đến trong cung ngước mắt thấy một vị tiên lão và hai viên thần tướng ngồi trên bàn thờ, hắn vội cúi rạp xuống lễ túi bụi rồi cất tiếng cung kính nói :
- Bẩm tiên gia thần tướng tuân lệnh Thiên cung mà giáng xuống nơi mọi rợ này, đệ tử không biết đến nghinh tiếp chậm trễ xin người tha tội muôn thác cho.
Vậy xin người ban ơn ra ngoài cửa miếu lên xe về động phủ để đệ tử được phục thị sớm khuya thì cảm tạ muôn vàn.
Thấy lũ mọi đã mắc lừa vào tròng, Phan Huỳnh Nương ngồi trên bàn thờ lại nói tiếng mọi :
- Các ngươi hãy đứng cả dậy ta tha tội cho, vì nỗi người trần mắt thịt không biết. Nay nhân Miêu Đại Hùng nhà ngươi có dầy công đức nên Ngọc đế sai ta xuống phong tặng cho là Anh Võ Quốc Vương, từ

đây cai trị muôn dân miền này được cường thịnh thái bình, nhưng nhà ngươi hãy đưa ta về động phủ rồi ta sẽ trao ấn sắc cho.
Miêu Đại Hùng cùng bọn bộ hạ nghe nói đồng thời vâng dạ ran lên. Lúc đó Lôi Thiên Trấn đứng cạnh đấy thấy vị tiên lão cũng có vẻ tiên phong đạo cốt, còn hai viên nữ thần tướng cũng dung mạo tuyệt vời, song nghe tiếng nói của vị tiên lão hệt như người trần gian lại sinh nghi, hắn khẽ ghé vào tai Miêu Đại Hùng nói nhỏ :
- Chắc đâu là thần tiên thực mà đã vội tin?
Kỳ thực nó cũng nửa tin nửa ngờ, vì không nhận được Phan Huỳnh Nương với Phương Quang Diệm, Liễu Thuấn Anh nữa, nhưng Miêu Đại Hùng vẫn nhất quyết không nghe lời Lôi Thiên Trấn.
Phan Huỳnh Nương với Phương, Liễu hai người lúc ấy thấy Lôi Thiên Trấn ở đấy thì đều mừng thầm là sẽ trừng trị được quân đại gian đại ác, Phan Huỳnh Nương thấy nó nói thầm thì biết là nó xúi giục Miêu Đại Hùng đừng tin là thần tiên, bà lại vờ quắc mắt nói :
- Từ nay nhà ngươi phải một lòng tín nhiệm không được gian trá thì ta sẽ tuân lệnh Ngọc đế phong tặng và ban ấn sắc cho.
Càng tin là thật, Miêu Đại Hùng lại quỳ xuống cúi đầu nói :
- Bẩm tiên gia thần tướng, đệ tử xin tuân lời người thủ lòng tín nghiệm không dám thay đổi, mong rằng người bạn phúc trạch cho. Cúi xin người hãy xuống thần đài quá bộ ra ngoài cửa miếu lên xe để đệ tử nghinh tiếp về động phủ.
Dứt lời Miêu Đại Hùng cùng bọn thủ hạ lại cúi đầu lễ bước giật lùi ra ngoài cửa miếu.
Phương Quang Diệm, Liễu Thuấn Anh thấy cách lễ thủ của lũ quân mọi rất kỳ quặc thì cũng nực cười thầm, lại thấy những bộ mặt quái ác của chúng nó đen bóng như chôn chảo bôi mỡ và hai tai đeo hai chiếc vòng bạc lớn tướng, mũi lại xuyên ngang một cái vòng bầu dục nữa, khiến người trông thấy phải kinh ngạc về cái kỳ hình quái trạng của chúng.

Hồi 11

Vì mê tín Đại Hùng bị giết
Bởi nghĩa tình, Mạnh Nguyệt Cầm trả thù chồng

Phan Huỳnh Nương với Phương Quang Diệm, Liễu Thuấn Anh cùng theo lũ mọi ra ngoài cửa miếu thấy chiếc song loan và hai con ngựa đứng chờ sẵn, tên chúa đảng Miêu Đại Hùng trân trọng đến mời ba người lên kiệu với ngựa. Phan Huỳnh Nương không hề từ chối, bước lên kiệu ngồi trước, Phương Quang Diệm, Liễu Thuấn Anh hai người đều cưỡi ngựa.
Lúc ấy lũ mọi đều nắm tay nhau vây tròn chung quanh ba người vào giữa hàng mười mấy vòng, rồi tung tăng nhảy nhót và cười reo như lũ trẻ đùa chơi, ấy là chúng tỏ ra ý hoan nghinh người rất quý trọng, ba người thấy thế đều nín bụng cười thầm.
Hồi lâu lũ mọi tan ra rồi đi sắp hàng hai bên Phan Huỳnh Nương với Phương Quang Diệm, Liễu Thuấn Anh ngồi kiệu cưỡi ngựa ở giữa, vừa lúc ấy quan sát cảnh tượng và phong tục của quân mọi. Lúc ấy về gần đến nơi động phủ của Miêu Đại Hùng, lại thấy một lũ mọi vừa quỳ gối cúi đầu lạy ở hai bên lề đường như tế sao, ấy là lòng mê tín của chúng sùng bái một vị thần tiên.
Đến cửa động phủ, Miêu Đại Hùng lại đến mời ba người xuống kiệu và ngựa.
Bước vào trong động, thấy đường lối rộng thênh thang, những đồ trần thiết chung quanh phần nhiều bằng gỗ đá. Sau hắn lại mời ba người ngồi vào ba cái ghế trên bệ đá cao, rồi chúng lại quỳ xuống làm lễ một lần nữa. Miêu Đại Hùng cung kính nói :
- Bẩm tiên gia thần tướng tha thứ cho tội tiếp rước không được long trọng, là bởi trong xứ mọi rợ không trọng lễ nghĩa.
Phan Huỳnh Nương lại nói bằng tiếng mọi :
- Cho phép nhà ngươi hãy đứng dậy cả, lát nữa ta sẽ phong đặng sắc ấn cho.
Miêu Đại Hùng liền sai bọn thủ hạ đi dọn một tiệc rượu chay bằng các thứ hoa quả trong rừng, rồi cố mời Phan Huỳnh Nương và Phương, Liễu ba người tạm dùng, thấy thứ quả lạ họ cũng vờ nếm chơi.
Trong khi ngồi dự tiệc hoa quả, Miêu Đại Hùng lại sai một bọn con hát mọi tức là những cô đào mũi gãy trán rô, mình cởi trần hai vú buông thõng xuống như hai quả bầu dài, dưới hạ thân áo có miếng lông gấy đen, hai tay và mũi cũng xâu ba chiếc vòng bạc lớn, mỗi cô tay cầm một cái kèn bằng tre dài ước chừng hơn thước. Còn anh kép thì miệng rộng răng lồi da bóng nhoáng như sơn đen, mình cũng để trần, dưới hạ thân quấn miếng da báo, tay cũng cầm cái kèn tre dài hơn thước, coi bộ anh nào cũng kỳ quái, rồi đào kép chia ra đứng hai bên, cúi lom khom người xuống thổi kèn tre buông ra những tiếng ngọ ngoe như lũ dê kêu múa may nhảy nhót trông rất ngộ nghĩnh và lúc bọn đào kép ráp mặt gần nhau đầu lắc lư, khi giật lùi đích nguậy nguậy, làm Phương Quang Diệm, Liễu Thuấn Anh cố nín cười mãi mới được, còn Phan Huỳnh Nương hồi trẻ tuổi đã thấy nhiều lần cho là thường. Cách múa may đó cho vui như bọn hát tuồng của người Kinh, mà những khi tiếp khách quý trọng mới cho bọn hát ấy vào.
Bọn đào kép mọi thổi kèn xong lại đứng dậy múa hát, tiếng hát và mồm miệng của chúng nhe ra coi rất quái gở rồi cây kèn tre trên tay múa tít như cái quạt hay đồ binh khí của phường tuồng Kinh.
Lúc ấy Phan Huỳnh Nương, Phương Quang Diệm, Liễu Thuấn Anh ngồi ở trên nhìn xuống thấy tên chúa mọi Miêu Đại Hùng đang ngồi thủ lễ ra cách sùng bái lắm, còn gã Lôi Thiên Trấn thì mắt long sòng sọc cứ nhìn vào hai viên nữ thần tướng Phương Quang Diệm, Liễu Thuấn Anh, đó là hắn sinh nghi không phải thần tiên, và đã say mê hai áng sắc đẹp lộng lẫy để đêm khuây tỉnh việc cẩu thả.
Phan Huỳnh Nương hiểu ý liền nháy Phương, Liễu hai người động thủ ngay lúc này, bà liền vẫy tay một cái tức thì mấy ngọn "Mai Hoa trâm" bay vào mặt Lôi Thiên Trấn lòi ra một con mắt, hắn bị đau quá kêu rú lên một tiếng ngã ngửa xuống, lúc ấy Miêu Đại Hùng với lũ quân mọi đều kinh hãi không hiểu lẽ gì.
Phương Quang Diệm, Liễu Thuấn Anh thừa cơ vội mở hòm sơn son lấy cặp chùy và song giản, hai người như hai con hổ dữ nhảy bổ xuống đánh Lôi Thiên Trấn. Phan Huỳnh Nương cũng vội cởi tung mũ áo lão quân ra rồi hai tay vớ lấy ngay chiếc ghế đá múa tít lên xông vào đánh tên chúa đảng là Miêu Đại Hùng và lũ quân mọi.
Lôi Thiên Trấn tuy bị mù một mắt ngã ngửa xuống đất, nhưng thấy Phương, Liễu hai người cầm chùy, giản sấn đến, hắn vùng ngay dậy, cầm cây côn sắt tựa cạnh đấy, múa tít lên đỡ gạt cây chùy, song giản

phải bật văng trở lại, vì sức mạnh quá làm Phương, Liễu hai người suýt bị ngã, hai người đều khiếp hãi lại cố dùng hết khí lực xông vào.
Lôi Thiên Trấn bị mất một con mắt máu chảy ra đầy mặt thì tức giận như con cọp điên hăng máu, hắn múa lộn cây côn sắt rất dữ dội, có khi đánh cả vào cột nhà bằng đá sứt gãy và đánh trúng lầm cả vào bọn quân mọi vỡ óc tan xương, làm Phương, Liễu hai người lại càng khiếp hãi, vì cặp chùy song giản đã gạt cây côn sắt chồn tay sái cánh, song cả hai cũng cứ liều chết xông vào để đánh Lôi Thiên Trấn.
Phan Huỳnh Nương cầm hai cái ghế đá sấn đến đánh Miêu Đại Hùng, lúc ấy Miêu Đại Hùng mới tin bà là thần tiên giả, hắn vội chạy đến một nơi vớ hai lưỡi tầm sét rồi múa tít lên hỗn đấu với bà, hai người xung đột với nhau được vài hiệp, bà mới biết Miêu Đại Hùng có sức khỏe vô cùng, tài nghệ không kém gì Lôi Thiên Trấn, thực là một tên lợi hại nhất xứ mọi, mà còn sinh thời chồng bà nói không sai.
Phan Huỳnh Nương biết thế liền trổ hết bản lãnh thần lực mới có thể làm cho Miêu Đại Hùng rối loạn đường búa được.
Nhưng bốn viên tướng mọi là Man Long, Man Hổ, Khương Báo, Khương Bưu thấy chúa cơ nguy đều xông cả vào đánh giúp. Miêu Đại Hùng thấy thế vững chí liền phấn khởi tinh thần, hai cây búa tầm sét biến hóa ra đường lối kinh thiên động địa.
Phan Huỳnh Nương chẳng phải tay vừa cũng chuyển động hai chiếc ghế đá quỷ khiếp thần sầu, có thể đương đối được bọn tướng mọi.
Phương Quang Diệm, Liễu Thuấn Anh đang hỗn đấu với Lôi Thiên Trấn coi chân tay đã tê chồn, vì Lôi Thiên Trấn là tay tài nghệ quán thế có thể liệt vào hạng kịch liệt nhất nhì trong chốn giang hồ nên khi hắn bị thương mà Phương, Liễu hai người không làm gì nổi.
Lúc ấy, Phan Huỳnh Nương đang đánh với lũ tướng mọi bên này mà vẫn phải đưa mắt xem xét cho Phương, Liễu hai người đàng kia. Lôi Thiên Trấn dữ dội quá làm hai người đã sắp nguy bại, bà liền ngắm đúng ném một chiếc ghế đá bay vù sang trúng vào giữa ngực Lôi Thiên Trấn, trong khi bất phòng, hắn hét lên một tiếng, hộc máu tươi trong mồm ra loạng choạng suýt ngã, Liễu Thuấn Anh thừa cơ xông vào đánh ngang một chùy sau lưng, Lôi Thiên Trấn lại ngã bổ mặt về đằng trước, bật văng cả cây côn sắt trong tay, Phương Quang Diệm lại quay luôn một giản vào mặt vỡ tan cả đầu óc ngã gục xuống, thế là kết liễu cuộc đời của quân đại gian ác.
Phan Huỳnh Nương ném ghế rồi lại vớ cái ghế đá khác để xung đột với lũ tướng mọi, lúc ấy Miêu Đại Hùng với bọn thủ hạ thấy Lôi Thiên Trấn chết rồi thì đều khiếp hãi bị luống cuống.
Phương Quang Diệm, Liễu Thuấn Anh đánh chết Lôi Thiên Trấn rồi lại múa chùy giản xông vào đánh bọn tướng mọi để giúp Phan Huỳnh Nương, thành thử lại chia đám ấy ra làm hai tốp. Phương, Liễu hai người đánh với bốn viên tướng mọi là Man Long, Man Hổ, Khương Báo, Khương Bưu, còn Phan Huỳnh Nương lại đánh với tên chúa đảng Miêu Đại Hùng như trước.
Thương thay cho bọn con hát lúc ấy chạy không kịp bị đánh chết và gãy chân tay kêu khóc rầm rĩ.
Khi đó Phương Quang Diệm, Liễu Thuấn Anh đánh với tướng mọi hăng hái như hổ vào đàn dê, hai quả chùy tung hoành như rồng bay phụng múa, đã đánh đổ một kẻ kình địch như người trút hẳn gánh nặng trên vai nên Phương, Liễu hai người làm bọn tướng mọi phải táng đởm kinh hồn bỏ chạy cả ra ngoài cửa động.
Phương, Liễu tức thì đuổi theo sau.
Phan Huỳnh Nương thấy Phương Quang Diệm, Liễu Thuấn Anh đuổi bọn tướng mọi ra ngoài cửa động thì e lỡ mắc vào cạm bẫy của chúng dữ, nên bà chuyển động thần oai múa tít hai cái ghế đá làm cho Miêu Đại Hùng hoa mắt rối tay, rồi bà đánh trúng một ghế vào bả vai hắn loạng choạng chực ngã, bà lại đưa luôn một ghế vào ngực hắn ngã ngửa ra, hai tay rời bỏ cặp búa tầm sét, bà vội sấn vào cướp hai lưỡi búa quay luôn một lưỡi trúng cổ Miêu Đại Hùng đứt đôi ra, cái đầu và mình giẫy đành đạch như con cá bị giết trên mặt thớt.
Phan Huỳnh Nương giết Miêu Đại Hùng rồi cầm hai lưỡi búa tầm sét của hắn vội vàng chạy ra ngoài cửa động tìm Phương Quang Diệm, Liễu Thuấn Anh hai người thì không thấy đâu, bà kinh hãi vội đi tìm kiếm các nơi.
Lại thuật riêng về Phương Quang Diệm, Liễu Thuấn Anh đuổi theo bọn tướng mọi, chúng thấy nó chạy vào cái cửa tò vò bằng đá, hai người đang ham đuổi không để ý chạy xông vào, không ngờ hai cánh cửa tò vò bằng đá bỗng đóng sập lại, mà lũ tướng mọi thì không thấy tên nào đâu, có lẽ chúng đã chạy trốn ra cửa khác rồi, thành thử lúc ấy chỉ còn Phương, Liễu hai người đứng trong tòa nhà rộng thênh thang mấy sào đất, chung quanh bao bọc bằng tường đá cao chót vót, phía trên có mấy chỗ lộ thiên chắn chấn song sắt.

Bọn tướng mọi, quân mọi đứng ở trên ấy chĩa giáo mác xuống tua tủa, rồi chúng nó phô ra những bộ mặt quái ác và đen bóng, những cái mồm đỏ xoạc với hàm răng trắng nhởn, buông ra những tiếng quái gở mà hai người không hiểu.
Phương Quang Diệm, Liễu Thuấn Anh đều kinh hãi chắc là chúng sắp lao giáo mác xuống định xiên chết mình, nên hai người mới biết là chúng mưu chỉ nhìn nhau bằng con mắt thế cùng lực tận.
Kinh hồn, bỗng nghe mấy tiếng gầm rít lên như giống thú dữ, rồi thì quả nhiên thấy hai bên đường đá bật tung ra hai cái cửa đá, mỗi bên có một con voi độc và một hổ dữ, giương vòi giương vuốt nhảy xổ ra, hầu như định xé đôi hai người ra làm muôn mảnh, kế đó ở phía trên tiếng mọi reo lên như tỏ nỗi vui sướng đã trả được cừu thù, đã biến mất vào vòng nguy hiểm ắt là phải liều mạng.
Phương Quang Diệm liền nói với Liễu Thuấn Anh :
- Âu là chúng ta liều chết, hiền muội sẵn cặp chùy đó hãy trừng trị con voi ấy, còn ta giết con cọp này.
Hai người đều chuyển sức xông vào đánh voi, cọp, thế là tấn trò nguy hiểm bắt đầu khai diễn, chưa biết là người, vật bên nào chiến thắng.
Hãy nói về Phương Quang Diệm thấy con cọp to lớn lạ thường, màu lông bạc mốc thì biết là nó sống lâu năm tất nhiên dữ tợn, con cọp thấy người liền gầm lên mấy tiếng nhảy chồm vào, chàng vội né người tránh khỏi. Nó vồ trượt lại gầm lên mấy tiếng nhảy sấn đến, chàng lại tránh khỏi.
Con cọp vồ trượt hai lần hình như căm tức lắm, lần này nó quật đuôi xuống đất nhảy vọt lên cao hơn trượng, Phương Quang Diệm lại cúi hẳn đầu xuống tránh cho nó nhảy qua vì loài cọp thường hay hung tợn lúc đầu mà nó bị vồ trượt ba lần, tất đã kém oai, chàng thừa thế dùng chiêu "Sơn Trung Cầm Hổ", chân trái quỳ xuống đất chân phải chống lên, tay trái cầm giản buông thõng xuống, tay phải cũng cầm cây giản giơ lên khỏi đầu để nhử con cọp nhảy vào.
Cọp thấy người ngồi thấp thì yên trí là bắt được mồi, nó giương nanh múa vuốt nhảy chồm vào, làm chàng cũng phải khiếp hãi liền vùng ngay dậy phóng hai chân đá vào bụng dưới cọp, còn hai tay thì quay ra đầu một vòng tay, đá mạnh đánh thốc ngược hai giản vào chân trước ngực cọp, con cọp bị ngã quay đi hai vòng, đấy chính là chiêu "Ngụ Nguyệt Lý Tàng Hoa" tưởng chừng như con cọp đó bị chết, không ngờ nó vẫn còn sức khỏe lại gầm lên nhảy xổ đến. Phương Quang Diệm rất kinh hãi.
Biết là con cọp già mới có sức khỏe như thế, chàng lại vội nghiêng rạp về một bên đánh chập hai cây giản vào sống lưng nó, con cọp bị đau quá nhoài người nằm lăn lộn dưới đất. Phương Quang Diệm thừa cơ co chân nhảy xổ vào dùng chiêu "Linh Sư Khai Khẩu" định đánh tiếp theo mấy giản nữa.
Ngờ đâu con cọp tuy bị thương khi thấy người xông vào nó hăng máu lại nhảy chồm dậy giây lát, chàng lùi lại không kịp bị nó vả vào giữa ngực, liền cáu tiết đánh theo được hai giản vào đầu nó, và đầu nó đã bị dập phòi óc ra. Phương Quang Diệm mới ngừng tay lại nhìn vào ngực thấy hệ tâm kinh bị dập vụn, và mảnh giáp bị rách lìa ra tận ngực, ấy cũng may chàng nội công đã khá giỏi, nếu không đã bị con cọp móc lòi ruột ra rồi.
Giữa lúc đó thì Liễu Thuấn Anh đánh nhau với con voi độc, nàng thấy con voi ấy to lớn bằng bốn năm con trâu, hai chiếc ngà vừa dài vừa nhọn đâm chỉa ra, cái vòi to như cây cột nhà, co vòi giường ngà và chồm hai chân nhảy xổ vào. Liễu Thuấn Anh vội tránh sang một bên, vì biết sức khỏe của nó và không thể địch nổi, con voi lại cong vòi nhảy chồm theo, nàng lại chao người ra chỗ khác, cứ giữ như thế cho con voi bắt trượt nhiều lần, làm nó cũng phải luống cuống, nàng thừa cơ nhảy vọt lên lưng con voi, giáng luôn hai quả đồng chùy vào đỉnh óc nó mấy cái, như mấy vạn cân đập xuống, con voi bị nhức đầu choáng óc kêu rống lên mấy tiếng chạy lồng lộn chung quanh như điên rồ.
Liễu Thuấn Anh thích chí lại giáng luôn mấy quả chùy nữa vào đỉnh đầu, lần này con voi bị đau quá vì rạn cả xương óc, nó không thể chịu nổi nằm lăn dưới đất mấy vòng, quăng cả người Liễu Thuấn Anh ngã ra đấy, con voi vùng dậy được trước, hăng máu nhảy chồm vào định xéo dầy nát xác người đánh nó ra, nàng nhanh như chớp quạt hai gót chân xuống đất nhảy vọt lên như cái pháo thăng thiên, lúc là xuống lại cưỡi lên lưng con voi, trong khi luống cuống đánh rơi một quả chùy dưới đất, con voi liếm được đưa vòi quấn lấy quả chùy tung lên cao, đập vào đà chấn song sắt mạnh quá làm rung chuyển ầm ầm rơi xuống, giả sử quật người như thế thì còn gì là xác thịt, Liễu Thuấn Anh thấy thế giật mình kinh hãi còn một quả chùy nàng lại đánh vào đầu nó mấy cái nữa, lần này hết sức bình sinh, nên nó đã bị đánh tan xương óc, con voi lại nằm lăn lộn dưới đất.
Liễu Thuấn Anh nhanh chân nhảy ngay được, vội vàng đến nhặt lấy quả chùy kia, rồi thuận thế sấn đến giáng luôn mấy chùy nữa vào đầu, con voi càng giẫy dữ tợn hơn trước, làm nàng cũng phải khiếp hãi vội vàng nhảy lùi ra đứng xem, thấy con voi giẫy được một lúc thì chết hẳn, tức là nó đã tan óc máu me chảy ra lênh láng.

Vừa may lúc ấy Phương Quang Diệm cũng đánh chết con cọp, Liễu Thuấn Anh cả mừng chạy vội ra với chàng.
Không ngờ bọn mọi phía trên thấy hai con vật dữ tợn mà chúng quý như thần thánh bị Phương, Liễu hai người đánh chết, chúng tức giận như điên cuồng liền ném đá và lao mác xuống tua tủa, định giết hai người để trả thù hai con vật quý. Phương, Liễu hai người đều kinh sợ vội múa tít cặp chùy, giản lên đỡ gạt những múi giáo mác, tuy nhiên lúc ấy hai người còn sức mạnh, không thể lọt vào mình được nhưng để lâu thì ắt chẳng khỏi cơ nguy hiểm.
Nguyên hai con voi độc, cọp dữ của tên chúa đảng Miêu Đại Hùng nuôi lâu lắm, vì hắn tôn kính hai con vật ấy là thần hổ, thánh tượng, để khi trong đảng có tên nào phạm tội sẽ quẳng vào cho voi tung giầy, cọp ăn thịt, chúng mê tín coi hai vật ấy như thần rất linh thiêng, cầm cân giữ mực để xử tội cho chúng, nay bị người đánh chết trách nào chúng chả căm tức.
Đang khi Phương Quang Diệm, Liễu Thuấn Anh mắc trong vòng nguy hiểm, Phan Huỳnh Nương vừa tìm đến tòa nhà đá thấy lũ mọi đang đứng cả bên trên lao giáo mác xuống, bà biết ngay Phương, Liễu, hai người bị hãm ở trong ấy, liền nhảy tót lên nóc nhà múa tít cặp búa tầm sét xông vào đánh giết lũ mọi, chúng thấy bà cầm cặp búa ấy thì biết là chúa đảng đã bị hại, nên đều hết thảy liều mạng xông vào đánh trả thù. Không ngờ bà múa cặp búa lên ma kinh quỷ hãi, phút chốc đã đánh chết rất nhiều tên quân mọi, làm chúng nó kinh hồn hoảng vía bỏ chạy hết.
Phan Huỳnh Nương mới nhìn xuống phía dưới thấp Phương Quang Diệm, Liễu Thuấn Anh đã đánh chết con voi và con cọp, bà cả mừng liền nắm lấy cái chấn song sắt bẻ cong ra thật rộng rồi ngó đầu xuống gọi :
- Quang Diệm, Thuấn Anh, hai con mau lên ngay, kẻo lũ mọi nó kéo đến bây giờ.
Phương Quang Diệm, Liễu Thuấn Anh đang cơn nguy hiểm thấy Phan Huỳnh Nương cứu thì rất mừng rỡ, hai người vội cất mình nhảy vọt lên bíu lấy chấn song sắt chui ra. Ba người đứng trên mái nhà chưa kịp chạy, đã thấy lũ quân mọi kéo đến vây đông nhan nhản như đàn kiến, có một viên nữ tướng tay cầm một đại đao, mặt mũi đen bóng dữ tợn hình như đang căm tức lắm. Lại có tên tiểu tướng mọi chừng độ mười lăm, mười sáu tuổi, mặt mũi cũng cổ quái lạ thường, tay cầm một quả chùy to bằng cái thúng lớn, cán chùy buộc theo dây xích khá dài tức là quả độc sách chùy, người có sức mạnh khỏe vô cùng mới dùng nổi.
Nguyên viên nữ tướng mọi là Mạnh Nguyệt Cầm, vợ Miêu Đại Hùng, còn viên tiểu tướng mọi là Miêu Hắc Ma, con Miêu Đại Hùng. Nhân mẹ con hắn ở tận phía sau động nghe tin quân mọi báo Miêu Đại Hùng bị giết, mẹ con hắn đều chết ngất đi, khi tỉnh dậy than khóc rồi xách binh khí đi báo thù ngay. Đến nơi thấy Phan Huỳnh Nương với Phương Quang Diệm, Liễu Thuấn Anh đang đứng ở trên nóc nhà đá.
Miêu Hắc Ma liền ngắm đúng giữa ngực Phương Quang Diệm ném quả độc sách chùy lên. Chàng vội né người tránh khỏi, quả chùy trúng vào bức tường vỡ toang ngay một mảng lớn làm rung chuyển cả nóc nhà.
Miêu Hắc Ma lại giật quả chùy về ném theo lần nữa.
Liễu Thuấn Anh giơ cặp chùy lên đỡ, ba quả chùy đập vào nhau mạnh quá xèo xèo cả lửa ra, Liễu Thuấn Anh tê chồn cả hai cánh tay loạng choạng suýt ngã, thì thất kinh biết là hắn có sức khỏe vô cùng.
Lúc ấy hai mẹ con Miêu Nguyệt Cầm, Miêu Hắc Ma đều nhảy cả lên. Miêu Nguyệt Cầm múa tít cây đại đao xông vào chém Phan Huỳnh Nương, bà liền đưa cặp búa lên đỡ, thấy lưỡi đao chém xuống rất mạnh, biết ả có sức khỏe không kém gì chồng, bà đảo lộn cây tầm sét hỗn đấu với Miêu Nguyệt Cầm.
Phương Quang Diệm, Liễu Thuấn Anh xung đột với Miêu Hắc Ma, nhưng quả độc sách chùy của hắn lợi hại lạ thường, tung ra ném về như luồng điện chớp, làm Phương, Liễu hai người đã tê chồn cả hai tay vì sức hắn mạnh quá, cũng may hai người nghệ rất giỏi nên nhảy tránh được nhiều, nói tóm lại thì không thể nào chống cự nổi hắn.
Phan Huỳnh Nương đấu với Miêu Nguyệt Cầm, kẻ qua người lại được mười mấy hiệp cũng không thể hạ nổi bà, vì bà là tay nữ hiệp đã lừng danh biết mấy mươi năm trời này, nhân lúc ấy cây đao của Miêu Nguyệt Cầm đã bị cặp búa của bà làm rối loạn.
Lũ quân mọi đứng thấy chủ sắp cơ nguy, chúng nó liền thổi còi lên làm hiệu gọi nhau, rồi đều bắn tên nỏ và lao giáo mác lên mái nhà nhan nhản như lá tre bay, vì bọn quân mọi có tài bắn nỏ và lao mác rất tài tình, có thể trăm phát trúng cả trăm.
Phan Huỳnh Nương với Phương, Liễu hai người cũng có ý sợ, phải múa tít binh khí để bao bọc lấy chung quanh người, về phần bà thì không sợ, chỉ lo cho hai người đuối sức bị nguy hiểm.

Phan Huỳnh Nương ngẫm nghĩ rồi gọi Phương, Liễu hai người nhảy vọt qua đám trùng vây qua phía ngoài chạy rẽ vào trong khu rừng hoang.
Mẹ con Miêu Nguyệt Cầm, Miêu Hắc Ma tức thì gọi đám quân mọi đuổi theo, không ngờ quân mọi ở trong rừng rú mới tập quen cách chạy nhanh, nên phút chốc chúng nó đã đuổi theo gần kịp ba người.
Phan Huỳnh Nương phải chạy chậm để chờ Phong, Liễu hai người. Bà thấy sự nguy hiểm, liền cắp ngay Phương Quang Diệm, Liễu Thuấn Anh hai người vào hai nách, cắm đầu chạy nhanh như gió giục mây đằng, trong nháy mắt đã không thấy hình ảnh ba người đâu, tức là đã lẩn vào được vào trong khu rừng bí hiểm.
Lũ quân mọi tìm mãi không thấy đành phải quay về động phủ, Miêu Nguyệt Cầm mai táng chồng là Miêu Đại Hùng và Lôi Thiên Trấn xong xuôi ngay ngày hôm ấy, rồi mẹ con quyết chí đi lùng bắt ba người để báo thù, vì mối thù không đội trời chung, không thể bỏ qua được.
Phan Huỳnh Nương với Phương Quang Diệm, Liễu Thuấn Anh chạy thoát vào khu rừng bí hiểm, trốn lên một ngọn núi cao chót vót, bà đặt hai người ngồi xuống mà tuyệt nhiên không thấy dáng mệt nhọc, khiến hai người đều thán phục bà có sức khỏe như thần.
Bấy giờ Phương Quang Diệm, Liễu Thuấn Anh thuật chuyện lũ mọi nhử vào nhà đá đánh voi cọp cho Phan Huỳnh Nương nghe. Bà cũng thuật chuyện đánh chết Miêu Đại Hùng cho hai người nghe.
Sau bà lại nói với Phương, Liễu hai người :
- Nay ta thám hiểm vào đây mới biết tính loài mọi rợ hung ác và nhiều đứa tài nghệ cao cường như mẹ con Miêu Nguyệt Cầm, Miêu Hắc Ma cũng là tay rất lợi hại, nếu không gặp ta thì chưa dễ mấy người đã trừng trị nó nổi. Nhưng quân mọi phần nhiều táo tợn lắm, vậy ta không nên dùng sức với nó, phải dùng trí mới có phần thắng lợi được. Đêm nay ta muốn lẻn vào nơi động phủ của chúng nó xem tình hình thế nào, nếu tiện dịp giết được mẹ con nó thì hay, bằng không ta sẽ dự định phương trận khác, kẻo khi lỡ sa vào cơ quan của chúng nó thì nguy đến tính mệnh, vẫn không trừ được lũ hung ác này cho người sau khỏi bị hại, vì từ xưa tới nay biết bao người Kinh chết vì lũ chúng nó ăn sống nuốt tươi.
Phương Quang Diệm nghe xong, nói :
- Bẩm lão bà, bây giờ ta chỉ cần giết chết thằng Miêu Hắc Ma thì xong việc hết, vì nó lợi hại hơn cha nó nhiều.
Liễu Thuấn Anh cũng nói xen lời :
- Chính thế, tôi cũng nghĩ phải giết Miêu Hắc Ma trước mới được. Vừa rồi tôi gạt trúng quả chùy của nó bị tê chồn cả hai cánh tay, thực không biết nó có sức khỏe thế nào. Còn con mẹ nó ta cũng phải liệu cách trừ diệt ngay, đánh rắn cốt đán dập đầu. Nếu giết được cả nhà thằng chúa thì có lo gì quân mọi không tan?
Phan Huỳnh Nương nói :
- Hai con chỉ biết tính việc trước mắt, còn nhiều sự hiểm trở hơn thì không nghĩ tới. Ta đây có cần gì mẹ con Miêu Nguyệt Cầm, Miêu Hắc Ma cho lắm, thằng ranh con ấy miệng còn chưa ráo hơi sữa, chỉ cậy có sức khỏe, ta giết đi có khó gì, nếu hai con có muốn giết nó thì đêm nay ta sẽ giúp sức cho mà coi.
Nhưng ta chỉ khó khăn có một việc, con Miêu Nguyệt Cầm có người ông ngoại tên gọi Ô Thúc Lợi ở trên Thiết Tỏa sơn gần đây, người ấy năm nay đã ngót hai trăm tuổi mà tinh thần khí lực hãy còn tráng kiện, vì lão ta mỗi tháng phải ăn thịt người hai dạo, ăn thịt rồi còn xương thì tán vụn ra luyện với thuốc bổ uống, nên lão ta nhiều tuổi mà vẫn còn sức mạnh như thế. Số người bị ăn thịt toàn là người Kinh, sai lũ mọi chia nhau đi lùng bắt các nơi, những nhà có người bị mất tích cũng không hiểu ra sao. Khi chúng nó bắt được người Kinh thì quý trọng gọi là "nhân sâm", đem về nộp cho chúa đảng sẽ được thưởng to, như thế lão Ô Thúc Lợi sống ngót hai trăm năm thì chết về miệng nó hàng mấy nghìn người vì một tháng ít nhất cũng phải hai nhân mạng. Ô Thúc Lợi nhân sống lâu trong chốn sơn lâm cùng cốc mới luyện được hai con mắt đỏ như lửa, nom đêm rõ như ban ngày, lão ta luyện được võ nghệ rất cao cường, nội ngoại công đều quá phần tinh thông, có thể liệt vào bực anh hùng xứ mọi riêng một không hai. Khoảng một trăm năm về trước lão ta còn trẻ tuổi, những tay kiếm khách hiệp sĩ trong đời đều khiếp oai, tặng cho lão ta cái tước hiệu Man Di Quái Vật, nghĩa là con vật mọi rợ, ai gặp phải chết, thành thử từ bấy đến giờ những tay anh hùng không ai dám bén mảng đến xứ này, nay ta đến đây mà tiêu trừ được nó cũng là cái công đức lớn lao, và để danh thơm muôn thuở.
Phương Quang Diệm, Liễu Thuấn Anh nghe nói cũng khiếp hoảng hồn, đều hỏi lại Phan Huỳnh Nương :
- Không ngờ đời lại còn lão Ô Thúc Lợi ác độc như vậy. Nay trừ phi lão bà ra thì không còn ai trị nổi nó, vậy lão bà cũng vẽ tròn quả phúc cho người sau?
Phan Huỳnh Nương chưa dám quả quyết nói :

- Chưa chắc ta đã làm được như lời hai con, vì nó cũng như một con yêu lâu năm, hết thảy những mặt anh hùng hiệp nghĩa chưa trừ nổi. Nhưng ta đến đây phải làm hết nghĩa vụ cho đời, dầu có chết ngay cũng cam lòng.
Phương Quang Diệm, Liễu Thuấn Anh nghe nói thế đều lấy làm kính phục tấm lòng nghĩa hiệp của bà, rồi hai người cùng tình nguyện theo bà để trừ Ô Thúc Lợi.
Đêm hôm ấy ba người lại lẻn vào trong làng mọi, ba cái bóng đen đi vùn vụt như tên bay. Phan Huỳnh Nương vừa đi vừa trông nom cho Phương, Liễu hai người, kẻo khi quân mọi nó trên nhà trôi cao trông thấy mà bắn nỏ, hay lao giáo mác xuống thì nguy hiểm.
Khi đến nơi động phủ của chúa mọi, Phan Huỳnh Nương và Phương, Liễu hai người đều nhảy cả lên nóc nhà đá, tìm một chỗ trống hở chuyền xuống thấy phía trong tối như bưng mắt, vì quân mọi đêm khuya thường không thắp đèn. Ba người lần bước đi theo nhau vào hẳn trong động phủ bỗng thấy có ánh đèn lờ mờ ở một nơi tia ra, ba người vội rón rén đến xem, tức là tia sáng trong khe phòng đá.
Ai ngờ khi ba người ngó vào đều kinh hoàng không còn hồn vía, vì thấy tấn thảm kịch vô nhân đạo đang khai diễn ra trước mắt.
Có hai viên tướng mọi là anh em Man Long, Man Hổ đang lột trần truồng một người đàn ông trói vào cái cột đá, người ấy đã bị chém cụt hai cái đùi mà vẫn còn ngắc ngoải buông ra những tiếng rên rỉ rất ghê người.
Man Long, Man Hổ thích chí cười khanh khách rồi quỳ xuống ngoạm mồm vào hai cái đùi chân cụt người đàn ông để hút máu, coi như hai con bò con quỳ xuống bú sữa mẹ. Người khốn nạn kia dường như bị đau quá lại kêu rên rỉ hơn lên.
Hai thằng tướng mọi Man Long, Man Hổ nghe tiếng càng vui sướng vừa hút máu vừa nhồm nhoàm nói :
- Tha hồ mày kêu khóc, ta đây cũng không hiểu chi hết. Ta chỉ biết rằng mấy hôm trước bọn thủ hạ chúng nó bắt được hai con "nhân sâm" này đem về hiến chúa công, một con non béo đem dâng đức chúa tổ Ô Thúc Lợi ở Thiết Tỏa sơn, còn một con để lại chúa công dùng, không ngờ chúa công xấu số bị giết lúc bàn ngày nên đêm nay tiểu chủ Miêu Hắc Ma sai anh em ta giết thịt con "nhân sâm" này để ăn. Hai chiếc đùi nạc ta đã chặt đưa tiểu chủ rồi, còn khu mình đây để đến mai dùng đến nốt. Nhưng giờ anh em ta hãy thừa hậu tiểu chủ được hút chút máu bổ của "nhân sâm" đây.
Hai thằng tướng mọi vừa ra công hút máu, thương thay người khốn nạn đã chết hẳn không còn rên rỉ nữa.
Bỗng thấy Man Long đứng phắt dậy máu chảy toe toét cả miệng rồi cười nói :
- Nó chết rồi, thảo nào máu đã hết. Âu là ta ăn vụng của tiểu chủ cả bộ óc nữa.
Dứt lời, Man Long cầm con dao để cạnh đấy chém vào đầu người khốn nạn vỡ đôi ra làm hai mảnh, rồi nó móc tay lấy óc đút vào mồm nuốt chửng. Man Hổ thấy thế cũng vội đứng dậy móc ăn, thành thử hai đứa tranh nhau ăn óc người như hai con vật tranh mồi.
Đứng trước cảnh thảm mục kinh hồn, Phan Huỳnh Nương với Phương Quang Diệm, Liễu Thuấn Anh thấy hai thằng tướng mọi làm cách tàn độc ấy thì thốt nhiên nổi giận. Phan Huỳnh Nương liền thò tay vào trong lỗ thủng, vẫy hai cái, tức thì Man Long bưng lấy mặt, Man Hổ bưng lấy ngực kêu rú lên mấy tiếng dữ dội, chính là đã bị mấy ngọn "Mai Hoa trâm" của bà cắm xuyên vào.
Thừa cơ Phương Quang Diệm, Liễu Thuấn Anh đạp cửa phòng nhảy xổ vào.
Phương Quang Diệm liền đánh cho Man Long một giản xong đời, Liễu Thuấn Anh cũng giáng luôn Man Hổ một chùy kế tiếp.
Ba người kết liễu hai viên tướng mọi ấy rồi lại quay vào phía trong, lần đến chỗ ở của Miêu Hắc Ma, không ngờ hắn ở vào một gian phòng bằng đá rất kín đáo. Ba người không thể ngó phải nhảy tót cả lên phía trên ngồi ngó xuống, hay đâu lại thấy tấn trò mọi rợ nữa khai diễn ra, tức là Miêu Hắc Ma đang ngồi ở cái bàn đá gặm hai chiếc đùi người như con vật ăn sống nuốt tươi, một chiếc đã ăn hết chỉ còn trơ đoạn xương, một chiếc đang gặm dở.
Phương Quang Diệm, Liễu Thuấn Anh trông thấy nổi giận, hai người liền múa chùy, giản xuống đánh.
Miêu Hắc Ma trong khi bất phòng vội vác ngay cái bàn đá giơ lên gạt đỡ, tức thì ba người cùng nhau hỗn đấu ở trong gian phòng rất kịch liệt. Miêu Hắc Ma hăng máu quay tít cái bàn đá sập vào chùy, giản kêu chan chát.
Phương, Liễu hai người cùng chuyển động khí lực để đối địch, cặp chù, song giản đập vào cái bàn đá vỡ ra từng mảnh.
Miêu Hắc Ma tuy có sức mạnh thật nhưng lúc này chẳng khỏi rối trí, hắn vừa đánh vừa la hét tiếng mọi om sòm :
- Mau, mau, mẹ mau ra bắt kẻ thích khách tức là bọn giết cha con lúc ban ngày, mau, mau.

Lúc ấy Miêu Nguyệt Cầm đang ngồi trong phòng, thương chồng không thể nào ngủ được, bỗng nghe tiếng con gào thét bắt thích khách vội vơ ngay hai cây đoản đao để cạnh giường nhảy sang phòng con, thấy Phương Quang Diệm, Liễu Thuấn Anh là người lúc ban ngày bắt trượt, Miêu Nguyệt Cầm liền múa đao xông vào.
Phan Huỳnh Nương ngồi chực sẵn trên nóc phòng thấy Miêu Nguyệt Cầm xông ra, bà vội dùng thế "Giao Tử Phiên Thân" nhảy lộn xuống đánh một búa tầm sét vào đầu.
Miêu Nguyệt Cầm giơ song đao lên gạt đánh "choang" một tiếng tức thì song đao văng trở lại. Bà dùng sức mạnh quá, Miêu Nguyệt Cầm tê buốt cả hai cánh tay. Nhưng thù chồng không đội trời chung, Miêu Nguyệt Cầm liều chết cố trổ hết tài nghệ xung đột với bà cho đến phút cuối cùng.
Cuộc hỗn đấu trong gian phòng, tiếng quát thét của năm người Kinh, mọi rầm rĩ, làm bọn tướng mọi, quân mọi đều thức cả dậy thổi sừng trâu inh ỏi lên để báo tin cho nhau vào tiếp chiến, phút chốc quân mọi đã giong đèn đuốc kéo vào đông nhan nhản.
Phan Huỳnh Nương biết đánh lâu không lợi cho Phương, Liễu hai người, bà liền đưa cặp búa tầm sét lên gạt bắn song đao của Miêu Nguyệt Cầm ra, rồi móc túi lấy mấy ngọn "Mai Hoa trâm" ra nhắm đúng Miêu Hắc Ma vẫy tay một cái, tức thì trúng vào hai cánh tay hắn đánh rơi cái bàn đá xuống.
Liễu Thuấn Anh thừa thế nhảy đến đánh một chùy vào đỉnh đầu vỡ tan sọ, Miêu Hắc Ma kêu hoảng lên một tiếng ngã gục xuống. Phương Quang Diệm lại tiếp luôn mấy giản nữa hết thở.
Miêu Nguyệt Cầm thấy con bị đánh chết thì tức giận như điên cuồng, liền quát tháo bọn tướng mọi mau xô vào bắt kẻ địch nhân, bọn tướng mọi thấy tiểu chủ bị giết chết thì cũng đều liều mạng chĩa giáo mác xông ùa vào.
Phan Huỳnh Nương lại móc túi bốc một nắm "Mai Hoa trâm" ném vào lũ quân mọi chết lăn xuống nhan nhản, chia rẽ ra một con đường rộng, bà liền cất tiếng gọi to lên :
- Quang Diệm, Thuấn Anh, hai con mau theo ta ra, kẻo chúng nó xúm đông vào nguy hiểm.
Dứt lời Phan Huỳnh Nương chạy trước, Phương Quang Diệm, Liễu Thuấn Anh theo sau, ra đến chỗ cũ đều nhảy tót cả lên nóc nhà rồi chuyền xuống đường chạy trốn vào trong khu rừng như trước.
Bọn quân mọi bị chết nhiều quá lúng túng, khi đuổi ra đến nơi thì ba người đã chạy thoát xa rồi.
Miêu Nguyệt Cầm thấy chồng con đều bị giết thì tức giận như điên như dại, thương khóc chán rồi sai kẻ bộ hạ chôn cất con và lũ quân tướng bị giết. Ngày hôm sau Miêu Nguyệt Cầm đến núi Thiết Tỏa sơn cầu cứu ông ngoại là Ô Thúc Lợi báo hổ cừu thù cho chồng con và các tướng bị hại.
Ô Thúc Lợi nghe tin tức giận vô cùng, không ngờ có bọn người dám đến tận đây vuốt râu hùm, vì bình sinh hắn không còn biết sợ ai, ngót hai trăm năm trời nay đã hầu hết các mặt anh hùng trong thiên hạ không ai dám xâm phạm đến, mà nay có người đến giết cả bọn, dầu cho hạng người tài giỏi đến bậc nào cũng không thoát khỏi tay Ô Thúc Lợi, bởi kẻ thù đã dấn thân vào nơi ác hiểm này dầu có cánh cũng không bay ra được.
Phan Huỳnh Nương với Phương Quang Diệm, Liễu Thuấn Anh chạy lên quả núi hồi nãy thì trời đã sáng, ba người ngồi nghỉ ngơi giở gói lương khô ra ăn. Ăn xong thấy trong người nhọc mệt, ba người tìm đến một hốc đá kín đáo ngủ, vì mấy đêm trước không lúc nào được nhắm mắt.
Trời vừa quá bóng trưa, Phan Huỳnh Nương còn đang ngủ chưa tỉnh giấc, Phương Quang Diệm, Liễu Thuấn Anh đã tỉnh dậy, hai người rủ nhau ngồi trên mỏm đá nói chuyện.
Liễu Thuấn Anh bất giác động đến nỗi buồn trong lòng bèn thở dài :
- Từ ngày chúng ta ra đi gặp biết bao sự nguy nan ác hiểm, ma xui quỷ khiến thế nào lại lọt vào đất mọi này. Chưa biết bao giờ mới trừ được thằng Ô Thúc Lợi, thì chúng ta cũng cam lòng là cứu được mối đại họa cho người đến xứ này bước sau, hay là không được nguyện ý mà lại bỏ mình ở đây cũng chưa biết chừng.
Phương Quang Diệm cũng buồn rầu trả lời :
- Sống chết là do bởi số trời định, nay chúng ta đã đem thân đến chốn này thì chỉ biết một lòng trừ lũ mọi để cứu đời, vạn nhất mà có chôn thây nơi đất mọi cũng cam lòng chứ sao, miễn cho chúng ta cùng chết một chỗ là thỏa nguyện.
Hiền muội không coi Phan bá mẫu đây là người tài giỏi biết nhường nào mà suốt đời chỉ bôn ba về nghĩa vụ, nay đã đến cái tuổi tàn tạ rồi vẫn chưa quên được tấm lòng trọng quý ấy.
Phương Quang Diệm, Liễu Thuấn Anh đôi bạn trẻ ngồi nói câu chuyện khảng khái làm hai tấm lòng cảm động xiết bao.
Kỳ thực Phan Huỳnh Nương cũng đã dậy, nằm nhắm mắt suy nghĩ việc trừ lũ mọi khi nghe thấy lời đôi bạn trẻ thì cũng tấm tắc khen thầm.

Bỗng đâu một sự không ngờ, Phương, Liễu đôi bạn trẻ đang ngồi tựa vai nhau đăm đăm nhìn về cõi xa xăm ở dưới chân núi, thấy một người ẩn núp trong bụi cây rậm rạp hình như định tìm vật gì, đôi bạn trẻ lưu ý nhìn người ấy cho là kỳ, lúc đến gần tuy người ấy cởi trần và nửa thân dưới quấn miếng da thú như tên mọi nhưng màu da không đen, mà trắng.
Sinh nghi, Phương Quang Diệm, Liễu Thuấn Anh vội đến đánh thức Phan Huỳnh Nương dậy rồi trỏ coi xem người kỳ quái ấy, bà cũng lấy làm lạ vội cùng Phương, Liễu hai người chạy xuống chân núi đứng trốn vào trong bụi lá ngồi, chờ cho người ấy đến gần xem. Phan Huỳnh Nương nhảy tót ra túm chặt lấy người ấy, rồi rút thanh kiếm kề vào cổ quát :
- Ngươi cớ sao lại lẩn khuất vào ở với lũ mọi? Mau nói thật tình thì ta tha cho, không ta quyết chém đầu.
Người ấy quỳ phục xuống nói :
- Bẩm lão bà, tôi lưu lạc vào đây đã ngoài hai mươi năm, chịu biết bao quyền áp bức của quân mọi nên nay thấy lão bà và hai vị tráng sĩ là người cố quận, tôi muốn đến bày tỏ đôi lời để nhờ người cứu vớt ra khỏi chỗ này.
Phan Huỳnh Nương ngạc nhiên hỏi :
- Thế ra ngươi muốn thoát ly chốn này. Nhưng sao ngươi lại lạc vào đất mọi, hãy nói rõ đầu đuôi cho ta nghe?
Người ấy bỗng ứa hai hàng nước mắt tỏ ra rất đỗi thống khổ, nói :
- Bẩm lão bà, cái trạng huống thống thiết của tôi không thể nào tả nên lời được. Nhân hơn hai mươi năm về trước đây, cha con tôi là nhà hàn sĩ định đi tìm người thân thuộc để bái thác việc xuất thân, không ngờ lạc đường vào đất mọi đây, chúng nó bắt được, đem về nạp cho viên chúa đảng Miêu Đại Hùng, hồi còn trẻ tuổi, hắn sẵn tánh hung bạo ăn thịt người như cơm bữa hàng ngày, nên nó giết ngay cha tôi, khi ấy còn tôi đem dâng cho ông Ô Thúc Lợi ở Thiết Tỏa sơn cách đây chẳng bao xa. May sao thằng Ô Thúc Lợi nó thấy tôi mặt mũi xinh xắn dễ coi và còn ít tuổi, nó mới không ăn thịt để nuôi làm kẻ đày tớ sai bảo thành thử từ đấy tôi theo làm dân mọi, ăn cơm mọi, bận áo mọi. Thấm thoát một thời gian hơn hai mươi năm trời nay, đã từng chịu biết bao nỗi khổ thống thiết, đôi khi thấy chúng nó ăn thịt người thì chỉ đau đớn thầm trong lòng chớ không làm gì nổi. Nguyên cha tôi là người Hồ Nam, tên là Dư Chí Thành, tôi là Dư Đức Minh, cũng nhiều khi muốn báo thù nhưng tiếc rằng tài nghệ không có, duy còn một kế sao lục địa đồ ở xứ nó, đề phòng khi có tay anh hùng hiệp sĩ nào vào thám hiểm đất mọi này, thì đem dâng bản đồ để giúp sức đánh phá trong muôn một, vì đất mọi là nơi địa thế rất hiểm trở, nếu không thông hiểu thì dẫu cho đánh phá đến mười năm cũng không làm gì được.
Phan Huỳnh Nương vừa kinh ngạc vừa mừng rỡ nói :
- À thế ra chàng cũng là một người nghĩa sĩ lại là một trang hiếu tử quyết báo thù cha nữa, nên dụng công sao lục địa đồ của đất mọi, vậy nghĩa sĩ cho ta xem bản đồ ấy, hay có kế gì tuyệt diệu nữa chăng?
Dư Đức Minh nói :
- Nếu lão bà với hai vị tráng sĩ muốn vào phá đất này để trừ diệt quân mọi rợ mà không am hiểu đường lối thì dẫu đánh phá mười năm cũng không làm gì nổi chúng nó vì đây toàn là nơi địa thế ác hiểm. Nay nhân tôi đã khám phá ra một nơi cách đây hai dặm là Bàn Loa cốc, chỗ ấy đường lối rất bí hiểm có một cái hang núi chạy vòng quanh trôn ốc từ phía bên nọ sang đầu bên kia, mà hết thảy người mọi đều biết cho là một lối ra vào thông, tôi thấy con đường bí hiểm mà chúng không để ý. Nên đã dụng công mười mấy năm trời đục một con đường ngầm ở chính giữa hang ấy chui lên trên núi chỉ một người đi, cửa miệng con đường ngầm ấy đem nhét đầy cỏ rác để chúng không thấy. Tôi thiết lập cơ mưu ấy đã lâu, chỉ cốt chờ đợi bậc anh hùng hiệp sĩ đến đây sẽ thi hành, vậy bây giờ lão bà và hai vị tráng sĩ hãy khiêu chiến với con mụ Miêu Nguyệt Cầm rồi trá bị để lừa giữ nó dẫn quân mọi đuổi vào trong hang Bàn Loa cốc, sau lão bà và với hai vị tránh sĩ chui lên con đường ngầm ấy. Vì đầu cửa hang đằng kia đã lấp sẵn từ trước, còn trong hang núi đã chứa tích sẵn rơm rạ củi khô và tẩm đồ dẫn hỏa như là dầu với diêm sinh. Khi ta ngồi rình trên đường ngầm chờ cho chúng chạy qua rồi châm lửa quăng xuống cháy bùng lên, mà cửa hang đằng này tôi đã xếp sẵn củi khô đã thút nút chặt lại, cũng châm lửa cho cháy bùng lên, như thế dù quân mọi có cánh cũng không thể bay ra thoát một mống, thực là một kế hỏa thiêu rất tuyệt diệu. Nhưng kế ấy là để thi hành sau, trước hết ta phải trừ con yêu quái già mới được, vì nó không những là tinh khôn, lại tài giỏi khó trừng trị lắm, nên ta cần phải dùng mưu trí chứ không thể dùng sức mạnh.
Nghe lời Dư Đức Minh thiết lập mưu kế, Phan Huỳnh Nương cũng khen hay, sau nghe đến đấy vội ngắt lời :
- Con yêu quái già chắc là thằng Ô Thúc Lợi. Nhưng nó tài giỏi bậc nào và đường lối Thiết Tỏa sơn bí hiểm ra sao, xin nghĩa sĩ hãy cắt nghĩa cho tôi biết luôn thể.

Khẽ gật đầu, Dư Đức Minh lại tiếp theo :
- Bẩm, con yêu quái chính là Ô Thúc Lợi. Còn như cái tài nghệ của nó thực là siêu quần xuất chúng, thiết tưởng trong đời cũng không tìm được hai người như thế, nay nó đã gần ba trăm tuổi mà tinh thần vẫn còn mạnh mẽ như thường, là bởi nó không ham sắc dục, chỉ chuyên ăn thịt người để bổ dưỡng nên mới giữ được sức khỏe lâu năm vậy, trước khi trừng trị nó ta không thể dùng vũ lực, phải dùng mưu trí mới được. Song e đường lối Thiết Tỏa sơn rất ác hiểm, vì dưới chân núi có một cái đầm bao bọc xung quanh hành mấy trăm mẫu, khi lên núi tất phải bơi qua cái đầm ấy, mà nước đầm có một chất độc thiên cơ chưa từng thấy bao giờ, nếu người nhúng chân xuống tất bị rữa hết thịt chỉ còn trơ bộ xương, như thế phỏng còn cách nào lên núi được, nên Ô Thúc Lợi có đào một con đường ngầm bằng đá xuyên qua dưới đáy đầm lên núi, mà con đường ngầm ấy trừ khi có tôi là kẻ đầy tớ tâm phúc và vợ chồng tên chúa đảng Miêu Đại Hùng, Miêu Nguyệt Cầm, Miêu Hắc Ma ra thì không còn ai hiểu đi vào chỗ ấy, nay cha con tên chúa đảng bị giết rồi thì chỉ còn mụ Miêu Nguyệt Cầm với tôi được ra vào. Nhưng khi lẻn đến núi Thiết Tỏa lại còn nhiều cách bí hiểm ác độc lạ thường. Số là Ô Thúc Lợi có nuôi một đàn hổ báo đã hơn trăm năm trời nay nên nó tập quen như người mình nuôi những giống chó mèo trong nhà để giữ việc tuần phòng trên núi, nên những người thích khách nào mà không biết lẻn lên núi ắt bị nó xé xác phanh thây, đàn hổ báo ấy có ít đâu, hàng mấy chục con, vả lại Ô Thúc Lợi suốt ngày chỉ vui đùa với đàn hổ báo tiêu khiển, những con vật ấy cũng vì khiếp hãi oai hắn mà phải phục tùng, hễ khi trái ý thì hắn đánh đập như mình đánh con chó con mèo, những mồi ăn của đàn hổ báo ấy cũng nhờ ở bọn quân mọi đi săn bắn được thú vật, rồi do tay tôi vận tải vào cho nó ăn.
Phan Huỳnh Nương nghe nói tình hình quả núi thiết tỏa thì thất kinh, lại vội hỏi :
- Ác hiểm thực, nhưng nghĩa sĩ nghĩ cách nào cho chúng ta lên núi Thiết Tỏa trừ thằng Ô Thúc Lợi được?
Dư Đức Minh lại nối lời :
- Canh ba đêm hôm nay lão bà với hai vị tráng sĩ hãy lẻn đến gần Thiết Tỏa sơn quan sát tình thế cho tường tận rồi tôi sẽ đến đón xuống dưới hầm bí mật lên quả núi ấy, vì đàn hổ báo có tôi đe nạt thì nó không dám xâm phạm đến người.
Nhưng đêm khuya thằng Ô Thúc Lợi thường ngồi tỉnh luyện trong một tòa thạch thất ở trên ngọn núi, suốt đời hắn chỉ ngồi tỉnh dưỡng như thế chứ không chịu nằm xuống ngủ bao giờ, tuy nhiên hắn ngồi thế mà tai nghe rất thính, mắt trông rất xa, hễ hơi động là đã biết trước, vậy thì khi lão bà lên núi phải ẩn nấp thế nào cho hắn không biết mới được. Nếu khi tranh đấu với hắn thì phải đánh mù hai con mắt trước ngay đi, chứ đánh vào người không thể nào bị thương được, bởi hắn thao luyện nội ngoại công rất giỏi, lại cần phải xếp đặt trước lão bà thì phấn đấu với hắn ở trong nhà, còn hai vị tráng sĩ thì đối địch với lũ hổ báo ở phía ngoài, chắc lúc ấy thế nào Ô Thúc Lợi cũng sai bảo lũ hổ báo vào giúp sức, tôi vẫn đứng giữ cửa hang lỡ khi thất bại, mà nó cũng không còn nghi ngờ cho tôi là trước sau vẫn đứng giữ cửa hang đá. Nhưng ta cần phải đề phòng cẩn thận trong khi lên núi Thiết Tỏa, vì vừa rồi Ô Thúc Lợi được tin cháu gái hắn là mụ Miêu Nguyệt Cầm đến thông báo chồng con và chư tướng đều bị giết, thì hắn tức giận vô cùng đã đi lùng kiếm hai vị tráng sĩ không thấy, nên đêm nay chưa chắc hắn đã chịu ngồi yên tĩnh trong gian thạch thất.
Phan Huỳnh Nương khẽ gật đầu nói :
- Điều đó tôi đã có chủ đích, đến lúc ấy sẽ hay. Nhưng nghĩa sĩ hãy làm ơn cho tôi xem bản địa đồ để dò đường đến Thiết Tỏa sơn khỏi lầm.
Dư Đức Minh liền móc lấy bức địa đồ để trong miếng da báo ở sau hông, hai tay nâng lên đưa Phan Huỳnh Nương.
Bà giở ra cùng Phương Quang Diệm, Liễu Thuấn Anh xem thấy vẽ rõ đường lối và ghi tên cẩn thận, mọi người đều tỏ ý bằng lòng.
Phương Quang Diệm sực nghĩ đến một việc rất cần hỏi :
- Nghĩa sĩ thực là một người rộng kiến thức nên mới dụng công như thế.
Nhưng tôi xin hỏi nghĩa sĩ dụng hỏa công trong Bàn Loa cốc thì lúc này tìm đâu thấy đồ dẫn hỏa?
Dư Đức Minh cười nói :
- Tráng sĩ chớ ngại, điều đó tôi đã dụng công bài bố từ mấy hôm trước.
Ba người nghe nói cả mừng, Liễu Thuấn Anh cũng vội hỏi :
- Thế sao nghĩa sĩ không bàn mưu với chúng tôi từ mấy hôm trước?
Dư Đức Minh đáp :

- Mấy hôm trước tôi không thể lẻn ra được, nay nhân Ô Thúc Lợi đến động phủ của Miêu Nguyệt Cầm bàn mưu nên tôi mới có dịp trốn đến đây. À quên, từ nãy mãi bàn chuyện chưa kịp hỏi lão bà và hai vị tráng sĩ tôn tính đại danh là gì, xin chỉ giáo để tôi ghi nhớ trong lòng.
Phan Huỳnh Nương lại tiếp lời :
- Tôi họ Phan tên Huỳnh Nương, hai người này là Phương Quang Diệm, Liễu Thuấn Anh, học trò ông bạn tôi. Thôi, xin mời nghĩa sĩ hãy quay về, kẻo chúng sinh nghi thì hỏng việc. Nhưng thế nào đêm nay nghĩa sĩ cũng chờ chúng tôi ở chân núi Thiết Tỏa, rồi cùng bàn việc ấy.
Dư Đức Minh liền từ biệt ba người quay về Thiết Tỏa sơn mà Ô Thúc Lợi cũng chưa về, duy có đàn hổ báo cong đuôi chồm nhảy đến nghinh tiếp, làm Dư Đức Minh cũng tần ngần cho lũ vô chi đã chịu bỏ cái dã tính hung ác mà phục tùng dưới quyền lão già lâu năm.
Canh ba đêm hôm ấy Phan Huỳnh Nương với Phương Quang Diệm, Liễu Thuấn Anh chiếu theo bản địa đồ tìm đường đến Thiết Tỏa sơn thấy chung quanh hàng mấy mươi dặm đều là rừng núi ác hiểm. Đầy đường chật lối toàn những giống gai góc.
Trông lên ngọn núi Thiết Tỏa sơn cao chót vót ngang trời, những cổ thụ mọc nghiêng ngả trông rất um tùm, dưới chân núi lại có cái đầm rộng bát ngát bao bọc chung quanh, nước đầm soi sáng xanh lè như những ngọn lửa đom đóm, đứng gần đấy những hơi độc dưới hầm bốc lên khiến người choáng váng rợn cả chân lông, thỉnh thoảng có sơn gió dữ thổi đến nước đầm lại réo lên như sôi, thực là một nơi ác hiểm lạ lùng, nên mới có cái tên Thiết Tỏa sơn, nghĩa là quả núi như cái khóa sắt không mấy người lên tới được.
Bỗng thấy trong quả núi Thiết Tỏa có những ánh sáng xanh biếc như quả cau, đó là những con mắt của đàn hổ báo những nhìn xa rồi thi nhau gầm lên những tiếng nhường như long rừng chuyển núi, nếu kẻ nhát gan đứng đấy thì không còn hồn vía.
Phan Huỳnh Nương với Phương Quang Diệm, Liễu Thuấn Anh đi lững thững chung quanh đấy để chờ đợi Dư Đức Minh đến đưa đường lên Thiết Tỏa sơn mà đã khá lâu không thấy. Ba người đã có ý nóng ruột. Lại đi một quãng nữa, chợt thấy một bóng người ở trong bụi cây rậm rạp nhảy ra, rồi hấp tấp bước đến trước mặt ba người khẽ hỏi :
- Có phải Phan lão bà với Phương, Liễu hai vị tráng sĩ?
Phan Huỳnh Nương liền đáp :
- Chính phải, Dư nghĩa sĩ sao đến chậm thế. Làm chúng tôi mong mỏi mãi.
Nhưng giờ có thể tiến hành được hay không?
Dư Đức Minh trả lời "được", rồi dẫn Phan Huỳnh Nương với Phương Quang Diệm, Liễu Thuấn Anh vào trong bụi cây rậm ấy bước xuống cái hầm đá, tức là con đường ngầm bí mật lên Thiết Tỏa sơn.

Hồi 12

Phan Huỳnh Nương dụng trí đánh núi Thiết Tỏa
Dư Đức Minh để mưu đốt hang Bàn Loa

Dư Đức Minh đưa ba người xuống dưới hầm đá, đi quanh co một thôi khá dài mới đến cửa miệng hầm bên kia. Dư Đức Minh dẫn ba người chui lên khỏi thì tức là chân núi Thiết Tỏa rồi, đứng nhìn khắp chung quanh thì quả núi đứng giữa cái đầm như hòn núi giả ở trong bể cảnh, trừ phi con đường ngầm ra không còn lối đi vào được.
Phan Huỳnh Nương với Phương Quang Diệm, Liễu Thuấn Anh ba người theo Dư Đức Minh đi lên trên núi vừa được một quãng bỗng thấy những tia sáng xanh lè bằng quả cau thi nhau đổ dồn xuống, tức là đàn hổ báo đi tuần canh núi thấy bóng người lạ đều kéo nhau nhảy xổ đến rồi nhe nanh múa vuốt gầm lên những tiếng dữ dội. Ba người kinh hãi đứng giữ thế sẵn. Dư Đức Minh lúc ấy vội đứng dang tay ngăn đàn hổ báo rồi khẽ lên tiếng quát bảo :
- Nghiệt súc, không được vô lễ, đó là khách quen của ta đến chơi.
Đàn mãnh thú như hiểu tiếng người, đều quỳ phục cả xuống cúi đầu khua đuôi như thể nghinh tiếp.
Phan Huỳnh Nương với Phương, Liễu hai người định nhãn nhìn đàn hổ báo hàng ba bốn chục con, con nào cũng to lớn mập mạp như thế cũng đủ hiểu là lão mọi già đã dụng công chăn nuôi, cứ coi đàn hổ báo đi tuần phòng trên núi như thế thì còn ai dám bén mảng đến gần.
Dư Đức Minh lại dẫn ba người đi lên núi, rồi đuổi đàn hổ báo tản ra các nơi, khi bốn người đi đến ngang sườn núi chợt thấy một cái bóng đen từ trên ngọn núi đi vùn vụt xuống như bay. Dư Đức Minh biết thế liền kéo tay ba người nấp vào trong bụi cây rậm rạp rồi khẽ nói :
- Cái bóng đen đó chính là Ô Thúc Lợi. Có lẽ ngày hôm nay được tin cháu gái hắn báo thù chồng con bị giết, nên đêm nay hắn quan phòng về việc lão bà với hai vị tráng sĩ chăng. Nếu vậy cứ đứng núp ở đây, để tôi về vờ đứng canh gác ở cửa hang kẻo nó biết thì nguy.
Dứt lời Dư Đức Minh vội vã quay xuống dưới chân núi ngay, đành để ba người đứng chốn ấy.
Nguyên lão mọi già Ô Thúc Lợi đêm nay muốn đi lùng bắt bọn Phan Huỳnh Nương, hắn định ra khỏi Thiết Tỏa sơn đi vào các khu rừng bí hiểm tìm, không ngờ hắn sẵn có đôi tai rất thính, thoạt nghe đã biết tiếng người lạ lẩn vào trong núi, liền xách cặp Lang nha bổng chạy xuống, thấy mấy cái bóng đen núp trong bụi cây thì cố giương tròn hai con mắt trong đêm, nhận rõ được người lạ là Dư Đức Minh đang chỉ trỏ dẫn đường. Nuôi ong tay áo, Ô Thúc Lợi biết rõ Dư Đức Minh làm phản thì thốt nhiên nổi giận, hắn hầm hầm chạy xuống bụi cây chỗ ba người đứng liền quát :
- May cho lũ chúng bay ở đâu dám cả gan đến giết con cháu ta, lại còn dám đến đây vuốt râu hùm nữa. Chúng bay hãy ra đây nạp mạng vì con mắt ta đã trông rõ mồn một không thể nào trốn thoát được.
Phan Huỳnh Nương với Phương Quang Diệm, Liễu Thuấn Anh thấy Ô Thúc Lợi đã biết rõ mình thì đều nhảy vọt ra cả.
Phan Huỳnh Nương cầm nắm "Mai Hoa trâm" ném vào mặt Ô Thúc Lợi trước, ngờ đâu hắn nhanh mắt liền giơ tay lên bắt mấy ngọn Mai Hoa trâm ném trả lại, rồi cười sằng sặc nói :
- Con mụ kia, ta ngỡ tài giỏi bực nào, chẳng hóa ra bày những trò ấy ta có sợ gì?
Phan Huỳnh Nương vội gạt mấy ngọn "Mai Hoa trâm" ra, thất kinh cho Ô Thúc Lợi có tài như thế, bà liền múa tít cặp búa tầm sét xông vào đánh Ô Thúc Lợi, hắn cũng vội đưa cặp Lang nha bổng lên gạt, bổng búa đập vào nhau rất mạnh xoè hẳn những tia lửa sáng ra, làm hai người đều kinh hãi là cùng có súc khỏe, trổ hết tài để tranh đấu.
Phương Quang Diệm, Liễu Thuấn Anh cũng múa chùy xông vào trợ chiến.
Ô Thúc Lợi vừa đánh vừa huýt còi hiệu gọi đàn mãnh thú đến giúp sức, tức thì đàn hổ báo ở chung quanh núi đều chồm nhảy cả đến, con nào cũng gầm lên mấy tiếng dữ dội rồi nhe nanh múa vuốt xông vào định cấu xé ba người.
Phan Huỳnh Nương thấy thế vội nói to lên :
- Quang Diệm, Thuấn Anh hãy gắng sức ngăn cản đàn hổ báo cho ta, còn ta phải quyết ý đối địch với thằng Ô Thúc Lợi này, vì nó lợi hại lắm, sống chết chỉ có một trận đêm nay là thành công.

Tức thì Phương Quang Diệm, Liễu Thuấn Anh cố gắng sức đánh chết luôn mấy con, không ngờ đàn hổ báo không biết sợ lại hung tợn hơn nữa, khiến hai người đánh trước đỡ sau không lúc nào chậm tay, thành thử trong người nhọc phờ mồ hôi tháo ra như tắm mà không dám chậm tay, lỡ nguy đến tính mạng.
Phan Huỳnh Nương hỗn đấu với Ô Thúc Lợi thật là một đôi kình địch gặp nhau, nên hồi lâu chưa phân thắng bại, vì cặp Lang nha bổng của Ô Thúc Lợi thần khiếp quỷ sầu, ngót hai trăm năm trời nay sát hại biết bao anh hùng trong đời.
Nhưng tài nghệ của Phan Huỳnh Nương chẳng vừa, lừng lẫy khắp miền Nam, khách giang hồ đều nghe danh tiếng, chưa từng thấy mấy người đối thủ được với bà mà nay bà cũng phải kinh phục tài Ô Thúc Lợi trong bọn quân mọi có một không hai, hễ bà dùng chiêu gì ác hiểm thì hắn đã biết trước kháng địch lại, còn như Ô Thúc Lợi động giở miếng độc địa bà cũng am hiểu phá ngay được, nên hai người đều khen ngợi và khiếp sợ lẫn nhau. Ô Thúc Lợi cũng không ngờ ngày nay có người kháng cự ngang với mình.
Hai người lại tranh đấu vài chục hiệp nữa, Phan Huỳnh Nương trổ hết các chiêu bí hiểm để thủ thắng trước. Ô Thúc Lợi liền khoe tài để chiến đấu cũng không được, thành ra hai người lại xung đột một hồi rất khá lâu nữa, thật là chuông khánh chọi nhau, không ai chịu nhường ai.
Bấy giờ tiếng hổ báo gầm lên vang tai nhức óc, Phan Huỳnh Nương đưa mắt nhìn thấy Phương Quang Diệm, Liễu Thuấn Anh đã cố gắng nhọc mệt, còn đàn hổ báo thì lại nhảy xổ vào hăng hái hơn trước, thậm chí nhiều con lại nhảy sang định cắn bà để giúp chủ nó, biết là đứng lâu không thâu phần thắng lợi, Phan Huỳnh Nương chuyển động hết sức mạnh gạt bắn cặp Lang nha bổng của Ô Thúc Lợi ra, rồi quay luôn búa đánh một con hổ chết gục xuống, liền nhảy ngay đến chỗ Phương, Liễu hai người múa tía đôi búa đánh đàn hổ báo lui ra, vì loài mãnh thú cũng phải khiếp oai bà dữ dội.
Bà lên tiếng gọi Phương, Liễu hai người mau chạy, tức thì ba người đều nhảy vọt cả xuống chân núi.
Ô Thúc Lợi đuổi trước, hô đàn hổ báo đuổi theo sau, không ngờ khi đến dưới chân núi thấy Phan Huỳnh Nương cặp lấy Phương, Liễu hai người ngang nách rùn mình nhảy qua mặt đầm rộng ước chừng mười mấy trượng sang bờ bên kia rồi bỏ xuống cùng nhau chạy. Lúc đuổi đến chân núi đàn hổ báo không thể nào nhảy qua đầm được phải đứng ngừng lại, nếu bơi xuống nước độc ắt bị rữa xương chết nên nhiều con đã khiếp hãi. Duy có Ô Thúc Lợi cũng vỗ đùi nhảy vọt qua mặt đầm để theo ba người, không để ba người đã chạy vào trong khu rừng khá xa, rồi cả Ô Thúc Lợi cũng không dám đuổi một mình vì biết Phan Huỳnh Nương cũng không kém gì mình nên sợ bà ám toán phải quay về ngay.
Phan Huỳnh Nương với Phương Quang Diệm, Liễu Thuấn Anh lại lên nấp trên quả núi lúc ban ngày, ba người ngồi nói chuyện đều kinh phục tài nghệ Ô Thúc Lợi và đàn hổ báo rất hung ác, nếu không trừ diệt nổi đàn hổ báo ấy thì khó giết được Ô Thúc Lợi. Nên đêm hôm nay ba người cố nghĩ mưu kế trừ đàn hổ trước.
Lúc ấy Ô Thúc Lợi quay về núi Thiết Tỏa thấy đàn hổ báo bị chết mất bốn năm con và bị thương mất mười mấy con, hắn tức giận vô cùng. Sau sực nhớ ra Dư Đức Minh thông mưu dẫn kẻ địch vào đây, hắn lại càng giận dữ đi lùng bắt Dư Đức Minh. Thấy chàng đứng gác ở dưới cửa hang ngầm, Ô Thúc Lợi túm lấy gáy quật xuống đất, rồi chận chân lên ngực, hai tay giơ cặp Lang nha bổng lên quát :
- Súc sinh! Ta có công nuôi nấng ngươi hơn hai mươi năm trời nay, tin cẩn người như thể chân tay ruột thịt, không ngờ ngày nay ngươi thông đồng với kẻ địch định bày mưu giết ta thế thì tội ngươi đáng sống hay đáng chết?
Dư Đức Minh vội van lạy kiếm lời che đậy :
- Trăm lạy Đức chúa tỏ ra ơn tham xét cho, vì con đã chịu ơn dầy của người quyết không khi nào dám làm điều trái ngược lương tâm ấy, xin người tha thứ cho con được nhờ.
Lại càng tức giận, Ô Thúc Lợi nghiến răng trợn mắt nói dằn từng tiếng :
- Ừ, mày còn già mồm chối cãi, chính mắt ta trông thấy mày dẫn ba đứa ấy vào trốn trong bụi cây, rồi mày nói thầm với chúng nó chạy về vờ giữ cửa hang đây cho ta khỏi sinh nghi. Có thực thế không? Vì tai ta nghe không khi nào có sai.
Dư Đức Minh thấy Ô Thúc Lợi đã biết rõ đầu đuôi thì khiếp hãi vô cùng nhưng chàng vẫn cố ý chối cãi không chịu nhận.
Ô Thúc Lợi lại càng giận dữ, hắn liền giơ ngọn Lang nha bổng vụt một cái, chàng bị gãy lìa xương bả vai bên phải. Hắn cắp ngay chàng vào ngang nách chạy lên ngọn núi, vào trong gian thạch thất quăng chàng xuống đất rồi đi lấy tấm phản gỗ dày và đanh, búa ra đặt chàng nằm lên đóng đanh chân tay lại như hình chữ "đại".

Thương thay Dư Đức Minh kêu thét lên được mấy tiếng chết ngất người đi, thực là thù cha chưa báo đã bị hại trước. Lấy làm đau đớn cho chàng đã chịu nhẫn nhục hơn hai mươi năm trời nay, giờ lại chịu nỗi thống khổ nhường ấy.
Ô Thúc Lợi đóng đanh căng thây Dư Đức Minh xong, đem treo tấm phản lên mỏm đá, cao trên ngọn núi, rồi hắn đứng dưới cười lạt nói :
- Dư Đức Minh, mày vong ân bội nghĩa nên ta xử cách hình phạt này mới xứng đáng với mày, thiết tưởng không còn gì hối hận nữa chứ?
Nắm chắc sự chết trong lòng rồi, Dư Đức Minh nghiến răng trợn mắt dường như muốn ăn thịt kẻ thù ngay lúc ấy không được, chàng chỉ còn cách mắng trả lại :
- Thằng mọi già kia! Một mình ngươi đã sát hại biết bao nhiêu nhân mạng, thì ngày nay báo ứng ngươi chẳng khỏi chết về tay người, số mệnh ngươi chỉ còn trong chốc lát mà thôi. Nay ngươi bảo ta vong ân phụ nghĩa thực vô lý quá, có lẽ nào ta lại chịu ở với loài mọi rợ chúng bây bấy lâu được? Chỉ vì mối thù chúng bay ăn thịt cha ta chưa báo phục được, nên ta sống gượng để chờ cơ hội đó thôi.
May sao người ta giết được con cháu ngươi rồi, còn ngươi chỉ sớm tối chết nốt. Lũ mọi chúng bay sẽ hết giống từ đây, dầu ta có chết cũng được vui lòng.
Ô Thúc Lợi bị mắng, thốt nhiên nổi giận đùng đùng, hắn liền rút con dao nhọn ở cạnh mình rồi nhằm Dư Đức Minh ném vọt lên trúng vào đùi trên, chàng kêu thét lên một tiếng chết ngất người đi. Ô Thúc Lợi thấy thế cười sằng sặc mấy tiếng ra chiều thích ý rồi quay vào trong thạch thất.
Sáng hôm nay Ô Thúc Lợi trở dậy xem thấy Dư Đức Minh căng trên tấm phản chưa chết hẳn, vẫn còn thoi thóp thở nhưng tri giác lúc ấy đã mất đi rồi. Ô Thúc Lợi thích chí cười giòn khanh khách :
- Thử xem mày còn già mồm nữa thôi, chốc nữa ta sẽ phanh thây xé xác mày ra cho đàn hổ báo ăn thịt, để trả thù mấy con vật của ta bị chết vì mày.
Dứt lời Ô Thúc Lợi xuống núi, đến nơi động phủ của cháu gái Miêu Nguyệt Cầm, thuật lại chuyện xảy ra đêm qua cho nghe, làm Miêu Nguyệt Cầm cũng khiếp hãi vội sai luôn bọn binh tướng mọi ước chừng hơn trăm đứa đến Thiết Tỏa sơn canh phòng cho ông ngoại, vì kẻ địch tài giỏi khi xảy ra sự nguy hiểm.
Lại nói Phan Huỳnh Nương với Phương Quang Diệm, Liễu Thuấn Anh đang ngồi trên núi bàn chuyện tiêu trừ đàn hổ báo của Ô Thúc Lợi đi trước thì mới có thể trừ hắn sau được. Bỗng bà Phan Huỳnh Nương nhìn xuống thấy một con nai lớn đang cắm đầu ăn cỏ ở dưới chân núi, bà cả mừng nói :
- May sao trời giúp ta con nai lớn kia, ắt là thành công về việc giết Ô Thúc Lợi, nhưng hai con hãy giúp ta bắt sống lấy con nai ấy, vì lúc này trong người không sẵn cung tên.
Phương, Liễu hai người đều ngạc nhiên hỏi :
- Quái lạ, lão bà bắt con nai ấy có hiệu quả gì mà giết được Ô Thúc Lợi?
Bà Phan Huỳnh Nương lắc đầu nói :
- Hai con không cần nói nhiều lời, hãy bắt lấy con nai ấy cho ta.
Phương, Liễu hai người tuân lời bà liền chia ra hai đầu chạy xuống chân núi, con nai đang ăn, thấy bóng thì vùng lên chạy nhanh như bay, hai người vội trổ tài phi hành đuổi theo, phút chốc đã đuổi đến nơi.
Phương Quang Diệm liền nắm lấy chân sau con nai quật trở lại. Liễu Thuấn Anh cũng chạy đến nắm lấy sừng nó đè xuống, con nai lớn như con bò mà không thể có sức mạnh cự lại được. Phương Quang Diệm rút thanh kiếm đeo cạnh sường ra đâm một nhát vào cổ họng con nai, huyết phun lênh láng được một lúc thì chết, chàng vác con nai lên vai chạy về núi giao cho Phan Huỳnh Nương.
Bà có ý mừng bèn cầm thanh kiếm mổ phang bụng con nai vứt ruột đi rồi chặt ra làm mười mấy khúc, móc túi lấy gói thuốc bột rắc vào những miếng thịt nai, sau cởi áo thung ngoài ra bọc lấy những miếng thịt ấy vác lên vai.
Phương, Liễu hai người đều lấy làm lạ hỏi :
- Thưa lão bà rắc thứ thuốc bột gì vào những miếng thịt nai để làm gì? Lão bà định đi đâu?
Bà Phan Huỳnh Nương nghiễm nhiên nói :
- Hai con hãy ngồi chờ ta ở đây một lúc. Nay ta đến Thiết Tỏa sơn thi hành một diệu kế này, những miếng thịt nai đây ta rắc thuốc độc vào quăng cho đàn hổ báo ăn hết đêm nay, nó đều bị say chết, sau ta sẽ cùng hai con bày mưu vào giết Ô Thúc Lợi thì thể nào cũng thành công, vì lúc này Ô Thúc Lợi đang đến bàn với cháu gái nó là Miêu Nguyệt Cầm về việc xảy ra đêm qua, thế nào chúng nó cũng cắt binh tướng đến phòng giữ, nên bây giờ trên núi Thiết Tỏa ắt bỏ vắng không, ta có thể thừa cơ hội này lẻn vào một mình được.
Phương Quang Diệm lại hỏi :
- Bẩm lão bà thi hành kế ấy rất hay, nhưng lúc này làm gì có thuốc sẵn thế?

Bà Phan Huỳnh Nương mỉm cười nói :
- Con thực là người sáng ý. Nhân ta có đem sẵn mấy ống hướng mê hồn, vì chất hương ấy có thuốc độc vào chắc phải chết, nên ta tán vụn ra rắc vào thịt nai có thể dùng làm thuốc độc quăng cho đàn hổ báo cho chết được. Thôi, con hãy ngồi chờ đây để ta đi một lát nữa sẽ về ngay.
Dứt lời Phan Huỳnh Nương nhắm theo con đường tắt trong bức địa đồ đến Thiết Tỏa sơn vừa lúc gặp Ô Thúc Lợi đến động phủ cháu gái chưa về. Bà liền nhảy qua mặt đầm sang núi Thiết Tỏa rồi nhảy truyền trên ngọn cây đi lên núi, bỗng đâu đàn hổ báo trông thấy người đều gầm thét lên nhảy cả đến vây kín ở dưới gốc cây, con nào cũng nhe nanh múa vuốt coi rất kinh người. Phan Huỳnh Nương thừa cơ liền cởi bọc quăng những miếng thịt nai xuống, loài vật ham ăn tức thì sâu xúm nhau lại không còn nghĩ gì đến người trên cây, bà tiện dịp nhảy lên núi tìm Dư Đức Minh thì không thấy đâu.
Chợt ngước mắt lên thấy một người đóng đanh trên tấm phản, máu me chảy đầm đìa, sắc mặt nhợt nhạt đi không nhận rõ được là ai. Phan Huỳnh Nương nhảy đến gần tấm phản xem thì chính là Dư Đức Minh chỉ còn thoi thóp hơi thở, bà xiết nỗi kinh hãi vỗ người chàng gọi :
- Dư nghĩa sĩ hồi tỉnh, vì sao lại đến nỗi này. Dư nghĩa sĩ! Dư nghĩa sĩ!
Dư Đức Minh vốn đã không biết gì, chỉ còn thoi thóp hơi thở cuối cùng, nhưng nghe tiếng người quen gọi chàng cố mở mắt ra, nhận được là Phan Huỳnh Nương thì nét mặt tỏ ra ý vui mừng cố gượng nói được mấy câu :
- Tôi bị nó biết chuyện đem căng đóng đanh không thể nào sống được nữa.
Nhưng xin lão bà cứ thi hành kế ấy, trừ được lũ mọi thì dầu chết tôi cũng được vui lòng. Lão bà làm ơn cứu thoát phần xác này đi, kẻo nó cho loài hổ báo ăn thịt, tôi xin kết cỏ ngậm vành kiếp sau.
Dư Đức Minh nói đến đây thì tắt thở, chỉ còn phần xác ở lại.
Phan Huỳnh Nương xiết nỗi thương tâm, bàn tay không nhổ những mũi đanh ấy rồi vác xác chàng lên vai, nhảy truyền xuống dưới chân núi.
Lúc ấy đàn hổ báo đã ăn hết những miếng thịt nai, nhưng chất thuốc chưa ngấm, con nào cũng không việc gì, nó thấy người trên cây lại thi nhau gầm thét lên đuổi.
Phan Huỳnh Nương cõng xác Dư Đức Minh nhảy vụt qua mặt đầm sang bờ bên kia, rồi cắm đầu chạy một mạch khá xa mà vẫn nghe tiếng đàn hổ báo gầm theo.
Phan Huỳnh Nương về đến quả núi lúc nãy, Phương Quang Diệm, Liễu Thuấn Anh thấy bà vác người chết thì đều khiếp hãi hỏi :
- Bẩm lão bà vác ai, sao lại đến cơ sự này?
Phan Huỳnh Nương khẽ đặt xác chàng Dư Đức Minh xuống rồi nét mặt thảm đạm ngưng ngưng ngấn lệ sa :
- Xác chàng nghĩa sĩ đã vì chúng ta mà hy sinh, đã vì biết mấy người bọn ta mà chịu cái thảm kiếp này, tức là chàng Dư Đức Minh.
Phương, Liễu hai người nghe nói đều kinh hồn hoảng vía, cùng nói :
- Trời ơi, Dư Đức Minh? Sao lại bị thảm khốc thế này?
Phan Huỳnh Nương bèn thuật lại chuyện vừa rồi cho Phương Quang Diệm, Liễu Thuấn Anh nghe, cả hai đều cảm động rơi châu lệ ràn rụa, thương thay người chịu khổ nhục bấy lâu mà thù cha chưa báo phục được, đã chịu điều thiệt phận trước ngay.
Phương Quang Diệm bèn cởi áo ngoài ra mặc cho Dư Đức Minh, vì thấy chàng lộ thể chỉ còn có miếng da báo phủ kín dưới hạ thân thì không thể nào cầm lòng được.
Phan Huỳnh Nương lại ôm xác Dư Đức Minh đặt vào trong hốc núi, rồi bà động lòng thương nói :
- Nghĩa sĩ hãy dầu lòng nằm chờ tạm đây, tôi xin thừa kế thừa trí hướng của nghĩa sĩ giết cho kỳ hết lũ quân mọi, rồi đây sẽ mồ yên mả đẹp để hiển dương người có công lao mà khám phá đất mọi trước nhất.
Đoạn ba người cùng nhau bàn định để đêm hôm nay vào phá Thiết Tỏa sơn.
Lại nói Ô Thúc Lợi bàn mưu với cháu gái Miêu Nguyệt Cầm xong liền dẫn một bọn quân mọi ước chừng ngoài trăm đứa cầm sẵn giáo mác đến mai phục tại đường ngầm ở Thiết Tỏa sơn. Khi về đến nơi không thấy Dư Đức Minh đóng ở trên tấm phản nữa, Ô Thúc Lợi tức giận vô cùng, chắc là kẻ địch nhân lại vào cứu trộm đi rồi. Còn đàn hổ báo thì không thấy ra mừng đón như mọi ngày ấy là thuốc độc hơi ngấm, bọn nó đã nhọc mệt, mà Ô Thúc Lợi vì đang tức mất Dư Đức Minh nên không để ý đến việc ấy, hắn chỉ một mặt cắt bọn quân mọi ẩn núp ở dưới đường ngầm, hễ khi nghe thấy tiếng động ở trên thì kéo ùa ra, cùng đàn hổ báo hiệp lực bắt bọn địch nhân, còn hắn thì ngồi tịnh dưỡng ở trong gian thạch thất trên đỉnh núi để rình xem.

Đêm hôm ấy, Phan Huỳnh Nương bàn mưu với Phương Quang Diệm, Liễu Thuấn Anh, hễ khi bà giao chiến với Ô Thúc Lợi thì hai người phải vây bọc ở ngoài làm cho nó rối trí, rồi mỗi người cầm một nắm "Mai Hoa trâm" nhằm khi bất phòng ném vào mặt thì nó mới bị thương được, nếu ném vào người thì không việc gì, vì nó thao luyện nội ngoại công rất giỏi.
Phương, Liễu hai người đều theo lời bà rồi để sẵn Mai Hoa trâm trong mình.
Vào khoảng canh hai, ba người đi đến Thiết Tỏa sơn, Phan Huỳnh Nương bảo Phương Quang Diệm, Liễu Thuấn Anh hãy đứng chờ một nơi, bà lẻn đến Thiết Tỏa sơn thấy cảnh tượng yên lặng như tờ, trên núi không có thấy những tia sáng xanh lè như quả cau nữa, tức là đàn hổ báo lúc ấy đã bị thuốc độc say chết hết rồi.
Phan Huỳnh Nương lại đến chỗ bụi rậm rạp đêm hôm trước là nơi cửa xuống đường ngầm, bà thấy cửa bằng hai phiến đá đóng chặt lại bèn cúi đầu xuống ghé tai nghe, thấy tiếng bọn quân mọi đang xôn xao nói thầm, biết là chúng nó mai phục ở dưới ấy, bà lấy mấy nén hương mê hồn đánh đá lửa châm rồi lùa vào khe cửa đá quăng xuống dưới đường ngầm, tức thì khói tỏa ra hết các nơi, bọn quân mọi hơn trăm đứa ngửi thấy mùi hương ngạo ngát đều bị hôn mê bất tỉnh nhân sự, nằm đờ ra như xác người chết.
Phan Huỳnh Nương biết là đắc kế liền quay lại chỗ cũ gọi Phương Quang Diệm, Liễu Thuấn Anh mau lên núi Thiết Tỏa, vì mặt đầm cách khỏi dưới chân núi rất xa, hai người tài nghệ còn non kém không thể nào nhảy qua được, nên bà lại cặp hai người vào nách nhảy qua mặt bằng sang chân núi.
Bấy giờ, không thấy đàn hổ báo xô ra gầm thét như đêm hôm trước nữa, vì chúng đã quá ham ăn bị chất thuốc độc chết cả rồi, Phan Huỳnh Nương cùng Phương Quang Diệm, Liễu Thuấn Anh chuyền trên các ngọn cây đi lên núi, tìm đến gian thạch thất của Ô Thúc Lợi.

Số là lúc ấy Ô Thúc Lợi ngồi rình trong gian thạch thất đã biết động có kẻ địch nhân lên núi rồi, vì hắn sẵn có đôi tai rất thính, cách khỏi nửa dặm xa hơi động đã biết trước, nhưng bây giờ hắn vờ làm như không biết để giữ kẻ địch nhân vào trong gian thạch thất rồi kéo dây đóng sập cửa lại bắt sống, ấy là Ô Thúc Lợi chỉ định mưu như thế, chứ có biết đâu bọn quân mọi đã bị mê và đàn hổ báo đã bị chết cả rồi.
Đến trước cửa gian thạch thất, Phan Huỳnh Nương với Phương, Liễu hai người ngó vào xem thấy Ô Thúc Lợi ngồi xếp bàn tròn trên chiếc sập đá quay mặt trở vào, hắn nín hơi vận nội công, những bắp thịt và gân xương nổi lên đầy mình kêu răng rắc. Phan Huỳnh Nương biết Ô Thúc Lợi tài nghệ tuyệt vời, trừ phi bà ra thì ít có người nào địch lại với hắn, bà còn đứng suy nghĩ chưa dám xông vào vội.
Không ngờ Phương Quang Diệm, Liễu Thuấn Anh còn tuổi trẻ tầm con mắt chưa được kiến thức cho lắm, nên lúc ấy hai người không biết gì nguy đều nhảy cả vào trong thạch thất, cùng giơ song chùy, song giản lên ngắm đúng đầu Ô Thúc Lợi giáng xuống.
Ô Thúc Lợi không buồn tránh, chỉ cúi đầu xuống cho cặp chùy giản đánh trúng vào vai, mà hắn vẫn ngồi điềm nhiên không việc gì, hai người vì dùng sức quá mạnh bị chồn tay trở lại đều ngã ngồi xuống đất. Ô Thúc Lợi bèn quay người lại, cười giòn khanh khách nói :
- Lũ dòi bọ chúng bây có làm được trò gì mà dám dấn thân vào nơi ác hiểm này, âu để ta hóa kiếp đi cho rồi.
Dứt lời Ô Thúc Lợi vớ cặp Lang nha bổng để cạnh mình, rồi giơ cao lên định đánh Phương, Liễu hai người.
Phan Huỳnh Nương thấy cơ nguy hiểm vội nhảy vọt vào đưa hai lưỡi búa tầm sét lên đỡ cặp Lang nha bổng của Ô Thúc Lợi đánh xuống, chỉ nghe "choang" một tiếng dữ dội, vì hai người đều dùng sức mạnh quá, bốn cánh tay bị rật chồn lại.
Ô Thúc Lợi thấy Phan Huỳnh Nương lần này thì căm tức lắm, hắn nghiến hai hàm răng kêu kèn kẹt nói :
- Con mụ quái ác kia, ta quyết phanh thây xé xác ngươi ra để trả thù cho con cháu và hết thảy mọi người đã bị ngươi giết.
Phan Huỳnh Nương cũng cười lạt bằng tiếng mọi :
- Ngươi sắp chết ngay bây giờ mà còn không biết dám khoe khoang, hãy coi hai lưỡi búa của ta lấy đầu ngươi đây.
Phan Huỳnh Nương nói dứt lời liền múa tít hai lưỡi tầm sét xông vào đánh.
Ô Thúc Lợi cũng vội đảo lộn cặp Lang nha bổng lên nghinh địch, hai người lại trổ hết tài năng nghệ thuật ra phấn đấu. Phương Quang Diệm, Liễu Thuấn Anh cũng nhảy vào trợ chiến, phút chốc đã được vài chục hợp, mà khen cho Ô Thúc Lợi vẫn còn sức cầm đồng được.
Ô Thúc Lợi vừa quát tháo rầm rĩ lên để làm hiệu gọi đàn hổ báo và lũ quân mọi vào trợ giúp sức, ai ngờ hắn kêu rát cổ bỏng họng cũng không thấy gì, thì trong lòng đã sinh nghi có ý lo sợ.

Phan Huỳnh Nương biết thóp liền nói to bằng tiếng mọi :
- Lão mọi già ác kia, ta đã bảo là ngày tận số rồi, ngươi đừng hòng gọi đàn hổ báo và lũ quân mọi vào trợ giúp sức nữa, ta đã đánh thuốc độc và giết sạch rồi.
Vỡ mật bay hồn, Ô Thúc Lợi nghe tin ấy chân tay rụng rời. Cặp Lang nha bổng đã có ý rối loạn.
Phan Huỳnh Nương lại gắng sức múa cặp búa tầm sét đánh ráo riết.
Phương Quang Diệm, Liễu Thuấn Anh cơ hội ấy đều nhảy vọt ra mỗi người móc túi lấy một nắm "Mai Hoa trâm" ngắm đúng con mắt Ô Thúc Lợi ném vào, tức thì hắn kêu rú lên một tiếng, hai con mắt bị lòi ra.
Phan Huỳnh Nương liền đánh một búa vào huyệt trên đỉnh đầu Ô Thúc Lợi chẻ óc ra làm hai mảnh ngã gục xuống, rồi song giản song chùy của Phương, Liễu hai người thi nhau giáng xuống mình Ô Thúc Lợi đập như đe thợ rèn.
Thế là tên mọi già gian ác đã sống ngót ba trăm năm trời nay, không ai kháng địch nổi mà nay chết về tay Phan Huỳnh Nương với Phương Quang Diệm, Liễu Thuấn Anh ba người.
Khi giết được Ô Thúc Lợi rồi, ba người đi lùng xem chung quanh mới thấy đàn hổ báo bị say thuốc chết nằm nhan nhản, có một vài con còn ngắc ngoải chưa chết hẳn thì Phương, Liễu hai người bồi thêm cho mấy cặp chùy và giản.
Phan Huỳnh Nương lại đến cửa đường ngầm mở hai tảng đá ra rồi sẵn cặp búa tầm sét phá một con đường cho nước dưới đầm chảy vào trong, ngâm chết hơn trăm tên quân mọi không sót mống nào, vì lúc ấy chúng đang bị mùi hương mê mẩn còn chạy sao thoát được. Đoạn ba người ra khỏi Thiết Tỏa sơn về quả núi lúc trước nằm nghỉ.
Ngày hôm sau Phan Huỳnh Nương với Phương Quang Diệm, Liễu Thuấn Anh lại cùng nhau đến thăm xem hang Bàn Loa cốc để dụng kế hỏa thiêu.
Khi đến nơi quả thấy một cái hang núi rất rộng và sâu hàng hai ba dặm, quả nhiên đầu hang bên kia đã đã vận đá lấp chặt lại, còn đường trong hang thì chứa tích những củi khô rơm rạ cùng đồ dẫn hỏa, dầu và diêm sinh. Không biết bao nhiêu mà kể, cửa hang bên này thấy chồng chất những củi khô và rơm rạ cao bằng tòa nhà lớn.
Sau ba người lùng xem thấy giữa hang thật có một con đường ngầm chui lên núi, ba người chui thử lên xem thì quả ra thoát được ra ngoài hang, trèo ngang sườn núi mà từ đấy xuống cửa hang bên này chỉ gần như gang tấc. Đến khi xuống thì thẳng đường ngay nên rút lại gần bằng mười với một, như thế mới có cái tên gọi là Bàn Loa cốc.
Không biết Dư Đức Minh khám phá ra cái hang này từ khi nào và dụng công xếp đặt những củi rơm từ bao giờ, chớ không phải là công việc trong một vài năm mà làm được, thật là con người có chí báo phục cừu thù thì không quản gì công khó nhọc.
Phan Huỳnh Nương cùng Phương, Liễu hai người xem xét Bàn Loa cốc xong rồi quay về quả núi trước, để dự kế thi hành trận hỏa công.
Lại nói hôm sau, Miêu Nguyệt Cầm cho người đến Thiết Tỏa sơn hỏi thăm tin tức Ô Thúc Lợi có bắt được kẻ địch nhân không. Hay đâu khi đến nơi thấy Ô Thúc Lợi đã bị giết, đàn hổ báo cũng bị chết nằm lăn ra đấy, còn lũ quân mọi thì bị ngâm nước dưới đầm không sót mống nào. Tên mọi đi thăm tin thấy thế không còn hồn vía vội vã về báo cho Miêu Nguyệt Cầm biết.
Miêu Nguyệt Cầm nghe tin dữ ấy chết ngất người đi, rồi vật mình lăn ra khóc rất là thê thảm vì vợ chồng Miêu Nguyệt Cầm khi trước chỉ sợ cậy Ô Thúc Lợi như cây trụ thạch, nên bấy lâu không ai dám xâm phạm đến đất mọi, nay Ô Thúc Lợi và chồng con đều bị giết thì ắt là cơ nguy sắp đến nơi, trách nào Miêu Nguyệt Cầm chẳng sợ hãi than khóc. Ngay hôm ấy, Miêu Nguyệt Cầm lập tức sai bọn thủ hạ khiêng thi thể Ô Thúc Lợi về nơi động phủ làm ma chôn cất rất là long trọng.
Khi việc xong xuôi, Miêu Nguyệt Cầm tụ họp hết bọn quân mọi được ngoài nghìn đứa, bàn nhau quyết cùng kẻ địch một trận sinh tử dầu cho chết ngay không còn một mống cũng cam lòng, vì giống mọi đều có tánh hung tợn không biết cái chết là gì nên chúng đều nai nịt gọn gàng, chuẩn bị sẵn gươm đao giáo mác và ngựa roi để đề phòng sẵn.
Cách hai hôm sau, Phan Huỳnh Nương với Phương Quang Diệm, Liễu Thuấn Anh ăn mặt gọn ghẽ rồi đến nơi động phủ của Miêu Nguyệt Cầm khiêu chiến.
Thấy kẻ thù trước mắt, quân mọi đều căm tức thấu xương, Miêu Nguyệt Cầm đang cưỡi trên con voi liền nhảy xuống múa cây đao xông đến chém Phan Huỳnh Nương, bà cũng đưa cặp búa tầm sét lên nghinh địch.

Phương Quang Diệm, Liễu Thuấn Anh đều vũ động song chùy, song giản sẵn đến đánh hai viên tướng mọi là Khương Báo, Khương Bưu, hai viên tướng mọi cũng múa thiết côn xông vào, tức thì bốn người cùng nhau tranh đấu rất kịch liệt.
vì hai viên tướng mọi cũng xứng tay kình địch với Phương, Liễu hai người, nên trong khi ấy hai bên đều ra nhiều chiêu rất nguy hiểm.
Lúc ấy bọn quân mọi lại vây tròn chung quanh, đều chĩa giáo mác lao vào rất dữ dội, nếu để chậm tay thì bị hại đến tánh mạng ngay, làm Phương - Liễu hai người lại càng hết sức giữ gìn.
Phan Huỳnh Nương đấu với Miêu Nguyệt Cầm cũng chỉ vờ đánh cầm chừng để dụ vào nơi trọng địa, nhưng Miêu Nguyệt Cầm vì mối thâm thù của chồng, con và ông ngoại nên liều mạng đánh rất hăng hái, đã vứt bỏ cái chết ra cõi ngoài.
Lúc ấy Phan Huỳnh Nương thấy lũ quân mọi ham đánh, bà đánh bậy một búa rồi vờ quay đầu chạy, gọi cả Phương Quang Diệm, Liễu Thuấn Anh chạy. Ba người nhằm đường Bàn Loa cốc chạy chừng một dặm xa, nhìn lại thấy quân mọi vẫn theo đuổi ráo riết, hình như chúng đã căm giận thấu xương, quyết theo cho kỳ bắt được mới nghe.
Ba người lại vờ đứng lại giao chiến chừng vài chục hiệp cho chúng ham, rồi lại trá bại quay đầu chạy, cứ giữ như thế chẳng mấy chốc đã đến cửa hang Bàn Loa cốc.
Ba người vờ làm như thể sợ hãi chạy thụt vào trong hang, lũ quân mọi ngu dại có biết đâu là mưu kế, và chúng vẫn ngờ là cửa hang đó sẽ có đường thông sang bên kia. Miêu Nguyệt Cầm cứ ra công hô lũ quân mọi đuổi vào trong hang, khi chạy được một quãng xa thì không thấy Phan Huỳnh Nương và Phương Quang Diệm, Liễu Thuấn Anh đâu, mà lũ quân mọi cho là chạy sang đầu hang bên kia rồi, lại càng gắng sức đuổi.
Số là lúc ấy ba người đã leo cả lên đường ngầm ở giữa hang, Phan Huỳnh Nương để một mình Phương Quang Diệm ngồi chờ sẵn đấy, chờ cho lũ quân mọi hơn nghìn đứa chạy qua rồi đánh đá lửa châm mồi quăng xuống, tức thì củi rơm khô sẵn, đồ dẫn hỏa cháy bùng lên, còn bà với Liễu Thuấn Anh chạy xuống cửa hang bên này, giở đống củi rơm khô nhét chặt kín vào cửa hang, chỉ trong nháy mắt là xong, rồi cũng đánh đá lửa châm cho cháy lên.
Phút chốc ngọn lửa trong hang ngoài cửa đã cháy bốc lên ngùn ngụt, lũ quân mọi thấy nghẽn đầu đằng kia thì vội kéo nhau quay trở lại, không ngờ lửa đã cháy bùng không còn đường lối ra, hơn nghìn quân mọi đành ký thân gởi xác vào đống tro tàn.
Lúc ấy trong hang Bàn Loa cốc lửa cháy rất dữ dội, chung quanh đấy nóng rực không thể nào đứng gần được. Phan Huỳnh Nương với Phương Quang Diệm, Liễu Thuấn Anh phải chạy sang ngọn núi bên này đứng nhìn xuống xém, thấy tiếng than lửa nổ, núi đá nứt và mùi khét lẹt xông ra, tức thì quân mọi đang bị nướng thịt cháy.
Phan Huỳnh Nương thấy tấm thảm trạng ấy liền ứa nước mắt nói :
- Thương thay cho lũ quân mọi ngu dại, chết cách thảm thiết như thế thực lòng ta không nỡ, nhưng vì chúng nó quen tính ác độc quá, không trừ đi ắt để hại cho người sau và cũng vì Dư Đức Minh chết một cách thống khổ, nên ta phải dùng theo kế "hỏa công" của chàng, nay chàng chết chẳng có một mình mà hơn nghìn mạng người thế nào thì cũng vui lòng nơi chín suối không còn sự thù oán gì.
Phương Quang Diệm, Liễu Thuấn Anh hai người cảm động đều nói :
- Bẩm lão bà, nghĩ tình nhân loại thì cũng thương tâm thực, nhưng thói chúng nó làm điều tàn độc không trừng trị không được. Vả ta nay là kế thừa mưu trí của Dư Đức Minh để lại, một người đã chịu oan khuất nơi đất mọi hơn hai mươi năm trời nay, như thế ta cũng không phải là tàn nhẫn lương tâm!
Nhấc ống tay áo lau ráo ngấn nước mắt trên gò má nhăn nheo, Phan Huỳnh Nương lắc đầu nói :
- Đã đành rằng thế, song chẳng khỏi cảm đến tình nhân loại, có lẽ đời ta chưa từng sát hại nhiều người như thế bao giờ, thực là từ nay ta không muốn giết một mạng con kiến nào nữa, vì công ta suốt đời chẳng được mấy, còn tội thì nhiều hơn.
Ba người than thở xong rồi quay về nơi động phủ của lũ quân mọi lùng xem không thấy một đứa, có lẽ còn sót tên nào thì trốn biệt đi nơi xa hết. Phan Huỳnh Nương cố tìm tòi trong làng mọi thấy một cổ quan tài, lên núi đưa xác Dư Đức Minh xuống khâm niệm tử tế, sau chôn cất ở cửa hang Bàn Loa cốc.
Phan Huỳnh Nương lại lấy hai phiến đá lớn, một phiến khắc mấy chữ lớn :
"Tảo trừ man di quận nghĩa sĩ Dư Đức Minh chi mộ", làm tấm bia đá dựng ở đầu ngôi mộ. Còn một phiến đá bà lược thuật đoạn lịch sử bà với Phương Quang Diệm, Liễu Thuấn Anh, Dư Đức Minh bốn người có công tiễu trừ lũ mọi, rồi cầm dao tỉ mỉ khắc rõ rệt vào một tấm bia nữa dựng ở giữa ngôi mộ Dư Đức Minh để kỷ niệm đời sau.

Quả nhiên về sau những thổ dân gần đấy kéo đến xứ này ở, bèn lập riêng ngôi đền lên mộ thờ Dư Đức Minh, và ghi rõ cả công đức bốn người, hương khói từ đấy không lúc nào ngơi ngớt.
Phan Huỳnh Nương trừ diệt quân mọi xong cùng Phương Quang Diệm, Liễu Thuấn Anh ra khỏi Man Di Quận, từ đấy nhằm đường về Hồ Nam còn cách xa hàng bốn năm trăm dặm. Ba người rong ruổi chừng mười mấy hôm thì tới nơi.
Lúc ấy Phan Huỳnh Nương còn từ biệt Phương Quang Diệm, Liễu Thuấn Anh đến Tiết Gia Pha ở miền Long Sơn, Hồ Nam có chút việc cần. Phương, Liễu hai người xin theo, bà không cho đi vì công việc bí ẩn không thể cho ai biết được.
Đành tình Phương, Liễu hai người cảm tạ ơn đức Phan Huỳnh Nương rồi bái biệt ra đi con đường khác.
Ngày kia Phương Quang Diệm, Liễu Thuấn Anh đi đến một nơi thị trấn rất phồn thịnh, lại vào ngày hội hè nên người qua lại đông như nước chảy. Lúc ấy Liễu Thuấn Anh vẫn ăn mặc giả trai như trước, cùng Phương Quang Diệm đi lững thững ở ngoài đường xem phố phường, thấy cảnh tượng buôn bán sầm uất, những trà lâu và tửu quán rất trang hoàng.
Bỗng thấy một nhà sư tướng quái ác, vóc dáng vạm vỡ ở đằng xa xồng xộc đi đến, cứ giương tròn hai con mắt trâu nhìn chòng chọc lên một tòa lầu rồi đâm sầm cả vào một người đi đường suýt ngã.
Phương, Liễu hai người lấy làm lạ, ngước mắt nhìn lên tòa lầu mà nhà sư đang nhìn, thì thấy một nàng thiếu phụ ăn bận mộc mạc, tuy không son tô phấn điểm mà vẫn có vẻ xinh đẹp lạ thường, càng nhìn càng khiến người ta tiêu hồn lạc phách.
Khi nàng thiếu phụ thấy bộ mặt quái ác của nhà sư đang đi thì hổ thẹn, rũ vạt áo quay vào mà nhà sư vẫn còn đứng ngây người như pho tượng đá nhìn theo.
Liễu Thuấn Anh thấy bộ dạng khả ố của anh sư hổ mang thì rất ghét, bèn ghé vào tai Phương Quang Diệm khẽ nói :
- Thế huynh thử coi cái dáng điệu của thằng trọc hổ mang kia có đáng ghét không, tu hành gì mà thấy gái đẹp cứ nhìn chòng chọc, ước gì chúng ta bẻ cổ nó cho khỏi ngứa mắt.
Khẽ gật đầu, Phương Quang Diệm nói :
- Tu hành gì, chúng nó chỉ mượn cửa thiền làm điều dâm ác. Không may cho nàng thiếu phụ kia vô phúc để nó trông thấy, chắc đêm nay chẳng khỏi sự cưỡng hiếp, nhưng nay anh em ta gặp việc này ắt phải trừng trị tên sư hổ mang, kẻo nó làm bại hoại danh tiếng của người ta.
Lúc ấy nhà sư đã đi xa rồi, Phương, Liễu hai người còn đứng ngắm tòa nhà thiếu phụ, thấy lụp xụp, rất là tiện lợi cho kẻ dâm ác để leo trèo vào. Nhìn sang bên cạnh thấy một tửu quán cao rộng, coi cách trần thiết cũng ra vẻ lịch sự, hai người bèn vào trọ tửu quán ấy để đêm nay sẽ liệu định với nhà sư dâm ác.
Phương, Liễu là những người tinh tế có cặp mắt thông minh nhận xét hơn người, nên thoạt nhìn nhà sư lỗ mãng đã đoán biết tâm trạng hắn. Nhưng riêng thiếu phụ xinh đẹp thì vẫn ngây thơ có hiểu biết gì. Tuy nhiên đêm ấy nàng không hiểu sao tự dưng thấy trong lòng áy náy không yên, nàng ôm con chập chờn mãi đến quá canh hai vẫn không sao nhắm mắt ngủ quên đi được. Nàng chỉ tưởng rằng do một nỗi buồn vô căn cớ hay bởi một niềm mong nhớ xa xôi nào, khiến cho mình bâng khuâng thao thức như vậy.
Bỗng đâu như có một làn gió lạnh lùa vào và phía cánh song bên trái như có rung động bức rèm. Thiếu phụ chưa kịp nghĩ ngợi gì thì bóng người đã nhảy đại tới đè sấn lên người, giọng sặc hơi men hổn hển nói :
- Nàng ơi! Nàng xinh đẹp yêu quý của bần đạo ơi! Nàng ở có một mình thôi ư? May mắn quá, đêm nay nàng với bần đạo tận hưởng một đêm lạc thú nhất của đời người...
Vừa nói nhà sư dâm dật hôn bừa lên má lên môi thiếu phụ.
Trong phút nguy biến bất ngờ thiếu phụ cũng nhận được kẻ đè lên người mình là nhà sư ban ngày. Nàng cố sức bình sinh đẩy mạnh nhà sư xuống khỏi người mình khiến hắn bất thần bị văng người ra một bên, nhưng hai tay vẫn còn cố nắm lấy hai cổ tay thiếu phụ. Thiếu phụ cố lấy lại sự bình tĩnh nói :
- Tôi là gái có chồng có con, mà sư phụ là kẻ xuất gia đầu Phật, xin sư phụ tha thứ cho tôi toàn danh tiết thì bằng mấy kiếp tu hành.
Thiếu phụ nói rồi lại cố sức vùng vẫy mà nhà sư vẫn không chịu buông tay, đứa trẻ thấy người ôm mẹ nó thì cũng khiếp hãi khóc thét lên, nhà sư sợ người dưới nhà nghe tiếng liền rút ngay con dao định giết đứa trẻ.
Thiếu phụ kinh hoàng vội nắm tay nhà sư rồi van lạy :
- Trăm lạy sư phụ tha thứ cho đứa trẻ ngây thơ, nó chưa biết gì, tôi xin dỗ nó nín ngay bây giờ.
Nhà sư nghe bộ răng quái gở :
- Thế thì nàng mau dỗ nó, không ta giết ngay lập tức.

Thiếu phụ vội vàng vỗ về đứa trẻ im tiếng khóc.
Nhà sư lại vật thiếu phụ xuống giường như con hùm dữ vồ mồi, lần này thiếu phụ kinh hãi hết sức đạp giẫy hai chân lên ngực hắn, nàng biết chỉ trong lúc này là bại hoại danh tiết, không mặt nào sống làm người trông thấy chồng con, chỉ trong lúc nữa con quỷ dâm ác nó sẽ phá hết hạnh phúc của nàng, nó sẽ giết tươi một người tuyết sạch băng trong.
Nhà sư quái ác thấy nàng thiếu phụ quay lộn lại càng làm tàn bạo thêm lên, nó liền xé toang cả quần áo của nàng ra, nó định tính cuộc cẩu thả ngay tức thì.
May sao đứa con thơ của nàng là một vị cứu tinh của mẹ nó, đứa trẻ thấy thế ngỡ là người đánh đập mẹ, nó lại khóc thét lên dữ dội làm Phương Quang Diệm, Liễu Thuấn Anh ở nhà tửu quán bên cạnh nghe tiếng vội chạy sang, thì thấy con quỷ dâm ác đang làm việc tàn bạo, nó lại rút con dao định giết đứa trẻ.
Liễu Thuấn Anh trông thấy kinh hãi, liền vơ ngay viên ngói nhằm khi bất thần ném trúng vào giữa đầu nhà sư quái ác.
Hắn bị đau và giật mình nhảy chồm ra ngoài giường như con vật điên, vì trên đầu trọc đã bị ném thủng, máu phun ra phè phè.
Liễu Thuấn Anh thừa cơ nhảy xổ vào múa hai quả chùy đánh, nhà sư cũng vội rút cây đoản đao ra nghinh địch.
Phương Quang Diệm lại nhảy vào múa song giản trợ chiến, thành thử nhà sư quần thảo với Phương, Liễu hai người ở trong một gian gác rất kịch liệt, làm người dưới nhà thấy ầm ầm đều thức trở dậy, còn nàng thiếu phụ thì khiếp hãi ngồi ôm con chui vào một xó giường nhìn ra không hiểu hai người này đến cứu nàng hay vì sao mà đánh nhau, đứa trẻ thơ thấy rầm rộ lại càng khóc dữ hơn trước.
Phương Quang Diệm, Liễu Thuấn Anh hiệp lực hỗn đấu với nhà sư được vài chục hiệp, nhà sư tuy nhiên cũng là một tay võ nghệ cao cường, nhưng song chùy, song giản của Phương, Liễu hai người biến hóa vô cùng làm cho nhà sư cũng phải rối loạn chân tay, vì đã bị thương trên đầu máu chảy ra rất nhiều, nên bị ngay Phương Quang Diệm đánh một giản vào bả vai bên trái đau nhức thấu xương, tiếp luôn lại bị Liễu Thuấn Anh giáng một chùy vào lưng nhà sư bị hộc máu mồm rồi nhảy vọt lên nóc nhà chạy.
Phương, Liễu hai người tức thì nhảy theo đuổi. Chuyền nhảy qua mấy nóc nhà không thấy tung tích nhà sư đâu, chắc là có phi hành thuật nên đi nhanh như biến. Phương Quang Diệm, Liễu Thuấn Anh đành quay trở về.
Lúc ấy nàng thiếu phụ ngồi ôm con trong giường, áo rách đầu bù như một bông hoa đang tươi đẹp bị người vò nhàu coi rất thương tâm, nàng vội đứng dậy lấy áo quần thay, kế đó bà mẹ chồng và bọn gia nhân ở dưới nhà kéo lên hỏi chuyện, nàng bèn thuật lại chuyện vừa rồi cho nghe làm cả nhà ai cũng lấy làm hú vía mừng cho nàng và cảm tạ ân đức hai chàng thiếu niên đến cứu.
Nguyên thiếu phụ là Phùng Thị, lấy chồng họ Lưu làm nghề buôn bán ngoại thương, nên gia tài cũng có thể phong túc qua ngày. Vợ chồng nàng rất thương yêu nhau, mới sinh được một đứa con trai lên ba tuổi, may sao đêm nay gặp được người đến cứu ngay nếu không ắt vợ chồng nàng phải chia lìa nhau, mà lúc ấy chồng nàng lại đi buôn bán xa vắng nhà.
Phùng Thị đang ngồi ôm con vào lòng cho đỡ sợ hãi vừa rồi, bỗng đâu thấy Phương Quang Diệm, Liễu Thuấn Anh nhảy vào trong lầu, mọi người đều kinh hãi.
Liễu Thuấn Anh biết ý liền nói :
- Anh em tôi tức là lữ khách vào trọ nhà tửu quán bên cạnh, nghe tiếng trẻ con khóc vội sang cứu, đại tẩu có việc gì không?
Câu hỏi vô tình và chân thật của Liễu Thuấn Anh, làm Phùng Thị thấy hai chàng tuổi trẻ lại càng thẹn đỏ mặt nói :
- Nhờ ơn hai vị tráng sĩ đến giải cứu, thiếp mới giữ toàn được danh tiết, nay thiếp lấy làm cảm kích muôn đời không quên.
Phương Quang Diệm liền nói :
- Cứu người trong khi nguy nan là lý đương nhiên, đại tẩu bất tất phải nói đến điều ân đức. Nhưng tôi xin hỏi đại tẩu có biết nhà sư ấy bao giờ không? Mà cách đây có ngôi chùa nào?
Phùng Thị vội đáp :
- Thưa tráng sĩ, thiếp thực không quen biết nó bao giờ, duy có lúc ban ngày gặp nó đứng ở ngoài cửa mà đêm nay lẻn vào đây. Còn cách đây hai dặm, có một ngôi chùa là Ngọc Long Từ, thường nghe phu quân thiếp nói có một lão sư già là Không Nham hòa thượng, lại dạy bốn người đồ đệ là Duy Tĩnh, Duy Tinh, Duy Nhất, Duy Trí, thầy trò tụ họp nhau lại chuyên đi cướp bóc và giết người lương thiện, nhưng không biết thằng sư này có phải ở chùa ấy không?

Phương Quang Diệm nghe nói rất kinh hãi, vì biết Không Nham hòa thượng là người giết Liễu Hải Phong cha Liễu Thuấn Anh khi trước, nhưng chàng giấu không dám nói cho Liễu Thuấn Anh biết e nàng nóng tánh làm hỏng việc.
Phương Quang Diệm liền nói với Phùng Thị :
- Nếu thế thì thằng sư ấy ở chùa Ngọc Long rồi, tôi xin khuyên đại tẩu mau dọn nhà đi nơi khác, nếu còn ở đây thế nào cũng bị hại về tay chúng nó.
Phùng Thị nghe lời rất cảm ơn Phương, Liễu hai người, rồi bảo mẹ chồng dọn nhà đi ngay hôm sau.
Phương Quang Diệm, Liễu Thuấn Anh lại cố tìm đường đến Ngọc Long tự để đánh giết lũ sư hổ mang.
Khi đến Ngọc Long tự thấy lộng lẫy nguy nga, cảnh chùa coi rất sầm uất.
Phương Quang Diệm, Liễu Thuấn Anh đi xồng xộc vào trong chùa để thăm thú, bỗng thấy hai người hòa thượng mặt mũi rất hung ác ra ngăn hỏi :
- Hai vị thí chủ đi đâu mà xách cả binh khí vào trong chùa này, vì đây là cửa Phật không phải là nơi chiến địa sa tràng.
Liễu Thuấn Anh thấy hòa thượng nói xấc thì mắng ngay :
- Chúng bay là lũ tu hành mà ăn nói không biết lễ phép, có lẽ lũ giặc hổ mang tụ tập cả trong chùa này. Mau gọi thằng Không Nham hòa thượng và thằng sư đi hiếp dâm bị ta đánh chết trượt đêm qua mau ra đây!
Hai tên hòa thượng ấy thốt nhiên cười sằng sặc nói :
- Thế ra chúng bây tự đem thân đến đây chịu chết, anh em ta không phải mất công đi tìm.
Nguyên hai tên hòa thượng này là Duy Tĩnh, Duy Trí, còn nhà sư đêm hôm qua là Duy Tinh bị thương nặng chạy về chùa nhờ thuốc của thầy chữa hơi đỡ nằm dưỡng bệnh trong thiền phòng, định nhờ anh em đi trả thù, không ngờ Phương, Liễu hai người đã tự dấn thân đến nơi.
Lúc ấy hai tên hòa thượng là Duy Tĩnh, Duy Trí liền chạy vào vác hai cây thiền trượng xông ra.
Phương Quang Diệm, Liễu Thuấn Anh cùng múa song chùy, song giản sấn đến.
Bốn người đều nỗ lực hỗn đấu trong tòa nhà đại điện rất kịch liệt.
Lại thấy một tên hòa thượng nữa vác thuyền trượng nhảy xổ ra tức Duy Nhất, đánh giúp sức Duy Tĩnh, Duy Trí, kẻ qua người lại thật là một trường hổ đấu long tranh, trong khi ham đánh vụt trượt cả vào cột chùa làm rung chuyển trên nóc vì song chùy, song giản của Phương, Liễu hai người biến hóa vô cùng, không chịu thua kém ai.
Hay đâu lúc ấy có một người hòa thượng tay không, ở phía trong bước ra, sắc mặt đỏ tía như châu sa, mặt rộng trán vuông, mắt tròn mày rậm, mũi to miệng xoạc, vóc người lực lưỡng to cao hơn một trượng, tiếng nó nói vang như chuông, coi lại càng hùng vĩ lạ thường, người ấy tức là Không Nham hòa thượng, một người rất tài giỏi khắp mặt anh hùng hào kiệt đều khiếp oai sợ thế. Không Nham hòa thượng thấy bọn đồ đệ đang đánh nhau với Phương, Liễu hai người thì dõng dạc nói :
- Các con hãy lui ra, để ta bắt sống hai thằng nhãi ấy cho đỡ nhọc mệt!
Ba tên học trò nghe lời thầy đều lùi ra, Không Nham hòa thượng hai tay không nhảy xổ vào.
Phương Quang Diệm, Liễu Thuấn Anh liền giơ song giản, song chùy giáng xuống.
Không Nham hòa thượng đưa hai tay lên gạt ra một cái, tức thì song giản, song chùy của hai người bắn văng lên tận nóc chùa rồi rơi xuống, hắn liền xông vào nắm cổ Phương, Liễu hai người quật xuống đất, sai bọn đồ đệ sấn đến trói nghiến lại. Không Nham hòa thượng cười giòn khanh khách, mai mỉa :
- Đồ dòi bọ, tài cán được là bao mà dám đến vuốt râu hùm.
Không ngờ khi bọn sư trói Phương, Liễu hai người khám phá ra Liễu Thuấn Anh là con gái, chúng liền báo tin ấy cho Không Nham hòa thượng biết.
Không Nham hòa thượng thấy Liễu Thuấn Anh có nhan sắc thì thích chí lắm, liền tra hỏi tên họ.
Phương Quang Diệm nhanh trí sợ nàng nói cho kẻ thù biết họ Liễu thì nguy, nên chàng vội xưng tên họ là Phương Cầm Cô với Phương Quang Diệm. Không Nham hòa thượng sai tạm giam hai người vào một nơi, rồi bày mưu cưỡng hiếp Liễu Thuấn Anh, thế là hai người bị giam ở Ngọc Long tự.

Hồi 13

Tham trai đẹp, Hương Châu cố bày mưu
Mê gái đẹp, Không Nham bỏ mạng

Nhắc lại Liễu Tinh Đởm với nàng Phương Thuyền Cô bị hãm chốn địa huyệt ở nhà Tiết Cẩn khi trước. Lúc ấy nàng Mai Hương Châu, vợ lẽ của Tiết Cẩn có tình với Liễu Tinh Đởm nên sai nha hoàn xuống ngỏ ý với chàng vì Mai Hương Châu còn bận việc mai táng vợ chồng Tiết Cẩn không xuống địa huyệt, làm Liễu Tinh Đởm với Phương Thuyền Cô mong đợi khôn cùng.
Vào hồi canh một đêm hôm ấy, bỗng thấy có một nha hoàn cầm ngọn đèn xuống địa huyệt, giơ lên sáng lóa cả mắt Liễu Tinh Đởm với Phương Thuyền Cô, rồi thấy một nàng thiếu phụ ung dung bước vào, tuy nhiên ăn bận đồ tang phục mà vẫn còn xinh đẹp tuyệt vời. Thiếu phụ đăm đăm nhìn Liễu Tinh Đởm với Phương Thuyền Cô rồi tươi cười bảo con nha hoàn :
- Ô hay, Vân Hương sao chưa cởi trói cho công tử, tiểu thư kia. Mau lên!
Con nha hoàn vâng dạ rồi cùng mấy nha hoàn kia vội đến mở khóa và tháo những xiềng xích ở trên người Liễu Tinh Đởm, Phương Thuyền Cô ra. Nàng thiếu phụ tức là Mai Hương Châu liền giơ tay bảo bọn nha hoàn lui ra, nàng bước đến cạnh giường nhấc Liễu Tinh Đởm, Phương Thuyền Cô ngồi dậy, rồi mỉm cười cúi xuống gần mặt chàng khẽ nói :
- Thiếp thực là đắc tội muôn vàn với công tử, nhưng còn nhờ lượng độ anh hùng tha thứ cho đứa nhi nữ này!
Liễu Tinh Đởm nghe lời nàng nói không biết trả lời ra sao, đành ngồi đờ mặt.
Nàng Mai Hương Châu lại tươi cười tiếp theo :
- Thực thiếp biết tội đã nhiều, nên đêm nay đến xin lỗi công tử, nếu công tử biết rõ nỗi đau đớn của thiếp thì không còn trách chi nữa. Nguyên năm thiếp mới mười sáu tuổi cũng theo đòi nghiên bút biết được năm ba chữ, thi vịnh văn chương cũng am hiểu đôi chút, không ngờ cha mẹ tham số tiền hai nghìn lạng bạc đem bán cho nhà họ Tiết làm cơ thiếp. Bấy giờ thiếp như bông hoa tươi mới nở, làm thân con gái ai chả muốn kén chọn tấm chồng niên mạo, xứng đạo cùng nhau kết tóc đến lúc bạc đầu? Ai dè Tiết Cẩn lại là một người già hơn tuổi cha thiếp, mà còn chịu bỏ phí tiền mua hầu non, thôi thì lỡ tay chót đã dúng chàm, thiếp còn biết tính sao nữa? Nhưng lúc ấy thiếp vẫn hy vọng là nghe danh Tiết Cẩn người từ thiện, họa may lấy lời van lơn mà hắn thương tình buông tha cho chăng, hay đâu nó là trộm cướp trên chốn giang hồ, táng tận lương tâm, lại là đứa gian hùng, ngoài mặt giả quang minh chính đại, mà trong lòng thì những sự dâm ác đến đâu cũng làm được, thực đáng ghê thay cho những người ấy. Thiếp ở với Tiết Cẩn thấm thoát đã được tám năm, cũng nhờ hắn học được chút võ nghệ đây.
Song lẽ dưới oai quyền của hắn muốn hành hạ thiếp sao được vậy, nay thiếp thân tàn ma dại, không còn sạch tuyết băng trong như trước nữa. Nghĩ càng thêm thẹn, mình lại thương mình đó thôi. Đêm hôm thiếp thoạt gặp công tử, không biết sao trái tim hồi hộp trong lòng, tỉ như công tử phóng kiếm giết vợ Tiết Cẩn, nếu thiếp hạ thủ thì ắt thế nào công tử cũng không chạy thoát được, mà khi đó thiếp chỉ đứng đờ người ra không biết tâm thần ra sao. Kịp đến lúc công tử cõng Phương tiểu thơ chạy lên nóc nhà thì Tiết Cẩn bức bách thiếp phải đuổi theo, sau bắt công tử giam về phòng cũng là sự vạn bất đắc dĩ, nếu buông tha công tử thì thiếp chẳng khỏi bị Tiết Cẩn hành hạ. May sao lúc này vợ chồng Tiết Cẩn chết rồi, thì thiếp với công tử cũng là có duyên phận chi đây, mong rằng công tử rộng thương đến thân cỏ nội, hoa hèn, thiếp lấy làm đội ơn khôn xiết.
Liễu Tinh Đởm nghe lời mơ hồ của Mai Hương Châu, khiến chàng không thể trả lời được chỉ ngồi cúi đầu suy nghĩ.
Mai Hương Châu lại tươi cười nói theo luôn :
- Công tử yên lặng không trả lời ắt là có mối ẩn tình chi chăng? À thôi, thiếp hiểu rồi, Phương Kế Võ lão anh hùng với lịnh tôn là bạn sanh tử có nhau, và công tử với Phương tiểu thư lại là chỗ thế huynh thế muội rất thân ái, lẽ tất nhiên là phải hoạn nạn cùng chịu, phú quý cùng hưởng, nay lại má kề tay ấp thì tất là tơ duyên đã khắng khít rồi. Bây giờ có thiếp đâm ngang tức là người làm cho uyên ương chia rẽ, phượng loan lạc đàn, nên thiếp tự xét cũng lấy làm dơ dáng dạng hình chỉ cốt sao sớm khuya được hầu hạ công tử và tiểu thư cho thiếp làm phận tiểu tinh thì cũng cam nguyện, còn hơn là lẻ loi không ai thương đến, như thế không trắc trở tình duyên công tử và tiểu thư, mà thiếp lại được làm ơn vô cùng.

Phương Thuyền Cô ngồi cạnh đấy nghe nàng nói bất giác thẹn đỏ mặt.
Mai Hương Châu sẽ đưa mắt nhìn Phương Thuyền Cô mỉm cười nói :
- Kìa làn tóc mây của tiểu thư sao ướt đẫm, ắt là dòng lệ của công tử thấm sang, thế là công tử là người giàu tình cảm, thiếp được làm phận tiểu tinh quả mãn ý lắm.
Ngoảnh mặt sang bên này, Mai Hương Châu nhìn Liễu Tinh Đởm ngạc nhiên :
- Quái lạ, công tử sao lại ứa nước mắt vì lẽ gì? Hay là mối tử thù của cha mẹ chưa trả được mà công tử đau lòng? Công tử phải hiểu rằng kẻ thù đó đã nằm trọn ở trong tay thiếp đây.
Cố ngừng giọt lệ, Liễu Tinh Đởm xiết nỗi kinh ngạc :
- Nương tử nói mới lạ? Kẻ thù của tôi sao lại ở trong tay nương tử?
Thích chí, Mai Hương Châu tặng chàng một nụ cười :
- Chàng đã cần hỏi đến thiếp? Thế là thiếp đã được chàng thương yêu.
Gạt nước mắt, Liễu Tinh Đởm lại cố nói :
- Nương tử đối với tôi tình nghĩa rất hậu, huống hồ nương tử lại là một trang sắc nước hương trời, trách nào tôi chẳng yêu đương, có lẽ tôi đã tu từ mấy kiếp trước nên kiếp này mới được hạnh phúc như thế. Nhưng tôi không hiểu sao nương tử lại bảo kẻ thù giết cha tôi đã nắm chắc trong tay?
Mai Hương Châu ra vẻ tự đắc :
- Kẻ thù của công tử chẳng là Không Nham hòa thượng?
Lại càng kinh ngạc, Liễu Tinh Đởm vội gật đầu :
- Chính nó, sao nương tử biết được?
Mai Hương Châu có vẻ quả quyết :
- Gã hòa thượng ngu muội ấy sao thoát khỏi cái quan ải bí mật của thiếp.
Nay thiếp xin nói rõ để công tử biết, nếu công tử mà không có lòng yêu thiếp thì chớ hòng báo phục cừu cho cha, công tử biết gã Không Nham hòa thượng ở đâu mà tìm? Nguyên cạnh quả núi gần đây có ngôi chùa Ngọc Long, trong chùa có bốn tên hòa thượng là Duy Tĩnh, Duy Tinh, Duy Nhất, Duy Trí đều là học trò của Không Nham hòa thượng, trong chùa lại thiết lập rất nhiều cơ quan ác hiểm, ban ngày Không Nham hòa thượng không ra khỏi một bước, ban đêm thì giả cải trang đi các nơi, cách cải trang của hắn mỗi đêm không giống nhau, như thế thì công tử còn nhận sao được hắn? Vả lại tài năng của công tử được là bao mà hòng giết hắn để báo thù, thực là một sự rất khó khăn. Còn như bốn tên đồ đệ của Không Nham hòa thượng rất lợi hại, mình phải biết đích chỗ "yếu huyệt" của nó mới có thể đánh chết được. Duy Tĩnh chỗ yếu huyệt ở lỗ tai bên trái, Duy Tinh chỗ yếu huyệt ở lỗ tai bên phải, Duy Nhất chỗ yếu huyệt ở lưỡi, Duy Trí chỗ yếu huyệt ở dưới hông. Không Nham hòa thượng chỗ yếu huyệt ở hai bên nách. Bốn năm về trước Không Nham hòa thượng giết lịnh tôn rồi để thủ cấp ở dưới pho tượng Di Lặc, sau bị người ta ăn trộm mất, hắn đã thân hành đến Mặc Sơn, Thái Nguyên, Âm Bình ba nơi ấy tìm kiếm nhiều lần không thấy, khen thay cho công tử không bị nó bắt được cũng là may mắn lắm. Nếu công tử muốn giết nó thì cần phải thương lượng với thiếp, bằng không dầu công tử có tài dọc trời ngang đất cũng không làm gì được, cứ kể ra thì Không Nham hòa thượng cũng là thầy của thiếp, vì đôi khi thiếp cũng học tập võ của hắn. Từ lúc vợ chồng Tiết Cẩn chết rồi đêm nào thiếp cũng muốn đến cùng công tử trò chuyện, nhưng vì bận việc trình quan lại đến khám nghiệm tử thi và lo việc mai táng, mãi đến đêm hôm qua mới rảnh, việc thiếp định đến tìm công tử thì rủi đâu gặp gã Không Nham hòa thượng đến ngay.
Lúc ấy hắn hóa trang làm người tú tài nhảy vào nơi phòng ngủ của thiếp rồi hắn cười hi hí chòng ghẹo thiếp, không ngờ tên giặc hổ mang ấy mặt người lòng thú, có khi nào thiếp chịu nghe lời nó.
Mai Hương Châu nói đến đấy ghé vào tai Liễu Tinh Đởm, nói thầm vài câu :
- Như thế... tính mạng Không Nham hòa thượng chẳng nằm tròn trong tay thiếp là gì?
Mai Hương Châu lại thuận miệng nhắc đến chuyện hai thanh âm dương kiếm rồi nói :
- Đêm qua, Không Nham hòa thượng nói đến thiên lịch sử của hai thanh Âm Dương kiếm, là vợ chồng Lý Thanh Phong, Lương Thu Nguyệt khi xưa đã dụng công bốn mươi lăm năm trời mới luyện thành hai thanh kiếm ấy, dầu gặp người nội ngoại công tài giỏi đến đâu cũng bị hai thanh kiếm ấy giết chết nhưng không biết hai thanh kiếm ấy lạc vào tay ai bây giờ, Không Nham hòa thượng lại xem vết thương của vợ chồng Tiết Cẩn bị chết, thì hắn nghi là người có hai thanh kiếm ấy giết. Quả nhiên là Không Nham hòa thượng đoán đúng sự thực, thiếp tự xét hai thanh kiếm có nhiều sự rất lạ, mà công tử với tiểu thư dùng thì ứng nghiệm tia ra hai đạo bạch quang dữ dội, như thế người không biết dùng có hai thanh kiếm ấy cũng bằng vô ích. Vậy bây giờ Hợp Phố về Châu, hai thanh kiếm ấy đem trao trả chúng ta, thì canh ba đêm nay gã Không Nham hòa thượng lẻn vào phòng thiếp ắt bị chết uổng mạng.
Liễu Tinh Đởm nghe nàng nói xong lại vờ hỏi :

- Thật nàng không có ý gì với Không Nham hòa thượng?
Mai Hương Châu vội lắc đầu :
- Nếu thiếp có ý gì thì đêm qua đã ưng thuận hắn rồi, hà tất phải hẹn hắn đến canh ba đêm nay, mà không khi nào thiếp còn nói chuyện với công tử nữa, rõ đa nghi lắm!
Liễu Tinh Đởm lại vờ bông đùa :
- Nàng đã không có ý với hắn thế sao không đưa trả chúng tôi hai thanh kiếm ấy, chẳng lẽ lại để cho chúng cướp ở tay nàng hay sao?
Mai Hương Châu cũng bật cười :
- Khó lắm, nếu thiếp không bằng lòng trả thì mỗi lúc đã lấy lại được. Nếu công tử với tiểu thư muốn lấy lại thanh kiếm thì phải hứa với thiếp một lời chắc chắn đã.
Liễu Tinh Đởm nghe nàng nói thì nghĩ thầm :
- "Cô ả này khôn ngoan thực, có lẽ bắt thề nặng lời mới chịu trả chăng, nhưng khi nào mình lại chịu lấy một đứa con gái dâm đãng vô sỉ như nàng?"
Chàng nghĩ kế nói :
- Nếu Liễu Tinh Đởm tôi nói lỡ không nhận được nàng là người làm vợ thì khi chết không có đất mà chôn.
Ấy là Liễu Tinh Đởm nói "lỡ không nhận" rõ nàng đi lấy lẽ người ta thì chết như thế, vì nàng là vợ lẽ Tiết Cẩn thật, không ngờ Mai Hương Châu hiểu lầm là chàng thề nếu không lấy mình làm vợ lẽ nên nàng đưa Thanh Phong kiếm cho Liễu Tinh Đởm, Thu Nguyệt kiếm cho Phương Thuyền Cô cất đi.
Liễu Tinh Đởm bỗng sực nghĩ đến một sự gì rất cần vội hỏi Mai Hương Châu :
- Trước khi chúng tôi chưa đến đây thì có hai người xứ lạ, mặt mũi xinh đẹp đến nhà Tiết Cẩn không?
Mai Hương Châu lắc đầu :
- Người xứ lạ đến đây rất nhiều, nhưng không thấy hai người nào mặt mũi như thế.
Nghe nàng trả lời, Liễu Tinh Đởm không tiện hỏi nữa, chàng đứng dậy thấy vết chân khỏi hẳn không đau, lại nhân khi lấy được hai thanh bảo kiếm về tay rồi rất vui mừng, hai người bèn theo nàng ra khỏi nơi địa huyệt.
Mai Hương Châu đưa Phương Thuyền Cô đi tắm gội, Liễu Tinh Đởm cũng tìm nơi tắm gội sạch sẽ, hai người cùng thay đổi quần áo, dùng trà nước rồi chờ đến canh ba sẽ kiến cơ hành sự.
Bấy giờ vào khoảng thượng tuần tháng năm, ngoài trời vầng trăng lưỡi liềm rọi vào trong sân nhà có ánh sáng rất ngoạn mục, lúc ấy đêm đã khuya tới canh ba, nhà họ Tiết cửa trước cửa sau đều đóng kính chặt như thành, Mai Hương Châu đưa riêng nha hoàn Vân Hương về phòng nàng cởi bỏ hết đồ trang phục bận quần áo lịch sự, son tô phấn điểm, lược giắt trâm cài, trang sức lại càng tôn thêm vẻ đẹp khuynh quốc khuynh thành nàng lại cho nha hoàn rất tâm phúc là Vân Hương ăn mặc sang trọng, sai nó xếp gọi là màng loan trướng phượng và chiếc giường thất bảo, khiến người trông thấy phải tiêu hồn ngỡ là lạc vào nơi thiên thai động đào.
Mai Hương Châu vừa ngồi vừa tựa mình trên tấm nệm, dõng dạc lên tiếng gọi :
- Thu Cúc, Thu Quế, hai đứa đâu?
Tiếng gọi vừa dứt đã thấy hai nha hoàn Thu Cúc, Thu Quế thưa lên đi vào.
Thu Cúc trạc hai ba, hai bốn tuổi, mày ngài mắt phượng, môi son má phấn, đứng trước ngọn đèn sáng lại càng hiện rõ vẻ đẹp như đóa hoa phù dung, tuy hai bàn chân thiên nhiên chưa bó qua lần nào, nhưng khi đi đứng cũng có vẻ mềm mại.
Nha hoàn Thu Cúc đứng trước mặt Mai Hương Châu, cúi đầu không nói hình như có vẻ ưu phiền, khiến Mai Hương Châu trông thấy mê mẩn tâm thần, tiếc rằng không thể ôm ngay Thu Cúc vào lòng gọi một tiếng "tình lang". Còn nha hoàn Thu Quế vào trạc hai mốt, hai hai tuổi, có vẻ ngọc chuốc thiên châu, vóc người yểu điệu như một sợi dương liễu trước gió hoa nhường nguyệt thẹn như một nàng tiên hóa xuống trần, làm Mai Hương Châu tấm tắc khen ngợi, giả sử nàng biến được làm trai thì quyết gọi Thu Quế bằng tình nương.
Thu Cúc, Thu Quế hai nha hoàn thấy Mai Hương Châu cứ đăm đăm nhìn mình không nói. Hé cặp môi son, Thu Cúc khẽ hỏi :
- Thưa nhị phu nhân, đòi chúng con có việc gì?
Mai Hương Châu mỉm cười :
- Hai ngươi mới đến thảo nào không hiểu lễ tiết nhà ta. Lát nữa hai đứa ngươi phải nghe lời ta sai bảo, nghĩa là ta có gọi vào đây thì hãy vào, nếu không thì không được vào tự nhiên nghe!
Thu Quế nói :

- Chúng tôi nhờ ơn nhị phu nhân nhủ lòng thương, có khi nào dám cưỡng lời sai khiến?
Mai Hương Châu khẽ gật đầu :
- Thôi được, cho phép hai ngươi lui ra.
Thu Cúc, Thu Quế, hai nha hoàn vâng lời vội quay ra ngay.
Cách mấy phút sau, bỗng nghe ngoài cửa sổ có tiếng gió rung động, Mai Hương Châu liền sai nha hoàn Vân Hương nhấc chiếc ghế tựa vào trong phòng, rồi nàng chăm chú nhìn ra ngoài cửa sổ.
Bỗng thấy cánh cửa bật tung ra, có một người tú tài già trạc năm mươi nhảy vọt vào, đầu đội mũi giải lụa, mắt đeo đôi kính trắng, trên môi để ria chữ bát, mình mặc áo thụng, chân đi giày vóc, tay cầm cái quạt lông phe phẩy, người tú tài ấy vẻ mặt tươi cười, nghiễm nhiên vào ngồi ngay chiếc ghế tựa.
Mai Hương Châu nhìn người tú tài nhoẻn miệng cười, rồi quay mình vào tấm gương soi lấy cục sáp son điểm lên môi, nàng uốn éo nhìn bóng trong gương một lúc, sau mới bước đến trước mặt người tú tài sẽ cúi đầu thi lễ :
- Thiếp xin có lời chào lão sư phụ, sao không đợi trời sáng hẳn đến có được không nhỉ?
Người tú tài liền nắm lấy tay nàng rồi xếch ngược đôi ria chữ bát, xoạc rộng cái mồm quái gở, buông ra hơi thở hôi hám :
- Đêm nay tôi có đến chậm đâu mà nàng nói. Tôi rất cảm ơn nàng gọi tôi bằng một tiếng lão sư!
Mai Hương Châu vờ bông cười :
- Chẳng gọi lão sư thì gọi bằng gì?
Người tú tài xoạc bộ miệng ống nhổ cười :
- Cái tiếng lão sư đó nàng hãy xếp bỏ một nơi, vì đêm nay nàng đã hứa gọi tôi tới đây thì nàng tức là người cơ thiếp yêu đương của tôi, nếu còn xưng hô như thế thực tôi không dám nhận cái tiếng tôn trọng quá.
Mai Hương Châu bông đùa sỗ sàng, sẽ trọc ngón tay vào mi mắt người tú tài, rồi nhoen nhoẻn cười :
- Tôi mời ông đêm nay đến uống rượu chứ có phải làm việc gì mà giảng giải?
Người tú tài liền so vai rụt cổ rồi đến vỗ người nàng Mai Hương Châu cười rũ rượi :
- Nàng là người rất yêu quý của tôi, nàng làm cô hầu của tôi có thiệt gì?
Thốt nhiên đỏ ửng hai gò má phấn, nhưng Mai Hương Châu cũng cố gượng làm ra bộ tươi cười :
- Ông thực là một người kỳ quái, sao cứ bắt tôi làm cô hầu, thảng như tôi là con trai thì sao?
Người tú tài vẫn cười loe bộ miệng loe kèn :
- Bao giờ nàng làm trai sẽ hay, nay tôi chỉ biết nàng là cô gái rất đáng yêu.
Mai Hương Châu láy lại :
- Rất đáng yêu? Giả sử Tiết Cẩn chưa chết thì ông liệu sao?
Người tú tài được thể :
- Nếu Tiết Cẩn chưa chết thì thôi! Tôi với nàng còn đâu thiên tình sử này!
Mai Hương Châu thừa cơ vội bảo nha hoàn Vân Hương :
- Ngươi mau đi dọn tiệc cho ta. Nhớ bảo hai đứa Thu Cúc, Thu Quế đứng chờ sẵn ở ngoài cửa phòng để tiện việc ta sai khiến.
Vân Hương vâng dạ quay ra ngay.
Lúc ấy người tú tài giương tròn cặp mắt hiếu sắc đăm đăm nhìn Mai Hương Châu thấy nàng có vẻ đẹp lộng lẫy thì bỗng đâu ngọn lửa dục bùng cháy lên không thể nào cầm lòng được liền giở ngay thái độ nhả nhớt nắm lấy tay nàng Mai Hương Châu cười nham nhở :
- Xuân tiêu một khắc ngàn vàng! Nàng chớ bỏ quên thì giờ quý hóa!
Mai Hương Châu khẽ giật tay ra mỉm cười lắc đầu :
- Thì giờ quý hóa! Ông đã định dùng tôi thì lẽ tất nhiên phải uống rượu hợp hoan, cớ sao ông quên không hiểu lệ ấy?
Vừa nói đến đây bỗng nghe ngoài cửa phòng có tiếng giày động làm hai người phải im bặt câu chuyện.
Mai Hương Châu vờ lắng tai nghe rồi kéo tay người tú tài ngồi xuống ghế :
- Ông ngồi xuống đây, làm gì mà sợ hãi? Đó là hai con nha hoàn đứng chờ sai khiến ở ngoài cửa phòng.
Người tú tài nói :
- Nếu hai con nha hoàn thì cho chúng nó vào đây.
Mai Hương Châu vờ nói câu chuyện rất tình :
- Ông khờ dại lắm, cho chúng nó vào đây thì nói câu chuyện tình sao được?
Thích chí người tú tài cười ngất ngưởng :
- Ta là đàn ông quen tính sỗ sàng, không có tâm ý cẩn thận như nàng.

Nhưng nàng có biết hát không, hãy ca cho ta bài "Tứ quý tương tư" nhe.
Mai Hương Châu nói :
- Muốn hát thì lát nữa dọn tiệc ra tôi sẽ hát cho ông nghe. Nhưng tôi xin hỏi ông ở dưới hầm bí mật chắc nhiều có nhan sắc bằng chán vạn tôi, thì e rằng ngày kia ông lại không thương tôi nữa.
Người tú tài nghe nàng nói giọng nũng nịu thì cười giòn khanh khách :
- Nàng thực đa nghi lắm nếu ta có người xinh đẹp hơn nàng thì can gì phải lặn lội đến đây. Nhưng vừa rồi có một sự bất như ý cho ta, nhân mấy hôm trước có hai chàng thiếu niên vào đánh phá Ngọc Long tự bị ta bắt được, sau đem trói thì trai tự xưng là Phương Quang Diệm, gái là Phương Cầm Cô đều là con Phương Kế Võ ở Sơn Tây. Ta vì nể tình Phương Kế Võ cũng là một người anh hùng nên không nỡ giết, muốn thu phục hai đứa ấy làm đồ đệ, không ngờ con bé ấy cự tuyệt ta, cứ khăng khăng không chịu nghe lời ta. Và ta cũng yêu mến cái nhan sắc của nó nếu không đã giết đi rồi.
Bỗng đâu lúc ấy ở ngoài cửa phòng có tiếng người nói thì thầm :
- Đó hiền muội đã nghe thấy chưa?
Mai Hương Châu thấy thế kinh hãi sợ để người tú tài nghe tiếng thì nguy, nàng vờ khạc to lên một tiếng để đánh trống lấp, rồi vội nói che ngay :
- Ông yêu người con gái ấy thì còn đến đây với tôi làm gì nữa. Cô gái ấy không bằng lòng ông thực sự ngu dại lắm.
Người tú tài lại cười ha hả :
- Nàng rõ khéo ghen xằng quá! Nếu tôi được yêu cô ta rồi khi nào lại đến đây với nàng, ấy là câu chuyện nói đùa.
Dứt lời, người tú tài với Mai Hương Châu lại bông đùa một lúc nữa, nha hoàn Vân Hương đã dọn xong tiệc rượu vào. Người tú tài thấy tiệc rượu liền nói :
- Trời nực chết người thế này, ăn uống còn biết mùi ngon gì?
Vừa nói vừa bỏ đôi kính trên mắt xuống, và tháo cái mũ trên đầu, lộ ra cái đầu trọc lông lốc của anh sư hổ mang, người tú tài này tức là nhà sư giả lốt.
Lúc ấy Mai Hương Châu đưa mắt cho nha hoàn Vân Hương lui ra, rồi nàng rót một chén rượu đầy uống hớp đi một nửa, còn một nửa chén hai tay nâng lên làm ra bộ nũng nịu, cất tiếng oanh thỏ thẻ nói với anh hòa thượng :
- Nào xin mời ông nếu có lòng thương nhau thì hãy uống chén rượu dở này!
Hòa thượng thích chí tiếp lấy chén rượu uống cạn ngay rồi nói :
- Ta lĩnh tấm thịnh tình của nàng ban cho.
Mai Hương Châu lại rót một chén nữa nâng lên ân cần nói :
- Xin ông ân cần uống chén rượu thứ hai này nữa.
Rồi hai người cùng ngồi ăn uống. Mai Hương Châu trổ hết thái độ phong tình để khiêu động lòng dục của hòa thượng. Hòa thượng thấy nàng mặt đỏ như hoa đào, đầu mày cuối mắt trông rất đáng yêu, rồi nhìn nàng bằng con mắt say sưa :
- Uống rượu thì phải tùy lượng không nên ép nhiều vì trời nóng nực. Thế này thực không còn thú vị.
Mai Hương Châu vừa nói khích vừa cười :
- Không ngờ ông anh hùng như thế mà lượng uống rượu rất kém.
Hòa thượng vốn tính hiếu thắng :
- Không phải là ta kém lượng uống rượu, vì uống rượu không thì buồn lắm, nếu nàng chịu hát một bài thì ta xin uống hắn năm chén rượu lớn.
Biết hòa thượng trúng kế, Mai Hương Châu mừng nói :
- Tôi hát không lấy gì hay lắm, xin ngâm một bài thơ để ông coi chắc sẽ làm cho ông được vui lòng?
Hòa thượng hứng chí :
- Được rồi, hễ nàng ca một bài hát ta sẽ uống năm chén rượu, nàng ngâm một bài thơ ta cũng uống năm chén rượu. Nhưng cần nhất nàng hãy hát cho ta nghe trước.
Mai Hương Châu mỉm cười, sai nha hoàn Vân Hương rót thêm rượu vào hồ, rồi nàng cất tiếng oanh lanh lảnh hát thật là du dương.
Hòa thượng nghe nàng Mai Hương Châu hát có điệu rất du dương uyển chuyển, không còn thấy giọng tục tằn, nên hòa thượng thích chí lắm, lại xếch ngược đôi ria chữ bát cười sằng sặc :
- Hay lắm, nàng hát hay lắm. Thế mà còn nhún mình là không biết hát, vậy nàng hãy hát tiếp nữa đi.
Mai Hương Châu vội xua tay lắc đầu :
- Không được, ông hãy uống năm chén rượu nữa đi rồi tôi mới hát.

Hòa thượng liền vỗ tay cười :
- Được rồi, nàng mau rót rượu để ta uống năm chén lớn.
Mai Hương Châu cầm hồ rót năm chén rượu đầy, hòa thượng uống năm hơi hết ngay, nàng lại cất giọng hát véo von.
Người tú tài ấy tức là Không Nham hòa thượng ở chùa Ngọc Long khi nghe Mai Hương Châu hát chọc ghẹo thì bật cười sằng sặc, nói :
- Nàng đừng mượn chàng Tiết Cẩn mà giễu cợt ta nữa, vì người chết không thể nào sống lại được, nàng chỉ nên biết ta là người mua vui với nàng bây giờ.
Thôi, ta hãy chiều lòng nàng uống năm chén rượu lớn để đền công bài hát vừa rồi, nhưng thế nào nàng phải ngâm thơ cho ta nghe nữa.
Không Nham hòa thượng nói dứt lời, lại uống luôn năm chén rượu lớn.
Mai Hương Châu thừa cơ lại cất giọng trong trẻo ngâm một bài thơ.
Không Nham hòa thượng lại uống cạn năm chén rồi cười nói :
- Nàng ngâm bài thơ đó thật là uy nghi hùng tráng, và lời châu ngọc, hàng hàng gấm thêu, đáng đánh đổi năm chén rượu của ta uống. Song lẽ cái khẩu khí trong bài thơ của nàng hình như dưới mắt không còn biết đến ta nữa, vì nàng tự ví ta có tài tung hoành trong đám quân trăm vạn mà bắt phải nghe nàng sai khiến, nàng lại nói mảnh hoàng kim giáp, người tầm thường không thấy mặc được mà vóc ngọc mình ngà như nàng mặc mới xứng đáng, như thế nàng có thể vo tròn ở trong tay nàng rồi. Ta nói thật cho nàng biết một mình ta có thể đối địch với trăm vạn hùng binh, nàng theo ta học tập võ nghệ nội công khi trước ắt đã biết rõ tài nghệ của ta thế nào, sao nàng còn dám khoe khoang trước mặt ta?
Mai Hương Châu làm ra vẻ giận dữ :
- Nếu thế, từ nay tôi không dám ngâm thơ để ông nghe, có một bài thơ mà bẻ hành bẻ tỏi mãi.
Không Nham hòa thượng cười xin lỗi :
- Ấy là câu chuyện nói đùa, nàng cứ tưởng thực. Nhưng đời ta thì không biết sợ hãi ai hết.
Mai Hương Châu bĩu môi :
- Đừng nói khoác, thế ông có sợ hai cây Thanh Phong, Thu Nguyệt kiếm?
Không Nham hòa thượng ra ý coi thường nói :
- Ta vẫn biết hai thanh kiếm ấy rất lợi hại, nhưng cái tài phi hành của ta chuyền nhảy nhanh như chớp thì có sợ gì, vì người dùng hai thanh kiếm ấy trước khi chưa kịp chém, ta đã nhảy đi xa rồi. Và nàng theo ta học tập bấy lâu chắc cũng biết ta không cần phải khoe khoang nhiều lời.
Số là Không Nham hòa thượng có tài phi hành thực giỏi. Một hôm hắn nằm duỗi thẳng trên cái giường sắt cho tên đồ đệ Duy Tĩnh cầm quả chùy nhắm đánh vào ngực, không ngờ khi giáng xuống, Không Nham hòa thượng đã nhảy tót đi đâu, quả chùy đánh trượt vào cái giường sắt rung chuyển, sau thấy hắn ngồi ở trên chiếc ghế bành đằng xa. Duy Tĩnh lại nhảy đến đánh theo một chùy nữa, hay đâu lại đánh trúng cái ghế gãy tan nát, thì ra Không Nham hòa thượng đã đứng sau Duy Tĩnh, thực là thuật phi hành của hắn giỏi như người biết biến.
Lúc ấy Không Nham hòa thượng lại cùng Mai Hương Châu uống rượu nói chuyện bông đùa một hồi nữa, rồi nàng cố tìm lời phỉnh phờ để ép hắn uống rượu làm hắn đã say bứ họng. Mà cứ khoe mình tài giỏi ở trước mình tình nương, Mai Hương Châu thừa cơ lại nói phỉnh :
- Nghề nội công của ông tài giỏi như thần lại sức khỏe như hùm, nay tôi lấy được người chồng như thế xứng đáng bằng mấy gã Tiết Cẩn. Khi trước tôi có nghe lời Tiết Cẩn nói sức ông có thể cho ta sải dây thực to trói lại, rồi ông chỉ cựa một cái là ba đoạn dây đứt tung ra. Tôi e rằng Tiết Cẩn chỉ nói khoác hộ ông, vì ông có sức khỏe thực, nhưng không khi nào khỏe đến thế được.
Sẵn tính hiếu thắng, Không Nham hòa thượng liền trỏ ngón tay cái vào mũi mình rồi tự đắc :
- Ta không phải là say rượu dám nói khoác, ta có thể thu hình vào rất mềm mại cho người trói chặt. Đến khi cựa mình thì có sức mạnh như nhổ núi lên, như có trời xuống. Nàng chớ coi thường ta đã say rượu, chẳng nói gì ba vòng dây sắt lớn cho dẫu đến ba vài vòng nữa mà ta cựa cũng đứt tung. Nàng không tin hãy trói thử ta sẽ cựa cho mà coi.
Mai Hương Châu đắc ý lại càng phỉnh già thêm :
- Hay lắm, hay lắm, nếu ông cho tôi coi thì tôi mới tin là thực, tôi xin kính phục ông vô cùng.
Số là Mai Hương Châu đã chuẩn bị sẵn sàng liền sai nha đầu Vân Hương mau đem những dây xích sắt và khoá vào, rồi đem quấn chặt lên người Không Nham hòa thượng ước chừng mười mấy vòng khóa kỹ lại.
Không Nham hòa thượng cười khanh khách tức thì hai tay chân vùng mạnh một cái, những sải dây sắt kêu răng rắc bật tung ra hết.

Mai Hương Châu thấy thế khiếp hãi hết hồn, nhưng nàng cũng vờ làm ra bộ cười ngật ngưỡng nói :
- Trời ơi, bây giờ tôi mới được trông thấy, mới tin là lời Tiết Cẩn khi trước nói không sai. Giả sử tôi lại dùng một sải dây thừng mềm buộc ở trong, rồi ngoài quấn sắt thật chặt, như thế mà ông cựa đứt nữa thì tôi hết cách bái phục ông có sức khỏe hơn hùm thập bội.
Mai Hương Châu vừa nói vừa sai Vân Hương đi lấy sải dây thừng vào, sải dây thừng làm bằng thứ tơ tằm rất mềm mại, khi trói vào người thì dây chặt không biết chừng nào.
Không Nam hòa thượng không biết tưởng là thứ dây thừng tầm thường, hắn chỉ ngồi lim dim cặp mắt say rượu cười, để mặc cho Mai Hương Châu trói cả hai chân lẫn hai tay như con khỉ ngồi thu hình, rồi nàng bảo hắn cựa thử xem.
Không Nham hòa thượng vẫn mơ hồ cho là thường, nói :
- Sải dây thừng này phỏng được là mấy, không thể đủ sức cho ta cựa đâu, vậy nàng hãy chằng thêm mấy sải dây sắt nữa cho bền chặt thì ta cựa mới sướng.
Được lời, Mai Hương Châu lại sai nha hoàn lấy năm sải dây sắt nữa chằng thêm mấy chục vòng ra ngoài và khóa chặt lại. Lúc ấy Mai Hương Châu nháy mắt bảo nha hoàn Vân Hương, nó biết ý liền quay ra ngay.
Khi trói xong rồi, Không Nham hòa thượng dùng hết sức cựa không thấy đứt những sải dây ấy, vì lần này thêm mấy chục sải dây tơ tằm ở trong và mười mấy sải dây sắt ở ngoài nên bền dai vô cùng, làm Không Nham hòa thượng lại cố hết sức cũng không thể cựa được.
Mai Hương Châu thấy thế cả mừng liền vỗ tay cười nói to lên :
- Thu Cúc, Thu Quế, mau vào mà xem anh chàng nói khoác, bây giờ không cựa được đứt những sải giây rồi.
Lời nói vừa dứt, Thu Cúc, Thu Quế tức thì nhảy xổ vào.
Nguyên nha hoàn Thu Cúc là Liễu Tinh Đởm giả dạng, còn Phương Thuyền Cô thì giả nha hoàn Thu Quế. Khi thấy kẻ thù trước mắt thì lòng căm giận thấu xương, Liễu Tinh Đởm, Phương Thuyền Cô đều rút hai thanh kiếm Thanh Phong, Thu Nguyệt múa tít lên, tức thì thấy đạo kim quang sáng lóe cả mắt, rồi xông vào chém Không Nham hòa thượng.
Lúc ấy Không Nham hòa thượng bị trói chặt biết là trúng kế của nàng Mai Hương Châu, nhưng khi thấy hai người xông vào chém, hắn bị nguy cấp liền co mình nhảy vọt qua đầu hai người sang góc bên kia.
Liễu Tinh Đởm, Phương Thuyền Cô thấy thế cũng nhảy theo đuổi.
Không Nham hòa thượng lại nhoài người nhảy sang bên này, không ngờ hắn đã bị trói cả chân lẫn tay mà còn phi thân lanh lẹ như thế cũng đủ biết bản lãnh cao cường biết dường nào.
Lần này Không Nham hòa thượng dùng hết sức bình sinh vùng mình mấy cái thực mạnh, vì trong khi hăng máu sợ nguy hiểm đến thân, nên những sải dây sắt to đều đứt tung ra, hắn liền giật lấy thanh gươm của Mai Hương Châu trèo lên tường rồi múa lên nghinh địch với hai người. Không Nham hòa thượng vẫn biết hai thanh kiếm báu ấy lợi hại, không dám để chém vào bị cụt kiếm của mình, chỉ trổ tài nhảy nhót làm cho hai người rối loạn chân tay, rồi nhằm khi bất ý phóng chân đá Liễu Tinh Đởm một cái trúng vào hông ngã lộn nhào người đi, chàng muốn tài giỏi đến đâu cũng không phải là tay đối địch với Không Nham hòa thượng, phỏng có khác nào đem trứng chọi đá. Không Nham hòa thượng liền sấn đến giơ kiếm chém Liễu Tinh Đởm, chàng chỉ còn cách nhắm mắt chờ chết chứ không sao thoát khỏi lưỡi kiếm.
Mai Hương Châu thấy thế kinh hãi không còn hồn vía, nàng liền lấy quả phi tiêu ở đầu giường ném vào giữa mặt Không Nham hòa thượng trong khi bất phòng để cứu Liễu Tinh Đởm.
Không ngờ Không Nham hòa thượng là người tài nghệ tuyệt vời, hắn đã thấy hơi động là biết trước liền giơ tay bắt ngay lấy quả phi tiêu ném trở lại ngắm đúng cổ họng Mai Hương Châu, mũi tiêu nguy hiểm dầu nàng có tài đến đâu cũng không thể tránh được.
May sao ở ngoài cửa sổ lúc ấy có một cái bóng đến nhảy vọt vào lanh lẹ như con vượn nhảy bắt lấy quả phi tiêu cứu nàng Mai Hương Châu, cái bóng đen đó hiện ló ra một người vóc dáng hùng vĩ, tướng mạo oai hùng, râu hùm hàm én, mày ngài mắt phượng, sắc mặt đỏ cháy như màu lửa hồng, coi lại càng quắc thước ngang tàng, người ấy tức là Địch Long Tuấn, thầy Liễu Tinh Đởm với Phương Thuyền Cô.
Địch Long Tuấn liền rút cây bảo đao ở cạnh sườn nhảy đến chém Không Nham hòa thượng cứu Liễu Tinh Đởm.
Không Nham hòa thượng cũng biết Địch Long Tuấn là một người anh hùng trứ danh trên trốn giang hồ. Hắn không dám chậm chân liền múa kiếm xông vào nghinh địch, rồi hai người cùng nhau hỗn đấu, đao kiếm múa bay, chân tay đảo lộn, như hai con sư tử vào tranh quả tú cầu, như cặp kỳ lân vờn vằng Thái cực hồi lâu chưa phân thắng bại.

Liễu Tinh Đởm, Phương Thuyền Cô, Mai Hương Châu tự biết mình không phải là tay đối địch với Không Nham hòa thượng nếu xông vào thì chỉ như trứng chọi đá nguy đến tính mạng, nên chỉ đứng chờ ngoài xem cuộc thắng bại của hai người.
Không Nham hòa thượng hỗn đấu với Địch Long Tuấn đã khá lâu mà chưa phân thắng bại, hắn cũng tấm tắc khen thầm tài nghệ của Địch Long Tuấn vào bậc nhất trên chốn giang hồ mới có thể cầm đồng với hắn được lâu như thế, và hẳn lúc này đã quá say, tinh thần khí lực đã kém giảm. Không Nham hòa thượng cũng vì khi say rượu phải dùng hết sức mình nên thấy trong người loáng choáng, bỗng òng ọc ra một bãi lênh láng như con rồng phun nước, suýt nữa té vào đầy mặt Địch Long Tuấn, may sao Địch Long Tuấn tránh được, thừa cơ nhảy đến chém một đao vào gáy.
Lúc lâm nguy mới biết rõ tài nghệ, Không Nham hòa thượng đang khi bị một nhát chém thì vội dùng thế "Bạch Xà Lan Lộ", cúi rạp người xuống nhoài mình về một bên.
Địch Long Tuấn kinh hãi biết là người tài nghệ tuyệt trần, cần phải lưu ý mới được, cũng vội nhảy theo hắn rồi dùng chiêu "Hoàng Phong Tiến Động" chém luôn nhát nữa.
Không Nham hòa thượng quay mình lại đưa kiếm lên đỡ, rồi lại cùng nhau hỗn đấu kịch liệt, lần này hắn nôn hết hơi rượu rồi, trong người đã thấy tỉnh táo và khỏe thêm nên liền giở hết các đường kiếm thuật và tài phi thân bình nhật sở trường ra, tức thì ngọn kiếm biến hóa và thân thế nhảy nhanh như chớp cho cây đao của Địch Long Tuấn lần này cũng hơi rối loạn đường lối.
Địch Long Tuấn mới biết hắn "đề khí" rất giỏi nên cách tiến thoái mới được lanh lẹ như thế, càng phải canh phòng cẩn thận kẻo có khi nguy với hắn.
Liễu Tinh Đởm, Phương Thuyền Cô, Mai Hương Châu ba người đứng ngoài thấy thế cũng kinh hãi Không Nham hòa thượng lợi hại vô cùng, bất đắc dĩ ba người phải múa kiếm xông vào trợ chiến Địch Long Tuấn bổ vây Không Nham hòa thượng như cái đèn kéo quân mà vẫn không làm gì nổi hắn. Hắn vẫn nhảy nhót lanh lẹ như thường.
Hay đâu ở ngoài cửa sổ lại thấy một người nhảy vụt ra, tức thì một bà cụ già múa tít hai cây búa nguyệt gạt bắn đao kiếm của Địch Long Tuấn và Không Nham hòa thượng ra hai bên, bà cụ đứng thon lỏn vào giữa cười khanh khách nói :
- Địch Long Tuấn hiền đệ, làm gì mà thầy trò phải vây xúm một thằng sư này vào giữa, dẫu có giết được cũng không sướng, âu để mình ta đối địch với hắn cho biết tài cao thấp kẻo bấy lâu dưới mắt nó không người.
Địch Long Tuấn nhìn bà cụ tức là Phan Huỳnh Nương, thì rất vui mừng.
Liễu Tinh Đởm, Phương Thuyền Cô cũng nhận ra tức là mẹ Ngô Tiểu Ất khi trước, thì lấy làm kinh hãi, không ngờ bà có tài tuyệt kỹ đến thế, nhất là nàng Mai Hương Châu lại rất kinh ngạc, bà cụ già nua phỏng tài cán được là bao.
Còn gã Không Nham hòa thượng thì vỡ mật bay hồn, vì hồi trẻ tuổi hắn đã xung đột với bà nhiều trận, hai người đều là tay đại kình địch của nhau không ai chịu thua kém ai, sau mỗi người chia rẽ một phương, thấm thoát một thời gian mấy chục năm trời, không ngờ đến nay bà còn sống thì trách nào hắn chẳng kinh hãi.
Không Nham hòa thượng nhìn Phan Huỳnh Nương bằng con mắt rất chăm chú rồi nói :
- Mụ Phan, ta với mụ và chồng mụ đã từng xung đột với nhau từ hồi tuổi trẻ nhiều phen, đến nay mụ còn chưa biết chán ư? Nhưng ta khuyên mụ, hai hổ tương đấu chưa biết ai sống chết, vậy mụ không nên can thiệp đến việc của ta là hơn.
Bà Phan Huỳnh Nương cười nói :
- Không Nham, ngày nay ngươi chết đến nơi rồi mà còn không biết, ấy là ta đã dung sinh cho ngươi một thời gian mấy chục năm trời. Không ngờ ngày nay ngươi làm nhiều điều đạo nghịch, ngươi dám giết Liễu Hải Phong là một người anh hùng nghĩa sĩ, nay lại còn nhẫn tâm giết cả Liễu Tinh Đởm là con của người ta. Huống hồ ngươi là một giống cầm thú, lại cưỡng hiếp cả Mai Hương Châu là cơ thiếp của Tiết Cẩn, người học trò của ngươi vừa chết nằm xuống, thế thì tội ngươi đáng chết có thừa rồi, ngươi còn cãi sao nữa?

Không Nham hòa thượng nghe lời Phan Huỳnh Nương mới biết chàng trẻ tuổi là Liễu Tinh Đởm giả làm con nha hoàn Thu Cúc, lại tức là con trai Liễu Hải Phong đến báo thù cha thì rất kinh hãi, nhưng vẫn nói cứng :
- Mụ chớ hợm mình vội, nếu mụ không nghe lời ta, thì ta quyết so tài lần cuối cùng này, hoặc giả kết liễu được cuộc đời lẻ loi của mụ cho về nơi chín suối với chồng con.

Phan Huỳnh Nương lại cười gằn rồi thách :
- Được lắm, nếu ngươi tự phụ như thế thì có giỏi vứt binh khí đi rồi đấu sức tay không với ta mới biết được tài nhau.
Dứt lời, bà liền quăng hai cây búa nguyệt vào một xó tường rồi khoanh tay nghiễm nhiên.
Không Nham hòa thượng cũng sẵn tính hiếu thắng liền hai tay bẻ cong thanh kiếm quăng ngay ra ngoài cửa sổ, làm ai nấy cũng phải khiếp hãi hai tay hắn có sức mạnh vô cùng.
Không Nham hòa thượng liền dùng chiêu "Tả Hữu Minh Tiên" xông vào trước.
Phan Huỳnh Nương vội dùng "Hiệp Long Tàn Hổ" phá chiêu ấy rồi lại xoay luôn chiêu "Hoanh Bo Hóa Bình" tiến vào đánh.
Không Nham hòa thượng lại giở chiêu "Họa My Thương Giá" lên nghinh địch, sau lại quay ra "Song Long Xuất Hải" phóng thẳng hai quả đấm như sắt đánh vào ngực Phan Huỳnh Nương.
Phan Huỳnh Nương chao người, dùng "Song Đề Nhập Nguyệt" theo vào.
Không Nham hòa thượng biết ác hiểm vội tránh khỏi.
Hai người trổ hết quyền thuật tinh hoa ra phấn đấu nhảy nhót lanh lẹ như hai con vượn, nhảy không nghe tiếng chân giày sột tức là hai tay tài nghệ quán thế.
Môn bí hiểm của hai người ấy trừ Địch Long Tuấn ra thì Liễu Tinh Đởm, Phương Thuyền Cô, Mai Hương Châu không thể am hiểu tường tận được.
Không Nham hòa thượng vừa đánh vừa nghĩ thầm :
- "Không ngờ con mụ này ngày nay còn sức khỏe như thế thì tức là một kẻ đối đầu với mình, nếu không trừ được thì có lẽ mụ sát tận hết những tay anh hùng trong đời".
Phan Huỳnh Nương cũng vừa đánh vừa suy nghĩ :
- "Thằng trọc này lợi hại thực không kém gì khí lực ngày xưa, thảo nào nhiều người tài giỏi chết về tay nó, nó có thể liệt vào tay anh hùng đệ nhất trong thời đại này, cũng như thằng Ô Thúc Lợi tài giỏi nhất đất mọi ngót hai trăm năm trời, còn thằng trọc Không Nham này thì cũng phải trừng trị nốt để tuyệt hậu hoạn cho đời".
Phan Huỳnh Nương nghĩ thế lại gắng sức đánh với Không Nham hòa thượng được ngoài hai trăm hiệp mà vẫn chưa phân thắng bại, hai bên nhảy nhót như hai cái bóng đen không trông rõ hình người. Phan Huỳnh Nương lập kế trá bại ngã ngồi xuống đất.
Không Nham hòa thượng đang cơn hăng không để ý nhảy xổ vào co chân lên định đánh chận gót xuống ngực ắt là bị hộc máu tươi ra mồm.
Phan Huỳnh Nương nhanh như cắt dụng chiêu "Bát Tiên Túy Tửu" phóng hai chân lên đá trúng mũi giày vào hạ nang, đầu mũi giày lại bịt hai miếng sắt nhọn, mà nhắm người hắn phải đá vào chỗ hiểm ấy mới nguy, nếu trúng chỗ nào cũng không thể chết được, vì hắn nội ngoại công rất giỏi. Không Nham hòa thượng bị cái đá rất mạnh, hắn liền hộc máu tươi ra đằng mồm rồi hăng máu chạy lồng lộn chung quanh đất mấy vòng. Phan Huỳnh Nương lại tiếp theo cái đá nữa vào ngực hắn mới chịu ngã ngửa xuống đất.
Liễu Tinh Đởm thấy kẻ thù nằm xuống, chàng liền nhảy tót đến giơ thanh kiếm chém lấy đầu Không Nham hòa thượng, còn khúc mình thì giẫy đành đạch, chàng đá hắn vào góc tường rồi xách thủ cấp đến quỳ trước mặt Phan Huỳnh Nương với sư phụ là Địch Long Tuấn khấu đầu lạy :
- Con xin đội ơn Phan lão bà và sư phụ muôn đời không quên, vì đã dụng công trả được mối thù cho phụ thân con, người ở dưới suối vàng ắt cũng cảm ân đức lão bà, sư phụ muôn vàn. Còn như tài con không báo được cừu thù mà lại bị chết về tay kẻ thù nữa.
Phan Huỳnh Nương liền nhấc chàng dậy rồi nói :
- Con đã có lòng hiếu thân thì tất nhiên trời cũng phải đền công cho trả được thù, ta nào có công đức gì!
Lúc ấy Phương Thuyền Cô và sư phụ Địch Long Tuấn, nàng Mai Hương Châu cũng đến tạ ơn Phan, Địch hai người, nếu chậm đến cứu thì nàng ắt bị nguy với Không Nham hòa thượng.
Liễu Tinh Đởm, Phương Thuyền Cô lại hỏi Phan Huỳnh Nương với sư phụ là Địch Long Tuấn sao lại đến đây cứu mình?
Địch Long Tuấn bèn thuật chuyện vì e hai trò không địch nổi Không Nham hòa thượng nên lẻn đến đây giúp sức, không ngờ lúc thoạt đến thấy cái bóng đen bay qua mặt rồi thì biến mất, khi đến cửa sổ vừa thấy Liễu Tinh Đởm bị nguy nên vội nhảy vào cứu.
Phan Huỳnh Nương cũng thuật chuyện vì lời yêu cầu của Địch Long Tuấn nhờ giúp chàng Liễu Tinh Đởm giết hộ kẻ thù là Không Nham hòa thượng. Bởi lời hứa bà phải ra đi. Dọc đường gặp Phương Quang Diệm cùng Liễu Thuấn Anh đến đây cứu Liễu Tinh Đởm cho trọn lời hứa với Địch Long Tuấn, nhưng khi đến đây gặp Địch Long Tuấn thì vờ trốn đi, đến khi thấy thầy trò không làm gì nổi Không Nham hòa

thượng mới nhảy vào cứu. Phan Huỳnh Nương không ngờ nay ra đi mà trừ được hai tay hung bạo nhất trong đời là Ô Thúc Lợi với Không Nham hòa thượng, có lẽ từ đây bà trọn lòng nghĩa hiệp trừ hại cho đời rồi, bà sẽ tìm vào một nơi thanh tĩnh quy ẩn không còn xông pha trong trường đổ máu với lũ khách giang hồ hiếu động nữa.

Phan Huỳnh Nương lại kể chuyện khi trước ném "Mai Hoa trâm" vào tay con yêu quái giả ở miếu thành hoàng và dẫn đường cho Liễu Tinh Đởm xuống phá sào huyệt của nó cho mọi người nghe. Lúc ấy Liễu Tinh Đởm mới nhớ ra cái bóng đen là Phan Huỳnh Nương thì vội đến tạ ơn và kính phục khôn cùng.

Mọi người nghe lời bà nói điều khiếp hãi và kính phục tài năng chẳng cùng.

Liễu Tinh Đởm, Phương Thuyền Cô hai người cũng thuật lại chuyện khi ra đi bị nạn ở đây và chuyện nghe lỏm của Không Nham hòa thượng nói Phương Quang Diệm, Liễu Thuấn Anh bị hãm ở Ngọc Long tự cho Phan Huỳnh Nương với Địch Long Tuấn hai người nghe.

Phan, Địch hai người nghe chỉ khẽ gật đầu, vẻ mặt vẫn thản nhiên như không, bảo việc cứu Phương Quang Diệm, Liễu Thuấn Anh thì nhờ tay nàng Mai Hương Châu bày kế đến phá Ngọc Long tự sẽ xong cả. Phan, Địch hai người nói rồi từ biệt ra về ngay đêm hôm ấy.

Hồi 14

Mai Hương Châu bày mẹo lừa lũ trọc
Liễu Tinh Đởm ra tay giết bọn sư

Trời vừa tang tảng sáng, Mai Hương Châu vội sai bọn nha hoàn đem chôn khúc mình Không Nham hòa thượng xuống dưới hầm bí mật rồi quét dọn những vết máu trong phòng.
Liễu Tinh Đởm, Phương Thuyền Cô cất đầu Không Nham hòa thượng vào một nơi. Liễu Tinh Đởm tươi cười nói Mai Hương Châu :
- Mối đại thù của cha tôi cũng nhờ ở nàng mà báo phục được, tôi lấy làm cảm ơn khôn xiết. Nhưng giờ tôi lại xin phiền nàng làm ơn giúp đỡ tôi một tay đến Ngọc Long tự cứu Phương thế huynh và em gái tôi thì cảm kích nàng vô cùng.
Mai Hương Châu ngạc nhiên hỏi :
- Liễu Thuấn Anh em gái chàng cũng ở đấy? Sao thiếp chỉ nghe Không Nham hòa thượng noi có Phương Quang Diệm và Phương Cầm Cô kia mà.
Liễu Tinh Đởm nói rõ lại :
- Liễu Thuấn Anh giả cải tên Phương Cầm Cô, tức là muốn giấu tên không cho Không Nham hòa thượng biết là người họ Liễu thì nguy.
Mai Hương Châu kinh hãi :
- Hú vía! May sao đấy, nếu nói rõ họ Liễu ắt bị hại về tay Không Nham hòa thượng rồi. Nếu muốn cứu Phương công tử và lệnh muội thì để thiếp dùng kế chứ dùng lực với lũ chúng nó không được.
Liễu Tinh Đởm vội hỏi :
- Nàng định dùng kế gì hay xin hãy nói cho chúng tôi biết trước?
Mai Hương Châu ghé vào tai Liễu Tinh Đởm, Phương Thuyền Cô nói nhỏ mấy câu. Hai người phì cười khen là diệu kế, rồi đúng theo kế hoạch của nàng.
Trưa hôm ấy Mai Hương Châu liền gọi nha hoàn Vân Hương vào dặn dò.
Vân Hương tuân lời dắt theo con bé con nữa đến Ngọc Long tự.
Nguyên Ngọc Long tự là ngôi chùa cổ kính đời nhà Minh truyền lại, ở vào nơi hẻo lánh, cây cối sầm uất, rừng núi bao la, ít có người qua lại. Vì chùa ấy có nhiều tư sản nên bọn sư không đến nỗi phải đi khuyên giáo các nơi, những nhà có tang chế muốn nhờ bọn sư trong chùa lập đàn làm chay là một việc rất khó, bởi chúng đã sẵn cơm no áo mặc không cần đến việc ngoài, cũng nhiều khi các nhà sư ở ngoại phương đi qua ngôi chùa Ngọc Long cũng đừng hòng vào ngủ trọ nên cảnh chùa lại càng vắng vẻ thêm.
Khi nha hoàn Vân Hương cùng con bé con đến chùa Ngọc Long, bước vào trong chùa chính điện thấy nhà sư Duy Tĩnh đang cầm cái phất trần phủi bụi trên phật tòa. Lúc thấy Vân Hương thì hắn vội bỏ chổi phất trần xuống, hai con mắt trâu thô lố dính chặt vào người Vân Hương. Rồi hắn chạy gần cúi cái đầu trọc cạo trắng hếu cười nói :
- Cô có phải là nhà Tiết phủ ở Tiết Gia Pha?
Vân Hương cầm khăn lại bịt mồm cười bằng cách rất tình :
- A di đà phật! Sao nhà chùa tinh mắt thế? Vì nhà tôi không quen các nhà sư.
Duy Tĩnh cười :
- Vì tôi thấy cô tươi tốt thế này, trừ phi nhà Tiết phủ ra thì không còn đâu nữa. Cô đừng nói ở Tiết phủ không quen biết các nhà sư, thế thì đêm nay có người tú tài già đến đấy bây giờ cũng chưa về?
Vân Hương lại nghiêng đầu cười nhí nhoẻn :
- Có, có người tú tài ấy đầu bóng lộn không còn sợi tóc, canh ba đêm hôm qua lẻn vào phòng nhị phu nhân tôi, rồi thì gạ gẫm thế nào nhị phu nhân tôi phải bằng lòng, ông ta cứ ở lì mãi đến sáng.
Duy Tĩnh nghe nói đến đấy liên giương cặp mắt trâu nháy một cái rồi cười nham nhở :
- Cô có được trông thấy người tú tài với nhị phu nhân làm gì trong phòng không?
Kể ra Tiết Cẩn là học trò của người tú tài, người tư tình tức Không Nham hòa thượng, nay Tiết Cẩn chết chưa ráo đất mà đã chiếm ngay vợ của học trò, thực là tính tình mưa gió quá.
Nghe lời sỗ sàng, Vân Hương có ý thẹn chỉ cúi đầu nói :
- Chuyện ma chuột ấy ai biết đâu, ấy là nhị phu nhân nói cho tôi biết. Nay cũng vì Không Nham hòa thượng trót tư thông với nhị phu nhân mà ông tôi chết chưa ráo đất nên hai người hối hận muốn làm chay

siêu độ vong hồn cho khỏi oán ở nơi chín suối bây giờ sai tôi yêu cầu các vị sư phụ đây giúp hộ việc làm chay ấy, chẳng biết các vị sư phụ có bằng lòng cho không? Còn Không Nham hòa thượng thì bận đến Sơn Tây có chút việc cần, thể nào ngày mai cũng về tới đây.
Duy Tĩnh ra chiều thích chí lắm :
- Chẳng nói gì thầy tôi với nhị phu nhân sai khiến, nếu như cô bảo làm chúng tôi cũng không dám từ chối. Nhưng đêm nay cô cùng phu nhân đến đây chứ?
Vân Hương mỉm cười vì đánh trúng vào chỗ yếu :
- Có, không những một mình tôi và nhị phu nhân, lại còn có mấy người chị em là Thu Cúc, Thu Quế cũng đến nữa.
Duy Tĩnh càng hứng chí :
- Có thế chứ, các cô cùng đến cả mới vui.
Vân Hương lại liếc mắt cười :
- Thế sư phụ muốn chị em tôi đến làm gì cơ?
Duy Tĩnh vẫn giữ vẻ nham nhở :
- Làm gì, các cô đến thì chúng tôi tụng kinh cũng được thêm vui không biết mỏi mồm chán mắt.
Vân Hương cười "hứ" một tiếng rồi nói :
- Rõ khéo lắm, mới thấy người ta dễ coi một chút đã lắm chuyện, cửa phật đây chỉ là chốn thanh tĩnh, cấm nói chuyện ấy đấy. Nếu thấy hai chị Thu Cúc, Thu Quế kia thì các ngài mê man đến điên cuồng chắc.
Dứt lời, Vân Hương dắt tay con bé õng ẹo đi ra, làm anh sư hổ mang Duy Tĩnh như bị thuốc bùa mê đứng đờ người nhìn theo, Vân Hương ra đến cửa chùa ngoảnh lại thấy hắn vẫn đứng đờ thì lại đưa mắt liếc rất tinh rồi mới chịu đi hẳn.
Duy Tĩnh đứng lại nói lảm nhảm một mình :
- Không ngờ lại có con nha hoàn xinh đẹp đến thế, cứ như nó cũng đủ làm cho mình tiêu hồn rồi, nó còn khoe hai con Thu Cúc, Thu Quế chưa chắc đã đẹp như thế.
Duy Tĩnh vừa mơ mộng trong óc vừa đi vào trong thiền phòng thấy bọn Duy Tinh, Duy Nhất, Duy Trí đang ngồi đánh cờ. Duy Tĩnh liền úp lật bàn cờ xuống rồi nói :
- Thôi cất đi, chúng ta bàn việc cần.
Duy Nhất vội hỏi :
- Đại huynh định bàn việc gì?
Duy Tĩnh chưa nói đã há hốc miệng cười trước :
- Này anh em, sư phụ chúng ta thực có ngón tán gái giỏi lắm, đêm qua lẻn vào Tiết phủ thế mà ăn giong với cô Mai Hương Châu, vợ lẽ Tiết Cẩn đó, đến giờ này chưa biết lối về.
Duy Tĩnh nói rồi bèn thuật chuyện nha hoàn Vân Hương đến bảo việc đêm nay làm chay cho bọn sư kia nghe.
Bọn giặc nhà chùa tên nào cũng cuống quýt, liền chia nhau đi dự bị sẵn kinh kệ, chuông trống ở trong tòa phật đường.
Canh hai đêm hôm ấy, Mai Hương Châu ngồi chiếc kiệu hoa dẫn bốn tên nha hoàn đến chùa Ngọc long. Khi đến nơi bọn sư ra nghênh tiếp thấy Mai Hương Châu ăn bận quần áo trang phục trắng coi xinh đẹp như vị bạch y Quan Âm.
Nàng ung dung bước xuống kiệu, bốn con nha hoàn cũng đều ăn bận tang phục theo sau.
Duy Tĩnh lưu ý ngắm nghía bốn con nha hoàn ấy, thấy cả Vân Hương ở đây và một con bé, còn hai con nha hoàn kia thì xinh đẹp như thiên tiên giáng trần so với Vân Hương có phần đẹp hơn nhiều, ý tất là con Thu Cúc, Thu Quế rồi.
Bọn sư bèn mời Mai Hương Châu với bốn nha hoàn lên một tòa lầu bày trí rất lịch sự. Bọn sư cố dò la mới biết nha hoàn bé nhất tên là Vận Hương kém Vân Hương hai tuổi, còn hai tên kia là Thu Cúc, Thu Quế.
Mai Hương Châu liền trỏ bốn nha hoàn nói với bốn anh sư :
- Bọn nha hoàn hầu hạ tôi đây tuy không nhan sắc tuyệt trần nhưng không đến méo mũi lác mắt khó coi cho lắm. Chúng nó đều là người mua ở tỉnh xa về đây, đứa nào cũng ngoan ngoãn dễ sai.
Khi nàng Mai Hương Châu nói lại làm ra vẻ cao hứng tự đắc lắm, khiến bốn anh sư là Duy Tĩnh, Duy Tinh, Duy Nhất, Duy Trí đều nhìn vào mặt nha hoàn chòng chọc.
Duy Tĩnh lúc ấy đã nhận rõ Vận Hương đem so với Thu Cúc, Thu Quế thì khác hẳn nhau một vực một trời, tỉ như gà rừng sánh với phượng hoàng, ngựa so cùng kỳ lân.
Duy Tinh đưa mắt nhìn Thu Quế thì thấy nó có vẻ hổ thẹn.

Duy Trí thì nhìn Thu Cúc.
Duy Nhất thì nhìn Vận Hương. Duy Tĩnh biết mặt mũi như anh hề trên sân khấu nhà hát nên chỉ đưa mắt nháy con Vận Hương bé nhất ấy.
Mai Hương Châu biết "thóp" bọn sư hổ mang đã mê mẩn mấy nha hoàn thì lờ đi như không biết.
Kế đó trong chùa dọn đồ chay ra, nàng cùng bọn nha hoàn cũng gượng dùng qua loa.
Bọn sư cũng quay vào phía trong ăn uống. Lúc ăn uống xong bọn sư vào trong tòa chính diện niệm kinh, tuy nhiên tay gõ mõ miệng niệm nam mô, mà trong lòng vẫn mơ mộng ánh sắc đẹp của bọn nha hoàn.
Mai Hương Châu với bốn nha hoàn vờ đứng cạnh chỗ bài vị của Tiết Cẩn đốt vàng và thắp hương để liếc xem cử động của lũ sư.
Khi tụng kinh rồi, Duy Tinh lập ý lại mời Mai Hương Châu lên ngồi chơi ở tòa lầu. Sau hắn quay đầu lại thì bỗng không thấy Thu Cúc, Thu Quế, với bọn Duy Trí ba người đâu. Sinh nghi, Duy Tinh vờ kiếu với Mai Hương Châu có việc cần phải xuống lầu, rồi vội vàng đi lùng bọn ấy.
Số là Liễu Tinh Đởm vẫn phải mặc giả nha hoàn Thu Cúc, Phương Thuyền Cô vẫn mặc giả nha hoàn Thu Quế. Nhân khi lũ sư hổ mang vừa tụng kinh xong, Phương Thuyền Cô vờ đứng sau lưng Duy Trí giật áo hắn một cái như máy bảo ý riêng, anh sư hổ mang không ngờ được cái hân hạnh gặp gái đẹp yêu đến thì sung sướng đến chừng nào, hồn vía tưởng chừng như đã lên cõi tiên, thực sự vui mừng của Duy Trí lúc ấy không thể sao mà tả cho biết, hắn rón rén đưa Phương Thuyền Cô về phòng riêng rồi hớn hở hỏi :
- Cô giật áo tôi làm gì? Hay có chuyện ý vị?
Phương Thuyền Cô cúi đầu khẽ nói :
- Có gì đâu, tôi muốn đến phòng sư phụ chơi một chút, không ngờ phòng sư phụ lịch sự quá nào là chăn gấm, nệm vóc, màn the đẹp như động tiên, ước gì tôi được ở đây một tối thì sung sướng quá.
Duy Trí hứng ý quá nói :
- Nếu thế thì còn gì bằng, xin mời cô ngồi chơi tôi ngỏ đôi lời.
Dứt lời hắn hai tay kéo cái ghế trân trọng mời Phương Thuyền Cô :
- Trong mộng tưởng cũng không ngờ cô đoái tình đến tôi, nếu thế thì tôi chết ngay ở trước mặt cô bây giờ cũng cam lòng.
Phương Thuyền Cô vờ nũng nịu :
- Không, tôi không ngồi, tôi xin đứng đây như pho tượng Quan Âm.
Duy Trí cười khanh khách :
- Cô đứng lâu tôi e mỏi chân, thực không nỡ để người ngọc như thế.
Phương Thuyền Cô lại nũng nịu :
- Gớm có dễ cha mẹ người ta sinh ra này làm gì cần phải để ai thương đến.
Bỗng thấy cánh cửa phòng mở tung ra, có một nha hoàn bước vào coi dáng điệu rất thẹn thò, tức là chàng Liễu Tinh Đởm giả Thu Cúc, khi ấy Phương Thuyền Cô vờ cười nói :
- Con ranh này ta cứ ngỡ đi đâu, không ngờ lẻn vào đây với tình lang, câu chuyện của ngươi ta đã nghe rõ hết, mau ra ngoài nhị phu nhân chờ. Nếu còn ngồi gan thì ta mách nhị phu nhân chẳng khỏi nhừ đòn.
Phương Thuyền Cô nói :
- Chị đừng đứng trước mặt đức Phật mà giả đốt hương, chị đừng để tôi phải lật mặt trái của chị ra. Chị nhớ lúc cùng Duy Tĩnh nhảy nhót vừa rồi không, như thế cũng che được mắt nhị phu nhân hẳn? Nay tôi cũng đang định cùng vị sư phụ này làm mối cho chị người chồng xứng đáng ấy, thế mà chị không biết công chúng tôi. Chị phải biết rằng trái tim của ai cũng bằng thịt, nào phải sắt đá đâu mà gan bền không biết động tình được.
Phương Thuyền Cô vừa nói vừa giơ tay lên làm hiệu, Liễu Tinh Đởm biết ý liền cười nói với Duy Trí :
- Thế này thì không phải, xin phiền sư phụ hãy tạm ra ngoài kia một lát, để chúng tôi có câu chuyện nhỏ.
Lúc ấy Duy Trí rất căm tức nha hoàn Thu Cúc, bỗng đâu vào làm mất cả cuộc vui thú của hắn, nhưng bất đắc dĩ cũng phải đứng dậy, khi hắn vừa quay ra cửa phòng định ngoảnh đầu lại xem hai con nha hoàn nói câu chuyện gì, không ngờ Duy Trí chưa kịp quay đầu đã bị Thanh Phong kiếm của Liễu Tinh Đởm chém một nhát, đầu quay lông lốc dưới đất, khúc mình ngã theo xuống quẫy lộn như con cá giẫy, máu ở cổ họng phun ra phì phì.
Sau khi Liễu Tinh Đởm, Phương Thuyền Cô lập kế giết Duy Trí rồi vội thổi tắt đèn trong phòng đi, hai người đều tuốt gươm ra cầm sẵn trong tay. Liễu Tinh Đởm sẽ ghé vào tai Phương Thuyền Cô nói thì thầm :

- Ta coi bộ thằng giặc hổ mang nó ngỡ ta là con gái thực, nên linh hồn nó đã ký thác cả vào người ta, lúc nãy nó ở trên lầu không thấy hai chúng ta và Duy Trí, ắt là sinh nghi cho ta với Duy Trí tư tình thì thế nào cũng lùng xuống tìm, vậy ta hãy chờ đây rồi giết quách nó đi.
Phương Thuyền Cô bỗng chau mày lắng tai nghe rồi sẽ nói :
- Đó, tiếng chân người đang đi đấy chắc là Duy Tĩnh đã đến.
Yên lặng, Liễu Tinh Đởm không trả lời, chờ cho tiếng chân đến gần, thấy một cái bóng người đứng hiện lù lù trước cửa phòng, chỉ thoáng một cái tức thì thanh kiếm của Liễu Tinh Đởm đã chém cái bóng người ngã phục xuống đất, chàng vội châm đèn soi xem thấy hai cái đầu lâu trọc lốc, hai chiếc thây ma nằm dưới đất, một cái đầu là Duy Trí, một cái là đầu Duy Tinh vừa bị giết.
Liễu Tinh Đởm với Phương Thuyền Cô giết hai tên hổ mang rồi quay ra khỏi phòng định giết nốt Duy Tĩnh, Duy Nhất luôn thể.
Lại nói Mai Hương Châu cùng hai nha hoàn Vân Hương, Vận Hương với hai anh sư Duy Tĩnh, Duy Nhất đang ngồi trên lầu uống nước. Bỗng nghe tiếng nha hoàn Thu Quế tức Phương Thuyền Cô ở dưới đầu nói :
- Ơ... ơ làm gì thế? Ơ hay chưa!
Làm mọi người ở trên lầu lắng tai nghe, lại im bặt không thấy tiếng nữa.
Mai Hương Châu vờ bảo với Duy Tĩnh :
- Cái gì thế? Sư phụ hãy xuống coi xem cái gì?
Duy Tĩnh vội vàng bước xuống lầu thấy hai lưỡi kiếm thi nhau chém đến, hắn chưa kịp kêu, đầu đã bị chém cụt quay lông lốc dưới đất, khúc mình lăn theo xuống máu tươi phun ra lênh láng.
Chợt tai nghe tiếng Thu Quế, Thu Cúc ở dưới nhà nói the thé :
- Thôi, tôi xin cả, cùng là anh em với nhau chớ nên ghen tuông như thế nữa.
Lúc ấy nha hoàn Vân Hương nghe thấy vội bảo Duy Nhất :
- Sư phụ mau xuống can ngăn hộ bọn họ, bảo nhị phu nhân không cho làm náo động như thế được.
Vì tình sai khiến, cũng vội bước xuống lầu chợt thấy hai thanh kiếm chém đến, Duy Nhất thất kinh vội nghiêng mình tránh khỏi.
Liễu Tinh Đởm, Phương Thuyền Cô đều cả giận quát to :
- Giặc hổ mang, ta đố ngươi chạy đâu cho thoát chết.
Dứt lời, hai người đều múa kiếm xông vào.
Duy Nhất cũng tức giận, gầm lên một tiếng rồi lanh lẹ chao người tránh khỏi, hắn liền vỗ đùi nhảy vọt lên bấu lấy cái tay vịn cầu thang gác dùng hết sức giật một cái, lập tức chỗ tay vịn gãy bật tung ra làm rung chuyển cả ván gác như bị phá đổ xuống. Duy Nhất liền vác cái tay vịn thang gác giơ lên làm binh khí vung đánh hai người, coi hắn hung tợn như con hùm bị điên sức khỏe vô cùng.
Liễu Tinh Đởm với Phương Thuyền Cô cũng đều trổ hết tài để nghinh địch, hai người lanh lẹ như hai con én bay lượn chung quanh, phút chốc hai lưỡi kiếm đã chém cụt cái tay vịn thang mất mấy đoạn, nhưng không thể nào sấn vào giết hắn được, vì hắn cũng là tay võ nghệ rất cao cường.
Duy Nhất đang khi hăng hái vụt nhiều lần không thấy trúng Liễu Tinh Đởm, Phương Thuyền Cô thì cũng tức giận như điên cuồng, hắn liền dùng chiêu "Hoa Sơn Cái Đỉnh" giơ cái vịn tay thang gác lên đánh bổ xuống đầu hai người.
Liễu Tinh Đởm, Phương Thuyền Cô đều thất kinh cũng dùng luôn chiêu "Mãng Xà Phiên Thân" nhảy tránh dạt ra.
Duy Nhất thuận đà lại sử chiêu "Kim Cương Tỏa Đại" lia cây vịn thang gác xuống đánh ngang chân.
May sao Liễu Tinh Đởm, Phương Thuyền Cô vội dùng ngay "Ô Nha Vũ Dực" nhảy vọt lên cao hơn trượng, rồi hai người thi nhau nhảy bổ xuống đầu Duy Nhất đều đưa kiếm chém.
Tức thì Duy Nhất bị sả ngang từ trên đầu xuống cánh vai, và một nhát từ vai dọc xuống hông, thế là Duy Nhất chết không kịp ngáp.
Khi đó Mai Hương Châu với hai nha hoàn Vân Hương, Vận Hương đứng trên lầu ngó xuống thấy Liễu Tinh Đởm, Phương Thuyền Cô đã giết được Duy Nhất thì rất khen ngợi hai người nghệ thuật cao cường.
Ba thầy trò Mai Hương Châu vừa bước xuống lầu, Liễu Tinh Đởm với Phương Thuyền Cô vội bước đến trước mặt nàng tạ ân giúp sức, nên đã giết được bốn tên sư hổ mang ở Ngọc Long tự, Mai Hương Châu cũng lấy làm thích chí đã giúp được tình lang một công báo thù rất lớn.
Liễu Tinh Đởm với Phương Thuyền Cô lại vội hỏi Mai Hương Châu xem Phương Quang Diệm, Liễu Thuấn Anh hai người bị giam hãm ở đâu, nàng trả lời là không thể biết được, cần lùng bắt lấy một tên ác tăng trong chùa để dẫn đường mới hiểu.

Mọi người cố công đi sục sạo các nơi tuyệt nhiên không thấy bóng tên ác tăng nào, lại vào trong tòa Thiên Vương Điện hình như thấy pho tượng Di Đà có một người trốn.
Liễu Tinh Đởm vội sấn đến quả nhiên bắt được một người đốt hương trong chùa. Chàng liền quật người ấy xuống đất rồi giẫm chân lên ngực quát hỏi :
- Ngươi có biết ta là ai không? Gã sư Không Nham hòa thượng và Duy Tĩnh, Duy Tinh, Duy Nhất, Duy Trí năm thằng trọc hổ mang đã bị ta giết chết cả rồi, lẽ ra ta giết cả ngươi luôn thể. Nhưng ta hãy tha chết cho ngươi, mau nói Phương Quang Diệm với Phương Cầm Cô hai người bị giam ở đâu nếu ngươi còn giấu giếm ta quyết chém ra làm hai đoạn. Mau nói ngay! Mau!
Người từ sợ hãi không còn hồn vía, vì biết bọn sư đã bị giết và các cửa chùa đã đóng kín như thành, dầu cho có kêu vỡ họng cũng không hòng người tiếp cứu, nên người từ càng khiếp sợ nói ríu lưỡi :
- Trăm... trăm... lạy... cô nương tha cho chút sống thừa, thực tôi không biết Phương Quang Diệm và Phương Cầm Cô giam hãm ở chỗ nào, duy chỉ có người anh họ tôi là Ngô đạo nhân thì biết thôi.
Mọi người thấy người từ gọi Liễu Tinh Đởm là cô nương thì đều bật cười, vì chàng lúc ấy vẫn ăn mặc giả con nha hoàn, Phương Thuyền Cô thấy người từ nói ấp úng nửa kín nửa hở thì vờ giục Liễu Tinh Đởm :
- Thôi, hắn không chịu nói thực thì giết quách đi cho rảnh.
Liễu Tinh Đởm cũng vờ khua thanh kiếm trước mặt, người từ lại càng sợ luống cuống nói :
- Thôi, thôi, xin cô nương hãy khoan tay, quả thực người anh họ tôi là Ngô đạo nhân và một người là Hồ đạo nhân đứng canh gác cửa địa huyệt. Khi thấy đồng bọn sư bị giết vội chạy xuống địa huyệt đóng cửa trốn, vậy xin cô nương tha chết cho, tôi xin gọi hai người ấy lên dẫn đường xuống địa huyệt thì thế nào cũng tìm thấy chỗ nhốt Phương Quang Diệm với Phương Cầm Cô.
Theo lời người từ, Liễu Tinh Đởm cùng mọi người theo đến tòa chính điện, người từ trèo lên tòa phật đài, rồi ghé mồm thổi một hơi lạnh. Bỗng nghe trong pho tượng có tiếng nhạc rổng, chuông rền. Liễu Tinh Đởm cùng mọi người đều kinh ngạc cho là một cơ quan rất kỳ quặc, chàng liền làm hiệu bảo mọi người đứng nấp vào một nơi.
Quả nhiên trong giây khắc thấy hai người đạo nhân niên kỷ vào trạc bốn mươi tuổi ở sau tòa phật đài đi ra, đứng ngơ ngác hỏi :
- Lão Lê đâu, có lẽ bọn địch nhân đã bị Không Nham đại sư phụ về đánh đuổi đi hết rồi. Lão Lê, lão Lê đâu!
Vừa nói khỏi miệng, hai người đạo nhân đã bị Liễu Tinh Đởm, Phương Thuyền Cô nhảy ra túm gáy quật xuống đất rồi chặn chân lên ngực quát hỏi :
- Yêu đạo! Hai đứa ngươi mau dẫn ta xuống địa huyệt cứu Phương Quang Diệm với Phương Cầm Cô thì ta tha cho, bằng không ta sẽ giết chết tươi ngay bây giờ.
Hai người đạo nhân biết là người từ họ Lê nói cho kẻ địch biết, thì đều tức giận nghiến răng trợn mắt mắng :
- Lão Lê! Hay cho ngươi dẫn hổ về ăn thịt người nhà, nếu khi ta chết rồi quyết làm ma về bắt tính mệnh ngươi.
Liễu Tinh Đởm với Phương Thuyền Cô liền giẫm chân mạnh xuống quát bảo hai người đạo nhân mới chịu im không nói.
Lúc ấy Mai Hương Châu bước đến kiếm lời ngọt ngào dỗ dành hai người đạo nhân :
- Hai ngươi đã là người vô tội không khi nào chúng ta nỡ giết. Nhưng hãy dẫn đường cho chúng ta đi cứu Phương Quang Diệm với Phương Cầm Cô ra rồi sẽ tha chết cho, bằng không chúng ta phóng hỏa đốt chùa các ngươi bị cháy ra tro hết.
Hai người đạo nhân suy nghĩ hồi lâu rồi nhận lời nói :
- Vâng chúng tôi xin đưa đi cứu Phương công tử và Phương tiểu thư ra nhưng xin nhị phu nhân ra ơn cho chúng tôi chút sống thừa.
Mai Hương Châu gật đầu tỏ ra ý nhận lời hai đạo nhân :
- Được, nếu hai ngươi chịu dẫn đường tử tế không lập tâm ám hại, ta sẽ tha cho.
Liễu Tinh Đởm với Phương Thuyền Cô liền sai hai nha hoàn Vận Hương, Vân Hương trói chặt hai cánh tay người từ vào cột chùa, chờ khi lên khỏi địa huyệt sẽ tha ra rồi nhắc chân khi hai người đạo nhân đứng dậy bắt đầu dẫn đường đi.
Liễu Tinh Đởm lại quay đầu dặn Mai Hương Châu bằng câu chuyện rất tình ngoài đầu lưỡi :
- Xin nhị phu nhân làm ơn đứng trấn giữ ở phía trên chờ khi xuống địa huyệt cứu được hai người lên, rồi chúng ta sẽ liệu đường xa chạy cao bay, tính cuộc hạnh phúc lâu dài, nhị phu nhân đã bằng lòng chưa?
Mai Hương Châu nhìn chàng mỉm cười, rồi đáp lại câu chuyện đồng ý :

- Được rồi, công tử cứ yên tâm đi, thiếp xin đứng chờ trên này!
Gật đầu, Liễu Tinh Đởm cũng tặng lại nàng một nụ cười rồi cùng Phương Thuyền Cô theo hai người đạo nhân vào phía trong.
Bỗng thấy một cái trống bằng đá bề cao hơn một trượng, bề rộng năm sáu thước, hai người đạo nhân bèn dùng hết sức kéo cái trống ra, thì ra ở trong cái trống rỗng như cái cống, nên mới kéo được nhẹ nhàng như thế.
Dưới chỗ để cái trống có một cửa hang khá rộng, nhân ánh trăng lờ mờ ở ngoài cửa song hắt vào thấy phía dưới có từng bậc đá.
Liễu Tinh Đởm với Phương Thuyền Cô liền nắm lấy cánh tay hai người đạo nhân kèm đi xuống đáy hầm. Quanh có khúc khuỷu ước chừng ngoài trăm bậc đá mới thấy ánh đèn sáng có một cái nhà đá đứng lù lù trước mặt, hai vách tường bên đường hầm cũng kiến trúc bằng đá, trên tường đều treo đèn chiu chít sáng như ban ngày, đến chỗ ấy thấy rõ dưới đường hầm lát bằng hai thứ gạch đen đỏ, cứ mỗi viên gạch đỏ lại lát cách một viên gạch đen, những viên gạch đỏ đen ấy chia làm hai khổ vuông với dài.
Sinh nghi, Liễu Tinh Đởm thấy hình tích như thế liền đứng ngừng lại quát hỏi hai người đạo nhân :
- Hãy khoan, ta nghe đồn dưới huyệt đạo trong chùa Ngọc Long có nhiều cơ quan bí hiểm. Vậy hai người hãy kể rõ cho ta nghe.
Điềm nhiên người đạo nhân họ Hồ nói :
- Thưa hai cô nương, cơ quan dưới địa thất này do ở những viên gạch vuông đỏ, hễ ai xéo chân vào tức thì cơ quan chuyển động, trên mặt đất nứt ra một cái hố sâu thăm thẳm trăm trượng ắt người ngã lăn xuống bị chôn sống ở dưới ấy thực là một cơ quan hiểm ác vô cùng.
Nghiêm sắc mặt, Liễu Tinh Đởm nói :
- Nếu thế ta cứ đi ở những viên gạch đen dài thì không việc gì vậy ngươi hãy đi trước cho ta coi trước nào.
Kinh hồn, người đạo nhân họ Hồ nghe nói hiện ra sắc mặt sợ hãi, không dám đi.
Liễu Tinh Đởm thấy thế thốt nhiên cả giận mắng :
- Quân gian ác này, ngươi định đánh lừa cả ta vào nơi nguy hiểm. Nếu thế ta hãy cho ngươi thử mùi trước.
Dứt lời Liễu Tinh Đởm liền xách người đạo nhân họ Hồ dốc ngược lên, dí vào chỗ viên gạch vuông một cái thật mạnh, chỉ nghe lách cách mấy trước, lập tức chỗ ấy nứt ra một cái hố sâu, chàng liền buông tay, người đạo nhân họ Hồ lăn xuống chôn sống ở dưới hang sâu trên mặt đất viên gạch vuông đỏ tự nhiên đóng lại như trước.
Liễu Tinh Đởm với Phương Thuyền Cô thấy cơ quan ác hiểm như thế cũng đều khiếp hãi phải túm chặt lấy người đạo nhân họ Ngô rồi dẫn đi lên những viên gạch đen dài lúc vào tới tòa bằng đá mới được vô sự.
Vù vù tức thì hai cây thuyền trượng đã bay vèo đến sau lưng, chính hai tên ác tăng đồ đệ của Không Nham hòa thượng là Long Ngâm Tăng và Hổ Tiến Tăng, đều là tay võ dũng khác thường nên sai trấn thủ ở tòa nhà đá này là nơi quan trọng dưới địa huyệt. Khi thấy cơ quan chuyển động tức là Liễu Tinh Đởm quăng người đạo nhân họ Hồ xuống hố sâu, nên Long Ngâm Tăng và Hổ Tiến Tăng vội chạy ra thấy Liễu Tinh Đởm với Phương Thuyền Cô vừa bước vào nhà đá, hai tên ác tăng liền sử thuyền trượng lén đánh.
Cũng may hai người là tay võ nghệ thuật cao cường, khẽ nghe thấy tiếng động đã biết có người đánh trộm, vội vàng quay lại đưa hai thanh kiếm lên gạt, "choang" một tiếng rất mạnh, bốn món binh khí bật văng trở lại, bốn cánh tay bốn người đều bị tê chồn.
Đều biết nhau có sức mạnh, Liễu Tinh Đởm, Phương Thuyền Cô với Long Ngâm Tăng, Hổ Tiến Tăng đều trổ hết tài năng nghệ thuật phấn đấu, hai thanh bảo kiếm vũ động lên như hai con rắn quẫy khúc, buông ra những đạo hàn quang sáng lòa chỉ chực điểm vào yết hầu kẻ địch, hai cây thuyền trượng cũng đảo lộn như hai cây cột nhà bay vù vù lăm le định đánh vào chỗ hiểm, có lúc là xuống tận đất nếu Liễu Tinh Đởm với Phương Thuyền Cô hai người không phải là tay tài giỏi thì không thể nào hụp nhảy được, nhưng cũng làm cho hai người phải một phen nhọc mệt. Bốn người hỗn đấu ngoài trăm hiệp mà vẫn chưa phân thắng bại.
Song le! Hai thanh bảo kiếm của Liễu Tinh Đởm, Phương Thuyền Cô rất lợi hại, càng múa càng thấy buông lóe ra những đạo bạch quang, kim quang chói lọi, lại nhân hai người nhảy nhót nhanh như chớp, nên đã làm cho hai tên ác tăng hoa cả mặt mày, Liễu Tinh Đởm hét lên một tiếng, thừa cơ chém một nhát trúng ngay giữa cán cây thiền trượng bằng sắt của Long Ngâm Tăng bị cụt quăng ra làm hai đoạn, vì cây Thanh Long kiếm của chàng là vật báu rất lợi hại.

Long Ngâm Tăng kinh hãi quay đầu chạy, Liễu Tinh Đởm nhảy vọt theo chém một nhát nữa Long Ngâm Tăng bị đứt làm hai đoạn.
Thấy bạn bị giết, Hổ Tiến Tăng khiếp hãi không còn hồn vía, đà cây thiền trượng múa hơi chậm, lại bị thanh Thu Nguyệt kiếm của Phương Thuyền Cô chém cụt một cánh tay đánh băng cây thuyền trượng xuống đất, nàng vội nhảy vào chém nhát nữa đầu Hổ Tiến Tăng cụt quăng ngay. Khu mình ngã phục xuống giẫy lộn như con cá bị quẫy chết.
Lúc ấy Liễu Tinh Đởm với Phương Thuyền Cô giết được hai tên ác tăng rồi, liền đến nắm tay nhau để tỏ ra ý vui mừng là đã thắng lợi sau lại kèm người đại nhân ra khỏi tòa nhà đá ấy vào phía trong.
Lại bắt đầu đi vào con đường hầm thứ hai cũng quanh co khúc khuỷu như lần trước, đến một nơi thấy chật hẹp chỉ vừa người đi, hai bên vách tường đá có lỗ thủng bằng bàn tay một, Liễu Tinh Đởm sinh nghi lại vội ngừng bước hỏi người đạo nhân ở đây có cơ quan thế nào.
Khiếp hãi như Liễu Tinh Đởm quăng người xuống hố sâu, nên người đạo nhân họ Ngô này không dám man trá, liền ngăn Liễu Tinh Đởm với Phương Thuyền Cô lại bảo đừng đi vội, vì những viên gạch dưới đất hễ xéo vào thì động đến các cơ quan trên tường những lỗ thủng đâm mũi đao thương ra tua tủa, e khi Liễu Tinh Đởm không tin lời, người đạo nhân họ Ngô liền nằm bò dưới đất thò một chân vào giẫm thử lên một viên gạch ở chỗ ấy, tức khắc thấy những mũi đao thương ở trên tường đâm ra như có lò xo, nếu người không biết mà đi vào giữa thì còn gì chẳng tan xương nát thịt.
Liễu Tinh Đởm với Phương Thuyền Cô thấy thế đều kinh hồn, lại hỏi người đạo nhân xem có cách gì hãm cơ quan để đi qua được.
Người đạo nhân bèn vội vàng ngẩng đầu lên giật cái khánh bằng đồng treo lủng lẳng ở phía trên, bỗng nghe thấy tiếng chuông kêu binh boong ở phía trong động cả địa huyệt.
Liễu Tinh Đởm, Phương Thuyền Cô lại càng lấy làm có ý hồ nghi. Người đạo nhân lại cắt nghĩa cho biết, giật cái khánh đồng như thế tức là hãm cơ quan không cho những mũi đao thương ở trên tường đâm bật ra, hễ khi người đi qua chỗ ấy thì cơ quan lại quay về như trước, nếu xéo vào những viên gạch đao thương lại đâm ra như cũ, thực là một cái cơ quan mầu nhiệm tuyệt vời. Còn như tiếng chuông kêu đó để báo hiệu cho người phía trong ra đón người đi xuống hầm, lại cũng là một cái quỷ bí vô cùng.
Qua chỗ ấy vào phía trong lại là một tòa nhà đá rộng thênh thang bỗng thấy hai tiếng gầm thét lên như sấm vang, lại chính là hai tên ác tăng Ngưu Hùng, Mã Dũng, cũng là đồ đệ tài giỏi của Không Nham hòa thượng sai trấn thủ ở tòa nhà đá thứ hai dưới địa huyệt. Khi nghe tiếng chuông báo hai tên ác tăng ngỡ là thầy về vội ngó ra xem không ngờ thấy đạo nhân dẫn hai đứa con gái lạ mặt xuống, tay cầm thanh kiếm coi bộ hung tợn thì đoán ngay là kẻ thù địch, nên Ngưu Hùng, Mã Dũng đến cầm hai cây Nguyệt Nha Sản xông ra, Ngưu Hùng cho là cõng rắn về nhà thì cả giận liền giáng một cây Nguyệt Nha Sản trúng đầu đạo nhân bẹt ra như đống thịt nát, thương thay cho đạo nhân không còn kêu được một tiếng.
Ngưu Hùng, Mã Dũng lại đều cử Nguyệt Nha Sản đánh Liễu Tinh Đởm, Phương Thuyền Cô. Hai người biết là hai tên ác tăng có sức khỏe vô cùng, không dám đưa kiếm lên đỡ vội treo mình tránh khỏi hai cây Nguyệt Nha Sản bị đánh trượt xuống vỡ vụn mấy viên gạch và sâu lõm chừng nửa thước. Ngưu Hùng, Mã Dũng lại càng tức giận quát to lên :
- Hai con tiện tì này to gan thực, ai bảo ngươi dám cả gan xuống đây không sợ mất mạng? Nhưng sao hai sư đệ của ta là Long Ngâm Tăng, Hổ Tiến Tăng đâu mà để ngươi vào lọt tận đây, có lẽ lại thằng đạo nhân vừa rồi dẫn đường chứ gì? Thế thì ngươi hãy coi ta đánh chết nó làm gương, mau cúi đầu nộp mạng.
Liễu Tinh Đởm, Phương Thuyền Cô thấy hai tên ác tăng nói thế đều cười nhạo để trêu tức :
- Ngươi còn nói chuyện mơ hồ, hai tên Long Ngâm Tăng, Hổ Tiến Tăng đã bị chúng ta giết rồi, có lẽ bây giờ lại đến lượt hai đứa ngươi bị mất xác.
Ngưu Hùng, Mã Dũng nghe nói hai người sư đệ đã bị giết thì đều tức giận như điên cuồng, lập khắc múa song Nguyệt Nha Sản xông vào đánh.
Liễu Tinh Đởm, Phương Thuyền Cô tránh không kịp, túng thế lần này phải đưa kiếm lên đỡ cây Nguyệt Nha Sản giáng xuống, hai thanh kiếm bật văng trở lại làm hai cánh tay hai người bị tê sái, cũng may hai thanh kiếm là một vật báu, nếu không đã bị đánh gãy gập rồi.
Khiếp hồn, Liễu Tinh Đởm, Phương Thuyền Cô thấy Ngưu Hùng, Mã Dũng giáng luôn hai cây Nguyệt Nha Sản nữa, hai người không dám đỡ vội né mình tránh khỏi, lại trổ tài nhảy nhót và múa kiếm cho hào quang vung ra làm hoa mắt hai tên ác tăng để thừa cơ hạ thủ.

Không ngờ hai tên ác tăng tài nghệ khác thường, nên hắn đã dụng công nhìn mặt trời hai mắt không biết hoa, thấy hai người nhảy nhót như thế hắn lại càng tức giận đánh dữ dội thêm lên, làm hai người khiếp hãi, và bị nhọc mệt không còn hơi sức, chắc là phen này không toàn tánh mệnh.
Thời cấp kế sinh, Phương Thuyền Cô sực nghĩ ra một vật báu để giấu trong mình, tức là Kiền Khôn Kính, khi trước bị bắt ở nhà Tiết Cẩn cũng không ai khám thấy, nàng vội lấy Kiền Khôn Kính ra chiếu vào mặt Ngưu Hùng, Mã Dũng hai đứa ác tăng tức thì buông ra một đạo hồng quang sáng rực, chói lọi không như những ánh sáng khác khiến hai tên ác tăng dày công luyện được cặp mắt tinh tường mà cũng chói lòe cả mắt làm hai cây nguyệt nha sản múa tên tay cũng phải chậm chạp. Phương Thuyền Cô thừa cơ nhảy xả vào giơ thanh kiếm lên thẳng cánh chém một nhát cụt phăng ngay đầu và cánh tay Mã Dũng lăn ra đấy.
Lúc ấy Liễu Tinh Đởm thấy Ngưu Hùng chói lòa mắt, chàng cũng thuận thế nhảy xổ đến phóng mũi kiếm đâm một nhát vào ngực hắn xuyên qua sau lưng.
Ngưu Hùng kêu thét lên một tiếng liền rời cây nha sản nhảy vọt lên trên cao, rồi hăng máu lại dang hai tay nhảy xả vào vồ Liễu Tinh Đởm định vò xé ra.
Chàng vội tránh rạt về một bên quay mình lại chém luôn nhát nữa. Ngưu Hùng bị rạch từ trên vai xuống họng phân làm hai mảnh.
Bấy giờ Liễu Tinh Đởm với Phương Thuyền Cô giết được hai tên ác tăng thì chân tay rã rời không còn hơi sức, đôi bạn liền ngồi phệt xuống đất thở hồng hộc lâu mới nói ra lời.
Liễu Tinh Đởm có vẻ ngạc nhiên hỏi cái gương sáng lòe ấy ở đâu mà lợi hại như thế, Phương Thuyền Cô liền thuật lại đoạn tiểu sử của Kiền Khôn Kính.
Nguyên cái gương Kiền Khôn ấy của ông nội Phương Thuyền Cô là Kiện Hầu giết được rất nhiều quân gian ác ở hai đảng Hồng Liên Giáo, Bạch Liên giáo rồi truyền đến Phương Kế Võ nhờ cái gương ấy đánh đuổi bọn tà giáo đều khiếp hãi. Đến khi Phương Thuyền Cô còn thơ ấu cứ đêm khuya sợ hãi khóc thét lên, Phương Kế Võ bèn lấy Kiền Khôn Kính để vào ngực thì nàng không khóc nữa, hễ khi bỏ ra lại khóc thét như trước. Phương Kế Võ vì lòng thương con phải buộc cái gương ấy vào mình Phương Thuyền Cô mãi đến khi lớn rồi nàng tiện thể dùng luôn vật báu ấy. Nàng hỗn đấu với hai tên ác tăng sực nhớ đến lời cha nói Kiền Khôn Kính có thể làm lóa mắt kẻ địch được, nên nàng vội lấy gương ra chiếu thì quả nhiên giết được hai tên ác tăng.
Liễu Tinh Đởm nghe Phương Thuyền Cô kể lịch sử Kiền Khôn Kính thì rất vui mừng yên trí là nàng có vật báu lợi hại trong mình, chàng lại càng phấn khởi tinh thần, không còn e sợ kẻ địch nữa, đoạn đôi bạn dắt tay nhau ra khỏi tòa nhà ấy.
Đoạn đi vào một con đường hầm ngoằn ngoèo đi đến một nơi thấy hai bên đường treo đèn sáng quắc, nhìn xuống phía dưới thấy những viên gạch lát phẳng lì nhìn như không có cơ quan gì. Liễu Tinh Đởm với Phương Thuyền Cô đứng lại xem xét kỹ lưỡng rồi mới cùng nhau đi qua chỗ ấy, không ngờ khi bước lên thấy những viên gạch dưới chân động đậy làm cho hai người thất kinh, bỗng đâu trên đầu thấy hai mảnh lưới sắt úp chụp xuống nhốt hai người vào giữa, rồi sợi dây xích quấn chặt lấy mình không cựa quậy được.
Khiếp hãi, Liễu Tinh Đởm, Phương Thuyền Cô may sao có cây Thanh Phong, Thu Nguyệt kiếm là vật báu chém sắt như bùn, nên hai người vội đưa thanh kiếm rạch những mảnh lưới và đoạn xích tung ra, người mới thoát thân nổi chỗ ấy.
Liễu Tinh Đởm có vẻ vui mừng nắm tay Phương Thuyền Cô sẽ nói :
- Nguy hiểm thực, chúng ta xuống đây gặp biết bao sự tai ách, dẫu sao chúng ta cũng cố công cứu được lệnh huynh và tiểu muội ra mới nghe. Nhưng không ngờ gã Không Nham hòa thượng thiết lập trong chùa Ngọc Long nhiều cơ quan hiểm trở đến thế được, vậy chúng ta hãy quan sát cẩn thận rồi hãy đi kẻo xảy ra lần nữa thì nguy.
Phương Thuyền Cô cũng đáp lại bạn bằng câu hợp ý :
- Thật thế, nơi địa huyệt này nguy hiểm biết bao, nhưng tiểu muội đã có mặt Kiền Khôn Kính này cũng không cần gì kẻ địch nữa. Thôi chúng ta hãy dò kỹ từng bước ra khỏi chỗ này.
Dứt lời, Liễu Tinh Đởm, Phương Thuyền Cô dắt tay nhau đi dò từng bước ra khỏi chỗ ấy, hai người mới mừng thầm là thoát cơn nguy hiểm.
Lại bước vào một tòa nhà đá, thấy từng cửa phía trong đóng kín mít như thành quách, Liễu Tinh Đởm, Phương Thuyền Cô liền dò xem chỗ thủng để nhìn vào, sau thấy lỗ khóa ở cánh cửa đá thủng bằng đầu ngón tay, hai người vội ghé mắt vào xem, kinh hồn, không ngờ phía trong đang khai diễn ra tấn trò rất độc ác khiến hai người trông thấy vừa khiếp sợ vừa tức giận điên cuồng.

Nguyên phía trong tòa nhà đá thấy Phương Quang Diệm, Liễu Thuấn Anh đang bị trói ở trên cột, phía dưới có hai tên ác tăng mặt mũi cổ quái đang ngồi canh gác. Hai đứa ấy tính nóng như lửa đốt nên đặt tên là Minh Lôi, Tất Diện, sức khỏe vô cùng và tài nghệ biết nhường nào, nên Không Nham hòa thượng mới sai xuống trấn thủ lại trong cùng đây là nơi quan trọng bí mật nhất dưới địa huyệt.
Lúc ấy Minh Lôi, Tất Diện hai đứa ngồi canh gác ở phía dưới bèn cho hai cái mồm quái gỡ lên cười nhạo rồi nói :
- Hai chúng bây đến lúc này là cái thì giờ cuối cùng, vậy Phương Cầm Cô kia hãy nghe lời đại sư phụ ta thì sẽ được sung sướng, thằng Phương Quang Diệm cũng thoát khỏi chết và ngươi không còn hy vọng ai xuống đấy cứu nữa, vì chỗ này thì bí mật hơn nơi địa phủ. Thôi chúng bây mau hồi tâm chuyển ý đi kẻo chết uổng mạng cả bây giờ.
Đồng thời Phương Quang Diệm, Liễu Thuấn Anh cả giận quắc mắt mắng :
- Hay cho lũ hổ mang chúng bây mượn cửa huyền môm làm điều đại gian ác, táng tận lương tâm không còn gì nhân đạo. Nay dẫu chúng ta chết ngay cũng cam lòng, e rằng ngày mai chúng bây sẽ không có đất mà chôn.
Hai đứa ác tăng bị mắng lại tức giận nghiến răng trợn mắt hiện ra bộ mặt quái ác rất ghê người. Minh Lôi liền rút cập đồng chùy đang cài ở thắt lưng hai bên cạnh sườn, rồi hùng hổ chạy đến giáng chùy vào cột đá đang trói Phương Quang Diệm, chỉ nghe "rắc" một tiếng tức thì bắn dáng vào một góc tường, đoạn dưới thì đổ gục xuống mà vẫn trói Phương Quang Diệm như con lợn nằm lăn ra đấy.
Minh Lôi lại sẵn tính nóng như lửa, hắn hét lên một tiếng như sấm dậy, rồi cầm chặt cây chùy trỏ vào mặt hai người nói dằn từng tiếng một :
- Thất phu, ngươi đã biết oai ta chưa, lẽ ra ta đập cho ngươi một chùy sẽ tan như cây cột đá này, nhưng ta phụng mệnh đại sư phụ ta coi hai đứa ngươi, nên ta không thể đánh chết được, nếu không ngươi đã tan thây nát thịt rồi.
Liều chết, Phương Quang Diệm, Liễu Thuấn Anh không còn hy vọng sống nữa, nên hai người vẫn ứng tiếng chiết mắng hai đứa ác tăng như trước.
Lần này Minh Lôi, Tất Diện đều tức giận như điên cuồng nhảy xổ cả vào giơ hai cặp đồng chùy thẳng cánh giáng xuống đầu, hai người chỉ đành nhắm mắt chịu chết.
Liễu Tinh Đởm với Phương Thuyền Cô đứng ngoài nhìn thấy thế không còn hồn vía, hai người dùng hết sức co chân đạp cánh cửa một cái thật mạnh, may sao hai cánh cửa chỉ khép hờ bị bật tung vào văng trúng bức tường đánh sầm một tiếng dữ dội, tưởng chừng như chung quanh tòa nhà đá bị chuyển động, rồi hai người đều tuốt gươm nhảy vào.
Đang khi bất phòng bị giật mình, Minh Lôi, Tất Diện vội quay đầu trở lại thấy hai người cầm gươm nhảy xổ vào như hai con hùm dữ, nhưng hai đứa ác tăng là tay tài nghệ vô cùng nên cũng không lấy gì làm núng chí, đều vũ động hai cặp chùy nhảy xổ ra nghênh địch.
Liễu Tinh Đởm, Phương Thuyền Cô bị hai cặp chùy đánh trúng vào hai thanh kiếm báu, nếu không đã bị gập cong lại. Hai người đầy kinh hoàng biết hai tên ác tăng có sức khỏe vô cùng, thì không dám gạt đỡ nữa, phải dùng hết sức nhảy tránh lanh lẹ.
Song Minh Lôi, Tất Diện lại càng hăng hái đánh rất dữ dội, bốn quả chùy vụt xuống lộn lên như sao sa coi rất ghê người, lại pha thêm tiếng quát thét của hai đứa ác tăng nếu người nhát gan phải bạt hết hồn vía phút chốc làm cho hai người chóng mặt, bị nhọc mệt mồ hôi tháo ra như tắm.
Liễu Tinh Đởm với Phương Thuyền Cô biết là dùng sức không thể chống cự nổi. Phương Thuyền Cô lại sực nhớ đến cái Kiền Khôn Kính vội cầm ra chiếu. Tức thì tia một đạo hồng quang sáng lòe.
Minh Lôi, Tất Diện hai tên ác tăng chói quáng cả mặt đứng ngẩn ra nhìn Liễu Tinh Đởm, Phương Thuyền Cô thừa kế múa kiếm nhảy xổ vào chém.
May cho Minh Lôi, Tất Diện là người võ nghệ cao cường chỉ hơi động là biết né mình tránh mà vẫn không kịp bị hai nhát kiếm trúng vào cánh tay và bả vai, hai tên đều vỡ mật bay hồn, nó vẫn biết Kiền Khôn Kính là một vật rất lợi hại của Phương Kế Võ, khi trước đã đánh chết biết bao tay trong đảng tà giáo, nên Minh Lôi, Tất Diện vội bảo nhau chạy vào phía trong đóng sập cửa lại.

Hồi 15

Xuống hầm tối hiệp nữ bị thương nặng
Giết kẻ thù hiếu tử tế hồn cha

Liễu Tinh Đởm, Phương Thuyền Cô lúc ấy vội vàng lấy hai thanh bảo kiếm cắt dứt những dây xích trói Phương Quang Diệm, Liễu Thuấn Anh ra rồi cùng nhảy cả vào trong sục sạo vì không thấy Minh Lôi, Tất Diện hai đứa ác tăng đâu, chỉ thấy đấy lại là một gian nhà đá bốn bề kín mít không có chỗ thủng.
Càng lấy làm lạ bốn người không hiểu hai tên ác tăng chạy trốn đường nào, sau khi nhìn thấy hai bức tượng ngồi xếp bằng tròn trên một cái bàn đá thì nghi liền cầm lấy pho tượng xoay một cái thì thấy lung lay, tức thì mấy viên gạch ở giữa nhà lật tung lên để hở một cửa hầm lớn, ở dưới có ánh đèn và bậc đá đi xuống.
Hăng hái và thích mạo hiểm, Liễu Tinh Đởm bước mau xuống miệng hầm.
Phương Thuyền Cô, Phương Quang Diệm và Liễu Thuấn Anh đồng nối gót theo.
Quanh co một lúc đến một cửa hang trổ ra một khu rừng rậm rạp, rễ khóm cây um tùm thì thấy đó là một bãi hoang phía sau nhà.
Lúc đó ánh trăng đã tàn, cảnh vật tĩnh mịch không một ngọn cây nào run rẩy vì đứng gió. Bọn Liễu Tinh Đởm đều đoán là hai tên ác tăng đã do cửa hầm này mà chạy trốn rồi.
Quả nhiên Minh Lôi, Tất Diện bị thương nặng ở cánh tay và bả vai lẻn đi ra khỏi cửa hầm này, biết bọn sư trong chùa đã thất bại hết, cả hai mới bảo nhau chạy sang Vân Nam cầu cứu đảng tà thuật Bạch Liên giáo.
Lúc ấy bọn Liễu Tinh Đởm bốn người tìm không thấy hai tên ác tăng, lại cùng nhau rẽ bụi cây cầm đèn đi xuống đường hầm cũ, lần đến tòa nhà đá hồi nãy, rồi bàn nhau đi khám phá hết các cơ quan dưới địa huyệt.
Khi ấy Phương Quang Diệm, Liễu Thuấn Anh thấy Liễu Tinh Đởm, Phương Thuyền Cô bận quần áo nha hoàn thì ngạc nhiên hỏi. Liễu Tinh Đởm, Phương Thuyền Cô thuật chuyện đã giết Không Nham hòa thượng ở nhà Tiết Cẩn có sư phụ với Phan Huỳnh Nương giúp sức, Mai Hương Châu bày mưu phá Ngọc Long tự vừa rồi cho hai người nghe. Phương Quang Diệm, Liễu Thuấn Anh cũng đều vui mừng thuật chuyện dọc đường trừ khử yêu quái giả, và cùng Phan Huỳnh Nương giết lũ mọi mãi đến khi bị bắt giam trong Ngọc Long tự này cho Liễu Tinh Đởm, Phương Thuyền Cô nghe, thành ra lúc ấy bốn người đã thoát khỏi vùng nguy hiểm đều lấy làm vui mừng.
Bốn người bắt đầu cùng nhau khám phá các cơ quan dưới địa huyệt, Phương Quang Diệm, Liễu Thuấn Anh đi tìm song giản, song chùy của mình cùng Liễu Tinh Đởm, Phương Thuyền Cô vào một nơi thạch động bí mật của Không Nham hòa thượng, bốn người vừa bước vào khỏi cửa thấy những viên gạch giẫm chân lên biết hoạt động thì đều kinh ngạc, chưa kịp nhìn xuống đã nghe phía trong "sầm" một tiếng chuyển dậy cả mặt đất, giật mình ngoảnh lại thì thấy một cánh cửa sắt to lớn kéo xuống đóng kín chặt cả lối ra. Thất kinh, bốn người đều đứng ngẩn mặt ra nhìn nhau.
Sẵn tính nóng nảy, Liễu Thuấn Anh cả giận nói :
- Gớm thật, lũ giặc hổ mang thiết lập ra rất nhiều cơ quan ác hiểm, chẳng lẽ chúng ta bị nhốt ở đây bó tay chịu chết hay sao? Không có lẽ, để tôi phá đổ cánh cửa sắt này cho mà xem.
Dứt lời Liễu Thuấn Anh liền giơ tay giáng hai quả chùy vào cánh cửa sắt mấy cái, chỉ thấy rung chuyển ầm ầm mà vẫn không bật ra.
Phương Quang Diệm thấy người yêu phá không nổi, chàng cũng xông vào dương cặp giản đánh giúp sức, ai ngờ vẫn không lay chuyển, cánh cửa sắt vẫn đứng trơ như thường.
Khiếp hãi, bốn người thấy thế nắm chắc là bị nhốt sống trong này.
Liễu Thuấn Anh lại càng tức giận vô cùng, lần này nàng dùng hết sức bình sinh, giang thẳng cánh đánh hai quả chùy vào cửa sắt mấy cái nữa, vì dùng sức mạnh quá nảy hẳn tia lửa ra, ngưỡng cửa bằng đá bị vỡ tung, đổ ập cánh cửa sắt ra phía ngoài đánh "sầm" một tiếng như trời long đất lở, vì Liễu Thuấn Anh dùng kiệt sức cũng bị ngã vào phía trong, đánh văng cả hai quả chùy đang cầm trong tay.
Phương Quang Diệm thấy thế vội quăng cặp giản chạy đến ôm người yêu dậy, Liễu Tinh Đởm, Phương Thuyền Cô cũng vội đến nắn hai cánh tay cho nàng khỏi tê, còn Liễu Thuấn Anh liền lấy vạt áo lau mồ hôi trên mặt, rồi nhìn cánh cửa đổ nắm chặt hai cánh tay tỏ ra ý thích chí cười nói :

- Có thế chứ, nếu không phá đổ được cánh cửa đó thì còn kể gì đến Liễu Thuấn Anh này.
Phương Quang Diệm cũng thích chí khen ngợi người yêu :
- Em thực là người có sức khỏe như thần, khiến anh cũng phải kính phục bội phần.
Liễu Thuấn Anh nhìn Phương Quang Diệm bằng con mắt đắc ý, làm Liễu Tinh Đởm với Phương Thuyền Cô cũng nhìn nhau tủm tỉm cười.
Bốn người bước vào trong cũng thấy một cánh cửa khóa chặt bèn nạy khóa đẩy cửa đi vào, thấy trong tối om, trên vách treo hai ngọn đèn dầu tù mù, ngọn lửa xanh như hạt đậu lấp lóe chỉ chực tắt, coi lờ mờ thấy mấy xác người treo lủng lẳng trên trần nhà khiến ai nấy đều rùng mình sởn gáy.
Bạo dạn, Liễu Tinh Đởm, Liễu Thuấn Anh hai anh em đến khêu sáng tỏ hai ngọn đèn ở trên bức tường, thì thấy rõ những xác người thuộc khô treo nhan nhản trên trần và những đầu lâu người xếp thành đống cao dưới đất.
Bốn người đều kinh ngạc không hiểu lũ sư dùng thủ đoạn gì mà tàn độc đến thế, thuộc xác người để chơi không còn gì nhân đạo, bốn người lại lật những cái xác khô ra xem, cái nào cũng buộc theo miếng vải trắng ghi rõ chữ là kẻ thù ở đâu, sau thấy một cái xác to lớn có vài dòng chữ :
"Cừu nhân tại Sơn động Khôn Thành Huyện tức Phi Sơn Hổ Hoàng Thiên Bảo chi thi thể".
Còn những cái xác kia cũng ghi rõ tên họ và xứ sở của những tay anh hùng lục lâm giang hồ.
Phi Sơn Hổ Hoàng Thiên Bảo mười năm về trước là một tay đại hiệp khách, đời ai cũng ngưỡng mộ danh, không ngờ hiềm khích với Không Nham hòa thượng, nên bị hắn lừa giết chết thuộc xác để làm kỷ niệm chơi.
Bọn Liễu Tinh Đởm thấy thế mới biết những người chết đây toàn là những tay anh hùng nghĩa sĩ, kẻ thù của Không Nham hòa thượng, từ xưa đến nay hắn đã giết chết biết bao nhân tài.
Không ngờ Liễu Thuấn Anh lật đến một cái xác cụt đầu treo riêng ở góc tường, phía dưới lại để một đống xương như của xác ấy. Liễu Thuấn Anh xem xong bỗng kêu rú lên một tiếng, ngã phục xuống đấy nằm hôn mê bất tỉnh.
Phương Thuyền Cô kinh hãi vội ngồi xuống ôm chặt lấy nàng lay gọi.
Liễu Tinh Đởm, Phương Quang Diệm hai chàng cũng đều thất sắc chạy đến lật cái xác cụt đầu xem. Liễu Tinh Đởm bỗng đâu cũng lại kêu rú lên một tiếng, ôm chặt lấy cái xác ấy, rồi giật đứt cả dây treo nằm lăn xuống đất chết ngất người đi.
Phương Quang Diệm, Phương Thuyền Cô thấy cái xác cụt đầu ấy có mấy dòng chữ :
"Cừu địch tại An Duy, Mặc Sơn, tức Liễu Hải Phong chi thi thể".
Anh em họ Phương biết Liễu Hải Phong là cha Liễu Tinh Đởm, Liễu Thuấn Anh, lại tức là ông bạn chí thân của cha mình khi trước, nên cũng cảm động ứa hai hàng lệ, thương thay cho cảnh đau đớn của anh em họ Liễu.
Lúc bấy giờ trong tòa nhà hầm yên lặng hiện rõ ra cảnh thảm khốc, những cái xác chết treo lủng lẳng trên tường và hai người sống nằm hôn mê dưới đất, với hai người cùng chung một tâm sự thương đau mà không nói nên lời được, cảnh tượng trong lúc ấy khiến ai trông thấy cũng phải thảm mắt ghê mình.
Hồi lâu anh em họ Liễu mới hồi tỉnh lại buông tiếng khóc rất là thảm thiết.
Liễu Thuấn Anh liền nghiến răng trợn mắt rồi nắm chặt hai tay run bắn người nói :
- Anh... anh... anh Tinh Đởm cớ sao phụ thân lại bị kẻ thù giết chết để xác ở đây? Sao anh ở nhà mà không biết, làm con mà không báo thù cho cha? Vả anh còn mặt nào sống ở đời này nữa? Anh Tinh Đởm! Anh mau nói đi! Nói ngay!
Lòng đau như cắt, Liễu Tinh Đởm nhìn em không cầm được giọt nước mắt tuôn rơi :
- Em chớ vội trách anh oan ức như thế. Anh cũng vì mối huyết thù của cha mà chịu bao năm cực khổ, trải bao phen vào sinh ra tử ngày nay mới giết được kẻ thù là Không Nham hòa thượng. Sở dĩ anh phải giấu em bấy lâu là sợ em nóng tính chưa học thành tài đã vội đi báo thù, không những thù cha chưa báo được mà lại rước họa vào thân, nên anh phải buộc lòng. Ngày nay trả được thù vừa toan nói với em, thì không ngờ em đã trông thấy xác cha ở đây rồi.
Liễu Tinh Đởm nói dứt lời, liền thuật hết chuyện khi cha bị giết và mình đi báo thù cho em nghe.
Liễu Thuấn Anh nghe xong lại đến xác cha khóc rất là thảm.
Liễu Tinh Đởm và anh em họ Phương cũng vội khuyên ngăn nàng.
Liễu Thuấn Anh gạt nước mắt lại vẫn trách anh :
- Nhưng anh vẫn nhẫn tâm thực, sau khi ba năm học thành tài rồi mà sư phụ sai đi anh vẫn không cho em biết tin cha bị hại, kẻ thù là ai. Giả sử em vào đây lại bị Không Nham hòa thượng giết chết, thì xuống suối vàng cũng còn oán hận không biết chuyện gì, không ngờ anh nhẫn tâm đến thế được.

Liễu Tinh Đởm chưa kịp nói, Phương Quang Diệm đã đỡ lời :
- Thuấn Anh em chớ nên trách anh Tinh Đởm quá lời. Sự giấu em là bởi tuân lời sư phụ, không phải lỗi tại anh Tinh Đởm. Huống chi mối huyết thù của lệnh tôn anh ấy đã trả được rồi, như thế cũng không còn tội lỗi gì mà đáng trách nữa.
Đang khi tức giận, Liễu Thuấn Anh liền quắc mắt lườm Phương Quang Diệm :
- Việc gì đến anh, tôi cấm anh không được nói đến. Lẽ tất nhiên là anh cũng biết tin cha tôi bị hại như anh Tinh Đởm, thế mà anh cũng cấm khẩu không hề nói cho tôi biết, như thế anh đối với tôi còn tình nghĩa gì? Mối thù không đội trời chung của tôi mà anh cũng làm ngơ đi được, tới khi tôi gần chết với anh ở dưới địa huyệt này mà anh cũng kiên gan không nói. Thôi, từ rầy anh cũng đừng nói chuyện với tôi nữa.
Dứt lời, trên nét mặt Liễu Thuấn Anh hiện đầy vẻ tức giận.
Phật ý người yêu, Phương Quang Diệm cũng vội kiếm lời chữa lỗi :
- Em trách anh như thế anh cũng cam lòng nhận lỗi, nhưng xét kỹ không phải lỗi tại anh tức là anh cũng tuân lời sư phụ bảo giấu em, e rằng em biết mà nóng tính làm lỡ việc. Thôi em cũng nên xét kỹ mà tha lỗi cho anh, từ nay anh không có chuyện gì dám giấu em.
Phương Thuyền Cô đứng đấy cũng xen lời :
- Thôi, chị hằng cầm lòng vậy, dẫu sao sự đã rồi, chị chớ nên oán trách hai anh ấy nữa. Nếu lệnh tôn ở dưới tuyền đài ắt cũng xét thấy tấm lòng hiếu thuận của chị.
Nhân thể, Liễu Thuấn Anh lại trách luôn cả Phương Thuyền Cô :
- Thôi, chị cũng đừng ngọt ngào cái mồm, vì chị cũng đã biết tin cha tôi bị hại, mà cũng đành lòng không chịu nói với tôi, thực cũng vào hùa với anh Tinh Đởm.
Liễu Tinh Đởm cũng vội ngăn em rồi nói :
- Lúc này không nên nói nhiều lời, ta mau thu nhặt hài cốt của phụ thân lên khỏi nơi địa huyệt này, kẻo khi chậm trễ ở đây e xảy ra nguy hiểm.
Dứt lời Liễu Tinh Đởm liền vén ống tay áo cầm thanh gươm cứa vào cánh tay một cái, tức thì mấy giọt máu tươi nhỏ xuống cái xác cụt đầu và đống xương khô cho hay phụ tử đồng huyết, giọt máu thấm vào như nắm giẻ hút không hay.
Lúc ấy Liễu Thuấn Anh cũng cắn đầu ngón tay máu chảy vào cái xác, lại có khác nào như tờ giấy thấm ráo luôn.
Biết đích là thi hài của cha không còn lầm lẫn, Liễu Tinh Đởm liền cởi áo nha hoàn ở ngoài ra rồi bọc chặt lấy cái xác cụt đầu và đống xương khô đeo khoác lên vai, đoạn bốn người tìm ra con đường hầm cũ, phải đi tránh ra các nơi cơ quan bí hiểm trèo lên cửa miệng hầm ở trong chùa, tức là chỗ Liễu Tinh Đởm, Phương Thuyền Cô thoát xuống.
Lại nói Mai Hương Châu cùng hai nha hoàn Vân Hương đứng trấn thủ trên cửa miệng hầm, nàng chờ đã khá lâu không thấy Liễu Tinh Đởm, Phương Thuyền Cô thì đã lấy làm nóng ruột.
Giật mình bỗng thấy hai cái bóng đen ở trên nóc nhà nhảy xuống nhanh thoăn thoắt như hai con vượn, lúc đến gần hiện rõ ra hai người mặc quần áo chẽn, tướng mạo coi rất quái ác, chòm râu mọc xồm xoàm như thể che lấp cả bộ mặt, tay cầm hai cây mã đao sáng quắc.
Khi hai người ấy thấy Mai Hương Châu và hai nha hoàn đều có vẻ xinh đẹp tuyệt vời, hai người đều lấy làm ngạc nhiên, liền nhoẻn miệng hai cái mồm quái gỡ ra cười giòn khanh khách :
- Ủa, đêm khuya ba nàng sao lại lẩn khuất đến chốn này? Có lẽ ba nàng là hầu thiếp của lũ sư trong chùa này chăng? Trời ơi con người ngọc ngà như thế này mà cam lấy mấy thằng giặc hổ mang thực uổng phí cả đời xuân xanh, âu là theo ta về Vân Nam dâng cho chúa công ta cùng hưởng phú quý, còn hơn là ở nơi cửa thiền này để lũ sư mõ chúng nó dày vò.
Dứt lời, hai người ấy liền sấn vào định túm lấy Mai Hương Châu và hai nha hoàn.
Không ngờ Mai Hương Châu là người võ nghệ cao cường, liền phóng chân lên đá vào ngực ngã quay ra đi mấy vòng, nàng vội xoay người lại đánh một quả đấm trúng vào cánh tay người này cũng ngã bắn ra làm hai người ấy trong lúc bất phòng bị nàng đánh như thế thì tức giận điên cuồng.
Nguyên hai người ấy là hai viên mãnh tướng của chúa đảng Bạch Liên giáo Hàn Thiên Tả ở Vân Nam, một người họ Trịnh tên Phi Hùng, một người họ Hà tên Vân Báo, đều là tay cường đồ hung bạo trên chốn giang hồ, hai người đều thiện dụng hai cây đoản đao, có sức khỏe muôn người khôn địch, nội công và thuật phi hành đều thông thạo nên Hàn Thiên Tả sai hai người đến chùa Ngọc Long mời Không Nham hòa thượng sang Vân Nam để bàn mưu khởi nghịch đi chiếm đoạt một miền, vì Hàn Thiên Tả với Không Nham hòa thượng là bạn chí thân, thường qua lại giúp sức nhau luôn. Nay hai người Trịnh Phi Hùng, Hà

Vân Báo vừa đến nơi thấy Mai Hương Châu và hai nha hoàn xinh đẹp thì đã động lòng dâm định cướp sống.
Lúc ấy Trịnh Phi Hùng, Hà Vân Báo nhân khi bất phòng bị Mai Hương Châu đá ngã thì đều tức giận, liền dạo quyền xông vào đánh. Trịnh Phi Hùng dùng chiêu "Mãnh Hổ Cầm Dương", Hà Vân Báo dùng chiêu "Độc Xà Tiến Động", như hai con hùm dữ sấn đến.
Mai Hương Châu biết là hai chiêu rất lợi hại, nàng cũng vội dùng chiêu "Song Đả Minh Trung" dang hai cánh tay gạt đỡ hai người, rồi lại dùng chiêu "Tả Hữu Nghinh Mã" xông vào đánh.
Hai người lúc ấy mới hiểu rõ nàng là một tay rất lợi hại. Trịnh Phi Hùng lại dùng chiêu "Hoàng Oanh Ẩm Thủy", Hà Vân Báo lại vội dùng chiêu "Bảo Áp Xuyên Liên" đều nhảy xả vào đánh.
Mai Hương Châu cũng lại vội dùng chiêu "Khổng Tước Khai Bình" phá hai chiêu ấy.
Rồi ba người cùng nhau quần thảo rất kịch liệt, chân tay đảo lộn nghe vù vù như gió thổi, mình mẩy tiến thoái nhanh thoăn thoắt như vượn nhảy, hai trai quần thảo một gái mà cũng chưa thấy phần thắng lợi, vì Mai Hương Châu võ nghệ siêu quần xuất chúng, khiến Trịnh, Hà hai người cũng phải tấm tắc khen ngợi, bởi bình sinh chưa thấy người con gái nào lợi hại như thế.
Mai Hương Châu cũng khen thầm hai người ấy là bậc tài giỏi, nếu không bằng mười người thì đã bị nàng đánh đổ rồi.
Trịnh Phi Hùng với Hà Vân Báo thấy đánh không nổi Mai Hương Châu thì đều tức bực vô cùng, hai người cùng nghĩ thầm :
- "Mình dù gì cũng là một viên mãnh tướng, đường đường một trang nam tử mà không đánh được một cô gái yếu ớt như nàng thì còn chi là chí khí".
Nhắc đến bốn người bọn Liễu Tinh Đởm, bốn người không biết là lũ ác tăng lên trước đóng cửa để nhốt. Sẵn tính nóng nảy, Liễu Thuấn Anh lại giơ hai quả chùy giáng mạnh vào cánh cửa bật tung lên miệng hầm rồi có mấy mũi tên bắn trở lại, trúng ngay một nhát vào cánh tay trái Liễu Thuấn Anh, nàng kêu thét lên một tiếng ngã ngửa xuống đất vì đầu mũi tên có thuốc độc bị đau nhức không thể nào chịu được.
Phương Quang Diệm thất kinh vội đến ôm nàng vào lòng, rồi rút mũi tên ra thấy máu tím đen, Liễu Thuấn Anh bị đau quằn quại trong lòng Phương Quang Diệm, sắc mặt nhăn nhó và nhợt như người sắp chết.
Kinh hồn Liễu Tinh Đởm biết là mũi tên thuốc độc thì vội xé áo buộc chặt lấy cánh tay trong nách nàng cho chất độc khỏi truyền vào người rồi chàng cầm lấy hai quả đồng chùy cho em, bảo Phương Quang Diệm mau ôm Liễu Thuấn Anh lên khỏi miệng hầm.
Bọn Liễu Tinh Đởm lên đến nơi tìm không thấy Mai Hương Châu và hai nha hoàn Vân Hương, Vận Hương đâu, mọi người đều kinh ngạc cố sục sạo tìm cũng không thấy, sau vội cởi trói và lôi giẻ trong mồm người từ ra, hỏi chuyện thầy trò nàng Mai Hương Châu đâu, người từ liền thuật lại sự xảy ra vừa rồi cho mọi người nghe.
Liễu Tinh Đởm với Phương Thuyền Cô đều kinh hãi, rồi thương thay cho Mai Hương Châu đời bạc mệnh lại gặp lắm khúc đoạn trường, Liễu Tinh Đởm lại sực nhớ đến công nàng giúp sức mới trả được thù cha, Phương Thuyền Cô cũng nghĩ đến ơn nàng mới thoát khỏi chết trong tay Tiết Cẩn, nên lúc ấy hai người không cầm được giọt lệ thương tâm.
Liễu Tinh Đởm bèn tha cho người từ họ Lê, rồi bảo mau ra khỏi chùa Ngọc Long ngay đêm hôm ấy.
Bấy giờ nhìn xem Liễu Thuấn Anh nằm trong lòng Phương Quang Diệm bị mũi tên độc nằm hôn mê bất tỉnh, mặt xám ngắt như gà cắt tiết chỉ còn thoi thóp hơi thở, làm Phương Quang Diệm rối trí không biết liệu định làm sao, vì chỉ trong giây khắc nữa là kết liễu đời người yêu, chàng bị thất tình không còn hy vọng diễm phúc.
Liễu Tinh Đởm thấy em lúc ấy cũng khiếp hãi không còn hồn vía, chàng vội bảo Phương Quang Diệm mau cõng Liễu Thuấn Anh chạy về Thuần Dương miếu cầu sư phụ Địch Long Tuấn và Phan Huỳnh Nương điều trị hộ vết thương, nhưng phải chạy cho mau, nếu chậm trễ thì thuốc độc nhiễm vào trong tạng phủ thì không còn gì tính mệnh.
Như có cơ hoãn cứu, Phương Quang Diệm nghe lời Liễu Tinh Đởm, liền ôm lấy Liễu Thuấn Anh cắm đầu chạy một mạch về Thuần Dương miếu.
Bấy giờ trời còn tối chưa sáng, bóng trăng hầu tàn rọi xuống lờ mờ, dọc đường rừng rũ um tùm cây cối quanh co, không còn phân biệt ra phương hướng, nhưng trong lòng Phương Quang Diệm đang hấp tấp nên cứ cắm đầu chạy liều, mặc cho đến đâu hay đến đấy.
Liễu Tinh Đởm với Phương Thuyền Cô trong lòng cũng bối rối như tơ vò, liền phóng hỏa đốt chùa Ngọc Long, phút chốc ngọn lửa bùng lên đỏ rực một góc trời.

Người gần đấy biết là chùa Ngọc Long phát hỏa nhưng vì căm giận lũ sư hung ác nên không ai chịu đến cứu, mặc cho lũ hổ mang chôn thây trong đống lửa.
Liễu Tinh Đởm vác bọc hài cốt cha lên vai rồi lại cùng Phương Thuyền Cô quay về nhà họ Tiết lấy đầu Không Nham hòa thượng để tế cha.
Người nhà họ Tiết hỏi Mai Hương Châu và hai nha hoàn đâu thì Liễu Tinh Đởm chỉ trả lời bâng quơ, thầy trò nàng vẫn còn ở chùa Ngọc Long đến mai sẽ về, rồi Liễu Tinh Đởm với Phương Thuyền Cô hấp tấp đi ngay đêm hôm ấy.
Được một quãng khá xa thì trời mới tang tảng sáng, chàng bèn lấy cái khăn bọc kín đầu Không Nham hòa thượng xách trong tay để khi đi đường người ta khỏi trông thấy.
Lúc ấy Liễu Tinh Đởm cùng Phương Thuyền Cô trao tay nhau xách đầu Không Nham hòa thượng, lại sực nhớ đến khi trước cùng Phương Thuyền Cô tranh nhau cầm đầu cha đi tìm kẻ thù, thực là cao hứng và cảm động, hai tâm hồn hòa hợp với nhau, kịp khi nghĩ đến chuyện Liễu Thuấn Anh bị phát tên thuốc độc chưa biết sống chết ra sao, hai người lại vội vàng tìm đường cho mau về Thuần Dương miếu để xem sư phụ điều trị ra sao.
Lại nói Phương Quang Diệm ôm Liễu Thuấn Anh ra công chạy một quãng ước chừng hai dặm xa thì trời vừa sáng rõ, thấy chung quanh đấy rừng núi bao la trùng trùng điệp điệp, chàng không hiểu đi đường nào phải đứng ngừng lại nghỉ chân, ngồi xuống tảng đá đặt nàng Liễu Thuấn Anh trong lòng, nhìn xem nàng lại lịm đi hơn trước, sắc mặt tím đen thêm, hơi thở lại đuối dần. Phương Quang Diệm lại càng khiếp hãi ôm chặt lấy nàng vào ngực lay gọi :
- Em Thuấn Anh! Em mau hồi tỉnh, em có nhận được anh đây không, thực em làm cho anh không còn chủ ý, không còn hồn phách, lòng anh đau như dao cắt, chẳng hay em có biết không? Em Thuấn Anh! Em mau hồi tỉnh.
Không thể trả lời, Liễu Thuấn Anh chỉ còn khác cái xác chết là có hơi thở thoi thóp hầu như sắp đứt nghỉ lần cuối cùng, làm những tiếng của Phương Quang Diệm gọi chỉ bay theo luồng gió thoảng có chăng cảnh vật chung quanh đấy được nghe rõ, rồi cũng tỏ ra vẻ đứng ủ rũ buồn rầu cùng chàng.
Phương Quang Diệm cũng không còn thái độ anh hùng, không cầm được giọt lệ thương tâm, nhỏ thánh thót xuống người Liễu Thuấn Anh, mà nàng chỉ là một vật vô tri không còn tâm ý đáp lại lòng bạn.
Đành tình, Phương Quang Diệm lấy sải dây lưng buộc chặt người nàng đeo ở sau lưng, để đi tìm đường cho tiện.
Không xét rõ phương hướng, Phương Quang Diệm lại cắm đầu chạy một quãng nữa sang khu bên kia.
Bỗng đâu trong bụi lau trên ngang đồi ở phía trước mặt có tiếng người quát to lên mấy tiếng dữ dội, rồi thấy mấy tên tăng chạy sổ xuống chắn đường, hai tên đi đầu là Minh Lôi, Tất Diện ở dưới địa huyệt đêm hôm trước bị Liễu Tinh Đởm, Phương Thuyền Cô dùng Kiền Khôn Kính đánh trọng thương chạy thoát được.
Khi hai tên này ra khỏi chùa lại gặp thêm mấy đứa ác tăng nữa chạy trốn, rồi chuyện họp vào làm một bọn định tìm đường sang Vân Nam. Nhưng khi vừa đi đến khu rừng này ngồi nghỉ thì gặp ngay Phương Quang Diệm cõng Liễu Thuấn Anh đến nơi. Lúc ấy Minh Lôi, Tất Diện tuy bị thương ở cánh tay và bả vai nhưng củng cố sức gượng được, nên hai đứa ấy dẫn bọn ác tăng xuống đón đầu Phương Quang Diệm, Liễu Thuấn Anh rồi quát :
- Phương Quang Diệm! Ma đưa đường thế nào ngươi lại đến đây nộp xác, ngươi chớ cậy hai con tiện tỳ có cái gương quái gở đến chiếu nữa. Thôi hai đứa ngươi hãy cúi đầu chịu chết cho rảnh.
Dứt lời, Minh Lôi, Tất Diện múa tít hai cặp đồng chùy xông vào đánh Phương Quang Diệm còn mấy tên ác tăng cũng múa thuyền trượng và thiết côn sấn đến bổ vây chung quanh.
Phương Quang Diệm thấy thế thất kinh, nhưng chàng lúc ấy đang tức bực và người yêu bị mũi tên độc chưa biết sống chết ra sao, nên cũng liều hy sinh coi cái chết nhẹ nhàng như không, chàng liền múa tít cặp giản vung lên đánh lũ ác tăng, hăng hái như con hùm dữ nhảy vào đàn dê gạt chặn những cây thiền trượng thiết côn bạt văng cả đi, rồi lại đánh chết luôn mấy tên ác tăng ngã gục xuống.
Phương Quang Diệm lúc này không phải là Phương Quang Diệm khi trước, vì chàng đã nắm chắc cái chết lần này, lại thêm cả tính mệnh người yêu mới hăng máu trổ hết tài lực ra đánh thục mạng, không biết đến sống chết, coi bộ hung tợn gấp mấy lần trước, sau lưng chàng điệu Liễu Thuấn Anh nhảy nhót vẫn thấy lanh lẹ như không, thực không hiểu "ái tình" nó có ma lực gì mà khiến chàng hùng hổ đến thế được.
Minh Lôi, Tất Diện, hai tên ác tăng cũng vì bị thương trước nên giảm bớt sức mạnh, nhưng thấy Phương Quang Diệm hăng hái quá đã đánh chết luôn mấy tên ác tăng, nên Minh Lôi Tất Diện cũng nổi giận trổ hết sức mạnh múa tít hai cặp chùy bay vù vù như gió thổi làm Phương Quang Diệm gạt đỡ tê chồn cả hai

cánh tay, trong mình nhọc phờ, mồ hôi tháo ra như tắm, chàng ta đã nắm chắc là thần chết sắp đến dẫn đường, song cũng liều mạng không sợ hãi chút nào, cố sức mãi cho đến phút cuối cùng.
May sao lúc ấy Liễu Tinh Đởm, Phương Thuyền Cô cũng vừa chạy đến khu rừng ấy, thấy lũ ác tăng vây đánh Phương Quang Diệm, mà trên lưng chàng dìu Liễu Thuấn Anh vẫn bị luống cuống sắp xảy ra cơ nguy.
Khi đến gần thì thấy Minh Lôi, Tất Diện là hai tên ác tăng bị mình đánh chạy vừa rồi, Liễu Tinh Đởm, Phương Thuyền Cô đều cả giận quát to :
- Ác tăng! Hai đứa ngươi ta đã tha cho thoát khỏi chết mà còn dám hành hung, mau cúi đầu nộp mạng, lần này dẫu có cánh cũng không bay thoát.
Minh Lôi, Tất Diện thấy Liễu Tinh Đởm, Phương Thuyền Cô là người có Kiền Khôn Kính đánh mình bị thất bại ở dưới địa huyệt, phần thì sợ hãi phần thì tức giận, cả hai vũ lộng đồng chùy xông vào đánh, lũ ác tăng kia cũng theo hai đứa ấy sấn cả đến.
Liễu Tinh Đởm, Phương Thuyền Cô múa bảo kiếm nghinh địch.
Phương Quang Diệm lúc ấy thấy người đến giúp sức lại càng hăng hái, múa tít cặp giản dữ dội như hai con rồng cuốn nước, áp đánh lũ ác tăng.
Nhưng Minh Lôi, Tất Diện hai tên liều mạng trổ hết tài lực phấn đấu, bảo nhau xoắn chặt lấy người Phương Thuyền Cô, không để cho nàng kịp lấy Kiền Khôn Kính ra chiếu nữa thì nguy hiểm.
Bấy giờ, Liễu Tinh Đởm, Phương Thuyền Cô, Phương Quang Diệm, ba người quần thảo hai tên ác tăng Minh Lôi, Tất Diện, tuy hai tên ấy đã bị thương giờ mà vẫn có sức khỏe vô cùng, mỗi khi hai cặp chùy giáng trúng gươm, giản của ba người là tê sái cả cánh tay.

Biết sức mạnh không thể thu phục được hai con hùm dữ ấy, Liễu Tinh Đởm, Phương Quang Diệm hai chàng cố hết sức ngăn cản Minh Lôi, Tất Diện để Phương Thuyền Cô thoát thân nhảy vọt ra.
Nàng liền lấy mặt Kiền Khôn Kính giơ lên chiếu, tức thì buông ra một đạo hào quang sáng lóe, làm Minh Lôi, Tất Diện quáng mắt đều thất kinh bị nguy hiểm như lần trước.
Hai tên ấy vội vàng nhảy vụt ra chạy mất. Phương Thuyền Cô thừa cơ liền sấn đến phóng kiếm chém luôn lũ ác tăng đang bị chói mắt đứng ngây mặt ra, lập tức mấy đứa ngã gục xuống chết.
Liễu Tinh Đởm, Phương Quang Diệm cũng thuận thế xông vào chém lũ ác tăng chết luôn mấy đứa nữa, chúng đều kinh hoàng kêu rống lên quay đầu chạy theo hai tên Minh Lôi, Tất Diện.
Phương Thuyền Cô lại vội vàng dương Kiền Khôn Kính đuổi theo lũ ác tăng vào trong rừng. Liễu Tinh Đởm, Phương Quang Diệm cũng đuổi theo sau, thấy lũ ác tăng đã chạy xa lắm. Phương Quang Diệm sực nhớ đến Liễu Thuấn Anh đang đèo ở sau lưng chưa biết sống chết ra sao, chàng liền ngăn gọi Liễu Tinh Đởm, Phương Thuyền Cô đứng lại, không nên đuổi chúng nó cùng đường.
Ba người cùng đứng lại, Phương Quang Diệm liền hạ Liễu Thuấn Anh ở sau lưng xuống, thấy nàng càng nguy kịch hơn trước, nhìn như người đã chết hẳn, mặt sưng và đen như mực, nhìn kỹ mới thấy hơi thở thoi thóp, chân tay lạnh ngắt như đồng.
Không còn hồn vía, Phương Quang Diệm lúc ấy người đã nhọc lừ, thấy thế thì khiếp hãi vội ôm nàng vào ngực rồi lay gọi, nhưng nàng đã hôn mê không còn gì tri giác, làm chàng luống cuống như người điên cuồng.
Liễu Tinh Đởm thấy em như thế thì cũng không cầm được giọt lệ trong lòng bối rối không còn chủ đích, vì biết chất thuốc độc đã ngấm vào trong tạng phủ không còn cách nào hoãn cứu được nữa, chỉ chờ hơi thở cuối cùng.
Phương Thuyền Cô thấy thế cũng thương thay cho Liễu Thuấn Anh gặp sự bất hạnh, nhưng nàng vẫn còn một tia hy vọng vội nói với Phương Quang Diệm :
- Số chết là bởi số trời, trong lúc này anh chớ nên lo sợ mà hỏng việc. Anh mau cõng chị ấy về Thuần Dương miếu họa may gặp sư phụ và Phan Huỳnh Nương cứu được chăng. Tuy bị chất độc mà hôn mê như thế, nhưng cũng chưa chết ngay được.
Phương Quang Diệm nghe lời em nói như cơn mê chợt tỉnh, chàng vội ôm chặt lấy Liễu Thuấn Anh vào ngực cắm đầu chạy.
Liễu Tinh Đởm, Phương Thuyền Cô cũng chạy theo sau.
Lên thác xuống ghềnh, thấm thoát đã xuyên qua mấy khu rừng ước chừng bốn năm dặm xa, bấy giờ vào lúc đang trưa trời nắng chang chang như thiêu đốt.
Phương Quang Diệm ôm nàng Liễu Thuấn Anh trong ngực chạy, mồ hôi trên mặt chàng nhỏ xuống như mưa mà vẫn không thấy nhọc mệt.

Bỗng đâu Liễu Thuấn Anh nằm trong ngực Phương Quang Diệm dang hai chân tay dẫy mạnh một cái, rồi hai mắt trợn ngược lên, mồm hộc ra một bãi máu tươi phun vào mặt Phương Quang Diệm, làm chàng không còn hồn vía vội ngồi trệt xuống đất đặt nàng ngồi trong lòng lay gọi, thấy người đã cứng đờ hầu như không còn tri giác nữa. Phương Quang Diệm không thể cầm lòng được, nước mắt nhỏ xuống như mưa sa. Liễu Tinh Đởm, Phương Thuyền Cô cùng ngồi xuống gọi Liễu Thuấn Anh.
Thấy vô hiệu, ba người đều nhìn nhau bằng con mắt nhỏ lệ, nhất là Phương Quang Diệm, lúc ấy ngồi đờ ra như ngân như dại, rồi thốt nhiên nổi giận nghiến răng trợn mắt như điên như cuồng, phát hiện ra vẻ căm tức lũ ác tăng thiết lập ra cơ quan để giết nàng.

Có vị cứu tinh chợt thấy ngay trên ngang đồi, có một người buông mình nhảy xuống như con diều hâu bay là trên mặt cỏ đứng sau chỗ ba người đang ngồi mà tuyệt nhiên không biết, người ấy bèn cất tiếng dõng dạc :
- Ba con làm gì mà cuống cuồng như thế, có ta đây thì Liễu Thuấn Anh không đến nỗi nguy hiểm đâu mà ngại.
Giật mình, ba người vội ngoảnh lại tức là Phan Huỳnh Nương thì vui mừng như thấy một vị sinh phật đều đứng cả dậy thi lễ.
Phương Quang Diệm vội nói trước :
- Bẩm lão bà, có lẽ Liễu Thuấn Anh không còn phương cứu được nữa. Vì nàng bị phát tên độc nhiễm vào trong tạng phủ không còn tri giác.
Điềm nhiên, Phan Huỳnh Nương bước đến sờ vào người Liễu Thuấn Anh thấy còn hơi ấm, rồi bà tươi cười nói :
- Không đến nỗi nguy hiểm, các con yên tâm, mau đi lấy ngay cho ta một ít nước suối để hòa thuốc uống.
Liễu Tinh Đởm vội chạy đến lạch suối lấy cái lá nhỏ xoắn lại như cái chén múc nước, rồi đến đưa cho Phan Huỳnh Nương, bà móc túi lấy một cái thố nhỏ mở nút lắc ra viên linh đan hòa lẫn với nước, rồi cậy răng Liễu Thuấn Anh đổ vào mồm cho uống, bà bịt chặt mũi nàng mới nuốt ực vào cổ họng.
Phút chốc trong bụng Liễu Thuấn Anh kêu ùng ục lên như nồi nước sôi, rồi thì mồm ụa ra một bãi nước đen như mực, da thịt dần dần hồi lại, sắc đỏ tươi không xám đen như trước, hai con mắt nàng lim dim hé mở hầu như đã có tri giác.
- Thuấn Anh! Em hồi tỉnh, có Phan lão bà đến cứu em đó!
Liễu Thuấn Anh nhường như nghe biết, mở chừng mắt ra thấy mọi người thì có vẻ kinh hoảng, nàng cất giọng nói ú ớ chưa ra lời được, chỉ sẽ gật đầu tỏ ra ý cảm ơn và chào Phan Huỳnh Nương.
Bà vội giơ tay làm hiệu, bảo nàng :
- Thôi con cứ nằm yên, trong người còn nhọc mệt!
Bà lại lấy thuốc ra rịt vào chỗ cánh tay bị thương của Liễu Thuấn Anh nữa, rồi bảo mọi người mau đứng cả dậy về Thuần Dương miếu.
Lúc ấy Phương Quang Diệm có ý ngượng nghịu không dám vực Liễu Thuấn Anh nữa, Phương Thuyền Cô biết ý anh vội ngồi xuống cõng Liễu Thuấn Anh lên lưng, ba người đều tạ ơn Phan Huỳnh Nương cứu mệnh, rồi cùng hỏi sao lại đến đây ngẫu nhiên như thế?
Phan Huỳnh Nương bèn thuật chuyện cùng Địch Long Tuấn ở nhà Tiết Cẩn về dọc đường bà e cho Liễu Tinh Đởm, Phương Thuyền Cô hai người đến Ngọc Long tự lỡ xảy ra sự nguy hiểm, nên bảo Địch Long Tuấn về trước, bà trở lại con đường cũ, thì gặp ngay Liễu Thuấn Anh sắp bị cơ nguy, bà cho thuốc cứu.
Ba người cũng thuật lại chuyện đánh phá Ngọc Long tự và thầy trò Mai Hương Châu bị mất tích.
Phan Huỳnh Nương cũng rất lấy làm thương cho Mai Hương Châu bị mất tích, và không hiểu tên hung đồ ấy thuộc về phe đảng nào?
Thấm thoát, Phan Huỳnh Nương đã đưa Liễu Tinh Đởm, Phương Thuyền Cô, Phương Quang Diệm, Liễu Thuấn Anh bốn người về Thuần Dương miếu, bốn người vào yết kiến sư phụ là Địch Long Tuấn bẩm sự xảy ra vừa rồi.
Địch Long Tuấn cũng cảm ơn Phan Huỳnh Nương cứu học trò rồi bảo Phương Thuyền Cô vực nàng Liễu Thuấn Anh vào căn phòng riêng mà nằm dưỡng bệnh.
Lúc ấy, Liễu Tinh Đởm bèn đem hài cốt cha khâm liệm vào cỗ quan tài đựng cái đầu lâu từ mấy năm về trước, rồi lập bài vị trước cỗ quan tài. Liễu Tinh Đởm liền để đầu lâu Không Nham hòa thượng lên bàn thờ quỳ xuống lễ khấn cha, buông tiếng khóc rất là thê thảm.
Bấy giờ Địch Long Tuấn cho mời cả Phương Kế Võ lão anh hùng, cha chàng Phương Quang Diệm đến lễ Liễu Hải Phong.

Phương Kế Võ đứng trước bài vị rót ba chén rượu rồi khấu đầu tỏ ý rất thương bạn.
Địch Long Tuấn với Phan Huỳnh Nương cũng đến thắp hương để viếng.
Phương Quang Diệm, Phương Thuyền Cô đến lễ trước bàn thờ rồi ngỏ ý chia buồn cùng anh em họ Liễu.
Liễu Thuấn Anh nằm trong phòng lúc ấy đã hồi tỉnh hẳn, nghe tiếng khóc biết là anh đang tế cha, nàng gượng dậy bước ra ngoài phòng, đến trước bàn thờ ôm lấy quan tài cha khóc thảm thiết.
Mọi người thấy nàng chưa được lành mạnh vội cố khuyên ngăn, Liễu Thuấn Anh lại vội tạ ơn Phan Huỳnh Nương cứu mạng, bà liền bảo nàng về phòng nằm nghỉ để mấy hôm nữa cho khỏi hẳn.
Ngày hôm ấy Phương Kế Võ bèn từ biệt Địch Long Tuấn với Phan Huỳnh Nương rồi về nhà.
Anh em Phương Quang Diệm, Phương Thuyền Cô vẫn ở lại theo Địch Long Tuấn cùng anh em họ Liễu tập võ nghệ thêm.

Hồi 16

Đến Sơn Tây, Hàn Thiên Tả sai người báo oán
Sang Vân Nam, Phương Kế Võ chẳng may bỏ mình

Bốn người lại theo Địch Long Tuấn luyện tập thêm võ nghệ vì tự biết tài lực sơ thiển, trong đời còn nhiều người tài giỏi hơn mình.
Phan Huỳnh Nương lúc ấy cũng tự nghĩ :
- "Mình có cái bản lãnh tuyệt vời, đến nỗi như Tiểu Ất là con đẻ ra, mà cũng không muốn truyền thụ võ nghệ lại e khi bà tạ thế đời sau không còn người tài giỏi như mình, để cái tài nghệ mai một chẳng uổng phí lắm ư?"
Phan Huỳnh Nương nghĩ vậy bèn đem hết tài nghệ bình sinh ra dạy cho Phương, Liễu bốn người, các môn nội công, ngoại công, đề khí, điểm huyệt, phi hành, thiết chưởng tâm (luyện lòng bàn tay cứng như sắt), xung đoạt lực (khi phóng quả đấm ra đứng cách kẻ địch chừng ba thước cũng có thể đánh bị thương được), đều nhất định chỉ cho biết, nên chỉ trong vòng hai năm mà Phương, Liễu bốn người đã hoàn toàn luyện tập thành thuộc trở nên người tài nghệ như Phan Huỳnh Nương, chỉ hay kẻ hữu trí ắt có ngày cánh thánh.
Nhắc lại Minh Lôi, Tất Diện, hai đứa bị Phương Thuyền Cô chiếu Kiền Khôn Kính đánh bại, thì kéo nhau chạy trốn sang Vân Nam vào cầu cứu tên chúa đảng Bạch Liên giáo là Hàn Thiên Tả báo thù tuyết hận cho thầy là Không Nham hòa thượng và thuật rõ chuyện cái Kiền Khôn Kính rất lợi hại.
Chúa đảng Bạch Liên giáo là Hàn Thiên Tả là bạn rất thân của Không Nham hòa thượng, nghe nói Kiền Khôn Kính thì biết là vật của Phương Kế Võ khi xưa đã sát hại nhiều người trong giáo, nay hay tin hai chàng tuổi trẻ có cái gương ấy thì đoán chắc là Không Nham hòa thượng bị hai chàng ấy giết, nên Hàn Thiên Tả lập chí đến Sơn Tây lùng đánh Phương Kế Võ để báo thù cho Không Nham hòa thượng rồi thu phục hai tên ác tăng Minh Lôi, Tất Diện làm thủ hạ.
Lại nói hai tên cường đạo là Trịnh Phi Hùng với Hà Vân Báo đến Ngọc Long tự bắt được thầy trò Mai Hương Châu liền chạy về Vân Nam dâng cho tên chúa đảng Hàn Thiên Tả để lấy công. Mỡ đến miệng mèo, Hàn Thiên Tả thấy Mai Hương Châu xinh đẹp như tiên nga, hắn bèn thu nạp làm cơ thiếp, còn hai nha hoàn Vân Hương, Vận Hương vẫn cho theo nàng hầu hạ.
Mai Hương Châu là gái vẫn có tính chịu tùng quyền, khi trước đã tùng quyền Tiết Cẩn nên lúc này cũng đành tùng quyền Hàn Thiên Tả để chờ cơ hội tìm Liễu Tinh Đởm, vì nàng vẫn mơ tưởng đến chàng họ Liễu không lúc nào quên. Thành thử từ đây Mai Hương Châu lại làm cơ thiếp của Hàn Thiên Tả ở trong đảng Bạch Liên giáo bên Vân Nam.
Cách năm sau, Hàn Thiên Tả bèn sai hai tên thủ hạ tâm phúc Trịnh Phi Hùng, Hà Vân Báo với hai tên ác tăng là Minh Lôi, Tất Diện học trò của Không Nham hòa thượng cùng nhau đến Sơn Tây tầm tróc Phương Kế Võ báo thù, không những báo thù ngày này, lại trả cả mối thù hận khi xưa Phương Kiện Hầu, cha Phương Kế Võ dùng Kiền Khôn Kính giết chết chúa đảng Bạch Liên giáo ngày trước là Điền Quang Lộc, đến nay Hàn Thiên Tả kế chân Điền Quang Lộc lẽ tất nhiên là phải tìm kiếm Phương Kế Võ báo thù.
Bốn tên ấy phụng lệnh Hàn Thiên Tả cùng đến Sơn Tây, khi đến nơi lùng vào nhà Phương Kế Võ, bọn gia môn gác cửa vội ngăn lại để báo tin cho chủ biết trước đã, bốn tên ấy không nghe đánh bọn gia nô chạy tán loạn. Trịnh Phi Hùng với Hà Vân Báo hùng hổ cầm cẳng hai tên gia nô nhà họ Phương giơ lên xé xác ra làm hai mảnh, rồi quăng lên nóc nhà, hai tên ấy lại cất tiếng cười một cách ghê người :
- Đó! Ta xé xác chúng bay ra coi thử, mau vào gọi chủ nhân lão Phương Kế Võ ra đây ngay, không ta sẽ xé xác chúng bay ra không còn một mống nào!
Dứt lời Trịnh Phi Hùng, Hà Vân Báo lại xông đuổi bọn gia nô định cầm cẳng xé nữa.
Bọn gia nô khiếp hãi vội chạy qua khu viên vào từng cửa thứ hai đóng sập lại.
Bốn tên ấy lại đuổi theo đến. Minh Lôi, Tất Diện liền giơ hai quả chùy lên đánh vào cánh cửa, tức thì cánh cửa bằng sắt kiến trúc rất kiên cố bị đổ sụp xuống đánh "sầm" một tiếng dường như long chuyển cả mống tường, rồi bốn đứa sấn sổ xông vào như bốn con hùm dữ.
Bọn gia nô lại kêu hoảng lên chạy vào từng cửa thứ ba đóng kín lại.

Trịnh Phi Hùng, Hà Vân Báo, Minh Lôi, Tất Diện bốn đứa thấy trong nhà bày biện rất trang hoàng, thì biết Phương Kế Võ nhà cự phú nhất miền này đều hợp lực lại đánh phá đồ đạc quý trọng trong nhà vỡ tan thành như tro bụi.
Lại nói Phương Kế Võ lúc ấy đang ngồi trong nội đường, bỗng thấy bọn gia nô chạy vào báo cáo có bốn tên cường đạo đến đánh phá và giết người ở ngoài nhà rất dữ dội. Phương Kế Võ nghe báo thốt nhiên cả giận liền rút thanh kiếm treo ở trên tường chạy ra, quả nhiên thấy bốn đứa đang đánh phá ở ngoài nhà thì lại càng tức giận quát to lên :
- Hay cho lũ cường đồ chúng bay to gan thực, vả lại không biết ta là ai mà dám đem thân đến cửa miệng hùm nộp mạng?
Bốn đứa ấy đều ngừng tay lại, thấy một vị lão anh hùng râu tóc bạc phơ, sắc mặt đỏ thắm, trông rất có vẻ tinh thần quắc thước. Trịnh Phi Hùng với Hà Vân Báo nhận được là Phương Kế Võ, nhưng Phương Kế Võ không nhận được hai đứa ấy là ai, Trịnh Phi Hùng liền ứng tiếng nói to lên :
- Phương Kế Võ! Cha con ngươi cậy có Kiền Khôn Kính sát hại biết bao nhiêu anh hùng của Bạch Liên giáo. Nay ngươi biết điều mau đem dâng Kiền Khôn Kính ra nộp, bằng không bọn ta xé vụn xác ngươi ra làm muôn mảnh.
Phương Kế Võ nghe chúng nói biết là người trong đảng tà giáo liền đứng vuốt râu cười giòn khanh khách ra ý khinh bỉ :
- Lũ chuột bọ chúng bây đã làm cái trò gì mà dám khoe miệng, từ xưa đến nay ta giết chúng bây như cỏ rác, vậy đứa nào không sợ chết thì hãy vào đây.
Minh Lôi, Tất Diện liền vũ động cập đồng chùy xông vào thẳng trước.
Phương Kế Võ coi thế dữ dội như hai con hùm dữ liền nghiêng mình dùng chiêu "Hồ Điệp Song Phi" phóng hai chân lên đá vào hai cổ tay hai đứa ấy một cú thật mạnh lập tức bật tung hai quả đồng chùy lên trần nhà rồi rơi xuống, hai đứa bị rung chuyển cả thân thể lùi lại loạng choạng suýt ngã.
Trịnh Phi Hùng với Hà Vân Báo thấy thế vội rút hai cây đoản đao xông vào chém.
Phương Kế Võ cũng tuốt thanh kiếm đưa lên gạt một cái thực mạnh.
Chỉ nghe "choeng" một tiếng, xòe bắn lửa ra, tức thì hai cây đao bạt văng trở lại.
Bốn người tức thì lượm lại binh khí, trổ thần oai xông vào hỗn đấu đánh Phương Kế Võ như cây đèn kéo quân.
Nhưng kiếm của Phương Kế Võ rất lợi hại, càng múa càng thấy những làn kiếm quanh vung lộn ra như muôn ngàn cánh hoa lẻ bay phấp phới, bao bọc lấy chung quanh mình rất kín đáo không để cho bốn binh khí của bốn người xâm phạm đến gần được, nên khắp mặt khách lục lâm giang hồ đã tặng cho cái tước hiệu Thần Kiếm Phương Kế Võ, khen ngợi tài múa kiếm xuất quỷ nhập thần.
Phương Kế Võ càng đánh càng hăng hái, múa hết "Độc Long Kiếm" lại sang bài "Mai Hoa Kiếm" khiến cho bốn đứa là tay võ dũng mà không thể làm gì nổi. Phương Kế Võ bỗng hét lên một tiếng dữ dội làm bốn đứa đều vỡ mật bay hồn, rồi thừa cơ phóng chân phải lên đá một cái vào nách Minh Lôi, hắn bị bật văng hai quả chùy cầm trong tay đi, rồi cứ đứng đờ ra không cựa quậy và không nói năng được, tức là hai cái đá rất hiểm độc vừa đá và điểm huyệt.
Liên tiếp luôn, Phương Kế Võ chao mình về một bên, lia lưỡi gươm chém ngang lưng Tất Diện một nhát đứt quăng làm hai đoạn, lăn xuống đất giẫy đành đạch như hai khúc cá tươi, làm Trịnh Phi Hùng, Hà Vân Báo đều khiếp hãi.
Phương Kế Võ lại nhảy vào đến cạnh người Minh Lôi bị điểm huyệt đứng trơ như pho tượng đá, rồi túm lấy cánh tay và cẳng hắn giơ ngang lên đỡ lưỡi đao của Trịnh Phi Hùng, Hà Vân Báo, hai đứa chém xuống như một cái mộc, tức thì chém nát người Minh Lôi ra như quả bần bị băm.
Hai đứa ấy đều kinh hoảng, cắm đầu chạy, Phương Kế Võ vội dùng thế "Độc Xà Tiến Động" nhảy vụt theo nắm lấy gáy Trịnh Phi Hùng bị tê buốt như điện giựt, rồi co quắp lại như bị thu gân ngã lăn quèo xuống đất nằm đờ ra không cựa quậy được.
Hà Vân Báo thấy thế khiếp hãi vội chạy ra ngoài cửa tìm đường tháo thân, không ngờ hắn vừa ra đến cửa đã thấy Phương Kế Võ đứng chắn ở ngoài ấy từ bao giờ, rồi trợn mắt quát :
- Quân cường đạo! Đầu ngươi có cánh cũng không thể bay thoát ra khỏi nhà ta, mau quỳ xuống chịu trói.
Kiếp hãi, Hà Vân Báo ngỡ là Phương Kế Võ có phép tàng hình, kỳ thực thì Phương Kế Võ có tài phi hành nhanh như gió thổi nên đã nhảy qua đầu hắn ra đứng chắn trước cửa mà hắn vẫn không biết là thuật nghệ phi hành của Phương Kế Võ riêng một góc trời.

Lúc ấy Phương Kế Võ thừa cơ sấn đến phát một cái vào bả vai Hà Vân Báo, tức thì hắn bị tê buốt đứng đờ ra như cấm khẩu không nói được. Phương Kế Võ liền túm gáy điệu vào trong nhà thấy tên Trịnh Phi Hùng bị điểm huyệt vẫn nằm cứng đờ dưới đất, mới buông tay dõng dạc hỏi :
- Thất phu! Ta coi mạng chúng bây như hai con gà không nỡ giết. Nhưng thằng chúa đảng chúng bây tên họ là gì? Ở về địa hạt nào? Mau nói ra ta tha cho, bằng không ta sẽ lấy đầu ngay bây giờ.
Lúc ấy Trịnh Phi Hùng, Hà Vân Báo nhờ Phương Kế Võ buông tay ra trong người mới khỏi bị đau buốt và nói nên lời được, hai đứa đều run rẩy nói :
- Bẩm lạy lão anh hùng ra ơn tha thứ cho chúng tôi xin nói thực tình.
Nguyên chủ chúng tôi là Hàn Thiên Tả, chúa Bạch Liên giáo, vì có mối thù với lão anh hùng khi trước đã dùng vầng Kiền Khôn Kính đánh giết nhiều người trong giáo nên sai hai anh em tôi đến tìm lão anh hùng để cướp lấy Kiền Khôn Kính.
Nay chẳng bị thất bại về tay lão anh hùng, xin ra ơn tha chết thì ân đức muôn vàn lần sau không dám đến nữa.
Phương Kế Võ nghe xong thốt nhiên nổi giận quát to lên :
- Ủa! Thế ra chủ chúng bây là Hàn Thiên Tả trong đảng Bạch Liên giáo, ta đây muốn giết nó đã lâu để trừ hại cho muôn dân nhưng vì không tiện dịp nên chưa muốn ra đi, nay chúng bây đến đây cũng là một sự hay, ta sẽ gởi cho một dấu tích về bảo Hàn Thiên Tả mau đến đây.
Phương Kế Võ nói dứt lời liền rút thanh kiếm đến xẻo tai Trịnh Phi Hùng, Hà Vân Báo mỗi đứa mất một bên, máu chảy ra lênh láng, rồi tha cho ra khỏi cửa.
Trịnh Phi Hùng, Hà Vân Báo ôm đầu chạy một mạch về Vân Nam.
Phương Kế Võ quay vào sai bọn gia nô thu nhặt hai cái thây Minh Lôi, Tất Diện và tử thi của một tên gia nô bị xé chết, rồi lên trình quan địa phương là có bọn cường đồ đến ăn cướp, cái án ấy rõ hiển nhiên nên quan cũng không truy tầm gì đến nữa.
Cách hôm sau đó Địch Long Tuấn đến chơi nhà, Phương Kế Võ bèn thuật chuyện Hàn Thiên Tả sai người đến báo thù, đã bị mình giết chết hai đứa và xẻo tai hai đứa đuổi về Vân Nam báo tin cho Hàn Thiên Tả biết, nếu nó đến đây sẽ trừng trị đi luôn thể.
Địch Long Tuấn nghe nói lấy làm nghi ngại, bảo Phương Kế Võ phải lưu ý đề phòng, vì đảng phái Bạch Liên giáo to lắm, và Hàn Thiên Tả lại là một tay rất kịch liệt không phải tầm thường.
Lại nói Trịnh Phi Hùng, Hà Vân Báo hai đứa bị Phương Kế Võ xẻo mất tai chạy về đến Vân Nam vào phục mệnh với Hàn Thiên Tả báo thù cho.
Hàn Thiên Tả nghe tin ấy thốt nhiên nổi giận đùng đùng, vả lại sẵn lòng bênh vực Trịnh Phi Hùng, Hà Vân Báo có công cướp Mai Hương Châu về cho hắn làm cơ thiếp, Hàn Thiên Tả nai nịt gọn rồi cầm đoản đao ra đi.
Cách mấy hôm sau, Hàn Thiên Tả đã tới Sơn Tây lùng đến nhà Phương Kế Võ thấy lầu các nguy nga, ngoài cửa kiến thiết rất kiên cố thì biết là một nhà triệu phú nhất vùng này.
Hàn Thiên Tả đường hoàng báo tin cho biết trước, không thèm vào giấu giếm, hắn liền lấy một lá danh thiếp đưa tên gia nô bảo vào đưa cho Phương Kế Võ xem có khách ở xa đến chơi nhà.
Bấy giờ Phương Kế Võ ngồi xem sách trong sảnh đường bỗng thấy tên gia nô đưa danh thiếp của Hàn Thiên Tả vào thì ngạc nhiên và khen thầm hắn có đảm lượng anh hùng không hề sợ hãi. Phương Kế Võ cũng giữ thái độ hào kiệt sai tên gia nô ra mời Hàn Thiên Tả vào trong nhà.
Một lát Hàn Thiên Tả theo tên gia nô nghiễm nhiên bước vào trong sảnh đường.
Phương Kế Võ trông thấy bèn dùng lễ độ chủ nhân đứng dậy mời ngồi.
Hàn Thiên Tả nghiễm nhiên kéo ghế ngồi xuống.
Hai người đều nhướng mắt chòng chọc nhìn nhau.
Hàn Thiên Tả thấy Phương Kế Võ ước chừng đã ngoài bảy mươi mà tinh thần vẫn còn tráng kiện, râu tóc bạc phơ như cước, da mặt đỏ hồng hào, hai mắt tia ra hai luồng điện sáng quắc, khiến người thoạt nhìn phải rùng mình ghê rợn.
Phương Kế Võ nhìn Hàn Thiên Tả thấy vào trạc năm mươi tuổi, vóc dáng vạm vỡ, mình cao hơn trượng, sắc mặt đen sì như chôn trảo, râu xồm xoàm như cái vành nói, mũi to mồm rộng, mày rậm mắt tròn, lúc nào đồng tử cũng long lên sòng sọc trông rất dữ dội.
Hàn Thiên Tả liền cất tiếng lanh lảnh như lệnh vỡ hỏi Phương Kế Võ trước :
- Có phải ngài là Phương Kế Võ?
Gật đầu, Phương Kế Võ đáp lại lời vang như tiếng chuông :
- Phải, chính tôi là Phương Kế Võ! Nhưng có phải ông là Hàn Thiên Tả chúa đảng Bạch Liên giáo?

Nghiễm nhiên, Hàn Thiên Tả trả lời một cách cứng cỏi :
- Phải, tôi là Hàn Thiên Tả chủ tướng Bạch Liên giáo. Nhưng có phải ngài vừa giết hai người thủ hạ của tôi và xẻo tai hai người đuổi về, rồi thách tôi đến đây không?
Phương Kế Võ quyết nhận lời ngay :
- Chính thế! Tôi sai hai đứa ấy về gọi ông.
Hàn Thiên Tả liền trỏ ngón tay cái vào mặt mình rồi hỏi lớn tiếng :
- Ngài gọi tôi đến đây? Thế ngài định gì?
Lạnh lùng, Phương Kế Võ nói :
- Tôi cũng muốn xem ông đến đây định làm gì. Vì tôi đã giết chết hai đứa thủ hạ của ông và xẻo tai hai đứa đuổi cổ về.
Giở mặt, Hàn Thiên Tả ngước cặp mắt trắng dã, liền rút con dao đập đánh chát một cái xuống bàn rồi cười gằn nói :
- Tôi định lấy đầu kẻ địch, ngài có biết con dao này của tôi là vật lợi hại không? Nó sẽ không còn khiêm nhượng mà làm việc bạo động ngay bây giờ.
Mặt không biến sắc, Phương Kế Võ liền vuốt râu cười giòn khanh khách, đứng dậy dang thẳng cánh đấm một quả thật mạnh vào bức tường cạnh đấy, tức thì long ngay mấy viên gạch thụt sang bên kia, rồi cũng nói tiếp luôn :
- Con dao của ông bạo động, thì quả đấm của tôi cũng rất hung ác!
Hàn Thiên Tả thấy thế cả giận liền xòe bàn tay nắm cái ấm nước bằng sứ để trên bàn bóp một cái, lập tức vỡ tan như người bóp vỏ trứng, rồi cầm ngay cây dao xông vào chém một cái.
Phương Kế Võ vội né người đưa thanh kiếm lên gạt.
Chỉ nghe "choeng" một tiếng dữ dội, hai cây đao và kiếm đều bật văng trở lại vì hai người cùng đều có sức mạnh vô cùng, lúc đó cả hai mới bước lùi trở lại nhìn nhau.
Phương Kế Võ liền ứng tiếng nói to lên trước :
- Nếu người tài giỏi chơi nhau mà còn dùng đến binh khí thì là đồ hèn nhát, ngươi có giỏi hãy cùng ta tỉ thí nghệ thuật cho biết rõ cao thấp, bằng địch ta không nổi mau ra khỏi nhà này kẻo chết uổng mạng.
Dứt lời Phương Kế Võ liền tra thanh kiếm vào vỏ đeo ở cạnh sườn rồi nhảy vọt ra ngoài khu sân rộng dùng chiêu "Liên Chưởng Âm Dương" đứng chực sẵn.
Hàn Thiên Tả cũng cười lạt một cách kiêu ngạo rồi đeo cây đao vào mình dùng chiêu "Song Long Thủ Chấn" sỉa hai ngón tay vào mắt định móc mắt.
Phương Kế Võ liền né đầu đưa tay lên gạt.
Hàn Thiên Tả nhanh như chớp lại biến luôn sang chiêu "Song Tinh Tri Địa" vung hai quả đấm xuống đánh vào mạng mỡ.
Phương Kế Võ thấy cơ nguy hiểm vội dùng chiêu "Đơn Triệt Hao Thế" thúc hai tay xuống gạt hai quả đấm ra rồi lại đảo lên dùng chiêu "Biên Phúc Song Phi" đánh hai quả vào hai mang tai.
Hàn Thiên Tả kinh hãi hét lên một tiếng chập hai bàn tay lại dùng chiêu "Đồng Tử Bái Quan Âm" xỉa lên gạt hai quả đấm ra.
Phương Kế Võ lại thuận thế ngồi xuống dùng chiêu "La Hán Tảo Địa" lia chân đá gạt ngang một cái định quật Hàn Thiên Tả ngã sấp mặt xuống đất.
Không ngờ Hàn Thiên Tả là tay bản lãnh cao cường vội dùng chiêu "Phượng Hoàng Vũ Dực" co hai chân nhảy vọt lên khỏi mặt đất tránh miếng đá lia ấy, rồi lại nghiêng người dùng "Uyên Ương cước" phóng vào hàm.
Phương Kế Võ liền giơ hai tay bắt lấy chân định quật.
Hàn Thiên Tả rụt chân ngay được.
Hai người đều biết nhau là tay rất lợi hại, nên phải trổ hết bản lãnh xông vào hỗn đấu, chớp mắt đã hơn trăm hiệp mà vẫn chưa phân thắng bại. Trên khu sân rộng, hai người quần thảo với nhau coi dữ dội, như hai con hùm thiêng tranh mồi, như một cặp rồng độc cuốn nước, càng đánh càng phấn khởi tinh thần, lại được hơn trăm hiệp nữa mà vẫn không phân hơn kém. Hai người đều có ý gờm sợ lẫn nhau, phải giữ gìn từng ly từng tý, kẻo lỡ tay thì không còn tánh mạng.
Bọn gia nhân nhà họ Phương thấy chủ xung đột với người lạ mặt hồi lâu mà không hạ nổi được, thì cũng khiếp hãi cho người ấy lợi hại, đều đứng đờ mặt cả ra nhìn.
Bỗng đâu Phương Kế Võ quay đầu thua chạy.
Hàn Thiên Tả hùng hổ tiến theo, chắc là Phương Kế Võ không còn tánh mạng.

Không ngờ Phương Kế Võ quay người lại hét to lên một tiếng, rồi dùng chiêu "Hồi Mã Xung Trường", vươn tay trái, chân trái ra đánh thẳng vào mặt, co tay phải lại lấy đà mạnh tống vào mạng mỡ, tức là thế trá bại để đánh kẻ địch hùng cường.
Quýt dầy móng nhọn, Hàn Thiên Tả cũng không phải tay vừa trong khi bất phòng cũng giật nảy mình hét lên tiếng đứng tấn bộ thật vững dùng chiêu "Tọa Song Thác Trường" giơ hai tay lên găn mạnh gạt bắn tay Phương Kế Võ ra rồi hai người lại xông vào hỗn đấu như trước.
Phương Kế Võ lúc ấy cũng khen ngợi Hàn Thiên Tả là một tay lợi hại, thảo nào khi trước Địch Long Tuấn bảo đề phòng hắn nhưng mình không đánh nổi hắn thì làm thế nào đuổi được hắn ra khỏi nhà này.
Còn Hàn Thiên Tả thấy Phương Kế Võ là tay rất tài giỏi thì cũng chờn sợ.
Nếu không đánh đổ Phương Kế Võ thì còn hòng gì báo thù, không những Kiền Khôn Kính không lấy được mà lại làm nhục hết cả oai phong mình.
Hai người vừa đánh vừa lo không thể thắng được, nhưng vẫn phải trổ hết tinh thần nghị lực để phấn đấu.
Dịp đâu may mắn cho Phương Kế Võ, lúc ấy có Địch Long Tuấn đến chơi nhà, thấy hai người xung đột ở trên khu sân rộng rất kịch liệt, thì nhận được là Phương Kế Võ với người lạ mặt là Hàn Thiên Tả, vì khi trước Địch Long Tuấn đã cùng hắn xung đột nhiều phen, hai người đều là tay kình địch của nhau, sau mỗi người phân nhau ra một nơi cách biệt đã lâu, nên nay thoạt gặp Địch Long Tuấn đã biết là Hàn Thiên Tả.
Bấy giờ Địch Long Tuấn thấy Phương, Hàn hai người đang hỗn đấu, coi thế nhường như không ai thắng nổi ai. Và Hàn Thiên Tả là một tay chúa tể trong Bạch Liên giáo, hắn quấy rối triều đình và sát hại bao nhân dân, nếu trị được nó cũng là một cái công đức lớn lao. Địch Long Tuấn nghĩ vậy liền nhảy vọt vào đánh giúp sức Phương Kế Võ.
Hàn Thiên Tả đang lúc tranh đấu thấy một người nhảy vào thì nhận ngay được là Địch Long Tuấn thì thất kinh. Hàn Thiên Tả vội nhảy vọt ra rút đao cầm trong tay quát :
- Địch Long Tuấn! Ta với ngươi cũng không lạ gì nhau ngày trước, nay ngươi đến giúp lão Phương Kế Võ đánh ta, nhưng e hai người đấu một không hợp chính sách của anh hùng sở vì như thế thì hèn nhát lắm.
Địch Long Tuấn cả giận quát to lên :
- Hàn Thiên Tả! Một mình ngươi đã chắc làm gì nổi ta mà cần phải hai người đấu một. Song lẽ ngươi là một kẻ tội ác của muôn dân nên anh em ta cũng muốn giết đi để trừ hại cho đời, nay ngươi có chạy lên đàng trời cũng không thoát khỏi tay anh em ta!
Dứt lời Địch Long Tuấn với Phương Kế Võ liền múa đao nhảy xổ vào, Hàn Thiên Tả cũng vội giơ đao lên nghinh địch. Phương, Địch hai người cứ xoắn chặt lấy Hàn Thiên Tả định bắt sống.
Biết sức không địch nổi hai người, Hàn Thiên Tả đứng lâu tất xảy ra sự nguy hiểm, liền cất mình nhảy vọt lên nóc nhà chạy.
Phương, Địch hai người cũng vội nhảy theo lên, Hàn Thiên Tả đã quăng mình sang ngọn cây cao lớn ở giữa vườn đang đánh đu như con vượn leo. Phương, Địch hai người lại nhảy vọt sang như hai con én bay, vừa bám được cành cây thì Hàn Thiên Tả đã buông mình nhảy vượt qua ngọn tường ra ngoài đường, rồi cắm đầu chạy thẳng vào trong những rặng cây um tùm để tìm đường lẩn khuất. Hai người cũng không chịu bỏ, nhảy vọt qua đường đuổi theo giết.
Phút chốc Phương Kế Võ, Địch Long Tuấn đã đuổi theo kịp Hàn Thiên Tả, chỉ còn cách xa chừng hai ba trượng.
Hàn Thiên Tả luống cuống thấy cơ nguy quá, sực nhớ trong người có giắt mấy viên đạn, hắn vội móc túi lấy ném trở lại, tức thì mấy viên đạn nảy bắn ra đạn xung đột mạnh quá bật hẳn tia lửa sáng. Liên tiếp luôn Hàn Thiên Tả lại ném mấy viên đạn trở lại nữa, lần này hai người không dám, đều nhảy vọt ra tránh khỏi, lúc nhìn theo thì Hàn Thiên Tả đã chạy xa rồi. Phương, Địch hai người mới đành quay trở lại.
Hàn Thiên Tả bị thất bại ra khỏi Sơn Tây, rồi nhắm đường về thẳng Vân Nam, hắn lấy làm căm tức Địch Long Tuấn, Phương Kế Võ vô cùng, bàn với bọn thủ hạ lập tức trừ diệt hai người đi, vì trong tay Hàn Thiên Tả còn nhiều người tài giỏi như hắn.
Khi ấy Hàn Thiên Tả có hai người sư đệ là Hắc Xa Luân và Ô Hóa Nhi đều là tay tài giỏi tuyệt vời.
Hắc Xa Luân thiện dụng cây nguyệt nha sản, nặng hơn ba trăm cân, khi múa lên thần sầu quỷ khiếp. Dầu trong đám quân trăm vạn hắn cũng coi khinh như cỏ rác, hai cánh tay hắn có sức mạnh tới mấy mươi người khôn địch, vì hắn vẫn thường đâm thử vào tường đá, đầu kiên cố đến đâu cũng phải long lở. Hắc Xa Luân không những có sức mạnh, võ nghệ nội công đều tinh thông, bản lãnh có phần lợi hại hơn Hàn Thiên Tả.

Ô Hóa Nhi thiện dụng một cây Tảo Dương Sóc, cũng nặng tới ba trăm cân, khi múa lên bay nhanh vù vù như gió thổi, nên đã đi mạnh có thể tới mấy nghìn cân, vì hắn đã từng thử đánh vào cây cột nhà bằng đá to tới hai tầm người ôm mà bị gãy lìa ra như cây mía, hắn lại thường thử buộc gò cương năm sáu con ngựa làm một, hai tay cầm chập vào kéo gò lại, rồi mặc cho người đánh đoàn ngựa lồng lộn lên mà cũng không thể nào đi được. Ô Hóa Nhi võ nghệ nội ngoại công và các món bí hiểm lại cũng có phần xuất sắc hơn Hàn Thiên Tả.

Trong Bạch Liên giáo ở Vân Nam trừ phi Hắc Xa Luân, Ô Hóa Nhi ra thì không còn người nào lợi hại hơn hai gã ấy, mà hai gã ấy vẫn lấy làm tự phụ bình sinh chưa gặp tay địch thủ bao giờ.

Khi ấy Hắc Xa Luân, Ô Hóa Nhi nghe chuyện Hàn Thiên Tả bị thất bại về tay Phương Kế Võ, Địch Long Tuấn thì tức giận vô cùng định đến ngay Sơn Tây truy tìm Phương, Địch hai người.

Hàn Thiên Tả vội ngăn hai gã ấy lại rồi nói :

- Nhị vị hiền đệ chớ nên nóng nảy như thế vô ích, cần gì phải đến Sơn Tây cho nhọc mệt, ta có một kế khiến Phương Kế Võ, Địch Long Tuấn phải tự đem thân đến đây nộp mạng, nghĩa là Phương Kế Võ, Địch Long Tuấn với Liễu Hải Phong ngày trước là ba tay anh hùng ở vùng Bắc. May sao Không Nham hòa thượng đã giết được lão Liễu Hải Phong, chỉ còn Phương Kế Võ, Địch Long Tuấn vẫn giữ thái độ cương quyết không chịu phục tùng ai. Nay nhân dịp này ta viết thư thách hai người ấy đến đây đấu võ, nếu không đi thì tất chịu phần hèn nhát, mà sang đây đã có hai hiền đệ ắt Phương, Địch hai gã cũng đến chớ không chịu nhượng bộ vì tính can đảm của người anh hùng bao giờ cũng cứng cỏi như thế.

Hắc Xa Luân với Ô Hóa Nhi nghe nói đều vỗ tay khen ngợi :

- Đại ca tính hay quá, nếu Phương Kế Võ, Địch Long Tuấn đến đây dầu tài giỏi bậc nào quyết cũng không còn tính mệnh mà về. Nhưng bây giờ đại ca định sai người nào đi đưa thư đến Sơn Tây.

Hàn Thiên Tả nói :

- Đưa thư ta chỉ cần một đứa tiểu tốt cũng đủ, vì người anh hùng không bao giờ thèm giết những quân vô danh ấy. Nhưng bây giờ ta hẳn quét dọn y thường đấu võ trước để chờ hai gã ấy đến.

Hàn Thiên Tả nói rồi, một mặt viết thư sai người mang đi, một mặc sai quét dọn trường diễn võ sẵn sàng trước.

Lại nói Phương Kế Võ, Địch Long Tuấn đánh đuổi được Hàn Thiên Tả đi xong, cách mấy hôm sau, hai người cùng nhau ngồi bàn chuyện trong sảnh đường, chắc thế nào Hàn Thiên Tả cũng còn đến báo phục lần này nữa, nên hai người đã bàn định sang Vân Nam lùng hắn trước, vì đánh rắn phải kỳ cho dập đầu mới khỏi lo.

Bỗng đâu thấy tên gia nô vào báo có một người lạ mặt đến đưa thư, hiện còn đang đứng ngoài cửa chưa dám cho vào. Phương, Địch đều lấy làm lạ, giở phong thư ra xem, tức là thư của Hàn Thiên Tả thách mình sang Vân Nam đấu võ.

Phương, Địch hai người đột nhiên cả giận trừng mắt bảo người đưa thư :

- Lẽ ra ta giết ngươi trước đã, rồi sẽ sang Vân Nam lùng chủ ngươi, nhưng làm như thế thì hẹp lượng, âu là ta tha cho về bảo với Hàn Thiên Tả biết trước, chỉ trong vòng mấy hôm ta sẽ sang Vân Nam lấy đầu nó.

Nói rồi viết thư trả lời đưa người ấy cầm về báo cho Hàn Thiên Tả biết.

Cách mấy hôm, Phương Kế Võ thu xếp việc nhà rồi cùng Địch Long Tuấn ra đi. Trong khi hấp tấp không kịp chờ Phan Huỳnh Nương vì khi ấy bà đã quay về Mạc Sơn tham nhà. Phương, Địch hai người ra đi chỉ giắt hai thanh kiếm, còn không có đồ lợi khí gì.

Thấm thoát chẳng mấy chốc đã đến Vân Nam. Phương Kế Võ, Địch Long Tuấn liền tìm đến chỗ địa chỉ đảng Bạch Liên giáo thiết lập ở trên một quả núi to trong khu rừng bát ngát.

Mục đích đảng này chỉ vờ bề ngoài chú trọng về một tôn giáo nào, nhưng kỳ thực thì chúng tụ tập làm cường đạo đi cướp bóc và định âm mưu phản triều đình mà đảng phái của chúng lan ra to lắm, lại có nhiều tay bản lãnh cao cường, nên quan binh đã định trừng trị nhiều khi không được.

Lúc ấy Phương Kế Võ, Địch Long Tuấn tìm đến nơi cứ đường hoàng đi thẳng lên núi, thấy quả núi ấy cục thế rất hiểm trở đường lối khúc chiết, càng lên càng thấy thăm thẳm muôn trùng. Quân sĩ trong đảng Bạch Liên giáo tuần phòng thấy hai người hình như đã biết trước không ngăn cản gì.

Lên đến cổng trại thấy kiến trúc to lớn như cửa thành, quân sĩ đứng sắp hàng hai bên tuốt sẵn gươm đao tua tủa. Bỗng lại thấy tầng lầu trên của trại nổ ba tiếng pháo hiệu, dường như long trời chuyển núi để thị oai trước.

Can đảm, Phương Kế Võ, Địch Long Tuấn thấy thế không nôn dạ, hai người cứ nghiễm nhiên bước thẳng vào trong cổng trại, liếc mắt nhìn hai bên quân sĩ vẫn đứng yên như tượng đá, hình như chúng chỉ giương mắt nhìn tỏ ý khen ngợi hai người có thái độ anh hùng.

Vào tới cổng trại, thấy một khu sân rộng, bước lên mấy bậc đá vào tầng cửa thứ hai, Phương, Địch hai người chợt thấy một người ăn bận võ trang ra khỏi :
- Đi đâu? Hai ông định đi hỏi ai mà vào đây?
Địch Long Tuấn ứng tiếng trả lời tự nhiên :
- Hàn Thiên Tả hẹn chúng ta đến đấu võ.
Người ấy trả lời một cách cương quyết :
- Được, mời hai ông vào, chúa công tôi đang sẵn lòng ngồi chờ kia.
Nói đoạn, người ấy đứng về một bên chỉ tay mời hai người vào.
Không hề rụt rè, Phương Kế Võ, Địch Long Tuấn hai người đường hoàng bước vào trong nhà thấy phía trong trần thiết sáng lạn, và cách phòng thủ uy nghi.
Ngước mắt trông lên thấy Hàn Thiên Tả ngồi tựa cái ghế bành ở chính giữa, chư tướng ngồi sắp hàng thứ tự hai bên. Dưới thềm bọn sĩ đứng hầu đông kìn kịt.
Khi ấy hai người đi vào, chúng đều tuốt gươm ra khỏi vỏ giơ cao lên trên đầu một loạt sáng quắc.
Thản nhiên, Phương Kế Võ, Địch Long Tuấn cứ coi như thường bước lên thềm kéo ghế ngồi tự nhiên.
Hàn Thiên Tả với chư tướng thấy thế đều khen thầm hai người có đởm lược phi thường. Hàn Thiên Tả bèn ứng tiếng quát bảo bọn võ sĩ :
- Thôi, cho phép bây hạ gươm xuống, khách đã vào trong tòa rồi cần gì phải làm như thế.
Tiếng "dạ" ran lên, bọn võ sĩ đứng dưới thềm đều hạ gươm xuống rào rào cắm vào trong vỏ.
Ngoảnh mặt trở lại, Hàn Thiên Tả lại cất giọng nghiêm nghị nói với Phương, Địch hai người :
- Hai ông đúng hẹn, định đến đấu võ. Nhưng vào hang hùm không sợ nguy hiểm?
Tỏ ý cương quyết, Phương Kế Võ liền cất tiếng sang sảng trả lời :
- Tất nhiên đúng như lời hẹn, không vào hang hùm làm sao bắt được cọp con?
Hàn Thiên Tả cười, ngoảnh lại hai bên tả hữu rồi nói :
- Đó, Hắc, Ô hai hiền đệ thử coi lời nói có vẻ kiên quyết lắm. Hai ông này tức là Phương Kế Võ lão anh hùng và Địch Long Tuấn đại hào kiệt ở Sơn Tây định đến cùng anh em ta tỉ thí tài nghệ.
Hắc Xa Luân với Ô Hóa Nhi nghe lời Hàn Thiên Tả nói liền ưỡn ngực giơ hai tay lên vuốt bộ râu xồm dữ dội, rồi xoạc cái mồm quái gở cười giòn vang :
- Tưởng là ba đầu sáu tay thế nào chẳng hóa ra mặt mũi chỉ như phường tiểu tốt vô danh. nếu muốn đấu võ thì chúng ta đây sẵn lòng lắm.
Phương Kế Võ, Địch Long Tuấn thấy Hắc Xa Luân, Ô Hóa Nhi hai gã ấy tướng mạo cổ quái khiến người thoạt nhìn hãi hùng mình ghê sợ vì mặt mũi hai gã ấy đen sì như chôn chảo, mồm loe như loa kèn, mũi gãy mắt tròn, mày rậm, trán dô, chòm râu xồm và quăn như lông con thú dữ, người cao hơn trượng, vóc lớn vạm vỡ cứ như thế cũng đủ hiểu là người có sức khỏe vô cùng.
Lúc ấy Phương, Địch hai người mải nhìn Hắc Xa Luân, Ô Hóa Nhi chưa kịp trả lời bỗng thấy Trịnh Phi Hùng và Hà Vân Báo là người bị Phương Kế Võ xẻo tai đuổi về khi trước, nay thấy Phương Kế Võ hai người ấy đều tức giận rút gươm nhảy vào chém.
Phương Kế Võ, Địch Long Tuấn cũng vội đứng phắt dậy rút gươm ra thị oai, Hắc Xa Luân, Ô Hóa Nhi và chư tướng thấy thế cũng đều đứng dậy tuốt kiếm ra khỏi vỏ. Hàn Thiên Tả đứng phắt dậy giơ hai tay ngăn cản :
- Hãy khoan, không được như thế vì mời người ta đến đây cốt để đấu võ thử tài nghệ chơi, không phải là xung đột vô ý nghĩa như thế. Thôi chư tướng mau lui cả ra.
Lời nói oai nghiêm, quả nhiên bọn tướng ấy đều tuân lệnh lui cả ra hết.
Hàn Thiên Tả lại truyền bọn võ sĩ lập tức dẫn đường đến diễn võ tràng rồi cùng chư tướng và Phương, Địch hai người ra khỏi nhà ấy.
Đi qua khu sân, sang phía bên kia thấy một nơi rộng rãi thênh thang ước chừng hai ba mẫu đất chung quanh kiến trúc tường đá như tòa thành quách trên ngọn tường đá trồng toàn những giống gai góc, dầu người đứng ngoài muốn nhìn trộm cũng không được, thực là một nơi diễn võ tràng kín đáo. Giữa khu sân rộng kiến trúc tòa nhà lục lăng cao chót vót tức là nhà diễn võ sảnh.
Hàn Thiên Tả cùng mọi người bước lên tòa nhà ấy.
Phương Kế Võ, Địch Long Tuấn cũng đường hoàng lên theo y, trên ấy đã sẵn ghế chia ngôi thứ.
Hàn Thiên Tả bèn giơ tay mời Phương, Địch hai người vào cái ghế khách, rồi hắn ngồi vào cái ghế chính giữa, còn bọn thủ hạ sắp hàng hai bên.
Lúc ấy Hàn Thiên Tả nghiêm nghị sắc mặt nói với Phương, Địch hai người :

- Mối thù cái Kiền Khôn Kính với Bạch Liên giáo tôi hẵng xếp một nơi. Nay tôi sở dĩ mời hai ông đến đây là cốt đấu võ thử cho biết tài nghệ cao thấp mà chơi, nếu ai mạnh thì sống bằng ai hèn thì chết, cấm không được oán thán điều gì.
Phương Kế Võ, Địch Long Tuấn cũng quả quyết nói :
- Được lắm, anh em ta vào tới sào huyệt đây thì có sợ gì sự sống chết. Nào ai muốn đấu võ với anh em ta thì cứ ra đây!
Hàn Thiên Tả ngoảnh lại bảo Hắc Xa Luân với Ô Hóa Nhi :
- Đó! Hai hiền đệ mau ra cho ngu huynh được coi chút tài nghệ nào!
Hắc Xa Luân, Ô Hóa Nhi nhảy vọt ra ngoài sân như hai con quạ bay.
Hắc Xa Luân liền dùng thế "Sơn Trung Cầu Hổ" quỳ phục chân trái xuống, chân phải quỳ kiễng đầu gối lên, ưỡn ngực ra, tay trái duỗi xuôi thẳng xuống, tay phải co lên giơ đến ngang tai, coi bộ rất hùng dũng.
Ô Hóa Nhi dùng thế "Mãnh Hổ Phục Địa" chân trái quỳ chống lên, tay trái cong lại chống khuỷu tay vào đầu gối, chân phải quỳ hẳn xuống đất, tay phải thu vào bụng xòe bàn ra, coi thế rất dữ dội.
Phương Kế Võ với Địch Long Tuấn thấy hắc, Ô hai gã giữ thế ác hiểm thì biết là hai tay rất lợi hại, mình cũng giương oai cho chúng biết.
Phương Kế Võ liền vỗ đùi cất mình từ trên diễn võ sảnh nhảy vụt lên trên không như cái pháo thăng thiên, vọt cao ước chừng ba, bốn trượng, rồi chao mình lao xuống như con chim én bay đứng trước mặt Hắc Xa Luân, rồi dùng thế "Nguyệt Lý Tàng Hoa" tức là mấy miếng võ phá thế "Sơn Trung Cầm Hổ" của Hắc Xa Luân, hai chân tấn bộ chữ "Đinh" cánh tay phải vươn thẳng ra. Bàn tay trái thu vào gần nách, tay phải co thế đứng oai vệ và rất đẹp mắt.
Địch Long Tuấn cũng từ trên diễn võ sảnh nhoài người nhảy xuống như con chim sẻ bay ngang đến đứng trước ngực Ô Hóa Nhi, rồi dùng thế "Song Long Hóa Châu" tức là miếng võ phá thế "Mãnh Hổ Phục Địa" của Ô Hóa Nhi, hai chân cùng đứng bộ chữ "đinh" nhưng hai tay nắm chặt lại co vào hai mang tai, chìa hai khuỷu tay và phưỡn ngực ra coi rất mạnh mẽ.
Bấy giờ Hàn Thiên Tả với bọn bộ hạ thấy Phương Kế Võ, Địch Long Tuấn diễn hai thế võ rất ác hiểm ấy đều khiếp hãi, biết là hai tay kình địch rất lợi hại, đều lấy làm ghê rợn cho Hắc Xa Luân và Ô Hóa Nhi.
Lúc ấy Phương, Địch, Hắc, Ô bốn người đều đạo quyền cước xông vào tranh đấu trên trường diễn võ. Phương Kế Võ với Hắc Xa Luân, Địch Long Tuấn đánh với Ô Hóa Nhi rất mãnh liệt, qua lại lui tới, khiến xem không biết chán mắt.
Nói riêng về Phương Kế Võ hỗn đấu với Hắc Xa Luân, hai người đều là tay võ thuật cao cường càng đánh càng thấy hóa ra nhiều cơ nguy hiểm.
Bỗng đâu Hắc Xa Luân dùng chiêu "Hầu Tử Thâu Đào" giơ tay trái lên định móc hầu, tay phải đưa xuống định móc hạ bộ.
Phương Kế Võ thấy cơ nguy, liền dùng ngay chiêu "Lưỡng Bộ Thiết Hoa" vung hai tay lên gạt trên dưới để phá thế ấy.
Hắc Xa Luân lại tiến vào dùng chiêu "Song Long Thủ Châu" giơ hai ngón lên định xỉa vào mặt. Phương Kế Võ vội dùng ngay chiêu "Đoạn Hổ Thiên Tự" phá chiêu ấy rồi hai người lại trổ hết tinh thần nghị lực phấn đấu, thực là một đôi kình địch bình sinh mới được gặp nhau nên lúc ấy coi dữ dội như đôi mãnh hổ tranh mồi, như gặp giao long cuốn nước, phút chốc đã ngoài trăm hiệp, mà vẫn chưa phân thắng bại, làm hai người cũng phải khen thầm lẫn nhau.
Lại nói Địch Long Tuấn đấu với Ô Hóa Nhi cũng là một đôi kỳ phùng địch thủ, càng đánh càng thấy tăng thêm vẻ hăng hái, bốn cánh tay đảo lộn nhanh vù vù như gió thổi.
Ô Hóa Nhi dùng chiêu "Khôi Thi Tích Dấu" giơ tay vờ lên giữ trên mặt rồi co chân đá vào hạ nang.
Địch Long Tuấn cũng vội dùng chiêu "Tướng Quân Kỵ Mã" gạt đỡ xong nhảy vào đánh.
Ô Hóa Nhi lại quay sang chiêu "Hiện long tàng hổ" rồi tiến thẳng lên.
Địch Long Tuấn lại dùng chiêu "Ô Nha Vũ Dực" nhảy tránh ra.
Hai người lại quần thảo một hồi khá lâu nữa, coi uyển chuyển như hai con thú dữ chồm nhảy, chỉ lăm le câu xé nhau, mà hai bên vẫn giữ gìn kín đáo, thực là người tám lạng kẻ nửa cân, không ai thua kém.
Hàn Thiên Tả cùng bọn tướng bộ hạ ngồi trên diễn võ sảnh thấy bốn người tỉ thí quyền cước ở dưới sân cũng đều vỗ tay khen ngợi và nhao nhao đứng cả dậy nhìn không chớp mắt, lại lo cho người nhà mình bị thất bại thì nguy.
Hắc Xa Luân hỗn đấu với Phương Kế Võ đã khá lâu mà không phân thắng bại, hắn lấy làm tức giận vô cùng, vì bình sinh chưa bao giờ phải tỷ thí với ai lâu như thế, nay gặp phải Phương Kế Võ là tay kình địch thì trách nào chẳng tức bực.

Hắc Xa Luân liền lập kế trá bại, đánh dứ một cái vào mặt Phương Kế Võ rồi quay đầu chạy, Phương Kế Võ vô tình hùng hổ đuổi theo sau. Hắc Xa Luân liền vung tay đánh quay trở lại, Phương Kế Võ giật mình vội giơ tay lên đỡ được nhưng người già tinh thần đã giảm kém, hai mắt không còn tinh tường như hồi tuổi trẻ, nên lúc ấy Hắc Xa Luân lại phóng chân đá luôn một ngọn nữa. Phương Kế Võ hoa mắt tránh không kịp bị trúng vào giữa ngực, tức thì kêu thét lên một tiếng, hộc ra một bãi máu tươi, vì trong tim gan đã bị đá dập nát. Thương thay cho Phương Kế Võ nằm thẳng dưới đất, hai chân hai tay quẫy lộn.
Địch Long Tuấn hỗn đấu với Ô Hóa Nhi thấy Phương Kế Võ bị đá ngã thì khiếp hãi không còn hồn vía, chân tay luống cuống bị Ô Hóa Nhi thừa cơ tiến vào dùng chiêu "Uyên Ương cước" đá trúng bả vai Địch Long Tuấn bị ngã lộn nhào xuống đất.
Ô Hóa Nhi đắc thế lại nhảy sấn vào co chân đánh một cái gót chân nữa xuống ngực, tưởng như thế đấu tài giỏi bậc nào cũng phải dập tan xương. Nhưng Địch Long Tuấn là tay bản lãnh rất cao cường, tuy bị ngã như thế đá vào sau hông cũng kêu thét lên một tiếng ngã lộn nhào đi mấy vòng, mà Địch Long Tuấn khi đó cũng bị cái đá nữa vào đúng bả vai ấy, lại ngã lộn nhào xuống, thành thử hai người đều bị ngã và đều kêu lên làm người đứng xem cũng khiếp hãi không biết là ai bị thương nặng.
Tuy nhiên hai người cùng là những bậc cao niên nghệ thuật siêu phàm, nội ngoại công hơn người nên đấu mỗi bên bị một cái đá mà đều chỉ đau trong giây phút, rồi lại vận chuyển sức lực bình sinh thét lên một tiếng lớn vùng cả dậy, hai người đứng lặng nhìn nhau một lát như để định thần rồi lại xông vào hỗn đấu, khiến người đứng chung quanh đều phải kinh sợ tài năng của đôi đối thủ này.
Thốt nhiên, Địch Long Tuấn sực nhớ tới bạn mình là Phương Kế Võ bị đánh ngã sóng soài vừa rồi, liền đánh bậy một cái rồi quay đi tìm thì thấy ngay một cuộc giao đấu rất là buồn cười và thảm hại.
Số là Phương Kế Võ cũng không phải tay vừa, tuy bị ngã máu mồm trào ra nhưng là người tài giỏi nên lại dùng ngay phép hấp thần định khí khiến tinh thần tỉnh táo ngay, rồi vừa nằm vừa quay lộn đỡ gạt lừa thế vùng trở dậy gượng gạo giao đấu với Ô Hóa Nhi. Nhưng bước chân của Phương Kế Võ lúc ấy đã loạng choạng lắm, tuy đường quyền đi lại vẫn tỏ ra là người lão luyện xuất sắc. Coi Phương Kế Võ lúc ấy như một ông già say rượu, mà có tài múa may quay cuồng khiến người xem vừa kính trọng tài năng vừa buồn cười.
Sự nguy hiểm của Phương Kế Võ chỉ trong vòng giây lát mà thôi. May thay lúc ấy Địch Long Tuấn đã nhảy đến vừa kịp, ông già này dùng ngay chiêu "Hắc Hổ Quy Sơn" phóng cả hai tay quyền lao vào sau lưng Ô Hóa Nhi nhanh như một làn gió.
Ô Hóa Nhi cũng là tay chẳng vừa, hắn biết ngay là có người dùng độc thủ đánh sau lưng, vội nhoài cả toàn thân tránh dạt ra bên cạnh.
Giá phải người tài nghệ non nớt thì lỡ đánh hụt bị mất đà khó lòng đứng vững, nhưng Địch Long Tuấn nào phải kẻ tầm thường, ông liền thuận đà nhoài luôn đến bên Phương Kế Võ, vươn tay cắp vội lấy ông già này rồi nói :
- Được lắm! Hàn Thiên Tả! Nếu ta với ngươi còn sống ở đời ắt còn nhiều phen kịch liệt nữa, vả lại ông bạn ta sa cơ ở đây cũng không phải là nhục, mà các ngươi thắng lợi như thế cũng không phải là vinh. Thôi các ngươi nhớ kỹ, thế nào ta cũng tiếp phen nữa.

Dứt lời Địch Long Tuấn ôm Phương Kế Võ nhảy vọt qua ngọn tường ra phía ngoài, tìm đường nhảy xuống núi nhanh như bay, rồi cõng bạn thẳng về Sơn Tây.
Lúc ấy Hàn Thiên Tả và Hắc Xa Luân, Ô Hóa Nhi, Trịnh Phi Hùng, Hà Vân Báo đều lấy làm kính phục tài nghệ của Phương Kế Võ, Địch Long Tuấn, mà cũng tự biết Phương Kế Võ bị thất bại đó là tinh thần suy giảm chứ không phải kém tài nên chúng lại bàn nhau đề phòng Địch Long Tuấn đến sau này.
Con đường từ Vân Nam đến Sơn Tây tuy cả hàng trăm dặm, nhưng Địch Long Tuấn có tài phi hành chỉ hôm trước hôm sau về đến nơi. Địch Long Tuấn ôm Phương Kế Võ vội vàng vào trong nhà đặt nằm lên giường, thấy da mặt đã trắng nhợt như tờ giấy không còn khí sắc nữa.
Bọn gia nhân nhà họ Phương thấy thế đều kinh hãi vội kéo nhau vào hỏi chuyện.
Địch Long Tuấn bèn thuật chuyện sang Vân Nam đấu võ bị thương cho nghe, ai nấy lại càng khiếp hãi vô cùng.
Khi đó Phương Kế Võ còn gượng dậy được, hai tay run bắn lên nắm lấy tay Địch Long Tuấn khẽ nói :
- Địch huynh! Sống chết âu bởi số trời, vả lại đã đến cái tuổi hoa giáp này rồi cũng không còn lấy gì làm oán hận. Nhưng chỉ có bận lòng Quang Diệm, Thuyền Cô hai cháu chưa yên bề gia thất, vậy sau khi tôi nhắm mắt đi rồi Địch huynh gây dựng hộ hai cháu, thì tôi cũng được thụ ân ngậm cười nơi chín suối.

Còn như mối thù bên Vân Nam cũng không nên báo phục nữa, vì ông cha tôi khi trước đã sát hại chúng nó nhiều, nay tôi chết về tay chúng nó cũng là lý đương nhiên không nên gây thù cừu để oán mãi đời đời sau. Thôi chào Địch huynh ở lại, và làm ơn bảo hộ tôi có lời kính thăm bà Phan Huỳnh Nương lần cuối cùng.
Phương Kế Võ nói hết lời nhìn Địch Long Tuấn mỉm cười nấc lên mấy tiếng rồi tắt thở.
Địch Long Tuấn thấy thế thương bạn không cầm được giọt lệ.
Bọn gia nhân thấy chủ cũng cảm thương quá đều bưng mặt khóc, để tạ tấm lòng trung hậu của Phương Kế Võ đãi người dưới khi trước.
Địch Long Tuấn bèn đứng dậy thay mặt người nhà làm ma chôn cất cho Phương Kế Võ, và không tiện báo cho Phương Quang Diệm, Phương Thuyền Cô biết tin cha chết vội vì chúng tài nghệ hẳn còn non nớt cần phải học thêm cho hoàn toàn, nếu biết bây giờ mà nóng nảy tất không báo được thù lại còn nguy hiểm nên buộc lòng Địch Long Tuấn phải giấu giếm để chờ dịp sau này.
Mai táng Phương Kế Võ xong, Địch Long Tuấn lại đứng chủ trương hộ việc nhà họ Phương, rồi lại nghĩ kế sang Vân Nam phục thù Bạch Liên giáo.

Hồi 17

Vào trong điếm, đánh giết lũ tà giáo
Theo đến chùa, lùng bắt gã ác tăng

Phan Huỳnh Nương về thăm nhà xong lại đến Thuần Dương miếu dạy bốn người học trò là Liễu Tinh Đởm, Phương Quang Diệm, Liễu Thuấn Anh, Phương Thuyền Cô. Bà cố công dạy bảo chỉ hoàn toàn, để kế thừa cái chí nguyện của bà đến đời sau.
Lúc ấy Địch Long Tuấn bèn thuật chuyện sang Vân Nam đấu võ, Phương Kế Võ bị Hắc Xa Luân đá chết cho Phan Huỳnh Nương nghe rồi yêu cầu bà đi trả thù cho Phương Kế Võ và tiện thể trừ diệt cả bọn Bạch Liên giáo để khỏi di hại đến đời sau.
Phan Huỳnh Nương nghe chuyện Phương Kế Võ bị hại về đảng Bạch Liên giáo thì đột nhiên nổi giận đùng đùng, vì bà sực nghĩ đến đoạn lịch sử của bà từ hồi con gái với tên chúa đảng Bạch Liên giáo khi trước là Điền Quang Lộc có mối cừu thù nên khi ấy bà liền định ngày với Địch Long Tuấn sang Vân Nam trừng trị Bạch Liên giáo.
Phan Huỳnh Nương bèn bảo Phương, Liễu bốn người học trò ở lại chăm chỉ học tập rồi bà cùng Địch Long Tuấn khởi hành sang Vân Nam.
Ngày kia Phan Huỳnh Nương cùng Địch Long Tuấn đi đến Tứ Xuyên thuộc địa giới Vân Nam thì trời đã sâm sẩm tối, hai người bước tới một nhà tửu điếm định trọ, không ngờ người trong hiệu ra xua đuổi không tiếp, Địch Long Tuấn thấy chúng tiếp đãi bằng cách khiếm nhã thì nổi giận quát mắng om sòm.
Bấy giờ người chủ hiệu trong nhà vội bước ra, thấy Phan Huỳnh Nương với Địch Long Tuấn mặt mũi nghiêm chỉnh thì vội thi lễ rồi tươi cười nói :
- Kính chào khách quan với lão bà, chắc là người viễn phương mới đến nên không biết sự việc xảy ra ở đây, vậy xin lão bà với khách quan tha lỗi cho chúng tôi không tiếp đãi khách vào trọ. Nguyên ở xứ chúng tôi xảy ra cái tai ách rất thảm khốc chừng ba bốn tháng nay, mà số người thiệt hại có tới hàng năm sáu trăm nhân mạng vì đêm nào cứ tối đen thì có lũ sơn quái lùng đi các nơi bắt toàn đàn bà chửa, còn con gái hay đàn ông thì không hề xâm phạm đến người nào, các quan địa phương cũng lấy làm lạ cho người đi tróc nã, không những không bắt được lại bị nó tha mất xác, nên dân chúng tôi đây không còn cách gì đành sống thác số mệnh nhờ trời, cho nên từ ấy đến nay nhà nào cũng không dám chứa chấp người lạ. Cũng có một nhà chứa khách vào trọ, rồi đêm khuya khách biến thành sơn quái bắt mất vợ chủ nhà có mang sắp đến tháng đẻ ấy, vì lẽ thảm khốc đó xin lão bà với khách quan miễn thứ cho đi nơi khác, còn như khắp miền chúng tôi đây không nhà nào dám tiếp khách vào trọ.
Phan Huỳnh Nương với Địch Long Tuấn nghe nói đều ngạc nhiên, trong đời lại có chuyện kỳ quặc đến thế, hai người bèn quay ra không vào nhà trọ, rồi bàn định với nhau chuyện sơn quái đây tất cũng như chuyện thủy quái của Phương Quang Diệm, Liễu Thuấn Anh gặp khi trước chắc lại là lũ cường đạo hay đảng tà giáo nào xảo trá chi đây?
Trời đã tối đen như mực, hai dãy hàng phố đóng cửa thin thít, ngoài đường yên lặng như một nơi hoang vu không có dấu người đi thực phố bày ra cảnh tượng hoang vắng ghê rợn, Phan Huỳnh Nương với Địch Long Tuấn đi loanh quanh hết phố nọ sang phố kia, định lùng xem có gặp sơn quái thì giết đi cho rõ hư thực ra sao.
Không thấy sơn quái đâu, hai người ra khỏi khu thị trấn đến một nơi sơn trang, bỗng thấy một tửu quán ở nơi hẻo lánh mà kiến thiết rất nguy nga, nhưng sao đêm hôm ấy lại không đóng cửa sớm như những nhà kia, mà coi người trong ấy không có vẻ sợ hãi gì, chẳng lẽ sơn quái nó lại riêng một nhà này không dám xâm phạm đến?
Sinh nghi, Phan Huỳnh Nương với Địch Long Tuấn liền vào tửu quán ấy, thấy một người mặt mũi rất cổ quái, mày rậm, mắt tròn, mũi to miệng xoạc, da mặt thớ ngang nổi vằn lên, râu xồm đâm ra tua tủa như dây thép cứng, vóc người vạm vỡ cao hơn trượng, đang ngồi chống tay vào cằm trên bàn thu tiền, coi hùng hổ như một con hùm dữ. Lại có hai người tướng mạo rất hung tợn ngồi cạnh đấy, một người mặt vàng như nghệ cũng vóc dáng vạm vỡ, một người mặt đen như mực lại thêm thân thể lực lưỡng. Ba người đều phơi bộ mặt quái ác ra nhìn bà.
Phan Huỳnh Nương với Địch Long Tuấn đi vào.
Người tướng mạo cổ quái râu xồm liền gọi tên tiểu nhị ra đưa hai người vào trong nhà.

Phan Huỳnh Nương với Địch Long Tuấn vào đến một căn phòng rộng rãi chia làm hai ngăn, có kê hai chiếc giường và bàn ghế sẵn sàng, liền sai tiểu nhị đi dọn cơm rượu.
Khi ấy bà Phan Huỳnh Nương có ý nghi bèn nói khẽ với Địch Long Tuấn :
- Tôi coi ba tên ngồi trong điếm này không phải người lương thiện, vì tên nào cũng đều tướng mạo hung ác, thì chắc cái điếm này của chúng thiết lập làm cơ quan để hành động việc gian ác, ta cũng nên đề phòng trước mới được.
Gật đầu, Địch Long Tuấn nói :
- Thật thế, coi bộ chúng nó không phải tay vừa, vì xứ này đã xảy ra câu chuyện sơn quái hung tợn ấy, cho dẫu không phải thì cũng là bọn cương đạo bạo động, mà chúng vẫn không sợ cứ mở cửa như thường chắc là có liên can gì với bọn sơn quái ở đây, vậy ta hãy quan sát rồi liệu cách tiêu trừ chúng nó đi thì sẽ ra manh mối.
Vừa nói đến đây đã thấy hai tên tiểu nhị bưng cơm rượu vào để lên bàn mấy món ăn vẫn còn khói nghi ngút và hồ rượu đầy. Hai tên tiểu nhị liền sắp sẵn đũa bát ăn và cầm rượu rót hai chén rượu mời hai người :
- Mời lão bà với khách quan ngồi vào dùng cơm rượu, nếu muốn dùng thứ gì thì xin bảo chúng lấy sau.
Dứt lời, hai tên tiểu nhị vội quay ra khép cửa phòng lại.
Phan Huỳnh Nương với Địch Long Tuấn sực ngửi thấy mùi những món ăn ấy thì bất ngờ đưa mắt nhìn nhau, tỏ ra ý là rượu với món ăn đều bỏ thuốc mê, nếu người tài giỏi đến đâu mà ăn phải cũng bị ngã gục xuống để mặc sức cho chúng hạ thủ, quả nhiên là nơi hắc điếm thì sẽ xé vụn xác ra.
Kinh hồn, bỗng đâu trên ván gác bật tung ra một mảng lớn rồi ném xuống một cái đầu lâu người vào giữa bàn, mồm há hốc, hai mắt trợn ngược, máu me đầm đìa, hình như vừa bị giết. Tiếp luôn lại thấy một cái đùi người ném xuống vẫn còn giẫy như con cá tươi, lại ném theo một cánh tay người vào giữa mặt Địch Long Tuấn, rồi thấy tiếng người quát to lên :
- Địch Long Tuấn! Ngươi to gan, chúng ta đã tha cho về khi trước mà còn dám đến đây nữa? Nhưng lần này ngươi không kịp đến Vân Nam đã bị chẻ xác ở đây rồi.
Dứt lời có một người ở trên gác mình treo nhảy xuống như con vượn, chân chưa kịp chấm đất đã giang thẳng cánh đánh lưỡi búa tầm sét vào đỉnh đầu Địch Long Tuấn.
Địch Long Tuấn thất kinh vội né mình tránh khỏi, cũng rút lưỡi gươm xông vào chém, không ngờ người ấy nhanh như chớp lại sấn vào đánh một búa nữa.
Địch Long Tuấn cũng vội tránh được, vì biết thanh kiếm không phải là vật đỡ gạt cây búa nặng nề kia, người đó tức là người mặt mũi cổ quái râu xồm ngồi ở bàn thu tiền hồi nãy.
Chợt đâu lại thấy tiếng người ở ngoài cửa phòng quát to lên :
- Con mụ già kia tất cũng là tay hung bạo như Địch Long Tuấn, mau hãy cúi đầu nộp mạng.
Dứt lời bỗng thấy cánh cửa phòng bật tung ra rồi thấy hai người như hai con hùm dữ ngoài nhảy xổ vào đều giơ đao chém Phan Huỳnh Nương.
Bà vội dạt về một bên tránh khỏi, nhận rõ hai người ấy tức là hai người mặt đen, mặt vàng hung tợn ngồi ở cửa lúc thoạt vào, bà cũng vội rút thanh gươm ra nghênh địch.
Nguyên ba người lúc ấy tức là ba nhân vật trong Bạch Liên giáo, do Hàn Thiên Tả sai đến mở nhà hắc điếm ở Tứ Xuyên đây, một là thám thính các quan địa phương các nơi xem có ý phản kháng giáo mình thì sẽ giết đi trước, một mặt chiêu mộ thêm những anh hùng hào kiệt vào trong giáo, và làm cơ quan thông tin cho các chi bộ ở địa quận ấy, nhưng chúng lại lợi dụng người nào có tiền bạc vào trọ trong điếm thì giết đi để chiếm đoạt.
Người mặt mũi cổ quái râu xồm tên là Mao Thiên Toại có sức khỏe vô cùng lại thông hiểu cả võ nghệ nội công đề khí, điếm huyệt tài giỏi cũng có thể liệt vào như Hắc Xa Luân, Ô Hóa Nhi, nên Hàn Thiên Tả mới cắt Mao Thiên Toại đến làm chủ điếm ở đây.
Còn hai người mặt đen, vàng là Thời Đại Hổ và Thường Đắc Kế cũng là tay võ dũng vô cùng, có sức địch nổi muôn người. Hàn Thiên Tả sai hai người này đến giúp sức Mao Thiên Toại, nên nhận được Địch Long Tuấn là người cùng Phương Kế Võ sang Vân Nam đấu võ bị thất bại khi trước, mới bày mưu bỏ thuốc mê vào đồ ăn với rượu để lừa bắt Phan Huỳnh Nương với Địch Long Tuấn bằng cách giản dị.
Không ngờ hai người là tay lão luyện giang hồ, thoạt trông đã biết thức ăn có thuốc mê nên không mắc lừa.
Lúc ấy chúng đứng nhìn thấy thế vội bảo nhau xông vào hạ thủ. Mao Thiên Toại liền giết một người khách trọ ở trên lầu rồi quăng xác xuống thị oai với Địch Long Tuấn và Phan Huỳnh Nương trước, sau

mới từ trên ván gác nhảy xuống giơ lưỡi búa tầm sét chém Địch Long Tuấn, Thời Đại Hổ và Thường Đắc Kế thì múa đao xông vào chém Phan Huỳnh Nương.
Nói riêng về Mao Thiên Toại hỗn đấu với Địch Long Tuấn cũng là kỳ phùng địch thủ, hai người đều có tài ngang nhau, nên xung đấu hồi lâu vẫn chưa phân thắng bại, cây búa tầm sét của Mao Thiên Toại bản to bằng cái vành nón, thực có thể nặng tới năm, sáu trăm cân mà hắn sử nổi một cách lẹ làng, như thế cũng đủ hiểu là người có sức khỏe vô cùng, múa lên cây búa tầm sét bay vù vù như gió thổi, quấn chặt lấy chung quanh Địch Long Tuấn không rời ra khỏi gang tấc.
Cũng may Địch Long Tuấn là tay tài nghệ siêu quần, nhảy tránh một cách rất lanh lẹ, nếu không đã bị cây búa tầm sét của Mao Thiên Toại kết liễu tính mạng rồi. Địch Long Tuấn cũng tự biết thanh kiếm của mình mảnh khảnh không thể đương được cây búa hết sức nặng nề nên Địch Long Tuấn vội trổ hết tài năng kiếm thuật bình sinh, thanh kiếm biến hóa ra như luồng chớp sáng loáng lượn tránh cây búa tầm sét rồi cũng quấn quýt lấy chung quanh người Mao Thiên Toại, chỉ định lăm le điểm vào yết hầu, cạnh sườn, hay trước ngực là nơi hiểm mới có thể giết được hắn.
Khiếp hãi, Mao Thiên Toại mới biết lưỡi kiếm của Địch Long Tuấn lợi hại vô cùng, hắn liền hét lên một tiếng dữ dội như thể sấm vang trong gian phòng rồi chuyển động hết sức bình sinh, vung cây búa tầm sét lên dữ dội hơn trước, định đánh chết ngay Địch Long Tuấn mới hả dạ, thành thử trong gian phòng chật hẹp chỉ thấy cây búa tầm sét vung lên đảo xuống phần nhiều, tưởng chừng không còn chỗ nào dung thân cho Địch Long Tuấn đứng được.
Song lẽ, Địch Long Tuấn cũng chẳng phải tay vừa, càng biến hóa thanh kiếm ra thiên hình vạn trạng, có lúc lấp loáng tưởng như bay lượn trên đỉnh đầu, mà lại hóa ra xoắn chặt ở chung quanh mình, có lúc vùn vụt ở dưới chân làm kẻ địch nhảy luống cuống, rồi bỗng bay vụt lên đâm sả vào yết hầu, thực là cơ nguy hiểm lạ thường.
Không dè Mao Thiên Toại cũng đều biết trước tránh thoát được, hắn lại càng hăng hái vung cây búa đánh hùng hổ thêm lên.
Sắt đá chọi nhau, hai người xung đấu với nhau hồi lâu mà vẫn chưa phân cao thấp, không ai chịu nhường ai.
Bỗng sự không ngờ Địch Long Tuấn bị cây búa tầm sét áp đánh dữ dội quá trợt chân ngã ngửa xuống đất.
Mao Thiên Toại hùng hổ như con thú dữ nhảy luôn vào giáng xuống một búa nữa, dầu cho Địch Long Tuấn tài giỏi đến đâu cũng không thoát khỏi tính mệnh, thực nguy hiểm thay.
Không đợi cho búa tầm sét giáng xuống, Địch Long Tuấn liền xoay mình lăn một cái nhanh như chớp vào sát tận chân Mao Thiên Toại, rồi ngồi phắt dậy phóng mũi kiếm định đâm một nhát vào hạ mang suốt lên ngực, ấy là kế trá bại của Địch Long Tuấn, tưởng chừng Mao Thiên Toại tài giỏi đến đâu cũng không thoát khỏi chết ngay lúc ấy, vì hắn đã bị đánh trượt cây búa tầm sét xuống đất sâu hoắm như cái hố, đúng đà mạnh quá người bị cúi phục xuống thì không sao nhảy thoát khỏi được mũi kiếm của Địch Long Tuấn nữa.
Cũng không đợi cho mũi kiếm đâm đến nơi, Mao Thiên Toại liền cất mình nhảy vọt lên trên cao được, thúc ngay đầu vào ván gác bị thủng một mảng lớn, làm chuyển động cả sàn gác như sắp bị đổ ụp xuống, rồi hắn lộn mình xuống ngay được, liền có vẻ kinh hãi quát to lên :
- Địch Long Tuấn, kế xảo trá của ngươi lợi hại thực, nhưng kẻ khác thì ngươi có thể dùng nổi chiêu ấy, chú ta đây ngươi không làm gì được Mao Thiên Toại ta, người trong Bạch Liên giáo này.
Địch Long Tuấn lúc ấy cũng thất kinh quát trả lại :
- Mao Thiên Toại, ta cũng khen thay cho ngươi thoát khỏi đường kiếm của ta đây, nhưng kết quả ngươi cũng phải chết.
Địch Long Tuấn nói dứt lời lại múa tít thanh kiếm xông vào hỗn đấu với Mao Thiên Toại, lần này tức giận vô cùng, vì không ngờ trong Bạch Liên giáo lại nhiều người tài giỏi đến thế, nếu không trừ được những hạng người này thì cũng khó lòng báo phục được mối thù của Phương Kế Võ nên Địch Long Tuấn lại phải cố hết sức đánh ráo riết hơn trước.
Mao Thiên Toại cũng gắng sức giết kỳ được Địch Long Tuấn thì mới khỏi lo cho Bạch Liên giáo về sau, nên hai người vẫn trổ tài xung đấu với nhau ở trong gian phòng chật hẹp.
Lại nói Phan Huỳnh Nương xung đấu với hai tên Thời Đại Hổ và Thường Đắc Kế cũng rất tài giỏi, hai người mới có thể địch nổi bà. Ba người tung hoành trong gian phòng ấy nhảy nhót như ba cái bóng chớp bay vùn vụt, thanh kiếm của Phan Huỳnh Nương đã nổi danh trên chốn giang hồ mấy chục năm trời, thực là quỷ khiếp thần sầu, dầu cho anh hùng dũng sĩ đến đâu gặp thấy cũng không còn tính mệnh, không ngờ

lại gặp hai cây đao của Thời Đại Hổ, Thường Đắc Kế cũng thần xuất quỷ mạt, nên mới có thể đương nổi thanh kiếm của bà càng đánh càng thấy hai bên tăng thêm vẻ hăng hái không chịu kém giảm.
Phan Huỳnh Nương cũng phải khen thầm, phần nhiều người trong Bạch Liên giáo từ xưa đến nay vẫn toàn là tay anh hùng dũng sĩ, như hai gã Thời Đại Hổ, Thường Đắc Kế mà không gặp được tay bà thì mấy người đã làm gì nổi. Phan Huỳnh Nương nghĩ vậy liền xoay đỡ ngọn Thanh Phong kiếm, rồi lại biến sang ba trăm sáu mươi ngón "Tru Tiên Kiếm", đường lối càng trông càng thấy vẻ kỳ hình quái trạng, dẫu cho người tài đến đâu cũng không thể hiểu được đường lối kiếm thuật gì, vì khắp góc bể chân trời dễ gì chọn được hai người tài nghệ như bà?
Nên khiến hai gã Thời Đại Hổ, Thường Đắc Kế không thể am hiểu được đường lối kiếm, làm cho hai gã hoa mắt choáng váng cả mặt mày. Nhưng hai gã cũng là tay võ nghệ cao cường mới có thể đương địch được ít lâu, nếu người bản lãnh tầm thường thì bị bà lấy đầu hàng trăm lần rồi. Hai gã Thời Đại Hổ, Thường Đắc Kế tuy không phá nổi đường kiếm của Phan Huỳnh Nương song cũng cố hết sức trấn tĩnh để kháng địch, tuy chân tay hai gã hơi rối loạn mà không đến nỗi bị thất bại ngay.
Phan Huỳnh Nương thấy thế lại càng thầm khen ngợi Thời Đại Hổ, Thường Đắc Kế là tay dũng mãnh phi thường, bà lại đưa mắt nhìn Mao Thiên Toại đang hỗn đấu với Địch Long Tuấn cũng là một tay lợi hại so ra không kém gì tài nghệ Địch Long Tuấn, có thể ngang hàng nhau nên tranh đấu đã lâu mà không phân thắng bại.
Nổi giận, Phan Huỳnh Nương tự nghĩ tài nghệ như mình mà không giết ngay được hai gã này thì còn gì uy danh chấn động trên chốn giang hồ mấy chục năm trời, nên vội xoay luôn qua "Tuyệt Chi Kiếm", môn kiếm ấy là thuật lợi hại và bí hiểm nhất của đời bà không mấy khi dùng đến bao giờ, nay bà múa lên lại biến hóa ra riêng một đường lối kiếm thuật khác, đường lối biến ảo huyền bí khác thường, có lúc tưởng như chém thực mà hóa hư. Có lúc tưởng như chém hư mà hóa thực, khiến người tài giỏi đến đâu cũng chưa dễ lường được.
Hoa mắt đường kiếm của Phan Huỳnh Nương lần này mới làm cho Thời Đại Hổ, Thường Đắc Kế mặt mày bị tối sầm.
Bà hét lên một tiếng, gạt cây đao của Thời Đại Hổ bật văng đi, cắm phập vào cánh cửa phòng, rồi thừa cơ sấn đến đâm một phát trúng ngang nách suốt vào tận ruột.
Thời Đại Hổ kêu thét lên một tiếng dữ dội nhảy choài lên cao tít vướng phải tầng gác lại lăn xuống, hắn hăng máu dang tay định vồ lấy bà xé nhỏ ra để trả thù nhát kiếm.
Bà vội chao mình tránh sang một bên rồi phóng chân đá một cái thật mạnh trúng vào ngực hắn lại tung người lên sàn gác rơi xuống dẫy đành đạch như con gà bị cắt tiết, máu ở ngực và ở mồm tuông ra lênh láng.
Vỡ mật bay hồn, Thường Đắc Kế thấy đồng bọn bị như thế thì kinh hoảng, tay chân luống cuống, không tránh kịp lưỡi kiếm lại bị Phan Huỳnh Nương chém một nhát vào bả vai, cụt phăng một cánh tay văng xuống đất. Thuận thế bà lại tiếp luôn một nhát nữa đứt làm hai đoạn, thế là kết liễu được hai tay rất lợi hại trong Bạch Liên giáo.
Lúc ấy Mao Thiên Toại đang hỗn đấu với Địch Long Tuấn là tay đại kình địch chưa phân thắng bại, khi thấy Phan Huỳnh Nương giết hai tên đồng đảng thì kinh hãi không còn hồn vía.
Thừa cơ, Địch Long Tuấn lại có cơ thắng lợi đánh dữ hơn trước, kế luôn Phan Huỳnh Nương lại nhảy vào giúp sức nữa. Bà vừa đánh vừa nói to :
- Gã thất phu kia, dẫu sao bây cũng không thoát khỏi chết, đảng Bạch Liên giáo sau này cũng không khỏi tay chúng ta phá. Nay ta hãy nói tên họ cho ngươi biết, rồi ngươi cúi đầu chịu chết cũng không còn oán hận gì. Ta đây tức là Phan Huỳnh Nương, người có đại cừu thù với đảng Bạch Liên giáo mấy chục năm về trước, ta quyết trừ diệt đảng chúng bây cho kỳ hết không còn sót một mống.
Mao Thiên Toại nghe thấy tên ấy bỗng táng đởm kinh hồn vì chúa đảng Điền Quang Lộc mấy chục năm về trước tài giỏi vô cùng, chỉ cảm giác một điều vọng tưởng hão huyền mà bị chết uổng mạng về tay bà, nên Điền Quang Lộc di chúc với người trong đảng sau này hễ gặp Phan Huỳnh Nương thì phải tránh ngay không được trả thù, vì hắn tự nhận là tài giỏi như mình mà còn bị giết huống chi người sau, nên khi ấy Mao Thiên Toại nghe nói là bà Phan Huỳnh Nương thì khiếp hãi không còn hồn vía, liền cất mình nhảy vọt lên vào chỗ ván thủng trên sàn gác, như con chuột chui vào trong hang nhanh như biến.
Nếu người tầm thường thì không dám nhảy theo lên, sợ hắn nấp một chỗ trong khi bất phòng nhảy xổ ra chém thì tất bị nguy hiểm. Nhưng Phan Huỳnh Nương là tay bản lãnh tuyệt vời không khi nào sợ cách chém trộm ấy, lúc ấy bà liền nhảy vọt lên theo, quả nhiên Mao Thiên Toại nhảy xổ ra dang thẳng cánh chém một búa vào đỉnh đầu Phan Huỳnh Nương. Bà vội né tránh thoát lưỡi búa, rồi phóng luôn chân lên

đá một cái vào cánh tay hắn bị tê buốt đánh rơi cây búa tầm sét xuống ván gác kêu sầm một tiếng, hắn vội nhặt lấy cây búa nhảy vụt ra ngoài cửa sổ quăng mình đi.
Khi đó Địch Long Tuấn cũng đã nhảy lên gác, cùng Phan Huỳnh Nương vội nhảy ra ngoài cửa sổ đuổi bắt Mao Thiên Toại, ai ngờ chỉ trong chớp mắt mà hắn lẩn quất đâu mất, cố công sục sạo tìm cũng không thấy bóng người, đó là hắn đã chạy lẫn vào con đường hẻm cây cối rậm rạp tìm phương đào tẩu.
Phan Huỳnh Nương với Địch Long Tuấn đành lại quay vào trong nhà tửu điếm, đã vắng tanh không còn một tên tiểu nhị nào vì chúng đã khiếp hãi chạy trốn đi từ trước.
Hai người lại tìm đường lên cái gác hồi nãy, thì thấy một xác người bị giết ở trên giường, máu me đầm đìa, chỉ còn một tay, một chân và mình, còn đầu và một tay một chân tức là Mao Thiên Toại mới giết người này quăng xuống dưới nhà vừa rồi, nhưng không biết chúng vì lẽ gì mà nở hạ độc thủ như thế, mà coi hình thể người bị giết đây như là khách vào trọ, hành lý vẫn còn để lại bị giở tung ra, thì đích là chúng giết người lấy của không còn hồ nghi chi nữa.
Bỗng nghe thấy tiếng người khóc văng vẳng ở đâu đưa lên, Phan Huỳnh Nương với Địch Long Tuấn đều kinh ngạc, vội bước xuống lần theo tiếng người khóc đi vào phía sau nhà, quả nhiên tiếng khóc ở gian nhà bếp đưa ra. Hai người vội đẩy cửa vào thấy tối om không có gì, mà tiếng khóc lại im bặt không nghe thấy nữa.
Sinh nghi, Phan Huỳnh Nương với Địch Long Tuấn là hai tay lão luyện giang hồ chắc lại có lò giết thịt người như những nơi hắc điếm khác, nên lúc ấy hai người lưu ý nhìn xuống đất thì chợt thấy khe gạch lát có tia sáng đưa lên, đích thực là khói tàn ấy không sai, hai người vội nậy viên gạch lên xem, thành ra ở phía dưới là một cái hầm có cầu thang đi xuống, hai người vội tuốt gươm cầm trong tay đi thẳng xuống hầm, lại thấy một gian nhà nữa trong khe cửa có ánh đèn sáng tia ra.
Địch Long Tuấn vội đẩy cửa bước vào, thấy một cảnh tượng kinh hồn liền quay đầu đi ra, Phan Huỳnh Nương biết ý đi vào ngay, té ra một người đàn bà chửa bị lột trần trói ghì cánh tay vào cái cột đá. Người đàn bà ấy đương khóc thấy bà cầm gươm đi vào thì sợ sệt im hẳn tiếng khóc, hai mắt len lét nhìn bà rồi mình mẩy run bắn như cầy sấy, hình như khiếp hãi tưởng bà đến mổ bụng lấy thai như lời chúng đã nói vừa rồi, người đàn bà ấy bỗng nhắm nghiền hai mắt lại kêu rú lên một tiếng ghê hồn.
Coi rất thương tình, Phan Huỳnh Nương vội bước đến gần lấy lời an ủi nói :
- Nàng chớ khiếp hãi, già không có lòng hại nàng đâu mà sợ, già chính là kẻ đã giết lũ hung tợn chúng nó rồi xuống cứu nàng đây.
Bà vừa nói vừa cắt đứt hết dây thừng trói cho người đàn bà rồi bảo mặc quần áo. Người đàn bà được hoàn hồn vội mặc ngay quần áo vào, mới biết bà xuống để cứu mình thì khép nép tạ ơn.
Lúc ấy Phan Huỳnh Nương gọi cả Địch Long Tuấn vào, bà lưu ý nhìn người đàn bà thì thấy nhan sắc tầm thường không có vẻ gì xinh đẹp, chắc là chúng không phải vì sự cưỡng bách dâm ô, hẳn dùng một khói tàn độc chi đây. Bà hồ nghi vội hỏi người đàn bà ấy :
- Bây giờ đã thoát chết rồi, nàng hãy yên tâm cho già biết vì lẽ gì mà nàng bị bắt xuống đây? Nàng ở đâu? Tên họ là gì? Rồi già sẽ đưa nàng về nhà tử tế.
Người đàn bà ấy vừa khóc vừa nói :
- Bẩm lão bà, thiếp họ Lương, lấy chồng họ Mạnh, nhà ở cách đây chừng nửa dặm. Nhân xứ này xảy ra cái tai ách đã ba bốn tháng nay, có những loài sơn quái chỉ chuyên đi bắt đàn bà có mang, nên sớm nào cũng bị mất người không biết đâu mà kể, phần nhà nào có đàn bà có mang thì phải giấu kín như người tù tội không dám thò mặt ra ngoài sợ nó trông thấy thì không còn tính mạng, mà thiếp đã có mang được bảy tháng phải hết sức trốn tránh hai tháng nữa chờ ngày sinh nở cho thoát khỏi tai nạn ấy. Không ngờ ngay hôm nay có người trong họ đến chơi, thiếp vô tình tiễn chân ra cửa, sau sực nhớ đến chuyện sơn quái thì lấy làm lo sợ lắm. Quả nhiên vừa chập tối đêm hôm nay thấy hai con vật lông lá đen sì trùm kín cả đầu và mình mẩy, nó giở ngói từ trên nóc nhà nhảy xuống phòng thiếp, đè chặt lấy cổ thiếp nhét giẻ vào mồm, cập vào nách trò lên nóc nhà chuyền ra ngoài đường, rồi thì thiếp bị mê man như người ngủ quên không biết gì.
Kịp khi về đến đây thiếp tỉnh dậy thì không thấy hai con sơn quái đâu chỉ thấy mấy người lực lưỡng đem cột thiếp vào đây, rồi chúng lấy sẵn cái chậu và con dao lớn kia, định mổ thiếp lấy cái thai con cho lão hòa thượng nào yếm phép thuật, thiếp thấy thế kinh hồn hoảng vía chỉ còn nhắm mắt chờ chết. May đâu lúc ấy bỗng thấy ở phía trên có tiếng người náo động như xảy ra cuộc tranh đấu rồi chúng như bị thất bại kéo nhau xuống đây gọi mấy người lực lưỡng này mau chạy, nên thiếp mới được thoát nạn rồi gặp ngay lão bà xuống cứu, thiếp được cải tử hoàn sinh, cũng nhờ ơn lào bà muôn đời không quên.

Phan Huỳnh Nương với Địch Long Tuấn nghe chuyện đều kinh ngạc, không ngờ lũ sơn quái bắt đàn bà chữa lại liên can với đảng Bạch Liên giáo, nhưng không biết chúng dùng những cái thai non ấy để yếm pháp thuật gì mà làm đến thói tàn độc không còn nhân đạo thế kia. Còn lão hòa thượng nào lại đang tâm dùng những vật ấy, nếu những đứa hung ác ấy không sớm trừ đi được thì còn hại đến sinh linh về sau. Hai người càng nghĩ càng tức giận, lập tức phen này quyết trừ tuyệt cho kỳ hết đảng Bạch Liên giáo mới nghe.

Nhìn hết mọi nơi, Phan Huỳnh Nương với Địch Long Tuấn thấy cái chậu và con dao to vẫn còn để đây, bên cánh lại có xây cái cầu để sẵn cả dao thớt, cái cột trói người đàn bà này có nhiều vết máu đọng đã lâu ngày chắc là trong vòng mấy tháng nay chúng sát hại biết bao nhân mạng đàn bà có chửa ở đây nay đánh đuổi được chúng nó thì cũng là may cho dân địa hạt này.

Lúc ấy người đàn bà là Lương thị bèn van lơn Phan Huỳnh Nương đưa nàng về với cha mẹ chồng con. Bà nhận lời ngay, đưa người đàn bà lên khỏi miệng hầm, rồi bà với Địch Long Tuấn phóng hỏa đốt nhà tửu điếm ấy cho mất tích quân hung ác khỏi tụ tập. Đoạn Phan Huỳnh Nương với Địch Long Tuấn đưa Lương thị về một thôn trang ở cách đấy nửa dặm xa.

Người nhà chồng thấy Lương thị về đều vui mừng như bắt được của, cảm tạ ân đức Phan Huỳnh Nương và Địch Long Tuấn chẳng cùng, bà bèn dặn bảo người nhà chồng Lương thị ngày mai tức khắc phải dọn nhà đi nơi khác, kẻo khi lũ sơn quái thù hằn đến bắt thì không ai biết mà cứu thì nguy, dặn bảo xong ra đi ngay lúc ấy.

Giữa khoảng canh khuya đêm hôm ấy, bầu trời thảm đạm, bốn phương yên lặng như tờ, tuyệt nhiên không có tiếng động tĩnh, Phan Huỳnh Nương với Địch Long Tuấn định đi lùng bắt lũ sơn quái và rình xem sào huyệt của chúng ở đâu.

Quả nhiên thấy cái bóng đen đang chạy ở trong bụi cây đằng xa nhanh thoăn thoắt, Phan Huỳnh Nương với Địch Long Tuấn vội vàng chạy theo đến, thấy mấy cái bóng đen ấy tức là mấy con vật lông lá xồm xoàm, không hiểu là giống mãnh thú gì, khi mấy con vật ấy trông thấy hai người liền kêu rống lên mấy tiếng quái gở như làm hiệu bảo nhau, rồi đều dương oai nhảy xổ vồ hai người.

Đến ngày tận số, lũ sơn quái gặp phải hai tay hung thần, Phan Huỳnh Nương với Địch Long Tuấn biết đích lũ vật này là sơn quái thì đều ứng tiếng quát to lên :

- Hay cho lũ Bạch Liên giáo chúng bay dám cả gan giả lốt sơn quái đi bắt người về yếm tà thuật, thực là tàn độc không còn cách nào tàn độc hơn nữa, nay gặp ta thì chúng bay đừng hòng toàn mạng để chạy đâu cho thoát khỏi chết.

Dứt lời Phan Huỳnh Nương với Địch Long Tuấn liền tuốt gươm nhảy vào chém luôn hai con sơn quái rồi phóng chân đá luôn mấy con kia ngã lăn lông lốc dưới đất, mấy con sơn quái bỗng thốt ra tiếng người kêu vang lên :

- Hai đứa này hung tợn quá! Anh em mau chạy kẻo nguy hiểm bây giờ.

Sơn quái biết nói, Phan Huỳnh Nương với Địch Long Tuấn nghe tiếng thì biết là bọn tà giáo giả đội lốt đi bắt người, vội nhảy theo giết luôn mấy con sơn quái giả nữa, còn sót lại hai con, mỗi người bắt sống một con cặp vào ngang nách, Phan Huỳnh Nương kề lưỡi gươm vào cổ nó rồi quát hỏi :

- Kẻ nào sai khiến chúng bây đội lột sơn quái giả này để đi bắt đàn bà chửa về làm gì? Chúng bây khôn hồn hãy nói thực thì ta tha cho, nếu còn giấu giếm ta giết ngay như mấy thằng trước.

Con sơn quái giả bị cặp trong tay bà Phan Huỳnh Nương vẫn giở giọng bướng bỉnh :

- Mụ bắt được ta thì cứ việc giết ngay đi, bất tất phải hỏi nhiều lời, vì chúng ta đã có lời thề từ trước thà chết thôi chứ không khi nào tiết lộ việc làm cho ai biết.

Phan Huỳnh Nương thấy nó bướng bỉnh thì cười lạt nói :

- À, gan thực! Mi liều chết chứ không chịu xưng ư? Được để ta thử xem gan nào!

Bà nói dứt lời điểm hai ngón tay vào gáy con sơn quái giả, tức thì nó bị tê buốt co rúm cả thân thể rồi ríu lưỡi kêu cuống quýt :

- Trăm... trăm... lạy... lão bà buông tha, tiểu nhân xin nói thực tình!

Phan Huỳnh Nương lại cười lạt hỏi :

- Bây giờ mi đã chịu nói thực? Được, ta tha cho, mau nói đi!

Bà lại vỗ bàn tay vào gáy con sơn quái giả, nó không bị tê buốt trong người nữa vội nói ngay :

- Bẩm lão bà, nguyên chúng con là người trong Bạch Liên giáo thuộc quyền Hàn Thiên Tả, phân phái đến chùa Bích Lâm để Hổ Đầu hòa thượng sai khiến. Hổ Đầu hòa thượng là một tay rất đắc lực của Bạch Liên giáo, chuyên về tà thuật, thường luyện cách yểm bùa hay thuốc mê để làm người ta mê man, rồi giết đi để cướp của hoặc cưỡng dâm, ấy là chính sách của Bạch Liên giáo từ xưa đến nay, để tích súc quân lương

phản đối lại triều đình. Còn như ai mới vào giáo sẽ cho ăn thứ thuốc mê, thì dẫu chết ngay cũng không khi nào chịu bỏ giáo, nên trong giáo càng ngày càng tụ tập đông người như thế lan ra khắp các châu quận.
Phan Huỳnh Nương lại ngắt lời hỏi :
- Có phải tên Hổ Đầu hòa thượng sai bắt đàn bà có chửa? Nhưng hắn bắt về luyện làm bùa gì mà ác độc như thế, từ xưa đến nay hắn đã giết chết bao nhiêu người rồi?
Con sơn quái giả lại đáp :
- Bẩm lão bà, Hổ Đầu hòa thượng sai bắt đàn bà chửa để giết lấy máu yểm bùa và luyện thuốc mê bằng những thứ ô uế, còn cái thai non thì hắn đem hấp chín đi coi như con vịt hầm ăn cho bổ dưỡng tinh thần, có lẽ từ xưa đến nay hắn đã ăn tới hàng mấy nghìn đứa trẻ non nớt chưa ra khỏi bào thai, còn như hắn mới làm việc này thì tỉnh Tứ Xuyên đây trong vòng ba bốn tháng trời mà đã giết tới bốn năm trăm người đàn bà chửa để ăn thịt chừng bốn năm trăm cái thai non.
Phan Huỳnh Nương với Địch Long Tuấn nghe nói đều thốt nhiên nổi giận, quân gian ác Hổ Đầu hòa thượng táng tận lương tâm không còn gì nhân đạo, rồi bà vội bảo tên sơn quái :
- Nếu thế ngươi mau đưa ta tới chùa Bích Lâm, lùng bắt tên Hổ Đầu hòa thượng độc ác ấy.
Con sơn quái giả vội tuân lời, chỉ đường cho Phan Huỳnh Nương với Địch Long Tuấn đến chùa Bích Lâm, mỗi người cắp một con sơn quái giả chạy như bay đến một thung lũng rộng thênh thang, chung quanh coi ước chừng hàng mấy nghìn dặm, bao quát toàn những rừng núi, đêm khuya chỉ thấy cảnh vật um tùm đen kịt một màu, không còn phân biết ra phương hướng nào.
Dưới bóng trăng mờ trông lên một quả núi cao chót vót hàng mấy trăm trượng như thể giáp tới từng mây, đi lên ngang sườn núi thấy một ngôi chùa bằng đá, kiến trúc thiên nhiên nhờ một tay hóa công đã khéo bồi đắp từ xưa để lại, mà coi cảnh tích vẫn còn lộng lẫy nguy nga.
Đứng trên núi nhìn xuống phía trước mặt thấy một cái đầm nước mênh mông, rộng ước chừng hàng mấy chục mẫu, đêm khuya chỉ thấy mặt nước lấp loáng nhìn như màu mực đen kịt.
Lúc ấy Phan Huỳnh Nương khẽ hỏi con sơn quái giả :
- Đây là chùa nào trên quả núi này, cái đầm trước mặt kia là đầm gì?
Con sơn quái giả vội nói :
- Bẩm lão bà, ngôi chùa này tức là Bích Lâm tự, cái đầm kia tức là Hắc Long đầm ở vùng Tứ Xuyên này đã nổi tiếng là một nơi ác hiểm dị thường, vì cứ mỗi khi trở trời dưới đầm nước sôi réo lên sùng sục rồi có hai con nghiệt long quẫy khúc nổi lên mặt nước, và bốc hắn mình lên trên không bay rộng ra khắp vùng này, làm cho giông tố nổi dậy, cây cối chuyển động ầm ầm, nhà cửa ở gần cũng phải siêu bạt đi hết, nên cách đây hàng trăm dặm không có người nào dám ở. Duy có chùa Bích Lâm kiến trúc bằng đá rất kiên cố là cảnh thiên nhiên tự nghìn xưa, mới không sợ gì cơn giông tố của hai con nghiệt long ấy tác yêu tác quái, và Hổ Đầu hòa thượng lại là một tay rất lợi hại, có thể chế luyện ra các mũi tên độc, cho người mai phục sẵn trong chùa, hễ hai con nghiệt long đến gần thì đều một loạt bắn ra, nếu trúng vào mình nó ắt bị đau thối rữa thịt, vì thế mà hai con quái vật ấy không dám đến gần chùa Bích Lâm. Còn nhiều khi Hổ Đầu hòa thượng đã chế ra các thứ thuốc độc bỏ xuống đầm định cho hai con nghiệt long ấy ăn phải bị chết đi, chẳng ngờ thuốc gì cũng không thể làm cho nó chết được, hễ bỏ thuốc xuống hầm là nó nổi lên gây cơn giông tố, rồi chỉ lăm le phá chùa, Hổ Đầu hòa thượng lại phải mai phục cho người bắn tên thuốc độc ra, làm nó cũng phải khiếp hãi bỏ chạy ngay, thành thử người với vật đều gờm lẫn nhau, mới ở được ngôi chùa này bền vững như thế.
Con sơn quái giả vừa nói dứt lời, bỗng thấy hai bóng đen ở trên nóc nhà nhảy vụt xuống đứng trước mặt Phan Huỳnh Nương với Địch Long Tuấn, hiện ra hai tên ác tăng cầm hai cây thiền trượng coi rất hung tợn, rồi đều ứng tiếng quát :
- Thất phu, ngươi dám tiết lộ cơ quan trong chùa với hai quân mọi rợ này, ấy là ta giết cả đi cho khỏi đem chuyện ra nơi khác!
Hai con sơn quái giả bị cắp trong nách Phan Huỳnh Nương với Địch Long Tuấn đều vội nói to lên :
- Ấy chết! Chớ giết tôi! Nào phải tôi muốn thế đâu. Chư vị anh hùng mau cứu tôi...
Hai tên ác tăng đã cầm thiền trượng xông đến.
Địch Long Tuấn bỗng cười lên một tiếng lớn, tung luôn con sơn quái giả lên làm cái mộc đỡ cây thiền trượng của tên ác tăng.
Thương thay, tên sơn quái giả bị cây thiền trượng đánh phải, toàn thân tung bắn đi như một quả tú cầu, đầu vỡ óc phọt ra tung tóe coi rất ghê sợ.
Phan Huỳnh Nương thấy vậy không nỡ giết ngay con sơn quái giả kia chỉ ném nó ra một góc sân mặc cho nó tìm đường tẩu thoát.

Nhưng bị cái ném đau ê ẩm cả người, lại vì kinh sợ thái quá, còn đương loạng choạng đứng dậy đã bị gã ác tăng chạy tới giáng cho một thiền trượng chết nốt.
Tên ác tăng kia tức thời bị ngay Phan Huỳnh Nương và Địch Long Tuấn nhất tề xông lại, chưa kịp trở mình hắn đã bị Phan Huỳnh Nương đá trúng một cái mạnh vào bên, nhưng bị văng mạnh ra xa mấy thước.
May thay hắn cũng là tay nội ngoại công giỏi, không thì thịt xương đã tan vụn ra rồi. Hắn lóp ngóp bò dậy, nhìn Phan Huỳnh Nương cả sợ, không dám trở lại giao đấu, vội vàng bỏ chạy, kêu lên thất thanh :
- Chạy mau! Chạy mau! Không chết cả bây giờ. Con mụ già này mới nguy hiểm chứ!
Tên ác tăng thứ hai thấy vậy cũng không dám ham đánh, vội vàng bỏ chạy đi ẩn mình ở một nơi.
Phan Huỳnh Nương và Địch Long Tuấn không đuổi theo cho phí sức vì mục đích cần tìm Hổ Đầu hòa thượng là tên chúa trùm đại gian ác giết ngay đi cho hả giận.
Phan Huỳnh Nương rướn mình nhảy lên một nóc nhà đưa mắt nhìn bao quát khắp cả chùa Bích Lâm tự, thấy vị trí thật là rộng rãi. Ở ngay giữa khu sân rộng trước mặt ngôi chùa to lớn nhất có lẽ là chính điện, có dựng một cái đàn cao, chung quanh đàn cắm cờ ngũ sắc theo ngũ hành, đèn nến sáng rực như ban ngày, dưới đàn lũ ác tăng hàng trăm đứa đang ngồi xúm đông lại hình như cầu nguyện một việc gì.
Phan Huỳnh Nương vẫy Địch Long Tuấn chạy tới, nép mình trên nóc chùa nhìn xem sự thể ra sao. Hai người liền thấy một tấm thảm kịch không còn nhân đạo, tức là trên đài cao đang cột bốn người đàn bà chửa vào bốn cái cọc trước nơi hương án, người nào cũng để lõa lồ bụng phưởng ngang mặt, trông rất thương tâm, có một người đã bị mổ phanh bụng rỗng toang hoác, máu me chảy xuống hai đùi rất ghê sợ, trên hương án lại để một chậu máu tươi và một đống ruột gan với một con dao sáng quắc, lưỡi vẫn còn đọng ngấn máu chưa ráo trông rất kinh hồn. Ba người đàn bà chửa kia thấy một người đã chịu tấn thảm khốc, còn mình chắc lúc nữa cũng chẳng khỏi cái số phận ấy, nên đều khiếp sợ không còn tinh lạc hai mắt nhắm nghiền lại không dám nhìn.
Phan Huỳnh Nương với Địch Long Tuấn thấy cảnh trạng ấy thì tức giận như điên cuồng toan nhảy ngay xuống.
Bỗng đâu lại thấy một vị hòa thượng ở dưới đi lên đàn, người sức lực vạm vỡ cao hơn trượng, mình khoác cái áo cà sa rộng lụng thụng coi lại càng to lớn, đầu trọc to như cái dành, da đầu sần sùi trông như củ "nâu gộc", trán nổi lên như vằn hổ, hai mắt to thô lố sáng quắc như hai ngọn đèn, mũi gẫy và phềnh ra như nắm tay, mồm xoạc rộng gần mang tai, môi đỏ lòm như miếng tiết, hai hàm răng vẩu chìa ra ngoài như cái bồ cào, da mặt vàng ánh như sát nghệ coi rất cổ quái, hung ác thực chẳng khác gì cái đầu con cọp, đích người ấy là Hổ Đầu hòa thượng.
Hổ Đầu hòa thượng lên đến trên đàn, ngồi chễm chệ trên cái ghế trước mặt cái bàn, có sẵn đủ bát đĩa, chén hình như hắn sắp ăn một món gì.
Quả nhiên thấy một tên ác tăng bưng cái chậu lớn đi lên đàn, trong chậu vẫn còn khói ngun ngút, nhận kỹ xem thấy một đứa bé con nằm tròn trong chậu, bóng nhoáng những chất dầu mỡ và đồ tam bổ, chắc là cái thai non mổ từ người đàn bà vừa rồi đem hầm chín để ăn cho bổ, thực không ngờ nó là một con vật ăn sống nuốt tươi thịt người. Hổ Đầu hòa thượng thấy cái chậu hầm thai non như con hổ đói được mồi, liền cầm thìa múc vào đầu cái thai nón xúc một miếng óc bỏ vào mồm nhai ngấu nghiến, hắn lại sắn luôn cái đùi bỏ vào mồm ngoạm nhồm nhoàm như cái tỏi gà, rồi mắng tên ác tăng đứng cạnh ấy :
- Chúng bây vô dụng lắm, hầm món ăn này chín quá rồi không còn gì hương vị.
Tên ác tăng đứng cạnh đấy bị mắng sợ khép nép đáp lại bằng lời lần sau xin làm cẩn thận.
Hổ Đầu hòa thượng vừa ăn vừa giơ tay chỏ mấy người đàn bà chửa đang bị cột bảo bọn ác tăng dưới đàn :
- Các con, mau mổ bụng ba con mụ này lấy ba cổ thai nhi non cho ta dùng nốt, và lấy đủ máu để yếm bùa, chốc nữa ta cầu nguyện cho xong việc. Mau, các con mỗi đứa một tay chóng lên.
Cất tiếng dạ ran, có mấy đứa ác tăng vội chạy lên đàn, cầm dao và bưng chậu định mổ ruột mấy người đàn bà chửa, mấy người đàn bà khiếp sợ quá kêu rú lên mấy tiếng như bị thần kình...
Phan Huỳnh Nương với Địch Long Tuấn đứng nấp trên nóc chùa thấy lũ ác tăng lại dùng thủ đoạn tàn độc thì cả giận, bảo nhau mau nhảy xuống giải cứu cho mấy người đàn bà khốn nạn.
Bỗng lại thấy một cái bóng đen ở nóc chùa bên kia nhảy vọt xuống đứng trước mặt Hổ Đầu hòa thượng, nhận rõ người ấy tức là Mao Thiên Toại ở nhà Hắc điếm vừa rồi bị Phan Huỳnh Nương với Địch Long Tuấn đánh thất bại, hắn còn lẩn trốn trong khu rừng nên đến chùa đây chậm trễ. Lúc ấy Mao Thiên Toại thấy Hổ Đầu hòa thượng thì vội vàng nói :

- Quốc sư ôi! Tửu điếm của tôi đã bị phá tan tành rồi, có lẽ trong giáo sắp xảy ra một trường ác đấu vì Địch Long Tuấn bị thất bại với giáo ta hồi trước về kiếm được người đến phục thù. Người ấy lại là một tay kinh thiên động địa tức là mụ Phan Huỳnh Nương thuở xưa chúa công Điền Quang Lộ say mê cái sắc đẹp và tài nghệ, không ngờ quá si ngây lại chết về tay mụ, từ đấy người trong giáo ai cũng biết về chuyện ấy mà mối thù thì không hòng ai báo phục được. Bởi Phan Huỳnh Nương là tay tài giỏi, hành tung quỷ bí không biết đâu mà tìm thấy. Nay mụ tìm đến đây thì thế nào cũng gây với chúng ta một trường ác chiến mà tài nghệ của mụ tôi vừa thấy chắc không kém giảm gì năm xưa, vậy giờ tôi xin báo với quốc sư đề phòng trước, còn tôi phải về Vân Nam tuyên bố với Hàn chúa công thế nào Địch Long Tuấn với mụ Phan Huỳnh Nương cùng tìm đến.

Hổ Đầu hòa thượng nghe xong cười khanh khách ra vẻ rất khinh thị, nói :

- Tưởng gì mà tướng quân phải hấp tấp như thế, tòa tửu điếm của tướng quân đã bị nó phá vỡ rồi hiện giờ nó ở đâu?

Mao Thiên Toại lại vội đáp :

- Vâng, tửu điếm của tôi đã bị phá. Hiện chúng nó đang đuổi theo tôi, nhưng chưa chắc đã biết đường đến đây được.

Hổ Đầu hòa thượng lại cười lạt nói :

- Con mụ Phan Huỳnh Nương năm xưa tôi cũng nghe danh thực nhưng tiếc rằng chưa gặp lần nào. Thiết tưởng trong giáo phái chúng ta đây còn hòng những đại sự xưng vương đồ bá, mà có một mình con mụ Phan Huỳnh Nương không trừ được thì còn hòng gì gây dựng việc lớn?

Hổ Đầu hòa thượng nói dứt lời, mời Mao Thiên Toại ngồi xuống bàn chuyện.

Phan Huỳnh Nương với Địch Long Tuấn thấy chúng bàn chuyện lại càng nổi giận, bà vội móc túi lấy một gói thuốc là thuốc giải bùa mê của những bọn tà thuật ra, hai người rắc vào mũi trước đề phòng khi có ngửi thấy thuốc mê thì không việc gì. Tức thì hai người tên nóc chùa buông mình nhảy xuống, chân chưa chấm đất bà Phan Huỳnh Nương đã lia ngang lưỡi kiếm chém vào ngang cổ Hổ Đầu hòa thượng, hắn là một người tài nghệ tuyệt vời, hơi thấy động đã nhoài mình tránh thoát được.

Địch Long Tuấn cũng vừa nhảy xuống vừa chém, định rọc Mao Thiên Toại từ trên đỉnh đầu xuống hòng phân làm hai mảnh, may sao Mao Thiên Toại cũng là tay bản lãnh siêu quần nên vội né người tránh thoát khỏi.

Lúc ấy bốn người trừng trừng giương mắt nhìn nhau, Phan Huỳnh Nương liền quát to lên trước :

- Hổ Đầu hòa thượng, ngươi có tài cán gì mà dám khoe miệng vừa rồi? Ta đây tức là Phan Huỳnh Nương đến lấy đầu ngươi ngay lúc này, phỏng người có cách gì trốn thoát được?

Mao Thiên Toại thấy Phan Huỳnh Nương với Địch Long Tuấn thì vội nói với Hổ Đầu hòa thượng :

- Đó! Tức là mụ Phan Huỳnh Nương với Địch Long Tuấn. Quốc sư mau trừng trị chúng đi!

Hổ Đầu hòa thượng liền gầm lên một tiếng, nhảy đến vớ cây thiền trượng để cạnh hương án xông vào đánh Địch Long Tuấn.

Phan Huỳnh Nương với Địch Long Tuấn vội nhảy xuống đá ngã mấy tên ác tăng cướp lấy hai cây thiền trượng để xung đấu cho tiện lợi.

Hổ Đầu hòa thượng với Mao Thiên Toại cũng nhảy xuống theo.

Phan Huỳnh Nương hỗn đấu với Hổ Đầu hòa thượng, quả nhiên hắn là một tay rất lợi hại có thể đấu với bà được, cây thiền trượng múa lên đà mạnh kêu vù vù như tiếng hổ gầm khi vụt xuống vun vút như rồng hút nước, thực là quỷ khóc thần sầu, đường lối biến hóa vô cùng.

Cây thiền trượng của Phan Huỳnh Nương cũng lanh lẹ tuyệt vời biến ảo không ai lường được, có lúc vèo vèo ở trên đầu bỗng lại hóa ra đảo lộn xuống dưới chân, có lúc đang múa rộn rịp ở ngang mình bỗng lại vút lên trên đầu khi ẩn khi hiện khi tới khi lui, không sao mà xét đoán ra được, tóm lại thì kẻ tám lạng người nửa cân, thực là một đôi kỳ phùng địch thủ tranh đấu trăm hiệp mà chưa phân thắng bại, làm hai người đều phải tấm tắc khen ngợi nhau.

Địch Long Tuấn đấu với Mao Thiên Toại cũng là tay đối thủ ngang hàng, vừa rồi hai người đã hỗn đấu ở trong điếm cũng bất phân thắng bại, lúc này lại xung đấu hơn trăm hiệp nữa mà vẫn chưa rõ cao thấp. Thanh kiếm của Địch Long Tuấn lần này lại biến sang đường lối khác hẳn trước.

Không ngờ đại bợm gặp nhau, Mao Thiên Toại cũng chẳng phải tay vừa, trổ ngay lối đao pháp khác để kháng địch lại lối kiếm của Địch Long Tuấn, thành ra hai bên vẫn giữ phần bất phân thắng bại.

Lúc ấy lũ ác tăng trong Bích Lâm tự cũng tự biết tài nghệ mình không thể đương địch lại nên chúng chỉ đứng vây chung quanh rồi hò hét lên trợ oai.

Hổ Đầu hòa thượng hỗn đấu với Phan Huỳnh Nương hồi lâu không thể áp lại được, hắn liền móc túi ném ra một nắm như cát bụi bay, tức là thứ thuốc mê của hắn luyện ra rất lợi hại, hễ ném vào ai thì lập tức bị hôn mê ngã phục xuống, nhưng Phan Huỳnh Nương đã có thuốc giữ mê nhét vào mũi trước, nên lúc ấy không việc gì. Hổ Đầu hòa thượng rất kinh ngạc, ngờ bà có phép mầu nhiệm mới không bị hôn mê.
Phan Huỳnh Nương thấy thế lấy làm đắc ý cười khanh khách :
- Hổ Đầu hòa thượng, ngươi chớ quen cậy thuốc mê làm nhiều điều gian ác, đối với ta vật ấy chỉ là đồ vô dụng, ta quyết giết hết lũ tà giáo chúng bây cho mà coi.
Hổ Đầu hòa thượng tức giận điên ruột, hắn lại gầm lên một tiếng vươn cây thiền trượng nhảy xổ vào đánh.
Phan Huỳnh Nương cũng múa thiền trượng nghinh địch.
Hai người lại hỗn đấu hơn trăm hiệp nữa vẫn chưa phân thắng bại.
Lại đến lượt Phan Huỳnh Nương dùng ám khí, lấy mấy ngọn "Mai Hoa trâm" giơ tay lên búng một cái, định nhắm đúng yết hầu Hổ Đầu hòa thượng, may cho hắn nhắm mắt nghiêng người tránh thoát khỏi chỗ phạm, nhưng vẫn bị trúng vào gò má và cạnh mang tai. Tiếp luôn Phan Huỳnh Nương lại giơ tay búng theo cái nữa, tức thì trúng ngay vào cánh tay phải.
Hổ Đầu hòa thượng giật mình kêu thét lên một tiếng, đánh rơi cây thiền trượng xuống đất.
Thừa thế, Phan Huỳnh Nương sấn vào, vụt ngang người một cái thực mạnh.
Hổ Đầu hòa thượng vội cất mình nhảy vọt lên qua đầu định đá mũi giầy nhọn vào hai mắt bà, song bà rất lanh lẹ hục đầu tránh ngay được, rồi vung cây thiền trượng đánh thốc lên bay vào như gió thổi, nếu trúng cú ấy thì phải tan xương nát thịt.
Lúc lâm nguy mới hiểu Hổ Đầu hòa thượng là tay tài nghệ tuyệt vời, hắn vừa thấy cây thiền trượng của Phan Huỳnh Nương đánh bật lên thì đã chao ngay mình nhảy ra chỗ khác nhanh như chớp, lại biết cánh tay bị thương không còn sức chống cự lại được, hắn vội nhảy vọt lên nóc chùa tìm đường chạy.
Táng đởm kinh hồn, Mao Thiên Toại đang tranh đấu với Địch Long Tuấn thấy Hổ Đầu hòa thượng bị thương thì cũng khiếp hãi, hắn cũng chém bậy một đao rồi nhảy tót lên nóc chùa chạy mất.
Phan Huỳnh Nương với Địch Long Tuấn đều nhảy lên đuổi theo thì đã không thấy tung tích Hổ Đầu hòa thượng với Mao Thiên Toại đâu, chẳng lẽ nó tài giỏi phi hành thuật đến đâu và biết biến hay sao mà nhanh như thế, nên hai người đều lấy làm lạ cố công tìm hết các nơi.
Số là Hổ Đầu hòa thượng với Mao Thiên Toại chạy sang con đường hẻm phía sau chùa lẫn vào trong khu rừng cây tối um tùm, rồi thẳng đến Vân Nam báo tin cho Hàn Thiên Tả biết.
Phan Huỳnh Nương với Địch Long Tuấn đành quay vào chùa lên trên đàn cởi trói cho ba người đàn bà chửa bảo mặc quần áo lại rồi vội đi lùng lũ ác tăng trong chùa không thấy một tên nào, tức là trong khi ấy chúng đã chạy trốn đi hết.
Lúc ấy Phan Huỳnh Nương cùng Địch Long Tuấn đi lục xem đảng Bạch Liên giáo còn để lại hình tích gì trong chùa thì chỉ thấy những bùa yểm và thuốc mê hồn luyện bằng huyết đàn bà rất nhiều ở trong thiền phòng, cũng là binh khí và lương thảo, để sau khi chúng tạo phản đem ra thụ dụng, thực cảnh chùa là chốn từ bi đã đổi ra một nơi doanh trại hung ác của lũ tà giáo.
Bấy giờ trời đã tang tảng sáng, Phan Huỳnh Nương lấy làm thương hại người đàn bà vừa bị mổ, bà khiêng xác ra phía sau chùa chôn cất hộ tử tế, còn ba người đàn bà kia hỏi rõ nhà cửa ở đâu, bảo ra khỏi chùa rồi sẽ đưa về đến nơi. Phan Huỳnh Nương lại cùng Địch Long Tuấn phóng hỏa đốt chùa.
Lại hay tục truyền ngôi chùa Bích Lâm là cảnh kiến trúc thiên nhiên tự nghìn xưa, nay bị lửa cháy những đồ bằng gỗ của người sau làm ở trong chùa.
Kinh hồn trong khi bị lửa cháy bỗng nổ lên mấy tiếng dường như long trời chuyển đất, rồi cả cái đầm Hắc Long ở trước cửa chùa bỗng dưới đáy nước cũng nổi dậy ầm ầm như sấm vang. Rồi thấy dưới đầm có hai vật cất lên ngất ngưởng như cây gỗ lớn, tức là hai con nghiệt long bay vụt lên trên không như hai cái cầu vồng rồi quẫy khúc giương vây trên ngang hồ làm cho cơn giông tố nổi lên ào ào, mưa gió bay chuyển những cây cối trong rừng, và bị đổ gục xuống khỏi mặt đất.
Phan Huỳnh Nương với Địch Long Tuấn thấy hai con nghiệt long hưng phong tác vũ thì đều kinh hãi chỉ đứng ở ngoài cửa chùa ngẩng mặt lên trên không xem nó định làm trò gì nữa.
Bỗng đâu hai con nghiệt long thấy người, liền quẫy khúc đâm bổ xuống rồi nhả ra hai luồng khói đen mù mịt tức là thứ hơi độc địa, hễ người ngửi thấy ắt bị mê ngã gục xuống nằm thiêm thiếp chết lúc nào không biết.

May sao Phan Huỳnh Nương với Địch Long Tuấn có thứ thuốc giải mê nhét vào mũi đề phòng bùa mê của Hổ Đầu hòa thượng vừa rồi, nên lúc ấy bị làn khói đen của hai con nghiệt long nhả ra mới không việc gì. Phan Huỳnh Nương với Địch Long Tuấn nhảy vụt ra phía ngoài tránh làn khói đen.
Hai con nghiệt long lại quay trở lại nhả hơi ra rồi há hốc miệng định nuốt hai người vào bụng, làm hai người lại càng khiếp hãi vội né mình nhảy tránh thoát, đều móc túi lấy ra ngọn phi tiêu có thuốc độc ném vào mồm hai con nghiệt long, tức thì nó bị đau quá quẫy lộn khúc ở chỗ ấy, chỉ nuốt sóng hoặc vươn mình quật chết hai người để trả lại cái thù hai mũi tiêu thuốc độc.
Cũng may cho hai người thiện nghệ phi hành nhảy nhanh như chớp nếu không đã bị hai con nghiệt long vồ chết dí rồi, nhưng trái lại thì hai người nhảy tránh vẫn suýt bị phần nguy hiểm.
Túng thế Phan Huỳnh Nương liền nhảy vọt cưỡi lên gáy một con nghiệt long, một tay túm lấy sừng nó, một tay giơ kiếm đâm luôn mấy nhát.
Địch Long Tuấn cũng thừa cơ nhảy vọt lên lưng một con, rồi cũng một tay túm lấy vây trên sống lưng rồi một tay giơ kiếm đâm vào khúc mình sâu ngập tận ruột làm hai con nghiệt long bị đau quá tha cả hai người, quẫy khúc bay lên trên không vùng vẫy như hai vị tiên gia cưỡi rồng bay trong đám mây.
Cũng may cho hai người tài nghệ cao cường, nên không ắt đã bị ngã từ trên lưng chừng trời xuống gãy vụn xương.
Lúc ấy Phan Huỳnh Nương với Địch Long Tuấn cưỡi trên lưng con nghiệt long bay lộn trên ngang trời cũng rất kinh hãi song cứ liều chết giơ kiếm lên chém nát cả cổ và khúc mình nó bị đau càng quẫy khúc dừ, máu chảy xuống như mưa kế đó mấy ngọn tiêu độc ở trong mình nó cũng truyền nhiễm đi hết trong mình, nên phút chốc hai con nghiệt long bị đuối sức lao mình xuống khu rừng hoang, rồi thi nhau quẫy chết, nhân dịp ấy hai người lại ra công chém dữ dội.
Hai con nghiệt long bị chết hẳn nằm lăn xuống đất to như hai cây gỗ lớn, mình mẩy bị chém nát nhừ và chất thuốc sưng vù lên.

Hồi 18

Địch Long Tuấn hai lần đến tìm Hàn Thiên Tả
Phan Huỳnh Nương một phen đá ngã Hắc Xa Luân

Phan Huỳnh Nương với Địch Long Tuấn giết xong hai con nghiệt long ở Hắc Long đàm, rồi nhân dân địa hạt Tứ Xuyên kéo đến xem đông như kiến đều cảm ơn hai người trừ được mối hại lớn cho địa phương ấy, vì hai con nghiệt long ấy thường hay tác yêu tác quái nên không ai dám ở gần Hắc Long đàm.
Sau khi trừ được hai con nghiệt long đi rồi, nhân dân kéo đến ở chung quanh đấy đông như hội, đến nay tỉnh Tứ Xuyên ở Vân Nam vẫn còn cả phong cảnh Hắc Long đàm là nơi rất sầm uất.
Phan Huỳnh Nương với Địch Long Tuấn lại tìm đến Vân Nam lùng Hàn Thiên Tả để trừ diệt Bạch Liên giáo.
Nói về Hổ Đầu hòa thượng với Mao Thiên Toại đêm hôm ấy bị thất bại ở chùa Bích Lâm chạy về Vân Nam, hai gã ấy thuật lại chuyện Phan Huỳnh Nương với Địch Long Tuấn đã đánh phá ở tửu điếm và ngôi chùa cho Hàn Thiên Tả nghe.
Hàn Thiên Tả nghe tin khiếp hãi vì Phan Huỳnh Nương là tay rất lợi hại và đại kình địch của Bạch Liên giáo năm xưa, thế nào cũng trả thù cho Phương Kế Võ bị Hắc Xa Luân đá chết. Nên lúc ấy Hàn Thiên Tả vội bàn với các đặc phái viên phải lưu ý đề phòng trước.
Hắc Xa Luân là tên lỗ mãng có tính rất hiếu thắng, hắn không phục lời Hàn Thiên Tả liền nói lớn tiếng :
- Đại ca chớ tự tôn chí khí của người mà làm nhục oai phong của mình, cho dẫu Phan Huỳnh Nương tài giỏi bậc nào đã đến đây cũng chẳng khỏi chết uổng mạng như Phương Kế Võ, tiểu đệ xin cam đoan chắc chắn trước, nếu không giết được con mụ ấy thì không phải là tay anh hùng hào kiệt. Còn như gã Địch Long Tuấn đã như con chim bị đạn, hễ thấy người giương cung đã khiếp hồn xa chạy cao bay, gã đến đây cũng chỉ cậy có mụ Phan Huỳnh Nương, hễ mụ thất bại trước thì gã cũng không còn can đảm đứng lại nữa, thế thì chúng ta can gì phải đề phòng để tỏ sự hèn nhát của mình?
Ô Hóa Nhi cũng có tính nóng nảy nói :
- Anh em ta là tay lợi hại thì có sợ gì mụ Phan Huỳnh Nương, nếu nó đến đây có khác gì đem thân hiến miệng hùm.
Hàn Thiên Tả lắc đầu nghiêm sắc mặt nói :
- Hai hiền đệ chớ coi thường như thế có khi nguy hiểm vì Phan Huỳnh Nương là tay kình địch của đại chúa công Điền Quang Lộc năm xưa, mụ còn sống sót đến giờ tất cũng không phải tay vừa, đã từng xung đột với nhiều bậc anh hùng hào kiệt, đến như Hổ Đầu quốc sư là bậc bản lãnh rất cao cường mà còn bị thất bại về tay mụ, nghe đâu Không Nham hòa thượng và Ô Thúc Lợi là chúa đất mọi tài giỏi bậc nào cũng bị mụ giết chết, sở dĩ đại chúa công Điền Quang Lộc có dặn lời lại không nên trả thù mụ nữa, vì e trong đảng ta khó có người chống lại mụ, vậy chúng ta hãy đề phòng trước là hơn.
Hổ Đầu hòa thượng đứng cạnh đấy cũng xen lời :
- Thật thế, tài nghệ mụ Phan Huỳnh Nương lợi hại không kém gì bần đạo, mụ lại biết cách ném "Mai Hoa trâm" rất hiểm độc, rõ ràng mình biết mà không tránh kịp nên bần đạo mới bị mụ ném trọng thương mà thất bại về đây.
Mao Thiên Toại cũng nói thêm vào :
- Quả nhiên mụ Phan Huỳnh Nương không những có tài lại có sức khỏe vô cùng, thực bình sinh tôi chưa gặp người nào lợi hại như thế. Nhưng giờ ta đối địch với mụ cần phải có nhiều người quần thảo mới có thể thủ thắng được, nếu ta trừ được mù thì ngoài ra không còn kẻ khác nữa.
Hàn Thiên Tả lại lắc đầu nói :
- Nếu ta cậy nhiều người mà xông vào đánh một mình mụ thì không phải là chính sách của kẻ anh hùng chiến đấu, vả lại mụ là tay lão luyện giang hồ quyết không mắc mưu mình để nhiều người đánh một. Hãy chờ khi mụ đến đây ta sẽ dùng "xa luân chiến" đối địch với mụ, như thế dầu tài giỏi đến đâu chỉ chống cự được vài người là phải kiệt sức rồi ta sẽ cho người có sức khỏe vào sau ắt là đánh nổi mụ, cách ngoài mặt chỉ một người đấu một, mà kỳ thực ra thì cũng như nhiều người hiệp sức lại. Còn hơn ta cậy đông người kéo ùa lại đánh một để cho người ngoài chê cười là cậy đàn kéo lũ.

Hắc Xa Luân với Ô Hóa Nhi đều có sức khỏe của kẻ vũ phu nghe lời mọi người khen tài Phan Huỳnh Nương thì đều không phục, hai đứa bàn thầm với nhau để chờ Phan Huỳnh Nương đến quyết hiệp lực lại bắt sống cho người trong giáo biết oai.
Lúc ấy bọn tà giáo bàn định xong, Hàn Thiên Tả bèn sai người đề phòng sẵn.
Hổ Đầu hòa thượng bấy giờ lấy thuốc ra rịt vào chỗ bị thương đã khỏi hẳn cũng quyết chờ Phan Huỳnh Nương đến để trả thù.
Lại nói Phan Huỳnh Nương với Địch Long Tuấn ngày hôm sau đi đến dưới chân quả núi của Bạch Liên giáo ở Vân Nam, Phan Huỳnh Nương bàn với Địch Long Tuấn :
- Bây giờ chúng ta cứ đàng hoàng lên núi gọi chúa đảng Hàn Thiên Tả đấu võ như khi trước ông và Phương Kế Võ đến đây để tôi xét tài nghệ của người trong đảng chúng ra sao, nếu là lũ tầm thường thì ta tảo trừ dễ như trở bàn tay, bằng chúng tài giỏi thì ta cũng liều đánh phá một trận rồi tìm đường chạy, vì năm xưa tôi đã đánh phá nhiều lần nên thuộc hết đường lối ngọn núi này.
Địch Long Tuấn suy nghĩ hồi lâu nói :
- Trong đảng Bạch Liên giáo không cần phải nói cũng đủ biết nhiều tay tài giỏi, có hai tên Hắc Xa Luân và Ô Hóa Nhi rất lợi hại, khi trước đã đấu võ với tôi và Phương Kế Võ, còn chúa đảng Hàn Thiên Tả cũng là tay võ dũng siêu quần, lại thêm Hổ Đầu hòa thượng với Mao Thiên Toại ở Tứ Xuyên chạy về giúp chúng thì khác gì hổ mọc thêm cánh, còn mình ít người lại đem thân vào nơi sào huyệt của chúng e khó địch chúng. Nhưng còn nhờ tài nghệ và mưu của lão bà họa chăng có thể áp đảo được chúng nó, ta phải tính cho chắc chắn trước kẻo khi đem thân vào chốn long đàm hổ huyệt không thoát khỏi nguy hiểm.
Phan Huỳnh Nương gật đầu nói :
- Ông tính như thế rất phải, nhưng tôi đã có chủ đích mới dám lên núi, vì tôi nghe chuyện ông nói Hàn Thiên Tả đấu võ khi trước thì hắn cũng có tính cách cao thượng và thái độ anh hùng, quyết không cậy đông mà áp bách đánh một người, ấy là khí tượng của khách lão luyện giang hồ. Vả tôi theo giết Điền Quang Lộc năm xưa có biết một đường bí mật lên xuống núi, hễ khi thất bại tôi sẽ theo con đường ấy có thể thoát thân được.
Địch Long Tuấn nghe lời Phan Huỳnh Nương nói mới yên tâm, hai người nghiễm nhiên đi thẳng lên núi, quân đảng tà giáo trông thấy đều làm ngơ không ngăn cản lại, hình như có lệnh chủ sai khiến từ trước. Lên đến cửa sơn trại thấy quân sĩ cầm giáo mác đứng xếp hai bên, trông như thể nghinh tiếp mà lại hình như thị oai để hai người khiếp sợ.
Coi khinh như cỏ rác, Phan Huỳnh Nương với Địch Long Tuấn đàng hoàng đi thẳng vào thấy cánh cửa trại bằng đá đóng chặt như cổng thành quách, có Hắc Xa Luân và Ô Hóa Nhi cầm hai cây Nguyệt Nha Sản, Tảo Dương Sóc đứng gác như hai vị thần tướng.
Hai tên liền giương bộ mặt cổ quái và cất tiếng như sấm :
- Chào ông Địch Long Tuấn và bà Phan Huỳnh Nương! Địch Long Tuấn, ông đến đây có chắc phần thắng lợi không, hay lại thất bại như lần trước để thiệt hại tính mệnh như bạn ông là Phương Kế Võ? Chắc là ngôi mộ lão bây giờ đã xanh ngọn cỏ rồi. Ông hãy coi đó làm gương, chớ nên đem người tầm thường đến mà vô dụng, lại để một trò cười cho những vị anh hùng hào kiệt trong Bạch Liên giáo này.
Phan Huỳnh Nương điềm nhiên không thèm trả lời.
Địch Long Tuấn thốt nhiên nổi giận nhưng cố dằn lòng cười gằn :
- Ông bạn Phương Kế Võ ta khi trước vì sơ ý mà sa cơ, chớ không phải thực tài của ngươi mà đánh đổ được, nay đến đây quyết đạp đổ quả núi này ra đất bằng và giết bọn tà giáo như lũ kiến ong, vì Phan Huỳnh Nương xưa kia đã giết chết chúa đảng Bạch Liên giáo là Điền Quang Lộc, rồi dung túng cho các người sống sót bấy lâu, không ngờ các ngươi làm điều tàn bạo quá độ dưới mắt không còn biết kiêng nể ai hết, ta với Phan Huỳnh Nương đến đây tức là ngày các ngươi đã tận số.
Khí tức kéo lên đầy ngực, Ô Hóa Nhi với Hắc Xa Luân hai đứa ấy tâm tính lỗ mãng xưa nay không biết nhường nhịn ai bao giờ, nhưng vì phụng lệnh Hàn Thiên Tả sai khiến nên không dám xung đột, phải cố nhịn cơn tức giận rồi giương tròn cặp mắt nói to lên :
- Đồ tiểu tốt vô danh chớ khoe miệng, nay ngươi cậy có mụ Phan tài giỏi đến đâu chưa biết nhưng không nhớ trước khi ta tha cho ngươi sống sót mà khiêng xác bạn trở về, như thế ngươi cũng tự biết chúa công ta bắt phải lấy lễ độ đối đãi với người nếu không ta quyết quật chết tươi ngay bây giờ, vậy mụ Phan có tài giỏi gì thì hãy tự phá cửa sơn trại mà ra.
Địch Long Tuấn cũng nổi giận đưa mắt nhìn Phan Huỳnh Nương để tỏ ý giết Hắc Xa Luân, Ô Hóa Nhi để trả thù cho Phương Kế Võ.

Phan Huỳnh Nương cũng đưa mắt để tỏ ý bảo Địch Long Tuấn chớ nên hạ thủ vội, rồi bà quắc mắt trỏ Hắc Xa Luân với Ô Hóa Nhi :
- Ta định giết chúng bây dễ như giống sâu bọ, nhưng giờ ta hãy tha cho để chốc nữa ta giết cả lũ luôn thể. Còn như chúng bây thách ta phá cửa sơn trại này, ta sẽ đạp tan tành cho mà coi.
Dứt lời Phan Huỳnh Nương liền phóng chân đạp hai cánh cửa bằng đá nặng tới mấy nghìn cân, tức thì hai cánh cửa đổ ụp xuống tiếng vang như sấm động làm vách tường và mặt đất chuyển động như bị long lở.
Hắc Xa Luân với Ô Hóa Nhi thấy thì khiếp hãi, không ngờ Phan Huỳnh Nương già nua mà còn có sức khỏe nhường ấy, hai đứa đều đứng đờ mặt ra nhìn nhau.
Phan Huỳnh Nương và Địch Long Tuấn lại nghiễm nhiên đi thẳng vào trong sơn trại, qua khu sân rộng bước lên một tòa nhà lầu các nguy nga.
Bỗng lại thấy Hổ Đầu hòa thượng và Mao Thiên Toại cầm hai cây thiền trượng, thiết côn đứng trấn ở ngoài cửa như hai con hùm dữ chòng chọc nhìn hai người đi lên.
Phan Huỳnh Nương cười lạt nói :
- Hổ Đầu hòa thượng, Mao Thiên Toại, không ngờ hai người còn sống sót về đến đây, có lẽ ngươi đã phi báo cho Hàn Thiên Tả biết để chờ ta đến tỉ thí?
Hổ Đầu hòa thượng gật đầu nói :
- Thật thế, mụ đến đây ta bắt nộp mạng để trả thù ném trộm mấy ngọn "Mai Hoa trâm" đêm hôm trước, mụ có giỏi hãy đi vào. Hàn chúa công đang ngồi chờ ở trong tòa Tụ Nghĩa đường kia.
Không thèm trả lời, Phan Huỳnh Nương với Địch Long Tuấn ngang nhiên bước lên thềm đi thẳng vào, không ngờ trước cửa để quả chuông bằng đá cao khỏi đầu chắn mất lối đi, hai người đứng lại ngắm quả chuông ấy biết là nặng tới mấy nghìn cân, nếu người không có sức khỏe thì không thể nào nhấc lên được.
Lúc ấy Hổ Đầu hòa thượng liền xắn tay áo cúi xuống ôm quả chuông đá giơ bổng lên khỏi đầu để hở ra cái cửa, trông thẳng vào phía trong tức là Tụ Nghĩa đường, người ngồi đông lố nhố nhìn ra, hình như xem Hổ Đầu hòa thượng giơ quả chuông thị uy. Hổ Đầu hòa thượng giơ quả chuông lên cao rồi đặt xuống để che lấp cái cửa như trước, hắn ra vẻ tự đắc thách Phan Huỳnh Nương với Địch Long Tuấn :
- Đó, hai người có thể nhấc nổi quả chuông này thì hãy vào phía trong, bằng không hãy trở về ngay đừng hòng vào đây nữa mà chết uổng mạng.
Phan Huỳnh Nương cả giận quát to :
- Thất phu, ngươi chớ cậy tài múa rìu qua mắt thợ, hãy mở mắt to mà coi chúng ta đây.
Dứt lời bà đưa mắt nhìn Địch Long Tuấn rồi hất hàm làm hiệu rỏ ra ý bảo nhấc quả chuông trước cho chúng xem.
Địch Long Tuấn bèn bước đến ôm quả chuông đá giơ cao qua khỏi đầu coi rất nhẹ nhõm rồi quăng lại trao cho Phan Huỳnh Nương. Bà liền giơ tay đón lấy quả chuông nhẹ nhàng như không, nhân khi tức giận quăng ngay vào mặt Hổ Đầu hòa thượng, hắn cũng vội giơ tay bắt lấy quả chuông dùng hết sức bình sinh quật xuống đất một cái thật mạnh nghe kêu như tiếng sét, tức thì quả chuông vỡ ra từng mảnh.
Lúc ấy Hổ Đầu hòa thượng với Mao Thiên Toại đều nổi giận nghiến răng trợn mắt định xông vào hỗn đấu với Phan Huỳnh Nương, Địch Long Tuấn, có lẽ bốn người sắp gây ra một cuộc đổ máu rất kinh hồn.
Hàn Thiên Tả và bọn tà giáo ngồi trong Tụ Nghĩa đường nhìn ra thấy bà Phan Huỳnh Nương đập vỡ quả chuông đá nặng mấy nghìn cân thì biết là người có sức khỏe vô cùng, chúng đều táng đởm kinh hồn, quả đúng lời Điền Quang Lộc nói khi xưa bà là tay rất lợi hại.
Khi ấy Hàn Thiên Tả thấy bốn người sắp xung đột nhau vội ứng tiếng nói to lên :
- Khoan đã, xin quốc sư và Phan lão bà hãy ngừng tay, chúng ta toàn là bậc anh hùng cả, không khi nào lại xung đột một cách thô lỗ như thế, nếu có muốn thử tài cao thấp cũng như kỳ trước ông Địch Long Tuấn với Phương Kế Võ đến đấu sức, như thế dầu có chết cũng hả dạ không còn oán hận gì.
Phan Huỳnh Nương liền vỗ tay cười nói :
- Phải lắm, ta cũng muốn tỉ thí với những tay tài giỏi mới xứng đáng, chứ gã Hổ Đầu hòa thượng với Mao Thiên Toại là tay bại tướng của ta rồi dù có đánh đổ cũng không lấy làm danh dự.
Dứt lời Phan Huỳnh Nương với Địch Long Tuấn đi sồng xộc vào trong Tụ Nghĩa đường.
Những tướng sĩ Bạch Liên giáo đứng xung quanh đấy đều tuốt gươm dao ra răm rắp rồi đều giơ tay lên để thị uy.
Nếu người nhát gan thì không khi nào dám tiến vào, nhưng Phan Huỳnh Nương với Địch Long Tuấn cứ nghiễm nhiên không thèm để mắt nhìn chúng.
Hàn Thiên Tả thấy thế cũng khen thầm hai người đảm lượng anh hùng, hắn liền đứng phắt dậy ra trước thềm giơ tay quát bảo đám tướng sĩ :

- Thôi, cho phép các ngươi hãy hạ gươm đao xuống, khách đã vào nhà rồi can gì phải chào bằng cách quá nghiêm như thế!
Dưới thềm cất tiếng "dạ" vang lên, bọn tướng sĩ đều hạ gươm đao xuống tra vào vỏ răm rắp.
Hàn Thiên Tả lại bước đến trước mặt Địch Long Tuấn cười nói sống sượng :
- Chào ông Địch Long Tuấn, không ngờ ông còn sống sót đến tận lúc này, lại đem thân đến đây định chiến đấu lần nữa. Nào mời ông hãy ngồi vào đây, chúng ta dùng văn đàm luận đã rồi dùng võ chiến đấu sau.
Hàn Thiên Tả nói dứt lời, dùng "thiết chưởng tâm" vận gân sức lên hai cánh tay cứng như sắt, rồi giơ lên nắm chặt lấy hai cánh tay Địch Long Tuấn vờ kéo vào trong ghế mời ngồi, nhưng kỳ thực hắn định bóp cho tuyệt hết đường mạch lạc và thu hết gân xương lại.
Địch Long Tuấn cũng chẳng phải tay vừa vội quay lại nắm lấy cánh tay hắn, thành ra hai người nắm chặt lấy nhau đều giữ thế không ai điểm được huyệt, rồi dùng hết sức bình sinh định xô đi kéo gân xương và bắp thịt trong mình nổi lên kêu răng rắc, bốn vết chân hai người tấn viên gạch dưới đất đập vụn ra sâu lõm xuống quá mắt cá, sau bước lên lùi lại bốn bàn chân cuốc gạch long ra như bốn lưỡi cày, ấy là hai người đều tài giỏi tuyệt trần, nếu không thì đều bị thương cả không thể nào nhấc nổi chân tay lên được nữa.
Phan Huỳnh Nương trông thấy cũng khen thầm Hàn Thiên Tả tài nghệ cao cường, bà cũng dùng cách sống sượng vỗ vào vai Hàn Thiên Tả, rồi can hai người ra :
- Đã có tiếng là anh hùng thì cần gì phải dùng đến cách vũ phu này! Thôi, hãy buông nhau ra rồi dùng cách đấu sức đua tài sau.
Hàn Thiên Tả bị bà vỗ vào vai trong lúc bất phòng tê buốt cả gân xương, co rúm người lại, hắn khiếp hãi vội bỏ tay Địch Long Tuấn ra rồi nhìn Phan Huỳnh Nương bằng con mắt tức giận.
Hổ Đầu hòa thượng, Mao Thiên Toại với Hắc Xa Luân, Ô Hóa Nhi đứng ngoài thấy thế đều cả giận xông vào định động thủ ngay.
Tuy thế Hàn Thiên Tả là người có độ lượng anh hùng, vội ngăn lại :
- Không cần như thế, ta sẽ có cách đối phó khác!
Dứt lời, Hàn Thiên Tả ngồi về ghế như trước, rồi giơ tay mời Phan Huỳnh Nương với Địch Long Tuấn ngồi.
Hai người cứ thản nhiên ngồi xuống coi như thể không xảy ra việc gì.
Hàn Thiên Tả liền chỉ vào một bức chân dung của một trang thiếu nữ xinh đẹp tuyệt vời trên tường bảo Phan Huỳnh Nương :
- Phan lão bà hãy coi bức tranh này thì sẽ biết người trong giáo tôi để ý đến kẻ cừu thù bấy lâu. Lão bà lại thử nghĩ xem bức chân dung của người đàn ông bên kia là ai?
Hàn Thiên Tả vừa nói vừa chỉ sang bức tường bên này lại thấy một bức tranh người đàn ông, mặt đen râu xồm, trông tướng mạo cổ quái.
Phan Huỳnh Nương với Địch Long Tuấn ngước mắt nhìn lên thấy bức chân dung nàng thiếu nữ đề mấy chữ "Cừu nhân Phan Huỳnh Nương nguyên hình", còn bức chân dung người đàn ông cũng đề mấy chữ "Tiên chủ Điền Quang Lộc chân tượng", bà biết là ảnh của mình, vì khi xưa bà giết chết tên chúa đảng là Điền Quang Lộc, nên chúng còn để chân dung bà lại bấy lâu để trả thù.
Lúc ấy Phan Huỳnh Nương có vẻ đắc chí cười nói :
- Thế ra chúng bây còn nhớ uy danh của ta khi xưa, thiết tưởng tài giỏi như Điền Quang Lộc còn bị ta giết huống hồ tài nghệ chúng bây như cỏ rác phỏng ra trò gì? Vậy có tài thi hãy thi thử ra đây cho ta coi!
Hàn Thiên Tả nghe nói vuốt râu cười sằng sặc để tỏ ra ý chọc tức :
- Được lắm, bà muốn tỉ thí tôi sẽ cho bà coi thấy sự hùng hồn ngay trước mắt bây giờ, phải biết rằng tài nghệ của người trong Bạch Liên giáo ngày nay có thể khác hẳn với Điền đại chủ công năm xưa nhiều, e bà đây không thể toàn mạng mà về được, rồi sẽ mượn quả mật và buồng gan của bà xem to bằng chừng nào để tế linh hồn chúa công tôi, khi đó bà có chết cũng không còn oán hận gì, oan cừu tương báo lý đương nhiên.
Phan Huỳnh Nương nghe nói lần này thốt nhiên nổi giận quát bảo :
- Lũ tà giáo chúng bây sẽ chết không còn một móng nào bây giờ mà vẫn mơ hồ không biết, chẳng lẽ ta giết ngay thì chúng bây kêu oan uổng để thi thố tài năng rồi ta sẽ giết sau. Mau! Chúng bây có tài cán gì thì hãy dạo thử cho ta coi ngay.
Hàn Thiên Tả ngoảnh mặt về phía Hổ Đầu hòa thượng rồi hất hàm nói :

- Đó, xin quốc sư hãy ra thi thố tài nghệ thử cho mụ coi, khi trước thất bại vì mụ ám toán bằng mũi "Mai Hoa trâm" chứ so phần tài năng chưa chắc ai hơn ai.
Hổ Đầu hòa thượng đang tức giận nghe lời Hàn Thiên Tả nói nịnh thì gầm lên một tiếng dữ dội như sét đánh :
- Được lắm! Phan Huỳnh Nương, mụ hãy coi thử tài nghệ của ta khai diễn đây.
Dứt lời, Hổ Đầu hòa thượng nhảy vọt từ trong Tụ Nghĩa đường ra ngoài khu sân phía trước mặt như con đại bàng vỗ cánh bay, áo cà sa lung thụng dương xòe như cái lộng từ từ hạ xuống đất đứng nhẹ nhõm như không, đủ biết thuật phi thân của hắn tài giỏi vô cùng.
Hổ Đầu hòa thượng chụm năm ngón tay chọc xuống sân gạch một cái thấy ngay cái lỗ sâu hoắm, hắn cắm dốc cây thiền trượng đang cầm trong tay vào đứng dựng ngược lên như cây cột nhà, rồi cởi luôn chiếc áo cà sa lụng thụng vo tròn lại quăng về một góc sân, để hở ra mình trần bắp thịt và bộ ngực nổi phồng lên, coi gân guốc khỏe vô chừng, hai vú và giữa bụng lông mọc xồm xoàm như con thú dữ lại thêm bộ mặt trán răn coi dữ tợn như tướng con cọp thực, nên người ta đặt cái tên Hổ Đầu hòa thượng không sai.
Lúc ấy Hổ Đầu hòa thượng dùng thế "Tọa mã" xuống tấn bộ chữ "bát", hai chân đứng trên mặt đất sâu lõm xuống khỏi mắt cá, hắn liền hét lên một tiếng thật lớn để lấy gân sức rồi nhắm hai quả đấm co vào mạng sườn, sau từ từ đều vươn thẳng ra như trước, cứ làm như thế đôi ba lần, mới vặn mình lại ngang chân dạo bài "Yến Thanh Quyền" đi trên khu sân rộng coi tuyệt diệu dị thường, đường lối biến hóa nhanh như chớp, có lúc rầm rộ như con hổ chồm nhảy, có lúc coi uốn éo như con rồng cuộn khúc, thực là môn quyền riêng hắn một tôn phái võ thuật, có nhiều thế đánh ác hiểm vô cùng.
Hổ Đầu hòa thượng dạo quyền xong, nhảy xổ đến rút ngay cây thiền trượng rồi múa tít ở trước khu sân rộng như con trăn gió giỡ mình, càng lâu càng thấy dữ dội, đà đi mạnh kêu vù vù như gió thổi không rõ hình người. Bỗng thấy Hổ Đầu hòa thượng bốc mình nhảy vọt lên trên nóc nhà phía trước mặt như con chim sẻ bay rồi lai múa tít cây thuyền trượng đi trên nóc nhà không bị dập một viên ngói nào, thực là tay nội ngoại công tài giỏi nên mới "đề khí" nhẹ nhõm như thế.
Phan Huỳnh Nương với Địch Long Tuấn thấy Hổ Đầu hòa thượng diễn võ thì cũng tấm tắc khen thầm chắc hẳn là người tài giỏi nhất trong đảng Bạch Liên giáo này, hắn thất bại ở chùa Bích Lâm hôm trước vì bị mình ném "Mai Hoa trâm" chứ dùng sức đấu thì chưa dễ đã thắng nổi hắn ngay được, nên hai người đều sờn lòng để ý đến Hổ Đầu hòa thượng.
Tiếp luôn Mao Thiên Toại cũng nhảy vọt ra sân múa tít cây thiết côn dạo bài "Hỗ Vĩ Côn" thì đường lối biến hóa ra thiên hình vạn trạng rồi hắn cũng cất mình nhảy vọt lên trên nóc nhà thi nhau múa nhảy như hai con quạ bay lượn, có lúc bốc hẳn mình lên cao rồi lại sa xuống, có lúc chao nghiêng người như bị ngã xuống mà không việc gì, cứ rầm rộ đến như thế mà những viên ngói lại cũng không bị rạn dập viên nào, quả là hai gã ấy có tài lanh lẹ tuyệt vời, mà bọn tướng sĩ Bạch Liên giáo thấy thế đều vỗ tay reo ầm lên, hai gã lại càng thích chí trổ hết tài lực múa nhanh hơn trước.
Bỗng đâu Hổ Đầu hòa thượng với Mao Thiên Toại lại buông mình nhảy xuống dưới sân, nghe sầm một tiếng tức thì bốn bàn chân giẫm vỡ bốn viên gạch thụt xuống, bốn cái hố khá sâu, không ngờ hai người lại có lắm tài đến thế, khi nhẹ nhõm đến nỗi viên ngói không bị rạn dập, khi nặng nề thì sân gạch phải bị lõm sâu xuống, Hổ Đầu hòa thượng với Mao Thiên Toại diễn võ xong đều vào trong Tụ Nghĩa đường ngồi, hai gã cũng không thấy nhọc mệt sắc mặt biến cải.
Đến lượt Hắc Xa Luân với Ô Hóa Nhi như hai con hùm dữ nhảy xổ ra ngoài sân.
Hắc Xa Luân liền bước đến cạnh cái đinh bằng đá kê ở giữa bề cao hơn đầu người, bề to ước chừng hai tầm người ôm không xuể, cứ thế cũng đủ hiểu cái đinh ấy có sức nặng tới vạn cân. Hắc Xa Luân liền xắn tay áo ngồi thụp xuống, hai tay nắm lấy hai chân đỉnh giơ lên cao khỏi đầu, coi như Hạng Võ cử đỉnh khi xưa rồi hắn dạo bước chung quanh khu sân rộng nhanh thoăn thoắt, không biết Hắc Xa Luân có sức khỏe chừng nào.
Ô Hóa Nhi thì ôm ngay hai con sư tử đá ở trước cửa Tụ Nghĩa đường, hai con sư tử đá to như hai con sư tử thực, cũng có thể nặng tới mấy nghìn cân, một tay hắn vác một con lên trên vai, một tay hắn quặp hẳn một con vào ngang nách, coi bộ như Uất Trì Cung cử thạch sư đời Đường rồi chạy lồng lộn chung quanh sân nhanh như gió, thực Ô Hóa Nhi cũng lại có sức khỏe vô cùng.
Hắc Xa Luân với Ô Hóa Nhi khi đang cử đỉnh và sư tử rồi lại thi nhau diễn võ dương oai, coi dữ dội như hai con hùm thiêng chồm nhảy khiến bọn tướng sĩ Bạch Liên giáo lại vỗ tay rào rào khen ngợi, làm hai gã thích chí lại càng trổ tài thêm.
Sau khi Hắc Xa Luân, Ô Hóa Nhi diễn võ nghệ xong lại vào ngồi trong Tụ Nghĩa đường, mặt cũng không thấy sắc nhọc mệt.

Hàn Thiên Tả có vẻ tự đắc nhìn Phan Huỳnh Nương và Địch Long Tuấn nói kiêu ngạo :
- Đó mụ Phan và lão Địch có biết rõ tài nghệ của anh em ta không. Nếu có giỏi hãy ra thi thố cho anh em ta xem nào?
Phan Huỳnh Nương cười lạt :
- Có sá gì cái sức mạnh của lũ thất phu ấy? Ta đây chỉ coi khinh như cỏ rác, hễ nhấc chân lên là chúng bây phải chết bẹp dí.
Dứt lời Phan Huỳnh Nương nhảy vụt ra ngoài sân, rồi cũng đến cầm cái đỉnh đá giơ lên nhẹ nhàng như không, lại tung lên trên cao chót vót sau cất mình nhảy theo lên bắt lấy đỉnh không để rơi xuống, nhanh như con cắt theo bắt con chim nhỏ, bà lại cầm cái đỉnh múa tít trên khu sân như người thiện dụng một món binh khí.
Kế theo Địch Long Tuấn cũng nhảy vọt ra hai tay ôm con sư tử đá giơ bổng lên trên không, rồi chìa vai ra đón bắt lấy, còn một con lấy chân hất lên khỏi mặt đất cặp vào ngang nách cũng chuyển động thần oai múa nhảy thoăn thoắt.
Phan Huỳnh Nương với Địch Long Tuấn cử đỉnh và sư tử đá lại cất mình nhảy vọt lên trên nóc nhà, hai người vừa nhảy lên đứng cạnh riềm mái, mình ngã xuống như ngã lộn nhào mà hóa ra không việc gì, coi chập chờn như bông sen bị gió thổi lảo đảo trên mặt nước, ấy là thế "Phong Bãi Hà Hoa" người tài giỏi mới có thể dùng được.
Lúc đó Hàn Thiên Tả và hết bọn tướng sĩ trong đảng tà giáo thấy thế đều thất sắc, không ngờ Phan Huỳnh Nương tài giỏi đến thế, trách nào Điền Quang Lộc thuở xưa chết về tay bà, chúng thấy thế chỉ đưa mắt nhìn nhau rỏ ra vẻ sợ hãi chứ không dám cất tiếng khen ngợi.
Trên nóc nhà cao chót vót, Phan Huỳnh Nương với Địch Long Tuấn lại cùng nhau múa cái đỉnh và hai con sư tử đá quay tít như hai chong chóng, có lúc nhảy vọt lên như hai cái pháo thăng thiên rồi lại là xuống mái nhà, có lúc chao mình xuống như bị ngã lộn nhào xuống mà lại gượng lên được như hai con chim bay, tưởng chừng như cả hai người lẫn đỉnh đá và sư tử đá nặng hơn vạn cân thì nóc nhà phải tan vỡ đổ ụp xuống, thế mà không hề bị dập một viên nào.
Thực là cách "đề khí" lợi hại của hai người không còn cách nào tả xiết được, khiến cho lũ tà giáo lúc ấy lại càng kính phục.
Phan Huỳnh Nương với Địch Long Tuấn lại trao mình từ trên nóc nhà nhảy bổ xuống, đứng bằng năm ngón chân trên mặt sân nhẹ nhõm như cái lá rụng bay không nghe tiếng động. Phan Huỳnh Nương để cái đỉnh đá vào chỗ cũ.
Địch Long Tuấn thì ra oai cho chúng biết, liền dùng hết sức mạnh quật hai con sư tử đá xuống sân tức thì như tiếng sấm nổ bị gãy lìa ra làm bốn năm mảnh.
Địch Long Tuấn liền trỏ xuống đất bảo Hàn Thiên Tả :
- Chúng bây hãy mở mắt coi đó, đứa nào không phục tùng thì ra đây sẽ bị đập gãy tan nát như hai con sư tử này!
Hàn Thiên Tả thốt nhiên nổi giận quát to lên :
- Địch Long Tuấn thất phu! Khi trước ta đã tha cho một lần, nay cậy có mụ Phan Huỳnh Nương mà dám diễn võ dương oai đập hai con sư tử đá là vật quý trọng của ta. Các anh em mau ra bắt sống hai đứa ấy.
Tức thì Hổ Đầu hòa thượng, Mao Thiên Toại, Hắc Xa Luân, Ô Hóa Nhi và hai viên phó tướng là Trịnh Phi Hùng và Hà Vân Báo đều nhảy xổ cả ra.
Phan Huỳnh Nương thấy lũ chúng đông người lại đều là tay tài giỏi thì lập mưu nói khích :
- Chúng bây cậy nhiều người hỗn đấu với ta như thế thì không phải là bậc anh hùng, có giỏi một đối địch với một mới rõ tài cao thấp.
Quả dùng lời nói khích trúng tính hiếu danh của Hàn Thiên Tả, vì bình sinh hắn vẫn có tính tự phụ mình là anh hùng, nên khi ấy Hàn Thiên Tả liền ứng tiếng nói to lên :
- Các anh em hãy khoan đã, ta chỉ cần một người đấu một như trước cho mụ biết tài cao thấp, vậy Hổ Đầu quốc sư mau vào bắt lấy mụ Phan Huỳnh Nương và Mao Thiên Toại tướng quân bắt lấy gã Địch Long Tuấn cho ta.
Hổ Đầu hòa thượng, Mao Thiên Toại nghe lời liền xông ra trước mặt Phan Huỳnh Nương với Địch Long Tuấn. Hổ Đầu hòa thượng bèn phân bua trước :
- Nay muốn hỗn đấu thì chỉ cậy ở tài lực định cuộc thắng bại, không được dùng đồ ám khí như khi mụ lấy "Mai Hoa trâm" ra ném trộm ta, nếu còn dùng thói đê mạt ấy thì chúng ta hiệp lực lại ắt phải bắt sống được mụ phanh thây ra làm muôn đoạn.
Phan Huỳnh Nương cũng nổi giận nói to lên :

- Bởi khi ấy ngươi dùng tà thuật lấy thuốc mê ra ám hại ta trước, ta mới lấy "Mai Hoa trâm" ném ngươi sau. Còn như bây giờ ngươi định đấu tài nghệ không thì ta rất sẵn lòng, nếu ai dùng ám khí là quân hèn mạt, chỉ một người chống một, mà hai người vào đánh một cũng là hèn nhát! Có được như thế chúng ta hãy nhận lời trước đi rồi ta sẽ cho biết tài nghệ.
Hổ Đầu hòa thượng cũng ra vẻ tự đắc nói :
- Được lắm! Ta quyết cam đoan chắc chắn như lời mụ.
Hổ Đầu hòa thượng nói dứt lời liền dạo quyền nhảy vào đấu với Phan Huỳnh Nương, Mao Thiên Toại cũng xông thẳng đến đánh với Địch Long Tuấn.
Lần này Hổ Đầu hòa thượng hỗn đấu với Phan Huỳnh Nương vững dạ không còn thấp thỏm như trước, vì có đủ mặt vây cánh đứng chung quanh, nếu thất bại sẽ nhảy vào giúp sức. Hổ Đầu hòa thượng bèn dụng chiêu "Mãnh Hổ Thôi Sơn" đứng chực sẵn.
Phan Huỳnh Nương thấy thế liền giở chiêu "Tọa Ma Thông Thiên" nhảy xổ vào đánh. Hổ Đầu hòa thượng cũng không chịu tránh, vươn thẳng hai cánh tay xông vào đánh, thành thử bốn cánh tay của hai người gạt trúng nhau đà mạnh quá bị bật trở lại, làm hai bên cũng phải khen thầm lẫn nhau có sức khỏe vô cùng.
Tiến sang thế khác Hổ Đầu hòa thượng lại dùng luôn chiêu bí hiểm "Cô Thụ Phản Căn" sấn vào.
Phan Huỳnh Nương cũng vội vàng dùng chiêu "Đoạt Hổ Thiên Tư" phá chiêu.
Hổ Đầu hòa thượng khiếp hãi lại dùng chiêu "Điên Long Tàn Hổ" đánh luôn.
Phan Huỳnh Nương cũng vội lia hai tay dùng chiêu "Song Long Bảo Nguyệt" hất cánh tay của Hổ Đầu hòa thượng ra.
Rồi hai người trổ hết các lối quyền thuật ra xung đấu rất mãnh liệt, tưởng chừng như sắp xảy ra cơn nguy hiểm.
Mao Thiên Toại đấu với Địch Long Tuấn cũng cậy đông người có phần can đảm hơn trước, hắn dùng ngay chiêu "Ô Long Nhập Tĩnh" đứng ra oai trước.
Địch Long Tuấn biết thế võ ác hiểm nếu không biết vào thì bị móc thủng tan yết hầu, bèn dùng ngay "Bách Điểu Quy Sào" rất kín đáo xông vào phá.
Mao Thiên Toại biết Địch Long Tuấn là tay lợi hại phải dùng chiêu "Sơn Truy Cầm Hổ" quỳ phục xuống như con hùm dữ ngồi chầu sẵn.
Địch Long Tuấn lại biết là hắn định đánh liều sống chết, nhưng cũng không sợ liền dùng chiêu "Nguyệt Lý Tàng Hoa" nhảy vào phá.
Mao Thiên Toại vội vung hai tay rồi nhảy vọt lên đá vào ngực.
Địch Long Tuấn cũng vội lấy gân, hai cánh tay đưa lên gạt hai chân Mao Thiên Toại một cái thật mạnh, hắn bị giật lùi ngã ngồi xuống đất, rồi cả hai đều đứng phắt dậy nhanh như hai con hùm xông vào hỗn đấu quyết xâu xé nhau để trả mối cừu thù khi trước, thành ra hai bên đấu thục mạng không biết gì là nguy hiểm, lại nhân là tay giỏi cả, càng đánh càng thấy đường lối quyền pháp biến ảo khác người, không ai chịu nhường ai.
Bốn người chia làm hai cặp hỗn đấu, hồi đầu Hổ Đầu hòa thượng tuy là bản lãnh cao cường nhất trong Bạch Liên giáo nhưng đã bị thương ở cánh tay từ trước chưa khỏi hẳn, nên hỗn đấu với Phan Huỳnh Nương lúc này đã hơi núng, sức chân tay bị rã rời, mồ hôi tháo ra như tắm. Mao Thiên Toại tuy cũng là tay tài giỏi nhưng đấu với Địch Long Tuấn thì cũng như con chim đã bị cạn hơi chồn dạ nên lúc ấy chân tay cũng bị luống cuống chỉ mong người vào giúp sức.
Hắc Xa Luân với Ô Hóa Nhi đứng ngoài thấy Hổ Đầu hòa thượng và Mao Thiên Toại đã hơi kém giảm, không đợi lệnh Hàn Thiên Tả sai khiến đã kêu gầm lên một tiếng rồi nhảy xả vào. Hổ Đầu hòa thượng với Mao Thiên Toại biết ý liền nhảy ra để Hắc Xa Luân đấu với Phan Huỳnh Nương, Ô Hóa Nhi hỗn đấu với Địch Long Tuấn.
Hắc Xa Luân dùng chiêu "Động Tĩnh Công Thủ", tay trái giơ lên mặt xòe năm ngón tay ra, tay phải nắm quả đấm thu vào mạng sườn, chân trái tiến lên, chân phải duỗi ra để nhử Phan Huỳnh Nương nhảy vào.
Phan Huỳnh Nương là tay nghệ thuật cao cường, cứ coi như thường, nhảy xổ đến dùng chiêu "Tả Hữu Thông Thiên" đưa thốc hai tay trái hắn định dùng hết sức mạnh kéo rạt xuống.
Hắc Xa Luân vội rụt tay lại được rồi trao người sang bên cạnh quỳ phục xuống dùng "Đơn Tỏa Liên Hoa" để nhử đánh lối ác độc.
Can đảm, Phan Huỳnh Nương không rụt rè dùng ngay "Song Đề Nhật Nguyệt", co hai tay lên mang tai nhảy vọt vào.

Hắc Xa Luân vung mình nhảy lên đá thốc hai chân vào ngực bà, nếu tay tầm thường thì đã bị hắn đá dập nát hết tim gan, vì đòn đá ấy rất hiểm độc, khi xưa Phương Kế Võ cũng bị chết về tay hắn.
Nhưng Phan Huỳnh Nương là tay tài giỏi tuyệt vời thì có khi nào bị mắc đòn đá ấy được? Bà liền giơ hai tay định nắm hai cẳng Hắc Xa Luân dùng hết sức quật mạnh xuống.
Hắc Xa Luân thất kinh vội co chân lên nhảo đi một vòng tránh thoát.
Rồi hai người cùng trổ các thế võ bí hiểm ra xung đấu, Phan Huỳnh Nương lúc ấy cũng hiểu chúng dùng kế "Xa luân chiến" đối địch cho mệt sức đi để chúng hạ thủ cho dễ, song bà vẫn không sợ gì lại càng lưu ý đánh cho chúng thất bại trước, làm bọn tà giáo đứng ngoài thấy thế cũng đều khiếp hãi.
Ô Hóa Nhi hỗn đấu với Địch Long Tuấn lần trước bất phân thắng bại, hai tay đã biết tài nhau nên đều phải đề phòng cẩn thận. Ô Hóa Nhi dùng "Song long quá bộ" lấy hết sức mạnh vươn hai tay đánh thẳng vào ngực Địch Long Tuấn.
Địch Long Tuấn cũng dùng ngay "Kim kê tỏa hầu" phá, rồi lại biến luôn sang "Họa mi thượng giá" đứng giữ sẵn.
Ô Hóa Nhi cũng là tay lợi hại dùng ngay "Tẩu tàng hỗ vĩ" nhảy vào đánh phá.
Địch Long Tuấn cũng dạo sang chiêu khác nghinh địch, hai người lại càng trổ hết tài lực đánh ráo riết hơn lần trước.
Nguy hiểm, trong khi đang hăng hái Địch Long Tuấn liền co chân nhảy lên đá một cái thật mạnh vào ngực Ô Hóa Nhi.
Lanh lẹ Ô Hóa Nhi tránh khỏi cú đá ấy. Chân trượt qua mạng sườn, thành ra hai người nhảy rập vào nhau.
Địch Long Tuấn thừa thế đánh luôn cả chân tay vào bả vai Ô Hóa Nhi, hắn tránh không kịp vội giơ tay lên đỡ, hai bên lại đập phải nhau mạnh quá bị bắn ra rồi đều loạng choạng ngã ngồi xuống đất, sau cùng nhảy phắt cả dậy xông vào hỗn đấu làm bọn tà giáo cũng khiếp hãi cho hai người đánh lắm chiêu dữ dội.
Phan Huỳnh Nương lúc ấy cũng định đánh chết Hắc Xa Luân ngay để báo thù trả hận cho Phương Kế Võ khi trước. Bà liền dạo ngay các đường quyền rất ác hiểm, biến hóa ra thiên hình vạn trạng, cốt làm cho Hắc Xa Luân bị luống cuống hoa mày tối mặt.
Thừa cơ, Phan Huỳnh Nương nhảy sát vào định móc yết hầu Hắc Xa Luân quật xuống thì dẫu hắn tài giỏi đến đâu cũng đừng hòng toàn mạng, nhưng Hắc Xa Luân là người tài nghệ cao cường, dầu sa cơ đến cỡ nào cũng còn đỡ tránh được nhiều miếng. Phan Huỳnh Nương thấy móc hầu hắn không trúng lại vội chao người xuống đánh ngang dưới đất một cái thực mạnh, tức thì Hắc Xa Luân bị ngã quay lông lốc dưới đất, bà lại co chân nhảy xổ vào đánh chặn xuống một cái gót chân thực mạnh nữa dẫu cho xương đồng da sắt cũng bị tan như xác pháo.
Giữa lúc ấy Hàn Thiên Tả đứng ngoài thấy thế khiếp hãi liền quát to lên một tiếng :
- Nguy! Hắc Xa Luân nguy mất! Các anh em mau vào cứu ngay mới được.
Hổ Đầu hòa thượng đứng cạnh đấy trong tay cầm sẵn cây thiền trượng liền sấn vào vụt ngang mình Phan Huỳnh Nương đánh vèo một cái thực mạnh.
May sao bà cất mình nhảy vọt ngay lên trên cao hơn một trượng mới thoát được làm Hổ Đầu hòa thượng vụt trượng cũng bị xô chúi theo, nếu bị hắn vụt trúng cây thuyền trượng nặng nề ấy thì còn chi tính mạng.
Lúc ấy Mao Thiên Toại cũng cầm sẵn cây côn xông ngay vào đánh Địch Long Tuấn để giúp sức Ô Hóa Nhi.
Địch Long Tuấn vội chao người nhảy vọt ra ngoài.
Phan Huỳnh Nương với Địch Long Tuấn ở phía ngoài liền nói lớn tiếng :
- Hàn Thiên Tả! Chúng bây thực là lũ tà giáo phản phúc vô thường, trước đã ước hẹn với ta một tỉ thí một, rồi chúng bây đổi người giúp nhau dùng xa luân chiến ta cũng không sợ, sau bị thất bại lại kéo đàn kéo lũ vào như thế thì tính cách của chúng bây hèn mạt vô cùng.
Không hề trả lời, Hàn Thiên Tả liền hô bọn chiến tướng là Hổ Đầu hòa thượng, Mao Thiên Toại, Hắc Xa Luân, Ô Hóa Nhi, Trịnh Phi Hùng, Hà Vân Báo đều tuốt binh khí xông cả vào.
Phan Huỳnh Nương với Địch Long Tuấn cũng vội giật được hai cây côn sắt của bọn tướng sĩ tà giáo xông vào hỗn đấu, hai người cũng quyết liều mạng xung đấu làm hai cây côn sắt vừa đánh vừa gạt mạnh quá bị cong quật lại, vì chúng đều là tay tài giỏi và có sức khỏe vô cùng.
Kinh hãi, khi người biết không còn cách nào để chống cự được, Phan Huỳnh Nương nhanh trí, liền sấn vào bắt sống lấy Trịnh Phi Hùng. Hai tay giơ lên làm cái mộc đỡ cho chúng khỏi sấn đến đánh.
Địch Long Tuấn thấy thế cũng thừa cơ túm ngay được Hà Vân Báo giơ lên, rồi hai người đều giơ hai đứa lên múa như binh khí.
Bọn tà giáo thấy thế đều hô hoán rầm lên :

- Các anh em mau giãn cả ra, đừng xông vào mà đánh phải hai người đang bị nó giơ lên. Mau, các anh em giãn cả ra.
Tức thì bọn tà giáo đều lui hết không tên nào dám xông đến gần.
Phan Huỳnh Nương với Địch Long Tuấn cứ giơ hai tên ấy như người cầm hai cái mộc đi giật lùi tìm đường ra làm chúng đều giận mà không dám tiến đến gần.

Hồi 19

Biết trước Trương Tam Phong đêm khuya đến cứu
Báo thù xưa Phan Huỳnh Nương ngày rạng dặn trò

Ra đến ngoài cửa sơn trại, Phan Huỳnh Nương với Địch Long Tuấn đang ôm hai tên Trịnh Phi Hùng và Hà Vân Báo trên tay, liền tung lên trên cao rồi giơ hai tay đón bắt lấy chân xé xác ra làm hai mảnh quăng vào mặt bọn tà giáo bốn mảnh xác còn giẫy đành đạch như bốn con cá bị quật chết.
Tên chúa đảng Hàn Thiên Tả và Hổ Đầu hòa thượng, Mao Thiên Toại, Hắc Xa Luân, Ô Hóa Nhi thấy thế đều tức giận gầm lên, múa binh khí nhảy xổ vào đánh.
Phan Huỳnh Nương với Địch Long Tuấn đều cất mình nhảy vọt lên trên núi chạy nhanh như bay.
Bọn tà giáo thấy hai người chạy lên núi thì cả mừng là bị mắc vào trong lưới vì trên ấy không còn đường nào chạy xuống được, còn chung quanh ngang sườn núi đã thiết lập sẵn những cơ quan bằng lưới sắt và binh khí mai phục đông như kiến, dầu có cánh cũng không thể nào trốn thoát được, nhưng Hàn Thiên Tả vẫn dẫn bọn đồng đảng theo lên bắt.
Phan Huỳnh Nương vì đã có chủ ý sẵn nên mới cùng Địch Long Tuấn chạy lên núi này vì lúc trước bà giết tên chúa đảng khi trước là Điền Quang Lộc có do thám ra một con đường bí mật. Trên ngọn núi hình thù như con rồng đá, trong mồm rồng đá có một cái hang chỉ vừa một người đi, ngoằn ngoèo chữ "chi" xuống tận dưới chân núi phía sau, ấy là một con đường thiên nhiên trên quả núi ấy tự nghìn xưa bà theo giết Điền Quang Lộc hắn chạy lên ngọn núi thì mất tích, nên bà mới khám phá ra con đường ấy, trong ký ức còn nhớ mãi đến ngày nay.
Nguy cấp Phan Huỳnh Nương lần này chạy lên ngọn núi thì không thấy cửa miệng con rồng đá đâu nữa, hình như chúng đã nhét một tảng đá lớn che lấp miệng hang bí mật, và Hàn Thiên Tả cũng biết con đường ấy là nơi kín đáo để phòng khi thất bại thì dẫn nhau tìm đường chạy, nên hắn lấy đá lấp miệng để biệt tích đi cho kẻ địch khỏi biết.
Trong khi luống cuống bị bọn Hàn Thiên Tả đuổi lên đến nơi, Phan Huỳnh Nương xắn tay áo vội vàng dùng thế "Tọa mã" ngồi xuống ôm tảng đá lớn bằng cái sập ra khỏi miệng con rồng, vừa đâu bọn Hàn Thiên Tả đuổi theo đến tận nơi, bà liền dùng thế mạnh quăng tảng đá xuống, định ném chết hết bọn Bạch Liên giáo.
Bọn Hàn Thiên Tả thấy thế kinh hãi, hoảng vía, may cho bọn hắn đều là tay tài giỏi, tảng đá ấy trúng vào đầu bọn tà giáo bị chết rất nhiều.
Lúc ấy Phan Huỳnh Nương với Địch Long Tuấn đã tìm đường chạy xuống dưới hang tháo thân, đường lối tối như bưng mắt và ngoằn ngoèo khó đi, cũng may hai người là tay tài nghệ cao cường mới chạy nhanh như chớp, ra khỏi cửa hang dưới chân núi chạy lẫn ngay vào khu rừng hoang giáp cạnh đấy.
Hàn Thiên Tả thấy thế tức giận vô cùng, không dám đuổi theo trong hang, vì lo sợ Phan Huỳnh Nương ám toán thì nguy, hắn bèn truyền lệnh cho binh sĩ mau đuổi xuống cửa hang dưới chân núi vây bắt, nhưng khi đến nơi cũng thấy giá chặn trước cửa hang bị bật tung ra, hai người đã chạy thoát không còn thấy hình ảnh đâu.
Tức giận, Hàn Thiên Tả với bọn tà giáo lúc ấy lại càng tức điên ruột, vì không ngờ Phan Huỳnh Nương lại biết con đường bí mật ấy và có sức khỏe ôm nổi tảng đá nặng hàng vạn cân bằng cách mau lẹ như thế, nếu người không có sức khỏe thì dẫu có biết con đường ấy cũng không thể nào ra thoát được.
Hàn Thiên Tả vội sai người khuân đá lấp hai cửa hang lại và sai binh sĩ mai phục nghiêm ngặt hơn trước, vì e Phan Huỳnh Nương với Địch Long Tuấn lại do con đường ngầm ấy đến lần sau nữa thì nguy.
Lúc ấy bọn Bạch Liên giáo tụ hợp nhau đủ mặt trong Tụ Nghĩa đường, rồi bàn nhau về chuyện không ngờ Phan Huỳnh Nương lợi hại như thế, vì thế nào bà cũng viện người tài giỏi đến đánh phá nhiều lần nữa.
Chúng lại dọn tiệc cùng nhau ăn uống trong Tụ Nghĩa đường mãi đến đêm khuya chưa tan, tuy ngồi bàn chuyện như vậy mà đêm hôm ấy Hàn Thiên Tả không cắt binh sĩ đề phòng cẩn thận cho lắm vì chúng yên trí là đêm hôm ấy Phan Huỳnh Nương với Địch Long Tuấn không khi nào đến ngay nữa, có ngờ đâu vì chỗ sơ ý đó mà lại xảy ra nguy hiểm.
Lại nói Phan Huỳnh Nương với Địch Long Tuấn ra khỏi cửa hang bí mật chạy vào trong khu rừng thì trời đã tối om, hai người bụng đói như bào bèn giở gói lương khô ra ăn lót dạ xong. Phan Huỳnh Nương bàn với Địch Long Tuấn :

- Không ngờ Bạch Liên giáo ngày nay chúng lợi hại hơn khi xưa nhiều, Hổ Đầu hòa thượng thực là tay kình địch của ta, tài giỏi hơn Điền Quang Lộc ngày trước, nếu không trừ được thì khó lòng đánh phá được Bạch Liên giáo. Huống chi Hàn Thiên Tả với Mao Thiên Toại cũng là tay tài giỏi tuyệt vời, lại thêm Hắc Xa Luân, Ô Hóa Nhi hai tên ấy như hai con hùm dữ có sức địch nổi muôn người. Vậy lúc này ta phải trừ bớt một vài đứa cho nhụt vây cánh chúng nó đi mới nghe.

Lắc đầu, Địch Long Tuấn nói :

- Không được, vì chúng nó có nhiều người, mình ít không thể nào chống chọi được, âu là hãy quay về nhà liệu kế khác.

Phan Huỳnh Nương cười nói :

- Ông chớ nên tôn chí khí của người mà để nhụt chí oai phong của mình, vả lại ta đi phen này không trả được thù cho Phương Kế Võ thì còn mặt mũi nào trở về Sơn Tây nữa? Tôi vẫn biết thế cô không thể nào địch chúng đông người đều là tay tài giỏi cả, nhưng đêm nay nhân nó thắng thế tất thế nào cũng không hòng, yên trí rằng ta đã xa chạy cao bay không còn can đảm trở lại, như thế ta có thể thừa cơ len lén đánh giết chúng nó một trận nữa. Họa may có cơ phản lại vi thắng chăng, bằng không ta cũng có thể làm cho chúng nó khiếp hãi một phen, rồi bấy giờ ta sẽ trở về bàn định kế khác cũng chưa muộn.

Nghe lời trần thuyết, Địch Long Tuấn gật đầu khen phải :

- Lão thật là cơ mưu thao lược, đoán việc như thể trông thấy, vả lại ta cũng cần phải trả được mối thù cho Phương Kế Võ mới cam lòng. Thôi, ta mau lẻn lên núi ngay lúc này, kẻo để chậm trễ lỡ mất dịp may.

Dứt lời Phan Huỳnh Nương với Địch Long Tuấn lại lẻn lên núi đánh phá Bạch Liên giáo, quả nhiên đêm hôm ấy chúng không đề phòng cho lắm, bọn quân tà giáo chỉ đánh trống cầm canh sơ sài, các cơ quan bằng lưới sắt ở trên ngang sườn núi tuy vẫn để đấy mà không người trông nom. Vả lại phi hành thuật của hai người rất tài giỏi, khi đi chỉ thấy hai cái bóng bay vụt qua nên chúng đều không biết, để hai người lên thoát trên ngọn núi vào tòa sơn trại.

Đêm hôm ấy bọn tà giáo Hàn Thiên Tả đang cùng nhau ngồi uống rượu trong Tụ Nghĩa đường. Hổ Đầu hòa thượng uống cạn chén rượu rồi nói với mọi người :

- Bần tăng giang hồ gần hết đời chưa thấy ai lợi hại như con mụ Phan Huỳnh Nương, ở chùa Bích Lâm hôm trước bần tăng bị mụ ám toán mấy ngọn "Mai Hoa trâm", rõ ràng biết trước mà không thể tránh thoát được, thiếu chút nữa bị hại về tay mụ, đến đây mụ lại ra oai xé xác hai viên tướng của ta và quăng tảng đá lớn chạy xuống dưới hầm bí mật trốn thoát, thật trong trí tưởng tưởng không ngờ con mụ đàn bà già nua mà khỏe như thế, vậy ta phải hết sức đề phòng mụ đến lần sau mới được.

Hàn Thiên Tả gật đầu nói :

- Quả là mụ tài giỏi thật, thảo nào đại chúa công năm xưa bị chết về tay mụ, nếu con mụ ấy còn sống ngày nào thì trong giáo ta phải lo ngày ấy, vậy sau nó còn đến nữa chúng ta sẽ hiệp lực, lại bắt cho kỳ được mới nghe, đừng để cho nó bắt người xé xác như lần này.

Tâm tính lỗ mãng, Ô Hóa Nhi nghe xong thốt nhiên nổi giận nói :

- Gớm, mỗi lúc lại để cho nó làm hăng như thế mãi được, chẳng lẽ anh em ta đều là tay anh hùng lẫm liệt mà không làm gì được mụ già chỉ còn nắm xương ma? Nhưng tôi chỉ tức có tên Địch Long Tuấn, mình hỗn đấu với nó hai phen định hạ thủ đánh đổ nó ngay mà không được, nếu lần thứ ba còn gặp nữa tôi quyết phải phục thù nó dưới gót chân này.

Dứt lời Ô Hóa Nhi vỗ ngay gót chân xuống đất đánh thình một cái, tức thì bị vỡ vụn ngay một viên gạch thụt sâu chân xuống quá mắt cá, tưởng chừng như mặt đất bị chuyển động cả.

Mao Thiên Toại cũng tức giận nắm chặt hai quả đấm tay và nghiến răng kêu kèn kẹt :

- Thật thế, tôi cũng chỉ căm tức tên Địch Long Tuấn vô cùng, tôi cùng hỗn đấu với nó hai lần mà không thể nào áp ngay được, lại tức vì nỗi nó phá tửu điếm của tôi nữa, xét đúng ra thì mình cũng không phải kém gì tài nghệ, chỉ tức có một điều ngang hàng không làm gì nổi nhau, nếu được thắng hay thua hắn thì không đến nỗi tức cho lắm.

Hàn Thiên Tả nghe lời Ô Hóa Nhi, Mao Thiên Toại hai gã tức giận thì cười nói :

- Ô, Mai hai hiền đệ chỉ một mực đeo đánh gã Địch Long Tuấn, chớ có biết đâu mụ Phan Huỳnh Nương đáng sợ hơn hết, như là vừa rồi Hắc Xa Luân hiền đệ suýt bị mụ dùng "Bạch hạt đạp tuyết" đá chết, may nhờ có Hổ Đầu quốc sư đánh ngang một cây thiền trượng cứu thoát được, cứ tưởng mụ bị cây thiền trượng ấy đánh tan thây nát thịt, không ngờ mụ nhảy vọt lên được nhanh như chớp, thật là người bản lãnh cao cường biết chừng nào.

Sẵn tính lỗ mãng và hiếu thắng, Hắc Xa Luân nghe Hàn Thiên Tả nói mình bị thua suýt chết về tay Phan Huỳnh Nương, hắn thốt nhiên tức giận đập hai tay xuống bàn một cái thực mạnh làm bát đĩa bật tung cả lên rơi xuống đất vỡ tan tành. Hắc Xa Luân kêu gầm lên một tiếng như con hổ rống :
- Phan Huỳnh Nương, con mụ Phan Huỳnh Nương, nếu ta bắt được mụ phen này quyết nhai vụn xương ra, cho ngươi khỏi chê ta là quân hèn nhát.
"Vèo"... "vèo"... tức thì có viên ngói từ trên nóc nhà bay vụt vào trong Tụ Nghĩa đường trúng ngay giữa mồm Hắc Xa Luân làm gãy mấy cái răng cửa hộc máu tươi ngã ngửa ra, hắn kêu thét lên một tiếng dữ dội.
Tiếp luôn mấy viên ngói nữa ném vù vù vào mặt Hàn Thiên Tả với Hổ Đầu hòa thượng, cũng may cho hai gã ấy nhanh mắt tránh khỏi.
Mao Thiên Toại là tay đại bợm giang hồ, nên biết cách ném ám khí của những tay dạ hành, thích khách rất lợi hại, hắn vội đứng dậy thổi tắt những ngọn đèn trong bàn tiệc đi cho kẻ địch khỏi trông thấy mà ném vào nữa.
Lúc ấy Hàn Thiên Tả đứng dậy hô to lên :
- Các anh em mau tuốt binh khí ra ngoài sân bắt thích khách kẻo đứng cả trong này bị nó ném ám khí thì nguy.
Bọn tà giáo nghe lời, Hổ Đầu hòa thượng, Mao Thiên Toại, Ô Hóa Nhi, Hắc Xa Luân cũng đã gượng dậy đều một loạt tuốt binh khí theo Hàn Thiên Tả chạy ra ngoài sân.
Quả nhiên thấy hai cái bóng đen trên nóc nhà lao mình nhảy xuống nhanh như chớp tức là Phan Huỳnh Nương với Địch Long Tuấn hai người đứng chực trên từ trước, Phan Huỳnh Nương thấy Hắc Xa Luân nói khoe khoang nên rút viên ngói ném ngay vào mồm hắn. Địch Long Tuấn cũng rút mấy viên ném Hàn Thiên Tả với Hổ Đầu hòa thượng.
Lúc ấy Phan Huỳnh Nương với Địch Long Tuấn múa tít hai thanh bảo kiếm tung ra những đạo hào quang lấp loáng như đàn rồng lửa quẩy khúc liệng chung quanh khu sân rộng, bọn Hàn Thiên Tả, Hổ Đầu hòa thượng, Mao Thiên Toại, Hắc Xa Luân, Ô Hóa Nhi đều múa binh khí xông vào hỗn đấu, vây chặt lấy hai người vào giữa, còn bọn quân tà giáo thì vây ở phía ngoài reo hét lên trợ oai.
Hắc Xa Luân đang khi căm tức Phan Huỳnh Nương đá ngã khi trước và bị ném viên ngói vào mồm rồi, hắn gầm lên một tiếng như sấm vang rồi múa tít cây nguyệt nha sản xông vào đánh Phan Huỳnh Nương ráo riết, lại thêm Ô Hóa Nhi với Hổ Đầu hòa thượng múa tảo dương sóc và thiền trượng vào sau.
Thế là Phan Huỳnh Nương một mình xung đột với ba con hùm rất hung tợn, thì dẫu tài giỏi đến đâu cũng không giữ phần thắng lợi được.
Hàn Thiên Tả với Mao Thiên Toại đều múa đao côn xông vào đánh Địch Long Tuấn, hai người ngang tay như mình mà quần thảo một thì cũng là nguy hiểm, nhưng Địch Long Tuấn nhờ có tài nhảy tránh lanh lẹn nên mới cầm đồng được ít lâu.
Phan Huỳnh Nương cũng bị ba gã ấy vây đánh ráo riết quá mà trong tay chỉ cầm có thanh kiếm mảnh khảnh không thể nào đương địch được những món binh khí nặng nề, nhưng cũng may bà có tài nghệ linh diệu khác đời nên mới nhảy tránh được hồi lâu.
Túng thế Phan Huỳnh Nương sực nhớ cái đỉnh đá cử lúc ban ngày để ở giữa sân, liền nhảy vọt đến tra thanh kiếm vào trong vỏ, hai tay cử cái đỉnh đá lên vung đánh ba món binh khí nặng nề là thiền trượng, nguyệt sản, tảo dương sóc đều bị cái đỉnh đá đánh bật ra luôn.
Song lẽ Hắc Xa Luân với Hổ Đầu hòa thượng vẫn căm tức Phan Huỳnh Nương vô cùng, hai gã ấy đều thi nhau múa nguyệt nha sản, thiền trượng xông vào đánh thục mạng, làm cái đỉnh của bà đang cầm cũng bị quật sứt nhiều miếng, rồi hai gã ấy lại xoắn chặt lấy Phan Huỳnh Nương vào giữa không để cho ra, khiến bà mệt mồ hôi đổ ra ướt đầm mình, thực bình sinh bà mới bị vây lần này nguy hiểm là một.
Địch Long Tuấn trong khi nguy hiểm ấy, cũng vội giật cây côn sắt của bọn phó tướng rồi cầm đầu côn dài hơn một trượng múa vung lên đánh, đà bay mạnh kêu vù vù như cơn gió bão, khiến bọn quân tà giáo đứng gần bị vụt vỡ đầu tan óc ngã chết nhan nhản, chúng khiếp hoảng kêu lên kinh trời động đất.
Thiên Tả và Thiên Toại thấy Địch Long Tuấn vớ được cây côn đánh hung hăng thì cả giận, hai gã ấy liền chuyển động hết gân sức múa đao côn xông vào đánh, lại bổ vây được Địch Long Tuấn vào giữa, làm Địch Long Tuấn bị nhọc phờ hai cánh tay mà không thể nào ra thoát được.
Phan Huỳnh Nương với Địch Long Tuấn đi báo thù cho Phương Kế Võ phen này không được lại bị vây trong sào huyệt của Bạch Liên giáo coi chừng sắp bị nguy hiểm đến nơi.

Bọn Bạch Liên giáo lại báo cho nhau biết để hiệp lực bắt sống Phan Huỳnh Nương với Địch Long Tuấn, nhưng hai người đều là tay đởm lược anh hùng, nên không biết sờn lòng cứ liều mạng đánh cho kỳ đến phút cuối cùng.
Đang cơn nguy hiểm bỗng thấy một đạo hồng quang từ trên cao bay vút xuống, tức là vị đạo nhân cầm thanh kiếm có ánh sáng đỏ rực. Vị đạo nhân ấy vóc người gầy gò như que củi, mình bận đạo bào lụng thụng, đứng xuống đất liền giơ tay vũ động thanh bảo kiếm tức thì tung ra muôn đạo hồng quang chói lọi, càng múa càng thấy lan rộng ra khắp cả sân, lạ nhất là đạo hồng quang ở thanh bảo kiếm tỏa ra khiến người rét lạnh cả tâm can và rợn cả thân thể, hình như những luồng gió thổi bạt người ra không thể sấn gần đến người đạo nhân được.
Bọn tà giáo thấy đạo nhân múa kiếm thì đến khiếp hãi không còn vía, vì Hổ Đầu hòa thượng biết đạo nhân là một vị kiếm tiên mới đào luyện được thanh bảo kiếm thu hấp những khí thiêng trời và lửa nhật nguyệt nên khi múa lên mới có những đạo hồng quang buông ra, múa thanh kiếm ấy muốn lấy đầu người dễ như trở bàn tay, nên chúng thấy thế đều vỡ mật bay hồn.
Phan Huỳnh Nương với Địch Long Tuấn lúc ấy cũng lấy làm lạ, không biết đạo nhân là ai mà lại có lòng đến cứu mình, chỉ biết là một vị đại kiếm tiên nghệ thuật cao siêu nên lúc ấy hai người đã vững tâm lại càng áp đánh bọn tà giáo dữ dội hơn trước.
Nhưng đạo hồng quang ở trong thanh bảo kiếm của vị đạo sĩ tung ra hình như có đức hiếu sinh không nỡ giết người chỉ thị uy để làm cho lũ tà giáo phải giãn ra không được áp bách đến gần Phan Huỳnh Nương với Địch Long Tuấn.
Phan Huỳnh Nương đang hỗn đấu với Hổ Đầu hòa thượng hồi lâu mà vẫn chưa phân thắng bại, thừa cơ lúc ấy bà liền giơ cái đỉnh đá dáng thẳng cánh vào đỉnh đầu Hổ Đầu hòa thượng.
Nhưng hắn là người tài nghệ trong khi bị khiếp sợ cũng còn để ý đề phòng, hắn liền nghiêng đầu tránh rồi vụt lại một cây thiền trượng, không ngờ cái đỉnh đá của bà đã đánh trúng vào bả vai Hổ Đầu hòa thượng ngã phục xuống, bật văng cả cây thiền trượng đang cầm trong tay ra, mà cây thiền trượng của Hổ Đầu hòa thượng cũng quật trúng bắp thịt cánh tay Phan Huỳnh Nương ngã người ngồi xuống đất, suýt nữa thì cả hai đều bị uổng mạng, rồi cùng đứng dậy ngay được.
Nhưng Hổ Đầu hòa thượng coi như bị thương nặng.
Lúc ấy Địch Long Tuấn cũng hăng máu quật Ô Hóa Nhi một côn trúng vào cánh tay trái, hắn bị thương kêu thét lên một tiếng cắm đầu chạy mất.
Bọn tà giáo Hàn Thiên Tả thấy hai viên đại tướng là Hổ Đầu hòa thượng với Ô Hóa Nhi đã bị trọng thương, lại thêm có đạo nhân múa kiếm lợi hại vô cùng, nên hắn khiếp hãi vội bảo nhau tìm đường chạy, vị đạo nhân ấy liền ngừng thanh kiếm lại cất tiếng nói to lên :
- Lũ tà giáo chúng bây chớ chạy vội, vì bần đạo là người tu hành lấy đức hiếu sinh không giết chúng bây, nhưng oan oan tương báo, chúng bây đã làm điều hung tợn giết người, thì sau này sẽ có người đến giết chúng bây trả lại mối thù ấy nên bần đạo cảnh cáo cho chúng bây biết trước mà lo lấy thân.
Đạo nhân nói dứt lời quay lại bảo Địch Long Tuấn :
- Con mau dẫn Phan lão bà theo thầy rời khỏi ngọn núi này, nay hãy tạm tha cho lũ tà giáo, chúng nấp đấy rồi sẽ có người đến trừng trị sau, vì ta là người tu hành không nên phạm đường sát sinh. Thôi con cùng Phan lão theo thầy đi ngay.
Kinh ngạc Địch Long Tuấn nhận rõ đạo nhân tức thầy mình hiệu là Lạp Đáp đạo nhân Trương Tam Phong thì rất lấy làm lạ, không hiểu sao đến cứu mình một cách nhanh chóng như thế, nếu không ắt bị xảy ra nguy hiểm. Địch Long Tuấn chưa kịp làm lễ yết kiến thì Trương Tam Phong đạo nhân đã nhảy vọt lên nóc nhà, Địch Long Tuấn với Phan Huỳnh Nương cũng vội nhảy theo sau.
Tức thì ba người xuống khỏi ngọn núi ấy, bọn quân tà giáo không tên nào dám ngăn cản, vì chúng đã bị kinh hồn vừa rồi.
Vào tới khu rừng thẳm ba người đứng dừng lại nghỉ chân. Địch Long Tuấn liền quỳ phục xuống làm lễ Trương Tam Phong đạo nhân :
- Bẩy lạy sư phụ, đệ tử lấy làm đội ơn người đến giải cứu khôn xiết, nếu không đệ tử không thoát khỏi nơi hang rồng hố cọp!
Trương Tam Phong đạo nhân liền nhấc Địch Long Tuấn dậy nói :
- Con không cần phải giữ lễ như thế, nhân thầy bấm tay biết con với Phan lão bà bị vây trong Bạch Liên giáo rất nguy cấp nên phải đến giải cứu.
Phan Huỳnh Nương lúc ấy cũng đến vái Trương Tam Phong đạo nhân rồi tạ ơn nói :

- Kính chào đạo trưởng, tôi rất lấy làm mang ơn đạo trưởng đến giải cứu, nhưng mối thù của Phương lão anh hùng bị hại về Bạch Liên giáo, tôi không báo phục được lấy làm hổ thẹn lắm, vậy tiện đây xin đạo trưởng ra ơn báo phục hộ, tất Phương lão anh hùng cũng được đội đội ơn dưới nơi chín suối khôn xiết.
Trương Tam Phong đạo nhân đáp lễ nói :
- Không dám, lão bà chớ dạy quá lời, vì bần đạo là kẻ tu hành không muốn phạm đến sát sinh, nên không nở giết gã Hàn Thiên Tả. Nhưng thiên lý chiêu chương, thể nào cũng có người đến trừng trị chúng nó, người đó lại tức là bọn học trò của lão bà dậy là Liễu Tinh Đởm, Phương Quang Diệm, Liễu Thuấn Anh, Phương Thuyền Cô có thể thu phục được Bạch Liên giáo. Bởi trước gã Hắc Xa Luân giết Phương Kế Võ lão anh hùng thì phải cần đến con là Phương Quang Diệm trả thù cha, cũng như Liễu Tinh Đởm trả thù cha là Liễu Hải Phong chặt đầu Không Nham hòa thượng khi trước, ấy là lẽ tất nhiên oan oan tương báo, không thể nào tránh được, vậy xin lão bà cứ yên tâm mau về thả bọn học trò ấy sang Vân Nam đây thì quyết trừ được đảng Bạch Liên giáo này tan ngay.
Ngạc nhiên, bà Phan Huỳnh Nương nói :
- Bẩm đạo trưởng, bọn Liễu Tinh Đởm, Phương Quang Diệm tài nghệ vẫn còn non nớt lắm, đối địch làm sao nổi Bạch Liên giáo?
Trương Tam Phong đạo nhân cười nói :
- Lão bà há lại không biết kỹ thuật của chúng ngày nay có phần tiến bộ hơn trước thập bội, vì chúng đã kế thừa được tài nghệ của lão bà truyền thụ cũng có thể đối phó được với trong đảng Bạch Liên giáo và bọn tà giáo giết chết cha chúng thì lẽ tất nhiên là oán cừu tương báo không thể nào tránh được. Song lẽ khí lực của chúng trong người chưa được kiên cố hoàn toàn, vậy nay bần đạo có mấy viên linh đan xin trao lại lão bà mang về cho chúng uống, thì sẽ cấu tạo lại khí cốt được cứng mạnh đủ đối địch với bọn Bạch Liên giáo không còn trở ngại gì.
Dứt lời, Trương Tam Phong đạo nhân hạ túi hồ lô đang đeo ở sau lưng xuống mở nút đổ ra bốn viên linh đan bằng hạt sen, đưa cho Phan Huỳnh Nương, rồi ngoảnh lại bảo Địch Long Tuấn :
- Con cũng có công dạy bọn anh em Phương, Liễu khi trước rồi kế đến Phan lão bà truyền thụ sau nên con cũng mau về khuyên bảo chúng mau sang đây trả thù thì hợp với lý của đạo trời báo ứng, còn như con là người có căn tu hành cũng không nên vi phạm đến điều sát sinh cho lắm.
Trương Tam Phong đạo nhân nói xong lại cúi đầu chào Phan Huỳnh Nương rồi nhảy vụt một cái chớp mắt không thấy hình ảnh đâu, làm Phan Huỳnh Nương với Địch Long Tuấn cũng đều khen ngợi là bậc kiếm tiên nghệ thuật cao siêu khác đời.
Phan Huỳnh Nương bèn lấy thuốc ở trong mình ra rịt vào cánh tay bị thương thấy đỡ đau ngay, rồi cùng Địch Long Tuấn nhằm đường về Thuần Dương miếu ở Sơn Tây.
Lại nói bọn tà giáo Hàn Thiên Tả thấy Trương Tam Phong đạo nhân múa kiếm rất lợi hại thì đều vỡ mật bay hồn, chúng không dám ngăn cản để mặc đạo nhân dẫn Phan Huỳnh Nương với Địch Long Tuấn xuống núi, rồi chúng xúm lại hỏi han Hổ Đầu hòa thượng với Ô Hóa Nhi xem bị thương có việc gì không.
Ô Hóa Nhi tuy bị thương còn có thể gượng được, nhưng Hổ Đầu hòa thượng bị Phan Huỳnh Nương đánh một cái đỉnh đá vào vai nặng quá chết hẳn cánh tay không nhấc lên được, ấy là tay nội công giỏi không thì đã bị đánh gãy tan xương.
Hổ Đầu hòa thượng lúc ấy đau nhức khó chịu bèn nói với Hàn Thiên Tả :
- Bần tăng bị mụ Phan Huỳnh Nương đánh mạnh quá lại đúng vào chỗ mạch môn, máu trong người khó chạy qua chỗ bị thương ấy được, chưa chắc bần tăng có thể sống qua ngày mai nữa không. Nhưng chúa công phải lưu ý gã đạo nhân Trương Tam Phong thầy Địch Long Tuấn là tay kiếm tiên thuở xưa rất lợi hại, khắp mặt khách giang hồ đều khiếp hãi, không ngờ nay lão còn sống đến đây thực là cơ nguy cho ta vô cùng. Sở dĩ bần tăng với Ô tướng quân cũng vì sợ thanh kiếm của Trương Tam Phong nên cuống chân tay không kịp đề phòng mới bị mụ Phan Huỳnh Nương với Địch Long Tuấn đánh bị thương.
Hổ Đầu hòa thượng nói chưa dứt lời bị hộc ra một vũng máu tươi rồi nằm trương hai mắt chết ngất đi, vì chỗ bị thương đau quá không thể chịu nổi.
Hàn Thiên Tả và bọn tướng trong Bạch Liên giáo khiếp hãi không còn hồn vía, vội vực Hổ Đầu hòa thượng vào trong phòng đặt nằm lên giường. Hàn Thiên Tả lay gọi Hổ Đầu hòa thượng tỉnh dậy, rồi sai người lấy thuốc trị thương đổ cho uống.
Hổ Đầu hòa thượng đẩy chén thuốc ra nắm tay Hàn Thiên Tả sẽ nói :
- Không thể hoãn cứu được, vì chỗ bị thương nặng quá đứt cả tia máu, uống thuốc vô cũng bằng thừa, chưa chắc đã sống khỏi đêm nay.
Nghe nói khiếp hãi, Hàn Thiên Tả vội kiếm lời an ủi :

- Quốc sư yên tâm điều trị, họa may có thể hoãn cứu được chăng?
Lắc đầu, Hổ Đầu hòa thượng bị nghẹn họng không nói ra lời được, hồi lâu bỗng kêu thét lên một tiếng dữ dội :
- Thôi chết rồi, xin chúa công ở lại.
Hộc ra một bãi máu tươi, hai mắt trợn ngược và chân tay giẫy lộn một lúc thì chết hẳn.
Hàn Thiên Tả và bọn tà giáo lúc ấy đều căm tức Phan Huỳnh Nương với Địch Long Tuấn vô cùng, chúng đều nghiến răng trợn mắt tỏ ra ý định báo thù cho Hổ Đầu hòa thượng, là người giỏi nhất trong giáo mà bị chết, trách nào chúng chẳng tức giận.
Ngày hôm sau Hàn Thiên Tả truyền hết tướng sĩ trong Bạch Liên giáo đều phát tang rồi mai táng Hổ Đầu hòa thượng long trọng, để tỏ ra ý tôn sùng một người tài giỏi có công mà bị chết.
Sau khi việc chôn Hổ Đầu hòa thượng xong, Hàn Thiên Tả liền bàn mưu canh phòng Phan Huỳnh Nương với Địch Long Tuấn lần này nữa, vì e xảy ra cuộc đọ máu kinh hồn hơn những lần trước nhiều, nên chúng bèn định kế chiêu nạp anh hùng hào kiệt trong đời cho thêm vây cánh để phòng khi đối địch với kẻ thù.
Nhắc lại anh em Liễu Tinh Đởm, Liễu Thuấn Anh, Phương Quang Diệm, Phương Thuyền Cô tuân lời sư phụ và Phan Huỳnh Nương, ở lại Thuần Dương miếu luyện tập võ nghệ. Về phần anh em Liễu Tinh Đởm thù nhà đả trả không còn vương víu tấc lòng, nên chỉ ra công học tập cho chóng thành tài, mong rằng sau này để giúp đời được nhiều nghĩa vụ. Về phần anh em Phương Quang Diệm, tuy đang học tập mà lúc nào cùng nhớ đến cha ở nhà không người phụng dưỡng, nhiều khi muốn về thăm cha thì lại sợ lệnh nghiêm cấm của thầy không dám rời khỏi.
Cho hay phụ tử tình thâm, không biết vì lòng mong nhớ hay có vong hồn thiêng liêng thực. Một đêm Phương Quang Diệm đang ngủ nồng giấc, bỗng mơ thấy cha là Phương Kế Võ đứng xõa tóc lù lù ở đầu giường, chàng vội dậy gọi cha thì không thấy thưa rồi biến đâu mất, lúc tỉnh giấc thành chiêm bao, Phương Quang Diệm lấy làm lạ đem lời ấy nói với em gái là Phương Thuyền Cô và anh em Liễu Tinh Đởm, Liễu Thuấn Anh biết, ai cũng đều nói vì lòng nhớ mong mà đêm khuya nằm mơ tưởng, nên Phương Quang Diệm cũng nghĩ là mộng mị không thể tin.
Nhưng sao chàng vẫn nóng ruột, vì cha đã lâu không đến đây, mà hai thầy cũng đi chơi mãi không về làm cho Phương Quang Diệm trông ngóng dàm dàm, hầu như đã mòn con mắt mà không thấy người.
Cách đó ít lâu mới thấy Phan Huỳnh Nương với Địch Long Tuấn về Thuần Dương miếu, anh em Phương, Liễu bốn người đều vui mừng ra nghinh tiếp vào trong thiền phòng nhưng coi vẻ mặt hai thầy không được vui mừng như trước, bốn trò sinh nghi không dám hỏi.
Mãi mấy hôm sau, anh em Phương Quang Diệm, Phương Thuyền Cô đến quỳ xuống xin phép Phan Huỳnh Nương :
- Thưa lão bà cho phép chúng con về nhà thăm cha vài hôm, vì đã lâu ngày chúng con lấy làm nhớ mong lắm.
Phan Huỳnh Nương với Địch Long Tuấn nghe lời anh em Phương Quang Diệm thì không thể cầm lòng được, đều rơi nước mắt, Phan Huỳnh Nương cố gượng lời nói :
- Quang Diệm, Thuyền Cô, hai con kiếp này chớ hòng trông thấy mặt cha nữa!
Khiếp hãi, Phương Quang Diệm, Phương Thuyền Cô hai anh em vội hỏi :
- Bẩm thưa lão bà, cha con làm sao? Hiện giờ cha con đâu? Vì sao?
Cố cầm nước mắt, Phan Huỳnh Nương nói :
- Cha con bị bỏ mình về tay Hắc Xa Luân Bạch Liên giáo từ năm trước...
Chưa kịp nghe hết lời, anh em Phương Quang Diệm, Phương Thuyền Cô đều kêu rú lên một tiếng rồi ngã phục xuống đất nằm, hôn mê bất tỉnh.
Bấy giờ anh em Liễu Tinh Đởm, Liễu Thuấn Anh đứng cạnh đấy cũng lấy làm thương tâm cho anh em họ Phương, cảnh nhà ngộ biến, cha già bị hại, chẳng khác gì mình năm xưa, thì không thể nào cầm nước mắt thương bạn được, rồi anh em họ Liễu đến vực Phương Quang Diệm, Phương Thuyền Cô ngồi dậy, lay gọi hồi lâu mới tỉnh lại than khóc rất là thảm thiết.
Phương Quang Diệm với Phương Thuyền Cô lại vội hỏi Phan Huỳnh Nương về tình hình cha bị chết ra sao, bà bèn thuật rõ chuyện Phương Kế Võ cùng Địch Long Tuấn sang Vân Nam đấu võ, sơ ý để Hắc Xa Luân đá bị trọng thương chạy về đến nhà thì chết, rồi bà với Địch Long Tuấn đã đi báo thù nhiều phen không được cho anh em họ Phương nghe.
Anh em họ Phương nghe rõ chuyện lại càng căm tức và vật mình than khóc rất thảm thiết, rồi lập chí quyết báo thù.

Hồi 20

Trả thù sâu, tiểu anh hùng mạo hiểm lên núi
Nhớ tình cũ, nữ ni cô hồi tưởng lúc vào chùa

Phương Quang Diệm, Phương Thuyền Cô nghe tin cha bị hại, lòng đau như cắt, Địch Long Tuấn liền kiếm lời khuyên ngăn rồi nói :
- Hai con cần phải để trí nghĩ tìm sang Vân Nam báo thù huyết hận chớ thương tiếc mãi mà vô ích, vì ở đời việc đã xảy ra thì không thể hoãn cứu được nữa. Đến như ta với Phan lão bà đã dụng hết tâm cơ mà không thể nào trả được thù cho cha con bởi trong Bạch Liên giáo chúng có nhiều tay tài giỏi lắm.
May sao các con ngày nay nhờ ơn Phan lão bà chỉ bảo thêm nên đã thành người tài nghệ hoàn toàn, có thể theo ta cùng đi chuyến này mà thành công chăng?
Phương Quang Diệm với Phương Thuyền Cô đều nói :
- Thưa sư phụ tài nghệ của anh em con đối địch với bọn Bạch Liên giáo có khác gì đem trứng chọi đá? E rằng không thể toàn vẹn được.
Địch Long Tuấn nghiêm sắc :
- Không ngại, vì ta đã biết tài nghệ của các con ngày nay cũng sấp xỉ được như ta rồi, chỉ riêng về phần khí cốt thì còn hơi kém, nhưng sư tổ đã gửi cho bốn viên linh đan, thì khí cốt sẽ được kiên cố hoàn toàn, có đủ tài lực đối phó với người trong Bạch Liên giáo.
Phan Huỳnh Nương nghe lời Địch Long Tuấn liền lấy bốn viên linh đan ra cho Phương, Liễu bốn người, quả nhiên ăn vào thấy gân xương mạnh khỏe hơn mấy phần, vì bốn người vừa thử sức cử những vật nặng, nên có thể biết được ngay.
Phan Huỳnh Nương lại nói với Phương, Liễu bốn người :
- Các con sang Vân Nam chuyến này cần phải dùng mưu thế nào vào đầu hàng được trong Bạch Liên giáo, vì chúng nó đều thấy lạ không nhận được các con. Sau khi vào được đấy rồi các con sẽ thừa cơ hay lập mưu thế nào giết mấy đứa tài giỏi đi trước cho chúng nó nhụt bớt vây cánh, bấy giờ ta cùng sư phụ các con ở ngoài đánh vào thì sẽ trừ được đảng tà giáo ngay.
Bọn anh em Phương, Liễu bốn người tuân lời Phan Huỳnh Nương liền khởi hành đến Vân Nam tìm đảng Bạch Liên giáo ngay.
Phan Huỳnh Nương với Địch Long Tuấn cũng lẻn đi theo sau, lần này quyết trừ cho được Bạch Liên giáo mới nghe.
Nói riêng về bọn Phương, Liễu bốn người. Liễu Thuấn Anh với Phương Thuyền Cô đều ăn bận giả trai để dọc đường cùng đi cho tiện. Ngày kia đi đến dưới chân núi Kim Mã thuộc địa giới Vân Nam là một nơi thị trấn người qua lại đông như thác chảy, chợt một nơi người xúm đông như kiến tức là cửa hiệu chuyên bán phấn son của đàn bà dùng trang điểm.
Nguyên trong cửa hiệu ấy có một cậu bé chừng mười bảy, mười tám tuổi ngồi trong bàn thu tiền để tiếp khách đến mua hàng, vì cậu bé ăn nói rất có duyên nên nhiều cô đến mua hàng lúc nào cũng đông kìn kịt.
Ngày hôm ấy có một cô thiếu nữ đến mua hàng, nhan sắc cũng dễ coi, bảo lấy một hộp sáp son rất tốt cho xem, cậu bé đon đả lấy một hộp đưa ra, cô thiếu nữ chê hộp sáp son ấy màu không được tươi cho lắm, cậu bé thấy cô ưa nhìn thì nói bông đùa :
- Thưa cô thứ sáp son này màu đỏ tươi nhất trong hiệu tôi mới dám đem ra bán cho cô, nếu cô không tin thì điểm thử mới có nhận thấy màu tốt đẹp được.
Cô thiếu nữ nghe nói cũng bật buồn cười :
- Thế thì anh hãy thử bôi lên môi anh cho tôi coi nào.
Sẵn tính khôi hài, cậu bé bèn lấy sáp son điểm lên môi ngay rồi bĩu dài cặp môi đỏ lòm ghé vào gần mặt cô thiếu nữ, lại nói bông lơn :
- Đó, cô thử coi màu sáp son đây có đỏ tươi không? Như bôi vào môi tôi thì không thể nào nhận cho hết vẻ đẹp được, vậy xin cô hãy ghé môi vào quẹt thử sáp son ở môi tôi sang thì sẽ thấy màu đỏ tươi đẹp lạ thường, nếu không được như lời tôi không lấy tiền.

Bọn đàn bà con gái đứng mua đông chung quanh đấy cũng bật cười rầm lên, làm cho thiếu nữ đỏ mặt thẹn quá hóa giận, liền trỏ tay vào mặt cậu bé mắng :

- Thằng chết đâm chết chém kia, dám vô lễ trước mặt ta?
Dứt lời, trong khi bất phòng cô dang tay đánh "đét" một cái thực mạnh trúng má cậu bé đỏ lằn lên, lại nhân lúc ấy người chủ hiệu không có nhà, cậu bé bị tát tê điếng cả bên mặt lại vừa thẹn với mọi người đứng xem.
Cậu bé cũng tức giận giơ nắm tay vào mặt cô thiếu nữ nghiến răng trợn mắt mắng :
- Con đĩ trăm thằng kia làm bộ làm tịch thực, mày dám xấc láo trước mặt ta, ta truyền đời báo danh cho mày là con chó vào luồn ra cúi trong đảng Bạch Liên giáo có cậy thế cậy thần được mãi không? Vì bọn Bạch Liên giáo chúng bây bội nghịch quốc pháp tất sao cũng có ngày bị chém đầu đem bêu ở các nơi.
Thiếu nữ bị mắng lần này tức giận như điên liền trỏ tay vào mặt cậu bé làm rầm rĩ lên :
- Thằng nhép con này lại càng xấc láo, mày to gan chừng nào mà dám nhiếc mắng cả Bạch Liên giáo? Như thế ta thiết tưởng cửa hiệu này dẫu ông trời mở cũng bị phá tan ngay!
Trong khi cãi nhau náo động, người kéo đến xem đông như kiến, làm cậu bé cũng sợ tái mét mặt không dám nói năng gì nữa.
Bỗng thấy một chàng thiếu niên đứng xem trong đám đông người, cô thiếu nữ im hẳn tiếng cãi cọ, rồi vội đến nắm cánh tay chàng thiếu niên hỏi :
- Có phải Liễu... sao công tử thấy tôi lại không gọi cho biết trước?
Thiếu nữ nói đến đây, lại quay lại trỏ tay đe cậu bé trong hiệu :
- Liệu hồn, ta hãy tạm tha cho mày, vì gặp người quen ta có chút việc cần.
Thiếu nữ vừa nói vừa kéo tay chàng thiếu niên tức Liễu Tinh Đởm ra khỏi đám đông người.
Phương Thuyền Cô lúc ấy trông mặt thiếu nữ có vẻ quan quen bèn cùng Phương Quang Diệm, Liễu Thuấn Anh chạy đến gần. Phương Thuyền Cô mới nhận được thiếu nữ là nha hoàn của Mai Hương Châu ở nhà Tiết Cẩn khi trước.
Phương Thuyền Cô vội hỏi Vân Hương :
- Thế bây giờ nhị phu nhân của ngươi đâu, hiện giờ nàng có ở đây không?
Làm Liễu công tử ngày đêm mong mỏi nhị phu nhân không ăn không ngủ được.
Nhưng sao thầy trò ngươi lại lưu lạc đến đây?
Vân Hương nhìn Phương Thuyền Cô hồi lâu không nhận được, sau bật buồn cười nói :
- Thôi tôi hiểu Phương cô nương rồi, để tôi đưa cô nương đến chơi với nhị phu nhân. À, hai vị này đây có phải là người cùng đến với cô nương?
Phương Thuyền Cô chưa kịp trả lời Phương Quang Diệm, Liễu Thuấn Anh đã gật đầu tỏ ra ý phải.
Liễu Tinh Đởm thấy Vân Hương cứ nắm mãi tay mình thì ngượng nói :
- Ngươi buông ta ra, cứ nắm thế này để người qua đường trông thấy còn gì là thể thống?
Vân Hương cười nói tự nhiên :
- Công tử là người xứ Bắc, thảo nào không biết rõ phong tục miền Nam đây, vì con gái ở đây thấy người quen phải nắm tay hỏi han mới là có lễ tôn trọng, nếu không thế thì là cách tiếp đãi hờ hững không tình thân mật. À, nhân tiện lão gia tôi không có ở nhà, vậy công tử mau theo tôi đến cùng nhị phu nhân bàn chuyện cơ mật.
Vân Hương nói rồi dẫn bọn Liễu Tinh Đởm bốn người ra khỏi nơi thị trấn đó đến một tòa sơn trang, thấy có một bọn người rất đông đều bận quần áo chẽn, cạnh sườn đeo gươm đao, đứng xếp hàng hai bên trong rất nghiêm chỉnh. Vân Hương liền đứng giới thiệu với bọn người ấy :
- Đây tức là bốn người cùng làng với phu nhân tôi xin đến đầu vào Bạch Liên giáo nên tôi dẫn bốn người này đến phòng phu nhân để khai rõ danh sách.
Bọn người ấy nghe nói liền tuốt gươm đao ra khỏi vỏ rồi đều giơ bổng lên đầu, làm bọn Liễu Tinh Đởm bốn người cùng kinh ngạc không hiểu vì lẽ gì, Vân Hương bật cười nói :
- Công tử đừng lấy làm lạ, đó là người trong giáo thi hành lễ nghinh tiếp.
Bọn anh em Liễu Tinh Đởm mới hiểu lẽ, rồi theo Vân Hương vào trong cửa sơn trại lại thấy một bọn người nữa đến thăm hỏi, Vân Hương cứ nói như lời trước, chúng lại tuốt gươm đao ra chào như vừa rồi.
Vào đến tòa nhà trong, Vân Hương bảo bọn Liễu Tinh Đởm ngồi chờ ở đấy.
Nguyên tòa nhà đây là của Mai Hương Châu với hai nha hoàn Vân Hương, Vận Hương ở, trừ phi Giáo chủ Hàn Thiên Tả ra thì không ai dám tự quyền đi vào.
Nha hoàn Vân Hương mời bọn Liễu Tinh Đởm bốn người ngồi chờ ở gian nhà khách, rồi đi vào căn phòng phía trong. Hồi lâu thấy nha hoàn Vận Hương chạy ra tươi cười nói :
- Chào công tử, phu nhân tôi xin mời công tử vào cho trong kia.

Liễu Tinh Đởm, Phương Quang Diệm, Liễu Thuấn Anh, Phương Thuyền Cô bốn người đều đứng dậy theo Vận Hương vào trong phòng ấy, thấy Mai Hương Châu điềm nhiên ngồi tựa trên giường, nhan sắc lộng lẫy như một nàng tiên nga xuống trần, khi nàng trông thấy Liễu Tinh Đởm thì trong lòng không biết bi thảm hay vui mừng, nàng vội đứng dậy mời bọn Liễu Tinh Đởm bốn người ngồi xuống.
Mai Hương Châu liền bước đến trước mặt Liễu Tinh Đởm hai mắt ngừng ngừng lệ sa khẽ nói :
- Liễu công tử, thiếp thực là người hèn mạt xấu xa phụ tình công tử, nay không còn mặt mũi nào trông thấy công tử nữa...
Nàng nói đến đây nước mắt giàn giụa như nghẹn cổ không thể thốt ra lời được.
Lòng người há phải gỗ đá, Liễu Tinh Đởm cũng phải cảm động vội kiếm lời an ủi nàng :
- Nàng chớ quá phiền muộn mà nghĩ lầm như thế, nếu tôi oán trách nàng thì có khi nào lại tìm đến đây? Nay tôi thấy nàng không việc gì thì lấy làm sung sướng vô cùng, nàng chịu nhẫn nhục tiểu tiết mà hoàn toàn đại chí thực là một người rất đáng khen. Phương chi đường lối còn dài tôi với nàng há lại không còn ngày ân ái hay sao? Nàng chớ nên phiền muộn làm tôi cũng thêm buồn lòng.
Ấy là Liễu Tinh Đởm nghĩ ơn nàng giúp chàng trả được thù cha khi trước, nên phải kiếm lời khuyên nàng để tạ ơn ấy và tiện dịp báo thù cho anh em họ Phương bây giờ.
Cố cầm giọt lệ, Mai Hương Châu lại nhìn Phương Thuyền Cô, và Phương Quang Diệm, Liễu Thuấn Anh ba người rồi nói :
- Sở dĩ thiếp bị thất tiết với gã Hàn Thiên Tả ở núi Kim Mã đây cũng vì cứu Phương công tử và hai vị tiểu thư ở chùa Ngọc Long ngày trước, may sao chàng Liễu Tinh Đởm lại tìm đường đến đây thì thực là cái tử kỳ của thiếp sắp đến rồi.
Nhưng sau khi thiếp đã chết mà chàng Liễu Tinh Đởm có quên thiếp chăng thì công tử với hai vị tiểu thư xin vì thiếp mà nhắc lại chàng đừng nở quên vong hồn kẻ bạc mệnh này. Cứ mỗi khi thanh minh giai tiết thì chàng đốt cho thiếp một nén nhang, một thỏi vàng ở bãi tha ma, rồi gọi đến tên thiếp, nhỏ vài giọt lệ đồng tình thì nơi chín suối thiếp đội ơn khôn xiết, vì sau khi thiếp chết rồi linh hồn lúc nào cũng phảng phất chung quanh người chàng.
Liễu Tinh Đởm thấy nàng nói quá si cũng vội ngắt lời :
- Nàng nói như vậy thật quá khinh tôi lắm, chẳng biết tôi có điều gì phụ lòng mà nàng thốt ra lời ấy? Vả trước khi tôi biết nàng thì không phải là chỉ cốt chiếm cứ lấy danh tiết của nàng nghĩa là chỉ cảm kích tấm lòng quá hậu, vậy nàng đừng quên như thế.
Mai Hương Châu vội xua tay nói :
- Sẽ chứ, thiếp còn nhiều chuyện cần phải nói với chàng.
Mai Hương Châu nói dứt lời liền bảo hai nha hoàn Vân Hương, Vận Hương ra đứng gác ngoài cửa phòng, kẻo khi có người lẻn đến ngay trộm thì nguy.
Mai Hương Châu lại bảo bốn người khai tên giả mạo, Liễu Tinh Đởm đặt tên là Trương Tích Thuần, Phương Quang Diệm là Trương Tích Cổ, Phương Thuyền Cô là Trương Tích Thư, Liễu Thuấn Anh là Trương Tích Bằng, vờ nhận là bốn anh em để vào sổ danh sách cho tên Hàn Thiên Tả không nghi, lại bảo bốn người tự ký tên họ vào đây cho chắc chắn.
Nguyên từ khi Hàn Thiên Tả thu phục được Mai Hương Châu thì rất yêu mến nhan sắc của nàng, nên những sự cơ mật trong Bạch Liên giáo liền trao cho nàng chưởng quản để mua lấy trái tim nàng yêu mình. Hàn Thiên Tả lại lập ý bắt anh em Phương Quang Diệm, Phương Thuyền Cô để cướp lấy Kiền Khôn Kính về dùng, vì gương ấy của nhà họ Phương từ xưa đến nay đã sát hại bao nhiêu người trong Bạch Liên giáo.
Mai Hương Châu thấy thế cố khuyên ngăn Hàn Thiên Tả đừng tróc nã anh em họ Phương nữa cũng không được, vì hắn chỉ ham lấy Kiền Khôn Kính là vật rất lợi hại, nhưng khi ấy anh em họ Phương đã ẩn vào Thuần Dương miếu theo Phan Huỳnh Nương luyện tập thêm võ thuật, nên Hàn Thiên Tả cho người đi tầm nã không thấy, vì Thuần Dương miếu kiến thiết ở dưới địa huyệt rất bí mật.
Lúc ấy Mai Hương Châu đang ngồi bàn chuyện với bọn Liễu Tinh Đởm trong phòng bí mật, Liễu Thuấn Anh sực nghĩ ra một kế nói với Mai Hương Châu :
- Anh em chúng tôi đều là nhờ ơn phu nhân giải cứu khi trước mới còn sống đến ngày nay, nên rất lấy làm cảm kích xin nói rõ thật tình để phu nhân biết.
Nguyên anh Tinh Đởm và chị Thuyền Cô có hai thanh bảo kiếm rất lợi hại là Thanh Phong, Thu Nguyệt, ngày trước phu nhân đã được trông thấy ở nhà Tiết Cẩn. Nhưng còn Kiền Khôn Kính khi gặp lại thì ngỡ có một mặt lúc giở ra thành hai mặt, mặt gương Kiền lại cũng do anh Tinh Đởm tôi dùng, mặt gương Khôn lại cũng chị Thuyền Cô giữ. Nếu nói đến hai mặt Kiền Khôn Kính ấy thì thật là vật báu trên đời

hiếm thấy, có thể so sánh ngang bằng với bọn Phiêu Thiên An của Quảng Thành Tử trên bảng Phong Thần, và cái Kiền Khôn Quyện của Na Tra thái tử lợi hại như nhau. Kiền Khôn Kính tuy không có phép thần thông biết linh biến, song người anh hùng hào kiệt bực nào, hay thiên binh vạn mã khi chiếu vào thì đều bị quáng mắt đứng đờ ra đành để cho người vào giết, không còn biết đường lối mà chạy, như thế Kiền Khôn Kính này có thể diệt được bọn Bạch Liên giáo và giết chết Hàn Thiên Tả để trả thù cho Phương lão bá, vậy chưa rõ ý kiến phu nhân ra sao?

Mai Hương Châu nghe Liễu Thuấn Anh còn đang do dự chưa nói, Liễu Tinh Đởm biết ý nàng bước đến gần sẽ hỏi :

- Nàng hiểu rõ trong Bạch Liên giáo có bao nhiêu vũ đảng? Nhân ngày trước ông nội Phương thế huynh là Phương Kiện Hầu người đại cừu thù của Bạch Liên giáo. Nay Phương thế huynh xin kế thừa chí hướng ông nội, không những thế lại mang thêm mối thù không đội trời chung của cha bị hại, nên quyết tảo trừ hết dư đảng Bạch Liên giáo, bằng không sau này chết xuống suối vàng còn mặt mũi nào trông thấy ông cha, mà hiện giờ con cháu đời đời cũng thêm thẹn với khắp mặt anh hùng trên chốn lục lâm giang hồ, vậy xin giúp đỡ Phương thế huynh một tay trả được thù ấy thì ân đức muôn đời không quên.

Mai Hương Châu khẽ gật đầu nói :

- Thiếp do dự cũng vì định trả hộ mối thù cho Phương công tử vì vũ đảng bọn Bạch Liên giáo đông không biết bao nhiêu mà kể, lại phần nhiều là tay tài giỏi cả, như Hàn Thiên Tả, Hắc Xa Luân, Ô Hóa Nhi, Mao Thiên Toại đều luyện được con mắt như lửa, nhìn mặt trời không biết chói, họa chăng chỉ làm quáng mắt được những bọn tì tướng, đến như Phan Huỳnh Nương với Địch Long Tuấn là sư phụ của công tử là bậc tài giỏi, mà hai phen đến đấy không làm gì nổi chúng.

May sao gã Hổ Đầu hòa thượng vừa bị Phan Huỳnh Nương đánh chết, nếu không còn một con hùm dữ để trị nữa, vậy lúc này ta phải dụng mưu thủ thắng, không thể dùng vũ phấn đấu được.

Liễu Tinh Đởm vội an ủi nàng :

- Nàng nghĩ thế cũng phải, nhưng tài nghệ của anh em tôi ngày nay khác hẳn thuở xưa một vực một trời, có thể đủ lực đối phó với bọn Hàn Thiên Tả được, mà hiện giờ sư phụ tôi là Địch Long Tuấn với Phan Huỳnh Nương cũng đã ám trợ chung quanh quả núi Kim Mã đây, miễn là nàng cứ giới thiệu thế nào cho anh em tôi được giáp mặt chúng nó, rồi thì sẽ có phương kế đối phó.

Mai Hương Châu nghe lời quả quyết của Liễu Tinh Đởm thì cũng có ý vui mừng nói :

- Nếu chàng tài năng nghị lực đối phó với bọn Hàn Thiên Tả thì có gì sung sướng cho bằng, thế thì mối thù của Phương lão anh hùng quyết thế nào cũng trả được. Còn thiếp giới thiệu cho chàng được giáp mặt Hàn Thiên Tả là sự rất dễ dàng, nhưng hắn giờ còn đang đến Sơn Tây định lùng bắt Phương công tử và Phương tiểu thư để trừ đi như người là cỏ đào sạch rễ, kẻo khi nẩy mầm sinh tai họa, vậy nay chàng với các vị tạm thời ở đây để khi nào Hàn Thiên Tả về ta sẽ liệu thế trừng trị...

Anh em Phương Quang Diệm, Phương Thuyền Cô nghe lời Mai Hương Châu vừa nói đến đấy thì cả giận hỏi :

- À, thế ra Hàn Thiên Tả còn định lùng giết cả anh em tôi? Hay cho quân thất phu này gian ác thật, đã sát hại cha tôi mà vẫn chưa cam lòng, nay định lại tróc nã cả anh tôi nữa như thế tôi quyết thề không giết chết lũ tà giáo chúng nó thì không xốn làm người.

Mai Hương Châu bèn kiếm lời khuyên ngăn :

- May cũng may cho công tử với tiểu thư đã đến đây rồi, nếu còn ở Sơn Tây mà gặp nó thì nguy mất, nó không những là võ nghệ cao cường lại mưu trí xảo quyệt, hễ nó có thể áp đảo được mình sẽ dùng vũ lực đối phó hoặc không đánh được mình thì dùng cơ mưu ám hại, vậy công tử với tiểu thư chớ nên nóng nảy vội mà hỏng việc, ta hãy chờ cơ hội sẽ trừng trị nó mới được.

Anh em họ Phương nghe lời Mai Hương Châu đành ở lại vờ đến đầu bôn trong Bạch Liên giáo để chờ dịp báo thù tiết hận cho cha.

Lúc ấy bọn Phương, Liễu bốn người ngồi ở trong phòng riêng nói chuyện với Mai Hương Châu, bỗng thấy một bức chân dung nàng thiếu nữ vẽ nửa mình ăn bận võ trang coi xinh đẹp như một nàng tiên nga trên Giao Trì xuống trần, càng nhìn càng thấy nhan sắc lộng lẫy không biết chán mắt, lại có vẽ nghiêm trang và sát khí, khiến người trông thấy phải tôn phục.

Bên kia lại thấy một bức tượng người đàn ông, coi râu xồm miệng rộng, mũi gãy mắt to, tướng mạo rất cổ quái, lại thêm màu da đen như mực, làm ta thoạt nhìn cũng phải ghê rợn.

Nhưng không biết sao hai bức ảnh treo liền nhau ở chỗ này, chắc có một thiên lịch sử rất kỳ quái ở trong Bạch Liên giáo, thực là mặt nhọ với má đào, hai bức ảnh người đàn ông với cô thiếu nữ không xứng đáng nhau chút nào. Liễu Tinh Đởm nhìn hai bức ảnh bật cười trỏ hỏi Mai Hương Châu :

- Hai bức ảnh này của ai treo gần nhau mà có vẻ xấu đẹp một vực một trời như thế? Chắc người có hai mặt trong Bạch Liên giáo, nàng có hiểu chuyện xin cho tôi biết.
Mai Hương Châu cười nói :
- Thế ra chàng cũng không biết người đàn bà này đã đành, người đàn ông kia chàng không nhận được, nhưng người đàn bà thì chàng có thể xét kỹ ra.
Liễu Tinh Đởm rất lấy làm ngạc nhiên :
- Chết nỗi, tôi có phải là người trong Bạch Liên giáo đâu mà nhận được bức tranh người đàn bà ấy? Nàng nói chuyện mơ hồ, như nàng đã thuộc người trong Bạch Liên giáo bấy lâu thì mới có thể hiểu được.
Mai Hương Châu nghe lời Liễu Tinh Đởm hốt nhiên thẹn đỏ mặt có vẻ giận chàng nói phật ý liền cắt nghĩa rõ :
- Chàng bất tất phải nói thiếp thuộc người trong Bạch Liên giáo cho buồn lòng, và chàng có thể nhận biết người đàn bà này nên thiếp dám hỏi như thế, người đàn bà ấy đã có công phục thù cho chàng khi trước lại là người dạy chàng học tập trở nên người tài giỏi ngày nay.
Liễu Tinh Đởm lại càng kinh ngạc chắc người trong tranh có nguyên nhân với mình, không những thế bọn Phương Quang Diệm ba người nghe chuyện cũng rất lấy làm lạ, nhất là Phương Thuyền Cô lại tưởng người con gái trong tranh có tình ý với Liễu Tinh Đởm nên nhìn chàng bằng con mắt nghi ngờ. Liễu Tinh Đởm càng có ý tức lời nàng nói hồ đồ liền hỏi :
- Thế thì nàng nói hẳn ngay người con gái ấy có liên can gì với tôi?
Mai Hương Châu làm cho chàng ngớ ngẩn sinh tức, lúc ấy mới hả giận cười nói :
- Chàng muốn hỏi người xinh đẹp trong tranh ấy, ngoài năm mươi năm về trước thì đang cái tuổi đào tơ sen ngó một trang nữ trung kiệt, tài sắc làm kinh động khắp mặt anh hùng trong đời. Đến nay thì đã cây cõi hoa cằn, da mồi tóc bạc không còn hồng nhan như bức tranh này nữa. Người ấy là ai? Tức bà Phan Huỳnh Nương đã giúp chàng phục thù và dạy bảo luyện tập võ nghệ.
Phương, Liễu bốn người đều kinh ngạc không ngờ lại có chuyện lạ lùng như thế. Liễu Tinh Đởm vội hỏi :
- Người trong tranh tức bà Phan Huỳnh Nương năm xưa? Nhưng bà đại thù địch với Bạch Liên giáo, sao chúng lại tôn sùng bức chân dung ở đây? Còn người đàn ông tướng mạo cổ quái kia là ai, chẳng lẽ là ông chồng bả thuở trước?
Mai Hương Châu nghe chàng hỏi bật buồn cười :
- Phải, bà Phan Huỳnh Nương chính là đại thù địch với Bạch Liên giáo, nên chúng mới để chân tượng bà ở đây làm di tích. Còn người mặt mũi cổ quái kia tuy không phải chồng bà, nhưng tức là một người rất si ngây nhan sắc xinh đẹp của bà thuở xưa, khi còn sinh thời người ấy tôn sùng bà như một vị thần thiêng liêng có sắc xinh đẹp tuyệt trần, cũng vì có tính hiếu sắc lạ lùng ấy mà bị giết dưới lưỡi gươm tiêu hồn của bà, người ấy tức là tên Đại giáo chủ Điền Quang Lộc trong Bạch Liên giáo khi trước.
Bốn người nghe nói đều lấy làm lạ, không ngờ một tên chúa đảng Bạch Liên giáo khi xưa lại có một thiên tình sử quái quắc với Phan Huỳnh Nương như thế.
Mai Hương Châu bắt đầu kể rõ thiên tình sử si ngốc của Điền Quang Lộc tên chúa đảng Bạch Liên giáo cho mọi người nghe :
- Nguyên Phan Huỳnh Nương khi còn cái tuổi thanh xuân trăng tròn, nhan sắc và tài nghệ lừng lẫy khắp trong đời, hết mặt khách lục lâm giang hồ đều khiếp oai là một trang nữ hiệp kỳ tài. Khi ấy Điền Quang Lộc cũng là một tay đại anh hùng danh tiếng dậy đất Vân Nam, một mình đứng tổ chức Bạch Liên giáo, trong tay có hàng thiên binh vạn tướng, uy quyền hiển hách, khắp xa gần đều khiếp hãi. Sau hắn nghe danh Phan Huỳnh Nương tìm đến cầu tài, thành ra hai người là tay đại kình địch bất phân thắng bại nên Điền Quang Lộc mới ngưỡng mộ cái tài sắc của bà, nhưng hắn là đảng tà giáo bất chánh không khi nào bà chịu phục tùng, gây ra hai bên xung đột nhiều trận rất dữ dội, mà Điền Quang Lộc vẫn mê bà, lắm khi như người điên rồ, vì trong đời hiếm có người tài sắc như bà năm xưa. Thuở ấy biết bao anh hùng hiệp sĩ ái mộ tài sắc của bà, xong bà không để lọt mắt xanh người nào, mãi sau bà mới kết duyên với một vị hiệp sĩ họ Ngô, thì Điền Quang Lộc sinh lòng thù oán vì không thu phục được bà, dẫn bọn thủ hạ đến đây gây với chồng bà nhiều trận kinh hồn. Không ngờ Điền Quang Lộc bị bà chém một nhát vào chỗ phạm, bị thương chạy về đến núi Kim Mã thì chết. Trong khi gần chết hắn còn si ngốc dặn bọn thủ hạ để bức chân dung của bà với bức chân tượng hắn treo gần nhau, thì dẫu hắn chết cũng không oán hận gì, vì hắn tự quá yêu bà mà bị như thế. Điền Quang Lộc căn dặn bọn thủ hạ không được báo thù sau này, và hắn tự biết dẫu có báo thù cũng không thể nào được, đến tài giỏi như hắn mà còn bị chết nữa là người khác làm được trò gì, chẳng qua lại rước thêm họa vào mình. Bởi thế hơn mấy chục năm trời Bạch Liên giáo không dám tìm Phan Huỳnh Nương để trả thù, mãi đến ngày nay Hắc Xa Luân lỡ đánh chết Phương Kế Võ lão anh

hùng nên mới gây ra chuyện Phan Huỳnh Nương đến đây lần này nữa, ấy là thiếp thấy lời Hàn Thiên Tả thuật lại thiên lịch sử ấy cho nghe.
Bọn Liễu Tinh Đởm bốn người nghe chuyện Phan Huỳnh Nương đều khen ngợi bà có tầm mắt biết người và có đởm lược chống đối Bạch Liên giáo đến lúc cuối cùng.
Lúc ấy Mai Hương Châu sai hai nha hoàn Vân Hương, Vận Hương đưa bọn Liễu Tinh Đởm ra ở một gian phòng gần đấy, rồi cải tên họ ghi vào sổ danh sách phải nhớ kỹ, kẻo nói lầm mà người trong đảng khám phá ra thì nguy, chờ khi Hàn Thiên Tả về sẽ lập kế trừng trị hắn.
Mỗi ngày Mai Hương Châu sai người dọn cơm rượu long trọng thết đãi bọn Liễu Tinh Đởm, rồi nhận là người cùng làng mới đến đầu trong đảng để chúng khỏi sinh nghi.
Liễu Tinh Đởm ở trên núi đã ba bốn ngày mà không thấy Hàn Thiên Tả trở về, còn bọn tướng là Hắc Xa Luân, Ô Hóa Nhi với Mao Thiên Toại thường ở trong Tụ Nghĩa đường nên không gặp, và chỗ ấy có lệnh cấm của bọn tà giáo rất nghiêm ngặt nên bốn người không đi vào được.
Bọn Liễu Tinh Đởm chỉ cùng nhau đi dạo chơi chung quanh núi và các nơi doanh trại để nhận thuộc đường lối cho tiện khi khởi sự.
Một hôm bọn Liễu Tinh Đởm bốn người xuống khỏi núi Kim Mã vào một khu rừng gần đấy cách chừng hai ba dặm, định xem đường lối doanh trại của Bạch Liên giáo có thiết lập lan ra đến đây không, thì ra không thấy gì hết, chỉ là một khu rừng hoang vu ít có dấu vết người qua lại.
Rẽ bụi cỏ lau, bọn Liễu Tinh Đởm bốn người đang đi, Phương Quang Diệm với Liễu Thuấn Anh bỗng bị cành gai vướng gấu quần, hai người vội cúi xuống gỡ, chợt trên đầu lại thấy cành cây vướng mũ, vội ngẩng đầu lên thì hai cái mũ không cánh mà bay mất.
Lúc ấy hai người mới biết là trúng kế của tay đại bợm giang hồ thì đều tức giận vô cùng. Phương Quang Diệm với Liễu Thuấn Anh liền nhảy tót lên cành cây chuyền đi các nơi tìm. Liễu Tinh Đởm với Phương Thuyền Cô cũng vội nhảy lên đuổi theo.
Đứng trên ngọn cây, bốn người đều ngơ ngác nhìn không thấy ai hết, chợt đâu lại thấy hai mũi phi tiêu ở đằng xa bay vụt đến cắm ngay vào búi tóc Phương Quang Diệm, Liễu Thuấn Anh, hai người giật nảy mình vội rút hai mũi tiêu ra xem thấy ở đuôi khắc chữ "Lương" thì biết là người ném tiêu họ Lương.
Phương Quang Diệm, Liễu Thuấn Anh lại càng tức giận cố sục sạo tìm cho được người ấy.
Nhìn lên phía trước, thấy hai người mặc đồ đen như hai con vượn đang đánh đu ở ngọn cây nhanh thoăn thoắt. Phương Quang Diệm, Liễu Thuấn Anh cả giận quăng mình nhảy vọt theo. Liễu Tinh Đởm với Phương Thuyền Cô lại cùng đuổi theo nốt.
Không ngờ khi đến nơi hai người mặc áo đen đã nhảy sang cây khác, làm bọn Liễu Tinh Đởm bốn người tức giận lại đu mình nhảy theo, hai người mặc áo đen kia lại nhảy luôn đi, thành cứ như thế làm hai người chuyền nhảy một quãng khá xa ước hai dặm đường nữa mà không thể bắt được hai người áo đen kia, vì cách chuyền nhảy nhanh như gió nên không theo kịp là phải.
Sau đến một thung lũng khá rộng, hai người mặc quần áo đen, mặt cũng trùm mặt nạ đen, liền nhảy xuống bãi cỏ tranh, rồi đều ứng tiếng thách to lên :
- Hai người đầu trần mất mũ kia, có giỏi thì xuống đây tỷ thí với ta vài hiệp chơi, nếu cậy có hai người bạn ta xuống đánh hôi thì là quân đê hèn.
Phương Quang Diệm, Liễu Thuấn Anh nghe lời rút hai thanh kiếm nhảy xổ vào. Hai người ấy liền nhảy tránh ra rồi tay cười nhạo :
- Nếu hai người dùng đến lợi khí thì là đồ tiểu tốt vô danh, có giỏi hãy đấu quyền tay không, chọi với chúng ta vài đường cho biết tài cao thấp.
Phương Quang Diệm, Liễu Thuấn Anh lại đều tức khí nói :
- Được, nếu chúng bây muốn dạo quyền chơi thì ta đây cũng bất chấp.
Dứt lời, Phương Quang Diệm, Liễu Thuấn Anh liền dạo quyền, xông vào hỗn đấu với hai người áo đen ấy, bốn người chia làm hai cặp hỗn đấu rất kịch liệt.
Phương Quang Diệm liền thủ "Ngọc Hoàng Chấp Ấn" đứng vờn sẵn.
Một người mặc quần áo đen đeo mặt nạ cũng vội dùng "Tiên Nữ Thái Hoa" nhảy xả vào phá.
Phương Quang Diệm né người nhảy ra, rồi lại dùng "Long Phụng Triều Dương" tiến vào đưa thốc hai quả đấm lên hàm.
Người mặc áo đen lại dùng ngay "Thiên Cơ Tống Tử" đưa hai tay lên gạt hai quả đấm ra.
Hai người đều biết nhau là tay lợi hại, phải giữ thế chắc chắn xông vào hỗn đấu, tức thì quyền cước biến ra muôn nghìn đường lối, càng trông càng thấy linh động tuyệt vời, thực là một đôi địch thủ gặp nhau hồi lâu vẫn chưa phân thắng bại.

Liễu Thuấn Anh hỗn đấu với người mặc quần áo đen đeo mặt nạ hồi lâu cũng chưa phân cao thấp. Liễu Thuấn Anh định thủ thắng trước liền dùng "Nguyên súy hồi trảo" quay người chạy để nhử.
Người mặc áo đen ấy cũng không khiếp hãi, dùng ngay "Tướng quân xuất mã" đuổi theo.
Liễu Thuấn Anh thừa cơ quay mình lại dùng "Hoàng long thám trảo" phóng chân đá vào ngực, rồi hai tay giơ lên móc yết hầu.
Người mặc áo đen ấy khiếp hãi là hẳn người xuống dùng "Ngô công trầm địa" tránh thoát miếng võ ác độc, rồi tiến vào quyền đánh.
Liễu Thuấn Anh cũng vội giở thế nghinh địch, hai người lại trổ hết tài nghệ bình sinh cùng nhau hỗn đấu rất kịch liệt, nhiều khi cứ ngỡ sắp xảy ra sự nguy hiểm lại hóa ra giữ gìn kín đáo không việc gì, vì đều tay võ dũng ngang hàng nhau.
Bốn người hỗn đấu trên bãi cỏ hồi khá lâu nữa vẫn không ai chịu ai, hai bên đều dùng các thế võ rất bí hiểm ít người am hiểm được đem ra đối phó nhau, nên mới giữ vững bền hồi lâu chưa phân thắng bại.
Về phần Phương Quang Diệm, Liễu Thuấn Anh cũng khen thầm hai người ấy tài giỏi, giả sử mình không gắng công luyện tập thêm mấy năm nữa thì khó chống cự nổi hai người ấy, thế mới biết trong đời còn nhiều tay tài giỏi.
Về phần hai người ấy cũng rất kinh ngạc không ngờ Phương Quang Diệm, Liễu Thuấn Anh lại tài giỏi đến thế được, thực khác hẳn khi trước một vực một trời vì hai người ấy đã được quen biết Phương Quang Diệm, Liễu Thuấn Anh từ mấy năm về trước.
Lúc ấy Liễu Tinh Đởm với Phương Thuyền Cô đứng ngoài xem Phương Quang Diệm, Liễu Thuấn Anh đấu với hai người ấy bất phân thắng bại thì cũng tấm tắc khen thầm, không ngờ trong chốn rừng xanh lại có hai người tài giỏi như thế mà chịu mai danh ẩn tích, nếu để đấu nữa tất hai bên thế nào cũng có người xảy ra nguy hiểm, nên Liễu Tinh Đởm với Phương Thuyền Cô vội nhảy vào.
Hai người kia nhảy vọt ra ngoài cười khanh khách chế nhạo :
- Phương Quang Diệm, Liễu Thuấn Anh! Chúng ta chỉ cốt tỉ thí với hai vợ chồng ngươi cho biết tài cao thấp chơi, không ngờ lại có hai gã kia vào giúp sức, như thế thì vợ chồng ngươi là đồ hèn nhát không có độ anh hùng.
Kinh ngạc, Phương Quang Diệm, Liễu Thuấn Anh đều lấy làm lạ, không ngờ trong chốn rừng xanh lại có hai người ấy biết rõ tên họ và hiểu được cả mình là vợ chồng với nhau. Chẳng là một sự kỳ quái?
Hai người ấy là ai? Thực bí mật không hiểu!
Phương Quang Diệm với Liễu Thuấn Anh chắc đích hai người ấy là tay anh hùng hiệp sĩ, đối với mình chắc cũng có quen biết một vài lần.
Phương Quang Diệm, Liễu Thuấn Anh đều chấp tay lễ hai người ấy rồi ứng tiếng nói :
- Hai vị hiệp sĩ cao danh quý tính là chi? Mà lại được biết tôi ở đây? Nay chúng tôi có lời kính chào xin hai vị hãy bỏ mặt nạ cho chúng tôi được rõ tôn nhan.
Hai người ấy đều lắc đầu nói :
- Không được, quyết không thể được, vì chúng tôi nhất định kiếp này không để vợ chồng chàng trông thấy mặt, mà chúng tôi cũng không muốn trông thấy mặt vợ chàng để thêm một mối tư tưởng khó chịu. Thôi, xin mời vợ chồng chàng và hai tráng sĩ kia kia mau tìm đường trở lại kẻo khi vào khu rừng này xảy ra nhiều sự nguy hiểm không thể nào thoát thân được.
Dứt lời, hai người ấy cất mình nhảy vọt lên trên rặng cây um tùm, chuyền đi nhanh như con vượn theo gió.
Bọn anh em Phương, Liễu bốn người cũng vội nhảy lên cây đuổi theo, chớp mắt đã không thấy tung tích hai người ấy đâu, sau trèo lên một quả núi cao chót vót để tìm phương hướng xem hai người lẩn vào đâu cũng không thấy gì.
Bấy giờ trời đã sâm sẩm tối, trên ngọn núi cao chót vót trong khu rừng hoang, bọn Liễu Tinh Đởm bốn người đều ngơ ngác để tìm lối ra, không ngờ chỉ thấy ngàn cây cỏ nội xanh ngắt một màu pha lẫn với màu trời u ám, lại càng khó nhận ra đường lối.
Bỗng nghe tiếng thú dữ hình như đàn hổ báo kêu gầm vang chung quanh sườn núi, có lẽ đây là một khu rừng hoang và hung hiểm ít có người dám đi vào thật, nhưng ngang sườn núi hình như có một ngôi chùa cổ đang ẩn hiện trong khóm cây phía trước mặt, lại tiếp luôn tiếng hổ báo gầm thét dữ dội rồi thấy một đàn hổ báo ước chừng hai mươi mấy con ở trong bụi lau và ở dưới sườn núi nhảy xổ ra nhe nanh múa vuốt xông vào vồ bọn anh em Liễu Tinh Đởm.
Mọi người đều kinh hãi rất lấy làm lạ, loạn rừng hay sao mà một lúc có nhiều thú dữ như thế?
Bọn anh em Liễu Tinh Đởm bèn xăn tay áo đánh đàn thú dữ.

Liễu Thuấn Anh, Phương Thuyền Cô hai nàng túm được chân hai con hùm giơ lên cao khỏi đầu quăng xuống núi định quật chết, may sao hai con vật ấy lanh lẹn bám vào hai thân cây gượng lại được, rồi nó lại gầm vang nhảy xổ lên, cùng những con kia lại giương nanh múa vuốt sấn vào vồ táp, làm bốn người đỡ đánh luống cuống cả chân tay, e khi hở cơ bị những ngọn nanh vuốt của loài thú dữ xé vụn xác.
Phương Quang Diệm, Liễu Tinh Đởm vội vàng nhổ lấy hai thân cây vừa tầm người ôm ở cạnh sườn núi ấy, hai chàng cố hết sức nhổ bật cả rễ lên khỏi tảng đá, rồi vác cả cành lẫn lá khua đánh đàn hổ báo, làm cho nhiều con bị ngã văng đi rất xa.
Liễu Thuấn Anh, Phương Thuyền Cô cũng lại rút cặp chùy, thanh kiếm ra đánh ráo riết khiến đàn ác thú đều khiếp hãi kêu rống lên tìm đường chạy hết, bọn Liễu Tinh Đởm bốn người vội đuổi theo sau.
Đàn hổ báo chạy đến ngôi chùa đều nhảy qua bức tường vào phía trong, bốn người đều đứng ngừng lại trông.
Phương Quang Diệm, Liễu Thuấn Anh lại càng lấy làm lạ, bảo nhau chẳng lẽ trong ngôi chùa này lại có hạng người như tên chúa mọi Ô Thúc Lợi khi trước nuôi nhiều hổ báo trong nhà? Nếu không thì sao đàn hổ báo lại nhảy vào trong chùa này?
Mọi người còn đang đứng suy xét, bỗng thấy có tảng đá lớn bằng cái mặt giường dựng lấp trước cửa ngôi chùa, thấy đổ bật nghiêng về một bên, cánh cửa chùa bật tung, có một bà cụ già ước chừng ngoài sáu mươi tuổi bước ra, khi thấy bọn Liễu Tinh Đởm bốn người thì bà cụ đứng chăm chú nhìn, đàn hổ báo lại xô ra như đàn chó, cậy thế chủ xông cả đến vồ bọn Liễu Tinh Đởm.
Sẵn hai thân cây trong tay, Phương Quang Diệm, Liễu Tinh Đởm hai chàng lại múa vung lộn đánh đàn hổ báo.
Liễu Thuấn Anh, Phương Thuyền Cô cũng múa chùy kiếm xông vào đánh chém, nhưng đàn hổ báo lần này cậy có chủ nên chồm nhảy vào liều mạng hơn trước.
Bà cụ già thấy thế liền quát bảo đàn hổ báo phải sợ chạy cả vào trong chùa, rồi bà cụ ứng tiếng hỏi bọn Liễu Tinh Đởm :
- Bọn khách quan đi đâu mà lại lạc vào khu rừng này lên đến đây? Cũng may đều là tay tài giỏi nếu không thì đã bị đàn hổ báo của già ăn thịt rồi.
Bọn anh em Liễu Tinh Đởm nhìn bà cụ tuy già mà vẫn còn tráng kiện tinh thần, Liễu Tinh Đởm bèn bước đến thi lễ bà cụ rồi hỏi :
- Bẩm lão bà, đây là chùa nào mà lại ở vào khu rừng hoang nuôi nhiều hổ báo như thế? Anh em chúng tôi nhân lạc đường đến đây xin lão bà ra ơn chỉ hộ.
Bà cụ già móm mém nói :
- Đây là Thạch Sơn Từ của một lão ni tu luyện đã hơn hai trăm năm về trước, đàn hổ báo này của lão ni nuôi đã lâu ngày để giữ chùa, ở đây ít có người dám qua lại, là bởi có đàn hổ báo này đi tuần phòng chung quanh núi suốt đêm ngày. Nay vị lão ni ấy đi vân du chưa về, để lại ngôi chùa này cho hai vị tiểu ni cô là học trò trụ trì còn như già đây là người đứng quét dọn nhà chùa của lão ni, vậy khách quan mau đi thẳng con đường phía trước mặt ta đây thì ra khỏi khu rừng này ngay, nhưng đường lối còn ước chừng bốn năm dặm xa nữa, mà trời đã tối khu rừng này lại nhiều mãnh thú độc xà.
Liễu Tinh Đởm vội chắp tay vái bà cụ rồi nói :
- Bẩm lão bà, nay anh em tôi lạc đường vì trời tối đường sá xa xôi, vậy xin lão bà ra ơn cho anh em chúng tôi vào nghỉ trọ một đêm, ngày mai anh em tôi xin khởi hành sớm thì thực là cảm kích muôn vàn.
Bà cụ vội xua tay lắc đầu :
- Chết nỗi, không được vì trong chùa đây có hai vị tiểu ni cô mà bọn khách quan toàn là đàn ông thì vào đây sao tiện? Thôi, xin các vị hãy cố gắng ra khỏi khu rừng này ngay đêm nay, và người tài nghệ như các vị mà già vừa được trông thấy vừa rồi thì có sợ gì loài ác thú độc xà?
Phương Thuyền Cô thấy bà cụ từ chối vội bước đến khẩn khoản :
- Bẩm lão bà, cửa Phật là chốn từ bi, xin ban ơn cho chúng tôi ngủ tạm gian chùa ngoài này cũng được vì đêm khuya chúng tôi không thuộc đường lối mà ra đi thực sự là khó khăn vô cùng. Thôi xin lão bà làm phúc cứu được một người phúc đẳng hà sa.
Bà cụ thấy Phương Thuyền Cô nói khó thì cũng động lòng trắc ẩn, bà liền dẫn bốn người vào trong chùa đến gian thiền phòng ở phía ngoài, rồi bà cụ lại quay ra chận tảng đá đóng kín cửa chùa như trước, sau khi xuống bếp sắp đặt cơm nước để thết đãi khách.
Bọn anh em Liễu Tinh Đởm vào đến phía trong ngắm nghía cảnh chùa rất rộng rãi tuy ở trong chốn sơn lâm cùng cốc, mà ngôi chùa không đến nỗi mục nát, vẫn giữ nguyên vẻ tinh nhã tinh khiết. Nhưng có một điều lạ nhất là nhà chùa lại nuôi được một đàn hổ báo tinh khôn như đàn chó săn, lúc ấy đang nằm dài ra

giữa sân canh gác chùa, nếu người non gan trông thấy thì khiếp hãi không còn hồn vía. Còn bà cụ già nua như thế mà có sức khỏe vác nổi tảng đá ngàn cân đem chận cửa chùa, chỉ hai lẽ ấy thì cũng đủ hiểu hai chữ ni cô trong chùa này tất cũng là bậc dị nhân.
Bọn anh em Phương, Liễu bốn người đang ngồi bàn chuyện thấy bà cụ bưng mâm cơm chay vào đặt trên bàn rồi trân trọng nói :
- Kính mời chư vị thí chủ tạm dùng nữa cơm chay nhà chùa bằng muối dưa thanh đạm, vì chốn sơn lâm cùng cốc không sẵn vật quý chư vị miễn thứ.
Bọn anh em Phương, Liễu đều đứng dậy tạ ơn :
- Đa tạ lão bà sẵn lòng từ thiện, trong khi anh em chúng tôi lỡ đường mà ban cho như thế đã là quá hậu, anh em chúng tôi cảm kích vô cùng.
Sau khi dùng cơm nước xong, bà cụ dọn đũa bát rồi lấy chăn chiếu cho bốn người đi nghỉ. Bà cụ lại dặn bảo bọn Liễu Tinh Đởm :
- Đêm khuya xin mời bốn vị thí chủ tạm nằm nghỉ đây xin chớ vào trong kia là nơi thiền phòng của hai vị ni cô ngồi tụng kinh, vì e trai gái sum họp bất tiện, làm phạm luật nhà chùa.
Bọn anh em Phương, Liễu bèn tuân lời bà cụ già quay ra đi nghỉ.
Đêm khuya trong gian thiền phòng, ngọn đèn dầu tù mù, anh em Liễu Tinh Đởm lỡ đường vào trọ, bốn người chia làm hai giường trái gái phân biệt, trằn trọc không thể nào nằm nhắm mắt đi được, mãi sau mới chợp giấc thiu thiu. Giật mình bỗng thấy hai bàn tay sẽ phát vào mặt Phương Quang Diệm, Liễu Thuấn Anh.
Hai người nằm hai giường vội ngồi choàng trở dậy thấy hai cái bóng đen bay vút ra ngoài cửa sổ. Liễu Thuấn Anh kinh ngạc khẽ cất tiếng hỏi Phương Quang Diệm :
- Thế huynh! Có trông thấy hai cái bóng đen vừa nhảy ra ngoài cửa song, chắc lại hai người bận đồ đen lúc ban ngày trêu ghẹo ta!
Phương Quang Diệm sẽ trả lời bạn :
- Thực thế, ta hãy đuổi theo xem rõ mặt hai người quái gở ấy vì lẽ gì họ chỉ trêu ghẹo hai chúng ta?
Dứt lời Phương Quang Diệm vội lấy cặp giản gối đầu giường rồi lao người ra ngoài cửa song trước nhanh như con mèo nhảy.
Liễu Thuấn Anh cũng vớ cặp chùy để dưới chân giường nhảy theo ra như cái bóng chớp rất lẹ đến nỗi Liễu Tinh Đởm với Phương Thuyền Cô nằm ngủ cũng không biết gì.
Lên đến nóc chùa, Phương Quang Diệm, Liễu Thuấn Anh cố phóng tầm mắt nhìn hết các nơi tuyệt nhiên không thấy bóng người.
Cả hai đều lấy làm lạ chẳng lẽ là ma hay sao mà biến nhanh như thế? Hồi ban ngày cũng chỉ chớp mắt đã mất tích.
Phương Quang Diệm, Liễu Thuấn Anh sợ đàn hổ báo ở dưới sân chùa trông thấy bóng người gầm thét kinh động thì không thể nào dò thám ra được hai cái bóng đen, nên hai người vẫy tay bảo nhau dùng "Xà hình" đi rón rén trên nóc chùa vào phía trong.
Thấy đèn sáng, Phương Quang Diệm, Liễu Thuấn Anh đã chuyền xuống lớp chùa có gian thiền phòng, hai người ghé vào chỗ khe sáng, thấy hai nàng ni cô đang ngồi xếp chân bàn tròn trên bồ đoàn tụng kinh.
Dưới ngọn đèn dầu sáng tỏ, nhận thấy hai nàng ni cô ấy xinh đẹp tuyệt trần, có vẻ hoa nhường nguyệt thẹn, cá lặn nhạn sa, thực đáng tiếc cho đời hồng nhan mà đem thân vào nương bóng cửa thiền, mượn tiếng chuông sớm, mõ trưa để gõ tan cõi tục niệm.
Ngạc nhiên, Phương Quang Diệm, Liễu Thuấn Anh nhận kỹ vẻ mặt của hai nàng ni cô quen quen, hình như năm xưa đã gặp ở đâu một lần, nhưng trong lúc này không thể nào nhớ rõ được, hai người cứ đứng định thần nhìn để nhớ lại trong ký ức cũng vẫn không ra.
Còn hai nàng ni cô lúc ấy ngồi lầm nhầm câu kinh kệ, nghe ra như oán như than, như sầu như tủi, như hồi tưởng lại khi đem thân vào chùa bỏ quá mất cái xuân xanh, như mơ mộng còn vướng vít chốn trần duyên chưa dứt.
Hay là mừng thầm rũ được lòng tục niệm, thoát khỏi nơi sông tình bể ái, bước lên ngàn cực lạc, thanh nhàn, điều đó cũng không thể nào xét rõ ra được.
Người đâu, gặp gỡ ở đâu? Hay là mơ hồ trong cơn mộng tưởng? Chẳng lẽ người mình quen biết mà cái sắc đẹp tiêu hồn như thế lại chịu đem thân vào nương bóng cửa thiền, bỏ phí một đời diễm phúc, hồng nhan.
Phương Quang Diệm, Liễu Thuấn Anh vẫn đứng đờ ra nhìn hai nàng ni cô không thể ngờ được là quen biết ở đâu.

Hồi 21

Hoàng Kim Liên, Bạch Ngọc Lan thử lòng đôi ni cô
Hắc Xa Luân, Ô Hóa Nhi thâu dùng hai mãnh tướng

Biết động, hai nàng ni cô ngừng cầu kinh kệ nhìn ra ngoài cửa xong quát hỏi :
- Ai, ai đó? Đêm khuya đứng ngấp nghé ngoài nơi thiền phòng là lẽ gì? Trong chốn tu hành này ta không để cho bọn khách tục vào đây được.
Dứt lời hai nàng ni cô đứng dậy đẩy cửa thiền phòng bước ra ngó xem.
Phương Quang Diệm, Liễu Thuấn Anh bèn ứng tiếng nói trước :
- Bạch nhà chùa, chúng tôi là khách bộ hành lỡ đường lạc vào khu rừng đây xin ngủ nhờ nhà chùa một đêm, ngày mai chúng tôi sẽ ra đi sớm.
Ra vẻ ngạc nhiên, hai nàng ni cô sửng sốt hỏi :
- Có lẽ là các vị thí chủ vào trọ lúc chiều tối, sao mụ vãi không dặn trước để các vị vào trong phòng của bần ni đây? Vì nhà chùa đã có lịnh giới nghiêm trai gái không để lân cận nhau được.
Liễu Thuấn Anh lại vội nói tiếp :
- A Di Đà Phật! Chúng tôi là người am hiểu lễ độ lắm không khi nào đêm khuya lẻn vào đây, vả lại đã có lời bà cụ dặn từ trước. Nhưng có một điều lạ, canh khuya chúng tôi đương ngủ say bỗng thấy một người phát vào mặt rồi nhảy vọt ra ngoài cửa sổ, chúng tôi vội vàng trở dậy đuổi theo đến đây thì thấy mất tích, nên mới làm kinh động hai vị ni cô. Song không lẽ trong chùa này lại có những hạng người kỳ quái như thế? Mà chính lúc ban ngày chúng tôi cũng đã bị hai người đeo mặt nạ ở trong khu rừng trêu ghẹo nên mới lạc lối đến chùa đây, không biết hai người ấy có phải là hai người trêu ghẹo vừa rồi ở trong phòng không?
Hai nàng ni cô càng lấy làm lạ nói :
- Lạ thực! Trong chùa này khi nào lại có hạng người như thế? Phương chi ngôi chùa đây tuy là chốn từ bi, nhưng vẫn có vẻ uy nghiêm không ai dám xâm phạm đến, vì thầy bần ni là một vị nữ kiếm tiên tu hành đắc đạo ở ngôi chùa đây đã ngoài hai trăm năm về trước, lại nuôi đàn hổ báo coi chùa như thế dầu tay cường bạo hung đồ tài giỏi đến đây cũng không dám vào đây thì sao lại xảy ra câu chuyện có hai người đêm khuya chòng ghẹo kỳ quái ấy được? Nay bọn thí chủ bình phục được đàn hổ báo thì cũng là tay anh hùng hào kiệt nên bần ni mới cho mụ vãi tiếp đón vào trong chùa nghỉ tạm một đêm để mai khởi hành sớm, chứ bọn khách tục khác thì không khi nào bần ni cho vào trọ.
Nhân ánh đèn sáng trong thiền hòng phản chiếu ra, hai nàng còn nhận rõ mặt. Phương Quang Diệm, Liễu Thuấn Anh bỗng im bặt lời nói, rồi chú ý nhìn hai nàng ra vẻ ngạc nhiên tưởng tượng như gặp người trong giấc mộng.
Phương Quang Diệm, Liễu Thuấn Anh lúc này đứng gần hai nàng ni cô nhận kỹ nét mặt lại càng quen lắm, nhưng đột nhiên trong ký ức không thể nhớ ra được, nên hai người cũng đứng đờ ra định nhãn nhìn hai ni cô.
Nhưng định xóa nhòa trong trí tưởng không muốn nhớ đến người quen hai nàng ni cô vội kiếm lời thoái thác :
- Đêm khuya thanh tĩnh, chốn thiền phòng không phải nơi trai gái nói chuyện dài lời, e phạm điều bất chính, vậy xin mời hai vị thí chủ ra ngoài nghỉ ngơi.
Hai nàng ni cô vừa nói vừa quay vào khép cửa thiền phòng khước từ khách.
Phút chốc đã nhớ ra lai lịch hai ni cô, Phương Quang Diệm, Liễu Thuấn Anh vội đẩy cửa thiền phòng bước vào.
Hai nàng ni cô không đợi cho hai người nói, ra ý giận hỏi :
- Ơ hay hai vị thí chủ canh khuya lại cố vào thiền phòng đây làm gì? Chẳng lẽ hai người phóng nhã như hai vị thí chủ mà không biết thủ lễ?
Không để ý trả lời câu hỏi ấy, Phương Quang Diệm nói sang chuyện khác :
- Quái lạ! Tôi trông hai vị ni cô có phải hai nàng Lương Ngọc Tiên, Lương Ngọc Nga là nữ trại chủ ở Ma Vân Lãnh khi trước?
Hai nàng ni cô làm vẻ ngạc nhiên nói sai hẳn câu hỏi :

- Ai nàng tiên nga với tiên nữ nào, chị em bần ni có quen biết thí chủ bây giờ và chị em bần ni xuất tu hành ở ngôi chùa này từ nhỏ chưa từng đi đến đâu hết, vả lại cảnh chùa đây là nơi nguy hiểm bọn khách trần chưa ai dám vào, chẳng lẽ thí chủ đã đến đây lần nào mà được quen chị em bần ni.
Yên trí không lầm, Liễu Thuấn Anh nhận đích thực chị em nàng liền sấn đến nắm cánh tay hai nàng rồi hớn hở nói :
- Đích lắm, tôi đã nhận rõ hai chị em Ngọc Tiên, Ngọc Nga thư thư rồi xin đừng giấu chúng tôi nữa. Nhưng sao hai thư thư lại lưu lạc đến đây? Tiếc thay con người ngọc trắng tuyết trong mà nở bỏ đi quá đời hồng nhan thanh xuân quý giá muôn vàn, đến tu hành ở ngôi chùa hẻo lánh này?
Vội rụt tay lại, hai nàng làm ra ý tức giận để kháng cự :
- A di đà phật! Chị em tôi là kẻ tu hành sao thí chủ dám công nhiên làm điều cẩu thả như thế? Phải mau ra khỏi thiền phòng này ngay kẻo mang tiếng một người đàn ông có lễ độ như thí chủ mà đêm khuya trêu ghẹo gái tu hành trái ngược hẳn lương tâm không còn gì nhân đạo.
Hai nàng ni cô nói rồi, liền vùng vằng xua đuổi Phương Quang Diệm, Liễu Thuấn Anh ra.
Nhưng Liễu Thuấn Anh lại vội sấn vào nắm chặt lấy hai tay cô sư nhỏ rồi cười nói bông lơn :
- Ngọc Nga nàng ôi, tôi chính Liễu Thuấn Anh, gái giả trai đấy nên mới dám sỗ sàng với nàng như vậy. Giả sử khi trước tôi biến làm trai được thì đã kết nghĩa trăm năm với nàng rồi, còn đâu đến ngày nay nàng phải đem thân vào nương bóng cửa thiền? Thực là một sự không ngờ trong ý tưởng. Nay tình cờ tôi được gặp nàng là sự rất may mắn, vậy nàng cũng nên ôn lại quãng đời mấy năm vừa qua đây cho tôi nghe, tôi rất lấy làm cảm kích.
Cô sư nhỏ lại vội giằng tay Liễu Thuấn Anh ra, rồi lần này giận dữ quát mắng om lên :
- Đừng nói xằng, ta không quen biết Liễu Thuấn Anh nào, mặt chàng thế kia mà dám nói là gái giả trai. Thôi ta không thèm nói nhiều lời với nàng, chàng mau ra khỏi gian phòng này ngay tức thì. Nếu chậm trễ đừng trách ta vô tình.
Lúc ấy Phương Quang Diệm cũng nhận đích là chị em Ngọc Tiên, Ngọc Nga thật, chàng vội bước đến gần cô sư lớn tức nàng Ngọc Tiên rồi nghiêm sắc nói :
- Phương Quang Diệm tôi có lời kính chào Ngọc Tiên cô nương, tôi rất lấy làm kính phục cái tiết tháo cao thượng của cô nương ngày nay, đã chịu hy sinh hết hạnh phúc tốt đẹp ở đời mà đem thân vào nương nơi thanh tĩnh không phải đeo điều phiền lụy. Nhưng cũng đáng tiếc thay cái tuổi đào tơ sen ngó như cô nương, há lại không chọn được người anh hùng hào kiệt cùng nhau phỉ nguyện trăm năm còn biết bao hạnh phúc gia đình mà nở đem tấm thân trọng quý ngàn vàng vào gửi chốn thiền môn, chẳng là một sự rất trái ngược ý nghĩa của cô nương khi trước? Nay cô nương hãy coi tôi như một người bạn thân, làm ơn cho biết cái hoàn cảnh trong mấy năm vì sao mà lại hoán cải đến thế được?
Lạ thay nàng ni cô lớn nghe lời chàng Phương Quang Diệm lần này không kháng cự nữa, nàng bỗng nhiên cảm động ứa hai hàng lệ nói :
- Ở đời mỗi người một hoàn cảnh, một chí nguyện, không ai giống ai hết.
Nguyên hai ni cô ấy tức là chị em Ngọc Tiên, Ngọc Nga ở Ma Vân Lãnh khi trước có lòng yêu chàng Phương Quang Diệm, sau thất vọng về ái tình nên hai nàng phẫn chí theo một vị lão ni đến tu ở ngôi chùa này, bấy lâu hai nàng đã dập tắt lửa lòng đem tâm hồn vào gửi trong phật giáo để nghe câu kinh kệ, hầu như đã rũ sạch hết những sự mê ly ở đời, nay không ngờ gặp chàng lại làm cho hai nàng sôi nổi ngọn trào lòng.
Lúc ấy chị em Ngọc Tiên, Ngọc Nga cùng ngồi suy nghĩ :
- "Bấy lâu mình đã nén lòng, tránh thoát hai chữ tình ái mượn giọt nước cành dương siêu độ âm hồn thành thơ, như đã nhận rõ câu người đời nói "Tu là cõi phúc tình là dây oan thực không sai", không ngờ trong chốn sơn lâm cùng cố ngày nay lại gặp oan gia, chàng Phương Quang Diệm mò đến đây chẳng lẽ là một dây oan nghiệt khiến mình lại phải rung động cõi lòng".
Hai nàng nghĩ đến đây không nói năng gì chỉ cúi đầu nhỏ lệ, hình như ai oán cuộc đời sầu thảm gây nên nhiều nỗi đau đớn.
Phương Quang Diệm, Liễu Thuấn Anh bấy giờ lưu ý nhìn chị em Ngọc Tiên, Ngọc Nga tuy ăn bận nâu sồng mà vẫn còn vẻ xinh đẹp lộng lẫy như năm xưa, vì hai nàng theo cách học đạo như các vị tiền gia nên không thế pháp, bởi thế hình dung mới không kém giảm.
Phương Quang Diệm lại kiếm lời khẩn khoản hai nàng cho biết cái hoàn cảnh dĩ vãng trong mấy năm trời :

- Hai cô nương đã lập chí như vậy cũng là một bậc cao siêu thoát ly khỏi bọn khách tục trần tất ai cũng lấy làm ngưỡng mộ vô vàn, nhưng hai cô nương vì lẽ gì lại đến tu hành ở cảnh chùa hiu quạnh này? Nay tôi cũng là một sự tình cờ đến đây được gặp hai cô nương, nếu không kiếp này chưa dễ đã thấy mặt được?
Không muốn để chàng hỏi han nhiều lời, Ngọc Tiên liền đứng dậy xua tay nói :
- Dẫu hoàn cảnh tôi ra sao chàng bất tất hỏi nhiều, nghĩa là tôi đã đem địa vị này thì chàng cũng thừa hiểu rồi, chàng mau ra khỏi gian phòng này ngay, vì chị em tôi không muốn nói chuyện và trông thấy mặt chàng kiếp này nữa, càng thế cho tôi hồi hộp trong lòng khó chịu và cũng là một điều rất bất tiện đêm khuya không có luật nào trai giả gái nói chuyện trong phòng kín này được. Thôi, chàng làm phúc buông tha cho chị em tôi, đừng nên bận lòng nữa, miễn chàng đã trông thấy chị em chúng tôi tu hành ở ngôi chùa này đây, thì cũng hiểu cuộc đời dĩ vãng trong mấy năm cách biệt rồi, thôi xin mời chàng ra ngay, ra ngay đừng làm phiền lụy đến tôi nữa.
Ngọc Tiên nói dứt lời không thể cầm lòng khỏi xúc động được, nước mắt lại nhỏ xuống như mưa sa, làm chàng cũng phải cảm động đứng ngẩn người ra không biết trả lời ra sao.
Ngọc Nga cũng giơ tay xô đẩy Liễu Thuấn Anh :
- Thôi xin cô nương đừng để phiền lòng cho chị em tôi quá, vì cô nương tuy là gái giả trai thực nhưng con mắt bàng quang của người trông thấy bề ngoài tất chẳng khỏi dị luận là một chàng thiếu niên đêm khuya vào trong thiền phòng trêu ghẹo ni cô, như thế tức là cô nương phá hoại sư tu hành kiên nhẫn của hai chị em tôi. Thôi xin mời cô nương ra ngay, nói chuyện như thế là đủ rồi.
Ngọc Nga nói rồi cũng không cầm được giọt lệ tuôn rơi, như thế cũng đủ hiểu trong lòng nàng đau đớn biết nhường nào...
Phương Quang Diệm, Liễu Thuấn Anh lúc ấy không ngờ chị em nàng khi xưa phóng đãng đa tình, mà nay bỗng đổi hẳn tâm tình cao thượng ở vào địa vị thanh khiết như thế được, rõ là hoàn cảnh rất đáng thương, hai người cũng cảm động quá không thể cầm được hạt lệ sa, rồi cứ đứng đờ người không chịu quay ra khỏi gian thiền phòng.
Lần này chị em Ngọc Tiên, Ngọc Nga lại ra ý tức giận cố đuổi Phương Quang Diệm, Liễu Thuấn Anh ra cho bằng được.
Lúc ấy Liễu Thuấn Anh sực nhớ đến chuyện ban chiều hai người đeo mặt nạ ném ngọn tiêu đằng chuôi có khắc chữ "Lương" trêu ghẹo thì chắc đích hai chị em nàng giả cải trang rồi. Liễu Thuấn Anh lại vội nói :
- Nếu chị em thư thư định đuổi chúng tôi ra khỏi gian phòng này ngay, thì sao lúc ban chiều chị em thư thư lại giả cải trang ném hương phi tiêu nhử chúng tôi đến ngôi chùa đây làm gì? Vì quả tiêu có chứng nhận khắc chữ "Lương" là họ của hai chị em thư thư làm bằng, như thế có lẽ cả hai cái bóng đen trêu ghẹo chúng tôi vừa rồi cũng là chị em thư thư nốt? Vậy sao bây giờ lại cứ khăng khăng đuổi chúng tôi mãi là nghĩa lý gì?
Xiết nỗi kinh ngạc, chị em Ngọc Tiên, Ngọc Nga đều lấy làm lạ ứng tiếng hỏi :
- Ơ hay, câu chuyện gì mà cô nương lại nói làm sao, hai người mặc áo đen nào mà ném phi tiêu có khắc chữ "Lương", sao cô nương lại nói chuyện đột nhiên như thế được? Chị em tôi tuyệt nhiên không hiểu vì lẽ gì hết? Thiết tưởng người đã nhất tâm tu hành thì không khi nào chịu làm những điều xấu xa ấy.
Phương Quang Diệm, Liễu Thuấn Anh nghe lời hai nàng nói cũng lấy làm ngạc nhiên.
Phương Quang Diệm sẵn ngọn phi tiêu trong người liền móc túm lấy đưa ra cho chị em Ngọc Tiên, Ngọc Nga xem.
Quả nhiên chuôi ngọn phi tiêu có khắc chữ "Lương" là vật của mình dùng để phòng thân thực, hai nàng đều tức giận nói :
- Quân khốn nạn nào dám làm điều càn bậy để mất cả thanh danh của chị em ta, nếu ta bắt được quyết phanh thây ra làm muôn đoạn mới hả giận. Nhưng có một điều rất lạ, ngọn tiêu này quả là vật của chị em ta thì sao lại lọt vào tay hai người mặc quần áo đen ấy được, chắc là người quen biết ta lắm mới có thể lấy trộm được phi tiêu này, chứ người lạ mặt thì không thể nào lấy được. Song không có lẽ trong chùa này lại có gian tế dám lẩn khuất ở đây?
Chị em nàng chưa nói dứt lời đã thấy ngoài cửa song có hai cái bóng đen nhảy vụt vào, hiện rõ tức là hai người mặc quần áo đen mặt nạ trêu ghẹo Phương Quang Diệm, Liễu Thuấn Anh lúc ban chiều. Ra vẻ đắc chí hai người mặc quần áo đen nhìn bốn người rồi cười giòn khành khách nói :
- Trộm tiêu và ném tiêu tức là ta, nhử đường cho Phương Quang Diệm, Liễu Thuấn Anh đến cùng Ngọc Tiên, Ngọc Nga đây để nối lại đoạn tình duyên năm xưu cũng là ta, ấy là ta có lòng quân tử tác hợp sự tốt đẹp cho hai người, cớ sao hai nàng lại dám bảo ta là khốn nạn lắm điều càn bậy?
Chị em Ngọc Tiên, Ngọc Nga thốt nhiên cả giận quát mắng :

- Thất phu, hai đứa chúng bây táng tận lương tâm, chị em ta đã hy sinh hết hạnh phúc ở đời chịu xuất gia tu hành, mà người nỡ đem sự ô uế đến gieo vạ cho chị em ta làm mất hết vẻ thanh khiết, vậy ta quyết xé xác ngươi ra mới hả giận.
Ngọc Tiên, Ngọc Nga nói dứt lời liền cởi áo ngoài ra giật hai thanh kiếm treo trên tường rồi đều nhảy vào túm hai người ấy.
Hai người cũng vội rút gươm ở cạnh sườn ra nghinh địch, bốn người chia làm hai cặp hỗn đấu, bốn ngổn kiếm thi nhau đảo lộn trước ngọn đèn sáng trong gian thiền phòng cũng khá rộng, vung tỏa ra những đạo hào quang lấp loáng, quả thị đều là tay kiếm thuật tài giỏi vô song càng lâu càng thấy linh động rồi biến hóa.
Lạ thay đường kiếm của bốn người, lại là một tôn phái truyền thụ nên khi hỗn đấu như thế chả nào khuôn khổ cả coi rất ngoạn mục, có lúc lồng lộn ở trên đầu sáng lòe như những luồng điện chớp, có lúc vung xuống dưới chân ngoằn ngoèo như đàn rắn lửa quẫy khúc, rồi lại xoắn xít lấy chung quanh người nhau không rời khỏi ra bằng gang tấc, hồi lâu mà vẫn chưa phân thắng bại.
Phương Quang Diệm, Liễu Thuấn Anh đứng ngoài xem bốn người đấu kiếm, nhẹ nhàng như phượng múa loan bay, như mây tuôn khói tỏa, hai người cũng phải tấm tắc khen thầm tài nghệ của hai chị em Ngọc Tiên, Ngọc Nga bây giờ so với năm xưa khác hẳn một trời một vực, tất trong khi tu hành hai nàng đã gặp được bậc dị nhân truyền thụ.
Phương Quang Diệm, Liễu Thuấn Anh thấy hai nàng không thể hạ nổi hai người mặc quần áo đen đeo mặt nạ được. Phương Quang Diệm, Liễu Thuấn Anh cũng vội rút gươm đeo cạnh sườn nhảy vào đánh giúp sức.
Ngọc Tiên, Ngọc Nga lúc ấy như con chim én bay liệng chung quanh rất lanh lẹ, bốn ngọn kiếm đều lợi hại vây đánh hai người mặc đồ đen ấy, dẫu cho tài giỏi đến đâu cũng không thể kháng cự được.
Ngọc Tiên với Ngọc Nga bấy giờ mới nhận thấy tài nghệ của Phương Quang Diệm, Liễu Thuấn Anh tiến bộ hơn khi trước bội phần chắc là cũng gặp dị nhân truyền dạy và đã chịu dụng công học tập.
Hai người mặc quần áo đen đeo mặc nạ thấy bốn người cố gắng sức quần thảo mình e lỡ chậm chân tay xảy ra nguy hiểm, liền nhảy vọt ra bên đứng khoanh tay lại cười khanh khách nói :
- Phương Quang Diệm, Liễu Thuấn Anh, hai người lại vào giúp tình nương Ngọc Tiên, Ngọc Nga đây, như thế hai người đấu một sao kể là tài giỏi được?
Cách hèn nhát ấy ta rất lấy làm khinh bỉ.
Bốn người thấy hai người gọi đúng tên mình thì đều kinh ngạc, không hiểu là quen biết ở đâu, duy có chị em Ngọc Tiên, Ngọc Nga nhận tiếng hơi quen quen, nên hai nàng vội kiếm lời đấu dịu :
- Chị em thiếp coi hai vị tất là trang anh hùng hiệp sĩ định đến thử tài chơi chứ không có ý gì sát hại, như thế cũng đủ hiểu tài hai vị là bậc siêu quần xuất chúng rồi, vậy xin hai vị hãy bỏ màn the đen bịt mặt nạ cho chị em thiếp được chiêm ngưỡng tôn nhan thì thực là cảm kích vô cùng.
Phương Quang Diệm, Liễu Thuấn Anh cũng vội nói tiếp theo :
- Kính chào hai vị nhân huynh, không biết tiểu đệ trót xâm phạm điều gì mà hai vị đã trêu ghẹo hồi ban chiều lại lúc vừa rồi, vậy xin hai vị cho biết để tiểu đệ thỉnh tội?
Đắc chí, hai người ấy vẫn cười nói :
- Hai chàng thì thực là không có điều gì xâm phạm đến chúng tôi, nhưng chúng tôi muốn thử tài hai chàng và thử lòng hai người chơi, nay đã hiểu rõ cả rồi thì chúng tôi xin bỏ bộ mặt nạ để bốn người coi. Song lẽ hai chàng dễ đã quen biết chúng tôi vì chưa gặp nhau bao giờ.
Hai người ấy nói dứt lời liền tháo bỏ chiếc mặt nạ ra, hiện rõ hai nàng thiếu nữ, nhan sắc có vẻ hoa nhường nguyệt thẹn cá lặn nhạn sa, thực nên trang khuynh quốc khuynh thành, coi vóc dáng yểu điệu không còn bộ anh hùng quắc thước như trước nữa.
Phương Quang Diệm, Liễu Thuấn Anh quả nhiên không nhận được hai nàng ấy là ai, không quen biết lần nào mà sao nàng lại nhận rõ tên mình chẳng là một sự rất kỳ quái?
Còn chị em Lương Ngọc Tiên, Lương Ngọc Nga khi thấy rõ mặt hai nàng thiếu nữ đó thì rất kinh ngạc không ngờ hai nàng lại bày ra trò ma chước quỷ để làm gì chưa kịp hỏi thì hai nàng thiếu nữ ấy đã cười bảo Ngọc Tiên, Ngọc Nga :
- Khen thay hai chị em hiền muội đã lập chí kiên nhẫn không còn quyến luyến vòng tình ái như năm xưa nếu, nếu còn lòng tà niệm thì sư phụ sai ta giết chết rồi, vì sư phụ bảo ta lập mưu dẫn Phương, Liễu hai người đến đây thử lòng chị em hiền muội. Nay chị em hiền muội đã kiên tâm vững chí như thế thì cái căn duyên tu hành sẽ có ngày thành chánh quả chứ có ra gì hai chữ "sắc dục" thường cám dỗ người ta trụy lạc vào vòng hắc ám mê ly nên lời tục có câu "tu là cõi phúc, tình là dây oan", người đời dẫu muốn sung

sướng đến đâu cũng chỉ trong vòng trăm năm, rồi ai cũng chẳng khỏi một nắm cát vàng cỏ xanh. Huống chi trong cái thế gian ấy cũng chưa chắc đã được sung sướng toàn vẹn, tránh khỏi sự sầu thảm bi ai, sao bằng tấm thân thảnh thơi không chịu phiền lụy là hơn.
Vừa nói vừa cởi chiếc áo võ trang màu đen ở ngoài đi hai nàng thiếu nữ lại hiện ra mặc đồ ni cô như chị em Ngọc Tiên, Ngọc Nga.
Ngọc Tiên, Ngọc Nga nghe lời hai nàng nói bỗng tỉnh ngộ rét lạnh trong cõi lòng, giả sử trong phút động tà tâm thì còn gì tính mệnh.
Nguyên hai nàng thiếu nữ là Hoàng Kim Liên và Bạch Ngọc Lan, tức sư tỷ của Ngọc Tiên, Ngọc Nga cùng học đạo chung một sư phụ pháp hiệu là Diệu Minh lão ni, một vị kiếm tiên đắc đạo đã có công tu luyện ngoài hai trăm năm.
Nhân ba năm về trước, Diệu Minh lão ni thấy chị em Ngọc Tiên, Ngọc Nga là người có căn duyên học đạo lại lúc chán nản sự đời nên mới thu nhận làm học trò đưa về tu hành ở ngôi chùa này.
Vì chưa rõ hẳn lòng chính khí của chị em Ngọc Tiên, Ngọc Nga nên ngày nay Diệu Minh lão ni cùng học trò là hai nàng Hoàng Kim Liên, Bạch Ngọc Lan đi vân du đến khu rừng gần đây gặp bọn Phương Quang Diệm, Liễu Thuấn Anh là người của chị em Ngọc Tiên, Ngọc Nga yêu dấu khi trước. Diệu Minh lão ni liền sai hai nàng lập mưu dẫn Phương Quang Diệm, Liễu Thuấn Anh về ngôi chùa đây để thử xem chị em Ngọc Tiên, Ngọc Nga đã rũ sạch đường trần duyên chưa, nay xem chị em Ngọc Tiên, Ngọc Nga đã kiên tâm vững chí thì hai nàng cũng mừng thầm cho bạn.
Lúc ấy Phương Quang Diệm, Liễu Thuấn Anh thấy Hoàng Kim Liên, Bạch Ngọc Lan có vẻ hương trời sắc nước và bản lãnh cao cường như thế, là hai trang tài sắc vẹn toàn mà nỡ bỏ quá đời hồng nhan, không nghĩ đến đường tình duyên đem thân vào nương bóng cửa thiền há chẳng đáng tiếc, thực ai trông thấy cũng lấy làm ta thán cho nỗi đời mỗi người một hoàn cảnh.
Phương Quang Diệm, Liễu Thuấn Anh cũng biết Hoàng Kim Liên, Bạch Ngọc Lan là người cùng học chung một thầy với chị em Ngọc Tiên, Ngọc Nga nên mới dẫn mình đến đây để thử lòng hai bạn đồng học.
Lúc ấy Hoàng Kim Liên, Bạch Ngọc Lan hai nàng lại vội cúi đầu nói với Phương Quang Diệm, Liễu Thuấn Anh :
- Bần ni vì phụng mệnh sư phụ bất đắc dĩ phải mạo phạm dẫn hai vị tráng sĩ đến đây, vậy xin hai vị tráng sĩ tha lỗi cho bần ni.
Phương Quang Diệm, Liễu Thuấn Anh cũng vội nghiêng mình đáp lễ :
- Không dám, hai vị ni cô thực là tài nghệ cao cường và có lòng chính khí, anh em tôi lấy làm khâm phục bội phần.
Chị em Ngọc Tiên, Ngọc Nga lại vội xen lời hỏi Hoàng Kim Liên, Bạch Ngọc Lan hai nàng :
- Đã đành rằng hai vị hiền tỷ tuân lời sư phụ đến thử lòng chị em tiểu muội, nhưng sao lại dùng hai ngọn phi tiêu của tiểu muội để ném người ta là lẽ gì? Rồi hai vị hiền tỷ lại vào đây hỗn đấu với chị em tiểu muội? Lỡ khi sẩy tay chẳng hóa nguy hiểm?
Hoàng Kim Liên, Bạch Ngọc Lan hai nàng cười nói :
- Ta định lấy mũi tiêu có chữ họ của hiền muội ném Phương Quang Diệm, Liễu Thuấn Anh là định ám chỉ cho hai tráng sĩ biết xem có thể đoán được là vật của hiền muội không. Còn khi tỷ thí là ta cốt để xem võ nghệ của chị em hiền muội ngày nay đã tiến bộ chưa, quả nhiên là có phần xuất sắc hơn trước nhiều rồi.
Chị em Ngọc Tiên, Ngọc Nga lúc ấy làm ra bộ chủ khách, nghiêm nghị nói với Phương Quang Diệm, Liễu Thuấn Anh :
- Thôi, xin mời hai vị thí chủ quá bộ ra thiền phòng ngoài nghỉ, kẻo đứng đây thêm bất tiện cho chị em bần ni.
Cũng có ý ngượng, Phương, Liễu hai người vội nói theo lời :
- Vâng, anh em tôi thực là vô lễ xin bốn vị ni cô tha lỗi.
Dứt lời Phương, Liễu hai người vừa định quay ra bỗng đâu nghe tiếng đàn hổ báo ở phía ngoài sân chùa gầm thét lên như sấm vang, làm mọi người đều kinh ngạc lắng tai nghe, đoán chắc là có người lạ đến nó mới gầm lên như thế.
Bốn nàng ni cô và Phương Quang Diệm, Liễu Thuấn Anh đều xô ra phía ngoài xem, quả nhiên thấy đàn hổ ở dưới sân đang chồm nhảy và gầm thét, trên nóc chùa có hai cái bóng đen đang đứng ngơ ngác hình như tìm tòi một vật gì. Khi thấy mọi người ở trong chùa chạy xổ ra, hai cái bóng đen nhận thấy trong bọn

người ấy có Phương Quang Diệm, Liễu Thuấn Anh thì vội từ trên nóc nhà nhảy vụt xuống, té ra hai cái bóng đen là Liễu Tinh Đởm, Phương Thuyền Cô.
Đàn hổ báo thấy người nhảy xuống đều gầm thét lên chạy xổ đến, bốn nàng ni cô vội lên tiếng quát mắng, đàn hổ báo con nào cũng sợ len lén lui ra hết.
Số là Liễu Tinh Đởm, Phương Thuyền Cô đang nằm ngủ ở hai chiếc giường, Phương Thuyền Cô vừa thiêm thiếp chợp đi một giấc lúc tỉnh dậy sờ cạnh mình không thấy nàng Liễu Thuấn Anh đâu, thì thất kinh vội ngồi choàng dậy đánh sầm một tiếng.
Giường bên này Liễu Tinh Đởm cũng chỉ mơ màng chưa ngủ say hẳn, nghe tiếng động cũng việc trở dậy không thấy Phương Quang Diệm đâu thì cũng kinh hãi.
Lúc ấy Liễu Tinh Đởm vội vàng nhảy xuống đất cạnh bàn khêu ngọn đèn dầu sáng tỏ lên tìm hết trong phòng cũng không thấy Phương Quang Diệm, Liễu Thuấn Anh đâu mà hai cánh cửa song lại thấy mở tung ra làm hai người khiếp hãi và sinh nghi, e trong chùa này có những hung bạo tụ tập chăng.
Thất kinh, Liễu Tinh Đởm, Phương Thuyền Cô liền nhảy vụt ra ngoài cửa song chuyền lên nóc nhà đi tìm Phương Quang Diệm, Liễu Thuấn Anh, không ngờ bị đàn hổ nằm ở sân trông thấy đều gầm thét lên, vang động cả trong chùa, nên bốn nàng ni cô và Phương Quang Diệm, Liễu Thuấn Anh ở trong thiền phòng nghe thấy động mới đổ xô ra, vừa gặp ngay Liễu Tinh Đởm, Phương Thuyền Cô ở trên nóc nhà nhảy xuống bèn thuật chuyện ngủ dậy vừa rồi không thấy hai người cho Phương Quang Diệm, Liễu Thuấn Anh nghe.
Phương Quang Diệm, Liễu Thuấn Anh cũng thuật chuyện gặp chị em Ngọc Tiên, Ngọc Nga và Hoàng Kim Liên, Bạch Ngọc Lan cho Liễu Tinh Đởm, Phương Thuyền Cô nghe.
Bấy giờ mọi người đều nghiêng mình thi lễ nhau trong tòa phật đường. Liễu Tinh Đởm, Phương Thuyền Cô liếc thấy vẻ nhan sắc siêu hồn của em Ngọc Tiên, Ngọc Nga cũng khen thầm, và tiếc cho người như thế nở bỏ phí xuân xanh đi tu hành.
Hoàng Kim Liên, Bạch Ngọc Lan hai nàng cũng biết Phương Thuyền Cô, Liễu Thuấn Anh là gái giả trai để đi báo thù huyết hận cho cha nhưng nghe lời sư phụ dặn nên hai nàng chỉ làm ngơ như không biết.
Bấy giờ Hoàng Kim Liên, Bạch Ngọc Lan bèn từ biệt chị em Ngọc Tiên, Ngọc Nga và bọn Phương, Liễu bốn người đến một nơi tìm sư phụ là Diệu Minh lão ni để ngày mai đi vân du sớm, rồi nhảy vụt lên nóc chùa chớp mắt hai người đã biến hẳn vào trong khu rừng hoang tối tăm.
Chị em Ngọc Tiên, Ngọc Nga cũng cáo biệt, vào trong thiền phòng khép cửa lại, từ đấy nối theo tiếng mõ cầu kinh đến sáng, trong cõi lòng rũ sạch lâng lâng không còn vướng víu bụi trần.
Bọn anh em Phương, Liễu bốn người lại vào nghỉ trong thiền phòng như trước, từ đấy đến sáng, bốn người chỉ ngồi bàn chuyện không thể nhắm mắt được, nhất là Phương Quang Diệm, Liễu Thuấn Anh nghĩ đến chị em Ngọc Tiên, Ngọc Nga thì càng làm lạ, không ngờ năm xưa chị em nàng chỉ là hai cô gái phóng đãng, đứng làm trại chủ cướp bóc trên Ma Vân Lãnh, mà nay bỗng đổi ra hai nàng ni cô tu hành rất đắc đạo, trái hẳn với khi xưa không ai lường được, thế mới biết gần đèn thì rạng, vì lão ni đã có công hoán cải cho hai nàng trở nên người thanh khiết.
Sáng hôm sau bọn anh em Phương, Liễu bốn người trở dậy, bà cụ nhà chùa lại dọn bữa cơm chay mời ăn, sau khi ăn uống xong, bốn người định vào từ biệt hai nàng ni cô Ngọc Tiên, Ngọc Nga để ra đi thì bà cụ ngăn lại bảo đừng vào, vì hai nàng đã có lời dặn vừa rồi không muốn thù tiếp bọn đàn ông bất tiện.
Bà cụ này vốn là đầy tớ của lão ni lâu năm ở quét dọn trong chùa, nên cũng am hiểu đôi chút võ nghệ.
Bọn anh em Phương, Liễu tuân lời không vào từ biệt hai nàng nữa rồi lấy năm lạng bạc đưa cho bà cụ để cúng vào chùa về việc cơm nước.
Bà cụ cười không nhận, vì ngôi chùa ở trong rừng hẻo lánh này có cần gì đến tiền bạc?
Bốn người đều cảm ơn bà cụ rồi từ biệt ra khỏi ngôi chùa ấy.
Dọc đường bốn người vừa đi vừa nói chuyện hai chị em nàng Ngọc Tiên, Ngọc Nga đã kiên tâm thoát khỏi đường trần duyên rất đáng khen, rồi tìm đường cũ về đảng tà giáo ở Kim Mã Sơn.
Nói về Hàn Thiên Tả đi Sơn Tây lùng bắt anh em họ Phương mãi không thấy về giao binh quyền lại cho ba tên đồng đảng là Mao Thiên Toại, Hắc Xa Luân, Ô Hóa Nhi chấp chưởng, đứng chiêu nạp anh hùng hào kiệt trong thiên hạ.
Ngày hôm ấy có hai tráng sĩ là Âu Dương Tuấn, Hồ Diện Hiển đến Kim Mã Sơn xin vào giáo.
Mao Thiên Toại, Hắc Xa Luân, Ô Hóa Nhi vội tiếp vào trong Tụ Nghĩa đường thấy Âu Dương Tuấn, Hồ Diện Hiển tướng mạo hung tợn, vóc người hùng vĩ biết là tay võ dũng cao cường. Mao Thiên Toại liền ứng tiếng hỏi hai người :
- Hai tráng sĩ cao danh quý tánh là gì, người xứ nào định đến đây cùng anh em tôi tụ nghĩa xin cho biết?

Âu Dương Tuấn, Hồ Diện Hiển liền ứng tiếng nói :
- Bẩm trại chủ, anh em tôi là Âu Dương Tuấn, Hồ Diện Hiển đều là người Hồ Quang, nhân nghe danh Hàn chúa công đây là người lễ hàn hạ sĩ nên anh em tôi chẳng quản đường xa ngàn dặm đến đây đầu môn, vậy xin trại chủ thu nạp thì anh em tôi xin tận sức khuyển mã để báo đáp.
Mao Thiên Toại cả mừng nói :
- Nay nhân Hàn chúa công có việc cần đi vắng chưa về giao binh quyền lại cho ba anh em tôi chấp chưởng. Nếu hai vị tráng sĩ có lòng hạ cố đến gia nhập thì hãy xin chỉ giáo cho anh em tôi biết vài ngọn quyền cước, rồi mới tiện theo ngôi thứ mà trọng dụng, chẳng hay hai vị có lòng ưng thuận cho chăng? Thì xin quá bộ ra ngoài sân kia.
Âu Dương Tuấn, Hồ Diện Hiển hai người đều là tay tài nghệ quán thế, nay nghe thấy chúng muốn tỉ thí với mình thì còn gì sung sướng cho bằng, hai người ứng tiếng nói to lên :
- Bẩm vâng, anh em tôi xin vui lòng cùng các vị trại chủ lĩnh giáo vài ngọn quyền cước.
Dứt lời, Âu Dương Tuấn, Hồ Diện Hiển nhảy vọt ra sân xắn tay áo chờ sẵn.
Mao Thiên Toại liền ngoảnh lại bảo Hắc Xa Luân, Ô Hóa Nhi hai người :
- Hai hiền đệ mau ra tỉ thí với hai người đó xem sao nhưng phải quyết thắng mới được kẻo làm nhục mất cái phong của anh em mình.
Hắc Xa Luân, Ô Hóa Nhi là hai đứa lỗ mãng vẫn sẵn tính hiếu động nên đều thích trí nhảy chồm ra ngoài sân.
Hắc Xa Luân tranh đấu với Âu Dương Tuấn, Ô Hóa Nhi tỉ thí với Hồ Diện Hiển, bốn người chia làm hai cặp quần thảo rất mãnh liệt.
Hắc Xa Luân đứng dùng "Vũ Đả Ba Tiêu", là mình như tàu lá chuối để kẻ địch sờn lòng.
Âu Dương Tuấn cũng biết là thế võ rất hiểm độc, nếu người tay non mà xông vào ắt bị thiệt mạng ngay lập tức, nhưng hắn cũng là tay lợi hại liền dùng ngay chiêu lạ là "Liên Xạ Kim Tiền" nhảy sấn đến, một tay xỉa vào mặt một tay xỉa xuống bụng dưới.
Hắc Xa Luân vội đưa tay lên gạt trên dưới rồi lại dùng ngay "Thiên Cớ Tống Tử" nhảy xổ vào phóng hai quả đấm lên hàm.
Âu Dương Tuấn cũng chập hai bàn tay lại xỉa lên dùng "Đồng Tử Bái Phật" bắt hai quả đấm của Hắc Xa Luân ra.
Lúc ấy hai bên đều gườm lẫn nhau. Hắc Xa Luân với Âu Dương Tuấn trổ hết tài lực ra tranh đấu quyền cước tung hoành như mưa sa gió giục, càng lâu càng thấy nhanh vùn vụt coi hoa cả mắt. Một đàng thì muốn lấy danh dự cho giáo phái đánh đổ Âu Dương Tuấn ngay. Một đàng thì muốn trổ tài cho vẻ vang buổi mới đến đầu môn, quyết áp đảo cho được Hắc Xa Luân nên gây ra cuộc hỗn đấu rất hùng dũng, chớp mắt đã được hơn trăm chiêu mà chưa phân thắng bại. Thực không hẹn mà nên hai người tài nghệ ngang hàng bỗng gặp nhau.
Ô Hóa Nhi hỗn đấu với Hồ Diện Hiển, lại cũng là một đôi kình địch chạm nhau. Ô Hóa Nhi liền dùng "Nguyên soái hồi trảo" quay người đi mấy bước để giữ.
Hồ Diện Hiển chẳng phải tay vừa, nên không hề sợ hãi liền giở "Tướng Quân Xuất Mã" đuổi theo luôn.
Ô Hóa Nhi thừa cơ dùng "Mãng Xà Phiên Thân" quay mình trở lại đá thốc hai chân lên hàm, đòn đá ấy rất ác hiểm và có sức mạnh vô cùng.
Cũng may Hồ Diện Hiển là tay bản lãnh rất cao cường, lập tức dùng chiêu "Cử Thủ Triều Thiên" giơ lên gạt bắn hai chân Ô Hóa Nhi bị lộn nhào đi một vòng, hắn cũng vội chống chân xuống đất ngay được.
Hai người tỉ thí. Ô Hóa Nhi càng đánh càng tăng thêm vẻ hăng hái, Hồ Diện Hiển cũng vừa đánh vừa thấy sức khỏe gấp lên, không ai chịu thua kém ai, chỉ lăm le đánh những chiêu ác độc để thủ thắng trước, chân tay vung lên đảo xuống khiến người đứng coi không biết chán mắt, vì thấy hai người đánh gạt rất vào khuôn khổ không hề sai lệch tí nào.
Nói riêng về Hắc Xa Luân hỗn đấu với Âu Dương Tuấn một hồi khá lâu vẫn chưa phân thắng bại, Hắc Xa Luân vẫn tánh hiếu thắng lại nóng nảy như lửa, thấy không hạ nổi Âu Dương Tuấn ngay thì tức giận như điên, hắn liền nghiến răng trợn mắt vận hết hơi sức trên người vào hai bả vai, bắp thịt với gân nổi lên cứng như sắt, rồi hắn thu hình dùng hết sức mạnh húc cả vào ngực Âu Dương Tuấn.
Cách thí thân ấy có sức khỏe vô cùng, nếu lao trúng vào dẫu vách tường cũng phải xiêu đổ, tức là trong khi thế cùng Hắc Xa Luân mới dùng đến chiêu ấy.
Âu Dương Tuấn cũng là tay tài nghệ cao cường, nên mới biết cái sức của Hắc Xa Luân không thể ngăn cản nổi. Âu Dương Tuấn lúc ấy liền vỗ đùi nhảy lên trên cao, làm Hắc Xa Luân lao trượt bị chúi người ra

phía xa hơn một trượng. Âu Dương Tuấn thừa cơ lại nhảy vọt theo định đánh hai gót chân vào lưng, nếu trúng phải thì dẫu xương đồng da sắt cũng phải gãy tan và hộc máu.
Như con hùm dữ quay nhìn lại, Hắc Xa Luân lanh lên khác thường hắn cũng phóng hai chân đá vọt lên.
Không ngờ bốn cẳng chân như bốn cây cột nhà rập vào nhau mạnh quá, tức thì hai người đều lăn ra ngã lộn nhào xuống đất, rồi lại càng hăng hái đứng phắt dậy, nhảy xổ vào đá, bị xô nhau mạnh quá lại đều ngã ngửa ra, sau lại cùng xông vào hỗn đấu như trước.
Ô Hóa Nhi tỉ thí với Hồ Diện Hiển càng dữ dội hơn nữa, vì Ô Hóa Nhi cũng có tính nóng như lửa nên khi xung đột với ai, hắn chỉ muốn nuốt sống người ta ngay, không ngờ gặp phải tay đại kình địch như Hồ Diện Hiển cũng không vừa, nên đanh thép chọi nhau không bên nào chịu suy nóng, làm lòng hiếu thắng của Ô Hóa Nhi không biết nào phấn khởi được, hắn cũng thu hình vận hết hơi sức rắn như quả núi phóng người vào ngực Hồ Diện Hiển đánh đổ ngay.
Song lẽ Hồ Diện Hiển cũng là một gã lỗ mãng, sẵn tính nóng nảy, hắn thấy thế không chịu nhường nhịn cũng thu hình vận hết hơi sức lao người vào húc chọi, thành ra hai bên như hai quả núi đạp vào nhau mạnh quá, liền bật văng ra hai người đều ngã ngửa dưới đất, lăn lông lốc đi mấy vòng.
Như hai con vật dữ lại nhảy chồm vào xâu xé nhau. Ô Hóa Nhi, Hồ Diện Hiển dùng hết sức lao người vào, lần nữa lại đều ngã lộn nhào xuống đất như trước. Hai anh chàng lỗ mãng không chịu nhường nhịn lại húc đầu lần thứ ba, cũng đều ngã lăn ra.
Bọn tướng sĩ trong đảng tà giáo đứng xem đều táng đởm kinh hồn, tưởng chừng sắp khai diễn ra cuộc đổ máu tới nơi.
Bỗng đâu Ô Hóa Nhi với Hồ Diện Hiển bị húc vào nhau mạnh quá tê dại cả các đầu gân xương nên không dám chống chọi như thế nữa, lần này hai gã xông vào nắm chặt lấy cánh tay nhau rồi dùng hết sức mạnh xô đi kéo lại định quật ngã xuống.
Không ngờ hai bên đều có sức khỏe ngang nhau không ai chịu kém ai, hì hục như hai con voi dày xéo trên bãi cát, làm những viên gạch lát dưới sân bị sập tan vụn vì hai người đều phải xuống tấn bộ thật vững cho khỏi ngã.
Lúc ấy Mao Thiên Toại đứng trong tòa Tụ Nghĩa đường, thấy Hắc Xa Luân, Ô Hóa Nhi với Âu Dương Tuấn, Hồ Diện Hiển bốn người tỷ thí ở dưới sân dữ dội quá e khi để chậm trễ xảy ra đến tánh mạng nguy hiểm. Mao Thiên Toại vội ứng tiếng nói to lên :
- Thôi thôi, Hắc, Ô hai hiền đệ với hai vị tráng sĩ hãy ngừng tay. Tỷ thí như thế cũng đủ biết tài nghệ của nhau rồi, e khi ham quá lỡ xảy ra sự nguy hiểm.
Nghe lời Mao Thiên Toại can ngăn, Hắc Xa Luân với Âu Dương Tuấn liền dừng tay lại nhảy vọt ra, hai người đều cả cười cúi đầu xin lỗi nhau.
Duy còn Ô Hóa Nhi với Hồ Diện Hiển vẫn ham mê xô đẩy nhau không chịu buông tay, không biết là hai người đang ham đánh không nghe thấy lời Mao Thiên Toại can ngăn, hay là vẫn còn tánh hiếu thắng của kẻ lỗ mãng không chịu nhường nhịn nhau.

Hồi 22

Kể chuyện xưa, Mao Thiên Toại trổ tài
Vì bất phục, Hắc, Ô hai gã quyết đọ sức

Mao Thiên Toại thấy vậy thì nói với Hắc Xa Luân và Âu Dương Tuấn rằng :
- Hai người này coi bộ ham chiến quá, thôi mình cứ để đấy cho họ thử sức với nhau một hồi cho biết kẻ cao người thấp, nhân dịp đây tôi sẽ kể cho hai người nghe chuyện nàng Thương Nữ Ngọc cùng những hành động xuất quỷ nhập thần của nàng.
Âu Dương Tuấn nghe họ Mao nói vậy thì ngạc nhiên hỏi :
- Ủa, nàng Thương Nữ Ngọc là ai mà từ trước đến giờ chúng tôi chưa bao giờ được nghe tên cả?
Mao Thiên Toại mỉm cười đáp :
- Nàng là một bậc tiền bối, vào hàng sư bá của chúng ta. Nguyên nàng là học trò của Pháp Minh sư tổ trên núi Hồng Sơn, vì một mối thù nhà từ thuở nhỏ, nàng được sư phụ cho xuống núi để tìm kẻ thù xưa.
Một ngày kia nàng đổi lốt cải dạng nam trang lấy tên là "Hồng y khách" đi đến trấn Sơn Đông thì thình lình gặp cuộc Đả Lôi Đài, hôm đó nàng cũng lẫn lộn trong rừng người đứng vây nghẹt chung quanh Đả Lôi Đài để thưởng thức các trận đấu sắp tới.
Trước khi trận đấu bắt đầu khai mạc, viên quan huyện sở tại liền có mấy lời tuyên bố lý do của cuộc tổ chức "Đả Lôi Đài" và sau đó một viên giám khảo liền bước ra giới thiệu tên họ cùng thành tích của người thủ đài. Đoàn Thiết Hùng, một võ sĩ vô địch đã thủ đài liên tiếp mấy năm liền mà vẫn chưa ai hạ nổi.
Vừa lúc đó Đoàn Thiết Hùng liền từ sau lưng viên quan huyện bước ra và phi thân nhảy vọt lên đài, trông cử động của hắn thật nhẹ nhàng và nhanh nhẹn như một chiếc lá nhỏ nhẹ bay! Hắn đi chung quanh bốn mặt đài để giơ tay chào toàn thể dân chúng, hắn cũng không quên vận nội công làm cho các bắp thịt nổi vồng lên, cuồn cuộn dưới làn da rám nắng sạm như một bức tượng đồng đen.
Nhiều tiếng hoan hô cổ võ lại nổi lên, Đoàn Thiết Hùng cất giọng dương dương tự đắc nói :
- Trong số các vị đây, hẳn có nhiều vị võ nghệ cũng rất chân truyền, vậy tôi xin mạn phép hỏi các vị nào muốn lên đây tỉ thí cùng tôi mươi hiệp?
Thương Ngọc Nữ khẽ cau đôi mày liễu trước lời thách thức quá ư ngạo mạn đó của tên Đoàn Thiết Hùng, nhưng nàng vẫn đứng im một chỗ không lộ một phản ứng gì ra ngoài. Cũng ngay vừa lúc đó, từ dưới đài một người bận võ phục cao lớn, hắn rẽ đám đông sang hai bên rồi rún mình nhảy vọt lên đài và nói :
- Đoàn Thiết Hùng! Chớ quá ngợm mình mà ngạo mạn như thế, có ta là Hổ Sư Võ Hoàng Cương lên kết liễu tính mạng mi đây!
Mọi người cùng vội vã chú mục nhìn về phía người vừa xưng danh đó, hắn tuy nhỏ hơn Đoàn Thiết Hùng một chút nhưng xem chừng cũng khỏe vô cùng, hắn bước lại trước mặt Đoàn Thiết Hùng cười nhạt và nói :
- Đoàn Thiết Hùng! Bấy lâu nay mi dương dương tự đắc một mình một cõi ấy là chỉ vì không phải gặp địch thủ xứng đáng đấy thôi! Giờ thì mi hãy liệu giữ mình nhé.
Viên giám khảo đứng ở phía trong liền gọi to lên và nói :
- Tráng sĩ! Xin tráng sĩ xưng tên họ lại cho một lần nữa để ghi vào sổ trước khi giao đấu.
Người nọ liền quay lại đáp :
- Hổ Sư Võ Hoàng Cương, người tỉnh Sơn Nam.
Sau khi viên giám khảo ghi tên người đó vào sổ, ba tiếng cồng lập tức nổi lên báo hiệu trận đấu đã bắt đầu.
Sau khi vái tổ, Đoàn Thiết Hùng lùi lại thủ thế để nhường địch thủ tấn công trước.
Hổ Sư Võ Hoàng Cương không thèm nể nang nhường nhịn gì, liền bước tới một bước, xuống tấn dùng chiêu "Mãnh Hổ Hạ San" một tay đưa duỗi ra phía trước như con mãnh hổ bắt mồi, để địch thủ lầm né tránh, lập tức tay kia đạp một trái thôi sơn mạnh như gió cuốn. Kẻ nào bị trúng đòn đó, nếu kém về tập luyện và nội công có thể bị đứt mạch máu ở thái dương và tắt thở liền.
Nhưng Đoàn Thiết Hùng đâu phải là tay vừa, hắn liền nhẹ nhàng ngã mình ra phía sau, chờ cho bàn tay phải của địch thủ vừa vung ra hắn liền vụt hét lên một tiếng rồi dùng chiêu "Trường Xà Quái Thủ". Cái thân hình đồ sộ của hắn bỗng mềm nhũn và uốn mình như một con rắn, hắn chờ cho địch thủ vừa thu bàn

tay về, lập tức lao tới và đổi ngay sang "Thái sơn áp đỉnh", hai bàn tay hắn chụm lại và bổ như trời giáng ngay xuống đầu đối thủ.
Đôi bàn tay sắt của hắn mà trúng phải thì dầu có là vật gì cứng rắn đến đâu chăng nữa cũng phải nát bét ra chứ đừng nói gì đầu người.
Hổ Sư Võ Hoàng Cương không ngờ đối thủ của hắn lại phá được "Mãnh hổ hạ san" và trả đòn lanh lẹ như thế! Hắn vùng phóng mình lùi lại ba bước liền để tránh đòn và dùng ngay "Phi thiên chu tiễn" hai chân xuống tấn theo chữ "Vạn", hai bàn tay xòe thẳng ra phía trước để sẵn sàng đón đòn và cũng để đề phòng đối thủ liều lĩnh lao tới dùng độc thủ hất xuống đài.
Nhưng Đoàn Thiết Hùng là tay lão luyện, đời nào hắn dại gì tấn công như vậy, hắn cũng lùi lại xuống tấn để thủ thế và nhìn địch thủ với nụ cười mỉa mai như khinh mạn, như khiêu khích. Hắn hất hàm nói :
- Sao? Hổ sư gì đâu mà mới nhập trận coi bộ đã nhát thế? Hay sợ chết thì dông lẹ xuống đài mà cút đi cho khuất mắt ta, ta không thèm giết những đứa hèn nhát đâu.
Hổ Sư Võ Hoàng Cương gầm lên tức giận trước lời khiêu khích đó của Đoàn Thiết Hùng, hắn nói :
- Còn mi! Mi cũng hãy liệu chừng mà giữ lấy tính mạng.
Nói xong hắn liền vụt nhảy lại trước mặt Đoàn Thiết Hùng và nhanh nhẹn dùng chiêu "Ác Điểu Phẫn Thân", đôi cánh tay hắn xòe rộng như một con chim đại bàng, đôi chân cứng như sắt của hắn nhập nội và toàn hất ngã Đoàn Thiết Hùng.
Trong lúc vô ý, Đoàn Thiết Hùng thấy nguy, hắn liền hét lên một tiếng, vận nội công xuống tấn đứng theo chữ "Đinh", tai trái đưa lên cao, tay mặt đưa ra phía trước để đỡ đòn.
Hổ Sư Võ Hoàng Cương không ngờ Đoàn Thiết Hùng lại có một sức mạnh phi thường đến thế! Bàn chân của hắn đụng ngay vào ống chân của Đoàn Thiết Hùng kêu lên một tiếng "rốp" rợn người. Võ Hoàng Cương cảm thấy tê buốt cả ống chân, hắn vội lùi lại nhưng đã quá trễ.
Đoàn Thiết Hùng chỉ chờ có thế, hắn liền phóng mình tới đá ngay một cú đá song phi thật tuyệt diệu vào giữa bộ ngực đồ sộ của địch thủ.
Võ Hoàng Cương ưỡn người lên chịu đựng, nhưng gã chợt rú lên rồi hộc ngay ra một búng máu tươi lênh láng.
Đoàn Thiết Hùng toan tặng cho đối thủ một cú đá nữa để kết liễu những cuộc đời kẻ đã dám đối địch với hắn theo như bản tính háo sát của hắn. Nhưng vừa ngay lúc đó, chợt một chàng thanh niên bận võ phục màu lam từ dưới đất nhún mình nhảy vọt lên đài và đứng chắn ngay trước mặt Đoàn Thiết Hùng rồi hét lên :
- Khoan! Đoàn tặc! Chớ có hạ sát người hèn mạt như thế, có ta là Thanh y hiệp sĩ đến đã kết liễu tánh mạng của mi đây.
Nhờ có chàng thanh niên áo lam nọ giải cứu kịp thời, nên Hổ Sư Võ Hoàng Cương mới thoát khỏi chết vì bàn tay của Đoàn Thiết Hùng. Gã này liền vội vã lảo đảo nhảy xuống đài lủi mất vì quá hổ thẹn, trong lúc đó Đoàn Thiết Hùng cũng dừng tay nhìn chàng thanh niên vừa nhảy lên đứng chắn trước mặt rồi hắn cười ra dáng khinh bỉ và nói :
- Ồ, một thằng con nít chưa ráo sạch máu đầu mà dám lên đây can thiệp cơ mà? Mi hết muốn sống rồi hay sao mà dám làm một công việc liều lĩnh quá vậy?
Chàng thanh niên kia cất giọng sang sảng và cứng cỏi đáp :
- Này! Thằng sát nhân kia! Mi chớ có cậy tài mà khinh người quá lắm, hôm nay ta sẽ vì vong linh của những người trước đây đã bị mi sát hại mà rửa hờn cho họ.
Nói xong, chàng thanh niên nọ liền quay lại phía mấy viên giám khảo và nói :
- Xin quý vị ghi giùm tên tôi. Biệt danh là "Thanh y hiệp sĩ" gốc người ở tỉnh Sơn Đông.
Ba tiếng cồng lại nổi lên để báo hiệu cho biết trận đấu đã bắt đầu, Đoàn Thiết Hùng cười gằn bảo chàng thanh niên :
- Được! Mi muốn chết ta sẽ cho mi về chầu diêm chúa sớm.
Nói xong hắn liền bái tổ và không thèm nhường nhịn, hắn xông tới tấn công liền với một sức mạnh như vũ bão. Hắn dùng một đường quyền thật lạ làm chàng thanh niên nọ bỡ ngỡ và hoa cả mắt.
Mới đầu chàng thanh niên nọ còn bình tĩnh chống đỡ được ít thế đầu tiên của Đoàn Thiết Hùng, nhưng sau hắn thấy chàng thanh niên nọ có lẽ không xứng đáng là địch thủ của hắn nên hắn không buồn dùng đòn hiểm để tấn công nữa mà chỉ biểu diễn quyền thuật làm cho chàng thanh niên nọ mê loạn cả tâm thần đi. Vừa lướt qua lượt lại trước mặt chàng thanh niên như một cái móng mèo vờn chuột. Đoàn Thiết Hùng vừa cười vừa nói :

- Trời! Thanh y hiệp sĩ! Ngài làm sao vậy? Đã là Hiệp sĩ mà không biết rõ bài quyền tôi đang biểu diễn cho ngài xem đây là bài quyền gì sao?
Đứng ở dưới chân đài nãy giờ Thương Ngọc Nữ vẫn chăm chú theo dõi ngay từ trận đấu đầu tiên giữa Đoàn Thiết Hùng và gã Hổ Sư Võ Hoàng Cương, nàng rất cảm phục trước lòng can đảm của chàng thanh niên áo lam tự xưng là Thanh y hiệp sĩ nọ, nhưng nàng vô cùng thất vọng khi thấy quyền thuật võ nghệ của chàng ta còn non kém quá.
Khi nàng thấy Đoàn Thiết Hùng đem bài "Mê Hồn Quyền" ra để làm cho chàng thanh niên mê đi và thấy chàng kia không phá được thì nàng biết ngay là tính mạng của chàng thanh niên đang sắp bị nguy hiểm, vì mặc dù coi bộ điệu của Đoàn Thiết Hùng rất khoan thai và như hiền từ nhởn nhơ không chút xâm phạm đến người địch thủ, nhưng hắn sẽ xuất kỳ bất ý hạ độc thủ lúc nào không biết...
Lúc bấy giờ chàng thanh niên nọ chỉ còn chống cự một cách hết sức yếu ớt, đường quyền của chàng ta mỗi lúc một thêm rối loạn và chàng ta đã bắt đầu lùi dần. Mọi người đều hồi hộp đến nín thở vì lo ngại cho tính mạng của chàng tuổi trẻ kia, từ dưới chân đài tiếng công chúng la ó phản đối hành động sát nhân của Đoàn Thiết Hùng vang dội cả một vùng.
Đoàn Thiết Hùng cũng biết vậy, nhưng hắn vẫn mặc kệ, hắn quyết không khi nào chịu buông tha một đối thủ đã dám ngang nhiên địch với hắn. Trong lúc xuất kỳ bất ý chàng thanh niên không còn tâm dạ đâu để chiến đấu nữa thì Đoàn Thiết Hùng chợt thét lên một tiếng vang như sấm, hắn vươn mình sấn tới toan dùng bàn tay cứng như sắt nguội để bóp nát đầu của chàng tuổi trẻ.
Mọi người cùng kêu rú lên, sợ hãi, trong đám công chúng đứng xem có nhiều người cảm xúc quá đến ngất đi.
Giữa lúc tính mạng của chàng thanh niên áo lam chỉ còn mong manh như một sợi chỉ mành thì chợt từ một góc đài thật xa, chàng thanh niên bận một bộ đồ chẽn màu hồng nhạt vụt phi thân lên ngay trên mặt đài và cất giọng sang sảng nói to :
- Đoàn Thiết Hùng hãy ngừng tay!
Nhưng đã trễ, bàn tay cứng như sắt nguội của Đoàn Thiết Hùng chỉ còn cách chàng thanh niên áo lam trong gang tấc, thấy nguy cho tính mạng kẻ mình muốn giải cứu, chàng thanh niên áo hồng liền dùng chiêu "Phân Thân Cương Hổ" sấn tới và xuống tấn dùng hai tay gạt Đoàn Thiết Hùng và chàng thanh niên áo lam ra hai bên. Bàn tay của chàng ta không biết có một sức mạnh kỳ diệu như thế nào mà vừa chạm vào người Đoàn Thiết Hùng hắn liền bị gạt bắn văng ra xa, còn chàng thanh niên kia thì bị ngã văng ngay xuống chân đài luôn.
Mọi người đều kêu "ồ" lên một tiếng lộ đầy vẻ kinh ngạc vô cùng. Họ sửng sốt đến tột độ khi thấy chàng thanh niên áo hồng có một sức mạnh hiếm có.
Tất cả mọi việc trên đều xảy ra chỉ trong vòng nửa cái chớp mắt, mãi tới lúc đó người ta mới kịp nhìn kỹ gương mặt chàng thanh niên áo hồng, đó là một thiếu niên còn trẻ, dáng người rất mảnh mai thanh tú, gương mặt đẹp như ngọc, môi đỏ tựa thoa son, chàng ta thật chẳng khác gì Phan An Tống Ngọc ngày xưa đã tái xanh vậy.
Đoàn Thiết Hùng ngạc nhiên đến gần như sửng sốt, khi nhìn rõ chàng thanh niên áo hồng nọ. Trong giây lâu, cơn tức giận của hắn mới kịp bốc trở lại, hắn gầm lên :
- Hay cho mi! Lại một thằng nữa chưa ráo máu đầu lên nộp mạng cho ta, lần này thì nhất định ta phải bóp nát mi ra như cám mới hả dạ.
Chàng thiếu niên áo hồng mỉm cười thật nhũn nhặn và đáp :
- Ồ! Đoàn đại huynh sao hay nóng giận thế!
Thấy vẻ mặt quá ư bình tĩnh của đối thủ, Đoàn Thiết Hùng cũng hơi gờm, hắn nói :
- Thôi mi đừng nói dông dài vô ích, hãy mau mau xưng tên họ cho giám khảo ghi tên đi rồi nộp mạng cho ta cũng vừa.
Chàng áo hồng liền quay lại nói :
- Xin quý vị ghi giùm: "Hồng y khách" ở Trấn Nam.
Mọi người cùng ngạc nhiên trước cái tên kỳ lạ của chàng thanh niên nọ.
Đoàn Thiết Hùng cười tỏ vẻ khinh mạn rồi nói :
- Hồi nãy là một thằng nhãi con tự xưng Thanh y hiệp sĩ, giờ đến lượt thằng con nít này tự xưng là Hồng y khách. Chắc Diêm Vương đang cần tuyển mộ âm binh giấy hay sao mà tụi bây đua nhau nạp mạng đông thế.
Sau khi giám khảo ghi tên chàng thanh niên áo hồng xong cũng như hai lần trước ba tiếng cồng nổi lên để báo hiệu trận đánh bắt đầu.

Đột nhiên không khí xung quanh bỗng trở nên nghiêm trang khác thường, ai nấy đều im lặng và hồi hộp theo dõi trận đấu vì họ yên trí sẽ có một cái gì khác lạ xảy ra và ít nữa thì cũng được thưởng thức một trận đấu ngoạn mục hiếm có.
Lần này Đoàn Thiết Hùng thận trọng hơn cả với hai địch thủ trước, vì hắn đã được nếm sơ qua cái gạt tay của Hồng Y Khách. Sau khi bái tổ, hắn liền xuống tấn để chờ đối thủ tấn công trước xem đối thủ của hắn võ nghệ lợi hại cỡ nào?
Hồng Y Khách cũng có lẽ biết thế nên chàng mỉm cười và bảo Đoàn Thiết Hùng :
- Ồ! Ngài! Sao ngài không tấn công trước đi, hay là ngài e ngại gì chăng?
Không ngờ địch thủ lại tinh khôn đến thế, Đoàn Thiết Hùng đành phải tấn công trước, hắn bước chân trái tới một bước và dùng chiêu "Lạc Xà Trảm Mã", đôi chân hắn vững vàng để giữ thế thủ, đôi tay vươn ra uốn éo như đôi mãng xà quẫy khúc, hắn chỉ chờ địch thủ lọt vào sẽ biến thành chiêu "Hãi Nhi Lâm Tử Địa" và sẽ dùng đôi tay như đôi gọng kềm siết chặt lại cho đến chừng nào tắt thở mới thôi.
Nhưng Hồng Y Khách đâu phải tay tầm thường, lập tức liền vươn mình lên, hai bàn tay nhỏ nhắn chụm vào nhau và dùng ngay "Đồng Tử Bái Quan Âm" để phá "Lạc Xà Trảm Mã" của Đoàn Thiết Hùng.
Thấy đối thủ tinh khôn tránh khỏi, Đoàn Thiết Hùng vừa đưa tới toan hất ngã địch thủ xuống thì Hồng Y Khách liền vội vã lùi lại và thay vì từ "Đồng Tử Bái Quan Âm" phải biến sang "Lục Long Tung Cánh" để trừ "Quan Âm Quá Hải" của Đoàn Thiết Hùng, Hồng Y Khách lại hồi ngay chiêu "Kim Ngư Vượt Biển" để thủ và để rất hớ hênh non nớt.
Thấy địch thủ gần như không thuộc quyền pháp, Đoàn Thiết Hùng mừng rỡ vô cùng, hắn cho rằng chiêu vừa rồi sở dĩ Hồng Y Khách tránh được không bị té là nhờ ở may mắn, và hắn yên trí thế nào cũng thủ thắng địch thủ dễ như trở bàn tay. Nghĩ thế, Đoàn Thiết Hùng liền quay sang chiêu "Mãnh Hổ Vờn Mồi", đôi tay hắn cử động thật lanh lẹ như toan xông tới tấn công tới tấp vào đối thủ, nhưng thật ra chỉ là làm cho địch thủ rối trí và luống cuống thêm.
Hồng Y Khách cười thầm trong bụng vì đã biết Đoàn Thiết Hùng lầm tưởng mình võ nghệ còn non nớt và bất tài như chàng thanh niên áo lam hồi nãy. Nên Hồng Y Khách lại càng làm bộ đỡ gạt bối rối và yếu ớt hơn trước.
Mọi người đều ngạc nhiên trước sự lạ lùng đó, ai ai cũng tin tưởng rằng Hồng Y Khách sẽ tạo nên một chuyện phi thường, nào ngờ chàng ta còn tệ hơn cả anh chàng hồi nãy. Chỉ sơ sơ có vài thế võ mà đã bấn loạn cả quyền pháp, ai ai cũng trông thấy rõ ràng như thế.
Đoàn Thiết Hùng có lẽ cũng dư biết địch thủ của hắn chỉ bằng hàng em non nớt nên lại càng thích chí ăn quen như lúc nãy, hắn lại biểu diễn bài "Mê Hồn Quyền" để làm cho địch thủ bối rối và thừa cơ sát hại.
Nhưng Đoàn Thiết Hùng lộ vẻ ngạc nhiên xiết bao khi thấy hắn đã đi gần hết bài "Mê Hồn Quyền" với những thế đánh thật bay bướm, mới nhìn qua chỉ tưởng đó là một trò đùa giỡn, nhưng thật ra thì vô cùng hiểm hóc và lợi hại. Hắn yên trí Hồng Y Khách chỉ giỏi chịu đựng lắm là độ nửa bài quyền sẽ bị ngất xỉu, thế nhưng chàng thiếu niên hiệp khách vẫn thản nhiên trơ trơ không tỏ vẻ nao núng một chút gì cả.
Khi bài "Mê Hồn Quyền" của Đoàn Thiết Hùng vừa chấm dứt mà Hồng Y Khách vẫn không bị việc gì. Hắn tức tối thu tay về thì chợt Hồng Y Khách cất tiếng cười vang và hỏi hắn với giọng đầy ngạo mạn :
- Thế nào? Đoàn Thiết Hùng! Bản lĩnh của mi chỉ có thế thôi sao?
Đoàn Thiết Hùng gầm lên vì tức giận, hắn vừa toan xông tới để dùng độc thủ hạ đối phương thì chợt kêu lên một tiếng "ối" tỏ vẻ đau đớn, thì ra trong lúc hắn vừa thu tay về đã bị Hồng Y Khách dùng "Giao Long Điểm Nguyệt" phi thân tới phóng một cú đá như trời giáng vào cườm tay của hắn.
Đoàn Thiết Hùng cảm thấy ê buốt cả cườm tay và gần như bị tê bại hẳn một bên vai, hắn nhăn nhó vì đau đớn và tức tối nhìn Hồng Y Khách, hắn không ngờ đối thủ của hắn có vẻ nhỏ nhắn yểu điệu mà lại có một sức mạnh ghê hồn đến thế.
Giữa lúc hắn đang bối rối chưa biết tiến thoái ra sao thì chợt Hồng Y Khách đã chuyển thế đánh từ thủ sang công. Đôi cánh tay của chàng lướt tới trông rất ẻo lả nhưng mạnh như vũ bão, đường quyền lợi hại của Hồng Y Khách khiến cho Đoàn Thiết Hùng bỡ ngỡ rối loạn cả tâm thần không biết đối phương đang dùng thế võ gì.
Thật ra đó là bài "Mai Hoa quyền", một thế võ chân truyền mà ít người được hấp thụ mà Hồng Y Khách đem ra biểu diễn để áp đảo tinh thần đối thủ, đường quyền của chàng thiếu niên áo hồng lợi hại đến nỗi bóng chàng mỗi lúc một mờ đi, từ đôi cánh tay uyển chuyển bỗng phát ra một luồng gió làm cho địch thủ phảy lay mình.
Đoàn Thiết Hùng ngạc nhiên đến tột độ và bỗng cảm thấy khiếp đảm vô cùng vì đối thủ của hắn lợi hại gấp ngàn lần hắn tưởng.

Mọi người đang đi từ chỗ thất vọng bỗng biến sang ngạc nhiên đến cực độ khi thấy Hồng Y Khách đang bị thất thế bỗng chuyển bại thành thắng và đang áp đảo Đoàn Thiết Hùng tơi bời làm cho gã mệt lừ vì cố chống đỡ, mồ hôi của hắn đổ ra như tắm, hắn bắt đầu thở lên hồng hộc vì quá mệt nhọc.
Hồng Y Khách dường như không muốn kéo dài trận đánh vô vị đó nữa, nên chỉ trong nháy mắt đường quyền của chàng bỗng biến ảo lạ lùng, và giữa lúc mọi người chưa kịp hết ngạc nhiên thì chàng đã thình lình thét lên một tiếng và tùng ra "Ngũ Lôi Xuất Thế", tiến sát bên hông Đoàn Thiết Hùng, chàng dùng một tay nắm lấy dây lưng hắn và chuyển thần lực nhấc bổng lên ném xuống chân đài.
Tiếng cổ võ của muôn ngàn người đồng nổi lên một loạt ào ào như chợ vỡ, người ta ngạc nhiên đến mức độ họ cùng thi nhau gào thét thật lớn để hoan nghênh chàng thanh niên áo hồng có một sức mạnh và võ nghệ tuyệt luân có một không hai đó.
Giữa lúc mọi người đang náo nhiệt vì thích thú đến cực độ thì Hồng Y Khách đã vội vã giơ tay lên chào tất cả khắp bốn phía xong phi thân nhảy vọt ngay xuống chân đài và biến ngay mình vào giữa rừng người còn đang cuồng nhiệt cổ võ chàng.
Từ viên quan huyện đến mấy viên giám khảo đều sững sờ vì quá ngạc nhiên, mãi một lúc sau có đến hơn một khắc, một viên giám khảo mới thốt lên được một câu :
- Ô! Sao chàng ta không ở lại để lĩnh thưởng kìa?
Và cũng mãi tới lúc đó mọi người mới kịp chú ý đến Đoàn Thiết Hùng, thân hình bồ tượng của hắn bị Hồng Y Khách ném xuống một góc đài và ngất đi rồi nằm luôn không còn cử động gì được nữa. Tuy nhiên có lẽ hắn cũng chưa đến nỗi bị nguy hiểm đến tính mạng. Viên quan huyện liền vội vã rối rít ra lệnh cho mấy tên lính khiêng Đoàn Thiết Hùng vào trong và lo cứu tỉnh hắn.
Đoàn người đi xem Đả Lôi Đài vẫn chưa hết cuồng nhiệt, họ thi nhau ca tụng tài nghệ tuyệt vời có một không hai của chàng thanh niên quả cảm có một cái tên rất đẹp là Hồng Y Khách, một hồi lâu mới chịu giải tán, ai nấy đều lưu lại trong lòng một cảm tình thật đẹp và đầy vẻ mến phục khi nhắc đến ba chữ "Hồng Y Khách".
Đây lại nói về Hồng Y Khách. Số là trong lúc Thương Ngọc Nữ đứng chứng kiến cuộc tranh hùng giữa Đoàn Thiết Hùng và chàng thanh niên trẻ tuổi tự xưng là Thanh y hiệp sĩ, nàng vô cùng thất vọng khi thấy tài nghệ chàng thiếu niên hãy còn non kém.
Thương Ngọc Nữ biết chắc thế nào chàng ta cũng sẽ bị Đoàn Thiết Hùng sát hại nên bỗng động lòng từ tâm, hơn nữa nàng cũng rất bất bình trước cử chỉ quá ư tự đắc và vẻ ngạo mạn lố lăng của Đoàn Thiết Hùng vì thế nàng đành phải ra tay, trước để cứu tính mạng của chàng thanh niên liều lĩnh kia và sau là để cảnh cáo cho Đoàn Thiết Hùng một trận để hắn chừa cái thói khinh người đi. Vì thế nàng chỉ làm cho hắn sợ mà không nỡ sát hại, nếu không chắc chắn Đoàn Thiết Hùng khó mà toàn được mạng với Thương Ngọc Nữ tức Hồng Y Khách.
Sau khi đã ném Đoàn Thiết Hùng xuống chân Đả Lôi Đài rồi Thương Ngọc Nữ không muốn cho ai làm bận rộn đến mình nên vội vã phi thân xuống đài trà trộn ngay ào đám đông để trở về lữ điếm mà nàng ở trọ để khỏi bị phiền phức vì những kẻ quá ngưỡng mộ chàng Hồng Y Khách tài ba và trẻ tuổi.
Đúng như ý của Thương Ngọc Nữ muốn, nàng lẫn mình vào giữa đám đông và nhanh nhẹn tìm đường về nhà trọ rồi vào ngay trong phòng đóng cửa lại kín mít để nghỉ ngơi vì nãy giờ hơi người đã làm nàng cảm thấy ngột ngạt khó thở vô cùng.
Nhưng không may cho Thương Ngọc Nữ. Vì nàng quá vội vàng lẫn trốn đám đông người hiếu kỳ để trở về nhà trọ nên đã vô tình để lộ tông tích và bị hai kẻ theo dõi nàng đến tận chỗ nàng tạm trú, hai kẻ đó không phải ai xa lạ cả mà chính là Liễu Yến Nương và Liễu Thúy Vân. Hai con dâm tặc giả dạng ni cô để dễ bề làm những chuyện dâm bôn đồi phong bại tục.
Bây giờ chúng ta hãy nên biết sơ qua về hai con dâm tặc Liễu Yến Nương và Liễu Thúy Vân, nguyên chúng là hai đứa con gái trắc nết, con của một gã phú thương ở gần Động Đình hồ. Mới lớn lên hai chị em họ Liễu đã sớm biến thành những đứa du thủ du thực chuyên sống bằng nghề trộm đạo cướp bóc ở các đầu đường xó chợ hoặc các bến giang thuyền.
Nhưng tạo hóa lại trớ trêu thay! Hai con dâm nữ ấy lại được trời ban cho một nhan sắc thật mỹ miều hiếm có, và khi vừa ở tuổi dậy thì chúng đã trở nên những cô gái có một sắc đẹp chim sa cá lặn, ít ai khỏi bị rung động trước vẻ đẹp kiều mị của hai cô gái họ Liễu đó.
Sẵn có sắc đẹp, chị em Liễu Yến Nương và Liễu Thúy Vân liền cầm đầu một bọn trai thanh niên trác táng để ban ngày thì ẩn trốn trong những căn nhà tồi tàn ở một xóm kín đáo hoặc thả thuyền trôi trên sông để cùng làm những việc dâm ô bẩn thỉu. Ban đêm thì đón đường cướp bóc các khách thương hồ.

Tuy nhiên chị em họ Liễu lại có tính hay chóng chán, cho nên mặc dù bọn trai tráng ở dưới tay chúng luôn luôn tìm cách làm thỏa mãn lòng dục của chúng nhưng lâu dần chị em Liễu Yến Nương và Liễu Thúy Vân không còn cảm thấy hứng thú gì khi gần gũi bọn trai quen thuộc đó nữa. Chị em họ Liễu liền cùng nhau bỏ nhà đi lên tỉnh Sơn Đông để tìm những thú vui mới lạ khác.
Vì sẵn có nhan sắc, lại là gái tơ mơn mởn, trông điệu bộ rõ là con nhà khuê các, ai mới nhìn qua cũng tưởng là hãy còn đủ phong nhụy hương trinh nên chị em họ Liễu đi đến đâu thảy đều được những bọn trai phong lưu công tử đón đưa, bao bọc và chiều chuộng.

Nhưng rồi với bản tính dâm ô đến cực độ, chị em họ Liễu cũng lần lượt bỏ rơi những chàng trai đó để tìm những cái mới hơn. Và một bữa kia hai chị em Liễu Yến Nương và Liễu Thúy Vân tình cờ đi đến tỉnh Sơn Đông, hai chị em con dâm nữ còn đang ngơ ngác đi kiếm chỗ nghỉ chân thì tình cờ gặp được ngay lão sư hổ mang Yết Ma lão tăng!
Sau khi nàng Thương Ngọc Nữ giả dạng nam trang và tự xưng là Hồng Y Khách nhảy lên Đả Lôi Đài hạ Đoàn Thiết Hùng để cứu chàng thanh niên Thanh y hiệp sĩ xong, vì sợ mọi người làm phiền phức và muốn ẩn trốn không cho ai biết chỗ trú ngụ của mình, nàng liền nhảy xuống võ đài và biến mình vào làn sóng người đông như kiến ở phía dưới. Nhưng không may cho nàng là trong lúc ấy có hai chị em con dâm nữ họ Liễu là Liễu Yến Nương và Liễu Thúy Vân, chúng lầm tưởng nàng Thương Ngọc Nữ là trai thật nên liền theo dấu nàng để quyến rũ vào con đường dâm đãng.
Vì hai con dâm nữ này là hai cô gái vô cùng lăng loàn, chúng gốc người ở gần Động Đình hồ nhưng vì ham thú vui trác táng nên liền bỏ nhà trốn lên trấn Sơn Đông, và một bữa kia chị em họ Liễu tình cờ gặp được Yết Ma lão tăng.
Nguyên Yết Ma lão tăng pháp danh là Phổ Nguyên thiền sư, hắn trụ trì ở Long Vân tự cách trấn Sơn Đông về phía nam gần ba mươi dặm, thực ra hắn vốn là một tay khảo khấu lục lâm vô cùng tàn ác và dâm đãng.
Trước kia hắn là một tướng cướp khét tiếng ở tỉnh Sơn Tây chuyên môn cướp của giết người và bắt có đàn bà con gái về để phá hoại trinh tiết và hãm hiếp. Nhưng rồi triều đình Minh Võ Hoàng Đế thấy dân chúng miền Sơn Tây kêu than khổ ải quá, liền cho một viên tướng đi đánh dẹp, vì thế dư đãng của Yết Ma lão tăng đều lần lượt tan rã cả. Còn một mình trơ trọi không vây cánh, hắn liền tìm cách lẩn trốn sang tỉnh Sơn Đông, nhân có qua một vùng kia thấy một ngôi chùa cổ đổ nát, không người coi sóc, nhắm xem phong cảnh xung quanh thì đầy vẻ hoang liêu cô tịch ít người qua lại, rất hợp cho việc thi hành những việc bất lương phi pháp, hắn liền cạo trọc đầu giả làm một vị sư cụ từ phương xa hành đạo tới và bỏ tiền ra tu sửa ngôi chùa cổ thành Long Vân tự hiện nay.
Vốn bản tính là con người rất háo sắc và vô cùng dâm dục, hắn kín đáo che mắt thế gian bằng cách ở ngoài cũng để phương trượng cho dân chúng quanh vùng nhằm ngày rằm, mồng một hoặc những dịp tết nhất tế lễ đến Long Vân tự để chiêm bái, nhưng thực ra ở phía sau Long Vân tự quả là cả một tổ quỷ ghê tởm ít ai ngờ tới.
Ngay đằng sau lưng Long Vân tự, lão sư hổ mang Phổ Nguyên thiền sư tức Yết Ma lão tăng bí mật cho xây một căn phòng tuyệt đẹp và đầy đủ các thức cần thiết, hắn chiêu dụ một bọn thanh niên du thủ, du thực về cho đội lốt những tên sải mầm để cho dân chúng quanh vùng khỏi ngờ vực. Ban ngày đôi khi hắn cũng làm bộ tụng kinh gõ mõ, nhưng đêm đến hắn liền cải trang đi ra thành phố hoặc các xóm làng gần đó để trộm cướp các đồ vật quý giá và nhất là để bắt cóc đàn bà con gái về giấu sau phương trượng để thỏa mãn lòng dâm dục. Sau khi hắn đã vui thú đã đời chán chê liền cho bọn sải mầm hưởng thụ, cô gái nào đã bị chúng chán chê liền lập tức bị giết đi và chôn giấu rất kín đáo không một ai có thể biết được.
Vốn là một tay lão luyện trong nghề trộm đạo nên Yết Ma lão tăng võ nghệ rất cao cường, hắn đã một mình phá vòng vây mấy lần thoát khỏi giữa đám ba quân bổ vây đông nghẹt như lưới sắt của triều đình. Vì thế mọi việc làm của hắn đều rất chu đáo và tinh vi thành ra mặc dù quanh vùng vẫn thường có nhiều vụ trộm ghê gớm và nhiều cô gái có nhan sắc bị bắt cóc một cách hết sức bí mật nhưng quan sở tại và dân chúng quanh vùng vẫn không khi nào ngờ cho lão cả.
Về phần võ nghệ, Yết Ma lão tăng tuyệt luân đến bao nhiêu thì về phương diện dâm dục hắn cũng không kém gì, luôn luôn đằng sau phương trượng, trong căn phòng bí mật của hắn đều có nhốt sẵn mươi cô gái tuổi mới đôi mươi hơ hớ.
Họ đều là những cô gái xấu số bị sư hổ mang bắt cóc về để thỏa mãn lòng dâm dục của lão. Vì nhiều năm trong giới lục lâm thảo khấu nên lão sư hổ mang đó còn chế ra được một thứ thuốc riêng biệt để dành

riêng cho hắn dùng. Thuốc đó chế vị thập đại bổ và khi dùng vào mặc dù có phong sự đến đâu thì hắn vẫn không bị hại sức khỏe và vẫn luôn luôn cường tráng cả thân thể lẫn tinh thần võ công.
Một bữa kia, nhân lúc nhàn rỗi, Yết Ma lão tăng tức tên sư hổ mang Phổ Nguyên thiền sư liền làm bộ mặc một bộ đồ nâu sòng đi dạo thành phố Sơn Đông để khất thực, nói là khất thực nhưng thật ra mục đích của lão chỉ là đi dòm ngó và đi tìm những bông hoa biết nói, những cô gái xinh đẹp và đi theo dò biết chỗ ở để đêm đến sẽ lén vào bắt cóc đem về Long Vân tự vui thú. Vì thế tuy dáng điệu đi rất hiền từ khổ hạnh, song đôi mắt sắc như dao cau của lão vẫn liếc ngang liếc dọc để tìm kiếm và tình cờ hắn liền trông thấy chị em họ Liễu đang ngơ ngác đi giữa phố như tìm kiếm vật gì.
Vừa thoáng nhìn qua bóng dáng và nhan sắc của hai chị em Liễu Yến Nương và Liễu Thúy Vân là sư hổ mang đã mê mẩn cả tâm thần ngay, hắn độ chừng đó là hai cô gái con nhà cự phú xứ quê mới lên thăm tỉnh lần đầu, hắn nhất quyết sẽ đi theo cho bằng được, định đêm đó sẽ ra tay hành sự.
Nhưng lão sư hổ mang ngạc nhiên xiết bao khi thấy hai chị em họ Liễu cứ thơ thẩn đi hết phố này sang đường khác mà nhất định không chịu rẽ vào nhà nào, lúc đó trời cũng đã xế chiều, lão sư hổ mang vừa tò mò vừa thắc mắc trước hành động của hai cô gái nọ.
Sau cùng nóng lòng quá, lão độ chừng hay là hai cô gái kia từ tỉnh lạ đến và đi tìm nhà người thân mãi song chưa gặp, lão liền đánh bạo tiến lên hỏi :
- Này hai tiểu thư. Bần tăng hỏi thế này có hơi không phải. Chẳng hay hai tiểu thư từ đâu mới đến đây mà coi bộ vẻ bỡ ngỡ như đang tìm kiếm nhà ai vậy.
Hai chị em Liễu Thúy Vân là Liễu Yến Nương thấy có một vị sư ông coi bộ rất cường tráng và khá xinh trai nên tủm tỉm nhìn nhau cười rồi cũng làm bộ e lệ đáp :
- Thưa sư ông, quả thật như thế, chị em chúng tôi vốn người ở Động Đình hồ mới đến đây hồi sáng, chúng tôi đang đi tìm nhà một người bà con mà mãi nãy giờ vẫn chưa tìm thấy.
Lão sư hổ mang Yết Ma lão tăng nghe hai cô gái đẹp nói vậy thì mừng rỡ, lão như mở cờ trong bụng vì yên trí phen này sẽ được một lúc những hai bông hoa biết nói, nhan sắc tuyệt vời hiếm có.
Lão khẽ liếc mắt nhìn thoáng qua hai cô gái rõ ràng lồ lộ với đầy vẻ hoa nhường nguyệt thẹn, hơ hớ xuân thì lão đoán thầm trong bụng nhất định hai cô gái này tất sa hẳn, vẫn còn trinh trắng nên lòng dục lại càng tăng lên gấp bội.
Lão phải cố nén lòng để lấy giọng thật hiền từ nói :
- Chết chưa! Thế ra bần tăng đoán không sai, đúng hẳn hai tiểu thư đang bị lỡ bộ đường, nguy quá mà trời đã gần tối rồi, vậy chẳng hay hai tiểu thư sẽ định đã có chỗ nào chắc chắn để nghỉ chân đêm nay chưa?
Thật tình lúc đó hai chị em Liễu Yến Nương và Liễu Thúy Vân cũng đang bối rối không biết đêm đó sẽ ngủ ở đâu, vì nhà thanh lâu thì họ kiếm chưa ra mà trong túi lại còn rất ít tiền, vì thế chị em họ Liễu liền cùng mau mắn đáp :
- Thưa sư ông, thật tình chị em chúng tôi cũng đang phân vân như vậy, vì quả thật đối với chúng tôi ở đây thật là xa lạ, chẳng hay sư ông có biết một lữ điếm nào vừa đứng đắn lại vừa rẻ tiền chỉ giúp chúng tôi không? Vì chị em chúng tôi rất sợ.
Thấy cá đã cắn câu, lão sư hổ mang liền gật đầu vội vã nói :
- Vâng! Hai tiểu thư nói rất đúng, thân gái dặm trường nếu không đề phòng cẩn thận, rất có thể sẽ xảy ra những chuyện không hay.
Nói đến đó xong lão liền làm bộ rụt rè đắn đo và nhìn hai cô gái với vẻ thương hại rồi tiếp :
- Thật tình! Bần tăng là kẻ tù hành nên thấy người gặp hoạn nạn giữa đường thường hay cứu giúp. Chùa bần tăng trụ trì cũng cách đây chẳng mấy bao xa, đó lại là một chỗ thật vô cùng thanh tịnh và êm ái, vì là chốn thiền môn.
Phương trượng và trai phòng thật rộng rãi, vậy nếu hai tiểu thư không quản ngại thì hãy tạm về chốn thanh tịnh đó nghỉ đỡ một đêm rồi sáng mai hãy tiếp tục đi kiếm nhà người quen cũng không muộn.
Hai chị em Liễu Yến Nương và Liễu Thúy Vân cùng đưa mắt nhìn nhau như dò hỏi.
Sợ hai cô gái có ý nghi ngờ gì chăng, lão sư hổ mang liền đánh một đòn tâm lý và tiếp :
- Nơi bần tăng trụ trì có ngăn cách riêng biệt hai trai phòng một bên nam và một bên nữ, nếu hai tiểu thư muốn thì bần tăng sẽ gửi hai tiểu thư với các ni cô ở trai phòng bên nữa, ở đó cũng đầy đủ giường màn thật rộng rãi vì khách thập phương đi ngang vẫn thường ghé vào ngủ đỡ khá đông nên đều có sẵn sàng cả.
Liễu Thúy Vân làm ra bộ cất tiếng rụt rè hỏi :
- Thưa sư ông! Chị em tôi hỏi sư ông điều này thật hơi phạm thượng, vậy chẳng hay chỗ đó nhà chùa để cho khách thập phương ngủ nhờ hay là sẽ lấy tiền như ở quán trọ.
Lão sư hổ mang Yết Ma lão tăng làm bộ chắp hai tay và nói :

- A Di Đà Phật! Nhà chùa là chỗ cửa từ bi, sở dĩ dựng lên được là do của chúng sinh khắp tứ phương góp lại. Thì mọi vật trong chùa đều là của khách thập phương cúng tiền, làm gì có chuyện tiền nong phàm tục ở trong đó.
Nghe nhà sư nói vậy, chị em họ Liễu liền vội nói :
- Ồ! Nếu vậy thì thật là may mắn cho chị em tôi quá, thật không bao giờ chị em chúng tôi dám quên ơn đức của sư ông vậy chẳng hay sư ông đã trở về chưa?
Để chúng tôi được theo gót ngọc đến nương nhờ chốn cửa thiền và luôn tiện để vãn cảnh phương xa.
Không còn gì mừng hơn nữa, lão sư hổ mang không ngờ lại thành công dễ dàng đến thế, hắn vội đáp :
- Vâng, xin hai tiểu thư cứ đi theo bần tăng. Trời cũng chiều rồi bần tăng phải trở về để tụng kinh tối là vừa.
Thế là lập tức hai con dâm nữ Liễu Yến Nương và Liễu Thúy Vân liền đi theo sư hổ mang Yết Ma lão tăng để về Long Vân tự. Dâm tăng lại gặp dâm tặc thế cũng vừa.
Khi lão sư hổ mang Yết Ma lão tăng đưa hai cô gái về đến Long Vân tự thì trời đã tối hẳn, bọn sãi mừng tiu tít cả lên khi thấy sư phụ của chúng dẫn về hai cô gái đẹp mê hồn. Chúng liền vội vã làm bộ đốt nhang thỉnh chuông thắp đèn như đang hành lễ để che mắt khách lạ.
Về phần lão Yết Ma lão tăng khi thấy đã dẫn được hai con mồi về đến sào huyệt thì yên trí vô cùng, lão liền đi vào trong trước mở một cánh cửa bí mật ẩn sau một pho tượng lớn dẫn ra căn phòng hành lạc bí mật của lão rồi bước ra nói với hai cô gái :
- Mời hai tiểu thư hãy vào bên trong này để sang trại phòng của bên nữ, có mấy vị ni cô đang chờ hai tiểu thư.
Chị em họ Liễu vội vã bước theo vào, lão sư hổ mang chờ cho hai cô gái vừa bước khuất vào sau cánh cửa bí mật liền vội vã ấn một chiếc nút nhỏ giấu trong người của một pho tượng Phật, lập tức cánh cửa bí mật liền bị đóng sập lại, lão sư hổ mang liền vỗ hai tay vào nhau rồi cười lên ha hả lộ vẻ đắc chí và nói :
- Ha! Ha! Thế là ta lại sắp sửa được thưởng thức hai tấm thân ngà ngọc.
Nói xong, lão vội bước sang căn phòng bên cạnh để ăn uống tẩm bổ trước khi ra tay hành sự.
Lại nói về hai chị em Liễu Yến Nương và Liễu Thúy Vân vừa bước vào phía sau phương trượng Long Vân tự chợt thấy cánh cửa tự nhiên đóng sập lại. Hai con dâm nữ cùng nhìn nhau ngơ ngác không hiểu chuyện gì, chúng quay lại xô thử cánh cửa thì thấy im lìm và nặng trịch, nhìn ra phía trước thì chả thấy một vị ni cô nào cả mà chỉ là một căn phòng thật rộng, bày trí hết sức lộng lẫy và diêm dúa như những căn phòng ở chốn thanh lâu chẳng có một vẻ gì nhuộm cảnh thiền môn cả, nơi góc phòng có kê hai chiếc giường lớn, màn trướng trông rất nên thơ, chứng tỏ chủ nhân của căn phòng phải là một tay ăn chơi sành điệu, biết bày biện và sắm sửa được như thế.
Hai chị em họ Liễu còn đang phân vân chưa hiểu chuyện gì thì chợt một bên vách một cánh cửa bí mật mở ra, rồi một tên sải mầm khệ nệ bưng vào một mâm cơm đầy đủ các món ăn sơn hào hải vị trông thật quyến rũ, hắn chòng chọc nhìn chị em họ Liễu rồi cất tiếng cười thật nham nhở và nói :
- Sư phụ tôi cho bưng vào mâm cơm xoàng này để hai tiểu thư dùng đỡ, và xin hai tiểu thư cứ yên lòng, đây là căn phòng riêng của sư phụ tôi, chỉ để dành tiếp những quý khách.
Nói xong, tên sải mầm bưng mâm cơm lại đặt trên một chiếc bàn bằng đá ở giữa phòng. Trên bàn bày biện đủ các thứ hoa quả tươi tốt, ngoài ra lại còn có hai bầu rượu quý đã mở nút sẵn sàng. Tên sải mầm đặt mâm cơm xuống liền lặng lẽ quay gót và cánh cửa lại tự động đóng sập lại.
Chị em họ Liễu chưa hiểu rõ chuyện gì, tuy nhiên vì từ sáng đến giờ chưa có ăn gì nên vừa thấy mâm cơm ngon lành cả hai con dâm nữ đều cảm thấy đói ngấu nghiến, chúng liền thản nhiên bước tới và chỉ trong một loáng cả hai đã ăn hết nhẵn mâm cơm thịnh soạn.
Ăn xong, chị em họ Liễu liền cảm thấy khát vô cùng, sẵn có hai bầu rượu để đó, chuyện liền tự tiện rót ra uống không chút ngần ngại gì.
Ăn uống xong, chị em họ Liễu liền bước lại một chiếc giường ở góc phòng để nằm nghỉ, cả hai cũng không buồn tìm hiểu xem chỗ này là chỗ nào mà lại lạ lùng như thế.
Một lát sau giữa lúc hai con dâm nữ Liễu Thúy Vân và Liễu Yến Nương đang nằm mơ màng nghĩ đến chuyện dâm tục thì cánh cửa bí mật xịch mở, tên sải mầm hồi nãy ló đầu bước vào, hắn không khỏi giấu được vẻ ngạc nhiên khi thấy mâm cơm ngon lành đã sạch hết, hắn chỉ sẽ đưa mắt liếc nhìn hai cô gái rồi lặng lẽ thu dọn chén đĩa và bưng ra.
Trước những sự việc như vậy, Liễu Thúy Vân không khỏi thắc mắc, con dâm tặc liền cất tiếng hỏi chị :
- Chị Yến Nương ơi! Em chả hiểu gì cả! Không lẽ chúng ta đã gặp một bọn sư hổ mang chăng?
Con dâm nữ Liễu Yến Nương suy nghĩ một hồi rồi trả lời em :

- Ồ! Biết đâu được! Chị cũng không hiểu nữa.
Hai chị em họ Liễu vừa bàn tán tới đây chợt cánh cửa bí mật lại từ từ hé mở, hai chị em Liễu Yến Nương và Liễu Thúy Vân cùng vội vã ngồi nhổm dậy.
Từ sau cánh cửa bí mật, lão sư hổ mang Phổ Nguyên thiền sư tức Yết Ma lão tăng xúng xính trong một bộ đồ thượng hải thật rộng tay lách mình bước vào, hắn nhẹ ấn một chiếc nút ở bên vách tường cho cánh cửa đóng sập lại, xong quay lại nhìn chị em họ Liễu với đôi mắt lẳng lơ và thèm khát.
Dưới ánh bạch lạp lung linh, hơn nữa cả hai chị em họ Liễu đều vừa uống mấy chén rượu xong, cả hai con dâm nữ đều ngà ngà say, chúng lại càng xinh đẹp bội phần với đôi má phơn phớt hồng, với dáng dấp hết sức quý phái.
Chị em họ Liễu càng thêm lộng lẫy và quyến rũ vì sự kích thích của lòng dâm dục làm chúng tăng thêm sự khêu gợi và ham muốn. Lão sư hổ mang say sưa ngây ngất đứng ngắm dung nhan của chị em họ Liễu một hồi lâu, thấy hai cô gái vẫn không lộ vẻ gì sợ hãi hắn càng yên trí và mạnh dạn bước lại rồi làm bộ vồn vã hỏi :
- Ồ! Hai tiểu thư có vừa ý với những món ăn tầm thường hồi nãy chăng? Vì là sự bất ngờ nên nhà chùa lo chưa kịp được thật chu đáo.
Liễu Yến Nương liền liếc mắt đưa tình rồi nhoẻn một nụ cười thật tươi đáp :
- Rất cảm ơn sư ông, chúng tôi được hậu đãi như vậy cũng là quý hóa lắm rồi.
Lão sư hổ mang cảm thấy bấn loạn cả tâm thần khi thấy người đẹp cười duyên với mình, rồi trong một phút lòng dâm dục của hắn bốc lên đến tột độ không thể nào dằn được nữa, hắn liền xông tới như một con thú dữ vồ mồi và dang rộng hai cánh tay hộ pháp ra ôm choàng lấy chị em họ Liễu.
Thật tình trong lòng hai con dâm nữ Liễu Yến Nương và Liễu Thúy Vân cũng đang bị xác thịt đòi hỏi đến tột độ, nhưng cả hai cùng làm bộ kêu thét lên nho nhỏ và giả bộ e thẹn lùi lại để tìm đường lẩn trốn.
Cử chỉ đó của chị em họ Liễu càng làm cho lão sư hổ mang cảm thấy thích thú hơn, hắn liền chồm tới nắm lấy dải áo của Liễu Yến Nương kéo giật về phía trước, chiếc dải áo liền bị tuột ra để lộ một mảnh ngực trắng ngần lồ lộ dưới ánh đèn mờ ảo. Lão sư hổ mang không bỏ lỡ cơ hội liền sấn tới và ôm trọn lấy tấm thân ngà ngọc của cô gái vào lòng.
Con dâm nữ họ Liễu cất tiếng cười lanh lảnh tỏ vẻ vô cùng thú vị.
Lúc này con dâm nữ Liễu Thúy Vân cũng không dằn lòng được nữa, bất chấp cả thẹn thùng, thản nhiên bước tới ngả ngớn dựa vào người lão sư hổ mang.
Lão sư tham lam đời nào chịu bỏ, hắn liền vòng tay ra ôm choàng lấy tấm thân cô gái. Thế là hai chị em họ Liễu cùng nằm gọn trong lòng lão Phổ Nguyên thiền sư. Thật chẳng khác nào thuyền đang xuôi lại gặp gió lớn, cả ba con quỷ dâm dục đều cùng cất tiếng cười vang đầy vẻ thú vị.
Thật là :
“Cái đêm hôm ấy đêm gì?
Gian dâm thỏa thích giao trì mây mưa.”
Thế là, thật không khác gì rồng gặp mây. Trời đang hạn gặp mưa rào, lão dâm tăng có một không hai gặp ngay hai con dâm nữ họ Liễu. Chúng cùng nhau mây mưa thỏa thích, không còn biết cả đến trời đất là gì nữa...
Sau cái đêm hội ngộ kỳ thú đó chị em họ Liễu liền cùng thú thật hoàn cảnh và sở thích chúng cho lão ác tăng Phổ Nguyên thiền sư nghe.
Lão sư hổ mang cũng không giấu diếm gì cả, hắn cũng kể rõ lai lịch và bí mật của ngôi Long Vân tự cho chị em họ Liễu hiểu.
Hai con dâm nữ Liễu Yến Nương và Liễu Thúy Vân sau khi biết rõ chuyện thì lại càng thích thú, chúng liền bàn với nhau cùng ở lì luôn tại Long Vân tự để ngày đêm tha hồ cùng lão sư hổ mang Yết Ma lão tăng làm những trò tồi bại cho thỏa lòng dâm ô của chúng.
Về phần lão Yết Ma thấy chị em họ Liễu ngỏ ý bằng lòng ở lại luôn trong Long Vân tự thì cũng thích chí vô cùng vì thật ra hắn cũng đã mê mẩn hai cô gái dâm đãng đó rồi, vì chị em họ Liễu không những là phường gái dâm đãng cường lực mà còn biết cách chiều chuộng làm cho lão rất hài lòng.
Sau đó, lão Yết Ma muốn cho việc làm tồi bại của lão được danh chính ngôn thuận và khỏi bị lộ tẩy, lão liền bỏ tiền ra xây thêm một gian điện nhỏ để cho chị em họ Liễu ở, ban ngày chúng cũng làm bộ bận quần áo nâu sồng, đôi khăn vải giả dạng như những ni cô tu hành khổ hạnh, đêm đến ba con quỷ dâm dục lại cùng nhau vui thú hoan lạc ngay đằng sau phương trượng.
Nhưng vốn dĩ hai chị em Liễu Yến Nương và Liễu Thúy Vân là hai đứa con gái quá ư dâm đãng. Vì thế một mình lão Yết Ma vẫn không đủ làm cho hai con dâm nữ đó hài lòng, nên lão Yết Ma phải đi mời một

lão sư hổ mang cùng là đạo hữu của hắn ở trên núi Vị Hài là Bách Khuê lão tăng để về cùng chia nhau hưởng lạc thú.
Nguyên Bách Khuê lão tăng là một gã tướng cướp khét tiếng thuở còn thiếu niên, nhưng sau về già, lão tiếc cuộc đời khi nghĩ đến ngày mai sẽ phải chết và không được hưởng lạc thú nữa, lão liền đi lang thang vào rừng để tìm một phương thuốc trường sinh để mong được sống mãi mãi đời đời...
Vì thế tình cờ một bữa kia, lão đang lang thang đi dạo thơ thẩn ở ven chân núi Thiết Đầu Sơn thì gặp Chấn Lôi Lão Tổ đang cỡi mây đi du ngoạn, lão liền vội vã sụp xuống lạy và xin Lão tổ thu nạp làm đồ đệ.
Chấn Lôi Lão Tổ lại là người rất dễ dãi ít chịu suy xét trong việc thu nạp học trò và thấy lão thành khẩn quá, Lão tổ động lòng thương hại, liền đem về Thiết Đầu Sơn thu nạp làm môn đệ của môn phái do Lão tổ cầm đầu.
Lâu dần, Lão tổ thấy Bách Khuê lão tăng rất có ý chí và chịu khó luyện tập cũng rất thông minh, lão tổ liền truyền thụ kiếm tiên cho lão sư hổ mang đó.
Chẳng bao lâu Bách Khuê lão tăng đã trở thành một tay kiếm tiên có hạng và chiếm một địa vị khá quan trọng trong môn phái Thiết Đầu Sơn. Sau khi thấy mình đã có gần đầy đủ khả năng và bản lãnh khá tuyệt rồi, lão sư hổ mang không muốn sống gần Chấn Lôi Lão Tổ nữa, vì sợ bị Lão tổ kiềm chế và kiểm soát hành động của lão, lão sẽ khó mà làm bậy được. Lão tìm cách xin phép Chấn Lôi Lão Tổ ra ở riêng một ngọn núi để trụ trì.
Thật tình ra, mục đích của lão là chỉ để dễ bề được làm những điều xằng bậy mà không ai biết, vì vốn bản tính bẩm sinh Bách Khuê lão tăng cũng là một con quỷ dâm tục rất ghê gớm vô cùng.
Vì thế, khi lão sư hổ mang Yết Ma lão tăng tìm lên núi Vị Hà mời lão về cùng trụ trì Long Vân tự và hứa sẽ tặng cho một cô gái tuyệt đẹp để vui thú lão liền vội vã nhận lời ngay.
Từ ngày có thêm Bách Khuê lão tăng về ở trong Long Vân tự, chị em hai con dâm nữ lại càng thêm thích thú, từ đó hai lão sư hổ mang cùng hai con dâm nữ hết ngày này qua tháng khác cùng nhau mây mưa thỏa thích.
Nhưng Bách Khuê lão tăng mặc dù là một con quỷ dâm dục song lão đã thuộc về hàng kiếm tiên thành ra phải luôn luyện tập không bao giờ được sao nhãng và trong những lúc luyện tập muốn cho luôn luôn được gần người ngọc, lão truyền thụ luôn về kiếm pháp cho hai chị em họ Liễu, và trớ trêu thay hai con dâm nữ đó lại rất thông minh nên chỉ một thời gian ngắn, hai con dâm nữ đã có một bản lãnh về kiếm pháp hơi khá vững.
Nhưng trò đời, cái gì bạo phát cũng bạo tàn, và vật gì dù có quý giá đến đâu mà thường dùng mãi cũng đâm ra khinh rẻ và chán chường. Vì thế chẳng bao lâu hai con dâm nữ Liễu Yến Nương và Liễu Thúy Vân cũng bắt đầu đâm ra chán hai lão ác tăng và không muốn vui thú cùng hai lão nữa.
Về phần hai lão dâm tăng Yết Ma và Bách Khuê cũng không hơn gì hai chị em họ Liễu, chúng cũng bắt đầu chán ngấy hai con dâm nữ đó, nên liền bảo nhau đêm đêm lén vào các vùng lân cận để bắt cóc các cô gái tơ còn trinh ở quanh vùng về để hãm hiếp. Và chẳng bao lâu, hai chị em họ Liễu gần như không còn được chúng ngó ngàng đến nữa.
Lẽ dĩ nhiên, hai chị em họ Liễu là hai con quỷ dâm tục đến tột độ, đời nào chúng lại để cho con lợn lòng nằm im mà không khỏi xốn xang vì người trò dâm dục đó hai lão ác tăng thường diễn ra hằng ngày, hai chị em họ Liễu lần lượt hiến thân cho những tên sải mầm trẻ ở trong chùa và lâu dần chúng liền rủ nhau đi rảo quanh vùng kín đáo tìm xem ở đâu có những câu trai thanh niên xinh đẹp và cường tráng, thì liền cùng dùng nhan sắc để quyến rũ họ vào đường dâm đãng.
Những chàng trai háo sắc đó số phận cũng chẳng hơn gì những cô gái xấu số kia vì không muốn cho việc làm của chúng bị lộ tẩy cho nên khi một chàng trai nào đã bị chúng chán ghét hoặc không còn đủ sức cung phụng chúng nữa, hai con dâm nữ liền tìm cách thủ tiêu đi cho phi tang luôn.
Phần nhiều những chàng thanh niên bị hai con dâm nữ họ Liễu quyến rũ vào con đường dâm đãng đều là những thanh niên mới lớn và háo sắc quanh vùng. Cũng có đôi khi có một vài chàng trai cứng rắn, hai chị em Liễu Yến Nương và Liễu Thúy Vân dùng nhan sắc quyến rũ không nổi thì đêm đến chúng liền lẻn đột nhập vào nhà và dùng Mê hồn hương là một thứ hương rất nguy hiểm, hễ khi đốt lên mà ai ngửi phải hơi hương đó thì lập tức sẽ mê mẩn tâm thần và không còn biết gì nữa.
Mê hồn hương là một thứ cây ngãi rừng mà lão sư hổ mang Bách Khuê lão tăng đã tìm ra được, và lão Yết Ma thường dùng hương đó để đột nhập vào nhà các cô gái mà chúng muốn bắt cóc, rồi đốt lên làm cho cả gia quyến của cô gái nọ mê mẩn đi không còn biết gì nữa. Thế là chúng bắt cóc cô gái đi một cách hết sức yên tĩnh và êm thấm.

Hai chị em con dâm nữ Liễu Yến Nương và Liễu Thúy Vân cũng vậy, chúng cũng dùng Mê hồn hương đột nhập vào nhà các thanh niên cường tráng và đẹp trai mà chúng thích rồi xông hương mê hồn để bắt cóc đem về Long Vân tự, bắt những thanh niên nọ phải cung phụng những cái gì mà hai chị em con dâm nữ đó muốn, thật là một chuyện tồi bại không ngòi bút nào tả cho xiết được.
Và thật có ai dám ngờ rằng một chốn huyền môn đầy vẻ khả kính như Long Vân tự mà lại chỉ là sào huyệt của một bọn quỷ dâm dục của một lũ ác tăng và những con dâm nữ, hay nói cho đúng hơn là sào huyệt của những con quỷ dâm dục có một không hai và đồng thời cũng là mồ chôn không biết bao nhiêu cô gái trong trắng cùng những chàng trai háo sắc nhẹ dạ đã bị bọn chúng dùng để làm thú vui và sát hại một cách tàn nhẫn khi không còn dùng đến họ nữa.
Mao Thiên Toại đang kể cho Hắc Xa Luân và Âu Dương Tuấn nghe về chuyện nàng Thương Ngọc Nữ đi tìm kẻ thù đến đây thì chợt giật mình ngơ ngác khi nghe thấy một tiếng thét rùng rợn nổi lên, cả ba cùng vội vã nhìn ra thấy Ô Hóa Nhi cùng Hồ Diện Hiển đang ôm cứng lấy nhau, cả hai cùng toàn dùng đòn tối độc hiểm để hạ sát nhau thật sự.
Thấy để lâu e không có lợi, Mao Thiên Toại liền vội sấn đến ôm Ô Hóa Nhi kéo giật ra, Âu Dương Tuấn cũng vội chạy đến ôm Hồ Diện Hiển, hai người lúc ấy mới rõ ra là mình muốn tỉ thí nhau chơi, nên cùng cười vang rồi xin lỗi nhau. Hắc Xa Luân nắm tay Âu Dương Tuấn, Ô Hóa Nhi cầm tay Hồ Diện Hiển cùng mau theo Mao Thiên Toại vào trong Tụ Nghĩa đường chia ngôi chủ khách ngồi xuống.
Mao Thiên Toại lúc ấy mừng nói :
- Hai vị tráng sĩ thực là tài nghệ quán thế, nay hai vị tráng sĩ nhập giáo thì chúng ta nên xưng hô nhau bằng anh em, nếu luận tuổi thì hai vị tráng sĩ ít hơn Hắc, Ô hai vị hiền đệ, như thế thì Hắc, Ô hai vị hiền đệ là bề anh, hai vị tráng sĩ là bề em, rồi ta sẽ cùng nhau gây dựng cơ nghiệp bá vương, cùng hưởng chung sự phú quý vinh hoa. Nhưng chưa rõ hai vị tráng sĩ có vui lòng cùng anh em tôi kết giao không?
Âu Dương Tuấn, Hồ Diện Hiển người đều cả mừng đứng dậy nói :
- Nếu trại chủ có lòng hạ cố như thế thì anh em tôi cảm ơn khôn xiết, vậy anh em tôi xin phép xưng hô ba vị trại chủ bằng đại ca.
Mao Thiên Toại với Hắc Xa Luân, Ô Hóa Nhi ba gã đều vui mừng cả cười nói :
- Nếu thế thì Âu Dương, Hồ Diên hai hiền đệ từ đây đã là anh em với chúng tôi rồi.
Mao Thiên Toại lập tức sai người dọn tiệc long trọng trong Tụ Nghĩa đường khoản đãi Âu Dương Tuấn, Hồ Diện Hiển, năm người cùng nhau hoan ẩm mãi đến canh khuya mới tan tiệc rồi về phòng an nghỉ.
Ngày hôm sau Mao Thiên Toại, Hắc Xa Luân, Ô Hóa Nhi với Âu Dương Tuấn, Hồ Diện Hiển lại bắt đầu mở cuộc chiêu nạp anh hùng hào kiệt trong thiên hạ để chờ Hàn Thiên Tả đi Sơn Tây lùng bắt con Phương Kế Võ là Phương Quang Diệm, Phương Thuyền Cô trừ diệt như nhổ cỏ vạch sạch rễ khỏi sinh tai họa về sau, rồi sẽ cùng nhau mưu sự khởi nghịch vì Bạch Liên giáo định phản đối triều đình xưng vương đồ bá đã lâu.
Lại nói bọn Liễu Tinh Đởm bốn người đến gia nhập Bạch Liên giáo đã mấy hôm nay mà chưa giáp mặt bọn Mao Thiên Toại lần nào vì Mai Hương Châu nhận bốn người là người cùng làng, chỉ vờ ghi tên họ là Trương Tích Thuần, Trương Tích Cô, Trương Tích Thư, Trương Tích Bằng để nhỡ Hàn Thiên Tả đem nộp, bấy giờ mới tiện dịp báo thù đến giết tên chúa đảng đi, nên lúc này không muốn giáp mặt bọn Mao Thiên Toại vội.
Bọn anh em Phương, Liễu bốn người đi chơi lạc vào trong rừng từ hôm trước nay mới trở về, lại cùng thầy trò Mai Hương Châu ngồi nói chuyện trong nhà khách để bày mưu đối phó với Hàn Thiên Tả cùng Bạch Liên giáo. Bỗng đâu thấy nha hoàn Vân Hương hốt hoảng chạy vào báo :
- Bẩm phu nhân, Hàn Thiên Tả vừa mới về, hiện hắn đang cùng Mao Thiên Toại bàn chuyện trong Tụ Nghĩa đường, vì mới chiêu được hai người dũng sĩ từ chiều hôm trước là Âu Dương Tuấn, Hồ Diện Hiển, hai người ấy bản lãnh rất cao cường, đấu võ với Hắc Xa Luân, Ô Hóa Nhi bất phân thắng bại, thực là có thêm hai con hùm dữ giúp vây cánh cho đảng tà giáo. Vậy xin phu nhân mau thu xếp cho Phương, Liễu bốn vị lánh mặt đi ngay rồi ta tiếp đón Hàn Thiên Tả kẻo hắn sinh nghi thì nguy.
Mọi người nghe báo đều giật mình kinh hãi, Mai Hương Châu vội vàng bảo Phương, Liễu bốn người mau trở về gian nhà ở cạnh đấy để nàng liệt thiết kế đêm nay rồi ngày mai sẽ kiến cơ hành sự.
Bọn anh em Phương, Liễu bốn người vội vàng quay về gian nhà ấy, thầy trò Mai Hương Châu cũng hấp tấp ngay vào phòng ngồi chờ Hàn Thiên Tả.
Nói về Hàn Thiên Tả dụng công đến Sơn Tây ròng rã hơn tháng trời mà không lùng thấy tin tức anh em họ Phương đâu, hắn không những định giết anh em họ Phương cho tuyệt họa, lại muốn chiếm đoạt cả

Kiền Khôn Kính của anh em họ Phương là vật báu gia truyền, vì cái gương ấy mà Phương Kiện Hầu, ông nội Phương Quang Diệm khi xưa đã giết chết bao nhiêu người trong giáo.
Hàn Thiên Tả đã cố công lùng kiếm mãi không thấy tung tích anh em Phương Quang Diệm đâu, bất đắc dĩ phải quay về Kim Mã Sơn thì vừa gặp Mao Thiên Toại, Hắc Xa Luân, Ô Hóa Nhi mới chiêu nạp được Âu Dương Tuấn, Hồ Diện Hiển, hai người đang ngồi bàn chuyện trong Tụ Nghĩa đường, nên Hàn Thiên Tả cũng ngồi lại nói chuyện cho hai người yết kiến.
Hàn Thiên Tả lúc ấy lại rất vui mừng là được hai người đồng chí tài giỏi như Âu Dương Tuấn, Hồ Diện Hiển.
Hàn Thiên Tả lại quay về phòng nói chuyện với Mai Hương Châu, hắn cũng thuật lại chuyện đến Sơn Tây không lùng thấy anh em họ Phương cho nàng nghe, nàng cũng kể chuyện phiếm là ở nhà mong mỏi hắn mãi lắm.
Hàn Thiên Tả thích ý cười híp cả hai mắt lươn.
Câu chuyện tỉ tê đêm hôm ấy Mai Hương Châu tình tự với Hàn Thiên Tả cố phỉnh phờ cho hắn thích rồi nàng lựa lời nói :
- Này phu quân, nhân mấy hôm về trước có bốn anh em nhà họ Trương người Sơn Đông mới đến đầu môn, vì bọn họ có quen biết nha hoàn Vân Hương, gặp nó đi mua sáp son cho thiếp ở dọc đường rồi bốn anh em họ Trương nhờ Vân Hương giới thiệu hộ để gia nhập Bạch Liên giáo ta. Không ngờ khi thấy bốn người ấy lại là đồng hương với thiếp, họ tự khoe mình đều là bực võ nghệ siêu quân xuất chúng nên muốn theo bọn ta để kiếm lập một cuộc sự nghiệp kinh thiên động địa, thiếp thấy anh em hắn có lòng nhiệt thành như thế nên phải ghi rõ tên họ vào trong sổ danh sách để chờ phu quân về xem xét đã, muốn thu nạp hay không thì tùy ý phu quân nhưng sao ta cũng phải thử xem võ nghệ của bọn anh em hắn ra thế nào mới được.
Hàn Thiên Tả suy nghĩ hồi lâu rồi có ý hồ nghi nói :
- Phu nhân đã coi xét đích thực là người đồng hương chưa? Tôi e rằng quân gian tế giả vào làm nội ứng thì nguy.
Mai Hương Châu vội trả lời rất quả quyết :
- Đích thực như vậy, bốn người họ Trương là người đồng hương với thiếp, quyết không còn nghi ngại điều gì. Nhưng ngày mai phu quân cũng nên đề phòng xem xét cho cẩn thận và đưa đến tòa diễn võ sảnh thử tài nghệ ra sao đã.
Gật đầu, Hàn Thiên Tả đã quá tin lời Mai Hương Châu rồi nói :
- Được, phu nhân đã nói như thế chắc không còn nghi ngại gì, mai ta xét xem tài nghệ của anh em chàng họ Trương rồi sẽ trọng dụng.
Sau khi bàn tán chuyện, Hàn Thiên Tả với Mai Hương Châu đã cùng nhau chung giấc mộng uyên ương, đưa con hồn vào làng mơ mộng.
Ngày hôm sau Hàn Thiên Tả cùng Mai Hương Châu đến Tụ Nghĩa đường, đã thấy bọn Mao Thiên Toại, Hắc Xa Luân, Ô Hóa Nhi, Âu Dương Tuấn, Hồ Diện Hiển năm người chực sẵn ở đấy, khi thấy hai vợ chồng Hàn Thiên Tả đều đứng dậy nghênh tiếp vào ngồi ở hai ghế chính dừa, rồi Hàn Thiên Tả liền sai người đi gọi bốn anh em họ Trương vào yết kiến.
Một lát thấy người dẫn anh em họ Trương vào trong Tụ Nghĩa đường, bốn người đều giữ lễ rất cung kính rồi tỏ ý ngưỡng mộ oai danh Hàn Thiên Tả, xin đến đầu môn.
Hàn Thiên Tả thoạt thấy bốn người phong lưu tuấn tú, cốt cách như thần tiên. Hắn trong lòng đã thấy làm ái mộ liền tươi cười nói :
- Bốn vị đều là bậc tuấn kiệt đời này, tài nghệ siêu quần xuất chúng, mà không quản công bạt thiệp con đường ngàn dặm đến đây đầu môn Bạch Liên giáo chúng tôi đây, e rằng không có đất để anh hùng dụng võ chăng hóa ra uổng phí mất cả đời tài hoa lỗi lạc của bốn vị?
Người giả cải trang Trương Tích Thuần là Liễu Tinh Đớm nói :
- Thưa Giáo chủ, anh em chúng tôi ngưỡng mộ uy danh của Giáo chủ nên mới đến đầu môn, nếu Giáo chủ không vui lòng nhận cho thì anh em chúng tôi xin cáo biệt ngay đây.
Dứt lời Liễu Tinh Đớm vờ quay qua.
Hàn Thiên Tả vội ngăn lại tươi cười nói :
- Nếu bốn vị đã có lòng hạ cố như thế thì còn gì vinh hạnh cho bằng, trong giáo phái chúng tôi rất lấy làm cảm kích. Nhưng bốn vị có tài nghệ gì xuất sắc xin chỉ giáo cho chúng tôi được am tường thì xin đa tạ khôn xiết.
Liễu Tinh Đớm đứng dưới thềm liền cúi đầu nói :

- Vâng, anh em tôi xin tuân lời Giáo chủ mà khai diễn chút tuyệt kỹ, nhưng e rằng sơ suất chỗ nào xin Giáo chủ đừng chê cười chỉ điểm lại cho.
Hàn Thiên Tả cũng vội khiếm nhượng đáp :
- Không dám, tráng sĩ chớ dạy quá lời, xin cứ khai diễn cho anh em tôi được am tường.
Hàn Thiên Tả nói dứt lời, mọi người trong đảng tà giáo đều không tin bốn chàng thiếu niên có vẻ ôn nhu tuấn mã như thế mà thông hiểu võ nghệ cao cường được.
Liễu Tinh Đởm hiểu ý liền bảo người giả cải trang là Trương Tích Bằng, tức là Liễu Thuấn Anh :
- Trong bọn chúng ta đây, em là người ít tuổi nhất, vậy em thử khai diễn chút nghệ mọn trước đi, nhưng phải cố hết tinh thần nghị lực để Giáo chủ ngài xem, hoặc có sai lầm chỗ nào thì ngài sẽ chỉ bảo cho.
Liễu Thuấn Anh nghe xong liền nhìn chung quanh sân như ngắm địa thế rồi nói :
- Tốt lắm, khu sân này cũng khá rộng đấy, như thế mới có thể biểu dương được cái tài năng của ta khai điển, song cần phải đi lấy đủ năm trăm quả trứng gà, cứ mỗi thước xa để một quả, rồi xếp xoáy tròn trôn ốc, để tôi sẽ thi tài nghệ cho coi.
Hàn Thiên Tả và mọi người nghe nói lấy làm lạ, lập tức sai người lấy đủ năm trăm quả trứng gà, rồi theo như lời xếp chung quanh khu sân xoáy tròn lại hàng mấy chục vòng, cứ cách xa chừng một thước một quả. Duy có cái đỉnh bằng sắt để ở giữa sân cao khỏi đầu người, coi sức nặng ước chừng ngoài nghìn cân thì chung quanh cái đỉnh trừ xa chừng một thước không để trứng gà.
Lúc ấy Liễu Thuấn Anh thấy xếp đặt năm trăm quả trứng ấy ở trên mặt sân rộng, liền bước hai bước lên quả trứng gà, rồi dạo quyền đi trên những quả trứng gà nhanh vùn vụt như gió, coi uốn mình chạy vòng quanh như con rồng lượn khúc, như con bướm bay vờn trên bông hoa, hai chân không lúc nào rời khỏi xéo lên những quả trứng gà, càng chạy càng thấy nhanh mãi ra, càng nhanh càng thấy biến hóa các đường quyền cước rất linh động, xéo lên mà tuyệt nhiên không bị vỡ một quả trứng nào, ấy là cách đề khí của người tài nghệ rất cao cường, bao nhiêu hơi sức đều vận chuyển cả lên thân trên, còn chân thì nhẹ như bấc nên xéo vào trứng gà mới không việc gì.
Liễu Thuấn Anh dạo quyền trên năm trăm quả trứng, xong rồi nhảy vọt lên trên Tụ Nghĩa đường đứng khoanh tay trước mặt Hàn Thiên Tả nói :
- Bẩm Giáo chủ, Trương Tích Bằng tôi đã khai diễn nghệ thuật rồi đó.
Hàn Thiên Tả liền nói với bọn Mao Thiên Toại :
- Ấy là cách "đề khí" rất tài của Trương Tích Bằng, anh em ta cũng nên kính phục.
Hàn Thiên Tả nói dứt lời.
Người giả danh Trương Tích Thu tức là Phương Thuyền Cô nói :
- Tứ đệ dùng cách "đề khí" ấy tức là bao nhiêu khí lực đều đưa lên trên mình, còn dưới chân nhẹ bổng giẫm lên năm trăm quả trứng mới không vỡ như thế đã lấy làm lạ mà phải khen? Nay ta hãy khai diễn tài nghệ cho coi, ta sẽ lộn đầu xuống hai chân chổng lên trời, hai tay nắm chặt lại quả đấm làm hai chân đi mà quả đấm với trứng gà đều tròn lông lốc trơn tuột, rồi ta sẽ năm tay di chuyển qua hết năm trăm quả trứng, cũng nhanh như tứ đệ đi bằng hai bàn chân, nếu bị trượt tay ra ngoài hay bị dập một quả trứng nào thì không kể là người tài giỏi.
Hàn Thiên Tả cùng bọn Mao Thiên Toại nghe nói đều kinh ngạc không ngờ lại có người tài giỏi trái ngược như thế được. Mao Thiên Toại liền cười nói :
- Trương Tích Thư, ngươi chớ hợm tài giỏi như thế, ta e rằng lời nói dễ hơn việc làm.
Phương Thuyền Cô chỉ mỉm cười không trả lời liền sắn hai ống tay rồi dùng thế "Đảo Quyền Chu Liêm" lộn người trộng ngược cây chuối, hai chân chống ngược lên trời hai quả đấm tay chống lên trên hai quả trứng gà gắn chặt xuống đất không hề xê xích, tưởng chừng rắn như sắt đúc mới không bị dập.
Phương Thuyền Cô dùng hai quả đấm tay như hai bàn chân đi lê những quả trứng gà trước còn thấy ung dung chậm chạp, sau thấy đi nhanh dần coi như hai tay nhanh thoăn thoắt lượn vòng quanh trên những quả trứng gà, trông vững vàng như quả núi dựng, nhanh nhẹn như con chim bay liệng chuyền hết năm trăm quả trứng không quả nào bị trượt tay ra ngoài.
Bốn anh em Hàn Thiên Tả và người trong Bạch Liên giáo thấy thế đều vỗ tay kêu rầm rầm làm chuyển động cả tòa Tụ Nghĩa đường như tiếng sấm nổi dậy.
Phương Thuyền Cô đi lượn trên năm trăm quả trứng gà xong dùng thế "Hải Yến Hồi Phương" cất mình nhảy vụt lên trên tòa Tụ Nghĩa đường lẹ làng như con chim yến xòe cánh bay, đứng trước mặt Hàn Thiên Tả rồi tươi cười nói :
- Đó! Tôi đã khai diễn chút nghệ mọn rồi, có chỗ nào sai lầm xin Giáo chủ chỉ bảo hộ?

Hàn Thiên Tả liền xông xuống năm trăm quả trứng dưới sân vẫn y nguyên chỗ cũ không xê xích ra chỗ khác, tuyệt nhiên không lấy một quả bị rạn rập. Hàn Thiên Tả lại càng kinh ngạc khen ngợi :
- Trương tam tráng sĩ tài nghệ siêu quần xuất chúng thực ít có người sánh kịp.
Hàn Thiên Tả vừa nói dứt lời lại thấy người giả danh là Trương Tích Cổ tức Phương Quang Diệm cười nói :
- Tứ đệ dùng cách trước tức là "đề khí" bao nhiêu hơi sức đều từ tồn kéo lên ngực hết, hai cẳng dưới nhẹ như bấc nên xéo trên năm trăm quả trứng gà không bị rạn rập. Còn tam đệ dùng cách đề khí đó là "nghịch đề", trồng người lộn ngược cây chuối bao nhiêu hơi sức đều kéo lên hai cẳng ở phía trên hết, nên hai tay cũng nhẹ nhõm đi trên những quả trứng không việc gì như thế là nghệ rất tầm thường của con nhà võ, có lấy chi làm lạ. Nay tôi cũng xin thi thố chút tài nghệ để các ngài coi, năm trăm quả trứng gà này xin để sát vào nhau như cái mặt gương, rồi tôi sẽ nhào lộn ở trên mặt những quả trứng, lại dạo quyền cước đi các thế võ bí hiểm, như thế không phải là thuận đề và nghịch đề, nếu bị rạn rập một quả trứng nào hay bị xê xích đi một ly thì không phải là người giỏi.
Hàn Thiên Tả với bọn Mao Thiên Toại nghe nói lại kinh ngạc hơn nữa, không ngờ càng lâu càng thấy lắm nghệ thuật tài tình, lập tức sai xếp gọn năm trăm quả trứng gà lại như cái chiếu trải ở cạnh cái đỉnh bằng sắt ở giữa sân cách xa chừng năm trăm thước.
Hắc Xa Luân liền ứng tiếng hỏi to lên :
- Trương nhị tráng sĩ, ngươi định lộn như thế thì hai tay chấm đất hay là hai chân chấm đất?
Phương Quang Diệm cười lạt nói :
- Nếu lộn xuống hai tay chấm đất rồi hắt trở lại hai chân chấm đất thì cách nhào lộn ấy có gì lạ mà cần phải thi thố cho người ta coi? Nay tôi đây nhào lộn trên những quả trứng gà nầy, không những là không dùng cách "thuận đề" hay "nghịch đề" cũng không được, nên phải vận hết hơi sức toàn thể trong người, khiến cho mình mẩy nhẹ như sợi tơ, cách vận khí ấy không phải là dễ.
Phương Quang Diệm nói dứt lời, săn gọn quần áo nhoài người lộn nhào trên những quả trứng gà, nhào xuống hai ngón tay chỉ khẽ chấm vào những quả trứng, lộn trên hai ngón chân cái chỉ khẽ để vào những quả trứng, cứ thế rồi xoay tít đi nhanh như cái chong chóng, phút chốc đã hơn trăm vòng càng trông càng thấy kinh động tuyệt vời, khiến người xem hoa cả mắt.
Bọn anh em Hàn Thiên Tả, Mao Thiên Toại, Hắc Xa Luân, Ô Hóa Nhi, Âu Dương Tuấn, Hồ Diện Hiển và người trong đảng tà giáo đều vỗ tay giậm chân khen ầm lên như long trời lở đất.
Được thế, Phương Quang Diệm lại dạo quyền đi cước trên những quả trứng gà, liền vung tay một chiêu "Viên Hầu Hiến Quả" hữu một cước "Ngọc Hoàng Chấp Ấn", rồi biến luôn sang những chiêu rất mới lạ là "Cung Nội Thái Hoa" với "Thiên Cơ Tống Tử" dạo đánh coi rất hoạt động minh mẫn.
Sau hai chân chàng lại tung lên dùng "Uyên Ương cước" và "Liên Hoàn thoái", trông rầm rộ như hùm nhảy beo chồm, lại khai diễn ra một lối võ bí hiểm khiến người coi rất đẹp mắt.
Phương Quang Diệm thi thố tài nghệ xong, mặt không biến sắc, miệng không hơi thở, chàng liền cất mình nhảy vọt lên trên tòa Tụ Nghĩa đường đứng nghiễm nhiên trước mặt Hàn Thiên Tả rồi nói :
- Hàn giáo chủ, hãy coi Trương mỗ vừa khai diễn chút nghệ hèn mọn đó được không? Hay còn chỗ nào chếch lạc thì ngài vui lòng chỉ giùm hộ.
Hàn Thiên Tả trông xuống dưới sân thấy năm trăm quả trứng vẫn trải như một chiếc thảm không hề xê xích đi quả nào, thật là người tài nghệ vô song mới khai diễn được như thế. Hàn Thiên Tả liền nhìn Mao Thiên Toại rồi ứng tiếng khen :
- Trương nhị tráng sĩ quả là người tài nghệ quán thế, khác hẳn hai vị trước không kém gì người trong Bạch Liên giáo này.
Sẵn tính hiếu thắng, Hắc Xa Luân, Ô Hóa Nhi có ý không phục đều cười lạt nói :
- Nghề trò chơi đó chưa chắc đã thật tài, cần phải tỉ thí mới biết tài nghệ cao thấp!
Lúc ấy người giả cải danh Trương Tích Thuần tức là Liễu Tinh Đởm lại cười nói :
- Nhị đệ dùng cách "vận khí" trong toàn thân thể như thế, tuy nhiên có phần xuất sắc hơn cách "thuận đề" với "nghịch đề" thật, nhưng trong tay không cầm thêm vật gì nặng thì cũng không kể là tài giỏi được. Nếu tôi khai diễn nghệ thuật cần phải lấy thêm năm trăm quả trứng nữa là một nghìn quả đem xếp đống ở bên cạnh cái đỉnh sắt cách xa chừng tấc, tôi xin đứng lên đống trứng gà, rồi dùng thế "Bá Vương Cử Đỉnh" sẽ cầm cái đỉnh sắt nặng hơn nghìn cân này giơ hẳn lên khỏi đầu cho các ngoài coi, như thế mới có thể tỏ ra là người tài lực song toàn được.

Táng đởm kinh hồn, anh em Hàn Thiên Tả và người trong Bạch Liên giáo nghe lời chàng nói thì đều khiếp hãi vô cùng, vì chàng cử nổi cái đỉnh cũng không lấy gì làm lạ, song đứng lên trên đống trứng gà mà không bị vỡ quả nào mới là tài tình.
Hàn Thiên Tả liền sai người lập tức lấy thêm năm trăm quả trứng gà nữa là một nghìn quả đem xếp đống ở bên cạnh chiếc đỉnh sắt, để chờ xem Liễu Tinh Đởm khai diễn tài năng khiến người chưa từng thấy bao giờ.
Mao Thiên Toại thấy thế liền cười nói bông với Hàn Thiên Tả :
- Tiểu đệ trông thấy đống trứng gà kia, lại ước mong đến ngày đại tẩu của đại ca chóng đẻ con trai, cho anh em tôi được uống rượu và ăn trứng gà, vì cái cổ tục của người Trung Quốc ta cứ đẻ con đầy tháng thì ăn tiệc mừng có trứng gà.
Hàn Thiên Tả như thể đắc ý nhìn Mai Hương Châu ngồi bên cạnh rồi cười nói :
- Nếu cầu cho phu nhân ta đẻ con trai mà uống rượu mừng thì hãy cố chờ chín tháng mười ngày nữa họa chăng được như lời ước nguyện của hiền đệ sẽ uống rượu vui thú.
Hàn Thiên Tả nói buông lời khiến mọi người ngồi bên cạnh đấy đều cười rầm lên. Nhưng Mai Hương Châu vẫn ngồi điềm nhiên như không nghe thấy chuyện gì.
Lúc ấy Liễu Tinh Đởm xắn gọn quần áo bước gần đến cái đỉnh, chàng đứng ngắm nghía hồi lâu rồi thuyết lý rõ ràng :
- Cứ như thế này thực khó nghĩ quá, nếu tôi dùng cách "thuận đề" bao nhiêu hơi sức đưa cả lên trên người, mà cử cái đỉnh nặng tới hai nghìn cân này thì tất nhiên là đầu nặng đít nhẹ, sẽ theo cái đỉnh mà ngã lộn nhào xuống. Còn như dùng sức tấn thật vững ở dưới chân thì mới có thể cử nổi cái đỉnh nặng nhường ấy lên được, nhưng một nghìn quả trứng ở dưới đất lại bị dập tan vụn. Khó như thế phải dùng toàn thể cả trên dưới mới có thể cử nổi cái đỉnh này.
Tướng sĩ trong bọn tà giáo nghe Liễu Tinh Đởm nói đều khen phải rồi ai nấy cũng lấy làm lo cho chàng không thể có cái tài gì cử cái đỉnh nặng ấy đứng trên một nghìn quả trứng gà được.
Liễu Tinh Đởm coi bộ bọn tà giáo khinh mình không cử nổi cái đỉnh thì lại tươi cười nói :
- Các ngài chớ tưởng Trương Tích Thuần này nói khoe miệng, để tôi vận hết khí lực lên cho thân thể lanh lẹ và mạnh khỏe, rồi tôi cầm hai chân cái đỉnh nhảy lên đứng trên đống trứng gà này múa tít như cầm món binh khí mới là người tài giỏi.
Bọn tà giáo nghe lời Liễu Tinh Đởm nói đều kinh ngạc, chỉ chăm chú nhìn vào người chàng không chớp.
Quả nhiên, Liễu Tinh Đởm dùng thế "Tọa mã" ngồi xổm xuống cầm hai cái chân đỉnh từ từ giơ lên cao khỏi đầu, nghe tiếng gân xương trong người chàng chuyển động kêu răng rắc, rồi chàng lanh lẹ nhảy tót lên đứng trên đống trứng gà nghiêng người co một chân, hai tay giơ cái đỉnh chếch về một bên, coi như Sở Bá Vương cử đỉnh khi xưa, mà đống trứng gà chất cao không thấy xê xích một quả nào.
Bọn tà giáo thấy thế đều đứng cả dậy vỗ tay khen ngợi rầm rầm.
Đắc chí, Liễu Tinh Đởm liền múa tít cái đỉnh nặng ngoài hai nghìn cân mà cầm trong tay lẹ làng như món binh khí thường dùng rồi chuyền nhảy trên đống trứng gà nhanh thoăn thoắt như trên đất bằng, có lúc là người xuống như ngã lại gượng dậy được, có lúc nhảy bổng lên cao chừng bốn năm thước lại hạ xuống mà đống trứng không hề lay chuyển quả nào.
Vì Liễu Tinh Đởm khi xưa được ăn viên Hoàn Cốt Kim Đơn của Trương Tam Phong cao nhân, sau lại nhờ ơn Phan Huỳnh Nương dạy bảo về môn vận khí được ba năm trời nữa, nên lúc này thân thể chàng mới lẹ làng và có sức mạnh khỏe như thần.
Bọn anh em Hàn Thiên Tả và lũ tà giáo lại vỗ tay khen vang lên, lần này làm chuyển động như long trời lở đất.
Liễu Tinh Đởm múa đỉnh trên đống trứng gà hồi lâu rồi nhảy xuống sân để cái đỉnh vào chỗ cũ mặt chàng không biến sắc, đống trứng không suy chuyển.
Hàn Thiên Tả lúc ấy liền ứng tiếng nói to lên :
- Tài giỏi thực, không biết nghệ thuật của bốn vị tráng sĩ học ở đâu, ta đây đã ngót năm mươi tuổi đầu mà ít thấy người thiện nghệ tài giỏi như thế.
Mao Thiên Toại cũng nói xen lời :
- Cứ như cách đề khí của bốn vị tráng sĩ thực là tài giỏi vô địch, bây giờ tôi mới tin lời người ta đồn ở tỉnh Vân Nam có hai nàng ni cô tài nghệ đề khí cũng được như thế, chỉ tiếc rằng con mắt tôi chưa được thấy lần nào, hôm nay thấy bốn vị tráng sĩ tôi mới tin là thực.
Hàn Thiên Tả cũng ra cách tôn trọng nói :

- Hai nàng ni cô vì mắt ta không thấy, nhưng tài nghệ của bốn vị tráng sĩ đây mà chịu gia nhập với chúng ta thì thực như bốn cây trụ chống trời trong Bạch Liên giáo, lại vẻ vang thay cho phu nhân ta giới thiệu được mấy người làng tài giỏi như thế!
Hàn Thiên Tả nói rồi đưa mắt nhìn Mai Hương Châu ra ý khen ngợi.
Mai Hương Châu chợt cười thầm là chúng nó sắp chết đến cổ mà không biết.
Mượn thế, Liễu Tinh Đởm lại nói :
- Chút nghề mọn ấy có kể chi là tài giỏi, nếu muốn biết rõ thực tài thì cần hai người tương đấu với nhau mới có thể hiểu được, vậy anh em tôi muốn thi thố chút nghề mọn, chẳng hay chúa công có vui lòng quan sát cho không?
Gật đầu, Hàn Thiên Tả cười nói :
- Phải, tráng sĩ nói phải lắm, như thế mới hiểu được cái thực tài của người tài nghệ giỏi, nếu không tỉ thí như thế thì chưa dễ đã biết nhau được, vậy xin bốn vị tráng sĩ gắng hết tinh thần nghị lực khai diễn cho ta coi thử.
Lúc ấy Liễu Tinh Đởm với Phương Thuyền Cô liền rút hai lưỡi Thanh Phong, Thu Nguyệt kiếm ra vờn múa với nhau. Phương Quang Diệm, Liễu Thuấn Anh cũng cầm kim giản, đồng chùy hỗn đấu. Bốn người chia ra làm hai cặp quần thảo trổ ra các đường bí hiểm coi rất đẹp mắt, trước còn trông rõ người và binh khí như bốn con rồng bay hổ nhảy, sau dần chỉ thấy lấp loáng tiếng binh khí chạm vào nhau nghe xoang xoảng, tức là hai đạo hào quang của hai cây Thanh Phong, Thu Nguyệt kiếm đưa ra và tiếng chùy giản đập vào nhau.
Hàn Thiên Tả với bọn tà giáo lại vỗ tay khen ngợi, duy có Hắc Xa Luân, Ô Hóa Nhi không phục liền nói to lên :
- Cái nghề diễn múa trò chơi với nhau không can phạm đến tính mệnh, thì có kể chi là người tài giỏi, hãy tỉ thí với anh em ta mới biết rõ cao thấp.
Mai Hương Châu ngồi cạnh đấy thấy Hắc, Ô hai đứa thất phu ỷ tài ắt bị trúng kế, nàng thừa cơ nói chêm vào :
- Phải đấy, Hắc, Ô hai vị tướng quân hãy ra tỉ thí với Trương Tích Thuần và Trương Tích Cổ cho biết tài sống mái nhưng chỉ cốt thi thố tài nghệ chơi không được phạm đến tính mạng.
Hàn Thiên Tả cũng ứng tiếng nói luôn :
- Phu nhân nói phải đấy, mục đích ta kén chọn nhân tài chỉ cốt thử nghệ, vậy hai vị hiền đệ hãy ra tỉ thí với hai tráng sĩ cho ta coi.
Hắc Xa Luân với Ô Hóa Nhi đều mừng rỡ nói vang lên :
- Dạ, anh em tôi không dám xâm phạm tính mệnh người ta, chỉ cốt tỉ thí cho biết tài nhau.
Dứt lời Hắc Xa Luân, Ô Hóa Nhi từ Tụ Nghĩa đường nhảy bổ xuống sân như hai con hùm dữ tranh mồi rồi đứng dạo thế chờ hai chàng vào tỉ thí.
Liễu Tinh Đởm, Phương Quang Diệm cũng múa quyền vào tranh đấu. Liễu Tinh Đởm tỉ thí với Ô Hóa Nhi, Phương Quang Diệm tỉ thí với Hắc Xa Luân, bốn người chia làm hai cặp quần thảo.
Ô Hóa Nhi liền giữ thế "Mãnh Hổ Trương Nha" đứng giữ sẵn.
Liễu Tinh Đởm biết là thế võ rất hung ác của hắn, chàng vội sử "Hoàng long thám trảo" xông thẳng vào phá, định móc hai bàn tay vào yết hầu và đá phóng hai chân vào hạ nang địch.
Ô Hóa Nhi nhanh nhẹn vội né người nhảy vọt ra, rồi lại dùng "Mãng xà phiên thân" tiến vào vươn hai tay ra vồ lấy Liễu Tinh Đởm quật xuống.
Liễu Tinh Đởm liền nằm nhoài ngang dùng luôn "Điệp để thâu đao" phóng mũi giầy đá thốc vào bụng dưới.
Ô Hóa Nhi thất kinh hét lên một tiếng trợ oai, rồi giở ngay "Hoàng sơn tróc quái" phóng hai tay xuống định bắt cẳng Liễu Tinh Đởm giơ lên quật, thì dẫu người tài giỏi đến bậc nào cũng phải tan xương nát thịt.
Nhưng cũng may Liễu Tinh Đởm là tay thiện nghệ nhanh như chớp rụt ngay cẳng về được, lại tiếp luôn "Lưu tinh hỗn nguyệt" nhảy vọt lên đấm vào huyệt thái dương.
Ô Hóa Nhi cũng lại hụp đầu xuống tránh khỏi.
Hai bên thấy những chiêu của nhau thì đều biết là tay lợi hại cả, phải giữ gìn cẩn thận, vì lỡ sẩy tay thì không còn tính mệnh, hai người trổ hết tài nghệ bình sinh sở trường ra đấu, mục đích chỉ cốt đi tới con đường thắng lợi ngay.
Về phần Ô Hóa Nhi thì quyết đánh đổ Liễu Tinh Đởm để tỏ tài cùng Hàn Thiên Tả. Về phần Liễu Tinh Đởm thì đinh ninh đánh chết Ô Hóa Nhi để trả thù cho thầy và trừ diệt được Bạch Liên giáo ngay.

Song lẽ hai bên đều là tay kình địch gặp nhau không thể nào phân rõ thắng bại được, nên càng đánh càng thấy tăng thêm phần hăng hái không ai chịu kém nhục.
Liễu Tinh Đởm rất lấy làm kính phục tài nghệ Ô Hóa Nhi, trách nào khi trước sư phụ chàng không thể nào hạ nổi hắn.
Ô Hóa Nhi cũng rất lấy làm khen ngợi Liễu Tinh Đởm, còn ít tuổi mà tài nghệ siêu quần xuất chúng, thành thử hai bên cũng chú ý gây ra cuộc hỗn đấu rất mãnh liệt.
Phương Quang Diệm tỉ thí với Hắc Xa Luân, chàng biết hắn là một kẻ thù giết cha rất tài giỏi, nếu không trổ hết những thế võ bí hiểm thì không thể nào thắng nổi nó được. Phương Quang Diệm liền ra chiêu "Long Phụng Triều Dương" giơ hai tay đứng vờn sẵn.
Nếu người tài nghệ tầm thường mà coi khinh xông vào ắt bị móc vỡ hầu tan mắt, nhưng Hắc Xa Luân là tay bản lãnh cao cường, hắn biết chiêu đó rất dữ dội cũng không cần bèn giở chiêu "Viên Hầu Hiến Quả" nhảy xổ vào cũng giơ hai tay lên đánh, thành ra bốn cánh tay cứng như sắt gạt nhau bật tung di. Hắc Xa Luân định thủ thắng trước liền dùng "Hải yến hồi phong" lại nhảy xả luôn vào đánh.
Phương Quang Diệm cũng vội ra "Vũ Đả Ba Tiên" chao mình nhảy vọt ra, chàng lại biến luôn sang "Đảo Quyện Liêm Châu" thu hình uốn người nhảy chồm vào, lao mình thí thân đánh chiêu ấy, dầu giỏi đến đâu cũng không thể đỡ nổi, vì có sức khỏe mấy nghìn cân.
Hắc Xa Luân kinh hãi vội dùng ngay thế "Kim Thiền Thoái Xác" nhảy ngang ra tránh khỏi, vì biết sức không dám đỡ miếng ấy.
Thục mạng, hai người cùng đánh liều xông vào hỗn đấu, lần này dữ dội gấp mấy lúc trước.
Phương Quang Diệm tiến thoái nhanh như chớp, chàng càng đánh càng biến hóa ra các môn quyền cước bí hiểm trong phái kiếm tiên di truyền, tức là nguyên mạnh của Trương Tam Phong đạo nhân để lại làm cho kẻ thù địch không biết đây suy lường đỡ gạt cho kịp.
Hắc Xa Luân cũng là tay tài nghệ trứ danh trong Bạch Liên giáo, hắn đã sát tận biết bao anh hùng hào kiệt trong đời mới không còn sợ gì Phương Quang Diệm, hắn vẫn đối địch như thường, rồi hắn vung hai quả đấm to như cái ấm tích điểm vào người chàng, sầm sập như gió táp mưa sa, khiến chàng cũng phải gạt đỡ vội vàng.
Quả là cờ gặp tay ngang, càng chống chọi với nhau càng tăng thêm phần hăng hái, không ai chịu nhường ai.
Phương Quang Diệm lúc ấy cũng khen thầm Hắc Xa Luân là tay võ nghệ vô cùng, thảo nào cha chàng khi trước tinh thần đã kém giảm bị thiệt mạng về tay hắn là phải, chàng nghĩ đến đây bỗng tức giận thấu xương, vung chân khua tay đánh hùng hổ hơn lên quyết đạp đổ kẻ thù địch mới hả dạ.
Hắc Xa Luân cũng nghĩ suốt đời mình đã gặp nhiều tay tài giỏi, nhưng chưa thấy ai lợi hại như thằng ranh con này. Hắc Xa Luân cũng phát khùng đánh lộn bậy, vì lúc trước hắn chỉ định thi thố tài nghệ, không định sát hại Phương Quang Diệm, sau thấy chàng đánh thục mạng cũng quyết quật chết Phương Quang Diệm ngay, thành thử cuộc tranh đấu quyền cước của bốn người lúc này có vẻ nguy hiểm hơn lúc trước nhiều.
Hàn Thiên Tả, Mao Thiên Toại, Âu Dương Tuấn, Hồ Diện Hiển bốn tên ngồi trên Tụ Nghĩa đường thấy bốn người đấu võ ở dưới sân cũng phải vỗ tay khen ngợi là tài giỏi vô cùng, nhưng vẫn e xảy ra sự nguy hiểm đến nơi. Hàn Thiên Tả khiếp hãi liền đứng dậy nói to lên để ngăn cản bốn người :
- Hắc, Ô hai vị hiền đệ với hai vị Trương tráng sĩ mau ngừng tay lại, tỉ thí như thế cũng đủ hiểu tài nghệ rồi, chớ nên ham nữa lỡ xảy ra sự nguy hiểm.
Mai Hương Châu lúc ấy thấy bốn người đấu võ ở dưới sân cũng lấy làm lo sợ cho Liễu Tinh Đởm, Phương Quang Diệm hai chàng không thể thắng nổi Hắc Xa Luân, Ô Hóa Nhi hai vũ phu lợi hại như hai con hùm thiêng. Sau thấy quyền cước của hai chàng càng đánh càng có phần tăng tiến, Mai Hương Châu vui mừng nói lóng để hai chàng hiểu ý :
- Không, đã dụng công tỉ thí có sợ gì xảy ra sự nguy hiểm nghĩa là phải phân cao thấp để liệu ngôi thứ mà thu dụng, vậy hai chàng họ Trương cố gắng sức lên để lấy danh dự.
Quả nhiên, Liễu Tinh Đởm, Phương Quang Diệm nghe lời Mai Hương Châu thì hiểu ý khuyến khích, càng đánh dữ dội thêm lên. Không ngờ Hắc Xa Luân, Ô Hóa Nhi nghe lời Hàn Thiên Tả can ngăn chực dừng tay lại, nên bị luôn hai chàng áp đánh luống cuống làm hai gã ấy lại nhụt nhuệ khí từ đấy.
Thù cha không đội trời chung, Phương Quang Diệm thấy đánh không đổ được Hắc Xa Luân ngay thì chàng tức giận như điên, hình như lúc ấy chàng cảm động quá, bỗng có cái sức khỏe vô cùng. Phương Quang Diệm liền hét lên một tiếng vang như tiếng sét để trợ oai, rồi dùng thế "Nguyệt Lý Phi Vân" cất mình nhảy vụt qua đầu Hắc Xa Luân, chàng định thừa cơ đá móc hai mũi giầy vào hai mắt hắn.

Hắc Xa Luân khiếp hãi ra ngay "Dương Liễu Nghinh Phong" uốn mình mềm mại nằm rạt xuống để tránh rồi hắn vội vàng trở dậy dùng một chiêu rất mãnh liệt là "Bá Vương Cử Đỉnh" nhảy vọt lên đánh thốc hai quả đấm vào hạ nang đối thủ.
Phương Quang Diệm biết là thế hiểm thì giật mình, dầu có tránh cũng không sao kịp, túng sử chàng phải dùng chiêu "Hàn Tín Điểm Binh" vội cặp hai cẳng lại dằn bổ xuống gần đến đất rồi mới vung hai chân đá trúng ngay vào hạ nang và hai tay đấm trúng ngay vào huyệt Thái dương Hắc Xa Luân.
Hắn chỉ kêu thét lên được một tiếng dữ dội, rồi cũng phóng hai quả đấm đánh trúng vào bả vai Phương Quang Diệm, làm chàng ngã quay đi hai vòng lăn xuống đất nhưng Hắc Xa Luân thì đã bị chàng đánh vỡ tan có và đá dập hạ nang, nằm giẫy chết đành đạch trên sân như con cá bị quật trên thớt, thế là Hắc Xa Luân bị chết về chiêu "Bá Vương Cử Đỉnh" rất sở trường của hắn, bình sinh đã sát hại biết bao nhiêu người mà Phương Quang Diệm báo được thù cha bằng "Hàn Tín Điểm Binh" lợi hại vô cùng.
Mật vỡ hồn bay, Ô Hóa Nhi đang đấu với Liễu Tinh Đởm chưa phân thắng bại bỗng thấy Hắc Xa Luân bị Phương Quang Diệm đánh chết thì khiếp sợ luống cuống.
Liễu Tinh Đởm thừa cơ dùng "Liên Sa Kim Tiền" nhảy xổ vào phóng hai chân lên ngực địch.
Ô Hóa Nhi thất kinh dùng chiêu "Ngọc Hoàng Chấp Ấn" giơ hai tay lên bắt cẳng chàng.
Liễu Tinh Đởm lanh lẹ rụt ngay cẳng lại được, chàng biến luôn sang "Lý Ngư Vọng Nguyệt" lại nhảy xả vào đánh tiếp theo.
Ô Hóa Nhi hăng hái không chịu tránh, hắn chỉ dùng "Vũ Đả Ba Tiêu" tránh người sang một bên, rồi lại dùng "Tiên Cơ Tống Tử" đánh thốc quả đấm lên hàm đối thủ.
Liễu Tinh Đởm khiếp hãi quá vội vàng dùng thế "Nguyên Súy Hồi Trào" lộn nhào trở lại hai vòng.
Ô Hóa Nhi hùng hổ nhảy xả theo sau.
Liễu Tinh Đởm thừa cơ quay mình trở lại đánh ra chiêu rất ác là "Tướng quân xuất mã" đá trúng giữa ngực Ô Hóa Nhi, hắn giơ hai tay lên gạt trúng hai cẳng chàng.
Liễu Tinh Đởm ngã lộn nhào xuống đất, không ngờ ngực Ô Hóa Nhi đã bị đôi giày mũi bằng sắt nhọn của chàng đá thủng suốt vào tim gan hộc máu tươi ra lênh láng.
Hăng máu Ô Hóa Nhi chưa chết hẳn, hắn nhảy chồm vào, dang tay định bắt sống Liễu Tinh Đởm để vò xé nhỏ ra trả thù ngọn đá vừa rồi.
Liễu Tinh Đởm nằm dưới đất cũng vội dùng "Uyên Ương cước" lại đá trúng vào ngực Ô Hóa Nhi, nhưng lần này hắn cũng phóng chân đá trúng ngang hông Liễu Tinh Đởm cực mạnh, khiến chàng lại bị ngã lộn nhào đi mấy vòng, còn Ô Hóa Nhi thì nằm giẫy giụa dưới đất chết hẳn.
Xảy sự không ngờ, bọn tà giáo đều khiếp hãi nhao nhao đứng cả dậy, Hàn Thiên Tả hét to lên :
- Bắt, chư tướng mau bắt lấy bốn thằng thích khách ấy cho ta, nó dám sát hại hai viên đại tướng của ta, mau bắt lấy chớ để nó chạy thoát.
Âu Dương Tuấn, Hồ Diện Hiển liền đứng phắt dậy móc hai ngọn phi tiêu ném bay vèo đến trúng vào giữa yết hầu Liễu Tinh Đởm, Phương Quang Diệm hai chàng đang bị thương nằm dưới đất, rồi Âu Dương Tuấn, Hồ Diện Hiển lại nhảy theo luôn xuống dưới sân, làm Liễu Thuấn Anh muốn nhảy đến cứu hai chàng cũng không kịp nữa, hai chàng đành nhắm mắt chịu chết...
Bỗng đâu thấy hai vị cứu tinh ở trên ngọn tường cao chót vót ráp cạnh đấy nhảy vụt xuống, tức là hai nàng ni cô chị em Ngọc Tiên, Ngọc Nga đến giải cứu.
Chị em Ngọc Tiên, Ngọc Nga vừa nhảy chấm chân xuống đất liền đưa hai cây đoản đao gạt hắn hai ngọn phi tiêu bật văng trở lại sóc hắn tia lửa sáng vì đà đi nhanh quá đập vào nhau.
Lúc ấy Âu Dương Tuấn, Hồ Diện Hiển cả hai vừa nhảy vào đến nơi, căm tức liền rút đao ra chém.
Ngọc Tiên, Ngọc Nga hai nàng cũng vội đưa lưỡi đao lên gạt đánh "choang" một tiếng, tức thì bốn cây đoản đao đẩy bật văng trở lại.
Âu Dương Tuấn, Hồ Diện Hiển cả giận quát hỏi hai nàng :
- Hai con tặc kia, chúng bây ở đâu mà dám đến đây giúp sức hai kẻ thù địch của ta? Ngươi lại không biết uy quyền người trong Bạch Liên giáo hay sao?
Chị em Ngọc Tiên, Ngọc Nga cũng quát mắng lại :
- Tặc tướng! Chúng bây há không biết uy danh của hai vị ni cô thường xuất hiện làm những công việc kinh thiên động địa ở đất Vân Nam này? Nay ta đến đây cứu hai chàng nghĩa sĩ tức là Phương Quang Diệm, Liễu Thuấn Anh con trai của hai vị lão anh hùng là Phương Kế Võ, Liễu Hải Phong khi trước, người đại cừu thù với bọn tà giáo chúng bây. Vậy chúng bây có cánh lần này cũng không thoát khỏi chết.

Âu Dương Tuấn, Hồ Diện Hiển nghe nói biết là hai nàng ni cô có tài xuất quỷ nhập thần mà trong giáo thường nói đến luôn, nhưng cả hai vẫn liều mạng xông vào. Chị em Ngọc Tiên, Ngọc Nga hai nàng cũng đều múa đao sấn đến nghinh địch.
Tức thì bốn người dùng hết sức bình sanh xung đột bốn cây đao đảo lộn như gió dục mây vần, để tiễn chân nhau vào vòng nguy hiểm, cũng may Âu Dương Tuấn, Hồ Diện Hiển là tay bản lãnh cao cường mới có thể cầm đồng được với chị em Ngọc Tiên, Ngọc Nga, nếu tài nghệ kém hèn thì địch sao nổi hai con hùm dữ dội.
Lúc ấy chị em Ngọc Tiên, Ngọc Nga cũng khen thầm Âu Dương Tuấn, Hồ Diện Hiển là bậc tài nghệ cao cường, chỉ tiếc rằng lầm đường lạc lối vào đảng tà giáo, đó cũng là một cái sức khỏe của gã thất phu không làm được trò gì.
Chị em Ngọc Tiên, Ngọc Nga hỗn đấu với Âu Dương Tuấn, Hồ Diện Hiển hồi lâu mà chưa phân thắng bại, bốn người đều liều mạng tỉ thí trước mặt công chúng, kỳ cho phân rõ cuộc sống mái mới nghe.
Khi đó, Liễu Tinh Đởm Phương Quang Diệm hai chàng tuy không bị thương nặng nguy đến tính mạng, nhưng bả vai và ngang hông bị hai cái đá của Hắc Xa Luân, Ô Hóa Nhi trong khi sắp chết đá mạnh quá tê dại cả người như bị tung hết các đầu gân xương, nên không thể đứng dậy được, đành ngồi nhắm mắt chờ chết.
May sao thấy chị em Ngọc Tiên, Ngọc Nga hai nàng đến cứu thực là một sự không ngờ, hai chàng đã được cải tử hoàn sinh.

Hồi 23

Ơn trả nghĩa đền tình hận thêm để muôn kiếp
Hoa nở trăng tròn tơ duyên bền chặt trăm năm

Bấy giờ Liễu Thuấn Anh, Phương Thuyền Cô thấy chị em Ngọc Tiên, Ngọc Nga đang hỗn đấu với Âu Dương Tuấn, Hồ Diện Hiển thì hai nàng vội vàng chạy đến cõng hai chàng.
Liễu Thuấn Anh liền cõng Phương Quang Diệm, Phương Thuyền Cô cõng Liễu Tinh Đởm đang tìm đường chạy, không ngờ bọn quân sĩ trong đảng tà giáo đều đổ xô lại vây bọc chung quanh chĩa giáo mác vào đâm, hai nàng cũng vội múa kiếm và búa lên nghênh địch.
Hàn Thiên Tả thấy thế cả giận lại quát lớn :
- Mao hiền đệ mau bắt lấy bốn đứa ấy cho ta, còn để ta bắt hai con tiểu ni cô giúp sức Âu Dương Tuấn, Hồ Diện Hiển.
Hàn Thiên Tả nói dứt lời tức thì Mao Thiên Toại nhoài người nhảy vút xuống dưới sân đuổi bắt Liễu Thuấn Anh, Phương Thuyền Cô đang cõng hai chàng, còn Hàn Thiên Tả cũng chực nhảy xuống đánh Ngọc Tiên, Ngọc Nga.
Lúc ấy Mai Hương Châu đứng cạnh người Hàn Thiên Tả, nàng thừa cơ rút thanh gươm ra đâm thốc vào cạnh sườn hắn, tưởng chừng nhát đâm bất phòng ấy sẽ xuyên qua bên kia. Không ngờ Hàn Thiên Tả là người tài nghệ, khẽ thấy động đã biết ý đề phòng, hắn né mình về một bên, lưỡi gươm sạt qua mạng sườn.
Mai Hương Châu hăng hái lại chém tiếp theo nhát nữa, Hàn Thiên Tả lần này giận quá vội tránh mình sang một bên phóng chân đá trúng tay nàng bật văng thanh kiếm lên nóc nhà, Mai Hương Châu ngã lộn nhào xuống đất. Hàn Thiên Tả liền giơ tay lên đón bắt lấy thanh gươm của nàng, hắn tức giận bẻ gãy ra làm đôi quăng đi rồi kêu gầm lên một tiếng dữ :
- Khen thay cho con đĩ dâm ô ngươi tư thông với lũ trai đẹp mà hành thích ta, thực không nghĩ ơn ta đối đãi với ngươi quá hậu và quá tín, vậy nay ta phải phanh thây xé xác ngươi ra cho hả giận.
Dứt lời Hàn Thiên Tả nghiến răng trợn mắt tuốt cây đoản đao xông vào chém Mai Hương Châu, thương thay nàng bị sa cơ lúc ấy chỉ còn nhắm mắt chờ chết dưới lưỡi đao tàn bạo của tên chúa đảng tà giáo.
Bỗng đâu trên nóc Tụ Nghĩa đường có một người nhảy vọt xuống gạt lưỡi đao của Hàn Thiên Tả ra cứu Mai Hương Châu, người ấy tức là Phan Huỳnh Nương đã đứng chờ sẵn ở trên ấy từ lâu.
Kinh hồn, Hàn Thiên Tả trông thấy Phan Huỳnh Nương không còn hồn vía, vì bà đến lần này tất là nguy hiểm cho bọn chúng vô cùng.
Phan Huỳnh Nương liền trỏ vào mặt Hàn Thiên Tả mắng :
- Hàn Thiên Tả, ngươi quen tác ác đa đoan đến nay là tận số rồi, vì đảng ngươi giết Phương Kế Võ lão anh hùng khi trước nên ta sai con người là Phương Quang Diệm, Phương Thuyền Cô và con của vị lão anh hùng Liễu Hải Phong khi trước là Liễu Tinh Đởm, Liễu Thuấn Anh đến báo thù tiết hận, nay ngươi chịu chết đi cũng không còn oán than điều gì.
Hàn Thiên Tả lúc nãy nghe lời hai nàng tiểu ni cô nói bốn người giả mạo họ Trương là con Phương Kế Võ, Liễu Hải Phong thì đã chột dạ, nay thấy Phan Huỳnh Nương nói nữa thì lại càng khiếp hãi, xong hắn cũng đành liều mạng xông vào hỗn đấu với bà.
Phan Huỳnh Nương vừa đánh vừa gọi Mai Hương Châu :
- Nàng đã có lòng giúp dỗ đệ ta, nên ta đến giúp sức cứu nàng, nàng phải xa chạy cao bay cho thoát ly khỏi chốn long đàm hổ huyệt này.
Mai Hương Châu cũng đứng dậy cảm ơn Phan Huỳnh Nương và mắng Hàn Thiên Tả :
- Đa tạ lão bà ra ơn giải cứu, thiếp lấy làm cảm kích muôn đời không quên.
Nhưng thằng chúa đảng Hàn Thiên Tả kia nó phá hoại hết đời danh tiết của thiếp cũng không còn mặt nào sống ở đời này nữa, vậy xin lão bà ra tay trừ diệt Hàn Thiên Tả tức là trừ được mối đại hoại cho muôn dân và thiếp cũng được lạm ơn vô cùng.
Mai Hương Châu nói rồi chạy vô phía sau Tụ Nghĩa đường đi đâu, thực không xét đoán được ý nàng.
Hàn Thiên Tả thấy lời Mai Hương Châu khuyến khích Phan Huỳnh Nương thì căm tức như điên, vì vướng có Phan Huỳnh Nương không thể nào chạy đi bắt nàng được, nếu không hắn quyết xé nhỏ Mai Hương Châu ra mới hả giận.

Hàn Thiên Tả cố liều mạng đấu với Phan Huỳnh Nương dầu cho hắn tài giỏi đến đâu cũng không thể nào thoát khỏi chết với lưỡi đao của bà được. Vì đã nhiều phen làm cho hắn vỡ mật bay hồn rồi. Huống chi lúc này lại bị chết hai viên tặc tướng Hắc Xa Luân, Ô Hóa Nhi thì cũng như người đã bị gãy mất một tay.
Lại nói Liễu Thuấn Anh, Phương Thuyền Cô đang cõng Liễu Tinh Đởm, Phương Quang Diệm bị bọn tà giáo vây đánh. Chợt đâu Mao Thiên Toại như con hùm dữ cầm cây đoản đao xông vào, hai nàng cùng liều mạng múa gươm, chùy lên nghinh địch. Nhưng cây đao của Mao Thiên Toại khiếp quỷ kinh thần, lại thêm có bọn tướng sĩ tà giáo vây đông như kiến mà hai nàng lại bị vướng cõng hai chàng ở sau lưng nữa, nên có bề gạt đỡ luống cuống tưởng chừng như sắp xảy ra cơn nguy hiểm.
Bỗng đâu trên nóc nhà cao chót vót có một người trao mình nhảy xuống như con diều hâu bay liệng, tức là Địch Long Tuấn đứng chờ ở đấy đã lâu, nay thấy bốn trò bị nguy hiểm trong vòng vây nên mới nhảy xuống giải cứu. Chân chưa chấm đất, Địch Long Tuấn đã gạt hẳn cây đao của Mao Thiên Toại trở lại.
Giật mình Mao Thiên Toại thấy Địch Long Tuấn lại càng khiếp hãi, vì trong lúc này lại gặp thêm một người tài giỏi như thế thì rất nguy hiểm.
Địch Long Tuấn biết ý lại ứng tiếng quát dọa Mao Thiên Toại :
- Tà tướng Mao Thiên Toại, ngươi đã thoát chết trong tay ta mấy lần rồi, nhưng ngày nay thì bọn tà giáo chúng bây sẽ bị phá tan tành không hòng sống sót một tên nào nữa, vì chúng ta toàn là tay tài giỏi đã vào tới đây, dẫu ngươi có cánh cũng không ra thoát!
Mao Thiên Toại biết trong khi thế cùng không hề trả lời nữa, hắn đành liều mạng múa đao xông vào đánh Địch Long Tuấn cho đến phút cuối cùng, nhưng lần này cây đao của Địch Long Tuấn linh động tuyệt vời, có phần xuất sắc hơn trước nhiều, vì có đông vây cánh bao giờ cũng phấn khởi. Mao Thiên Toại vì sự kém thế tâm thần hốt hoảng, nên đao pháp của hắn coi đã lúng túng rối loạn, nhưng cũng may mắn là tay tài nghệ rất cao cường, xấp xỉ với Địch Long Tuấn mới có thể duy trì được một hồi khá lâu, nếu người tầm thường ắt hẳn nguy hiểm với Địch Long Tuấn rồi. Sở dĩ hai người vẫn cứ cùng nhau tranh cuộc thắng bại.
Thấy sư phụ thì hổ thẹn, Liễu Tinh Đởm với Phương Quang Diệm bị thương được hai nàng cõng thì không còn gì khí phách anh hùng, và vết thương cũng không phải là nặng nề cho lắm, bất quá chỉ bị tê dại sau hông và bả vai, mà lúc này đã hồi lại nhiều, nên hai chàng vội dùng hết sức vung hai nàng ra nhảy vọt xuống đất, cùng hét lên một tiếng để trợ oai rồi múa song giản và bảo kiếm xông vào đánh giết bọn quân tà giáo chết nhan nhản như kiến, làm cho chúng đều kêu hoảng lên tìm đường chạy.
Chị em Ngọc Tiên, Ngọc Nga đang hỗn đấu với Âu Dương Tuấn, Hồ Diện Hiển từ nãy giờ vẫn chưa phân thắng bại vì bốn người tài nghệ ngang hàng nhau nên không thể biết ai cao thấp ngay được, thành thử vừa đánh vừa khen thầm nhau là tay cứng cỏi như chuông khánh cọ nhau.
Hàn Thiên Tả hỗn đấu với Phan Huỳnh Nương, tuy hắn tài giỏi đến đâu cũng không thể cầm đồng với Phan Huỳnh Nương được mãi, nên lúc ấy Hàn Thiên Tả đã thấy cơ nguy hiểm liền ứng tiếng to lên gọi bọn thuộc hạ ngay :
- Chư tướng đâu, ma thả đoàn Thần Tượng đại tiên phong ra để quật chết lũ hung đồ chúng nó. Mau, mau lên! Kẻo khi nguy cả rồi.
Tức thì bọn tà giáo đều dạ lên như pháo ran rồi kéo ùa nhau chạy xuống dưới sân, đến mở tung một cái cửa lớn ở góc sần, liền thấy tám con voi độc nhảy chồm ra kêu rít lên rất dữ dội, rồi co vòi dương ngà định quật xéo bọn Phương, Liễu bốn người.
Số là Hàn Thiên Tả bình nhật vẫn thường nuôi tám con voi độc nhốt ở trong ấy, hễ bọn thủ hạ có tên nào phạm tội nặng thi cho vào trong chuồng để nó dày xéo, ấy là sử trọng hình của bọn tà giáo để cảnh cáo lũ thủ hạ khỏi làm điều phản đảng. Lại khi vào xung đột với địch quân, Hàn Thiên Tả thả lùa đàn voi vào cho nó dày xéo lên và quật chết bọn địch binh, như thế có thể lợi hại bằng mấy đội quân đi hầu, nên Hàn Thiên Tả mới phong cho tám coi voi độc ấy là Thần tượng đại tiên phong.
Tám con voi độc kêu rít lên nhảy xổ vào quật bọn Phương, Liễu bốn người trong khi bất phòng.
Phương Quang Diệm tránh không kịp bị một con voi lớn nhất đàn đưa vòi quặp được ngang người chàng, nếu nó quật xuống đất tất bị tan xương nát thịt, may sao con vật bắt được người thì mừng hớn hở kêu rít lên mấy tiếng, rồi nó tung bổng người chàng lên trên không như quả cầu.
Cũng may Phương Quang Diệm là người tài nghệ cao cường, khi bị con voi tung lên lúc rơi xuống, chàng thừa cơ cưỡi ngay lên lưng nó rồi chàng dang thẳng cánh giơ cặp kim thiết giản đánh vào đầu con voi độc, làm con voi bị đau quá lồng lộn như điên cuồng, nó hăng máu quật lầm cả bọn tà giáo chết như rạ, làm những con kia cũng sợ hãi chạy nháo nhác.

Chị em Ngọc Tiên, Ngọc Nga lúc ấy thấy bọn tà giáo thả đàn đi dọc ra hành hung, hai nàng cả giận sực nhớ đàn hổ báo ở trong chùa vẫn đi theo vì hai nàng lẻn lên con đường ngầm ở sau núi, nên lũ quân tà giáo không thể nào biết được có đàn hổ báo mai phục chỗ ấy.
Lúc ấy chị em Ngọc Tiên, Ngọc Nga hô lên mấy tiếng quái gở như tiếng hú gọi hồn ai nghe rùng mình sởn gáy, đó là tiếng của bà chúa rừng gọi loài thú vật, tức thì đàn hổ báo ở bức tường phía ngoài gầm thét vang lên nhảy chồm vào, đều thi nhau nhe nanh múa vuốt nhảy chồm táp đàn voi độc, đàn voi cũng kêu rít lên tung vòi quật đàn hổ báo, lại gây nên một trường thú vật xâu xé nhau.
Phương Quang Diệm khi ấy đang cưỡi trên cổ con voi giơ cặp giản đánh vào đầu nó, thấy đàn hổ báo giúp sức chàng lại đánh dữ dội thêm, kỳ cho con voi lồng lộn gục đầu xuống đất vỡ tan óc chết.
Tên chúa đảng Hàn Thiên Tả đang liều mạng đánh thí thân với Phan Huỳnh Nương để tìm đường chạy mà không sao thoát được, lại thêm thấy hai nàng tiểu ni cô hú gọi thêm đàn hổ báo nhảy vào chồm táp đàn voi độc của mình chạy toán loạn, Hàn Thiên Tả càng khiếp hãi tay chân luống cuống, đường đao pháp hơi chồn lại.
Phan Huỳnh Nương nhảy sấn đến chém dứ một nhát gươm lên mặt, Hàn Thiên Tả vội giơ đao lên đỡ, bà liền biến sang thế khác vung lưỡi gươm xuống đâm một nhát vào ngực Hàn Thiên Tả thủng suốt ngang sau lưng, hắn chỉ kêu thét lên được một tiếng giật lùi trở lại kéo thoát mũi kiếm ra, rồi bị đánh rơi cả cây đao đang cầm trong tay. Hăng máu chạy lồng lộn lên mấy vòng mới ngừng lại nắm chặt hai tay giơ lên gọi bọn đồng đảng mấy tiếng kêu rú :
- Các anh em hãy cố sức lên, tôi là Hàn Thiên Tả đã bị con mụ Phan Huỳnh Nương giết chết rồi, các anh em phải cố sức phấn đấu cho đến phút cuối cùng, dầu sao cũng chẳng thoát khỏi một lần chết.
Dứt lời Hàn Thiên Tả nhảy xổ vào vồ Phan Huỳnh Nương, định quật chết để trả thù nhát kiếm vừa rồi, vì bà lúc ấy thấy hắn đã bị nhát kiếm đang hăng máu chạy lồng lộn nên không nỡ chém theo nhát nữa, chỉ đứng khoanh tay xem hắn ra làm sao, không ngờ lại thấy hắn dang tay nhảy chồm vào như con thú dữ định vồ mình, bà mới né người phóng chân đá một cái thật mạnh trúng giữa ngực hắn.
Hàn Thiên Tả ngã lộn nhào xuống dưới sân nằm giẫy đành đạch như con cá bị quật chết, làm bọn tà giáo thấy thế kinh hồn chạy toán loạn.
Mao Thiên Toại hỗn đấu với Địch Long Tuấn đang lúc bối rối bị cây đao của Địch Long Tuấn dồn chém rất ráo riết. Bỗng đâu lại nghe tiếng Hàn Thiên Tả hô hoán lên bị Phan Huỳnh Nương đá chết, càng luống cuống chân tay chậm trễ suýt bị cây đao của Địch Long Tuấn chém chết nhiều lần.
Khiếp hãi, Mao Thiên Toại liền nhảy vọt qua đầu Địch Long Tuấn định tìm đường chạy, không ngờ Địch Long Tuấn lúc thắng thế lanh lẹ tuyệt vời, liền hụp đầu xuống rồi nhảy vọt theo chém luôn một đao. Mao Thiên Toại cụt phăng cái đùi, hắn đuối sức bị ngã bổ đầu xuống, Địch Long Tuấn lại sấn theo đến định chặn chân lên mình, ai dè Mao Thiên Toại còn một chân vẫn đứng dậy được, hắn liền dùng thế "Bạch Hạc Đạp Tuyết" nhảy chồm chồm một chân, múa vung cây đao đánh dữ dội hơn trước nhiều vì đang hăng máu cho nên mới hùng hổ đến thế được.
Dẫu sao Mao Thiên Toại cũng không thể chống cự được lâu, vì máu ra nhiều lắm ắt phải đuối sức. Quả nhiên bị Địch Long Tuấn nhảy xả vào đá bật văng cây đao của Mao Thiên Toại đi, thừa cơ chém luôn một nhát. Mao Thiên Toại bị đứt phăng người ra làm hai đoạn.
Lúc ấy Liễu Tinh Đởm, Phương Quang Diệm hai chàng nhảy vọt lên lưng hai con voi độc, đều giơ giản và kiếm đánh chém nát đầu nó làm hai con voi độc ấy lại ngã gục xuống chết luôn. Còn đàn hổ báo thấy hai chàng chém voi thì biết là người cùng phe với chủ mình nên không xâm phạm đến chỉ ra công vồ táp mấy con voi bị xoạc nát nhừ mình mẩy, máu tuôn chảy ra ròng ròng, làm mấy con voi kia cũng phải hốt hoảng tìm đường chạy.
Liễu Thuấn Anh, Phương Thuyền Cô cũng múa chùy, kiếm xông vào đánh chém lũ tướng sĩ trong bọn tà giáo bị chết nhan nhản, chúng cũng hô hoán lên tìm đường chạy thất tán.
Phan Huỳnh Nương với Địch Long Tuấn sau khi giết chết Hàn Thiên Tả và Mao Thiên Toại hai người lại sấn đến đánh đàn voi độc để giúp sức Phương, Liễu hai chàng. Phan Huỳnh Nương liền cầm cái đỉnh sắt ở giữa sân xông vào đánh trước. Địch Long Tuấn cũng vác luôn một tảng đá lớn bằng cái mặt phản để ở giữa sân có thể nặng tới mấy ngàn cân, giơ lên dùng hết sức mạnh quăng vào đầu một con voi bị dập tan óc gục ngay xuống chết, mà tảng đá ấy cũng bị vỡ vụn ra từng mảnh.
Phan Huỳnh Nương cũng giở cái đỉnh nặng lối hai nghìn cân giáng trúng vào đỉnh đầu một con voi cũng vỡ tan óc ngã gục xuống tiếp luôn bà lại cử đỉnh đánh chết nốt mấy con nữa.

Địch Long Tuấn lại vớ luôn một tảng đá lên nữa, rồi cất mình nhảy vọt lên lưng một con voi giáng luôn tảng đá ấy xuống, lại bị lăn ra. Cứ như thế Phan Huỳnh Nương với Địch Long Tuấn đánh chết luôn năm con voi, thế là hết đàn voi độc của Bạch Liên giáo.

Còn chị em Ngọc Tiên, Ngọc Nga đang đấu với Âu Dương Tuấn, Hồ Diên Hiển là những tay tài giỏi gặp nhau nên đã khá lâu mà chưa phân thắng bại. Sau thấy hai nàng hô gọi đàn hổ báo ở phía ngoài nhảy chồm vào xâu xé với đàn voi độc. Hàn Thiên Tả với Mao Thiên Toại đã bị Phan Huỳnh Nương với Địch Long Tuấn giết chết, nên lúc áy Âu Dương Tuấn, Hồ Diên Hiển đều khiếp hoảng, chân tay luống cuống không kịp đề phòng bị chị em Ngọc Tiên, Ngọc Nga đá bật văng hai cây côn đang nằm trong tay đi, thừa cơ hai nàng lại đá luôn hai cái nữa vào mạng sườn, làm hai gã ấy đều loạng choạng ngã xuống đất, hai nàng lại nhảy đến giơ kiếm định chém chết.

Bỗng đâu Phan Huỳnh Nương với Địch Long Tuấn đều nhảy vọt đến can ngăn hai nàng :

- Khoan đã, hai tiểu ni cô hãy tha thứ cho hai tên ấy, vì tiếc chúng là kẻ hữu dũng vô mưu, ngu muội không biết gì mới vào đầu bọn tà giáo.

Chị em Ngọc Tiên, Ngọc Nga nghe lời Phan Huỳnh Nương với Địch Long Tuấn vội đứng ngừng lại, ngước mắt nhìn thấy Địch Long Tuấn tướng mạo uy nghiêm còn Phan Huỳnh Nương tuy già mà vẫn còn tinh thần mạnh mẽ, trách nào khi xưa hai người đều lừng lẫy danh tiếng trong đời, lúc ấy hai nàng vội chắp tay kính trọng nói :

- Vâng, chị em tôi xin tuân lời lão bà và lão anh hùng tha thứ chúng khỏi chết, nhưng từ nay chúng phải cải tà quy chính!

Phan Huỳnh Nương với Địch Long Tuấn thấy chị em nàng tài sắc hoàn toàn mà nỡ bỏ quá đời hồng nhan vào nương thân chốn cửa thiền thì cũng kính phục là người có tiết tháo cao siêu rồi hai người cùng khen ngợi chị em nàng :

- Khá khen hai vị ni cô có lòng nhân từ, vả người tu hành nên lấy đức hiếu sinh làm gốc mà tha chết cho chúng nó.

Khi ấy Âu Dương Tuấn, Hồ Diên Hiển hai gã đều đứng dậy, nhận rõ Phan Huỳnh Nương là người có ân cứu sống mình năm xưa, nay bà lại ra ơn cứu mình bây giờ, hai gã ấy đều lấy làm cảm kích muôn ân.

Nguyên mười năm về trước, Âu Dương Tuấn, Hồ Diên Hiển bị kẻ thù suýt giết chết ở dọc đường, bà thương tình hai gã cũng đáng mặt anh hùng nên cứu sống cho, từ đấy hai gã đều nhớ ơn bà sáng tạo lại cuộc đời.

Vả lại Âu Dương Tuấn, Hồ Diên Hiển cũng là hai người anh hùng hào kiệt, vì không rõ chánh sách của đảng tà giáo nên mới đầu lầm đường mấy hôm thì xảy ra sự xung đột đây, hai người chỉ biết bênh vực bọn tà giáo mà phản kháng lại hai nàng ni cô, nào có biết đâu đảng tà giáo làm nhiều điều càn bậy, nay thấy Phan Huỳnh Nương đến can ngăn hai nàng để cứu mình thì mới biết là vào lầm đảng giặc.

Lúc đó Âu Dương Tuấn, Hồ Diên Hiển thấy Phan Huỳnh Nương thì rất kinh ngạc vội tạ ơn rồi hỏi :

- Bẩm lão bà, thế ra Bạch Liên giáo đây là đảng giặc? Không ngờ lão bà đến diệt chúng nó lại ra ơn cứu anh em chúng tôi. Nếu thực thế thì ân cứu muôn đời không báo đáp được.

Phan Huỳnh Nương nghe hai gã hỏi liền gật đầu nói :

- Thực thế, Bạch Liên giáo chính là đảng giặc, nhưng sao hai tráng sĩ lại đến đầu môn chúng nó?

Âu Dương Tuấn, Hồ Diên Hiển nghe Phan Huỳnh Nương mới biết là mình vào lầm đảng giặc thực thì đều thất kinh, bèn thuật lại chuyện từ mấy hôm trước đến đầu môn đảng tà giáo cho bà nghe, rồi hai gã cùng quỳ xuống tạ ơn Phan Huỳnh Nương, Địch Long Tuấn, với chị em Ngọc Tiên, Ngọc Nga :

- Nếu thế lão bà và lão anh hùng đã có ơn cứu anh em tôi thoát khỏi nơi hang giặc, còn hai vị ni cô lại ra ơn tha chết cho anh em tôi, thực là ơn đức như trời bể muôn đời không dám quên, từ đây anh em tôi xin cải tà quy chánh và kết cỏ ngậm vành để đền ơn đến kiếp sau.

Dứt lời, Âu Dương Tuấn, Hồ Diên Hiển đều quỳ phục xuống lạy tạ ơn bốn người, rồi nhảy vọt ra phía ngoài tìm đường chạy mất. Từ đấy hai gã Âu Dương Tuấn, Hồ Diên Hiển giữ theo con đường chính khí quang minh không dám làm điều càn bậy.

Bấy giờ bọn Liễu Tinh Đởm, Liễu Thuấn Anh, Phương Quang Diệm, Phương Thuyền Cô bốn người thấy giết đàn voi độc và đánh đuổi bọn tà giáo chạy đi xong, rồi vội kéo nhau chạy vào phía trong tìm thầy trò Mai Hương Châu, kẻo khi bọn giặc đang căm thù giết chết đi.

Chị em Ngọc Tiên, Ngọc Nga thấy đánh giết bọn tà giáo xong rồi lại nhân tiện không có Phương, Liễu bốn người ở đấy nên đã khấu đầu từ biệt Phan Huỳnh Nương với Địch Long Tuấn rồi dẫn đàn hổ báo về chùa.

Phan Huỳnh Nương với Địch Long Tuấn thấy đã trừ hết bọn Bạch Liên giáo thì cũng bảo nhau trở về Thuần Dương miếu để mặc bọn Phương, Liễu bốn người tìm thầy trò Mai Hương Châu.
Nói về Mai Hương Châu cùng hai nha hoàn Vân Hương, Vận Hương chạy vào phía trong sau khi nghe tin Hàn Thiên Tả bị giết và Bạch Liên giáo bị tru diệt hết rồi, nàng lấy làm hả dạ là đã trả được mối huyết thù cho Phương, Liễu bốn người. Mai Hương Châu lại tự nghĩ dẫu sao mình đã là vợ Hàn Thiên Tả trong bấy lâu nay, vì lập mưu với bọn Liễu Tinh Đởm, thì cũng như người đã giết chồng còn mặt nào ham sống để lấy chồng nữa, phương chi khi trước nàng vì hoàn cảnh bắt buộc đã lấy Tiết Cẩn, sau vì quá yêu Liễu Tinh Đởm để cho chàng giết chết Tiết Cẩn đi rồi lại bày mưu cho chàng giết cả Không Nham hòa thượng. Không ngờ trời chẳng trìu người, khi đó nàng với Liễu Tinh Đởm như chưa được bày tỏ câu chuyện tình bị ngay bọn tà giáo bắt đến Kim Mã Sơn đây cũng vì lẽ bức bách ở với Hàn Thiên Tả để chờ tin chàng Liễu Tinh Đởm.
Nay Mai Hương Châu đã được gặp chàng Liễu Tinh Đởm, đã giúp sức chàng trừ diệt được bọn Bạch Liên giáo thì nàng lại sực nghĩ ra chuyện khác.
Nàng lại xét mình lúc ấy thực là xấu xa nhơ nhuốc, chẳng nhẽ đời nàng đã mang thân đi lấy hai người chồng rồi, thì còn mặt mũi nào lại quay về lấy một người trượng phu quân tử như chàng Liễu Tinh Đởm?
Giả sử Liễu Tinh Đởm có lấy Mai Hương Châu làm vợ thì cũng là kẻ đê hèn không biết liêm sỉ mới chịu lấy một người vợ khốn nạn như thế, huống chi chàng là người có tiết tháo anh hùng lại sẵn có người yêu là nàng Phương Thuyền Cô, có khi nào lại chịu lấy người hèn mạt xấu xa như Mai Hương Châu?
Thật thế, Liễu Tinh Đởm tuy chịu ơn nặng của Mai Hương Châu, song chàng chỉ nghĩ một cách nào đối đãi với nàng để cho xứng đáng, chứ không khi nào lấy nàng làm vợ, vì lấy nàng ắt để cho miệng đời mai mỉa muôn năm không ngớt tiếng, mà bị buộc thêm cho nàng cái tội dâm ô biết kiếp nào gội rửa cho sạch, như thế không những đền được ơn nàng lại làm cho nàng mất hết thanh danh.
Liễu Tinh Đởm nghĩ thế nên quyết ý không thể nào lấy Mai Hương Châu được, dầu nàng có ơn sâu với chàng đến đâu hay xinh đẹp nghiêng thành nghiêng nước cũng mặc, không thể nào làm cho chàng rung lòng chuyển dạ.
Quả là Mai Hương Châu đã xét thấu cõi lòng Liễu Tinh Đởm, nên nàng không còn mặt mũi nào muốn sống ở đời để cùng kết nghĩa trăm năm, bởi chàng cũng không có thể nào cùng nàng gây dựng nên "hạnh phúc ái tình" được, chàng chỉ chịu ân chứ không thể vương tình nổi.
Chết! Chẳng thà Mai Hương Châu chết đi khỏi để cho Liễu Tinh Đởm ở cái địa vị khó xử, lại để cho nàng khỏi mang tiếng xấu xa về đường tình ái như thế thì giữ được trọn cả danh tiếng cho hai đàng. Và nàng lại tự xét như đời nàng cũng không còn gì thú vị, âu là chết đi để rũ sạch tấm thân nhơ bẩn, kiếp sau làm người tuyết sạch băng trong.
Mai Hương Châu nghĩ vậy liền đẩy cửa phòng bước sang khu vườn phía sau.
Nàng định đi đâu? Nàng định đi tìm đường quyên sinh cho trắng nợ hồng nhan, nàng bước đến cái giếng rồi đứng ngừng lại than khóc, cái giếng ấy sẽ kết liễu đời thống khổ của nàng, cái giếng ấy sẽ là ngôi mộ chôn sống nàng, rồi đây chàng Liễu Tinh Đởm cũng không biết nàng đi đâu mà tìm?
Mai Hương Châu quyết ý tự vẫn, nàng gạt nước mắt rồi nhìn xuống giếng gượng cười mấy tiếng, tiếng cười chua chát trong lòng, tiếng cười oán đời hay chào đời ở lúc cuối cùng cũng không xét thấy lòng nàng được. Mai Hương Châu cười gượng xong vừa toan rún mình nhảy xuống tự vẫn không ngờ thấy hai nha hoàn là Vân Hương, Vận Hương vội vàng chạy đến hỏi nàng :
- Thưa phu nhân, đi đâu lại ra đứng ở miệng giếng đây làm gì? Ủa phu nhân làm gì mà buồn rầu than khóc như thế, Liễu công tử đã trừ được Hàn Thiên Tả rồi thì phu nhân cũng nên vui mừng sắp có ngày cùng chàng sum họp.
Nghe lời hai nha hoàn, Mai Hương Châu lại thêm đau lòng như dao cắt, nàng lại châu lệ ràn rụa rồi lắc đầu nói với hai con nha hoàn :
- Thôi hai đứa ngươi đừng nhắc đến chuyện ấy nữa, ta không mong gì được cái diễm phúc được cùng chàng Liễu Tinh Đởm sum họp. Nhưng ta chỉ nghĩ đến chàng khi trước không coi khinh ta chiếc thân ti tiện mà hứa lời đính ước, lẽ ra ta phải vì chàng thủ tiết không đem thân đi lấy người khác nữa, ai ngờ ma chướng không thoát, gặp ngay gã Hàn Thiên Tả bắt ta về đây cưỡng bách, khi ấy ta định giáp mặt Liễu Tinh Đởm rồi sẽ chết, nên mới chịu nhẫn nhục cùng đứa sát phu làm bạn bấy lâu, ta đã từng chịu chết bao nỗi thống khổ trong lòng, mãi đến ngày nay mới được gặp mặt chàng, tức là cái tử kỳ của ta đã đến nơi rồi, vì ta không còn mặt nào tham sống ở đời, ta không đáng là người nâng khăn sửa túi cho chàng Liễu Tinh Đởm, ta đã bị thất thân với người sau khi biết chàng và Hàn Thiên Tả thù địch như thế, ta lấy làm xấu xa nhơ nhuốc muôn phần. Vậy khi ta chết hai người khá đem lời ta nói cho chàng biết, để chàng chớ

nên nghĩ đến con người bạc mệnh như ta, bởi ta tự thẹn tấm thân vẩn đục mới chịu chết đi để kiếp sau làm người trong sạch, nếu ba sinh chưa dứt hương nguyền, thì ta lại quyết cùng chàng kết tóc xe tơ. Thôi hai người ở lại, ta sẽ chia lìa cõi đời từ đây.
Mai Hương Châu nói rồi liền lao đầu nhảy bổ xuống giếng, hai nha hoàn Vân Hương, Vận Hương nắm lại không kịp, làm hai đứa đều khiếp hoảng đứng trên miệng giếng gọi người cứu và khóc rầm rĩ lên, nhìn xuống chỉ thấy ngấn nước động đậy và đục ngầu.
Than ôi! Bình tan trâm gãy, ngọc đắm châu trầm, hồng nhan phận mỏng, thiên cổ lẽ thường. Thế là cái giếng ấy đã chôn sống một trang sắc nước hương trời, đã kết liễu cuộc đời nàng Mai Hương Châu thực không ngờ rằng nàng có chí hy sinh đến thế được, nghĩ lại thương thay nàng có lòng can đảm khác thường.
Nhắc lại bọn Liễu Tinh Đởm, Phương Quang Diệm, Liễu Thuấn Anh, Phương Thuyền Cô bốn người đánh giết bọn tà giáo xong quay vào trong phòng tìm không thấy Mai Hương Châu, bốn người sinh nghi lại vội vàng chạy ra ngoài vườn thấy hai con nha hoàn đang đứng trên miệng giếng kêu khóc thì kinh ngạc.
Liễu Tinh Đởm vội chạy đến gần hỏi :
- Lạ! Hai vị thư thư kêu khóc vì chuyện gì?
Vân Hương, Vận Hương thấy Liễu Tinh Đởm thì lại càng đau đớn khóc rầm rĩ lên rồi hốt hoảng nói :
- Công tử ôi! Nguy, nguy mất, phu nhân tôi đã nhảy xuống giếng đây tự vẫn rồi. Mu, công tử có cách gì cứu được lên không? Mau.
Bốn người nghe nói cùng khiếp hoảng không còn hồn vía, Liễu Tinh Đởm vội nói to lên :
- Thế phu nhân nhảy xuống từ lúc nào sao chúng bây không can ngăn lại?
Hai con nha hoàn sợ ríu lưỡi nói :
- Bẩm... bẩm... phu nhân tôi vừa nhảy xuống xong.
Liễu Tinh Đởm không kịp nghe hết lời, chàng đã vội nhảy bổ xuống giếng đánh tùm một tiếng, nước vọt lên tung tóe, rồi chàng nín hơi lặn một thôi thẳng xuống dưới đáy giếng ôm nàng vào ngực, lại dùng hết sức đạp hai chân nổi hẳn lên mặt nước, mới nhún mình nhảy vọt lên trên miệng giếng.
Liễu Tinh Đởm ngồi xuống ôm Mai Hương Châu vào lòng xem, thấy sắc mặt trắng nhợt như tờ giấy, lúc nhảy xuống giếng trán nàng đập vào một hòn đá nhọn bị thủng sâu, máu chảy ra đầm đìa, quả tim trong ngực nàng không thấy đập, tức là đã tắt nghỉ.
Bốn người trông thấy nàng lúc ấy không cầm được giọt lệ, Liễu Tinh Đởm liền ôm chặt nàng vào lồng ngực rồi cúi mặt xuống than khóc :
- Mai Hương Châu nàng ôi! Không ngờ vì lẽ gì lại quyên sinh như thế, ân đức của nàng bao giờ tôi mới báo đền được?
Liễu Tinh Đởm nói rồi lại ôm chặt lấy xác Mai Hương Châu khóc thảm thiết, làm Phương Quang Diệm, Liễu Thuấn Anh, Phương Thuyền Cô thấy thế cũng thương tâm nước mắt ràn rụa, nhất là hai con nha hoàn lại giật mình xuống đất lăn khóc om sòm, thực cảnh tượng lúc ấy phô bày ra cảnh thảm đạm muôn phần, hình như luồng không khí khi đó cũng chứa đầy nỗi sầu bi thống thiết.
Liễu Thuấn Anh cũng vội đến kiếm lời khuyên giải anh :
- Huynh trưởng chớ nên thương nhớ như thế nữa, vì người đã chết không khi nào còn sống lại được, âu là ta hãy lo việc mai táng, tức là trả ơn nàng đó Liễu Tinh Đởm liền gạt nước mắt, rồi gượng hỏi hai nha hoàn tình hình trước khi nàng tự tử có dặn lại lời gì không?
Hai nha hoàn liền thuật chuyện lời nàng dặn lại vừa rồi cho Liễu Tinh Đởm nghe, chàng lại lấy làm đau đớn ôm lấy nàng khóc rầm lên :
- Hương Châu nàng ôi! Thế ra Liễu Tinh Đởm là một kẻ bạc hạnh phụ ân phụ tình nàng, nàng thực là xét thấu lòng ta lắm, nếu thế ta là người rất đắc tội với nàng, biết lấy gì đền ơn bây giờ?
Liễu Tinh Đởm lúc ấy vừa nói vừa khóc quả là nhi nữ tình trường, anh hùng khí đoản không còn gì khí phách nữa.
Phương Thuyền Cô lại đến khuyên ngăn, lần này chàng mới chịu lau nước mắt, rồi chàng thân hành ôm nàng vào phòng đặt nằm trên giường, sai hai con nha hoàn đi tìm quan quách để khâm liệm cho nàng tử tế, sau sẽ khiêng xuống dưới núi tìm nơi đất tốt chôn cất.
Bấy giờ bọn Phương, Liễu bốn người đi tìm Phan Huỳnh Nương, Địch Long Tuấn không thấy thì chắc là trừ xong Bạch Liên giáo nên quay về Thuần Dương miếu. Còn chị em Ngọc Tiên, Ngọc Nga với đàn hổ báo cũng không thấy đâu, chắc hai nàng thấy giúp người thành công rồi nên không giáp mặt từ biệt liền

lẻn về chùa. Phương Quang Diệm với Liễu Thuấn Anh cũng rất lấy làm hối hận không đến tạ ơn hai nàng có công giải cứu mình.
Anh em Phương Quang Diệm, Phương Thuyền Cô lúc ấy liền chặt lấy đầu bốn tên chúa đảng Bạch Liên giáo là Hàn Thiên Tả, Mao Thiên Toại, Hắc Xa Luân, Ô Hóa Nhi rồi lập bài vị Phương Kế Võ lên tế diễn. Phương Quang Diệm lại mổ phanh ruột lấy trái tim và bốn buồng gan để lên đĩa để tế linh hồn cha, cũng như Liễu Tinh Đởm tế cha khi trước rồi hai anh em cùng quỳ trước bài vị than khóc một hồi làm anh em họ Liễu cũng cảm động phải nhỏ lệ.
Oán thù xong, bọn Phương, Liễu liền phóng hỏa đốt tòa sơn trại của đảng tà giáo, rồi Liễu Tinh Đởm khiêng quan tài Mai Hương Châu lên vai cùng ba người và hai con nha hoàn đi xuống núi, tìm đến một khu rừng tĩnh mịch chôn cất nàng Mai Hương Châu tử tế.
Chàng lại lấy một tảng đá khắc mấy chữ "Liệt nữ Mai Hương Châu chi mộ" rồi chôn đầu ngôi mộ đánh dấu cho nhớ, thường khi Liễu Tinh Đởm với Phương Thuyền Cô đến thăm viếng mộ Mai Hương Châu luôn.
Từ đấy trào đình nghe tin Phan Huỳnh Nương, Địch Long Tuấn với bọn đồ đệ là Phương, Liễu bốn người có công tiêu trừ Bạch Liên giáo, đôi phen định triệu vào Kinh phong tặng quan tước mà không thể nào gặp được, vì sáu người ấy coi khinh chữ công danh phú quý không hề màng đến.
Lúc ấy bọn Phương, Liễu bốn người chia làm hai lớp ra đi. Liễu Tinh Đởm với Phương Thuyền Cô dẫn hai nha hoàn Vân Hương, Vận Hương về quê quán rồi cho ít nhiều tiền bạc để nuôi thân, còn Phương Quang Diệm và Liễu Thuấn Anh nghĩ ơn chị em Ngọc Tiên, Ngọc Nga cứu mình vừa rồi nên cùng nhau lại đến ngôi chùa mấy hôm trước để tạ ơn hai nàng.
Nói riêng về Phương Quang Diệm, Liễu Thuấn Anh cùng nhau tìm đến ngôi chùa trong khu rừng thăm chị em Ngọc Tiên, Ngọc Nga thì trời đã tối đen như mực, hai người đến gõ cửa chùa gọi, thấy đóng kín không có ai ra mở, đàn hổ báo phía trong thấy động gầm thét vang động cả rừng núi.
Nóng ruột, Phương Quang Diệm, Liễu Thuấn Anh liền nhảy vọt qua ngọn tường đá vào trong sân chùa, đàn hổ báo thấy hai người như đã quen rồi không gầm thét nữa, chỉ giương mắt ra nhìn, ban đêm coi sáng như những cục lửa hồng nếu người nhát gan thì khiếp hoảng không còn hồn vía.
Cửa giữa phía trong lại thấy đóng kín như tòa thành quách. Phương Quang Diệm, Liễu Thuấn Anh lại bước đến gõ cửa hồi lâu mà vẫn không thấy ai thưa, chẳng lẽ lại nhảy lên nóc chùa mà truyền vào như trước thì vô lễ, vì hai nàng là người tu hành, mình không có phép làm thế được, vả lại mình đến đây định tạ ơn hai nàng nên cố di lễ độ không dám làm đường đột.
Chờ mãi đến quá nửa đêm cũng không thấy người ra mở cửa chùa, Phương Quang Diệm, Liễu Thuấn Anh buồn ngủ quá bèn ngồi tựa trên thềm chùa thiu thiu chợp giấc đi lúc nào không biết.
Trời sáng, cửa chùa vẫn thấy đóng kín như bưng mà đàn hổ báo đã nhảy vào trong khu rừng đi kiếm ăn hết. Phương Quang Diệm, Liễu Thuấn Anh lại gọi cửa chùa vẫn không tiếng mở, mãi đến quá trưa hai người đói bụng mở gói lương khô trong mình ra ăn lót dạ.
Lại ngồi chờ đến quá chiều hôm sau, mặt trời đã về tây phô diễn ra cảnh tượng hoàng hôn, tiêu điều tĩnh mịch ở ngôi chùa hẻo lánh trong khu rừng thẳm, đàn hổ báo đã kiếm ăn no kéo nhau về sân chùa ngồi chầu như trước, rồi khi trời tối đen mịt mù cố gọi làm sao cửa cũng không ai ra mở, vần vắng tanh như thể không có ai biết.
Phương Quang Diệm, Liễu Thuấn Anh bảo nhau không gọi cửa nữa, thành tâm cố ngồi chờ thế nào hai nàng cũng cảm động phải ra mở, không ngờ lại qua đêm hôm ấy đến sáng hôm sau cửa chùa vẫn chưa thấy ai mở, đàn hổ báo lại đi kiếm ăn như trước, chiều tối lại kéo nhau về sân chùa ngồi chầu, Phương Quang Diệm, Liễu Thuấn Anh lại ngồi tựa trên thềm chùa thiu giấc ngủ.
Cứ như thế ròng rã luôn năm sáu hôm, mãi đến sáng hôm thứ bảy, Phương Quang Diệm, Liễu Thuấn Anh đã hết sức chống chọi không nổi con ma đói trong lòng, hai người bị lả đi ngồi tựa cửa chùa đưa mắt nhìn nhau tưởng chừng như không thể ngồi chờ được nữa, ắt phải phá cửa chùa mà vào.
Bỗng đâu lúc ấy mới thấy cửa chùa mở tung ra, mụ vãi hôm trước thấy hai người làm ra vẻ kinh ngạc :
- A di đà phật! Hai vị thí chủ đến đây từ bao giờ mà già không biết? Xin miễn vậy, xin mời hai vị thú chủ quá bộ vào chơi trong thiền phòng.
Phương Quang Diệm, Liễu Thuấn Anh cũng cố gượng đứng dậy chấp tay thi lễ tươi cười nói :
- Kính chào lão bà, anh em tôi có lòng thành đến từ bảy hôm về trước, để tạ ơn hai vị ni cô có lòng giải cứu chúng tôi ở Kim Mã Sơn, không ngờ cửa chùa đóng chặt chúng tôi chỉ đành ngồi chờ không dám kinh động, vậy xin lão bà làm ơn bẩm lại một lời là có Phương Quang Diệm, Liễu Thuấn Anh đến tạ ơn hai vị ni cô.

Mụ vãi nghe nói vội vàng gạt lời ngay :
- Ấy chết, xin hai vị thí chủ chớ nên làm phiền phức như thế nữa, vì hai vị ni cô dặn già từ trước bảo hai vị chớ vào, e trai gái bất tiện làm trở ngại tu hành, vậy hai vị có lòng như thế cũng đủ rồi để già vào bảo hộ cho. Thôi mời hai vị thí chủ vào chơi trong phương trượng này dùng tạm bát cơm chay rồi lên đường sớm, kẻo ở nơi đây là nơi am thanh cảnh vắng thêm buồn lòng.
Phương Quang Diệm, Liễu Thuấn Anh cố khẩn khoản xin vào giáp mặt chị em Ngọc Tiên, Ngọc Nga nhưng mụ vãi nhất mực từ chối không nghe. Đành tình hai người phải vào dùng bữa cơm chay, vì trong bụng đã đói mềm không còn sức gượng được nữa, mụ vãi thấy thế cũng khen thầm là thành tâm.
Cơm nước xong, Phương Quang Diệm với Liễu Thuấn Anh đành gạt nước mắt từ biệt mụ vãi ra về. Dọc đường rất khen ngợi cái trí kiên quyết của chị em Ngọc Tiên, Ngọc Nga, không ngờ con người phóng đãng phong tình như khi trước mà nay đổi được ra lòng chính khí quang minh cho hay giọt nước cảnh dương của đức Như Lai Phật tổ để cảm hóa biết bao loài người trong vòng mê ly.
Ngày kia Phương Quang Diệm, Liễu Thuấn Anh trở về đến Thuần Dương miếu thì đã thấy Liễu Tinh Đởm, Phương Thuyền Cô ở đấy rồi. Bấy giờ oán trả thù xong bốn trò đã thành công liền từ biệt sư phụ về nhà lo liệu việc gia thất.
Liễu Tinh Đởm sánh duyên cùng Phương Thuyền Cô. Phương Quang Diệm kết hôn với Liễu Thuấn Anh rồi cùng nhau ở cả nhà họ Phương đoàn tụ cho vui.
Từ đấy bốn người hưởng thú thanh nhàn không tham đến chữ công danh phú quý, không gây thù kết oán với ai thực là lạc thú thần tiên của hai đôi vợ chồng ngọc.
Địch Long Tuấn thì vẫn tu hành ở Thuần Dương miếu, còn Phan Huỳnh Nương thì ẩn tích đâu không biết để lại đứa con chất phác thành thực là Ngô Tiểu Ất như một người bình dân, an thân thủ phận kiếm việc làm ăn để nuôi sống hàng ngày, ai ngờ cái tiết tháo của Phan Huỳnh Nương chỉ giúp đời không nghĩ gì đến nhà thực là một bậc kỳ nhân vạn cổ hiếm có.
Thế là oán cừu tương báo đã xong, Phương - Liễu hai họ đều rũ sạch, nỗi lòng lâng lâng...